

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

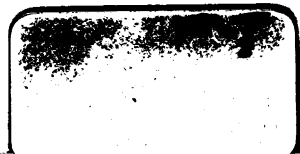
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600026531P

2926 d 33

97- B 30.
Carmen

ARISTOPHANIS
DEPERDITARUM COMOEDIARUM
FRAGMENTA.

AUXIT, NOVO ORDINE DIGESSIT, RECENSUIT
ET
ANNOTATIONE PARTIM ALIORUM SELECTA

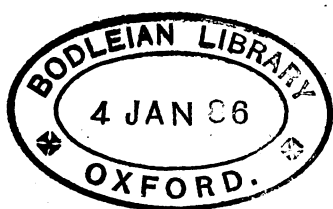
INSTRUXIT
FREDERICUS H. M. BLAYDES,

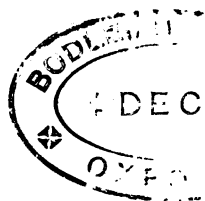
AEDIS CHRISTI IN UNIVERSITATE OXONIENSI QUONDAM ALUMNUS.

Patt

HALIS SAXONUM,
IN ORPHANOTROPHEI LIBRARIA.

MDCCCLXXXV.

PRAEFATIO.

Aristophanis comoediarum indicem, qualem Aeschyli dramatum ab vetere grammatico compositum servavit codex Mediceus (in Scholiorum editione mea Oxoniensi p. 9. 10.) nullum habemus, sed de numero fabularum tria supersunt testimonia grammaticorum. Eorum unum Suidae est, qui quo loco de vita et scriptis Aristophanis agit, *δράματα δὲ αὐτοῦ*, inquit, *μὲν ἄπερ δὲ πεπεράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα ταῦτα*, et tum fabulas undecim superstites enumerat secundum literarum ordinem; reliqua duo grammaticorum sunt in excerptis de vita Aristophanis quae Scholiorum editioni Oxoniensi praemisi. Quorum alter ita scribit vol. 1. p. 36, 16. *ἔγραψε δὲ δράματα μὲν, ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα, Ποίησις Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβος, ἃ τινὲς ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου*. Ab hoc dissentit alius ibid. p. 25, 2. *ἔπειτα νῦν ἐδίδου τὰ δράματα ὄντα τὸν ἀριθμὸν νῦν, ὧν νόθα δ'*, verum non sua sed librarii culpa, qui *νῦν* pro *μὲν* scripsit, quemadmodum apud Suidam olim *νῦν* legebatur, cui nunc *μὲν* e libris optimis recte est restitutum. Quas enim vel superstites habemus poetae fabulas vel perditas ex scriptis veterum cognovimus, eae rectum quem modo dicebamus numerum fabularum, quadraginta quattuor, explere reperiuntur. Quam rem indice fabularum infra posito declarare placuit.

1. <i>Δαιταλῆς.</i>	10. <i>Ὅρνιθες.</i>
2. <i>Βαβυλώνιοι.</i>	11. <i>Λυσιστράτη.</i>
3. <i>Ἀχαρνῆς.</i>	12. <i>Θεσμοφοριάζουσαι πρότεραι.</i>
4. <i>Ἰππῆς.</i>	13. <i>Πλοῦτος πρότερος.</i>
5. <i>Νεφέλαι πρότεραι.</i>	14. <i>Βάτραχοι.</i>
6. <i>Προαγών.</i>	15. <i>Ἐκκλησιάζουσαι.</i>
7. <i>Σφήκες.</i>	16. <i>Πλοῦτος δεύτερος.</i>
8. <i>Εἰρήνη προτέρα.</i>	17. <i>Αἰολοσίκων πρότερος.</i>
9. <i>Ἀμφιάρεως.</i>	18. <i>Αἰολοσίκων δεύτερος.</i>
19. <i>Κῶναλος.</i>	

20. Ἀνάγυρος.	32. Ναυαγός sive Δις ναυαγός.
21. Γεωργοί.	33. Νεφέλαι δεύτεραι.
22. Γῆρας.	34. Νῆσοι.
23. Γηρντάδης.	35. Ὀλκάδες.
24. Δαίδαλος.	36. Πελαργοί.
25. Δαναῖδες.	37. Ποίησις.
26. Δράματα ἢ Κένταυρος.	38. Πολύιδος.
27. Δράματα ἢ Νίοβος.	39. Σκηρὰς καταλαμβάνουσαι.
28. Εἰρήνη δευτέρα.	40. Ταγηνισαί.
29. Ἡρώες.	41. Τελμησῆς.
30. Θεσμοφοριάζουσαι δεύτεραι.	42. Τριφάλης.
31. Λήμνιαι.	43. Φοίνισσαι.
	44. Ὠραι.

Digessi hunc indicem ita ut primo loco ponerem quarum fabularum tempora indubitatis veterum testimoniis comperta habemus, tum [dein?] enumerarem ceteras, quae quibus annis commissae fuerint aut prorsus ignoratur aut non satis accurate definiri potest: omisi vero quas aut grammatici memoria lapsi aut librarii Aristophani tribuerunt aliorum comicorum fabulas, de quibus dixi in editione Oxoniensi p. 499 — 505. Ceterum quod grammaticus duas Nubium tabulas computavit, licet unam tantum actam, alteram autem nunquam in scenam productam esse constet, incaute a quibusdam est reprehensum. Nam grammatico illi nihil aliud propositum fuit quam ut numerum computaret fabularum quas Aristophanes scripsisset: unde ἔγραψε dixit, non ἐδίδαξε. Duas autem Nubium editiones scriptas ab Aristophane fuisse ipsius poetae testimonio constat confirmantque grammatici *Νεφέλας προτέρας* et *δευτέρας* distinguentes: de quo infra dicetur ubi de *Νεφελῶν προτέρων* fragmentis agemus.

De perditarum fabularum reliquarum (20 — 32. 34 — 44.) temporibus nihil compertum habemus. Non difficile tamen est ex indicibus quae in fragmentis posita sunt antiquiores fabulas plures (quales haud dubie fuerunt *Γεωργοί*, *Γῆρας*, *Ὀλκάδες*, *Ταγηνισαί*, *Τριφάλης*) a posterioribus discernere, de quibus quae probabiliter conjici poterant in annotationibus ad *Fragmenta* ab me exposita sunt. DIND.

Eundem catalogum fabularum exhibet Bergkii, nisi quod fabulam *Αἰολοσίκων δεύτερος*, quippe quae uno tantum loco

commemoretur ab Athenaeo III. p. 372 A., omittendam censet. Quod ad ordinem fabularum attinet, rejecta Dindorfii ratione lectorum commodo consulens cum Bergkio et Bothio antiquum ordinem alphabeticum qui dicitur restitui, qualis obtinet in Aeschyli Sophoclis et Euripidis fragmentorum collectionibus Dindorfianis. Eandem rationem in fragmentorum enumeratione ubique servavi, auctoribus qui fragmenta servarunt ordine alphabetico allatis. Trium autem fragmentorum editionum praecipue rationem habui, Dindorfianae (ed. Lips. gr. 8vo. 1830. ed. Oxon. 8vo. 1835. ed. Paris. Didot. gr. 8vo. 1838. et praesertim ed. V. correctionis, fol. min. Lond. 1869. *), Bergkianae (8 vo. p. 344. Berolin. 1840. in Fragmentorum comicorum Graecorum collectione Meinekiana vol. II. p. 893—1224.), et Bothianae (8 vo. p. 210. Lips. 1844.). In meam editionem collegi etiam Addenda in editione Dind. Praef. p. XIV. Corrigenda in Meinekii Fragm. com. Gr. vol. V. p. 58—72. Supplementa Addendorum ibid. vol. V. p. CXXVI—CLIX. et Addenda in Ed. min. vol. I. p. X—XIII.

Ex iis quae ἐκ τοῦ κωμικοῦ non addito poetae nomine afferunt grammatici non pauca haud dubie ad Aristophanem referenda sunt, τὸν κωμικὸν κατ' ἐξοχὴν, ut non raro Homerus ὁ ποιητὴς appellatur: quanquam Menander etiam nonnunquam ὁ κωμικός audit, raro alii comici poetae. Sic e. g. quae ex Aristophanis Daetalensibus (Fr. 27) affert Photius, ea ut τοῦ κωμικοῦ citat Eustathius. Horum nonnulla, quae satis probabiliter Aristophani tribui posse videbantur, Dindorfius in collectionem suam recepit. Ego, quum nulla certa ratione discernere possimus quae sint Aristophani tribuenda, quae aliis, satius duxi omnia quae sub τοῦ κωμικοῦ nomine afferuntur fragmenta (v. Mein. Fr. com. IV. 599—702) una in calce apponere et lectoris iudicio hanc quaestionem relinquere.

Haud pauca Aristophanis fragmenta persuasum mihi est etiamnunc latere ἀνωνύμως memorata, praesertim apud paroemiographos, lexicographos (Poll. Phot. Hesych. Suid.

*) Aristophanis fragmenta tractavit Dindorfius primum in editione Lipsiensi a. 1829, postea explicatius in editione Oxoniensi a. 1835. vol. II. p. 497—706. et Londinensi a. 1869.

Etym. M. Phryn. etc.), grammaticos, Plutarchum, Lucianum, scriptores eroticos et epistolographos, etc. Exempli gratia in Appendice proverbiorum Cent. II. 79. et 83. ἀνωτίμως cum interpretationibus afferuntur verba Ἐπεσθε μητρί χοῦροι (Pl. 308. 315), et Ἔπος πρὸς ἔπος ἡρειδόμεθα (Nub. 1375), quae si non aliunde constaret ejus sint, auctorem eorum nesciremus. A Juliano Misopogon. p. 350 D. afferuntur ἀνωτίμως verba πρίνινον, σφενδάμινον, οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην, ἀλλ' Ἀχαρνέα μὲν ἐξ ἡμισείας, etc. Quae spectant ad Acharn. 180 sq. Ad nostri Nubium v. 995. respiciens Aristides (vol. I. p. 77, 16) scribit ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων (Il. μ'. 104.), ἄγαλμα δ' ἂν τις ἔφρισε τῆς Αἰδοῦς εἶναι, ὧ γὰρ τὰ μὲν πολλὰ σιωπᾶν ἐξήρκει, εἰ δέ τι φθέγγοιτο, ἔδει φλέγεσθαι (v. 992). Basilius nostri locum imitatur Fr. 554 D. οὐκ ἐὼν ἀνανεύειν καὶ κατανεύειν ὥσπερ τὰ κηλόνεια τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν ἀναγιγνωσκόντων. Glossae Hesychianae sunt Διασαυλούμενον et Λετωνῆσαι, quae, quamvis omisso auctoris nomine, ad Aristophanem spectant (Fr. 629. 696.). Ejusdem glossa τοξοποιεῖν τὰς ὀφρὺς pertinet ad nostri Lys. 8. Ejusdem et Photii glossae Μῦστε: σκαρδαμύττετε spectant ad Lys. 126. Istiusmodi exempla abundant, eaque magnam partem ex antiquis comicis excerpta esse admodum probabile videtur. Fieri igitur potest ut Aristophanis sint quae a Meinekio afferuntur Com. anon. IV. 604. (Fr. 18.) Τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν δρόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει. IV. 608. (Fr. 95.) Ἄλλ' Ἀλκυβιάδην τὸν ἄβρὸν, ὃ γῆ καὶ θεοῖς, | δὴν ἡ Λακεδαιμίων μοιχὸν ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. IV. 608. (Fr. 39.) Γλωττᾶν τέ σοι | δίδωσιν ἐν δῆμῳ φορεῖν | καλῶν λόγων αἰνῶν, | ἧ πάντα κινήσεις (l. νικήσεις, coll. Nub. 1334. καὶ σε νικήσω λέγων) λέγων. IV. 610. (Fr. 45.) Ἡ δεῦρ' ὁδὸς σοι τί δύνатаι νῦν, θεοπρόπε; IV. 611. (Fr. 47.) Ὡν ἐστὶ τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη, | βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, πότος. IV. 611. (Fr. 49.) Καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὄζοντες μέρου. IV. 611. (Fr. 50.) Τὸ δ' ἔλον οὐκ ἐπίσταμαι | ἐγὼ ψιθυρίζειν οὐδὲ κατακεκλασμένως | πλάγιον ποιήσας τὸν τράχην περιπατεῖν, | ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ κιναιδούς ἐνθάδε | πολλοὺς ἐν ἄστει καὶ πεπιττοκοτημένους. IV. 612. (Fr. 52.) Ἄν μὲς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πῆλινον, | κἂν (καὶ aut ἦ?) μηδὲν ἄλλ' ἔχων διατράγῃ θύλακον |

ἀλεκτριῶν τρεφόμενος ἐν ἐφ' (l. ἀφ', coll. Vesp. 100.) ἐσπέ-
ρας | ῥση, τιθέμενοι (l. τίθενται) τοῦτο σημειῶν τινες.
IV. 616. (Fr. 64.) Δέσποιν' ἀπασῶν πότνι' Ἀθηναίων πόλι, |
ὡς δὴ καλὸν σου φαίνεται τὸ νεώριον, | ὡς καλὸς ὁ Παρθε-
νῶν, καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς· | ἄλλα δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη
πόλις; | καὶ τοῦρανοῦ γ', ὡς φασιν, ἔστιν ἐν καλῷ.*) IV. 650.
(Fr. 204.) Εὐφράνας ἡμᾶς ἀπέπεμπ' (ὅμᾶς ἀπέπεμπ' Mein.)
οὔκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.** IV. 615. Δῆμος ἄστατον κακὸν | καὶ
θαλάττη πάνθ' ὁμοιον ἐπ' ἀνέμου ῥιπίζεται, | καὶ γαλήνῃς ἦν
(κῆρ γαλήνῃς ὦν?) τύχη, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται, | κῆρ
τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπειν. IV. 649. (Fr. 203.)
Θυμελικὰν ἴδι, μάκαρ, φιλοφρόνως εἰς ἔριν. IV. 657. (Fr. 235.)
Τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαίως (σ') ἔχει | πάσχειν, ὅταν λάγ-
νη τὸν ὀφθαλμὸν φορῆς. Quae sequuntur Aristophanis stylo
conveniunt, IV. 657. (Fr. 238.) Ὡς πρὸδοσι καὶ παραγωγῇ καὶ
μύραινα σύ. IV. 666. (Fr. 305.) Προβῦσαι φορτικὸν γέλωτα.***
IV. 673. (Fr. 338.) Τὰ δ' Ἰσοθμί' ἀποδοίμην ἐν ἡδέως δσον | ὁ τῶν
σελίνων στέφανός ἐστιν ὀνιος. IV. 674. (Fr. 344.) Γερονταγωγῶν
κἀναμισθαρεῖν διδοῦς. IV. 677. (Fr. 348.) Ἐξυβρίσας πειθαρχεῖν
οὐκέτι τολμᾷ, | ἀλλὰ δάκνει (μὲν) τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις
ἐπιπηδᾷ.†) IV. 677. (Fr. 349.) Δεινὸν κεραινὸν (οὔτος?) ἐν
γλώττῃ φέρει. Fr. Com. anon. 476. Ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον |
ὕπαλκίφεται τῷ χειρὲ θ' ὑποκονίεται. (Quod dictum citans
τὸ κωμικὸν vocat Plutarchus Pomp. 53.) Adde IV. 601. (Fr. 9.)
IV. 603. (Fr. 13. 14.) IV. 612. (Fr. 51.) IV. 672. (Fr. 337.)

Quaquam vix fieri potest ut comoediarum nostri deper-
ditarum oeconomia luculente exponatur, quum praesertim mul-
tarum exiguae tantum supersint reliquiae, tamen quantum fieri
potuit quo tempore singulae doctae fuerint et qualia earum
argumenta fuerint conjectura assequi conatus sum.

*) V. 5. Correxerim καὶ τοῦρανοῦ γέ φασιν εἶναι σ' ἐν καλῷ, αὐτ καὶ
τοῦρανοῦ γ', ὡς φασιν, εἰς σύ γ' ἐν καλῷ, αὐτ —, ὡς φασι, σοῦστιν ἐν
καλῷ. Cf. Th. 292. ποῦ ποῦ καθέλωμι' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων | ἐν' ἐξακούσω;

**) Cf. Pac. 764. εὐθὺς ἐχώρουν | παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας,
πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.

***) I. e. προβαλεῖν. Cf. ad Vesp. 249. τὸν λύχνον πρόβυσσον
(l. πρόμυξον?).

†) Cf. Vesp. 705. Ἔνα — ἀγρώως αὐτοῖς ἐπιπηδῆς.

HAC OCCASIONE UTAR UT DIVERSARUM CRASIUM
GRAECARUM QUAS INTER LEGENDUM ENOTAVI
CONSPECTUM LECTORI APPONAM.

A. (α — α) τὰ πόρροτα Ran. 362. τὰ νιαρά Menand. IV. 71. θάμάρτια Ag. 537. θάτερα (τὰ ἀτ.) Cratet. II. 237. ἄν (ἃ ἄν) Lys. 1057. Soph. Aj. 1085. 1086. Eur. Iph. A. 1025. 1129. Hel. 1257. Suppl. 736. Fr. 421.

(α — ε) τὰ μὰ passim. ἔλαβεν Nub. 1268. ἔχομεν Lys. 1054. ἀκεῖ (ἃ ἐκεῖ) Eccl. 118. ἀμοῦ (ἃ ἐμοῦ) Ran. 1062. ἄν (ἃ ἐν) Ran. 938. ἔδωκας Ran. 527. ἀκράτησας Soph. Oed. R. 1523. ἔχω Oed. C. 1129. El. 451. ἀμὲ Ant. 734. ἔλαβες Phil. 1247. ἀπηγγελλόμεν El. 1018. ἀμοῖ Tr. 158. ἀτεχνήσασθαι Tr. 534. ἀνθάδ' Eur. Hipp. 712. ἀπόννησα Herc. 259. ἔκικτον, ἀμόχθησα 281. ἀμὲ Iph. A. 659. Ion. 1539. θάδωλια Cycl. 238.

(α — η) θήδονα (θ' ἡδονα aut τὰ ἡδονα libri. τὰς ἡδονὰς temere Pors. Nauck.) Moschio trag. Fr. 8, 3.

(α — ι) θαίματια Lys. 1084. 1093. θαυματίδια Lys. 401.

(α — ο) τῶρεα Av. 105. τῶλύμπια Timocl. com. III. 595. τῶπίσω (τὰ ὀπ. τοῦπίσω al. et Nauck.) Isidorus trag. Fr. 2. ὠλολυγὰ (ἃ δλ.) Lys. 240. θῶπλα Av. 449. Lys. 277.

(α — αι) ταίσχρα Nub. 1374. Aristom. II. 731. Eur. Tro. 384. Hipp. 505. τᾶσθητήρια Diphil. IV. 383. Machon. IV. 496.

(α — αυ) ἔα αὐτὸν (ἐαυτὸν) Ran. 1243. Lys. 945. 734.

(α — οι) τῷκτίσματα (?) Eur. Her. 158.

H. (η — α) ἀλήθεια Soph. Ant. 1195. Eur. Phoen. 922. Philem. IV. 22. ἀρετὴ Menand. Sent. 433. Eur. Fr. 499. et Fr. 901, 2. ἡ ἀληθὲς Menand. IV. 292. ὁ μὴ ἀδικῶν Menand. Sent. 638. ἡ ἀκρατὴς Anaxandr. III. 197. μὴ ἀδικεῖν Epich. Fr. 140. Aesch. Eum. 85. 691. Eur. Hipp. 997. Suppl. 304. Hec. 1249. Cycl. 272. μὴ ἀπολακτίσης Aesch. Prom. 651. μὴ ἀμελεῖν 86. μὴ ἀνατραπῆναι Sept. 1076. ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι Sept. 859. ἡ ἀπὸ Tr. 239. μὴ ἀτελής Phil. 782. μὴ ἀφέλῃς Phil. 933. μὴ ἀπολείπεσθαι El. 1169. μὴ ἀποδέξῃται Hel. 832. ἡ ἀπὸ Hipp. 803. μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι Her. 459. μὴ ἀποτίσασθαι δίκην Her. 882. μὴ ἀγαθοῖς Herc. 191. μὴ ἀμαθὲς Suppl. 421. μὴ ἀντιδουλεύει 362. μὴ ἀναμίγνυσθαι 571. ἀρετὴ 596. μὴ ἀμαθεῖς Tro. 981. μὴ ἀνχαίτισει νυν Bacch. 1072. ἡ ἀπαγ' οἶκαδε στρατὸν Iph. A. 817. μὴ ἀπονουστήσας Iph. T. 731. ὁ μὴ ἀντιτείνων Eur. Fr. 656. μᾶλλον Av. 109. Ran. 103. μὴ, ἀλλὰ Th. 288. μὴ ἄλλην Th. 476. ἀνθρωπος (ἡ ἄν.) Lys. 936. ἀρχὴ Ach. 528. δὴ ἀνδράσιν Th. 1150. ἀτέρα Lys. 85. etc. ἡ ἀμάρτημα Philemon IV. 18. τᾶρετῃ Andr. 226. Tro. 1009. Fr. Inc. 19. τᾶγορᾷ Eq. 677. τῆγάγαθῃ Av. 435. 675. Eccl. 131. τᾶρχηγέτι Lys. 644. θᾶτέρᾳ (τῇ ἀτέρᾳ) Ach. 789. Av. 1365. Henioch. III. 563.

(η — ε) ἡ ἐλάτην Eur. Bacch. 1061. ἡ ἐτέρᾳ Ran. 64. ἡταῖρα Alex. III. 408. ἡν Ἀλλίδι Eur. Iph. T. 771. μὴ ἐτέρωσε Ach. 828. μὴ ἐρηγῇ Soph. Phil. 985. τῆκκλήσιᾳ Pac. 931. Eccl. 135. 188. Pl. 330. τῆμῃ Av. 815. Cycl. 567. θῆκάτῃ Lys. 700. θῆμέρᾳ Th. 76. θῆταῖρα Macho ap. Athen. p. 580 B. θῆστίᾳ Eupol. II. 541.

(η — η) μῆ, ἡμεῖς Th. 536. θῆμέρα Th. 76.
 (η — ο) ἡ ὄρχησιν Epich. Fr. 95, 9.
 (η — ω) ἡ ὥς Aesch. Prom. 634. ἡ ὠθεῖν Eur. Cycl. 636.
 (η — αι) καὶ δὴ αἶδ' Arist. μὴ αἷτιος Menand. IV. 127.
 (η — αυ) μὴ αὐτόν Eccl. 643. μὴ αὐτός Iph. T. 1010. ἀλλητρεῖς Vesp. 1219.
 (η — ει) μὴ εἰδοῦ' Soph. Oed. C. 1155. μὴ εἰδέναι Ant. 535. Tr. 321.
 Eur. Orest. 478. Hel. 923. Fr. 204. Fr. Inc. 7. ἡ εἰς Cycl. 240. μὴ εἰδός' Ion. 313. ἡ εἰδότες Eur. Iph. T. 1048. χρὴ εἰδέναι Rhes. 683. ἡ εἴ τι Alex. III. 476.

(η — ευ) ἡ εὐγένειαν Eur. El. 1097. ἡδύγεια Eur. Or. 784. 954. Phoen. 415. Her. 302. Eur. Fr. 96. ἡλύαβεια Soph. Oed. C. 116. ἡδύσβεια Iph. T. 1210. ἡντέλεια incert. ap. Stob. Fl. 17, 6. μὴ εὐλαβοῦ Diphil. IV. 426. μὴ εὐρω (?) Ran. 169.

(η — οι) ἡ οἰχόμεσθα' Soph. Tr. 84. El. 316. τῶκίς Vesp. 827.
 (η — ου) ἡ οὐκ οἶσα' Aesch. Prom. 328. ἀκούε' ἡ οὐκ ἀκούε' ; Sept. 100. ἡκουσας ἡ οὐκ ἡκουσας ; 200. ἡ οὐχὶ Soph. Oed. R. 993. (sic Pors.) εἰσὶν ἡ οὐκ εἰσὶν — ; Eur. Hel. 137. ἡ οὐ παῖδα Herc. 184. ἡ οὐκ Eur. Fr. 781, 51. εἰ δὲ μὴ, οὐ λείψω ποτὲ Andr. 254. μὴ οὐ μόλης Rhes. 115. μὴ οὐ πείσης Tro. 982. ἀργαλέη, οὐδὲ Hesiod. Op. 638. εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν Chelid. Rhod. 14.

I. (ι — ι) Χῖος (Χί-ιος). ἱματίδιον (ἱματι-ίδιον), σηπίδιον, etc.

O. (ο — α) ἀπόλλων Ran. 1184. ἄτερος (ὁ ἄτ.) Vesp. 138. ἀδελφός Th. 405. ἀναφλύστιος Ran. 427. τάλειπτήριον Alex. III. 426. τὰργύριον Dem. p. 156. τάληθες p. 166. ἄνθρωπος, ἀνῆρ, passim. θάμαρτάνειν (qu.) Philem. IV. 62. θάτερον (τὸ ἄτ.) Ran. 295.

(ο — ε) οὐκ, οὐπὶ passim. οὐν Thesm. 1165. et passim. οὐγὰ (ὁ ἐγὼ) Ach. 41. οὐπικωλύσων Soph. Phil. 1242. οὐπάγων Tr. 378. οὐκείνου Phil. 625. οὐριστικός (ὁ ἐρ.) com. anon. IV. 618. τοῦμόν passim. οὐξερῶ Oed. R. 936. οὐφοβεῖτο Soph. Oed. R. 722. οὐμοὶ (ὁ ξμοὶ) Tr. 286. Eur. Herc. 286. οὐδοξε, Eccl. 814. οὐνδύεται Eccl. 333. οὐπόθεις Soph. El. 4. οὐφόρει 420. θοῦκάτειον Lys. 64. θοῦρμαιον Soph. Ant. 397.

(ο — η) θῆμέτερον Lys. 137. 592. θῆρῶν (τὸ ἦρ) Vesp. 819. θῆμισυ Lys. 116. Th. 452. θῶμισυ (al. τῶμισυ) Hesiod. Op. 559. ὀγδώκοντα (ση).

(ο — ι) θοιμάτιον Nub. 179. Pl. 881. Archipp. II. 726. θοιματίδιον (?).

(ο — ο) οὔνος R. 27. οὐλύμπιος Ach. 530. N. 366. οὐπισθεν Av. 299. οὐφεις Cho. 544. οὐδυσσεὺς Av. 1561. οὐνοκίνδιος Eupol. II. 501. τοῦθό-νιον Arist. Fr. 159. οὐρκος Lys. 191. τοῦναρ Soph. El. 425. τοῦπισῶ Eur. Alex. Fr. 10. τοῦξος Alex. III. 470. τοῦξόθυμον Eur. Bacch. 671. τοῦρθόν Cycl. 169. τοῦπτάνιον Eq. 1033. Pac. 891. Damox. com. IV. 531. τοῦρροπύγιον Nub. 158. Vesp. 1075. τοῦρνίθιον Av. 662. τοῦστρακον Eccl. 1033. τοῦψάριον Pherecr. II. 263. οὐψώνης Arist. Fr. 424. θοῦμόφυλον Iph. T. 346. Eur. Fr. 298. φροῦδος (πρό-οδος).

(ο — υ) θῶδωρ (l. θοῦδωρ) Crates II. 238. θοῦτέρθυρον pro θῦτέρ-θυρον in Chelidionismo Rhod. 15. (Athen. 360 B.) recte reponit Ahrens de Dial. Dor. p. 223. Cf. Lobeck. ad Aj. 9.

(ο — ω) τῶφειον Cratin. II. 61.

(ο — αι) *ταῖδοιον* (τ' αἰδοῖον A.) Macho Athen. 577 F. *φπόλος* Theocr. I. 87. *φπόλοι* Theocr. I. 80. *ταῖτιον* Th. 549. Ran. 1385. Eur. Pha. Fr. 12, 2. *θαῖμα* Lys. 205.

(ο — αυ) *ταῦλλον* Lys. 721. *αὐτός* et *ταὐτό* passim.

(ο — οι) *τφκίδιον* Nub. 92. *φκότεριψ* Th. 426. *φνος* Eur. Cycl. 560. *φνοχός* ibid. *φροῖμιον* (προ-οι).

Υ. (υ — ι) *βοτρυδῖον* (βοτρυ-ίδιον), *ιχθύδιον*, etc.

Ω. (ω — α) *ὠνδρες* Av. 30. et passim. *ὠργεῖοι* Pac. 493. *τῶκινάκη* Anacreon ap. Etym. M. p. 514, 28. *τῶγαμέμνονος* (τῷ Ἀγ.) Eur. Iph. T. 769. *τῶνέμφ* Chaeremon Fr. 28. *ὠνερ* Thesm. 484. etc. *τάνδρι* (τῷ ἀνδρὶ) Lys. 223. Th. 499. Soph. Oed. R. 1113. Aj. 78. Tr. 748. *τάνθρῶπῳ* Nub. 512. etc. *θάτέρῳ* (τῷ ἀτέρῳ) Vesp. 497. Eur. Andr. 383. *τάγαθῷ* Hipp. 633.

(ω — ε) *ὠρμεῖδιον* Pac. 382. *τῶμῳ* (τῷ ἐμῳ) Av. 585. *τῶμῳ* Lys. 223. Eccl. 931. *τῶπικλίντρῳ* (τῷ ἐπ.) Arist. Fr. 145.

(ω — η) *ἴτω* Ἡρακλῆς (Boeot.) Ach. 860.

(ω — ο) *ὠβολοσάται* Nub. 1155. *ὠρνίθες* Av. 1118. *τῶφθαλμῳ* Nub. 362. 411. Av. 342. 443. Vesp. 432. Pher. II. 279. *τῶφθαλμιδίῳ* Eq. 909. *τῶβωλῳ* Ran. 270. *τῶνόματε* Nub. 394. *ὀκτῶβολοι* (ὀκτῶ ὀβολοὶ) Cratet. II. 241. *ὀκτῶβολῶν* (ὀκτῶ ὀβολῶν) Lync. com. IV. 433. *τῶνείδει* Aesch. Cho. 529. *τῶνείρατι* Cho. 531. *τῶχλῳ* Ach. 257. *τῶφθαλμῳ* Lys. 1026.

(ω — ω) *ἐγῷχόμην* Eccl. 550. *ἐμῷ ὠκυμόρῳ* (qu.) Hom. II. σ'. 458.

(ω — αι) *ἀπ' ὠράνω αἰθέρος* Sappho Fr. 1, 11.

(ω — αυ) *ἐγὼ αὐτ'* Nub. 901. *ταὐτῷ* Av. 170. 968. Th. 1060. etc.

(ω — ει) *ἐγὼ εἴσομαι* (?) Vesp. 1224. *ἐγὼ εἰμ'* (?) Soph. Phil. 585.

(ω — ευ) *κἀγὼ εὐθὺς* Ran. 238. Th. 482. *ὦ Εὐρεπίδῃ* (?) Th. 4. *τῷβούλοιο* (τῷ Εὐβ.) Theocr. II. 66.

(ω — οι) *φζυρεῖ* Nub. 655. Vesp. 1504. Av. 1641. *ἐγῷδ'* Ach. 5. Eq. 873. Vesp. 1181. Phoen. 716. Iph. T. 544. Med. 39. Pher. II. 257. Cratin. II. 122. Stratt. II. 776. Chionid. II. 5. Phryn. II. 589. *ἐγῷμαι* Thesm. 442. Plat. Eryx. 397. Menex. 236. etc. *τῷκῆματι* Eupol. V. 85.

(ω — ου) *ἐγὼ οὐ* Eq. 340. Nub. 1373. Vesp. 490. Ran. 33. 508. Lys. 273. 284. 1036. 1171. Th. 33. 717. Soph. Oed. R. 332. Oed. C. 939. 998. Ant. 458. Phil. 1390. El. 1251. 1287. *σιῶ οὐχί* Lys. 1171.

ΑΙ. (αι — α) *περιόψομαπέλθοντ'* (?) Ran. 509. *οἰμῶξετάρ'* Th. 248. *δήξομῃρ'* Ach. 325. *ἀγαθαῖ* Eur. Ion. 411. *ἀπὶχώριοι* Eur. Ion. 1111. *ἀρεταῖ* Com. anon. IV. 667. Eur. Andr. 208. Trag. Adesp. 278. *κἀπάται* Eur. Phoen. Fr. 6. *κἀπό* Eur. Hel. 863. *κἀλείφου* Lys. 941. *κἀρετῇ* Menand. Sent. 606. *κἀδίκημα* Menand. IV. 198. *κἀρετῇ* Eur. Fr. 531. *ἄλλογοι* (αἱ ἄλλογοι) Eur. Fr. *κἀκοῦτίου* Pac. 553. *ἄλλαι* Nub. 1197. Pac. 421. Eccl. 119. *τἄλλαι* Lys. 999. *ἀρχαῖ* Nub. 1197. *χᾶμα* Pac. 1138. Ran. 1525. *χᾶ* Lys. 887. *χᾶττα* Lys. 1201. *χᾶν* (καὶ ἄν, i. e. ἂ ἄν) Th. 90. *χᾶνδρες* (καὶ ἄνδρες, i. e. οἱ ἄνδρες) Lys. 594. *χᾶτέρα* (καὶ ἀτέρα) Lys. 1088.

(αι — ε) *ἀμαι* (αἱ ἐμαι) Ran. 1049. *χῆκατὸν* (καὶ ἑκατὸν) Anacr. *χᾶτέραν* Ran. 1281. *χᾶτέρους* Vesp. 258. Eur. Suppl. 573. *χᾶτέρας* Eccl. 52. *χᾶτερος* Eur. Hipp. 728. *χᾶτερα* Pac. 423. *Eliditur καὶ in scolio ὥσπερ*

Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων, et rursus in alio φέλιταθ' Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων. Conferri non debent *χεῖσθαι* τέρω Pac. 253. et *ἔσται* λικῶν (λικῆν vulg.) Soph. Oed. R. 420., ubi aphaeresis potius quam crasis fit.

(αι — η) *κῆν* (καὶ ἦν) passim. *χῆ* Ran. 518. *χῆδ' Eur.* El. 987. *χῆμεις* Vesp. 574. Lys. 358. 528. 540. Soph. Ant. 432. Eur. Her. 431. *χῆμων* Eccl. 495. *ὀσημέραι* (ὄσαι ἡμέραι).

(αι — ι) *χιππίδια* Epich. Fr. 50. *χιχθύδια* Cratin. Jun. III. 379. *χιτετεύετε* Eur. Hel. 1024. *κινδῶν* Anacreont. 13, 26. Archilochus ap. schol. Av. 1762. *αὐτός τε κλόλαος αἰχμητὰ δύο*. Incertus apud Quintil. I. 3. 14. *αἰσχροὺν σιωπᾶν κίσοκράτην ἔαν λέγειν*. Plura vide apud Mein. Fr. Com. III. 379.

(αι — ο) *χῶ* Ach. 36. 1114. Lys. 388. 846. 1142. *κῶδύνη* Th. 484. *κῶδύνας* Menand. Sent. 723. *κῶλίγα* Monost. 226. *κῶλίγω* Soph. Fr. 572. *κῶλίγους* Eur. Hipp. 987. *χῶν* (καὶ ὄν) Philem. IV. 4. *κῶνειδίζομαι* Eur. Tro. 936. *κῶπίσω* Arist. Lys. 434. *χῶπότερος* Ran. 637. *χῶπου* Iph. A. 925. *χῶπόθεν* Soph. Fr. 91, 2. Eur. Iph. A. 696. *χῶπως* Ran. 627. Ach. 995. Lys. 289. *κῶρεωκόμων* Th. 491. *χῶσιοι* (καὶ δσιοι) Cycl. 125. *χῶσον* Th. 746. *χῶταν* Nub. 391. *χῶστις* Pac. 437. Aesch. Pers. 552. et passim. *χῶτι* Euphorion Fr. 1. *κῶμολινου* (Aesch.) *κῶμνύουσι* Pher. II. 324. *κῶξύθυμος* Eur. Fr. inc. 40, 2. (?) *κῶπτός* Philem. IV. 26. *κῶρφανῆν* Eur. El. 914. *κῶρχηστρίδες* Ran. 514. *κῶστρεῖα* Aesch. Fr. 22. *κῶμφολατάς* Pher. II. 320. *κῶψον* Vesp. 302.

(αι — υ) *χῦμεις*, Aesch. Eum. 1003. *χὺπέρ* Eur. Iph. A. 1389. *χὺπὸ* Theodect. trag. Fr. 9, 4. N. *χὺπὸ* Eur. Ion. 1271. Iph. A. 1118. Cycl. 207. *χὺπερορροδοῦσ'* Eur. Suppl. 344. *χὺποτρίμματα* Com. anon. IV. 670. *χὺποχείριον* Eur. Andr. 737. *χὺπέλιπον* Epicharm. ap. Diog. L. III. 11. *καὶ ὕηρεσιαν* (χὺπηρ. vulg.) Vesp. 602.

(αι — ω) *κῶφελοδντος* Pac. 1157. *χῶ* (καὶ ῶ) Aesch. Prom. 915. *χῶνῆρ* (καὶ ὠνῆρ, i. e. ὁ ἀνῆρ) Theocr. XV. 148. *κῶχετο* (καὶ ῶχ.) Theocr. IV. 10. XIII. 36. *κῶδωνις* (καὶ ὠδωνις) Theocr. I. 109.

(αι — αι) *χαί* Lys. 47. Eubul. III. 219. et passim. *καθῶς* Epich. Fr. 155. *καίετος* Archil. Fr. 80. *καίσχροῖσι* (κᾶσχροῖσι Mein.) Nub. 1374. *καίσχρων* Aesch. Sept. 685. *καίσχύνην* (κᾶσχ. vulg.) Eur. Suppl. 777. *καίσχύνεται* Timocl. com. III. 612.

(αι — αυ) *καὺτός* Ach. 736. etc. *αὐταὶ* (αἱ αὐταὶ) Soph. Ant. 920. *καὺ-χένας* Pac. 1282. *καὺχμῶδη* Eur. Or. 223. *χαῖται* Ach. 192. Eccl. 503.

(αι — ει) *κεί* (καὶ εἰ) passim. *κεῖς* ante vocalem passim. *κεῖς ὥρας* Theocr. XV. 74. *κῆτα* (καὶ εἶτα) Pac. 369. (Cur non *κεῖτα* scribebant, ut *κεῖ* etc.?) *κῆπε* (καὶ εἶπε) Theocr. I. 97.

(αι — ευ) *κεῦγένειαν* Aesch. Pors. 442. *κεῦδαίμονα* Av. 37. Vesp. 1070. *κεῦθὺ* Epicrat. II. 372. *κεῦθύμει* Eur. Cycl. 530. *κεῦθὺς* Soph. El. 902. Epich. Fr. 123. *κεῦκλεῶς* Eur. Alc. 292. *κεῦριπίδου* Ran. 758. *κεῦρυπρωκτίαν* Vesp. 1070. *κεῦσταλῆς* Soph. Phil. 780. *κεῦτυχοῦσα* Eur. Andr. 888. *κεῦφραίνομαι* Pac. 291. *κεῦφρόνας* Eur. Bacch. 237. *κεῦχοντο* Timocreon Fr. 1.

(αι — οι) *χοί* Lys. 388. (Analogia *χῶ* postulare videtur.) *κῶκίαν* Th. 349.

κῶπιτ' ἰρμων (κοικτ. vulg.) Theocr. XV. 75. κῶνον Ran. 511. κῶσπυπτήν Cratin. Π. 41.

(αι — ου) κοῦ, κοῦδέν, κοῦποτε, κοῦπω, passim. χοῦν (καὶ οὖν) μέσῳ πολλὸς χρόνος Eur. Her. 173. κοῦρανῶ Theognet. com. IV. 549. Eur. Med. 57. χοῦτος Eq. 540. χοῦτω Pac. 1022. χῶμός (καὶ οὐμός) Theocr. XVIII. 18.

ΕΙ. (ει — α) κλαύσῃρα Pac. 532. οἰμωξῃρα Pl. 876. ἀγοράσῃγένειος (ἀγοράσει 'τ' ἀγένειος?) Eq. 1373. ἐπῃν (ἐπεὶ ἄν) passim. ἐάν (εἰ ἄν).

(ει — ει) ἰστόρει τί (f. εἰ τι) σοι φίλον Soph. El. 316.

(ει — ου) ἐπεὶ οὐδὲ Lys. 273. Soph. Fr. 470. Theogn. 931. ἐπεὶ οὐκ Aesch. Suppl. 910. ἐπεὶ οὐ Soph. Oed. C. 1436. ἐπεὶ οὐδέν Phil. 446. ἐπεὶ οὐδ' 948. ἐπεὶ οὐποτ' 1037.

ΟΙ. (οι — α) ἀγαθοὶ Soph. Phil. 873. Eur. Iph. T. 114. Herc. 236. τᾶν, τᾶρα passim.

(οι — ε) οὔμοι (οἱ ἐμοὶ) Eq. 1003. οὔπιχώριοι Ran. 461. οὔκτος Vesp. 1287. μοῦχρησεν Vesp. 159. μοῦδόκε Vesp. 34. μοῦγκώμιον Nub. 1205. μέντοδφασκεν Eccl. 410. μέντοδγῶ Ran. 971. μοῦσσι Eq. 1000. μοῦστιν Pl. 828. οὔπτα (qu.) Lys. 188. οὖν μέσῳ λόγοι Eur. Med. 819. οἱ 'γῶ Hel. 594. μοῦταῖρος (μοι οὔταῖρος?) Eccl. 911.

(οι — ο) μοῦ (μοι ὁ) Eq. 1237. Vesp. 902. σοῦπισθεν (σοι ὅπ.) Th. 158. ὠρνιδες (οὔρν.) Av. 1236. σοῦρίζει (σοι ὄρ.) Aesch. Ch. 927.

(οι — υ) μοῦπῆλθε (μοι ὑπῆλθε?) Eur. Med. 57. Crasin. ἐμοῦποδύνει (ἐμοὶ ὑποδ.) agnoscit Choeroboscus apud Goettling. ad Theodos. p. 222.

(οι — ω) μοι, ὦ Hom. Il. α. 673. οἰμοὶ ὡς Ach. 590. Th. 1185. Pl. 899. Soph. Ant. 320. etc. αἰβοῖ, ὡς Av. 610.

(οι — αι) ὠπάλοι Etym. M. p. 822, 53.

(οι — οι) οἰκέται (?) Eur. Alc. 762. μοῖχεται (μοι οἶχ.) Av. 86.

(οι — ου) καίτοῦκ (καίτοι οὐκ) Lys. 509.

ΟΥ. (ου — α) τᾶδελφού (τοῦ ἀδ.) Nub. 536. τᾶπόλλωνος Av. 982. μακροῦ ἀποπαύσω Eur. Suppl. 635. τάνδρὸς Vesp. 347. 933. Aj. 119. Dem. p. 23. τάνθρῶπου Dem. p. 98. et p. 118. τάργυρλου Pl. 154. τᾶτ-τικοῦ Pac. 254. θατέρου (τοῦ ἀτέρου) Ran. 300. Eubul. III. 236. Soph. Phil. 597. Eur. Iph. T. 249. φιλτάθαρμοδίου (qu.) Ach. 1093.

(ου — ε) τοῦμοῦ Lys. 170. τοῦράνου (τοῦ ἐρ.) Lys. 651. οὔνεκα (οὐ ἔνεκα) passim. ὀδοῦνεκα (ὅτου ἔνεκα) Aj. 123.

(ου — ο) τοῦλυμπίου Av. 130. τοῦνόματος Nub. 62. τοῦπισθεν (τοῦ ὅπ.) Eccl. 482. τοῦλέθρου Iph. T. 485. μου (μου ὁ aut μοι ὁ) Eq. 1237. σοῦπισθεν (σου ὅπ.) Th. 158. τοῦμφαλοῦ Nub. 977. τοῦερροπυγίου Nub. 162. τοῦρριθίου Av. 223. νεανικοῦντος (νεανίσκοῦντος, i. e. νεανίσκου ὄντος, probabiliter Rasp.) Eupol. II. 472.

(ου — η) θῆμετέρου, Vesp. 526.

(ου — ο) μου (μου ὁ, ut vid.) Eq. 1237.

(ου — υ) θοῦδατος Lys. 370. Amips. II. 701.

(ου — αυ) ταῦτοῦ (τοῦ αὐτοῦ) Eq. 1289. et passim.

(ου — ου) τοῦρανοῦ Pac. 199. Lys. 651. Com. anon. IV. 616. οὔποτ' (οὐ οὔποτ') Eur. Alc. 198.

ΔΡΑΜΑΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

Aeolosiconis duas exstittisse editiones ex Athenaei loco infra allato Fr. 122. intelligitur. *) Duplex autem Aeolosiconis editio si exstittit, verisimile est verba ex Argumento Pluti infra afferenda ad alteram spectare editionem, priorem vero multo prius actam esse, quemadmodum Pluti editiones duae viginti annorum intervallo disparatae fuerunt, ut paullo ante ostendimus. De argumento et conformatione fabulae insignis est locus Platonii, qui de mediae comoediae indole agens ita scribit (vol. 1. p. 20, 7.), — ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγούς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν. τὸν γοῦν Αἰολοσίκωνα Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικά μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς ὑπεξηρέθη τῆς κωμωδίας τὰ χορικά μέλη καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σλοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμωδίας τοῦ σκώπτειν δῆμους καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγούς παρεῖς ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολλὸν φόβον Αἰόλον τὸ δράμα τὸ γραφὲν τοῖς τραγωδοῖς ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστὶν ὁ τῆς μέσης κωμωδίας τύπος οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεῖς Κρατίνου καὶ πλείστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικά οὔτε παραβάσεις ἔχοντα. Araroti filio fabulam hanc docendam tradidisse dicitur Aristophanes in Argumento Pluti (vol. 1 p. 47, 6.), τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμωδίαν ταύτην (Plutum alteram) ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι [καὶ] τὸν νῖδον αὐτοῦ συστήσαι Ἀραρότα [δὲ αὐτῆς] τοῖς θεαταῖς βουλόμενος τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκεί-

*) Disertius de Aeolosiconis editione altera testimonium est scholiastae Hephaestionis p. 56. ed. tert. Gaisf. Αἰολοσίκων δράμα γέγονε πρῶτον [πρότερον debebat dicere] καὶ δεύτερον Ἀριστοφάνους, ὡς καὶ ὁ Πλούτος πρῶτον καὶ δεύτερον. DIND.

νον καθήκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωναι.*) Unde scholiasta Platonis p. 331. Ararotem dicit ἰδίους τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασι διηγωνισμένον. Quod autem Argumenti scriptor Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα scribit, si forte Cocalum Aeolosicone priorem habuit, in errore est versatus, ut videtur. Nam Aeolosiconem mediae comoediae fabulam fuisse ex Platonii verbis supra positis intelligitur, Cocalum autem ad novam comoediam pertinuisse infra ostendetur ubi de Cocalo agemus.

Ad hanc fabulam spectat Libanii locus epist. 420. p. 215. φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος· ὃ τι δὲ οὗτος ἔδρα τὸν Ἀριστοφάνην ἔροῦ. Siconis nomen notum est servile fuisse: vide exempla apud Athenaeum, Sotionis [Alexidis] VIII. p. 336 E. et Eubuli 1. p. 23 A. Primarium hoc nomine coquum memorat Sosipater in Καταψευδομένῳ ibid. 9. p. 378 A. cujus primas in Aristophanea fabula partes fuisse coniecit Grauertus in commentatione de media Graecorum comoedia in Niebuhrii Museo a. 1828. p. 60 et 499. Idem compositi nominis formam Αἰολοσίκων similibus exemplis illustravit p. 61. Propter accentum memoratur ab Arcadio p. 12, 21. DIND.

*) Repugnant haec verbis praecedentibus ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, nisi quis Clintoni (Fast. Hell. vol. 2. p. 111.) sequatur interpretationem, Aristophanem in Pluto Araroti πρωταγωνιστοῦ partes commisisse, duas alias autem comoedias, Cocalum et Aeolosiconem, ei tradidisse ut suo ipsius nomine inscriptas produceret. Quod sensit Dobraeus, qui verba καὶ et δι' αὐτῆς ab recentiore interpolatore illata ejici voluit. Idem error in excerptis de vita Aristophanis, ubi omissa Aeolosiconis et Cocali mentione haec leguntur p. 36, 8. ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι (Plutum dicit) συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετέλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον. Quorum postrema qui scripsit ignoravit, quod antiquior grammaticus ejus verba supra apposuimus annotavit, Aristophanem τελευταίαν δεδιδασχέναι τὴν κωμωδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, non ἐπὶ τῷ Ἀραρότος ὀνόματι. Prudentius igitur in simili excerpto p. 38, 5 haec tantum scripta sunt, τελευταῖον δὲ διδάξας τὸν Πλοῦτον συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετέλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν cet. Quibus si post Ἀραρότα addidisset grammaticus τὰ ὑπόλοιπα δύο δράματα, Αἰολοσίκωνα καὶ Κώκαλον, δι' ἐκείνου καθείς, omni ex parte vera dixisset. DIND.

“Aeolosicon fabula vocata est ab Aeolo, cujus liberorum-
que infandam calamitatem Euripides flebili nobilitavit tragoe-
dia, quam Aristophanes non semel (vid. Nub. 1374. Thes-
mophor. 412. Ran. 1113. 1523) graviter exagitavit, et a Sicone
coquo, ut videtur. Ipsum quidem nomen comoediae inditum
Αιολοσίκων Grauertus recte explicat, exemplis consimilibus
adjectis, de homine, qui Aeoli et Siconis simul indolem con-
junxerit duasque quasi induerit personas. At quod idem
Grauertus censet, totam hanc fabulam in deridenda Euripidis
tragoedia versatam esse, nec comoediae reliquiis confirmari
potest, et omnino adversatur naturae ac rationi poesis. Imo
Aristophanes fabulam illam antiquam de Aeolo ita tractavit
atque lepide immutavit ut sui saeculi imaginem hand obscu-
ram exhiberet: et exagitavit ille quidem maxime insanas libi-
dines victusque exquisitam luxuriam. Documento sunt frag-
menta huius comoediae: adde praeterea Libanium Epist. 420.
p. 215. *φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδων, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος*
ὅ τι δὲ οὗτος ἔδρα τὸν Ἀριστοφάνην ἐροῦ.” BE. E Platonis
verbis supra allatis apparet hanc comoediam parodiam fuisse
dramatis Euripidis, Aeoli. Nomen servi est *Σίκων* Eccl. 867.
coqui apud Sosipatrem com. IV. 482. Nomen proprium est
apud Alex. com. III. 394. *Αἶολος* comoediarum Antiphanis et
Eriphi titulus fuit. Ceterum cum nomine conficto *Αιολοσίκων*
non inepte conferas *Ἡρακλειοξανθείας* in Ran. 499. *Σφιγγο-*
καρίων et fabulae Eubuli titulum.

I.

(109 D. 5 B.)

1

Καὶ μὴν τὸ δεῖν, ἀκροκωλία σοι τάδε τέτταρα
ἤψησα τακερά.

Athen. III. p. 95 E. *ἀκροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀριστοφά-*
νης Αἰολοσίκωνι “Καὶ μὴν — τακερά.” Ad eandem fabulae
partem fortasse referendum esse Fr. 122. censet Dind.

V. 1. *τὸ δεῖν*] Cf. ad Vesp. 524. Pac. 879. Av. 648. Lys. 921.
ἀκροκωλία δέ σοι vulg. *ἀκροκωλία γέ σοι* Br. Elmsl. in Quart. Rev.
VII. 462. *ἀκροκωλί' ἃ γε σοι* Pors. ad Orest. 79. improb. Elmsl. *ἀκρο-*
κωλία δυνὶ Jacobs Add. in Athen. p. 66. Qu. *ἀκροκωλία δὴ σοι* (ita Bergk.
Bo.), vel *ἀκροκωλία σοι τάδε*, vel *ἀκροκωλί' ἰδοῦ, σοι*, vel *ἀκροκωλί'*

ἐγώ σοι. ἀκροκώλια — ἤψησα] Cf. Pher. II. 300. δῖεφθ' ἀκροκώλια. Telecl. II. 376. Anaxil. III. 346. ἀκροκώλι' ἔψειν. Alex. III. 466. ὁ γόγγρος ἐφθός, τὰ δ' ἀκροκώλι' οὐδέπω. τέτταρα] Nos dicemus, two or three. Cf. ad Ach. 2. V. 2. τακερά] Cf. Fr. 325. κυάμους τακερούς. Com. anon. IV. 608. καὶ γάστριον τακερόν τι καὶ μήτρας ἴσως (τόμους aut τόμον?). Haec coquus subiratus ad senem, qui de mensa parce instructa queritur.

2

(199 D. 7 B.)

II.

Ἦκω Θεαρίωνος ἀρτοποιῶν
λιπὼν, ἔν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια.

Athen. III. p. 112 E. οὗτός ἐστι Θεαρίων ὁ ἀρτοποιὸς, οὗ μνημονεύει — Ἀριστοφάνης ἐν Γηρητιάδῃ καὶ Αἰολοσίκωνι διὰ τούτων “Ἦκω — ἐδώλια.” Itaque in utroque dramate lecti fuisse videntur hi duo versus. Cf. ad Fr. 199.

3

(118 D. 1 B.)

III.

Εἴτα πῶς δειπνήσομεν τσαῦτα δεῖπν'; ἴσως διὰ νυκτός.

Athen. VII. p. 276 C. τῶν δὲ παρόντων γραμματικῶν τις ἀποβλέψας εἰς τὴν τοῦ δείπνου παρασκευὴν ἔφη “Εἴτα πῶς δειπνήσομεν τσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτός,” ὥς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων οἶονεὶ δι' ὅλης νυκτός. “Non potest demonstrari plura in his esse Aristophanis verba quam duo illa διὰ νυκτός.” (Dind.). Non ipsa poetae verba afferri censet Bergkiius, nihil enim aliud significari quam in hac fabula per totam noctem continuari convivium. Scripserat, opinor, εἴτα πῶς δειπνήσομεν | τσαῦτα δεῖπν'; B. ὅπως; διὰ νυκτός. Vide Fritzsch. ad Ran. 264, qui Comico vindicat non modo illa διὰ νυκτός, sed omnem locum, ut dedimus. Sic δι' ἡμέρας Ran. 260. etc. δι' ἔτους Vesp. 1058. δι' ἐνιαυτοῦ Fr. 476, 8. De mulierum lascivia ac libidinibus videtur agi.

4

(122 D. 6 B.)

IV.

Τῶν δὲ γηθύων
ρίζας ἐχούσας σκοροδομίμητον φῦσιν.

Aeolosisconis editionem alteram memorat Athenaeus ubi de γηθύοις agit IX. p. 372 A. Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι

δεντέρω “*Τῶν — φύσιν.*” De γηθύοις vide Schneideri annotationem ad Theophrastum vol. III. p. 574. Alterum versum apertum est ad tragici sermonis similitudinem esse expressum. In vicinia verborum Fr. 1. haec lecta fuisse conjicit Grauert. in Niebuhrii Museo a. 1828. p. 500. DIND. In isto *δεντέρω*, quod abjiciendum censet Bergk., latet fortasse poetae aliquid. Scripserat fortasse δύο δὲ γηθύων aut δευρο φέρε (μοι γηθύων). Certe offendit nonnihil articulus ante γηθύων.

V. 1. γηθύων] Cf. Phryn. II. 584. Nusquam alibi obvia est haec forma apud comicos. Alibi apud nostrum legitur altera forma γήτειον, Eq. 677. Vesp. 496. 498. Ran. 622. Anaxandr. III. 184. Alex. III. 437. 465.

V. 2. σκοροδόμητον codex. σκόροδομήμητον H. Steph. in Thes. IV. 678. σκοροδομήμητον Toup. Enn. I. 15. σκοροδόμιμον τὴν Fritzsche. ad Thesm. 17. Similia sunt γυναικόμιμος, δρακοντόμιμος, ἀντίμιμος.

V.

(116 D. 11 B.)

5

Οὐκ ἐτός, ὦ γυναῖκες,
 πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
 φλώσιν ἐκάστοθ' ἄνδρες·
 δεινὰ γὰρ ἔργα δρώσαι
 λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Hephaestio de metris c. 9. p. 51. ed. Gaisf. hoc apposuit dimetrorum choriambicorum exemplum, ἐξ Αἰολοσίμωνος Ἀριστοφάνους “*Οὐκ ἐτός — αὐτῶν.*” Ad hanc fabulam fortasse referendi quos ex Aristophane versus attulit Athenaeus I. p. 48 C. exscriptos ab Eustathio p. 1570, 5.

Ὅστις ἐν ἡδυσμοῖς
 στρώμασι παννυχίζων
 τὴν δέσποιναν ἐρεΐδεις.

DIND.

V. 2. κακοῖσιν] Sc. ἔπεισι, conviciis. Cf. Nub. 1373. ἐξαράττω | πολλοῖς κακοῖς καίσχροῖσι. 1376. κάπειτ' ἔφλα με χάσπόδει etc. V. 3. φλώσιν] Cf. Nub. 1376. ἐκάστοθ' ἄνδρες vulg. ἐκάστοθ' ἄνδρες (ma-riti nostri) Dind. Cobet. etc. Recte. V. 7. παννυχίζων] Cf. Nub. 1069. V. 8. ἐρεΐδεις] Cf. Th. 488. εἴτ' ἡρειδόμην | παρὰ τὸν Ἄγνυά κ' ὀρβ' ἐχομένη τῆς δάφνης. Eccl. 616. Mulieres libere de furtivis suis amoribus loquuntur. Cf. Th. 466—519. 552 sq.

6*

(123 D. 8 B.)

VI.

Καί κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

Ad hanc fabulam fortasse referendus Herodiani locus corruptus περὶ μον. λέξ. p. 7, 11. ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον — παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν δινσίλλωνι “Καὶ ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.” Quae ita videntur esse corrigenda, — ἐν Αἰολοσίκωνι “Καί κ' κτλ.” Quibus verbis in ficto aliquo oraculo, qualia in Equitibus aliisque fabulis prostant, locus esse potuit. De alia quae cui in mentem veniat conjectura, παρὰ Ξενοφάνει ἐν δ' σίλλων, dictum in annot. ad schol. Aristoph. p. 465. Sed retinendum videtur nomen Aristophanis, cujus hic [huic?] est locus simillimus in Eccl. 1050. ἔδοξε ταῖς γυναῖξιν, ἦν ἀνὴρ νέος | νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἂν | τὴν γρατὴν προκρούσῃ πρῶτον· ἦν δὲ μὴ θέλῃ | πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας, | ταῖς πρεσβυτέραις γυναῖξιν ἔστω τὸν νέον | ἔλκειν ἀνατὶ λαβομένης τοῦ παττάλου. DIND. Cf. Eq. 1056. καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν (νιν?) ἀνὴρ ἀναθείῃ. Quod ad νῆς pro νέας, conferre licet νοσσός, νοτιτιά, νολαία, δεῖν, εἴξαισι, etc. Parum verisimile Bothio videtur νῆς, quum nullo negotio potuisset scribere Comicus καὶ κ' ἐπιθυμήσεις νέας νέος ἀμφιπόλοιο.

7

(113 D. 9 B.)

VII.

Κοιτῶν ἀπάσαις εἰς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.

Pollux I. 79. — κοιτῶν· εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἶται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ ἐν Αἰολοσίκωνι· “Κοιτῶν — ἀρκέσει.” De vocabulo κοιτῶν, quod etiam Phrynichus rejecit, dictum ab Lobeckio p. 252. 253. DIND. δὲ om. Bekk. fortasse recte.

8

(111 D. 3 B.)

VIII.

Ὅπερ δὲ λοιπὸν μόνον ἔτ' ἦν ἐν τῇ γνάθῳ
διώβολον γεγένητ' ἐμοὶ δικόλλυβον.

Pollux IX 63. Ἔστι δὲ καὶ τὸ διώβολον ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους “Ὅπερ λοιπὸν μόνον ἦν ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γένηται μοι.” Post μοι margo Falekenburgii monstrosam vocem ἰδικολλοικὸν, non satis perspicue tamen scriptam, ad-

dere perhibetur. Unde Bergkii restituit *δπερ δὲ λοιπὸν μόνον ἔτ' ἦν ἐν τῇ γνάθῳ | διώβολον γεγένητ' ἐμοὶ δικόλλυβον.* Ut *τρικόλλυβον* dictum est, de quo v. Poll. IX. 72. εἴη δ' ἂν καὶ *κόλλυβον λεπτόν τι νομισμάτιον.**) *Καλλίμαχος* γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ἔξδου λέγων “*Ἐκ τῶν δοῦν βοτὴν κολλύβου πιπρήσκουσιν,*” ὥς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος. καὶ *τρικόλλυβον* οἱ ποιηταὶ σμικρὸν νόμισμα. et Hesych. h. v. Partem veri viderat Adr. Heringa, quum coniiceret *ἐγέννησεν ἤδη κόλλυβον.* DIND. Dobraeo etiam (II. 249) latere videbatur *κόλλυβος.* Ipse tentabam *δπερ μόνον δὲ λοιπὸν ἦν ἐν τῇ γνάθῳ | διώβολον βέβηκέ μοι, aut — νὺν γέγονέ μοι δικόλλυβον.* Encliticum *μοι* potius quam emphaticum *ἐμοὶ* requiri videtur. Haec dicit senex redux a foro. Fuit igitur cur de inopia quereretur Fr. IX.

ἐν τῇ γνάθῳ] De consuetudine apud vulgus pecuniam in ore condendi cf. Fr. 51. *ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων.* Eccl. 819. *μεστὴν ἀπήρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων.* Vesp. 609. 790—792. Av. 503. Alex. III. 437. ὁ δ' ἐγκαίψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον etc. *διώβολον]* Theopomp. com. II. 812. *εἰ νὺν διώβολον φέρων ἀτὴρ τρέφει γυναῖκα.* Alex. III. 470. *διωβόλου τοῦτ' ἐστί.*

IX.

(119 D. 13 B.)

9

Pollux IX. 89. *Ἐν — τῷ Λιολοσίκῳ τὸ μὴ ἔχειν κέρματα ἀκερματίαν ἀνόμασεν.* Nomen substantivum *ἀκερματία* intelligendum est, formatum ut *ἀχρηματία* (Plut. Alc. 35. οὐχ ὑπολογιζόμενοι τὴν ἀχρηματίαν) et *ἀχλαινία* (Eur. Hel. 1298.). Aliquando suspicabar *ἀκερματίαν* corrigendum esse, formatum ut *ἀλογίαν* (Bekk. Anecd.), et fortasse dixisse comicum *ἀκερματιῶ γάρ.* Et sic scribunt Fritzsche. Emend. p. 18. et Bergk. Sed analogia postulat *ἀκερματεῖν*, formatum ut *εὐκερματεῖν* (Eubul. III. 271), *εὐχρηματεῖν*, *εὐληματεῖν*, *εὐσωματεῖν* (Nub. 799), etc. Fieri quidem potest ut comice fictum fuerit *ἀκερματίαν* ad instar verborum morbum aliquem exprimentium, ut *οὐρητιῶν*, *βινητιῶν*, *στραγγουριῶν*, etc., sed desidero simile exemplum. Cave autem de adjectivo *ἀκερματίας* ut *ληματίας* (Ran. 494) formato cogites: ita enim dixisset grammaticus *τὸν μὴ ἔχοντα κέρματα.*

*) Cf. Eupol. II. 510. *γυναῖκ' ἐβένουν κολλύβου καὶ παῖδα καὶ γέροντα.*

- 10 (120 D. 14 B.) X.

Pollux X. 24. Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Λιολοσίκωνι καὶ κλειδίον. Dindorfius κληρίον scribit.

- 11 (117 D. 12 B.) XI.

Καὶ δι' ὁπῆς κἀπὶ τέγους.

Pollux X. 25. Ἡ δὲ ὁπὴ εἴρηται ἐν Λιολοσίκωνι Ἀριστοφάνους. "Καὶ — τέγους." Et hujus fragmenti metrum est choriambicum. De adulteris videtur dictum. Cf. Xenarch. III. 617. μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα, | μηδὲ δι' ὁπῆς κάτωθεν ἐκδύναι στέγης, | μηδ' ἐν ἀχύροισιν εἰσενεχθῆναι τέχνη.

κἀπὶ τέγους] Cf. Vesp. 396. οὐπὶ τοῦ τέγους. Lys. 395. ἐπὶ τοῦ τέγους.

- 12 (112 D. 4 B.) XII.

Δοῖδνξ, θυνεία, τυρόκηστις, ἐσχάρα.

Pollux X. 104. ἡ μὲν τυρόκηστις ἔστιν — ἐν Ἀριστοφάνους Λιολοσίκωνι "Δοῖδνξ — ἐσχάρα." Cf. Vesp. 938. δοῖδικα, τυρόκηστιν, ἐσχάραν, χύτραν. Anaxipp. IV. 465. κρεάγραν, θυνείαν, τυρόκηστιν παιδικήν. Phryn. Bekk. p. 40, 15. Ἐσχάρα τὸ σκεδὸς ἐφ' ᾧ ὁπιτᾶται κρέας ἢ ἰχθύς. Anglice a grid-iron. Coqui vasa enumerantur.

θυνεία] θυνία hic et alibi semper Bekk. et Mein. Cf. Dind. in Thes. v. θυνεία. Perperam, ni fallor.

- 13 (114 D. 10 B.) XIII.

Καὶ διασιλβονθ' δρώμεν
ὥσπερὶ καινοῦ λυχνόχου
πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Pollux X. 116. ubi de vocabulo λυχνόχος agit, Ἐν δὲ τῷ Ἀριστοφάνους Λιολοσίκωνι "Καὶ — ἐξωμίδος." Athen. XV. p. 699 F. (sec. cod. Ven. ed. Dind.) ὅτι δὲ λυχνόχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοὶ ὠνομαζοντο φανῆς ἐν ... λοσι πα σιν (παρίστησιν Schweigh.) κα ... στίλ . β θορω ὁμοίως περ ἐν κενῷ λυχνόχῳ παντ ... σ ἐξωμίδος. "Verba sunt nebulonis de muliercula, quae quod venale habebat

lubenter ostendebat.” (Toup. Em. I. 17.) “Sermo est de veste pellucida, quae mulieris pulcritudinem prodit. Λυχνοῦχος quid sit accurate exponit Phrynichus Bekkeri p. 50, 23. Λυχνοῦχος, λαμπτήρ, φανὸς διαφέρει. λυχνοῦχος μὲν ἐστὶ σκευὸς τι ἐν κύλῳ ἔχον κέρατα, ἔνδον δὲ λύχνον ἡμμένον, διὰ τῶν κεράτων τὸ φῶς πέμποντα· λαμπτήρ δὲ χαλκοῦν ἢ ξύλινον λαμπάδιον ὁμοιον, ἔχον θρυαλλίδα· φανὸς δὲ φάκελός τινων συνδεδεμένος καὶ ἡμμένος.” BE.

V. 1. Cf. Pac. 567. αἶ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. Lys. 48. τὰ διαφανῆ χιτῶνια. Philem. IV. 29. ἱμάτια διαφαίνοντα. Men. IV. 287. διαφανὲς | χιτωνάριον ἔχουσα. V. 2. ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνοῦχῳ vulg. ὥσπερ εὐκέρῳ λυχνοῦχου Herwerden. I lege ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνοῦχου. De voce λυχνοῦχος (laterna, Anglice a lantern) cf. Phryn. Bekk. p. 50, 23. Λυχνοῦχος μὲν ἐστὶ σκευὸς τι ἐν κύλῳ ἔχον κέρατα, ἔνδον δὲ λύχνον ἡμμένον, διὰ τῶν κεράτων τὸ φῶς πέμποντα. Cf. ad Fr. 274. Pher. II. 271. τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ' ἐνθὲς τὸν λύχνον. Alex. III. 426. ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνοῦχου τὸν λύχνον. III. 495. διὰ τί νῦν μὴ καμάσω | ἄνευ λυχνοῦχου (λύχνου libri) —; Plat. II. 645. ἔξουσιν οἱ πομπῆς λυχνοῦχους. Alex. III. 451. μετὰ λυχνοῦχου περιπατεῖν τῆς νυκτός. Men. IV. 87. πανόν, λύχνον, λυχνοῦχον. καινῷ vulg. καινῷ Salmas. etc. V. 3. ἐξωμίδος] Cf. Lys. 662. 1021. Eubul. III. 229. Chaerephon Fr. 14. ἔκπει — φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐξωμίδος (l. ἐξωμίδος).

XIV.

(115 D. 15 B.)

14

Pollux X. 118. Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίῳ Ἀριστοφάνης “δυοῖν λυχνιδίον,” ὅθλον δτι λυχρία (λύχρια Bekk. l. λυχρεῖα) εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.

δυοῖν λυχνιδίον] Imo δυοῖν λυχνειδίον, a λυχνεῖον. Cf. ad Fr. 277. Hermipp. II. 411. ὦ λυχνίδιον (λυχνειδίον?) Cratet. II. 234. οὐκ ἐστὶ μοι λυχνίδιον (λυχνειδίον?). Cf. etiam ad Ran. 1301. Pac. 670.

XV.

(120 b D. 16 B.)

15

Pollux X. 127. Ἐν δὲ Ἀριστοφάνους Αἰολοσίῳ καὶ σμηματοφορεῖον (σμηματοφόρον corr. ex σμηματοφόριον duo codd.). Cf. Fr. 348. ψηφολογεῖον (al. ψηφολογίον, ψηφολόγον). Poll. X. 119. μυροφορεῖον (μυροφόρον vulg.). X. 129. σαπυλοβλεῖον. Anglice, a soap-tray. Cf. Fr. 366. κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην | ἐν τῇ πνέλῳ. Antiph. III. 74. δότω τις δεῦρ' ἴδωρ | καὶ σμῆμα (al. σμῆγμα). Ex eadem parte fabulae ac Fr. VII.

16

(121 D. 17 B.)

XVI.

Schol. Pac. 740. Ἀριστοφάνης ὡς γαστρίμαργον τὸν Ἡρακλέα κωμῶδει καὶ ἐν Ὅρνισι καὶ ἐν Λιολοσίκῳ, καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ περὶ τούτων φησὶ, τοῦ τε Ἡρακλέους καὶ τοῦ δούλου. Cf. schol. Vesp. 60. οὗθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατῶμενος: ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεδιδαγμένοις δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπληστίαν πολλὰ προείρηται. Qui fortasse ad hanc fabulam inter alias respicit. Itaque Herculis quoque in hac fabula partes fuerint,

17

(110 D. 2 B.)

XVII.

Ἄλλ' ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν· ὡς ἀγοράσω
ἀπαξάπανθ' ὅσ' ἂν κελεύης, ὦ γύναι.

Suidas, Ἀγοράσαι (ἀγοράσω Gaisf. cum A. B. et gramm. Bekk.) λέγουσι, τὸ δ' ἀγορᾶν βάρβαρον. παραδειγμάτων δὲ μεστὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὁμῶς Ἀριστοφάνους ἐξ Λιολοσίκωνος “Ἄλλ' — ὦ γύναι.” Eadem omisso fabulae indicio citat grammaticus Bekkeri I. p. 331, 26. “Ceterum non apparet cur grammaticus tantopere reprehendat formam contractam ἀγορᾶ, quum Attici aliis pluribus hujusmodi formis interdum usi sint, de quibus dixit Buttmannus Gramm. vol. 1. p. 402.” (Dind.) V. Phryn. Bekk. p. 20, 6. Antiatt. ibid p. 78, 8. Haec dicit ad mulierem ipse Aeolusicon coenam apparatus, ut monuit Bergk.

V. 1. οὐ μέλλειν ἐχρῆν] Cf. Av. 364. V. 2. ὅσα κελεύεις libri utrobique. ὅποσα κελεύεις Toup. I. 14. ὅσ' ἂν κελεύης Bekk. Dind. etc.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ*)

Acta est haec fabula archonte Chabria Olymp. XCI. 2. Scriptor argumenti Avium, ἐπὶ Χαβρίου τὸ δράμα καὶ ἔχεν εἰς ἅσιν διὰ Καλλιστράτου, εἰς δὲ Ἀθήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδί-
δαξε διὰ Φιλωνίδου.

Argumentum ei ex fragmentis colligitur prae-buisse aegro-
tantis hominis cujusdam *δεισιδαιμονίαν*, qui sanitatis recupe-
randae caussa Amphiarai adierit oraculum, de quo praeter
alios videndi Herodotus VIII. 134. et Pausanias I. 34. 4.
Qualem superstitionem quum in Nicia fuisse ex Thucydidis,
Plutarchi, aliorumque narrationibus sciamus, huic deridendo
hanc comoediam scriptam fuisse suspicatus est Suevernius in
comm. de Avibus p. 58, 59. ingeniosa conjectura, quae tamen
ex fragmentis quae supersunt non magis confirmari quam
refutari potest. Neque enim quidquam in illis est quod non
ad alium superstitiosum et meticulosum quemvis eodem quo
ad Niciam jure referri possit. Aliud sententiae suae praesi-
dium Suevernius inde petit quod Amphiaras eodem quo Aves
tempore edita est. Quod argumentum rursus alia nititur
Suevernii conjectura de Avibus fabula, quam hoc consilio
scriptam esse opinatur ut expeditionis Siculae, quae Niciae
parum placuerat, perversitas ante oculos poneretur. DIND.

Haec comoedia cum proxime praegressa sit Aves, ad
hujus comoediae similitudinem quin accesserit non dubitari
potest. Syracosius autem tunc tulerat legem qua comoediae
licentia coerceretur, de qua praeter alios dixit Meinekios I. 12.
Recte autem, ut arbitror, Droysenus in Museo Rhen. vol. IV.
p. 60 statuit hac lege illud potissimum vetitum esse ne com-
memorarentur ii qui propter mysteria profanata in iudicium

*) Ita Dind. Both. *ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ* Bergk. Utraque forma in libris
legitur, illa vero magis Attica est.

essent vocati: itaque sane non omnis omnino comoediae libertas erat sublata. At quoniam illa actione nihil tunc erat memorabilius nihilque gravius, comici autem poetae praesens tantum tempus quodque quoque tempore maxime eminent spectant, profecto illo anno nervi comoediae elisi erant. Itaque etiam hanc fabulam magis compositam remissamque fuisse consentaneum est. Existimant autem Bentleius, Suevernius, alii Amphiarai expeditionem adversus Thebas exhibitam fuisse, ut Niciae cunctabundus animus in Sicula expeditione ante oculos spectantibus proponeretur; quam coniecturam illi ex solo nomine fecerunt, namque nihil reperitur in comoediae reliquiis quod hanc opinionem confirmet. At nomen accepit fabula ab Amphiarao heroe, qui divinis honoribus cultus non solum consulentibus oracula edebat, verum etiam pariter atque Aesculapius morbis medebatur. Amphiarai oraculum in confiniis Atticae et Boeotiae non procul ob Oropo erat, vide Pausan. I. 34. 1, qui deinde addit, λέγεται δὲ Ἀμφιαράῳ φεύγοντι ἐκ Θηβῶν διασῆναι τὴν γῆν καὶ ὥς αὐτὸν ὁμοῦ καὶ τὸ ἄρμα ὑπεδέξατο· πλὴν οὐ ταύτῃ συμβῆναι φασιν, ἀλλὰ ἐστὶν ἐκ Θηβῶν ἰοῦσιν ἐς Χαλκίδα Ἄρμα καλούμενον. Θεὸν δ' Ἀμφιάραον πρῶτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν. Ara in honorem Amphiarai exstructa simul etiam Iasoni sacra erat, vide ibid. 3. τετάρτῃ δὲ ἐστὶ τοῦ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας, ἔτι δὲ Ἰασοῦς καὶ Ὑγείας καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας. Atque Iaso apud Aristophanem ipsius Amphiarai est filia (v. Fragm. XVIII.), alias Aesculapii esse dicitur. Prope fanum erat fons sacer, ex quo olim Amphiaras divinis ornatus honoribus ab inferis rediit, Pausan. ibid. 4. Ἔστι δὲ Ὠρωπίοις πηγὴ πλησίον τοῦ ναοῦ, ἣν Ἀμφιαράου καλοῦσιν κτλ. Aqua autem fontis erat frigidissima, qua aegroti lavabantur, vide Xenoph. Memorab. III. 13. 3. Πότερον δέ, ἔφη, τὸ παρὰ σοὶ ὕδωρ θερμότερον πειν ἐστὶν ἢ τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ; Τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ, ἔφη. Πότερον δὲ λούσασθαι ψυχρότερον τὸ παρὰ σοὶ ἢ τὸ ἐν Ἀμφιαράου; Τὸ ἐν Ἀμφιαράου, ἔφη. Huc pertinet Fragm. II. Aegrotos potissimum Amphiarai oraculum petivisse ostendit titulus prope Oropum repertus Boeckh. Corp. Inscr. vol. I. no. 1570. ubi inter alia donaria in templo hujus Amphiarai vetustate collapsa haec quoque memorantur, Μέλανος προσώ-

πιον. Βοΐσκου προσώπιον. Φιλίας τιθός. Ἀρσίνου αἰδοῖον. (Κή) πωνος αἰδοῖον. Εὐφροσύνης τιθός. Φαττίου χεῖρ. Oracula Amphiarai memorat Pausanias ibid. 4, atque oraculum etiam in Aristophanis comoedia exhiberi videtur, Fragm. I. Addit autem Pausanias heroem plerumque in somnis suam cubantibus in fano voluntatem significasse, δοκῶ δὲ Ἀμφιά-καον ὀνειράτων διακρίσει μάλιστα προσκεῖσθαι· δηλον δέ, ἡνίκα (ἐπειδὴ?) ἐνομίσθη θεὸς δι' ὀνειράτων μαντικὴν καταστησάμενος. Καὶ πρῶτον μὲν καθήρασθαι νομίζουσιν ὅστις ἦλθεν Ἀμφιαράῳ χρησόμενος. Ἔστι δὲ καθάρισον τῷ θεῷ θύειν· θύουσι δὲ αὐτῷ καὶ πᾶσιν ὅσοις ἐστὶν ἐπὶ ταῦτὸ τὰ ὀνόματα. Προεξεργασμέ-νων δὲ τούτων κριδὸν θύσαντες καὶ τὸ δέγμα ὑποστρωσάμενοι καθεύδουσιν ἀναμένοντες δῆλωσιν ὀνειράτος. Adde praeterea Herodot. VIII. 134. τοῦτο δὲ ξεινὸν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον χρή-μασι πείσας κατεκοίμισε ἐς Ἀμφιάρεω.

Itaque in hac comoedia Aristophanes senem exhibuit gravi morbo vexatum, qui denique de salute desperans uxore comite ad Amphiarum se confert, ut ab hoc opem impetret. In integrum sane, ut videtur, restituitur ille senex et juvenile robur recipit, sed non Amphiarao auctore, verum alio quo modo, ludicro fortasse, quem finxit poeta. Etenim comicus poeta hac imagine senis aegrotantis et Amphiarum consulentis proposita hoc potissimum spectavit, ut vanam rideret Athenien- sium superstitionem. Vidit igitur aliquid Suevernius, qui in comment. de Avv. p. 58 sq. Niciam vexatum fuisse in hac comoedia coniecit, quamvis a recta ratione aberraverit. Athe- niensium autem credulitas et inanis superstitio maxime appa- ruit eo tempore quo in Siciliam expeditio parabatur, cum cives morbi pestiferi vi et belli calamitate vix liberati (apud Thucyd. VI. 12 Nicias dicit, νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλῃς καὶ πολέμου βραχὺ τι λελωφῆκαμεν. et ipse Thucyd. VI. 26. ἄρτι ἀνελήφει ἡ πόλις ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς νόσου καὶ τοῦ ξυνεχοῦς πολέμου ἐς τε ἡλικίας πληθὺς ἐπιγεγεννημένης καὶ ἐς χρημάτων ἄθροισιν) omnem omnino fiduciam in vatum promissis repone- rent et inter spem metumque fluctuarent. V. Thuc. VI. 24. et 31. Et vatum quidem oracula plurima ferebantur, quae saepe sibi prorsus adversabantur. V. Plut. Nic. c. 8. καίτοι λέγεται πολλὰ καὶ παρὰ τῶν ἱερέων ἐναντιοῦσθαι πρὸς τὴν στρατείαν, ἀλλ'

ἐτέρους ἔχων μάντεις ὁ Ἀλκιβιάδης ἐκ δὴ τινων λογίων προὔ-
 φερε παλαιῶν μέγα κλέος ἔσεσθαι τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ Σικε-
 λίας κτλ. Cujus vanitatis postea valde poenituit Athenienses.
 V. Thuc. VIII. 1. ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ
 μάντεσι καὶ δπόσοι τι [om. G.] τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπύλ-
 πισαν [ἔπεισαν B. ἐλπίζειν ἐποίησαν?] ὥς λήψονται Σικελίαν.
 Illa autem superstitione maxime insignis erat Nicias, de quo
 Thucydides VII. 50. καὶ Νικίας, ἦν γὰρ τι καὶ ἄγαν θειασμῶ
 τε καὶ τῷ τοιοῦτῳ προσκείμενος, οὐδ' ἂν διαβουλεύσασθαι ἔτι
 ἔφη πρὶν, ὥς οἱ μάντεις ἐξηγοῦντο, τρεῖς ἑνέα ἡμέρας μέναι,
 ὅπως ἂν πρότερον κηθεῖη. Et eundem propter hanc religionem
 digno ornat praeconio VII. 86. ἤμιστα δὴ ἄξιός ὢν ἐς τοῦτο
 δυστυχίας ἀφικέσθαι διὰ τὴν νεομισμένην εἰς τὸ θεῖον ἐπιτή-
 δεσιν. Adde Plut. Nic. 4. et 5. At ob id ipsum graves poe-
 nas dedit comicis poetis, quemadmodum Aristophanes in Equi-
 tibus superstitiosum Niciae animum eximie depingit. Hic autem
 eo maxime tempore quod Siculam praecessit expeditionem
 timidum animum ostenderat: itaque veri sane est simile Ari-
 stophanem etiam in hac comoedia Niciae non pepercisse. At
 vero senex ille quem repraesentavit poeta non est Nicias
 quasi aliquis, sed ipse populus Atheniensis, qui a religionis
 vinculo solutus repuerascit et iuvenilia audet facinora, quem-
 admodum in Equitibus senex ille Ἀῆμος recoctus et purgatus
 a vitiis resipiscit, vel in Vespis Philocleon a nimia iudicandi
 libidine liberatur, vel in Senectute [Γήρᾱ] senes illi omnibus
 malis exuti lasciviunt: ex quibus exemplis satis superque
 apparet quantum Aristophani haec imago placuerit. BE.

Superstitio Atheniensium notatur ab apostolo S. Paulo in
 Actis Apost. XVII. 15. 22. Etiam Platonis, Philippidis, et
 Apollodori fabulae fuerunt Ἀμφιάραος appellatae.

18

(94 D. 25 B.)

I.

Ὅσφιν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον ἥντε κίγκλος
 ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπασιδῆν.

Aelian. de N. A. XII. 9. Κινεῖ δὲ (ὁ κίγκλος) καὶ τὰ
 οὐραῖα πετερά —. μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀριστο-

φάνης ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ λέγων “Ὅσφον — ἐπαυιδήν.” Hesyehius, *Διακίγκλισον*: διάσεισον. κίγκλος δὲ ὄρνειον ἢ [ῥ?] σεισοπυγίς. Phot. p. 163, 20. *Κίγκλος*: ὄρνειον τὴν ὀσφὺν πολλὰ κινεῖν, ὃ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσιν. Videntur hi versus responsum esse ab Amphiarao mulieri redditum quam alloquitur senex Fr. XVI. DIND. Redde: Lumbum autem senis (sc. Amphiarai) tanquam cincli (pennas caudinas) a summo exagita seu concute: namque id facit potentem incantationem. Quae dicta in ludibrium vatis videntur. Cf. Fr. 124. *λόρδου κυγκλοβάτιαν ἐνθυμόν*. Autocrat. com. II. 891. καὶ τοῖν ἰσχύϊον | τὸ μὲν (τις τὸ μὲν?) κάτω, τὸ δ' αὖ | εἰς (πάλιν?) ἄνω ἐξαίρουσα (ἑξαίρουσα παῖς aut τάχ'?) | οἷα κίγκλος ἄλλεται. “Haec ad modum oraculi praecipiuntur mulieri, ut senis robur excitet.” (Be.)

V. 1. *κίγκλου* vulg. *κίγκλος* Bergk. Dind. Theocr. V. 117. *εὐ ποτε-κίγκλισθεν*. V. 2. *ἀνδρὸς πρεσβύτου*] Sc. Amphiarai. *τελέει*] *τελέειν*. Bergk. Bo., coll. Ran. 132. *τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν*.

II.

(98 D. 27 B.)

19

Antiatt. Bekk. p. 81, 24. *Ἀκραιφνὲς ὕδωρ*: Ἀριστοφάνους Ἀμφιαράῳ. Phrynichus ibid. p. 23, 4. *Ἀκραιφνὲς ὕδωρ*: τὸ ἀμυγρὸν καὶ καθαρὸν ἐτέρας ἐπιρροῆς. Cf. Eur. Hec. 537. *ἀκραιφνὲς αἷμα*. Alc. 1055. Soph. Oed. C. 1066. De fonte sacro Amphiarai fortasse dictum, ut monuit Bergk. Cf. Paus. I. 34. 4. *ἔστι δὲ Ὠρωπίους πηγή πλησίον τοῦ ναοῦ, ἣν Ἀμφιαράου καλοῦσιν* etc. Xen. Mem. III. 13. 3. *πότερον δὲ λούσασθαι ψυχρότερον τὸ παρὰ σοὶ ἢ τὸ ἐν Ἀμφιαράου*; *Τὸ ἐν Ἀμφιαράου, ἔφη*.

III.

(100 D. 29 B.)

20

Antiatt. Bekk. p. 82, 5. *Ἀνθρωπίζεται*: Ἀριστοφάνους Ἀμφιαράῳ. Pollux II. 5. *Ἀνθρωπίζεται φησὶν Ἀριστοφάνους*. De sene repuerascente dictum Bergkio videtur.

IV.

(87 D. 20 B.)

21

“Ὅστις φακὴν ἥδιστον ὕψων λαιδορεῖς.

Athen. IV. p. 158 C. ubi de vocnbulo *φακῆ* agit, Ἀριστοφάνους — ἐν Ἀμφιαράῳ “Ὅστις — λαιδορεῖς.” Eust. p. 1572, 51.

ex epitome φακέα φακή τὸ κατὰ τινα παλαιὸν ἥδιστον ὕψον. Cf. Vesp. 812. καὶ προσέστημεν φακή | ῥοφεῖν, ἐὰν δέη τι. 814. "Dicit haec mulier cum aegrotus ille senex quod modo desideraverat repudiaret." (Be.) Queritur uxor quod appositam lentem fastidiat senex

ὑψων] ὕψον codex Pal. malit Herwerden.

22

(102 D. 30 B.)

V.

Erotian. in lex. Hippocrat. p. 244. ed. Franz. (p. 93. ed. Klein.) Λεβηρίδος: ὑμενώδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄψεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ καὶ Σπράττις ἐν Φοινίσσαις. Hesychius, Γυμνότερος λεβηρίδος: Ἀριστοφάνης φησὶ τυφλότερος λεβηρίδος. ἐστὶ δὲ λεβηρίς τὸ τοῦ ὄψεως γῆρας διὰ τὸ λέπω (vulgo λεπτόν. codex λεπ. Cf. Phot. p. 611, 23.) εἶναι. κενὸν δὲ τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν· τὰς γὰρ ὁπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τέττιγος [τεττίγων Phot.] καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενότερος, οἱ δὲ γυμνότερος. Similia tradunt Zenobius II. 95. p. 52. et Suidas in v. γυμνότερος. DIND. Cf. Macar. III. 7. Apostol. X. 49. ed. Leutsch. Ceterum λεβηρίς a λέπω derivatum. Cf. Plin. H. N. XX. 23. 'Foeniculum nobilitavere serpentes gustatu, ut diximus, senectam exuendo oculorumque aciem succo ejus reficiendo.' XXIX. 5. 'Membrana sive senectus anguium vernatione exuta claritatem facit.' XXXII. 14. 'Vernatio anguium auribus purulentis prodest.'

23

(101 D. 37 B.)

VI.

Etymol. M. p. 112, 52. Τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ διὰ τοῦ ε (sic D. M. διὰ τοῦ η V b.) ἡντεβόλησε δύο κλίσεις ἐπέστη. ἀντεβόλησε vulg. ἡντεβόλησε codd. Gaisfordi et codex Aug. ap. Tittman. ad Zonar. I. p. CXXIV. et sic corrigit Sylburg. V. Dind. in Thes. T. I. p. 894. Cf. Fr. 460. ἡντεβόλον (ἡντιβόλον vulg.). Isocr. p. 291. ἡμφοσβήτησαν (sic G. ἡμφισβ. vulg.). Similiter ἡνώχλει, ἡφίει, ἡνειχώμην, ἡνεσχόμην, ἡνώγει, etc. Cf. ad Ach. 147. Eq. 667.

VII.

(93 D. 22 B.)

24

Λαμπτρέως ἔγωγε τῶν κάτω.

Harpocratio, *Λαμπτρέϊς*: — *Λαμπτραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος* —. δύο δέ εἰσι *Λαμπτραὶ*, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθεν. *Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεω* “*Λαμπτρέως — κάτω.*” Phot. p. 207, 7. *Λαμπτρέϊς. Λαμπτραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος*· δύο δέ εἰσι *Λαμπτραὶ*, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθεν. Idem corrupte p. 206, 20. *Λαμπραὶ. δῆμος Ἐρεχθίδος.* et 23. *Λαμπριεῖς. δισοοὶ δῆμοι τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς.* Cf. Dem. p. 742. *Φιλέψιον τὸν Λαμπρέα.* p. 1361. *Σαυρίας Λαμπρέως* (*λαμπτρέως* O.). Lys. c. Erat. § 55. *ὁ Λαμπτρέως.* Haec dicere videtur senex cum jam ad Amphiarai sacellum pervenerit. Illuc autem adduxit eum aegrotantem uxor ejus, quemadmodum Bdelycleo patrem suum Aeginam misit ad Aesculapii fanum in Vespis v. 121.

VIII.

(103 D. 38 B.)

25

Harpocratio, *Ῥόπτρον*: — *τὸν τῆς θύρας κρίκον — ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεω.*

IX.

(96 D. 35 B.)

26

Οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δοῶν κοῦχί λέληθ’ ἐμαντόν.

Hephaestio de metro choriambico p. 53. ed. Gaisf. *Παρά δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιάρεω*· *Οἶδα — ἐμαντόν.* Cf. Nub. 984. *ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη.* 1357. *ὁ δ’ εὐθέως ἀρχαῖον εἶν’ ἔφασκε τὸ καθαρίζειν.* “Dixit haec in parabasi, et significare videtur se, cum comoediae libertas resecata sit, antiquam comoediarum consuetudinem recepisse.” (Be.) Ipsius Comici verba ex parabasi sumpta. Confitetur antiquam rem se aggredi, qui a vitiis intemperantes revocare conetur, tamen ei rei operam semper dare ut civibus suadeat id quod rectum est.

X.

(84 D. 31 B.)

27

*Καὶ νῆ Δί’ ἐκ τοῦ δωματίου γε νῶν φέρε
κνέφαλλον ἕμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.*

Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 39, 15. *Τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν, δμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τῇ*

περιέχουσιν. Ἀριστοφάνης (ἀριστοφάνει codex) Ἀμφιάρῳ
 “Καὶ νῆ Δ' — τῶν λινῶν.” Pollux X. 40. ἐν δὲ Ἀμφιαράῳ
 (ἀμφιάρῳ codices: ergo Ἀμφιάρῳ) Ἀριστοφάνους “Κνέφαλον
 ἔμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν,” δηλονότι ὡς καὶ σκυτίνων
 καὶ ἐρεῶν γιγνομένων. “Senex ille, postquam exuit senectam,
 lasciviens cum uxore ut concumbat parat. Cf. Lys. 916 sq.
 MY. φέρε νῦν ἐνέγκω κλινίδιον νῦν. — ἰδοὺ, κατὰκεισ' ἀνύσας
 τι· κἀγὼ (I. καὶ δὴ) 'κδύομαι. | καίτοι τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ'
 ἔξοιστέα. — ἴδου ψίαθος. κατὰκεισο· καὶ δὴ 'κδύομαι. | καίτοι
 τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.” (Be.) “In juvenem
 venustum transformatus senex et lasciviens culcitam ac pul-
 vinar cubiculo efferri jubet, quo sub dio concumbat cum
 uxore.” (Bo.)

δωματίου] Cf. Lys. 160. Eccl. 8. φέρε] φέρει malit Mein.

28

(90 D. 32 B.)

XI.

Ταντὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικὸς του φέρω.

Photius p. 596, 14. et Suidas, Τοῦ: καὶ ἐπὶ θηλικοῦ τά-
 τεται ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρῳ (Ἀμφιαράῳ
 Phot.) “Ταντὶ — φέρω.” Cf. Ach. 1049. ἔπεμψε τίς σοι νυμ-
 φίος ταντὶ κρέα | ἐκ τῶν γάμων. et Pl. 227. Verba fortasse
 servuli ad janitorem senis.

29

(99 D. 26 B.)

XII.

Pollux II. 176. Τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν
 ἀναφλάν καὶ ἀνακλάν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει. Ita
 vulgo legitur. Bekker: τὸ δὲ ἐπεγείρειν αὐτὸ τοῖν χεροῖν ἀνα-
 φλάν (ἀναφάν A. om. B.) καὶ ἀνακλάν (ἀνακλάν B καὶ ἀνακλάν
 καὶ ἀνακλάν A.) Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει. Cf. Lys.
 1099. αἶ' κ' [I. αἶ] εἶδον ἄμὲ τῶνδρες ἀναπεφλασμένως [I. ἀμπ.].
 Verbo ἀνακλάν ad interpretandum ἀναψαθάλλειν utitur Phry-
 nichus Bekkeri p. 9, 6. Etym. M. p. 100, 14. Ἀναφλάν: χει-
 ροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ στυλῶσαι [στέιν Gaisf. cum
 Dorv. ut Hesych. Bergkius τυλῶσαι corrigit, coll. Poll. II. 176.
 ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, δθεν καὶ Φερεκράτης τὸ
 γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπε]. Ibid. p 795, 36. Φλάν:
 τύπτειν ἢ μαλάττειν. καὶ τὸ ἀναμαλάττειν ἀναφλάν Ἀριστοφά-

νης. Eadem Photius p. 650, 17. ubi verbum ἀναφλάν excidit. DIND. Hinc ἀναφλασμοὶ (quasi ab ἀναφλάζω) Eupol. N. 446. Alibi est ἀναψάλλειν τὸ αἰδοῖον. Cf. Plat. com. II. 635. (τὸ πέος) ἐψάθαλλε λείος ὢν.

XIII.

(88 D. 19 B.)

30

Ἔπειτ' ἔρειξον ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ πίσους.

Pollux VII. 181. Ἐρείκειν — Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶν “Ἔπειτ' — πίσους.”

ἔρειξεν vulg. ἔρειξον Dobr. Bergk. Dind. πείσας vulg. πίσοις cod. Falck. πίσους Dind. Ox. πίσοις Dind. hodie. Fritzsche. Bergk. Emendatum ex VI. 60. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγει τοὺς πίσους. Anglice peas, Gall. pois. Cf. Eupol. II. 545. Alex. III. 524. Antiph. III. 101. ἔτρος — πίσινον (Angl. pea-soup). “Haec quoque morosus ille senex dicit, qui uxorem sibi φρατῇν parare jubet.” (Be.) Lentem confringere, injectis pisis, jubet uxorem senex.

XIV.

(89 D. 33 B.)

31

Pollux X. 92. Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωνιοδόκον (ὀψωνιοδόκων codd. ὀψωνιοδόκον Kuhn. ὀψοδόκον Hemst. Schneider. in Lex.) πλεκτηὴν σχοῖνον ἐν Ἀμφιαράῳ Ἀριστοφάνης ἔφη· ἐν δὲ Ἀχαρνέσσι σπυρίδιον, ὃ καὶ πλέκος εἴρηκε παρατραγῶδαν. “Alius servus attulisse videtur sportulam junceam cum opsonio.” (Bo.)

XV.

(95 D. 28 B.)

Καὶ τοὺς μὲν ὄφεις οὖς ἐπιπέμπεις
ἐν κίστῃ πον κατασήμεναι
καὶ παῖσαι φαρμακοπωλῶν.

Pollux X. 180. Κίσται — καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἔν καλοῦντο, ὡς ἐν Ἀμφιαράῳ (ἀμφιαρῶ codices. Ἀμφιαράῳ vulgo) Ἀριστοφάνης “Καὶ — φαρμακοπωλῶν.” “Capanei haec verba esse conjicio, qui in dramate hoc satyrico Amphiarum augurem ludificatur.” (Bentl. in epistola ad Hemst. p. 110.) Uxor deum culpatur propter mariti peccata, jubetque eum angues suos obsignare in cista neque amplius ejusmodi medicinam exercere. Ceterum notus omnibus anguis Aesculapii baculo circumvolutus.

V. 1. ἐπιπέμπεις] ἐπιτέμνεις al. Qu. ἐπικομπεῖς. Thuc. IV. 126.

τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν. VIII. 81. Nisi corrigendum καὶ τοὺς μὲν ὄφεις τοῦσδ' οὐς κομπεῖς, αὐτ καὶ τοὺς μὲν ὄφεις οὐκ ἀποπέμψεις (ἀποκρύψεις) κατασημῆρας — παύσει —; V. 2. κίστη] Cf. Theopomp. com. II. 792. κίστην — φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

33

(86 D. 18 B.)

XVI.

*A. Γύναι, τί τὸ ψοφῆσάν ἐσθ'; B. ἀλεκτρῶν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν. A. οἰμώζουσά γε.*

Schol. Nub. 663. Ἀλεκτρῶνα κατὰ ταυτόν: οὐκ ἔν ἄλλως λέγοιτο τοῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρῶνα λέγειν. σαφὲς δὲ γίνεται ἐν Ἀμφιαράῳ “Γύναι — οἰμώζουσά γε.” Senis haec verba esse suspicor cum uxore colloquentis. V. ad Fr. XII. (1.) DIND. Verba senis aegroti et cubantis.

V. 1. ἐστίν; ἡ ἀλεκτρῶν vulg. ἐσθ'; ἡ ἑλεκτρῶν Br. ἦν; — Cobet. in Plat. p. 80. V. 2. οἰμώζουσά γε temere Br. Οἰμώζουσα dictum est pro οἰμωζομένη, ut alibi χείρων pro χαιρήσων. Cf. Eccl. 942. οἰμώζων ἄρα νῆ Λία σποδήσεις. Fr. 907. οἰμώζων κάθου.

34

(97 D. 36 B.)

XVII.

Ἄφ' οὗ κωμωδικὸν μορμολυκεῖον ἔγνων.

Ex eadem fabulae parte ac Fr. 26. sumptus est versus duabus ab initio syllabis defectus apud schol. Pac. 473. *Μορμόνος*: — οὕτως δὲ ἔλεγον τὸ ἐκφρόβητρον, καὶ τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσχρὰ μορμολυκεῖα [μορμολύκεια vulg.], ἄφ' οὗ (?) τραγικὰ καὶ κωμικά. καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ “Ἄφ' οὗ — ἔγνων.” DIND. Bothius corrigit ἄφ' οὗ τὸ μορμολυκεῖον τὸ κωμωδικὸν ἔγνων. Interpolatum videtur τραγικὰ καὶ κωμικά, nisi corrigendum potius καὶ τὰ τραγικὰ καὶ κωμικά προσωπεῖα αἰσχρὰ, ἄφ' οὗ καὶ etc. “Haec quoque ex parabasi petita. Nihil aliud autem dicit poeta quam hoc, inde a quo tempore ego comicum artem tracto.” (Be.) “Ex eodem choro unde Fr. 26, forsitan sic subjungendus: *κοῦχι λέληθ' ἔμαντόν' | (δοῖς) ἄφ' οὗ κωμ.*” (Dobr.) *μορμολύκειον* vulg. *μορμολυκεῖον* Dind. Cf. ad Fr. 135. Thesm. 417.

34 b

(om. D. B.)

XVII b.

*Καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλον γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοῖν' ἅμα τε συκοφαντεῖν.*

Schol. Plut. 174. ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων (πάλιν recte Dobr. prob. Mein. Herwerden) φησὶν Ἀμφιαράῳ “Καὶ — συκοφαντεῖν.” Respicere videtur Suidas v. Πάμφιλος: ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου καὶ φωραθεὶς ἐπ’ αὐτοφώρῳ κατελύθη, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης. “Ego nil requirerem, si legeretur κλέπτειν τὰ κοινὰ καὶ συκοφαντεῖν.” (Herw.) V. Mein. ad Plat. com. II. 618. ed. min.

συκοφάντην libri. συκοφαντεῖν Hemst. Mein. etc.

XVIII.

(83 D. 24 B.)

35

Ἄλλ', ὦ θύγατερ, ἔλεξ', Ἰασοῖ, πρεμμένης.

Iasus partes quasdam in hac fabula fuisse ex annotatione scholiastae ad Plut. 701. apparet, προσήκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν Ἰασιν ὀνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις “Ἄλλ' — πρεμμένης.” Hesychius, Ἰασώ: παρὰ τὸ ἰασθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀμφιάρῳ (ἀμφιαρώου codex) θυγατέρα εἶναι Ἰασώ. DIND. “Iaso Amphiarai filia erat. schol. Plut. 701. Πρεμμένης vox tragica est; in comoedia non legitur.” (Bakh.) “Quemadmodum in Pluto Aesculapius, in cuius templo decrepitus Plutus incubat, Iaso et Panaceam comites vel filias habet, ita in hac comoedia ad Amphiarum easdem transtulit poeta. De Amphiarao cf. Paus. I. 34. 3. de Aesculapio Aristid. I. p. 79. ed. Dind. ἐτι δὲ ἑμῶν τε αὐτῶν καὶ ἀδελφῶν, οἷς Ἰασώ τε καὶ Πανάκεια καὶ Αἴγλη σύνεστι καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἐπίτροπος, Ἡσιόνης δὲ παῖδες ἐπώνυμοι.” BE. Emendatio nondum perfecta. Scripserat forsan ἄλλ' — πρεμμένης | ἴσθ', aut ἄλλ', ὦ θύγατερ, σὺ δ' ἴσθ', Ἰασώ, πρεμμένης, aut ἄλλ' — σὺ νῦν, Ἰασοῖ, πρεμμένης | ἴσθ', aut ἄλλ' ἡ θυγάτηρ οὐκ ἦν Ἰασώ πρεμμένης. Probabiliter haec ad hanc comoediam referuntur. Senis verba, ut videtur.

XIX.

(85 D. 21 B.)

36

Πόθεν ἂν λάβοιμι βῆσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;

Schol. Ran. 246. Φλέω λοχμῶδες φντόν. — μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ “Πόθεν — φλέων;” Idem versus initium Pacis 525. πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάφορον; et Fr. 465.

πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι; Cf. Phryn. Bekk. p. 70, 23. Suid. in φλέων. Verba diarrhoea cruciati senis.

βύσμα vulg. βδσμα Dind. Cf. Fr. 314. Antiph. III. 98. βύστραν τιν' ἐκ φύλλων τινῶν.

φλεῶν] Cf. Ran. 246. Aristot. H. A. X. 27. Theophr.

37 (104 D. 39 B.) XX.

Schol. Plat. ad Theag. p. 383. ed. Bekk. Παροιμία ἱερὸν συμβουλὴ ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων. — ἄλλοι δὲ φασιν ἔπαινον φέρειν τῆς συμβουλῆς τὴν παροιμίαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν θείαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ. De hoc proverbio v. Alberti ad Hesych. II. 27. DIND. Fortasse senis haec sunt, qui consilium amicorum de imploranda ope Amphiarai datum praedicet. Confer Platonis illud ἱερὸν χρῆμα ποιητής (Ion. 534 B.), et Polemon ap. Athen. p. 234 D. παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὐρίσκομεν τὸν παράσιτον ἱερὸν τι χρῆμα.

38 (91 D. 23 B.) XXI.

Νόσω βιασθεῖς ἢ φίλων ἀχηνία.

Suidas, Ἀχηνία: ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ "Νόσω — ἀχηνία." Grammaticus Bekk. I. 474, 7. Ἀχηνία: ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης οὕτως εἴρηκεν. Cf. Hesych. h. v. In fine versus interrogandum videtur cum Bergkio. "Ita loquuntur qui in tragoedia partes agunt. Ἀχηνία est vocabulum Aeschyleum, Ag. 419. ὁμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις. Cho. 301. χρημάτων ἀχηνία. Neque νόσω βιασθεῖς comicus dixisset nisi in parodia." (Bakh.) "Sciscitatur aliquis, fortasse sacerdos ex sene, quid ab oraculo petat. Ipsa autem verba prope ad tragicam accedunt gravitatem." (Be.) Haec sacerdos Amphiarai ad senem, quaerens ab eo qua de causa ad fanum dei venerit.

φίλων ἀχηνία] Cf. Aesch. Cho. 301. καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία. Ag. 419. Menand. IV. 229. διὰ — φίλων ἐρημίαν. Herod. IX. 11. χήτει συμμάχων. Hom. Od. π'. 35. χήτει ἐνευναίων.

39 (92 D. 34 B.) XXII.

ᾧ μιὰρὲ καὶ Φρυνῶνδα καὶ πονηρὲ σύ.

Suidas, Φρυνῶνδας: τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοημένων, δὲ ξένος ὢν κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ διέτριβεν Ἀθήνησιν. Ἀρι-

στοφάνης Ἀμφιάρεω “Ω — σύ.” ἐκ τούτου τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας καλοῦσι. Schol. ad Aeschin. c. Ctes. p. 766. ed. Reisk. (260. Bekk.) Φρυνώνδας: οὗτος ἐπὶ πονηρία διαβεβοημένος ἐπηρεξεν. ὤθεν Ἀριστοφάνης πού φησιν “Ω μισρὲ καὶ Φρυνώνδα καὶ πονηρέ.” Schol. Lucian. Alex. c. 4. ὡσαύτως καὶ ὁ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρία βοᾶται Εὐπόλιδι ἐν Ἀστυναύτοις, Δήμοις (καὶ Δήμοις;) Ἀριστοφάνει δὲ Προαγῶνι, Ἀμφιαράω, Θεσμοφοριαζούσαις. Afferuntur haec etiam in Etym. Flor. ap. Miller. p. 304. Cf. Aesch. c. Ctes. 137. ἀλλ’, οἶμαι, οὔτε Φρυνώνδας οὔτε Εὐρύβατος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Lucian. Alex. 4. ἀντίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοητῶν ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον ἢ Φρυνώνδαν ἢ Ἀριστόδημον ἢ Σώστρατον. Similes versus sunt nostri Ran. 465. ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σύ. Pac. 182. ὦ βδελυρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σύ. et comici alicujus anonymi (IV. 657.) apud Phot. p. 280, 7. ὦ πρόδοσι καὶ παραγωγὲ καὶ μύραινα σύ. Cephisodori II. 885. ὦ καὶ λέων καὶ μυγαλὴ καὶ σκορπίος. Fuit Phrynondas pater Mnesilochi. V. ad Thesm. 861. Uxor irata conviciatur maritum suum senem propter amores ejus illicitos, qui respondet ei, ni fallor, verbis modo commemoratis ὦ πρόδοσι etc.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

ANAGYRO fabulae nomen non ab demo qui *Ἀναγυροῦς* dictus fuit, sed ab heroe videtur esse impositum. Quod perspectum se habuisse ostendit Elmsleius ad Ach. 177. nec fugit Hemsterhusium ad Poll. IX. 72. DIND.

De tempore quo haec fabula docta sit nihil compertum habeo; neque quidquam prodest tenue illud indicium quod in uno Fragm. I. Aristophanes Euripidis Hippolytum perstringit, quae fabula docta est Olymp. LXXXVII. 4., praecipue si meminervis Aristophanem saepenumero versibus Euripideis uti qui ex fabulis multo ante doctis petiti erant, quippe Euripidearum tragoediarum apud Athenienses summa fuit auctoritas ardentissimumque studium; ita, ut ne longe discedam, Hippolytum non solum in Equitibus (v. 16) et in Vespis (v. 782) sed etiam in Thesm. (v. 276) et in Ranis (v. 962 saepius) tangit. At illud ipsum fragmentum alicujus momenti est ad fabulae argumentum, satis illud quidem difficile et impeditum, enodandum: namque videtur poeta in hac fabula mulierem Phaedrae similem exhibuisse. Etenim, quod vel ipsum fabulae nomen confirmat, Atticam aliquam famam de Anagyri herois vindicta in senem impiū ejusque domum Aristophanes in hac comoedia fuit persecutus: quam quidem fabulam illustrant ea quae in codice Coisl. leguntur ap. Gaisf. Prov. p. 123. *Ἀναγυράσιος δαίμων*· *ἔταν χαλεπή τις τύχη καὶ πονηρὰ δυστυχία κατασεύσῃ πᾶσαν οἰκίαν ἄλλεπαλλήλοις δεινοῖς ἢ παροιμία λέγεται. Φασὶ γὰρ γενέσθαι τινὰ γεωργὸν ἐν τῇ Ἀναγυράσιον δῆμῳ αἰτίαν ἔχοντα εἰς τὸν πλησίον ἰδρυμένον βωμόν· διὸ συμφοραῖς τὸν ἄνθρωπον δειναῖς περιπεσεῖν· πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέλαβε [ἀπέβαλε, amisit, recte Both. et Leutsch. ad Diogen.*

III. 31.] τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς ἐγγέγονει· εἶτα τὸν υἱὸν ἐπῆρωσε διαβολῇ πλαστῇ τῆς μητρὸς χρησάμενος· καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀνεβίβασεν εἰς πλοιάριον καὶ εἰς λυγρὸν [λεπρὸν?] ἐξέθηκε νηϊδίον· εἶτα ὀνειδεῖ κατεχόμενος αὐτὸς τε καὶ ἡ γυνὴ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, αὐτὸς μὲν συγκλείσας ἑαυτὸν μετὰ πάντων τῶν κτημάτων ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ πῦρ ὑποβαλὼν ἐκαύθη· ἡ δὲ γυνὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριπεν. Vides jam quanta similitudo inter hanc et illam de Theseo et Phaedra famam intercedat. Similia, quamvis minus accurata, exhibet Suidas v. Ἀναγυράσιος: Ἀναγυράσιος δαίμων καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυράσιων. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλλος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. (Ἀναγυράσιοι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.) τούτου δὲ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλλος· ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμνε τὴν παλλακὴν, ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῇ τῷ πατρί· ὁ δὲ ἐπῆρωσε αὐτὸν καὶ ἐγκατεκοδόμησεν· ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριπεν. Ἰστορεῖ δὲ Ἰερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγυδιοπoiῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοῖνικα. Et sane etiam ad Phoenicis similitudinem accedit illa Attica fabula. Ab heroe igitur Anagyro poenas ab impio sene repetente comoedia nomen traxit. In exordio autem fabulae videtur poeta filium, quem perdit amabat pater senex, equorum alendorum studio deditum induxisse, quod quidem studium insanum et perversum quantopere tunc Athenis viguerit ostendit Nubium exordium: omnino enim illa scena prorsus ad eundem modum conformata fuisse videtur. BE.

Idem Diphili comici dramatis titulus fuit.

I.

(146 D. 46 B.)

40

Πρὸς Θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν
καὶ κερκώπην θηρευσάμενη
καλάμῳ λεπτῷ.

Athen. IV. p. 133 B. Ἦσθιον δὲ καὶ τέττιγας καὶ κερκώπας ἀναστομώσεως χάριν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ “Πρὸς Θεῶν — λεπτῷ.”

ἐραμαι] ἐρᾶ libri. ἐρᾶς Musurus. Correxuit Porsonus. Parodia nobilissimi loci, Eur. Hipp. 219. πρὸς θεῶν ἐραμαι κυσὶ θωῦξαι | καὶ παρὰ χαλκτὴν ξανθὴν ῥῖψαι —. Cf. Vesp. 751. κείνων ἐραμαι, κείθι γενομένην | ἔν' κτλ. V. 2. κερκώπην] Cf. Alex. III. 420. σοῦ — λαλιστέραν | οὐπώποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι. Epilyc. II. 887. Κερκώπη nomen proprium est Philetaer. III. 294.

41

(147 D. 47 B.)

II.

Οὐχ ἐψητῶν λοπάς ἐστιν.

Athen VII. p. 301 A. Ἐψητὸς ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυοδίων. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ· Οὐχ — ἐστιν. Cf. Fr. 276. οὐδὲν μὰ Δί' ἐρῶ (ἐγὼ?) λοπάδος ἐψητῶν. Cf. Poll. VI. 51. καὶ ἐψητῶν δὲ λοπάς εὐτελές τι βρωμάτιον ἦν.

Pro οὐχ malim οὐδ'. Vilis enim cibus (εὐτελές βρῶμα) erant ἐψη-
τοί. Cf. Fr. IV.

42

(140 D. 48 B.)

III.

Ἦν μὴ παραμυθῇ μ' ὀψαρίοις ἐκάστοτε.

Athen. VIII. p. 385 F. Τὸ δὲ ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνους “Εἰ μὴ — ἐκάστοτε.” ἀντὶ τοῦ προσοψήμασιν ἀκούομεν. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 53, 5. Ὅψαριον: τὸ ὕψον, οὐχὶ τοὺς ἰχθῦς. οἱ δὲ νῦν τοὺς ἰχθῦς λέγουσιν. Hodie Graeci vocem ψάρι de piscibus usurpant.

εἰ μὴ παραμύθῃμ' vulg. εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' Br. Pors. Dind. etc.
Ipse malim ἦν μὴ παραμυθῇ μ'.

43

(141 D. 49.)

IV.

Πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας.

Athen. XIV. p. 650 E. Τῶν γὰρ ἀπυρήνων (ῥοῶν) Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει. καὶ ἐν Ἀναγύρῳ “Πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας.” καὶ ἐν Γηρητιάδῃ. Plin. H. N. XIII. 19. ‘Apyrena (mala Punica) dicuntur non quibus nulla inest duritia granorum, sed quibus minor.’ “Pane tantum triticeo et malis Punicis vescendum sibi esse dicit.” (Bo.) Cf. Vesp. 1268. ὃν γ' ἐγὼ ποτ' εἶδον ἀντὶ μύλου καὶ ῥοῖας (ῥοᾶς Mein. ῥόας debebat) δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου (sc. laute).

πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας] Corrigendum, ni fallor, πλὴν ἀπυρήνου ῥόας. Agitur enim de ἀπυρήνοις ῥόαις. ῥόας] Cf. Fr. 799. et ad Vesp. 1268. Cf. etiam Fr. II.

V. VI. (135 D. 40. 41 B.) 44. 45

Μὴ κλαῖ' ἐγὼ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι.

Ψῆχε δ' ἡρέμα

τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν.

Etymol. M. p. 207, 53. in v. βουκέφαλος. Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ "Μὴ — ὠνήσομαι." καὶ πάλιν "Ψῆχει — κοππατίαν." Cf. Etym. Gud. p. 113, 47.

V. 1. κλαῖ' vulg. κλαίειν Etym. Sorb. κλα' Dind. V. 2. ψῆχει ἡρέμα vulg. ψῆχει δ' conj. Dind. ψῆχει' ἡρέμα | τὸν — Cobet. ψῆχ' ἡρέμα Be. "An ψῆχ' ἡρέμα τὸν βουκέφαλον καὶ | τὸν κοππατίαν?" (Dobr.) ψῆχ' ἡρέμα τὸν | βουκέφαλον καὶ (τὸν) κοππατίαν Herwerden. ψῆχειν — βουκέφαλον | καὶ κοππατίαν malit Mein. Ipse malim ψῆχε δ' ἡρέμα | τὸν —. Cf. Fr. XVI. περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα. "Alter locus ex ea scena petitus est ubi filius voti compos factus servum equos curare jubet." (Be.) De equis et rebus equestribus agitur in Fr. IX. XIV. XV. XVI. ψῆχε] Cf. Eur. Hipp. 109. καταψῆχειν χρεῶν | ἵππους. 1169. ψῆκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας. Soph. Fr. 422. διὰ ψῆκτρας σ' ὄρω | ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός. κοππατίαν] Cf. ad Nub. 28. 438.

VIb. (150 D. 58 B.) 45 b

Eustathius p. 1604, 18. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τῶν πάλαι χρηστῶν λεκτῶν παρέφθαρται, ὧν ἐστὶ καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σπαρτζῖον, σπαρτίον ὀφείλον λέγεσθαι κατὰ τὴν ἀνέκαθεν χρεῖαν. ἐδρέθη γὰρ ποτε τοῖς λονομένοις ἀντὶ σπόγγων πλέγμα τι ἀπὸ σπάρτων, ὡς εἰκός. καὶ λέγεται Ἀριστοφάνης παραδηλοῦν αὐτὸ ἐν δράματι καλουμένῳ Ἀναγύρῳ. Unde Σπαρτίον dixisse Aristophanem constat. Ex eadem parte fabulae ac Fr. X.

VII. (142 D. 52 B.) 46

Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὔ.

Phot. p. 311, 15. et Suidas, Ξυννένοφε: ἐπινεφεῇ καὶ συννεφῇ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ "Καὶ — εὔ." Ad hunc locum fortasse spectavit grammaticus ex codice Parisino editus in appendice ad Orion. p. 181, 10. Νείφω: νέφος

[*νενοφῶς* Bo.] γὰρ καὶ *νένοφεν* ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει. coll. *ibid.* p. 187, 20. Photius p. 294, 10. *Νένοφεν*: *νενέφωται*. DIND. *Νένοφα* ex Aristophane memorat Herodianus ap. Eust. p. 127, 27. "Vox senis tempestate perterriti." (Bo.)

ξυννένοφε] Sc. ὁ Ζεὺς. Cf. ad Av. 1502. *ξυννέφει* (sc. ὁ Ζεὺς). Fr. 46. *ξυννένοφε*. Fr. 388. ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ *ξυνννεοφυῖα* βαδίζει. Arist. Rhet. II. 19. 24. εἰ *συννεφεῖ*, εἰκὸς ὕσαι (ὑσεῖν?). Eur. El. 1078. *συννεφοῦσαν* ὄμματα. Dan. Fr. 332, 7. *συννέφει* (ita A. *συννεφεῖ* vulg.). Thuc. VIII. 42. τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ *ξυννέφελα* ὄντα. Herod. VII. 37. οὐτε ἐπινεφέλων (ἐπινεφελέων?) ὄντων etc. Polyb. IX. 16. 5. *συννεφῆς* ἀνὴρ. Hom. Od. ε. 291. ὡς εἰπὼν *σύναγεν νεφέλας*. Hor. Epod. 13, 1. 'Horrida tempestas coelum contraxit.' *χειμέρια βροντῇ*] Cf. Hor. Epod. II. 29. 'At cum tonantis annus hibernus Jovis | Imbres nivesque comparat.' *μάλ'* εὖ] *μάλα* vel *μάλ'* αὖ Dobr. *μάλα* Bo. *μάλ'* αὖ Fritzsch. Mein. Cf. Theogn. 520. ὡς εὖ μὲν *χαλεπῶς*, ὡς *χαλεπῶς* δὲ *μάλ'* εὖ. Plat. Theaet. 156. εἰσὶ γὰρ — *μαλ'* εὖ ἄμουντοι. Soph. 236 D. *μάλα* εὖ καὶ κομφῶς. Multo usitatus est εὖ *μάλα*. Sic Alexis Athen. 117 D. *πλυτέον* εὖ *μάλα*. Plat. Phaed. 92 D. εὖ *μάλα* ἐξαπατῶσι. Soph. 223. *τέχνης* — εὖ *μάλα* *ποικίλης*. 233 D. *πειρῶ* — εὖ *μάλα* ἀποκρίνασθαι. Gorg. 496. καὶ εὖ *μάλα* σκεψάμενος ἀποκρίνου. Polit. 306. σκοπῶμεν δὴ προσσχόντες τὸν νοῦν εὖ *μάλα*. Parm. 127. αὐτοὺς εὖ *μάλα* διεμελέτησεν. Xen. Oecon. XIV. 7. *φιλοκερδεῖς* ὄντες εὖ *μάλα*. Xen. Hipp. I. 25. Lucian. Tim. 8. εὖ *μάλα* ἐπιμελῶς. Id. Nigrin. 37. εὖ *μάλα* εὐτόνως. Id. Prom. 2. κατεϊλήφθω εὖ *μάλα* καὶ αὐτῇ. Id. Alex. 21. σφραγίδα εὖ *μάλα* τῷ ἀρχετύπῳ *λοικυῖαν*. Id. Hipp. 6. οἶκος εὖ *μάλα* φαιδρός. Id. Luc. 39. συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ *μάλα* ἐξωθεν. Plut. Lys. 1. εὖ *μάλα* κομῶντος. Id. Lys. 17. εὖ *μάλα* πανούργως. Alciphrr. Epist. II. 4. *γυναικα* — εὖ *μάλα* τούτων *ἐμπειρον*.

Ὅρμου παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύν.

Phot. p. 315, 22. et Suidas, Ὅδοϋ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς: τὸ λεγόμενον. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω "Ὅρμου — κατερρύν." Ὅδοϋ παρούσης hic corrigendum suspicatur Bothius. Certe parum inter se congruunt *δρομος* et *ἀτραπός*. Cf. Nub. 75. νῦν οὖν δὴ τὴν νύκτα φροντίζων *δόδο* | *μίαν* ἡδρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερρυνᾷ. Non valde dissimile pro-verbium erat Ἀρχτου παρούσης ἔχνη μὴ ζῆται, Zenob. II. 36.

τὴν ἀτραπὸν κατερρύν] Qu. εἰς ἀτραπὸν κατερρύν (aut κατεφθάρην).

IX.

(136 D. 42 B.)

48

Ὡς δ' ὀρθοπλήξ. B. Πέφυκε γὰρ δυσγάργαλος.

Phot. p. 346, 16. et Suidas in v. ὀρθοπλήξ, Ὀρθοπλήξ ἵππος: ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσων. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω “Ὡς δ' — δυσγάργαλις.” De vocabulo δυσγάργαλις dictum ab Schneidero ad Xen. de Re eq. p. 200. Phrynichus Bekk. p. 37, 1. Δυσγάργαλος ἵππος: ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται. Quae ad Aristophanis locum refert Boissonadius p. 276. DIND.

ὥς δ' ὀρθοπλήξ bis apud Photium. Anglice, ‘a rearer.’ πέφυκε γὰρ δυσγ.] πέφυκε καὶ δυσγ.] probabiliter Kuster. Alteri personae, fortasse stabulario, haec tribuenda videntur. Ejusdem sententiae est Doibraeus. δυσγάργαλις vulg. Dedi δυσγάργαλος, ut apud Phrynichum.

X.

(150 D. 58 B.)

49

Ἀλλὰ πάντας χρή παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἔαν.

Phot. p. 387, 7. et Suidas, Παραλοῦμαι: παροιμιακῶς εἰώθεισαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλοῦσιοι παραλοῦναι τοὺς πένητας. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω “Ἀλλὰ — σπόγγους ἔαν.” οἷον συνεισιέναι τοῖς πλουσίοις ὥστε μηδὲ σπόγγους φέρειν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι. Ex Tagenistis παραλοῦνται attulit Pollux VII. 168. Metrum Eupolideum est, ut in Fr. 60. V. Herm. El. D. M. p. 579. Sententia obscura est.

παραλοῦσθαι] Simul lavare (cum ditioribus). Anglice, to have a joint bath. Cf. Fr. 505. παραλοῦνται. Confer παραλείφειν, παραλέγειν, παρατίλλειν. σπόγγους vulg. σπόγγους scripsisse Aristophanem censet Dind. Cf. Ach. 463. σπογγίῳ (ita R. σφογγίῳ A. B. C.) Vesp. 600. σπόγγον. Ran. 482. 487. σπογγιάν. Th. 247. σπογγιῇ. V. Pierson. ad Moer. p. 360. Elmsl. ad Ach. 463. Lob. ad Phryn. p. 113.

XI.

(152 D. 60 B.)

50

Pollux VII. 164. Ἀναχύρωτον δὲ τὸν πηλὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει. I. e. lutum non acerosum sive acere purgatum.

XII.

(144 D. 54 B.)

51

Ἐν τῷ στόματι τριημιβόλιον ἔχων.

Pollux IX. 64. Ἐν δὲ τῷ Ἀναγύρῳ τὰ τρία ἡμιβόλια τριημιβόλιον εἴρηκεν “Ἐν τῷ — ἔχων.” Cf. Fr. 8. et ad Vesp. 791. Av. 503. Eccl. 818.

τριημιβόλιον] I. e. ὀβολὸν καὶ ἡμιβόλιον (Xen. An. I. 5. 6.).

52

(145 D. 55 B.)

XIII.

*A. Τοῦτ' αὐτὸ πράττω, δὴ ὀβολῶ καὶ σύμβολον
ὑπὸ τῶπικλίντρῳ. Μῶν τις αὐτ' ἀνείλετο;*

Poll. IX. 72. Σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον — . διελέγχουσι (Aristophanes et Archippus) δὲ αὐτὸ σμικρὸν τι δύνασθαι Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Ἀναγύρῳ λέγων “Τοῦτ' αὐτὸ — ἀνείλετο.” X. 34. μέρη δὲ κλίνης ἐνήλατα καὶ ἐπίκλιντρον, τὸ μὲν γε ἐπὶ κλιντρον ὑπὸ Ἀριστοφάνους εἰρημένον. Senis verba, qui pecuniam sub pulvinari ex consuetudine ejus conditam quaerit.

V. 1. τοῦτ' αὐτὸ πράττω] Cf. Pl. 414. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ. Sed mendosum hoc videtur. Qu. ταῦτ' αὐτ' ἔκρυψα (ἐκρυπτον) —, aut aliquid simile. V. 2. τῶπικλίντρῳ] Hesychius, *Κνημίαι* — τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, ὅπου ἐστὶν (ἐστὶ τὸ?) ἐπὶ κλιντρον. Cf. ad Eccl. 907. τὸ τ' ἐπὶ κλιντρον ἀποβάλοιο. Qu. B. Μῶν τις —; ἀνείλετο] Malim ὑφέιλετο.

53

(138 D. 43 B.)

XIV.

Pollux X. 55. Τὴν δὲ ψήκτραν — Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν. Voce ψήκτρα usi sunt etiam Sophocles ibid. et Euripides Hipp. 1169. Cf. Phryn. Bekk. p. 73, 15.

54

(139 D. 45 B.)

XV.

Pollux X. 56. Στόμια δὲ πριονωτὰ ἔφη ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.

πριονωτὰ] I. e. serrata, dentata. Arist. H. A. III. 7. 2. τοῦ κρᾶνίου τὸ πριονωτὸν μέρος. Philostr. Vit. Apoll. II. 5. πριονωτοὶ ὄφεις.

55

(137 D. 44 B.)

XVI.

Περίθες σεαντῶ τὸν πνιγέα.

Pollux X. 54. Καὶ γὰρ τὸν πνιγέα ἐπὶ ὑπνον Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ (ἀνάγμῳ liber Falck.) λέγει. Aristophanis verba sine nomine auctoris apposita sunt in Etym. M. p. 677, 40. ubi πνιγέα per φιμὸν explicatur. DIND. Πνιγεὺς hic significat capistrum, i. q. φιμὸς sec. Etym. M. p. 677, 40. “At iste poeta, quisquis fuit, non de equo dixerat, sed ad hominem transtulerat [?].” (Be.) Πνιγεὺς furnus significat Nub. 96. Av. 1001. Corripitur autem penultima.

Scripserat forsan περίθες αὐτῶ τὸν πνιγέα.

XVII.

(154 D. 56 B.)

56

Pollux X. 76. "Ἐξεστι δὲ αὐτὸ (vasculum vomituris porrigendum) καὶ λεβήτιον καλέσαι, καὶ σκάφην εἶπεν ἐν τῷ Ἀναγύρω Ἀριστοφάνης. Addit codex Falck. "καὶ ἡμισκάφης δ' ὡς ἐν τι ἐνποδιλονίων ἐμοῦμεν." Quae nemo emendavit. Initium et exitum tetrametri καὶ μὴν σκάφη 'στ' et ἐμοῦμεν agnoscere sibi videbatur Bentleius in epistola ad Hemst. p. 87. DIND.

ἡμῖν σκάφην δός, ὥστε μὴ 'ς ἀπόνιπτρον (ποδάνιπτρον) ἐξεμῶμεν (vel ἡμῖν σκάφης δεῖ, μὴ ποτ' ἐς —) Bentl. καὶ δεῖ σκάφης· δός νυν τοδί μοι τὸ πτίλον, | ἔν' ἐμῶμεν (vel potius χῆμῖν σκάφην δός νύν τινα πτίλον δ', ἔν' ἐξεμῶμεν) Fritzsach. ad Ran. 917. καὶ δεῖ σκάφης. B. δός νυν τοδί μοι τὸ πτίλον, ὦν ἐμοῦμεν (tetr. iamb.) constituit idem ad Thesm. 568. Bergk. non infeliciter conjicit ἡμῖν σκάφην δός, ἣν τις ἡ, μὴ τριποδίφ (λεκανίφ? coll. Polyzel. II. 868.) 'νεμῶμεν. Ipse tentabam ἡμῖν σκάφην δός, ὡς ἂν εἰς αὐτὴν πτίλφ | ἐνεμῶμεν (aut ὡς ἂν ἐνεμῶμεν πτίλφ). Cf. Cratin. II. 165. πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω. Theopomp. II. 808. σπάγγος, λεκάνη, πτερὸν, λεπαστή.

XVIII.

(155 D. 51 B.)

57

Pollux X. 114. Τὸ ἐπόθημα τοῦ ὄλμου ὑρόλμιον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει. Cf. ἐπίθημα Fr. 289 B.

XIX.

(148 D. 50 B.)

58

Καὶ μὴν χθές γ' ἦν Πέρδιξ χωλός.

Schol. Av. 1292. Ὁ Πέρδιξ ὄνομα καπῆλου. χωλός δὲ ἦν οὗτος. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ "Καὶ μὴν χθές γὰρ ἦν Πέρδιξ χωλός."

καὶ μὴ Πέρδιξ χθές ἦν χωλός cod. R. καὶ μὴν Πέρδιξ χθές γ' — hodie Dind. (Quod minus placet.) καὶ μὴν χθές παρῆν | Πέρδιξ ὁ χωλός Bo. Nauck. ad Ar. Byz. p. 241. prob. Mein. Quod confirmatur nonnihil Vespasum versu 1301. καίτοι παρῆσαν Ἰππύλος Ἀντιφῶν Λύκων etc. χθές γὰρ vulg. χθές γ' Pors. Dind. Be. Elmsl. n. ms.

XX.

(151 D. 59 B.)

59

Suidas, Ἀμφιανακτίζειν: ἄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον ὄρθιον —. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ. Εὐναίᾳ ex Εὐνείδαις aut Πυλαίᾳ Cratini corruptum videtur Dindorfio. V. Mein. Fr. Com. I. 59.

60

(149 D. 57 B.)

XXI.

Ἐκ δὲ τῆς ἑμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

Suidas in v. ἀπλήγιος et gramm. Bekkeri p. 425, 20. Ἀπληγίς: ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρω Ἀριστοφάνης “Ἐκ δὲ — ποιῶν.” Metrum Eupolideum, ut in Fr. 49. “In aemulum aliquem poetam haec dicta sunt qui iis quae poeta scite invenerat mala fraude et parum prudenter erat abusus: quemadmodum in Nubibus v. 545 aequales poetas reprehendit quod eadem semper repellant:

Οὐδ’ ἑμᾶς ζῆτῶ ἕξαπατᾶν δις καὶ τρεῖς ταῦτ’ εἰσάγων,
ἀλλ’ αἰεὶ καινὰς ιδέας εἰσφέρων σοφίζομαι
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας καὶ πάσας δεξιᾶς.

Et deinde Eupolin vituperat quod Equites in suam rem converterit:

Εὐπολὶς μὲν τὸν Μαρικᾶν πρῶτιστον παρὲλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἰππέας κακὸς κακῶς.

Et fortasse hic quoque Eupolin potissimum perstringit. Existimavi autem aliquando ex hac comoedia et ex hac parabasi petittum esse versum quem Plutarchus non posse suav. viv. sec. Epicur. c. 21. profert:

Καὶ [ὡς Fritzsch.] παχυνσκελὴς ἀλετρις πρὸς μύλην [μύλη?] κυνουμένη [βιν. ?].” BE.

ἀπληγίδος] Ἀπληγίς (sc. χλαῖνα, Angl. a single light cloak) i. q. ἀπλοῖς (Hom. II. ω. 230. ἀπλοῖδες χλαῖναι. Od. ω. 276.). Cf. Soph. Fr. 843. τρέχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος. Vox rara nec alibi apud comicos obvia. Opponitur εἰ διπληγίς. Ἀπλήγιος eodem sensu quo ἀπλοῖς legitur Eupol. II. 518. οὐ πολυπράγμων, ἀλλ’ ἀπλήγιος.

61

(153 D. 61 B.)

XXII.

Suidas, Ἀργεῖοι φῶρες: ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμωδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω. Cf. Proverb. Vat. II. 49.

62

(om. D. B.)

XXIII.

Ad hanc fabulam Dobraeus refert Etym. Gud. p. 330, 52. παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας (Eq. 768) κατακησθῆναι περὶ τε Ἀριστοφάνους ἀναγνώσεως· ἀλλὰ ῥίμφα δέδοικα μὴ τὰ πράγματα | ἡμῶν διακνήσει. “Fort. καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει Ἀναγύρω· Ἀλλ’ Ἀριφράδη δέδοικα μὴ τὰ πράγματα | ἡμῶν διακναίῃ (vel etiam διακνήσῃ), sensu obsceno.”

B A B Y Λ Ω N I O I.

Proxima Daetalensibus fuit aetate, sed indole multum diversa, Babylonii fabula, quae multorum invidiam conflavit Aristophani. Animosior enim, ut videtur, populi favore quem Daetalenses experta erat factus in Babyloniiis non solum magistratus quosdam acriter exagitavit, sed etiam Cleonem, ejus tum summa fuit extincto Pericle in civitate potentia, tanto impetu est aggressus ut litem illatam sibi viderit, quam non multum abfuit quin amitteret. De qua re disertum est ipsius testimonium Acharn. 377 sq. αὐτός τ' ἐμαντὸν ὑπὸ Κλέωνος ἔπαθον | ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμωδίαν. | εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον | διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλύττιζέ μου. | κἄνκλοβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνν | ἀπωλόμην μολυνο-
πραγμονούμενος. Quibus si adhibeas vv. 476—480, quid caput causae fuerit cognoscas, ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ. | οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι | ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω· | αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὐπὶ Ἀθηναίῳ τ' ἄγων, | κοῦπω ξένοι πάρεσιν. Rem totam uberius exposuerunt scholiastae, διὰ τὴν πέρυσι κωμωδίαν: τοὺς Βαβυλωνίους. τούτους γὰρ πρὸ τῶν Ἀχαρνέων Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν. ἐκωμώδησε γὰρ τὰς τε κληρωτὰς καὶ χειρο-
τονητὰς ἀρχὰς καὶ Κλέωνα παρόντων τῶν ξένων. εἶπε (καθεῖκε?). γὰρ δράμα τοὺς Βαβυλωνίους τῇ τῶν Διονυσίων ἑορτῇ, ἥτις ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς ὁ Κλέων ἐγράψατο αὐτὸν ἀδικίας εἰς τοὺς πολίτας, ὥς εἰς ὕβριν τοῦ δήμου ταῦτα πεποιηκότα. καὶ ξένιας δὲ αὐτὸν ἐγράψατο καὶ εἰς ἀγῶνα ἐνέβαλεν. et ad v. 502. διὰ τὸ ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις πολλῶν παρόντων ξένων εἰρημέναι κατὰ πολλῶν τὸν Ἀριστοφάνην — κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος.

Eo spectant etiam versus in parabasi inde ab 630, in quibus διαβαλλόμενον se dicit ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις, et, ut videtur, Vespasiani locus v. 1285. ἤνικα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος | καί με κακίαις ἔκινσε. ubi schol. ex codice Ven. suppletus, ἄδῃλον πότερον τῆς Καλλιστράτου (qui Babylonios egerat) εἰς τὴν βουλὴν εἰσαγωγῆς καὶ νῦν μιμνήσκεται, ὅτι αὐτὸν Κλέων εἰσήγαγεν, ἢ ἑτέρας κατ' αὐτὸν (corrige αὐτοῦ) γενομένης Ἀριστοφάνους, εἰ καὶ μὴ εἰσαγωγῆς, ἀλλὰ ἀπειλῆς τινος, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐμφαίνεται. ἐκεῖνά τε γὰρ ἀναπολεῖν ἀρχαιότερα ἔσται [ἔστι?], νῦν τε ὡς περὶ αὐτοῦ (scr. αὐτοῦ) λέγει. Sed quod idem ad v. 1282. de psephismate (credo, propter Babylonios) ab Cleone lato tradit (ἐψηφίσατο γὰρ ὁ Κλέων μηκέτι δεῖν [ἐξεῖναι?] κωμωδίας ἐπὶ θεάτρων [l. θεάτρῳ, ut οὐπὶ Ἀθηναίῳ τ' ἁγῶν Ach. 504.] εἰσάγεσθαι, ὅτι δὴ ξένων παρόντων πολίτας ἔσκωπτον), simile Antimachi esse psephismati arbitror, quod narrat schol. ad Ach. 1149. ab verbo ἐδόκει exorsus, quo uti solent qui per insomnium sibi visa narrant. De peregrinitatis accusatione, qua poetam ab Cleone petitum esse refert schol. Acharn., copiosior est apud vitae scriptorem narratio p. XVI, 10. διήχθρεσε δὲ αὐτῷ (τῷ Κλέωνι) ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπεὶ ξενίας γραφὴν κατ' αὐτοῦ ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίους διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων. ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε παρόσον οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Ῥόδιον ἀπὸ Αἰνδον, οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς αὐτόθι ποιῆσθαι· ἢ καὶ ὅτι ἐκέκμητο ἐκεῖσε. κατὰ τινὰς δὲ ὡς [del.?] ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης. — δεῦτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγε καὶ οὕτω φανερός κατασταθεὶς πολέτης κατεκράτησε τοῦ Κλέωνος· ὅθεν φησὶν "Αὐτὸς δ' ἐμαντὸν — ἐπίσταμαι δὴ" καὶ τὰ ἑξῆς. . . .

Aliud et disertum de Babyloniorum tempore Photii testimonium est in lex. p. 499, l. ex quo praeterea cognoscimus fabulam ab Callistrato actam esse, τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κέ ἐπὶ Εὐκλέους. Eadem Suidas in v. Σαμίων ὁ δῆμος. Communis utrique corruptela καὶ pro κέ, sublata ab Dobraeo Adv. I. 608. Minus accurate κδ' corrigit Clintonus in Fastis I. 67. et II. 293. [Hoc tuetur Bergkiius, landato Hanovio p. 5.]. Annis

igitur primo et extremo numeratis fiunt viginti quinque, primo non numerato viginti quattuor. Ita quum et κέ et καὶ scribi posse appareat, tamen κέ est praeferendum. Sollemnis enim hic error librariorum κέ in καί corruptumpentium.

Nomen fabulae ab choro inditum fuit, quem ex servis molitoribus compositum fuisse Hesychii loco edoceri videmur ad Fr. XXI. apposito, eodemque spectare videntur duo alii loci, alter Hesychii, Βαβυλώνιοι: οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, alter Suidae, a quo Βαβυλώνιοι παῖδες memorantur s. v. Βαβυλωνία κάμινος. Fragmenta autem huc referimus sex (73. 80 — 81. 82. 83. 92. 711.). DIND.

Commode ipse Aristophanes exponit, quid in hoc dramate potissimum spectaverit: namque in parabasi Acharnens. v. 630 dicit:

Διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις
ὥς κωμῶδῃ τὴν πόλιν ὑμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φῆσιν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητὴς
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λῖαν ἐξαπατάσθαι
μηδ' ἥδεσθαι θωπευομένους μηδ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες
πρῶτον μὲν ἰσοτεφάνους ἐκάλουν. κάπειδ' ὅτ' οὗτος τις εἴποι,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκά-
θησε.

εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,
εὗρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφ' ὧν τιμὴν περιόψας.
ταῦτα ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος [i. ἄξιος] ὑμῖν γεγένηται
καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὥς δημο-
κρατοῦνται.

τοιγάροι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

Haec, ubi comparaveris cum iis Acharnensium versibus quos supra indicavi, quin pertineant ad Babylonios non potest cuiquam videri dubium. Aristophanes enim, cum in Daetalsibus vitam Atheniensium privatam perstrinxisset, anno post cum Babylonios doceret, animum ad publicas res advertit.

Et sane multa erant quae poetam sollicitudine et tristitia afficerent: aetate enim illa quae modo praegressa est Lacedaemonii iterum incursionem in Atticam fecerant et summa cum saevitia atque crudelitate agros vastaverant (v. Thuc. III. 26.); Lesbos insula, quae defecerat ab Atheniensibus, fuit sane rursus in deditionem recepta, sed tam crudele supplicium de Lesbiis sumserunt (v. Thuc. III. 50.) ut magis etiam sociorum animos a se alienarent: et tamen Cleon, qui nimis dirae fuerat auctor sententiae, nihil effecerat, vicerat enim mitior Diodoti animus in populi concione (v. Thuc. III. 36 sq.). Et, ut alias omittam calamitates, sub hiemem pestifer ille morbus denuo saeviit Athenis (v. Thuc. III. 81.): tamen Athenienses tantum aberant ut belli malis finem ipsi imponerent ut Leontinis, qui opem Atheniensium impetraverant Gorgia auctore (qui missus est legatus Athenas Eucle praetore, v. Diodor. XIII. 53.), sub extremam aestatem viginti naves subsidio mitterent. Haec, quae breviter tantum licuit adumbrare, poetae animo obversabantur, cum hanc comoediam scriberet, itaque duo potissimum elegit quae in medium proferret omniumque oculis subiceret. Et primum quidem vituperavit Athenienses quod legatis, qui ipsis temere blandirentur, tam faciles praeberent aures, nec dubitarent ipsi se maximis periculis belli objicere: Gorgias enim quantopere flumine elegantissimorum verborum orationisque illecebris Atheniensium animos tenuerit vix dici potest, sciteque Diodorus dixit XII. 53. οὗτος νῦν (οὖν Mein.) *καταντήσας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ παραχθὲς εἰς τὸν δῆμον διελέχθη τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τὰς [τῆς?] συμμαχίας καὶ τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐξέπληξε τοὺς Ἀθηναίους, ὄντας εὐφρεῖς καὶ φιλολόγους, διαφέρονσιν ἀντιθέτοις καὶ ἰσοκύλοις καὶ παρίσοις καὶ ὁμοιοτελεύτοις καὶ τισιν ἑτέροις τοιοῦτοις, ἃ τότε μὲν διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς ἀποδοχῆς ἤξιοῦτο κτλ.*

Jam vero, ut Aristophanes in Acharnensibus Atheniensium legatos induxit, qui Pseudartabam regis Persarum oculum et legatum secum ducerent, quasi is regio iussu Atheniensibus opes promitteret, similiter etiam in Babyloniiis instituisse videtur ut legati in concionem populi introducti aureos quasi quosdam montes Atheniensibus minarentur.

Sed Aristophanes non solum docuit vana esse et commenticia quae exterorum populorum legati promitterent, verum etiam ostendit quam crudeliter Atheniensium socii, qui vectigalia penderent, a viris illis popularibus tractarentur, id quod dilucide ostendit Acharnensium parabasis, maxime illa verba:

Καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὡς δημοκρατοῦνται, ejus loci sententiam prorsus non perspexit Rankius. Sed quam gravis fuerit sociorum conditio inde a belli Peloponnesiaci initio nihil adtinet exponere. Hos igitur socios vectigales exhibuit in scena Aristophanes, quorsum spectant Fr. IX. XVI. XVII. al.; deinde quantopere ab illis viris popularibus vexati sint ostendisse videtur. At, quoniam illi ipsi Dionysiorum solennitati qua haec comoedia docta est legati sociorum interfuerunt et spectabant quo pacto ipsorum ageret causam contra Cleonis aliorumque impotentem dominationem, profecto illa res debuit Cleonis iram exasperare, itaque huc potissimum spectabat illa lis quam Aristophani intendit Cleo, de qua ipse poeta in Ach. 502. οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλεὼν δτι | ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. Eodemque pacto etiam magistratuum injustitiam et protervitatem tetigit poeta, quorsum refertur quod dicit schol. ad h. l. ἐνωμώδησε γὰρ τὰς τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχὰς καὶ Κλέωνα παρόντων τῶν ξένων. BE.

Nomen huic fabulae inditum est a servis Babyloñiis in pistrina degentibus, teste Hesychio in Σαμίῳν ὁ δῆμος, ut monuit Elmsleius ad Ach. 377. Quinam autem fuerint isti servi barbari minime constat. Bergkii de mancipiis legati alicujus a Persarum rege Athenas missi cogitabat. Sed, ut ipse confitetur, incredibile est circa illud tempus ejusmodi legationem missam esse. Neque de servis Siculis legati Gorgiae, qui barbari viderentur esse, cogitandum est. Mihi hac imagine mancipiorum molentium usus videtur Comicus ad illustrandam miseram ac paene servilem conditionem sociorum, liberae reipublicae Atticae imperio quam maxime indignam. Ceterum peculiarem de Babyloñiis commentationem edidit Fritzsche Lips. 1830.

63

(52 D. 89 B.)

I.

Ἦ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος χολίκων ἐπιθυμῶν.

Ammonius p. 149. Χόλικες αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους "Ἦ βοιδαρίων — ἐπιθυμῶν." Hic versus, ut Fr. 71, ad parabasin videtur pertinere:

βοιδαρίων — ζεῦγος] Cf. Fr. 120, 1. ζευγάριον βοεικόν. Antiph. III. 117. τῶν — ζεῦγος. βοιδαρίων] βοιδαρίοιν Mein. Vind. p. 62, coll. Eq. 872. ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδοιν. Alcae. com. II. 828. πωλικὸν ζεῦγος βοῶν (βοοῖν Mein.). Idem proponit Dind. χολίκων] Cf. Fr. 794. χόλικες. Pherecr. II. 300. χόλικες βοός. Eubul. III. 234. χόλικές τε βοός. Dioxipp. IV. 541. χόλικας.

64

(65 D. 74 B.)

II.

Antiatt. Bekk. p. 80, 14. Ἀλικόν (sic Dind. Ἀλυκὸν Be. Bo.): ἀντὶ τοῦ ἀλμυρόν. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους. Cf. Lys. 403. νῆ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἀλκὸν δίκαιά γε. Bekk. Anecd. p. 383, 20.

65

(72 D. 71 B.)

III.

Antiatt. Bekk. p. 116, 32. Ὠτοκάταξιν: τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους. Vide Hesychii interpretes h. v. Cf. Lucian. Lex. 9. καὶ ὁ ὠτοκάταξιν (l. ὠτοκάταξις) Εὐδήμος. Plat. Prot. 342 B. καὶ οἱ μὲν ὦτά τε κατὰ γιννται μιμούμενοι αὐτοὺς (Lacónas). Gorg. 515 E. τοὺς τὰ ὦτα κατεαγότας. Theocr. XXII. 45. σκληραῖσι τεθλαγμένους οὖατα πυγμαῖς. Alex. III. 510. ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα (ποτήριον). Quod ad vocabuli formam, confer v. βορβοροτάραξις Eq. 308.

66

(64 D. 92 B.)

IV.

Aristot. Rhet. III. 2. 15. Ἔστι δὲ ὁ ἐποκορισμὸς δὲ ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον, ἀντὶ δ' ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον (λοιδορηματίδιον conj. Mein. ad Men. p. 373.), καὶ (ἀντὶ νόσου add. Mein.) νοσημάτιον (νοημάτιον Fritzsch.). εὐλαβεῖσθαι δὲ δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον. Cf. Fr. 845. βιβλιδάριον. Av. 585. βοιδαρίον. Diphil. IV. 385. μνηδάριον. Alex. III. 446. ζῦδαρίον, σπητιδάριον. Anaxandr. III. 172.

Epictet. Enchir. c. 7. βολβιδάριον. V. Mein. Fr. com. III. 446. Producitur secunda syllaba in χρυσιδάριον, ut tertia in ἱματιδάριον. "Usurpasse videtur poeta istas verborum formas, ut Gorgiam et qui ejus in dicendo artem sectarentur rideret, quemadmodum etiam in Acharnensibus [439. 459. 463. etc.] saepissime ista ornamenta orationis vituperat." BE.

V. (49 D. 76 B.)

67

Ἀνέχασκον εἰς ἕκαστος ἐμπερέστατα
διπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνδράκων.

Dionysi fortasse ex concione redeuntis verba sunt quae Athenaeus III. p. 86 F. servavit, Τὰς δὲ κόγχας [κόγχους Both.] ἔστιν εὐρεῖν λεγομένας καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους "Ἀνέχασκον — ἀνδράκων." DIND. "Dicuntur haec de populo Atheniensi, qui prae nimia exspectatione tanquam concha hiabat, quo nomine poeta populares etiam in Ach. 133. reprehendit, ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχῆντε. Et in Eq. 1263. satis acerbe Athenas Κεχηραίῳ πόλιν vocat. Tangit autem poeta hoc loco, ut conjicio, Atheniensium illam levitatem atque credulitatem qua eloquentium virorum verba accipiebant: nam hoc potissimum vitium haec comedia perstrinxit. V. Ach. 634 sq." BE.

ἀνέχασκον] Cf. Av. 502. ἀναχάσκων.

VI. (48 D. 79 B.)

68

Praecipuas quasdam Dionysi in hac fabula partes fuisse ex Athenaei loco colligimus XI. p. 494 D. Κὰν τοῖς Βαβυλωνίοις οὖν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσόμεθα ποτήριον τὸ δξύβαφρον, ὅταν δὲ Διόνυσος λέγῃ. περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν ὡς αὐτὸν ἤτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα δξύβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγήτεον εἶναι ἢ οὗ ἐκπώματα ἤτουν. DIND. "Bacchum igitur induxit poeta, quem viri populares in jus vocaverant ab eoque satis impudenter dona flagitabant nisi capitis damnari vellet. Quinam autem viri populares illi fuerint qui vexabant Bacchum facile possumus conjectura assequi. Cleon ejusque socii erant, quorum protervitatem saepissime castigat

Aristophanes." (Be.) Cf. Fr. 91. et Fr. 222. ἔσειον, ἦγον χρῆματ', ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν. Loquitur Dionysus in jus vocatus a demagogis, ut videtur, quod comicos poetas popularibus istis viris maxime invisos in tutela sua haberet.

Bothius conjicit καμ' ἐπὶ τὴν δίκην | ἦγον ἀπελθόντ' αὐτὸν δευβάφω δύο.

69

(56 D. 77 B.)

VII.

Ἀνὴρ τις ἡμῖν ἐστὶν ἐγκινούμενος.

Etymol. M. p. 311, 1. Ἐγκινούμενος: Βαβυλωνίους Ἀριστοφάνης "Ἀνὴρ τις — ἐγκινούμενος." ῥητορικὴ (sc. λέξις). ταράττων καὶ ἐμποδίζων. Suevernius (in comm. de Avibus p. 29.) Gorgiam Leontinum hoc versu designari opinatur et laudat Jacobsii conjecturam ῥήτωρ εἰκὴ ταράττων, quum antea ipse correxisset ῥητορικῇ ταράττων. Recte scriptum ῥητορικῇ. Nihil aliud dicit grammaticus quam quod de vocabulis plurimis in Etymologico admonetur, ἐγκινούμενος esse λέξιν ῥητορικῇ. Quod quum plerumque ita dicatur, ἔστι δὲ ῥητορικῇ ἢ λέξις, est etiam ubi solo ῥητορικῇ indicetur. Ita, ne longius abeam, ante Ἐγκινούμενος proxime haec praecedunt, Ἐγκιλικίζειν: τὸ ποτηρεύεσθαι — ῥητορικῇ. p. 313. ἐγχοουσίε-ται — ἔστι καὶ ῥητορικῇ. DIND. Vossianus sic: ταράττων καὶ ἐμποδίζων. Ἀριστοφάνης "ἄνθρωπος τις ἡμῖν ἐγκινούμενος." Quis indicetur incertum est.

ἐγκινούμενος] Fort. ἐγκαθήμενος. Cf. Vesp. 1114. ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι. Ach. 343. Th. 600. 688. Confer etiam verba ἐγκαθέζεσθαι Th. 184., ἐγκρυφιάζειν Eq. 822.

70

(66 b D. 93.)

VIII.

Etymol. M. p. 414, 14. Ζώτειον (ζώντιον cod. Leid. ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 568. ζώντειον ap. Greg.) προπαροξυτόνως ὁ μυλῶν (scr. μυλῶν) παρὰ τὰς ζειὰς (ζέας Leid. recte), αἱ καὶ ζεαὶ (corr. ζειαὶ ex Leid.) καλοῦνται ὅπου αἱ ζειαὶ ἐκόπτοντο, οἷονεὶ ζεόντειον (ζεόντιον καὶ ζώντιον Leid., omisso οἷονεὶ). οἱ δὲ τόπου ὄνομα, ὅπου ἐκολάζοντο οἱ οἰκέται. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους ζώστειον, ὡς Ὡρος ὁ Μιλήσιος εἴρηκεν. Aliorum grammaticorum locos de hoc vocabulo et de cognato ζήτρειον collectos vide in Thes. Steph. T. IV. p. 60. DIND. "Admo-

dum variant formae hujus vocabuli, ut ζώντειον, ζώντρειον, ζήτρειον, al. V. Hesych. Poll. III. 78. VII. 19." (Be.)

IX.

(51 D. 72 B.)

71

Εὖ γ' ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης ὡς ἐξοίσων ἐπίγειον.

Harpocratio, Ἐπιβάτης: — οὕτως ἐκάλουν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδεύουσ. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους "Εὖ γ' — ἐπίγειον." Pertinet hic versus ad eundem locum ex quo praegressi (Fr. 51.) petiti sunt, ut monuit Bergk.

ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης vulg. ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης Porson. ἐπίγειον cod. G. Dind. olim. Be. ἐπίγνον (i. e. ἐπίγνον) cod. A. prob. Pors. Mein. ἐπίγνιον Dind. "Pro ἐπίγνιον codices nonnulli ἐπίγειον: de quo dixi in Harpocrat. ed. Ox. T. 1. p. 121. et Boeckh. ad inser. naval. p. 162." (Dind.) Harpocr. Ἐπίγειον (ἐπίγνον A. Ald. ἀπόγειον, supr. ε, N. ἐπίγνον Dind.): — τὰ πρυμνήσια ἐπίγεια (ἐπίγνα A. Ald. ἐπίγνια Dind.) ἔλεγον. etc. Pollux X. 134. ἀπόγαια, ἐπίγνα (sic ed. Bekk.), πείσματα, etc. V. Elmsl. ad Oed. C. 1493. Eadem discrepantia lectionis in ὀπύειν ὀπύειν, ἴδυοι ἴδυοι. Subaudiendum vero πείσμα. I. q. πρυμνήσιον. Cf. Fr. 409.

X.

(61 D. 73 B.)

72

Hesychius, Ἐς τὸν λιμένα: εἰς τὸν λιμένα. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίους. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀττικὸς (ἀττικῶς cod.) ἐς λιμένα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαννον καταπλέοντες διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς. Phot. p. 22, 7. Ἐς τὸν λιμένα: ὅτ' ἂν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ τῆς πόλεως, σφοδρότερον ἐρέσσουσιν. ὅθεν παροιμία κατὰ τὸ ἔλλιπες, Ἀττικὸς ἐς τὸν λιμένα· λείπει γὰρ ἰσχυρός. Similia paroemiographi Zenobius II. 10. Diogenianus I. 66. Apostol. IV. 72.

XI.

(44 D. 64 B.)

73

Hesychius, Ἰστριανὰ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίους τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστριανὰ φησιν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ παρὰ τῷ Ἰστρῷ οἰκοῦντες στίζονται καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῶνται. Διονύσιος δέ φησιν, ἐπεὶ πρότερός τις Ἰστριανὸς λέγεται ὁ λευκὸς κατὰ ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι ὡς καθαρὰ καὶ λευκὰ τὰ μέτωπα, τοῦναντίον δὲ νοεῖσθαι ἐστιγμένα. "Dio-

nysius haud dubie Dionysius est Ζώπυρος, qui aliquoties memoratur in scholiis. Monuit Lobeck." (Dind.) "Haec quoque aliquis de Babyloniiis conjectavit, quorum frontes Istrianorum barbarorum hominum speciem referebat. Petit autem illa Hesychius ex scholiis Dionysiusque videtur Zopyrus ille esse cujus interpretationes etiam alibi proponuntur, vide schol. Av. 1295. Idem fortasse scripsit μονόβιβλον περὶ τοῦ χαίρειν. V. schol. Plut. 322." BE.

74 (67 D. 94 B.) XII.

Moeris, p. 190. Θωμὸν Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίως. Cf. Fr. 231. Lys. 973.

75 (69 D. 75 B.) XIII.

Ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ.

Phot. p. 288, 24. Ναυλοχεῖν: ναῦς λοχᾶν καὶ ἐνεδρεῦειν. — καὶ ναυλόχιον ὁ τοιοῦτος τόπος, ᾧ λιμένες ἔναισιν. "Ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ" Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίως. Poll. IX. 28. Καὶ δρυμοὶ δὲ καὶ κρηπίδες, νεώρια, νεώσοικοι, καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίως, ναυλόχιον.

76 (57 D. 62 B.) XIV.

Ὡ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν.

Phot. p. 295, 8. Νεολαίαν: τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί. Βαβυλωνίως "Ὡ Ζεῦ — καλόν." Codex νεολέαν et νεολέας. "Τετρασυλλάβως dicit, ne quis quinque syllabis pronunciet νεολαίας." (Dind.) "Fortasse hoc versu comoediam exorsus est poeta, quemadmodum in Nubium initio legitur Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νεκρῶν δδον. Videtur autem aliquis loqui qui legatos accedere conspiciat." (Be.)

νεολαίας] 'Juventutis.' I. q. ἡβης. Cf. Aesch. Pers. 670. Suppl. 686. Theocr. XVIII. 24.

77 (70 D. 96 B.) XV.

Phot. p. 347, 27. Ὀρκωμοτεῖν: τὸ δμνᾶν. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίως.

XVI. XVII. (60 D. 70. 71 B.) 78. 79

Κατάγον ροδιάζων.

Ναὺς δταν ἐκ πιτύλων ροδιάζῃ σώφρονι κόσμῳ.

Phot. p. 490, 19. 'Ρόθιον: τὸ μετὰ ψόφου κῆμα ἢ ρεῖμα. σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν. καὶ ροδιάζειν τὸ ἐρέσσειν ἐπτόνως (1. ἐντόνως). Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους "Κατάγον ροδιάζων" φησὶ, καὶ πάλιν "Ναὺς — κόσμῳ." Ex Photio Suidas v. ροδιάζουσιν, ubi δταν (δτ' ἂν Phot.). Hesychius, 'Ροδιάζειν' ἐλαύνειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας. Haec spectant, ut videtur, ad socios Atheniensium, qui ut vectigalia solvant (τὸν φόρον ἀπάγοντες, Vesp. 707.) in Piraeum devehuntur (κατάγονται).

V. 1. κατάγον] 'Appelle.' ροδιάζων] Cf. Cratin. II. 176. ροδιάζε κἀνάπιπτε. Hermipp. II. 404. ἔν' ἐς τὴν ναὺν ἐμπηδήσας ροδιάζης. Alio sensu Ach. 807. Fragmenta haec tetrametrorum anapaesticorum esse constat. V. 2. ναὺς δταν — ροδιάζῃ] Ναὺς positum pro οἱ ναῦται.

XVIII. XIX. (46 D. 65. 66 B.) 80. 81

Phot. p. 538, 20. Στιγών: ὁ στιγματίας. Βαβυλωνίους. Hesychius Στιγών: μαστιγίας [στιγματίας?]. Vera scriptura στίγων est. Photii codex accentum ab correctore habet. Eust. p. 1542, 48. οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας διτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει μετ' ὀλίγα λέγει διτι τριπέδων ὁ τριδουλος. [Quae Aelio Dionysio attribuit Bergkiius, coll. Eust. p. 911, 63. Idem fortasse etiam illud τριπέδων Aristophanis esse monet.] Ab eodem p. 725, 32. memoratur στίγων εἶτον στιγματίας. Ex eadem fabulae parte sumtum esse versum Fr. 650. probabiliter conjecit Bergkiius. DIND. "Apparet ex Eustathii loco Aristophanem etiam πέδων et πεδήτης [?] dixisse, sine dubio in hac ipsa fabula; et fortasse haec στίγων καὶ πέδων conjunxit." (Be.) Cum πέδων confer σάθων a σάθη formatum, πόσθων a πόσθη.

XX. (45 D. 68 B.) 82

Ἡ που κατὰ στοίχους κεκράξονται τι βαρβαρισί.

Phot. p. 546, 5. Στοῖχος: σίχος. — Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους "Ἡ που — βαρβαρισί." Ad hunc locum pertinere videtur Hesychii glossa, Κατὰ στίχους: κατὰ τάξεις. Fru-

stra corrigunt κατὰ στίχας ex Homero. Scribe κατὰ στοίχους. DIND. Consentit Bergk. Cf. Poll. IV. 108. μέρη δὲ χοροῦ στοῖχος καὶ ζυγόν. — ὁ δὲ κωμικὸς χορὸς τέτταρες καὶ εἴκοσιν ἦσαν οἱ χορευταί, ζυγὰ ἑξ, ἕκαστον δὲ ζυγὸν ἐκ τεττάρων, στοῖχοι δὲ τέτταρες ἑξ ἄνδρας ἔχων ἕκαστος στοῖχος. "Dicit haec aliquis qui exspectat Chorum Babyloniorum in quattuor ordines dispositum (huc enim pertinet illud κατὰ στοίχους) barbarum aliquod carmen prolaturum esse." (Be.)

κεκράζονται] Eadem forma est Eq. 285. 487. Ran. 258. 264.

83

(43 D. 63 B.)

XXI.

Σαμίων ὁ δῆμος ἐστίν. B. Ὡς πολυγράμματος.

Plutarchus in vita Periclis c. 26. p. 166 D., exposito quam varia fortuna bellum Samium gestum esset ita pergit, οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαυκας· καὶ γὰρ ἐκείνους οἱ Ἀθηναῖοι σάμαιναν. — πρὸς ταῦτα τὰ στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ἥρξθαι "Σαμίων — πολυγράμματος." Hesychius, Σαμίων ὁ δῆμος: φησί τι περὶ τῶν Ἀριστοφάνους (φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει recte corrigit Salmasius) τοὺς ἐκ τοῦ μύλωνος (scr. μιλῶνος) ἰδὼν Βαβυλωνίους "Σαμίων ὁ δῆμος ἐστίν ὡς πολυγράμματος," καταπληττόμενος τὴν ὕψιν αὐτῶν καὶ ἐπαπορῶν. Phot. p. 498, 15. et Suid. v. Σαμίων, Σαμίων ὁ δῆμος ὡς πολυγράμματος: Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους, ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους. οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων σπάνει τῶν πολιτευομένων ἐπέγραψαν τοῖς δοῦλοις ἐκ πέντε στατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. Addunt grammatici aliam versus interpretationem ab litterarum Ionicarum inventione petitam, sed satis ab ipsis refutatam. DIND. "Sunt haec omnia, ut videtur, ex antiquis Babyloniorum interpretibus petita. Et haec quidem explicatio quae a belli Samii memoria repetita est plurimum habet probabilitatis, sequiturque eandem Plutarchus vit. Pericl. c. 26, quamquam is quidem aliquantum a Photii narratione recedit: Οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαυκας· καὶ γὰρ ἐκείνους οἱ Ἀθηναῖοι σάμαιναν. — Πρὸς ταῦτα τὰ

στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ἡγίχθαι· Σαμίων δ
 δῆμος κτλ. Namque consentaneum est Athenienses Samiis captis
 noctuam inurere solitos esse tanquam suis mancipiis, contra
 Samios Atheniensibus Samaenam: et sic etiam Aelian. V. H. II. 9.
 τοὺς γε μὴν ἀλισκομένους αἰχμαλώτους Σαμίων στίζειν κατὰ
 τοῦ προσώπου καὶ εἶναι τὸ στίγμα γλαῦκα καὶ τοῦτο Ἀττικὸν
 ψήφισμα. Minus recte Photius et Suidas. BE. De eadem
 re agitur in Fr. 45. 46. V. Müller. Literat. of Anc. Greece.
 XXVIII. § 2. Alteri personae tribuenda videntur ista ὡς πο-
 λυγράμματος, nisi potius post ἐστὶν interrogandum.

πολυγράμματος] Formatum ut ἀγράμματος, ἀχρήματος, φιλοχρή-
 ματος, ἀνόδοντος, ἀγύναικος, ἀπλάκουντος.

XXII.

(66 a D. 90 B.)

84

Pollux IV. 186. Τοὺς δὲ αἰὶ ῥιγοῦντας οἱ παλαιοὶ ῥιγεσι-
 βίους (ῥιγῶσι βίους B. ῥιγοσιδίους A. ῥιγωσιβίους Fritzsche.,
 coll. Phryn. Bekk. p. 61, 29.) ἔλεγον, οὗς οἱ νῦν δυσρίγους.
 Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος (δυσριγῆς Bo.) εἴρηκεν
 (Ἀρ. δὲ δύσριγος Bekk. deletο εἴρηκεν. item Dind., istis ἐν Βα-
 βυλωνίοις ante ἔφη transpositis). Pergit Pollux, πυρετός, — περι-
 οδος. Θέρμα καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἔφη “Ὁ δ’ ἔχων Θέρμα
 (Θέρμαν ap. Bekk.) καὶ πῦρ ἦκεν (εἴρηκεν A.)” Cf. Erotian.
 p. 290. (p. 106. ed. Klein.) Πῦρ: τοιτέστιν ὁ πυρετός. Ἀττικῇ
 δὲ ἡ λέξις. “Aristophanem δύσριγος dixisse non probabile est,
 quum hoc vocabulum Menandro exprobrat Phrynichus p. 418.
 ed. Lob. Accedit quod absurda apud Pollucem sententiarum
 consecutio est, veteres ῥιγωσιβίους dixisse qui nunc δύσριγοι
 vocentur, Aristophanem autem δύσριγος dixisse. In duobus
 codicibus totum illud Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος
 est omissum, in fine autem post πῦρ liber Falck. additum
 habet ἦκε, quae videntur duae postremae esse syllabae verbi
 εἴρηκε. Praeterea manifestum est alterum illud Θέρμα καὶ πῦρ
 ex priori esse repetitum. Quo remoto haec sic fortasse sunt
 ad sanio rem rationem revocanda, τοὺς δὲ αἰὶ ῥ. οἱ π. ῥιγω-
 σιβίους (quam formam annotavit Phrynichus in Bekk. Anecd.
 p. 61 29.) ἔλεγον, οὗς οἱ νῦν δυσρίγους. Πυρετός — περιό-
 dos, Θέρμα. καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἴρηκε.

Quod dixi ἦκε ex εἶρηκε ortum esse confirmavit codex Paris. Bekkeri, in quo id ipsum εἶρηκεν legitur. Illa autem ὁ δ' ἔχων πῦρ fortasse Aristophanis verba sunt (ut πῦρ εἶχε dixit Hippocrates p. 1154 g.), sequentibus aut ab Polluce non appositis aut ab librario omissis." (Dind. in Thes. II. 1790.) De voce Θέρμα v. Ruhnken. ad Tim. p. 139 sq.

85

(59 D. 85 B.)

XXIII.

Εἰς ἄχυρα καὶ χροῦν.

Pollux X. 38. Εἴποισ δ' ἂν, οἶμαι, καὶ χροῦν καὶ μυοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος μὲν ἐν Βαβυλωνίοις "Εἰς ἄχυρα καὶ χροῦν," κτλ. Grammaticus in Bachm. Anecd. I. 418, 24. Χροῦν: τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χροῦν. "Dixerat poeta, ut opinor, Ὅνος εἰς ἄχυρα καὶ χροῦν, quod tritum fuit vulgi ore proverbium. Philemon apud Athen. II. p. 52 E. ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων. Ipse Aristophanes Vesp. 1309. εἰσκας, ὦ πρεσβυτα, νεοπλούτῳ τρυγί | κλητῆρί τ' εἰς ἀχυράνας [ἀχυρὸν R. V.] ἀποδεδρακότε. ubi schol. παρὰ τὴν παροιμίαν Ὅνος εἰς ἀχυράνας ἀπέδρα. Phrynichus Bekkeri p. 7. 22. Ἀττικὸν δὲ λίαν ὁ ἀχυρός. καὶ ἡ παροιμία, Οἶνος (leg. ὄνος) εἰς ἀχυρὸν." BE. V. com. anon. IV. 629. Leutsch. Paroem. II. p. 125.

χροῦν] Cf. Nub. 978. τοῖς αἰδοίσισι δρόσος καὶ χροῦς ὥσπερ μῆλοισιν ἐπὶνθει. Sap. Salom. V. 14. ὡς φερόμενος χροῦς ὑπὸ ἀνέμου καὶ ὡς ἄχνη ὑπὸ καύλαπος διωχθεῖσα λεπτή. Confer v. μυοῦς Fr. 254.

86

(53 D. 80 B.)

XXIV.

A. Δεῖ διακοσίων δραχμῶν.

B. πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν; A. τὸν κότυλον τοῦτον φέρε.

Pollux X. 85. Οἱ κότυλοι οὗτοι καὶ ἀργυροὶ ἐγίνοντο ἱκανὸς μνησθαι Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἰπὼν "Δεῖ — φέρε." Athen. XI. p. 478 C. Καὶ Πλάτων ἐν Λαί κακουμενῷ "Τὸν κότυλον φέρε" φησὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. "Videtur hoc quoque fragmentum ad Bacchi causam pertinere, qui, cum postulat nescioquis ducentas drachmas, poculum oppignerat." (Be.) "Impudenter aliquis cyathum, non suum sed

prytanei, servo dederit ad vendendum drachmis ducentis, quibus homini opus sit." (Bo.)

V. 2. πόθεν ἂν cod. Jung. prob. Bergk. κότυλον — φέρε] Cf. Hermipp. II. 390. τὸν — κότυλον — ἤνεγκ' ἐνέχυρον. Plat. II. 631. τὸν κότυλον φέρει. 630. Cratet. II. 243. Eubul. III. 979. οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.

XXV.

(71 D. 91 B.)

87

Pollux X. 152. Καὶ πόδα δὲ βαλαντίου (βαλλ. Dind.) δ' αὐτὸς εἶρηκεν ἐν Βαβυλωνίοις. Cf. ad Ran. 772.

XXVI. XXVII.

(54 D. 81. 82 B.)

88. 89

Πόσους ἔχει στρωτήρας ἀνδρῶν οὗτοσί;
Ὡς εὖ καλυμματίους τὸν οἶκον ἤρεφε.

Pollux X. 173. Ἀλλὰ μὴν τῷ στεγαστῆρι δρόφῳ προσήκοιεν ἂν καὶ οἱ στρωτήρες καὶ τὰ καλυμμάτια. ἔμφω δὲ ἐν Ἀριστοφάνους Βαβυλωνίοις "Πόσους — οὗτοσί;" "Ὡς — ἤρεφε." Harpocr. Στρωτήρ: — τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων (δοκῶν Suid.) τιθέμενα στρωτήρας ἔλεγον, ὥς φησι Δίδυμος. ἔστι τοῦνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνους. Plura de hoc vocabulo collegit Boeckh. in Inscr. I. 281. DIND. Respicit Photius p. 128, 15. Καλύμματα (l. καλυμμάτια): δ (l. δ) τινὲς φατνώματα. Ἀριστοφάνης. Verba legati alicujus, ni fallor, coenaculum in prytaneo admirantis. V. Ach. 124 sq.

V. 1. ἀνδρῶν vulg. ἀνδρῶν Dind. V. 2. ὥς οὐ vulg. Dind. ὡσεὶ Elmsl. n. ms. ὥς εὖ Bergk. Both. Recte. Cf. Vesp. 1294. ὥς εὖ κατηρέψασθε καὶ νομβυστικῶς | κεράμῳ τὸ νῶτον etc.

XXVIII.

(58 D. 84 B.)

90

Priscian. XVIII. p. 1181. Putsch. (T. II. p. 309. ed. Hertz.) Aristophanes in Babyloiniis, "Ἐννεύει με φεύγειν οἴκαδε." Nos quoque similiter, annuit me fugere domum.

ἐννεύει] Imo ἐπιτνεύει. Cf. Ach. 115.

XXIX.

(50 D. 88 B.)

91

Ἦ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου μετὰ Πείσανδρον πορίσειεν.

Schol. Arist. Av. 1555. Πείσανδρος: καὶ δωροδοκῆσαι φησιν αὐτὸν Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους διὰ τούτων "Ἦ — Πει-

σάνδρου." Videntur haec ex ejusmodi esse loco excerpta qualis est Ranarum v. 361. Ceterum huc spectat schol. Lys. 491. Πείσανδρος: — κωμωδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς δωροδόκον, ὡς ἐν Βαβυλωνίους Ἀριστοφάνης. De Pisandro comicorum locos collegit Meinek. Fr. Com. I. p. 176. DIND. Versus haud dubie ex parabasi petitus. Cf. Ran. 354 sq. De Pisandro, homine avaro et ignavo, qui postea rempublicam evertit, v. schol. l. l. et Pac. 398. Huc respicitur fortasse in Fr. 68.

η] οἱ Port. Kust. Nil mutandum. αἰτοῦντες vulg. αἰτῶν jure corrigit Bergk. Dind. ἡ δωροδοκῶν Cobet. Obs. ad Plat. p. 128. πορίσειεν] πορίσειαν Bergler. ad Lys. 490. πορίσειεν post μετὰ Πεισάνδρου transposui cum Bergkio. ἡ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν | μετὰ Πεισάνδρου hodie Dind.

92

(47 D. 69 B.)

XXX.

Ἰστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Schol. Arist. Lys. 282. Ἀσπίδας: οἱ τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον. καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίους "Ἰστασθ' — ἀσπίδας." Versum attulit Suidas v. ἀσπιδηφόροι, omisso nomine fabulae.

ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας] Cf. Lys. 282. οὕτως ἐπολιόρχησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον ὡμῶς | ἐφ' ἐπτακαίδεκα ἀσπίδας πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.

93

(55 D. 83 B.)

XXXI.

Μέσσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν.

Schol. Arist. Lys. 288. et Suid. v. σιμός· τὸ σιμόν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαβυλωνίους "Μέσσην — σιμόν." καὶ Πλάτων ἐν Νίκαις "Τοῦτ' προσαναβῆναι τὸ σιμόν ἀεὶ (ἔτι σε δεῖ?)." Photius p. 512, 8. et grammaticus in Bachm. Anecd. p. 364, 22. Σιμόν: ἄναντες. οὕτως Ἀριστοφάνης. Respicit Photius p. 512, 8.

ἔρειδε] I. q. ἐπείγου. Cf. ad Fr. 501. ἐρείδεται καὶ γὰρ κατόπιν σφῶν ἔσομαι. πρὸς τὸ σιμόν] Cf. Lys. 288. τῆς ὁδοῦ λοιπὸν ἔτι χωρίον τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμόν, οἱ σπουδὴν ἔχω. Dionys. com. III. 553. πρὸς τὸ σιμόν ἀνατρέχειν. Plat. com. II. 643. τοῦτ' προσαναβῆναι τὸ σιμόν δεῖ (ἔτι σε δεῖ?). Turpem latere sententiam opinatur Fritzsche.

94

(73 D. 78 B.)

XXXII.

Schol. Arist. Pac. 347. in cod. Ven. Ὁ δὲ Φορμίων οὗτος Ἀθηναῖος τῷ γένει, υἱὸς Ἀσωπίου, δὲ καθαρώς στρατηγῆσας

πένης ἐγένετο. — αὐτοῦ μένηται ὁ κωμικὸς ἐν Ἰσπεῦσι (v. 565.) καὶ Νεφέλαις [?] καὶ Βαβυλωνίοις, Εὐπόλις (ἐν) Ἀστρατεύτοις. Nubes memoriae errore nominat, ut opinor. Haud dubie Lysistratae locum in mente habuit v. 804. ubi in scholiastae annotatione corrige Ἀσωπίου (vulgo Ἀσώπου). Recte scriptum apud Thuc. I. 64. III. 7. male Ἀσωπύχου apud Paus. I. 23. 10. X. 11. 6. quae Boeotica potius quam Attica nominis forma est. DIND. Cf. Mein. Fr. Com. II. 524. "Laudibus in hoc quoque loco videtur Aristophanes Phormionis virtutem extulisse, quorsum etiam spectat aliud scholion ibid.: πολλάκις δὲ εἴρηται περὶ τοῦτου ὅτι ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός· ἐν δὲ τοῖς Ταξιάρχοις φέρεται ὡς ἐπίκονος. Circa illud ipsum tempus autem maxime illustre fuit Phormionis nomen, quem Acarnanes ducem postulerant propter spectatam saepe probitatem et fortitudinem. V. schol. Pac. 348. et Paus. I. 23. 10. Φορμίωνι γὰρ τοῖς ἐπιεικέσιν Ἀθηναίων ὄντι ὁμοίῳ καὶ ἐς προγόνων δόξαν οὐκ ἀφανεῖ συνέβαινεν ὀφείλειν χρεᾶ. Ἀναχωρήσας οὖν ἐς τὸν Παιονίαν δῆμον ἐνταῦθα εἶχεν δίαταν ἐς δὲ ναύαρχον αὐτὸν Ἀθηναίων αἰρουμένων ἐκπλεῦσαι [i. ἐκπλεύσειν] οὐκ ἔφρασκεν· ὀφείλειν τε γὰρ καὶ οἱ πρὶν ἂν ἐκίσῃ πρὸς τοὺς στρατιώτας οὐκ εἶναι παρέχεσθαι φρόνημα. Οὕτως Ἀθηναῖοι, πάντως γὰρ ἐβούλοντο ἄρχειν Φορμίωνα, τὰ χρεᾶ ὁπόσοις ὤφειλε διαλύουσιν. Accuratus haec exposuit scholiasta Aristophanis." BE. Cum Pisandro homine ignavo comparaverit fortasse aliquis Phormionem ducem fortem ac impigrum.

XXXIII.

(62 D. 86 B.)

95

Schol. Plat. p. 381. ed. Bekk. Τὴν αὐτοῦ σκιὰν δέδοικεν· ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. μένηται ταύτης Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Memorat proverbium Apostolius XVIII. 53. ubi melius σφόδρα δειλῶν. Sed corrigendum suspicor δειλιώντων. V. Leutsch. Paroem. II. p. 88.

(68 D. 68 B.)

XXXIV.

96

Steph. Byz. in Λακεδαιμόνων, — καὶ λακωνίζω καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ λακεδαιμονιάζω, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Hac forma haud dubie in anapaestico aut dactylico versu poeta usus est. DIND.

97

(63 D. 87 B.)

XXXV.

Zenob. Prov. II. 22. Ἀνθ' Ἐρμίωνος: εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἰκέτας, ἐπειδὴ ἐν Ἐρμιόνη τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσι. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Cf. Phot. p. 16, 3. Usurpat Libanius Epist. 35. et 613. V. Fritzs. Comm. de Babylon. p. 50. De templo isto v. Paus. II. 34. 6 sq. Gramm. Bekk. p. 256, 15. Phot. p. 16, 15.

Ἀνθ' Ἐρμίωνος Fritzs. Bergk. ("nisi malis Ἐρμιόνης.") Ἀνθ' Ἐρμιόνης prob. Bo.

98

(72 B.)

XXXVI.

Ex Babyloniiis aliquid attulit Crates, cujus verba scriptor Argumenti Pacis affert: Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως "ἀλλ' οὐδ' ἐν τοῖς Ἀχαρνέσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἐτέρᾳ Εἰρήνῃ." Quod quale fuerit nescimus. DIND.

Ad hanc fabulam fortasse referendum Fr. 843.

Γ Ε Ω Ρ Τ Ο Ι.

ΓΕΩΡΤΟΥΣ fabulam ut consilio et argumento Paci similimam fuisse ex fragmentis colligitur, ita tempore proximam fuisse credibile est: de quo ab Suevernio dictum in comm. de *Γήρα* p. 29. DIND.

Poeta videtur similiter rem instituisse atque in Acharnensibus, ut agricolae belli continuis laboribus defessi tandem ipsi inducias facerent cum hostibus, et pace restituta laetitiae indulgerent, id quod reliquiae confirmant. De tempore autem quo fabula docta esse videatur diu dubius haesitavi, nunc vero omnino contendo scriptam esse non ita multo post expeditionem ad Sphacteriam. Namque Fr. XIV. Nicias cunctabundus animus ridetur ita a poeta ut illum insigne aliquod verecundiae documentum edidisse necesse sit: atque de Sicula quidem expeditione cogites cave, nam aliae prorsus similes comoediae in illud cadunt tempus, itaque potius referenda est fabula ad illud tempus quo Nicias Cleoni imperium cessit isque Sphacteriam expugnavit. Refero Agricolas ad Olymp. LXXXVIII. 4., quo anno Stratocles praetor fuit Aristophanesque Equites Lenaeis docuit: itaque Agricolae docti sunt [fuerint?] magnis Dionysiis in urbe. BE.

Hanc fabulam circiter idem tempus atque Aves doctam esse contendit Rogers (Preface to the Peace p. XXIV.). Idem in utraque fabula Nicias cunctationem in expeditione Sicula suscipienda perstringi censet. Titulum ejus *Ειρήνη ἢ Γεωργοί* olim fuisse suspicari licet. Neque aliam fuisse eam quam Pacis ejus quae aetatem tulit editionem alteram contendunt Fritzschi, Rogers, alii.

I.

(164 D. 100 B.)

99

(Καὶ γένη) σπκῆς φυτεύω πάντα πλὴν Λακωνικῆς.
Τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν·
οὐ γὰρ ἦν ἂν μικρόν, εἰ μὴ μισόδημον ἦν σφόδρα.

4 *

Athen. III. p. 75 A. *Λακωνικοῦ δὲ σῦκον μνημονεύει ἐν Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ταδὶ λέγων “Συκάς — σφόδρα.”* “Agricola ille, homo justus et antiquae fidei, haec loquitur, qui, etsi belli molestias detrectat et tumultus auctores detestatur, tamen Lacedaemonios, quippe qui populi libertati parum faverent, odit quemadmodum Dicaeopolis in Ach. 509. ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα, | καὶ τοῖς ὁ Ποσειδῶν οὐπὶ Ταινάρῳ θεὸς | σείσας ἄπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας κτλ.” BE.

V. 1. *συκάς* vulg. Deest aliquid. Supplendum videtur καὶ (aut ὡς) *γένη συκῆς* (*συκῶν*) κτλ. Constat enim parum inter se congruere *συκάς* et *πάντα*. Facile vero excidere poterat καὶ *γένη* post ταδὶ λέγων. Et fortasse in ipsis istis ταδὶ λέγων latent verba comici. V. 2. *τυραννικόν*] Cf. Demetr. com. IV. 539. *πρώτος εἰσήνεγκ’ ἐγὼ — τὴν τυραννικὴν φραγὴν*. V. 3. Cf. Vesp. 1165. *πάνυ μισολάκων αὐτοῦ ’στιν εἰς τῶν δακτύλων*.

100

(158 D. 108 B.)

II.

Εἴ τ’ ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Athen. III. p. 111 B. Ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος κέκληται ἥτοι δι’ ὀβολοῦ πιπράσκειται, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἥ δι’ ἐν ὀβελίσκοις ὀπτᾶτο. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς “Εἴτ’ — ὀβελίαν.” Phot. p. 313, 20. Ὀβελίας ἄρτος: ὁ ἐπὶ ὀβελῶν ὀπτώμενος. Id. p. 314, 1. Ὀβελίας ἄρτος: περιπεπλασμένος [περιπεπλεγμένος?] μακρῷ ξύλῳ καὶ οὕτως ὀπτώμενος. γίνεται δὲ παραμύκης καὶ γαστροῦδος. Ex Pelargis ὀβολίας ἄρτους, τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους memorat Antiatticista Bekkeri p. 111. 7. DIND. Aliud igitur erat ὀβελίας ἄρτος, aliud ὀβολίας.

εἴτ’ vulg. Malim εἴτ’ sive. Idem proponit Bergk. ἄρτον — ὀβελίαν] Cf. Pher. II. 274. ὀβελίαν σποδεῖν. Nicoph. II. 852. κόλλικας, ὀβελίαν, μελιτοδίαν, ἐπιχύτους. et ad Fr. 427. Cf. v. ὀβελίτης Poll. I. 248.

101

(159 D. 109 B.)

III.

Ὡσπερ κυλικίου τοῦ θόνιον προπέπταται.

Athen. XI. p. 460 D. Τὸ κυλικεῖον τοδὶ εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Γεωργοῖς. “Ὡσπερ — προπέπταται.”

κυλικείου] Cf. Eubul. III. 235. ἐν τῷ κυλικεῖῳ συντέτριψε τὰ ποτήρια. 249. 261. Cratin. min. III. 377. Anaxandr. III. 174. Theophr. Char. 18. καὶ (ἐρῶτα) εἰ σεσήμανται τὸ κυλικεῖον. Anglice cupboard. τοῦ θόνιον] Cf. Ach. 1176. ὀθόνη, κρητὴν παρασκευάζετε.

IV. (165 D. 101 B.) 102

Athen. XIV. p. 650 E. *Τὼν γὰρ ἀπυρρήνων (ῥοῶν) Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει.* Cf. Fr. 43. 160.

V. (160 D. 105 B.) 103

Τί δῆτα τούτων τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίσχει;

Etymol. M. p. 234, 35. *Γλιχόμενος: καρτερῶν ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς "Τί δῆτα --- γλίσχει;" "Haec pater senex filio belli cupido novarumque rerum studioso dicit." (Be.) Idem atque ille in Fr. 99.*

γλίσχει] Cf. Herod. III. 72. *τοῦ γὰρ αὐτοῦ γλιχόμεθα.* Antiphan. III. 47. *τοὺς γλιχομένους ζῆν.* Alex. III. 447. Plat. II. 695. *ἐγλιξάμην.* Plat. Gorg. 489. *γλιχόμενος σαφῶς εἰδέναι ὃ τι λέγεις.*

VI. (167 D. 103 B.) 104

Etymol. M. p. 326, 20. *Ἐλατίζειν: τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης.*

ελατίζειν] Hinc *ελαϊστής* Poll. VII. 146. X. 130. Cf. v. *οἰναρίζειν* Pac. 1147. et *θαγίζειν* (i. e. *τὰς θάλας τρυγᾶν*) Theocr. V. 113.

VII. (168 D. 104 B.) 105

Etymol. M. p. 634, 38. *Ὅρχατος: — καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φντῶν μετόρχιον (μετόρχμιον schol. Theocr. I. 48.) ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς.* Cf. Pac. 568. *ἢ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.* Ach. 997. Poll. VII. 145.

VIII. (166 D. 102 B.) 106

Ἀγαθήν γε κώδειαν.

Harpocrat. *Κωδία (Κώδεια Dind.): τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς "Ἀγαθήν — κωδίαν."* Suid. v. *κώδεια.* *εἶδος φντος, ἢ τῆς μήκωνος κεφαλῆς. Ὑπερίδης καὶ Ἀριστοφάνης.*

κωδίαν vulg. *κώδειαν* Dind. Recte *κώδεια* legitur apud Suidam. V. Dind. in Thes. T. IV. p. 2173. Cf. Hom. II. ξ. 499. *κώδειαν ἀνασχών.* Similia sunt *κισόρεια* (*κισορία* vulg.) Fr. 284. et *κράνεια.*

107

(173 D. 120 B.)

IX.

Harpocrat. *Σηράγγιον*: *Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. χωρίον τι τοῦ Πειραϊῶς οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς. Σηράγγειον scribitur apud Phot. p. 509. 510. Σηράγγειον: χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς. Σηράγγειον: τόπος τοῦ Πειραιῶς κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου. καὶ ἤρῳν ἐν αὐτῷ. Vide Hesychii interpretes II. 1175. et Schoemann, ad Isaeum p. 339. DIND.*

108. 109

(162 D. 111. 112 B.)

X. XI.

*ᾧ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφνὲς Ἀττικῇ,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὗθαρ ἀγαθῆς χθονός.
Ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.*

Hephaestio de paeonicis tetrametris agens p. 73. *Ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν "ᾧ πόλι — χθονός."* et paullo post, *ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου "Ἐν — διαφυτεύσομεν."* Marcus Antoninus IV. 23. *Ἐκεῖνος μὲν φησι "Πόλι φίλη Κέκροπος," σὺ δὲ οὐκ ἐρεῖς "ᾧ πόλι φίλη Διός;"* V. Hemst. ad Plut. 772. DIND. "Dicit haec chorus agricolarum, qui liberati a belli malis (inducias enim vel pacem cum hostibus pepigisse videntur) laetitia efferuntur et forum quoque, cum tandem aliquando otio et tranquillitate frui liceat, platanis conserere cupiunt." BE.

V. 1. *αὐτοφνὲς Ἀττικῇ*] *Αὐτόχθονες* enim Athenienses esse credebantur. V. 3. *ἐν ἀγορᾷ δ']* ο ο ο — pro — ο ο ο hic positum notat Hephaestio. Facile tamen idem metrum ac superiorum versuum efficere-tur legendo *ἐν δ' ἀγορᾷ* etc. ut monuit Both. Qu. *ἐν ἀγορᾷ σου πλάτανον αὖ διαφυτεύσομεν.* Cf. Vesp. 1076. *Ἀττικοὶ μόνου δικαίως ἐγγενεῖς αὐτόχθονες* (καὶτ.?).

110

(174 D. 121 B.)

XII.

Phot. p. 543, 7. *Στρέψα: πόλις τῆς Θράκης. καὶ οἱ πολῖται Στρεψαῖοι. Στρεψαῖους: Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς. Vide annotationes ad Hesychium vol. II. p. 1278. Nihil cum his commune habet Στρεψαῖος Ἑμῆς ap. Theognost. Canon p. 53. Στρεψαῖος ὁ Ἑμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὕψεις. Στροφαῖος Ἑμῆς est in Pl. 1154. DIND.*

“Putida interpretatio, nec verum videtur *στρεψαῖος*, sed *στροφαῖος*.” (Bo.) Dixit fortasse Comicus ludens *Στρεψαίους* Athenienses.

XIII.

(171 D. 122 B.)

111

Plat. Euthyd. p. 293 D. *Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, Εὐθυδήμη· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα λέγεις.* Ad hunc locum schol. p. 97. ed. Ruhnken. (369. Bekk.) *Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις: ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις. ἐπὶ τῶν αἴσια ἀναγγελλόντων (ἀγγελλόντων Mein.). πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ.* In lemmate Bekkerus posuit *καλὰ δὴ πάντα λέγεις.* Sed vera scriptura est *καλὰ δὴ παταγεῖς.* Ita enim hoc proverbium recte scriptum apud Hesych. Phot. Suid. Vide Hesychii interpretes II. 117. DIND. *Καλὰ δὴ παταγεῖς* recte recepit Stallbaum. Cf. Phot. p. 126, 11. *Καλὰ δὴ παταγεῖς: ἀντὶ τοῦ λέγεις (ἀγγέλλεις? cf. schol. Plat.).*

XIV.

(156 D. 99 B.)

112

A. Ἐθέλω γεωργεῖν. B. εἴτα τίς σε κωλύει;

A. ὁμῆϊς· ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμὰς, εἴαν με τῶν ἀρχῶν ἀφῆτε. B. δεχόμεθα· διαχίλμαι γὰρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

Plutarch. Vit. Nic. c. 8., exposita Pyli expugnatione, quam ab Nicia, qui praefectus Atheniensium copiis fuerat, desperatam perfecerat suffectus illi Cleo, ita pergit: *καὶ τοῦτο τῷ Νικίᾳ μεγάλην ἡγεμεν ἀδοξίαν· οὐ γὰρ ἀσπίδος ῥῆψις, ἀλλ' αἰσχίον τι καὶ χεῖρον ἐδόκει τὸ δειλίᾳ τὴν στρατηγίαν ἀποβαλεῖν ἐκουσίως καὶ προσέσθαι τῷ ἐχθρῷ τηλικούτου κατορθώματος ἀφορμὰς αὐτὸν ἀποχειροτονήσαντα τῆς ἀρχῆς. σκώπτει δ' αὐτὸν εἰς ταῦτα πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν μὲν Ὀρμισιν (v. 638.) οὕτω πως λέγων “Καὶ μὴν μὰ τὸν Δι' οὐχὶ νυστάζειν γέ πω [γ' ἔτι] | ὥρα ἴσθιν ἡμῖν οὐδὲ μελλονικισθῆναι,” ἐν δὲ Γεωργοῖς ταῦτα γράφων “Ἐθέλω — Νικίου.” De Avium loco falli videtur Plutarchus: quo enim tempore illa fabula acta est de Sicula expeditione, quam dissuaserat Nicias, spectatores potius cogitare debuerunt quam de rebus diu ante ad Pylum gestis. DIND. “Flagitat agricola ut munus sibi impositum abro-*

gent seque a belli laboribus procul removeant; quin etiam mille drachmas lubenter se solvere profitetur, id si fiat. Ceterum difficile dictu est quorsum pertineat illa pecunia." BE.

113

(172 D. 118 B.)

XV.

Pollux VII. 201. Πορνέυτριαν ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἔφη. Codex Jungermanni brevius πορνέυτριαν ὡς ἀριστοφάνης. Confer νν. μαθήτρια, ναύτρια, θεάτρια, συλλήπτρια (συλλήπτρια?), etc.

114

(169 D. 113 B.)

XVI.

Ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς πάλαι δεῖ ἡμᾶς ἐκεῖ 'ν τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.

Pollux IX. 69. Χαλκίον — ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς σαφῶς ἐπὶ λουτροῦ εἰρημένον "Ἐξ ἄστεως — σχολάζειν." Dicit haec Chorus pace restituta rus rediturus. Cf. Pac. 555. ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. 551 sq. 562. 569. 585.

V. 1. πάλαι δι' ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἐλλουσάμενον κολάζειν vulg. Emendavit Porsonus, quem sequuntur Dind. Bo. πάλαι δὴ | ἡμᾶς ἔδει τῷ — Mein. Bergk. Fortasse recte. V. 2. τῷ χαλκίῳ vulg. Malim 'ν τῷ χαλκίῳ. Cf. ad Eq. 367. et Pl. 658. Quod ad v. χαλκίον, cf. Fr. 208. 228. 332. Eupol. II. 529. ὅστις πύελον ἦκεις ἔχων καὶ χαλκίον. Theophr. Char. IX. δεινὸς δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα (l. χαλκία) τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ προσελθὼν καὶ βάψας ἀρύταιναν — αὐτὸς αὐτοῦ καταχέασθαι etc.

115

(175 D. 119 B.)

XVII.

Pollux X. 69. Τραπεζοφόρον — ἔδρον — ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς — ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος ἢ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν (ἄδουσιν?) αἱ μυρεῖναι. V. Apollonph. com. II. 880. πρῶτιστα δὲ | τῶν μυρευνῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι, | ἄς etc.

116

(161 D. 110 B.)

XVIII.

Εἰ δ' ἐγκλικίσαιμι, ἐξολοίμην, φαθὶ λέγων.

Priscian. XVIII. p. 1212. Putsch. (II. 374. ed. Hertz.) Φαίη λέγων. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς "Εἴγε κλικίας αἶμα ἐξο-

λοίμην φαίη λέγων.” Inveniuntur et nostri ‘abundantia utentes ut, loquere dicens et stude properans et similia.’ Prisciani interpretatio loquere dicens veram esse ostendit Monacensis codicis scripturam *φαθὶ λέγων*, in quo locus corruptissimus ita exaratus esse perhibetur, *ΦΑΟΙ ΑΕΓΩΝ ΑΡΕΤΟΦΑΝΝΣ ΓΕωρ* Iseirekia *ΜΑΕΞΟΛΟΙΜΕΝ ΦΑΕΛΑΤΟΝ*. In aliis *ΕΙΠΕΚΛΑΙΚΛΑΙΜΑ*. Alterum autem quod affert Priscianus stude properans ad locutionem Graecam spectat *σπεύδε ταχέως*, quae fortasse ex Eq. v. 498. apposita fuerat. DIND. Bergkius corrigit *εἴ γ' ἐγκιλικίσαιμ', ἐξολοίμην, φαθὶ λεγων*. Quod recepit Dind. Graeca Prisciani verba ita fortasse refingendenda censet Jacobi: *φαθὶ λέγων. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς εἴρηκεν* “*Ἄλλ' ἐξολοίμην, φαθὶ λέγων.*” “*Ut Γεωργοῖς εἴρηκεν scriberem, inquit, permovit me Monacensis codicis auctoritas: neque abhorreere ejusmodi dicendi usum a Prisciani more alia docebunt exempla.*” Qu. *εἰ δ' ἐγκιλικίσαιμ', aut εἰ δέ τι κικιλάσαιμ', aut εἰ σοῦγκικιλάσαιμ'.* Cf. Pherecr. II. 351. *ἀεὶ ποθ' ἡμῖν ἐγκικιλάζουσ' οἱ θεοί.* Hesychius, *Ἐγκικιλάζεται κακοηθεύεται, κακοποιεῖ. διεβέβληντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Κίλικες.* Id. *Κικιλάζεσθαι κακοηθίζεσθαι. Κικιλάζειν formatum ut Ἀττικίζειν, Μεγαρίζειν, Κρητίζειν, Λακωνίζειν, etc.* Videtur aliquis alteri verba praeire in jure jurando capessendo, ut mulier illa in Lys. 235. *εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἡ κύλιξ.* 212 sq. et Eq. 694. *εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ' — διαπέσοιμι πανταχῇ.*

φαθὶ λέγων] Cf. ad Vesp. 795. Av. 472. Cratin. II. 126. *ἦ δ' ὅς.*

(177 a D. 116 B.)

XIX.

117

Schol. Av. 1698. in codicibus Rav. et Leid. *Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι: ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας οὗτοι ῥήτορες λάλοι εἰσίν.* — *τοῦ δὲ Φιλίππου καὶ ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστοφάνης* (ita Leid. *ἀριστοκλῆς* Rav.).

(157 D. 107 B.)

XX.

118

(*Ἀέγ'*) *ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει.*
B. Ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν' οὐκ ἀκήμοας;

Schol. Eq. 959. *Μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου*: — *Σύμμαχος* ἔοικε χρησμός τις εἶναι. ἐν γὰρ τοῖς *Γεωργοῖς* οὕτως ἔχει “*Ὅτω — ἀκήκοας*,”

V. 1. *δτω* — *πόλει*; vulg. *δτου* — *πόλει*; Br. Be. (Ita pro *σοι* corrigendum foret *μοι*). A. (*ἀλλ' εἰπέ μοι*) | *δτου* — *τῇ πόλει* Herwerden. Corrigendum videtur *λέγ' δτου* — *πόλει*. Facile post *ἔχει* excidere poterat *λέγ'*. Nisi praecesserat *φράσον* aut simile quid. V. 2. *ἐμοὶ μὲν* vulg. Scribe B. *ἐμοὶ μὲν* —. Ita etiam Herwerden. *ἐπὶ τὸν μολγὸν εἶναι* vulg. *ἐπὶ τὸν μολγὸν* (ejecto *εἶναι* ex *λέναι* corrupto) Porson. Adv. p. 279. *εἶναι μολγὸν* Herwerden. Ipse tentabam *ἐπὶ τὸν μολγὸν λέν'* οὐ σοὶ δοκεῖ; Cf. Ran. 1279. *ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι* (*ἔμαι*?). *μολγόν*] V. Bergk. in Fr. Com. II. 989. 1067.

119

(176 D. 117 B.)

XXI.

Schol. Plat. p. 330. Bekk. *Μέλγτος φαῦλος τραγωδίας ποιητής*. — ἐν δὲ *Γεωργοῖς* (*Ἀριστοφάνης*) ὡς *Καλλίαν* περαίνοντος αὐτοῦ μέμνηται. Calliam dicit Hipponici filium, Atheniensium opulentissimum, de quo post alios dictum ab Meinekio in Qu aest. scen. I. p. 53. DIND. Meletum propter obscoenam libidinem *Λαῖον* νίδον dicit Comicus Fr. 438.

120

(163 D. 106 B.)

XXII.

Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ ζευγάριον βοεικὸν,
εἰ γὰρ ἐμοὶ πανσαμένῳ τοῦ πολέμου ἡγένοιο
σκάψαι καποκλάσαι τι καὶ λουσαμένῳ διέλκειν
τῆς τρυγὸς ἄρτον λιπαράν τε ῥάφανον φαγόντι.

Stobaeus περὶ εἰρήνης LV. 2. *Ἀριστοφάνους Γεωργῶν* “*Εἰρήνη* — *φέρωντι*.” *Γεωργῶν*] *Νήσων* Arsenius in *Violario* MS. Qui hoc fragmentum cum alio quod ex *Νήσοις* inferius attulit Stobaeus, quanquam ab se omisso, commiscuisse videtur. Prima verba ad similitudinem loci Euripidei, quem ex Crephonte ibidem apposuit Stobaeus (Nauck. Trag. Fr. p. 398), composita sunt, *Εἰρήνη* βαθύπλουτε καὶ | καλλίστα μακάρων *θεῶν*, | *ζῆλός* μοι *σέθεν*, ὡς *χρονίζεις*. Quibus respondent in antistropa, *τὰν δ' ἐχθρὰν στάσιν εἰγ' ἀπ' οἴκων τὰν μαινομένην τ' ἔριν* | *θηγνῶ* *τερπτομένην* *σιδάρῳ*. Ceterum non in quattuor sed in duos haec verba versus eram descripturus, si chartarum nostrarum forma permetteret. Idem de similibus

dictum esto, veluti Soph. Phil. 689. 690. 704. 705. DIND. Haec dicit Chorus agricolarum. Cf. Fr. 396. Hor. Epod. II. 1. 'Beatus ille, qui procul negotiis, | ut prisca gens mortalium, | paterna rura bobus exercet suis | solutus omni foenere.' An parodia hoc fragmentum sit incertum est.

V. 1. βαθύπλουτε] Cf. Aesch. Suppl. 554. βαθύπλουτον χθόνα. ζευγάριον βοϊκόν vulg. ζευγάριον βοεικόν Dind. Cf. Fr. 63. βοιδαρίων — ζεύγος. Fr. 396, 4. κεκτημένον ζευγάριον οϊκεῖον βοοῖν. Fr. 563. ζεύγος τριδούλων (imo τριδουλόν). Ach. 1022. Thuc. IV. 128. ζεύγεσιν — βοεικοῖς. Xen. An. VII. 5. 2. ζεύγη — βοεικά. Plat. Lys. 208 B. ὀρεικοῦ (l. ὀρεικοῦ) ζεύγους. Isae. V. 68. ζεύγος — ὀρεικόν (l. ὀρεικόν). VI. 41. ζεύγη δύο ὀρεικά (l. ὀρεικά). Formatum est βοεικός (βοε-ικός) a βοεύς (unde βοδς, ut χοῦς a χοεύς), ut ὀρεικός (ὀρε-ικός) ab ὀρεύς. Confer ἱππικός (ἱππ-ικός), εὐικός (εὐ-ικός), ὀνικός (ὀν-ικός), etc. Pollux X. 53. ζεύγη ὀνικά καὶ ζεύγη ἡμιονικά καὶ δὴ καὶ ἱππικά. Sic etiam Εὐβοεικός, Δαρεικός, etc. Quamquam Εὐβοικόν ξίφος est Aesch. Fr. 371. V. 2. εἰ γὰρ ἐμοὶ vulg. εἰ γὰρ ποτ' ἐμοὶ Dind. Qu. εἰ γὰρ ποτέ μοι. Sed recte vulgatam tuetur Bergk, nullam offensionis causam esse ratus propter versum tertium, qui acatalectus est, quamquam ibi facile restitui possit διέλ-ξαι (?). Cf. Pac. 346. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ (μοι τήνδε?) ποτε τὴν ἡμέραν. γένοιτο vulg. Dedi 'κγένοιτο, i. e. 'eveniat, contingat.' Cf. Pac. 346. Non obstat, opinor, Lys. 634. V. 3. σκάψαι] σκάψαιτ' codd. Voss. et Vind. Arsen. Trinc. σκάψαντ' cod. A. (?). κάποκλάσαι] ἀποκλάσαι vulg. τε addidit Brunck. Malim κάποκλάσαι τι. Redde, et pampinare. Cf. v. κλασάξιν Eq. 166. διελκύσαι τῆς τρυγός] διέλξαι Bergk. (Sed forma Attica est διελκύσαι.) σύχ' ἐλκύσαι (quare?) Mein. Fort. διέλκειν, ut hic versus aequè reliqui catalecticus sit. Cf. Cratin. II. 164. χοιδαρίον ἔλκων τρυγός. et ad Pac. 1131. πρὸς πύρ διέλκων. Eq. 107. V. 4. ἄρτον λιπαρὸν καὶ ῥάφανον φέροντι vulg. Correxī ἄρτον λιπαρὸν τε ῥάφανον φαγόντι. Cf. Antiphan. com. III. 101. ῥαφά-ρους ἔφρουσι λιπαράς. Diphil. IV. 380. ῥάφανος λιπαρά. Eubul. III. 268. ἔψιν — ἐλαίφ ῥάφανον ἡγλαῖσμένην. Nisi malis ἄρτον καθαρὸν καὶ —. Cf. Alex. III. 483. ἄρτος καθαρὸς εἰς ἑκατέρω. Plat. II. 644. ἄρτους πριά-μενος μὴ τῶν καθαρύλλων. Correctionem φαγόντι (i. e. 'postquam comederim') proponunt etiam Bothius et Herwerden. φέροντι jam Bergk, mendosum esse perspexerat.

(177 b D. 114 B.)

XXIII.

121

Suidas, Ἀτρέα καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὐς συμφώνων παραληγομένων αἰτιατικὰς μηχανοῦσι, τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ εὐς συναιροῦσι, Χοᾶ καὶ Μηλιά καὶ Σοννιά. Ἰωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. Διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ

μη μέτρον ἀναγκάζει. Καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ἧς ὁμοίως. Τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς “καχέτας καὶ με-
γακλέας καὶ μαλακοὺς.” Quinque postrema verba ex toti-
dem codicibus supplevit Gaisford. Nomina in ἧς quum dicit,
contracta dicit, velut Ἡρακλῆς, Καλλικλῆς, Περικλῆς, Θεμι-
στοκλῆς. Duo huiusmodi nomina latent in verbis corruptis
καχέτας et μαλακοὺς. DIND. Λάχης — Λαμάχους feliciter
restituit Bergk., coll. Ach. 612. εἰδέν τις ἑμῶν τάβαν' ἢ
τοὺς Χαόνας; | Οὐ φασιν, ἀλλ' ὁ Κοισύρας (schol. ὁ Μεγακλῆς)
καὶ Λάμαχος. Ubi consociantur Megacles et Lamachus. “Si
conveniret, inquit, praecepto grammatici, certe Μεγακλέα scri-
bendum esset, at videtur ille parum considerate hunc versum
adhibuisse, aut etiam plura praeterea apud Suidam interciderunt,
itaque nolim numerum pluralem immutare.” “Aristophanis
igitur verba fortasse fuerunt

υ - Λάχης, Μεγακλέα καὶ ἄλλους υ -

De Lachetis nomine etiam Bergk. cogitavit quum conjiceret

υ - Λάχης, Μεγακλέας καὶ Λαμάχους,

grammaticum hunc versum temere hic, ubi non de accusativis
numeri pluralis, sed singularis agitur, adscripsisse, aut plura
apud Suidam interciderisse ratus: quorum neutrum est proba-
bile.” (Dind.)

122

(177 c D. 115 B.)

XXIV.

Suidas, Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν —: οὔτοι ὡς δώδεις
τινὲς καὶ ἀπαιδέντοι ἐκωμωδοῦντο. καὶ τάχ' ἐν ἦσαν προκέ-
φαλοί τινες, ὡς ἐν Γεωργοῖς (f. ἐν Νεφέλαις) φησὶ καὶ ἐν
Τριφάλητι. Cf. Nub. 1001. εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει
τούτῳ, — | τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καὶ σε καλοῦσι βλι-
τομάμμαν. De Hippocratis filiis dixit Bergk. Comm. p. 350.

123

(170 D. 123 B.)

XXV.

Zenob. Prov. II. 27. Ἀὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν
οἶκον: μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς καὶ Πλάτων
ὁ κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμέ-
νων [τραγῶδων μισθοῦμενος Bergk. prob. Dind.]. Comparandae
cum his Hesychii et Photii glossae, Μελητέων οἶκος: ἐν

τῷ τῶν *Μελιτέων* (τῶν *M. om. Phot.*) δῆμῳ παμμεγέθους ἦν οἶκος, εἰς δὲ οἱ τραγωδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων. *Corrupte Etym.* *M. p. 576, 39. et Bekk. Anecd. p. 281, 25. Μελετών: οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγωδοὶ ἐμελέτων.* Quae Zenobius excerpsit defecta et antiquitus corrupta sunt. Verba haec fere fuisse videntur, *Μελιτέων οἶκος: ἐπὶ τῶν ἴδιον οἶκον μὴ κεκτημένων ἀλλ' ἐπὶ μισθῷ οἰκούντων. μέμνηται αὐτῆς cet.* *Αὐτῷ* ante *μελητέον* vel *Μελιτέων* positum errori alicui deberi patet, etsi hodie inexplicabili, de quo nihil prodest incertas protulisse conjecturas, quales plures mihi sunt in promptu. *DIND.* "Saltem *μελητέ'*, sed latet nomen proprium." (*Dobr.*) Fort. ἐς *Μελιτέων οἶκον*. In *μελητέον* aliquando suspicabar latere *μελετητέον*, coll. *Hesych. et Phot.*, et hujusmodi aliquid scripsisse comicum, αὐτῷ μελετητέ' ἔσθ' ἐν οἴκῳ *Μελιτέων*, aut αὐτῷ (γὰρ οὖν) *μελετητέον* | ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον (*Μελιτέων βαδιζέτω*). Ita dictae videntur aedes quaedam spatiosae quae aliquando ad recitandum a tragicis conducebantur.

Ἀπομολητέον | ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον olim *Dind. prob. Bo.* ἐν τῷ *Μελιτέων Mein. ad Plat. II. 689.* *Ἀπομελιτέων*· ἐλλείπει τὸν οἶκον *Fritzsch.* *Αὐτῷ Μελιτέων*· ἐκλείπει τῷ οἴκῳ — εἰς ὑποδοχὴν τραγῳδῶν *μισθοῦμενος Bergk. Qu. Ἐν τῷ Μελιτέων*· ἐλλείπει τὸ οἴκῳ — εἰς ὑποδοχὴν *μισθοῦμενος* (aut τῶν *μισθουμένων*).

Ad hanc fabulam *Brunckius* probabiliter retulit versum ab *Polluce* allatum *X. 187.* Οὐδὲν κωλύει καὶ *μολγὸν* εἰπεῖν, ὅς ἐστι κατὰ τὴν τῶν *Ταραντίνων* γλῶτταν βόειος ἀσκός· — καὶ Ἀριστοφάνης δὲ χρησμόν τινα παίζει·

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖν· μολγοὶ γὰρ ἔσονται,
τὸ ἄπληστον αὐτῶν ὑπαινιττόμενος. *DIND.*

αἰνεῖτε, ἀνεῖτε, ἀνεῖται, ἀνεῖτε of libri. αἰνεῖν *Bernhardy in Eratosth. p. 210.* qui mox γὰρ addidit. *Qu. μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖ*· μολγοὶ γὰρ ἔσονται, aut μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖθ', οἱ μολγοὶ ἔσονται.

Ad *Γεωργόν* nostri referenda videntur quae *Stobaeus* (*Tit. LVI.*) ex *Pace* citat,

Τοῖς (1. τῆς) πᾶσιν ἀνθρώποισιν εἰρήνης φίλης
πιστὴ τροφὸς, ταμία, σύνεργος, ἐπίτροπος,
θυγάτηρ, ἀδελφή· πάντα ταῦτ' ἐχρητό μοι.
B. Σοὶ δ' ὄνομα δὴ τί ἐστιν; Α. Ὁ τι; Γεωργία.

Γ Η Ρ Α Σ

De hujus fabulae argumento et dispositione eximiam commentationem edidit Suevernius Berolini a. 1827. Ex qua nos pro consilio nostro tantum afferremus quantum non in sola conjectura positum est, sed ex fragmentis, quae pauca supersunt, non fallaci ratione videtur colligi posse. Ac primo quidem illud verissime dixisse arbitror Suevernium, chorum ex senibus fuisse compositum, qui senectutem tanquam serpentes cutem, quae ipsa quoque *γῆρας* dici ab Graecis solet, abjecisse fingerentur, simili invento atque in Equitibus Demum recoctum, hoc est inveteratis malis suis liberatum, prodire videmus. Quo peracto senes multa edidisse videntur juvenilis documenta petulantiae et lasciviae, cujus indicia quaedam in fragmentis supersunt. Ex quibus probabile fit idem fere hujus fabulae atque Equitum consilium fuisse, ut non ostenderentur tantum populi Atheniensis vitia, sed etiam tollendorum eorum ratio lepido invento monstraretur. Nec tempore multum ab Equitibus remota fuisse videtur. DIND.

Repraesentaverat in hac comoedia senes, qui senectam exuti quasi reviviscunt et juvenum more lasciviunt (conferas maxime Fr. IV. VI.). Inter hos autem senes, ex quibus chorus compositus fuisse videtur, unus aliquis sine dubio primas egit partes, isque, ubi iuvenile robur recepit, uxorem ex aedibus expellit virginemque juvenem, ut videtur, in matrimonium ducit, quorsum pertinent Fr. I. XX. similemque imaginem etiam in aliis fabulis exhibuit Aristophanes. Recte autem Suevernius sensit poetam hac imagine proposita nihil aliud quam ipsum populum Atheniensem, a malis omnibus liberatum et jam resipiscentem, repraesentavisse. At quo tempore docta sit comoedia difficile dictu est, cum aetatis

nullae insint notae, nisi quod Fragm. XVI D. Eucrates commemoratur: at hujus quidem viri memoria non videtur magni momenti fuisse, sed quasi obiter facta esse. Illud tamen videtur verisimile, non ante Vespas actam esse Senectutem. Ad illud tempus quod inter Vespas (h. e. Olymp. LXXXIX. 2.) et Aves (h. e. Olymp. XCI. 2.) intercedit fere nullae fabulae referuntur, neque tamen per tam longum temporis spatium prorsus conticuisse Aristophanem consentaneum est: itaque censeo Senectutem proxime Pacem priorem aut praegressam aut secutam esse, eique tempori satis etiam convenit ipsa comoediae ratio ac natura. BE.

Cf. Arist. H. A. VIII. 17. τὸ καλούμενον γῆρας — ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἔσχατον δέσμα καὶ τὸ περὶ τὰς γενέσεις κέλυφος. Schol. Nicand. Ther. 343. διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἑαστον νεάζειν ἐπαιτὸν ἀποδομένους τὸ γῆρας. Dramatis hujus supersunt fragmenta satis multa, nempe XXIV.

I.

(191 D. 129 B.)

124

Λορδοῦ κυγκλοβάταν ῥυθμόν.

Aelian. de N. A. XII. 9. Κίγκλος — μέμνηται δὲ τοῦ ὀρνίθου τοῦδε Ἀριστοφάνης — τῷ Γῆρα “Λορδον — ῥυθμόν.” Cf. Fr. 18. ὁσπὲν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον ἥντε κίγκλου | ἀνδρὸς πρεσβύτου.

κυγκλιοβάταν libri. Correxerit Gesner. Cf. v. πηλοβάτης (Batr.), ἀβροβάτης, etc. Λορδον vulg. λορδοῦ Br. Mein. prob. Bergk., ut imperativus sit verbi λορδοῦσθαι, de quo cf. Eccl. 10. λορδομένων τε σωματῶν ἐπιστάτην | ὀφθαλμὸν etc. Mnesim. III. 570. σκιρτᾷ, λορδοῖ, κεντεῖ. Λορδοῦσθαι significat curvari retrorsum; contra κύπτειν curvari prorsum. Similiter λορδός (Fr. 662) et κυφός. Hinc comice fictum dei nomen Λορδων Plat. com. II. 675. Sensus est: curvatus incede et cincli instar nates agita, i. e. διακίγκλισον σεαυτὸν, quemadmodum loquitur Fr. 18. κυγκλοβάταν ῥυθμόν] Cf. Eccl. 1165. Κρητικῶς (i. e. τὸν Κρητικὸν ῥυθμόν) οὐδ' τὸ πόδε καὶ σὺ κίνησον. Ex cantico aliquo: metrum enim glyconeum est.

II.

(185 b D. 131 B.)

125

Ἔδει δέ γ' ἐκβληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας

*** τηδὶ μὴ παρέχειν σε πράγματα.

Anecdota Bekkeri p. 383, 16. Ἀλμυρίδες τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφάνης — Τηρεῖ (Γήρα Seidler. Dobr. Adv. II. 258.) “Ἔδει — πράγματα.” “Pro Ἀριστ. alius comici nomen reponere.” (Dobr.) Homerus ἄλμυρῆντας vocat fluvios in mare fluentes. “Grammaticus Bekkeri I. p. 383. 16.: Ἀλμυρίδες τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφάνης Τηρεῖ “Ἔδει δέ γέ σε βληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας τηδὶ κτλ.” Corrigendum est Ἀριστοφάνης Γήρα. Terei nomen ortum ex vitiosa forma, quam seniores graeci usurpant, γήρει, quae et apud interpret. LXX. saepius reperitur ac non raro etiam in codicibus obviam est. Ita, ne longe abeam apud Athen. III. p. 109 F. Ἀριστοφάνης ἐν Γήρει (sic cod. B.) exhibet. Deinde v. 1. scripsi ἐβληθεῖσαν, etsi etiam vulgaris lectio ferri potest, et v. 2. addidi γυναικί, loquitur enim senex, qui novae nuptiae vacuas facit aedes et uxorem, quam olim duxerat, huic negotia facessere vetat. Locum illum memorat etiam Hesychius: Ἀλμυρίδες αἰγιαλοί· καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατίας, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλον [I. ἐξέβαλλον] et maxime illustris est inscriptio apud Boeckh. C. I. I. 103: Κατὰ τάδε μισθοῦσι Πειραιεῖς Παραλίαν καὶ Ἀλμυρίδα καὶ τὸ Θησεῖον καὶ τᾶλλα τεμένη ἅπαντα. Unde satis superque intelligimus pertinuisse istum locum ad Piraeensium pagum. Ex eodem titulo autem intelligitur postea certe (pertinet enim inscriptio illa ad Olymp. CXIV. vel CXV.) non prorsus ignavum aut sterilem fuisse hunc locum, nam haec ibi leguntur: οἱ μισθωσάμενοι Παραλίαν καὶ Ἀλμυρίδα καὶ τὸ Θησεῖον καὶ τᾶλλα τεμένη ἅπαντα δσα οἶόν τε καὶ θεμιτόν ἐστιν ἐργάσιμα ποιεῖν κατὰ τάδε ἐργάσσονται, τὰ μὲν ἐντέα ἔτη ὅπως ἂν βούλωνται, τῷ δὲ δεκάτῳ ἔτει τὴν ἡμισέαν ἀροῦν, καὶ μὴ πλείω κτλ. Quinetiam domus ibidem memoratur: τὴν οἰκίαν τὴν ἐν τῇ Ἀλμυρίδι στέγουσαν [ἐνοῦσαν?] παραλαβών.” BE.

V. 1. ἔδει δέ γέ σε βληθεῖσαν vulg. ἔδει δέ γέ σ' ἐβληθεῖσαν Bergk. Equidem malim ἔδει δέ γ' (aut γάρ) ἐβληθεῖσαν. Pronomen enim legitur in v. 2. Ceterum mirari subit produci secundam in Ἀλμυρίδας, quae corripitur debet. Scripserat forsitan ἔδει δέ γ' (aut γάρ) εἰς Ἀλμυρίδας ἐβληθέντα σε | τῇ σῇ γυναικὶ μὴ παρέχειν ἔτι πράγματα. De nomine Ἀλμυρίδες v. Steph. Thes. Gr. I. 1560. V. 2. τηδί] γυναικὶ τηδί Bergk. Sed postularetur articulus ante γυναικί.

III.

(185 D. 137 B.)

126

Ἐγὼ δ' ἀπολοπίζειν τε καὶ ἐπ' ἀνθρώπων
(ὁπτιᾶν).

Anecdota Bekk. I. p. 430, 15. Ἀπολογίσασθαι καὶ ἀπολογίζειν τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Ἀριστοφάνης [ἐν τῷ 9] Γῆρα "Ἐγὼ δ' — ἀνθρώπων." "Quae ex duabus glossis conflata esse vidit Meinekius Com. V. 61. altera Ἀπολογίσασθαι: τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Δημοσθένης (c. Timocr. p. 734. cuius nomen addidi ex Suida v. Ἀπολογίζω), altera Ἀπολοπίζειν (hoc restituit Fritzsche.) ἐν τῷ 0: Ἀριστοφάνης Γῆρα"

Ἐγὼ δ' ἀπολοπίζειν γε καὶ τὰν ἀνθρώπων.

Nam λοπίζω et ἀπολοπίζω dixerunt Attici veteres, non λεπιζω et ἀπολεπίζω: quod notarunt Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 25, 26. Ἀπολοπίζειν διὰ τοῦ ὁ τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ εἰ. et Photius p. 230, 10. Λοπίζειν: οὐ λεπίζειν." (Dind.) "Aliquanto gravior de ipsis poetae verbis dubitatio est, quae aut defecta sint necesse est aut corrupta. Qui enim per totum librum suum diligenter cavet grammaticus ne quam imperfectam ullius scriptoris sententiam afferret, eumne credibile est tam inepto modo hunc Aristophanis locum decurtasse?" (Dind.). Bothio duae hic confusae videntur glossae, Ἀπολογίσασθαι: τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα, Ἀπολοπίζειν. Ἀριστοφάνης κτλ. Mihi deceptus potius videtur grammaticus lectione vitiosa. Simplex λοπίζειν est apud Theophr. Ἀπολεπίζειν in Geopon. I. q. ἀπολέπειν Epich. p. 102. Eur. Cycl. 237. Ceterum splendendum videtur ὁπτιᾶν. Cf. Fr. 67. ὁπτιωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐγὼ δ' ἀπολοπίζειν τε καὶ ἐπ' ἀνθρώπων (sc. ὁπτιᾶν) conj. Cobet. ἀπολοπίζειν jam Fritzsche. Bergk. Apud Antiphanem etiam (III. 70.) repositum est ἀπολοπίζων pro ἀπολογίζων. Quomodo corrigi haec oporteat valde incertum est.

IV.

(186 D. 126 B.)

127

Ὁ δὲ μεθύων ἔειπε παρὰ τοὺς ἀρχηγέτας.

Anecdota Bekk. I. p. 449, 14. Ἀρχηγέται: ἡγεμόνες οἱ ἐπάνωμοι τῶν φυλῶν. Ἀριστοφάνης Γῆρα "Ὁ δὲ — ἀρχη-

γέτας." Haec quoque de lasciviente sene aliquo Bergkio videntur.

ἡμεῖς codex. ἡμεῖ Bekk. Dind. Quod parum satisfacit. Corrigen-
dum ἦει (ἦει). Cf. Fr. 412. ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἴπερ ἦ' ἐπὶ ξύλῳ. παρὰ
τοὺς ἀρχηγέτας] Timocles Athen. 241 A. ὠψώνει παρ' αὐτὸν οἰκαδε.
Automedon ap. Brunck. Anal. II. 207. πρὸς τὸν Λημήτριον ἐχθρὸς ἐδείκνουν.

128

(197 D. 143 B.)

V.

Antiatt. Bekk. p. 102, 15. Καταλαλεῖν: Ἀριστοφάνης
Γῆρα. Καταλαλεῖν ex Aristophane sine nomine fabulae attulit
Pollux II. 125. Καταλαλῶν est Ran. 752. τί δέ; τοῖς θύρασι
ταῦτα καταλαλῶν (χαίρεις); Videndum igitur ne grammaticus
Γῆρας pro Ranis nominaverit. Manifestior in hoc genere Pol-
lucis error videtur esse X. 173. qui ex Γῆρα attulit verba πτω-
χικοῦ βακτηρίου, quae leguntur Ach. 448. DIND. Idem
Pollux ex Polyido affert Thesm. v. 633.

129

(178 D. 125 B.)

VI.

A. Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; B. Θερμοὺς, ὦ τέκνον.

A. Ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς; B. Κριβανίτας, ὦ τέκνον.

Athen. III. p. 109 F. Κριβανίτην. τοῦτον μνημονεύει Ἀρι-
στοφάνης ἐν Γῆρα ποιῶν δὲ λέγουσαν ἀγρόπωλιν διηρηπασμένων
αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων (ἀποβαλλόν-
των cod. "Τουτὶ — ὦ τέκνον." Ita codex Ven. κριβανίτας
πάνν δὲ (vel δὲ πάνν) λευκοὺς ὦ τέκνον apographa. Quae ex
epitomae verbis interpolata videntur κριβανίτας δὲ λευκοὺς
ἄρτους Ἀριστοφάνης πον φησί. DIND. "Aut restitue codicis
A. lectionem (κριβανίτας, ὦ τέκνον), aut lege, APT. τουτὶ
τί ἦν | τὸ πρᾶγμα; ΓΕΡ. θερμὸς (γρ. λευκός) κριβανίτας, ὦ
τέκνον. | APT. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς;" (Dobr.) "Athenaei hic
locus clarissime illustrat institutum fabulae, namque γῆρας
ἀποβάλλειν eodem plane modo dictum est quo in Pac. 376.
ἡδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ | μάλλον ἢ τὸ
γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα. aut senum chorus dicit in
Lys. 667. νῦν δεῖ νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν — κάποσείσασθαι τὸ
γῆρας τόδε. Adde Ran. 346. Finxit autem poeta senes illos

recuperata valetudine superbe tractare mulierem panes vendentem, prorsus ut est in Vesp. 1388 sq." BE.

V. 2. ἀλλ' ἡ παραφρονεῖς; libri. ἀλλ' ἡ παραφρονεῖς; Br. Cf. Soph. El. 879. ἀλλ' ἡ μέμνηας —;

VII.

(190 D. 128 B.)

130

᾽Ω πρεσβυτα, πόττερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς ἐταίρας
ἢ σὺ τὰς ὑποπαρθέτους ἀλμάδας ὡς ἐλάας
στιφράς;

Athen. IV. p. 133 A. Ἐρχόντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥστερ ταῖς ἀλμάσιν ἐλάαις, δς κολυμβάδας καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Γήρᾳ φήσιν "᾽Ω πρεσβυτα — στιφράς;" "Dicit haec Iena aliqua ad senem, cujus faciem habitumque etiam cum juventutem recuperasset cognoverat." (Be.)

V. 1. δρυπετεῖς C. P. L. Dind. Be. δρυπετεῖς V. Cf. ad Lys. 564. Eur. II. 563. δρυπετεῖς — ἐλάαι. Chionid. II. 8. Cratin. II. 108. Telecl. II. 374. Calli. II. 740. Dindorfius scripturam δρυπετεῖς (ut χαμαιπετεῖς) praefert. Cf. Hesych. Ἀρυπετεῖς· ἀπὸ δένδρου πεπιτωκυίας ὠρίμας. Quasi δρυπιπετεῖς, opinor, i. e. inter legendum ad humum cadendes. A δρύπτω (i. q. δρέπω). Forma δρυπετεῖς analogiae videtur repugnare. V. 2. καὶ post ἡ addit Dind. (Quod vix convenit.) σὺ Bergk. ἀλμάδας] Cf. Fr. 391. στιφράς] Cf. Croblyl. IV. 567. πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρα. Timocl. III. 607. ἡ στιφρότης. Thesm. 639. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά. Ach. 180. στιπτοὶ γέροντες. Cognatum vocabulum est nostrum stiff. Explicavit Suevernius p. 16.

VIII.

(179 D. 139 B.)

131

Ταῖς πολιδόχρῳσι βεμβράσιν τεθραμμένη.

Athen. VII. p. 287 D. Βεμβράδες. — Ἀριστοφάνης Γήρᾳ· "Ταῖς — τεθραμμένη." Vile piscis genus μεμβράδες (Vesp. 493). Cf. Aristonym. II. 699. οὗτ' ἀψή νῦν ἐστι — οὗτ' αὖ βεμβράς. Nicostr. III. 283. βεμβράδ', ἀψήν, ἐψητόν. Phryn. II. 590. ὧ χρυσοκέφαλοι βεμβράδες θαλάσσιαι. Hegesipp. IV. 479. φακὴν παρατιθεῖς — καὶ βεμβράδας (al. μεμβ.). Plat. II. 658. Ἡράκλεις, τῶν βεμβράδων. Aristomen. II. 732. Aristonym. II. 698. ταῖς βεμβραφύαις (μέμβρ. libri) προσέειπεν. Aristomen. II. 732. βεμβράδας φέρον ὀβολοῦ. Alia forma est μεμβράς.

Timocl. III. 598. ἀπότρεχ' εἰς τὰς μεμβράδας. Antiph. III. 68. μέλιτος γλυκντέρας μεμβράδας (βεμβρ. olim) etc. Probabile est aut formam βεμβράς aut μεμβράς ubique reponendum esse.

132

(195 D. 145 B.)

IX.

Harpocrat. Σκάφιον: — ὅτι δὲ τὸ σκάφιον εἶδος κουράς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

Cf. ad Th. 838. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. Av. 806. σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένην. Eust. p. 1292, 61. κείρονται δὲ καὶ μέχρι νῦν οἱ μὲν ἐν χρῶ καθὰ οἱ Ἀλανοί, οἱ δὲ σκάφιον ὡς παρὰ τῇ κομικῇ κεῖται.

133

(196 D. 146 B.)

X.

Harpocrat. Τήτες: ἀντὶ τοῦ τοῦτῃ τῷ ἔτει. — Ἀριστοφάνης Γήρᾳ.

134

(193 D. 147 B.)

XI.

Phot. p. 256, 7. Μελιτέα (μελιτέας cod.) κάπρον: Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης, ἐπεὶ δασύς ἐστι (δασύς τις Bo. δασὺς ἦν?). καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον ἢ ὅτι μυλωνας (codex μυλωνά) εἶχεν ἐν οἷς ἐτρέφεοντο σὺς. Hesychius, Μελιτεὺς κάπρος: (adde Εὐκράτης) τῶν γὰρ δῆμων (ita cod. τὸν γὰρ δῆμον Musur.) Μελιτεὺς ἐστι (ἦν?). καὶ σὺν αὐτὸν (σὺν αὐτῷ cod.) ἄντικρυς ἐκάλουν, ἵσως μὲν διὰ δασύτητα, ἐπεὶ καὶ ἄρκτον αὐτὸν φασὶ πολλαχοῦ, ἵσως δὲ καὶ ὅτι μύλωνας ἐκέκτητο ἐν οἷς σὺς ἔτρεφεν. De Eucrate v. Suevern. p. 12.

135

(187 D. 141 B.)

XII.

A. Τίς ἂν φράσειε ποῦ ὅτι τὸ Διονύσιον;

B. Ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννται.

Phrynich. p. 367. ed. Lob. Διονύσιον (Διονυνσεῖον Dind. Διονύσειον Bo.): ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δεόν βραχύνειν τὴν σι συλλαβήν· οἱ γὰρ ἐκτείνοντες παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διὰ λεκτον λέγουσι. χρὴ σὺν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν· ἐν γὰρ τῷ Γήρᾳ φησὶ “Τίς ἂν — προσκρεμάννται.” Etymol. M. p. 590, 52. Μορμολυκεῖον προπερισπάζεται. ἐστὶ προσωπεῖον ἐπίφοβον. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ. Haec ad populi Atheniensis

caecitatem et imprudentiam referunt Suevern. et Bergk. "In Dionysio autem videntur variae personae, artis quasi simulacra quaedam, affixae fuisse, nescioque an ibidem etiam fuerit gravis et severa ipsius Bacchi facies. Athen. XII. p. 533 C. ὁ δὲ Πεισίστρατος καὶ ἐν πολλοῖς βαρὺς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον [προσωπεῖον?] ἐκείνου τινὲς φασιν εἰκόνα [add. εἶναι?]." (BE.)

V. 1. τίς ἂν φράσει' ὅπου 'στὶ τὸ Διονύσιον R. B. Hirschig. Cf. Lys. 1086. τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στὶν ἡ Αὐτισστράτης; Pl. 1171. Διονύσιον] Cf. Fr. 163.

XIII.

(181 D. 124 B.)

136

Ὅφθαλμιάσας πέρυσιν εἴτ' ἔσχον κακῶς,
ἔπειθ' ὑπαλειφόμενος παρ' ἱατρῶ.

Pollux IV. 180. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρα φησὶν· "Ὅφθαλμιάσας — ἱατρῶ."

V. 1. ἔσχον κακῶς] Cf. Philem. min. IV. 68. ὡς κακῶς ἔχει | ἅπας ἱατρὸς, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχη. Philippid. IV. 471. μὴ κακῶς ἔχε. V. 2. ὑπαλειφόμενος] Qu. ὑπαλειφόμενος aut ὑπαλείφομαι. Supplendum suspicor βλέπω aut τινί. Cf. Ach. 1029. ὑπάλειψον εἰρήνη με τῶφθαλμῶ ταχύ. Pac. 898.

XIV.

(180 D. 140 B.)

137

Ὅξωτὰ, σιλφιωτὰ, βολβὸς, τευτλίον,
ὑπότριμμα, θρύον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον,
καταπυγούνη ταῦτ' ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα.

Pollux VI. 69. Ὁ δ' Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρα λέγει "Ὅξωτὰ — ὀρίγανον." Diogenes Laert. IV. 18. de Polemone, ἦν οὖν ἀστείος τις καὶ γεναῖος, παρητημένος δ' φησιν Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτὰ (ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτὰ codd. et eadem fere corruptela ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτὰ ap. Suid. v. Ὅξωτὰ), ἔπειρ, ὡς αὐτὸς φησι [ὥς φησιν δ' αὐτὸς? cf. Fr. 141.] "Καταπυγούνη — μέγα." Sensum obscenum verborum κρέας μέγα subindicavit Menagius. Idem Hesychii glossam attulit, Καταπυγούνη; ἡδονὴ μεγάλη. DIND. Hinc discimus comicum Euripidis sive ἔπη sive μέλη dixisse ὀξωτὰ et σιλφιωτὰ. Anglice dicas, spiced, seasoned, phrases. Cf. Anaxandr. III. 184. σίλφιον, ὄξος. Philem. IV. 46. ὄξος,

σίλφριον. Anaxipp. IV. 459. κύμινον, ὄξος, σίλφριον. Men. IV. 206. ὑποβινητιῶντα βρώματα.

V. 1. τεύτλιον vulg. τευτλίον Bekk. Mein. Fr. Com. V. 61. et Jacobi. Sic certe scribitur apud Alex. III. 448. Euphron. IV. 489. V. 2. περίκομμα vulg. et Bekker. ὑποτρίκομμα codex Falck. "H. e. ὑπότρίμμα", ait Dind. Quod exhibet Bergk. Sensui certe multo magis convenit ὑπότρίμμα quam περίκομμα, quae vox legitur Alex. III. 466. τὸ περίκομμ' ἀπόλλυται. Metag. II. 753. ἀλλὰσι καὶ περικόμεσιν. Damoxen. IV. 531. ὁδὸν τὸ περίκομμ'. Dionys. III. 552. θρίον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον] Qu. θρίον ἐγκεφάλου κώριγανον. Cf. Ran. 134. ἐγκεφάλου θρίω δύο. ubi v. Fritsch., qui "Θρία sola nominarunt Lucian. Lex. c. 6. Antiphanes Athen. epit. 68 A. Alexis ibid. 170 B. Menand. 172 B. Dionys. 405 D." Idem, quoties simpliciter memorantur θρία, ῥῶν θρία constanter intelligenda docet, i. e. 'omelettes.' Qu. ὀρίγανον. | B. καταπυγούσινη —. V. 3. πρὸς κρέας μέγα] Latet obsceni aliquid. Cf. ad Eq. 428. καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν. Pro πρὸς reponendum forsitan καί.

138

(182 D. 127 B.)

XV.

Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στάσα τῆς ξυνοικίας.

Pollux IX. 39. Καὶ τὸ μὲν πληθὸς τῶν οἰκοδομημάτων οἰκίαι καὶ σννοικίαι καὶ οἰκίας [σννοικίας?] περιδρόμος, ὡς ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνης "Ἐπὶ — σννοικίας." Idem VII. 125. hunc locum propter vocabulum περιδρόμος affert, ubi ἐκ pro ἐπὶ scriptum. DIND.

σννοικίας vulg. Dedi ξυνοικίας cum Dind. Cf. Eq. 1001. Th. 273. Est autem περιδρόμος pergula quae aedes circumdat. Xen. Cyr. VI. 1. 53. Plat. Criti. 116 B. Ἀλλή περιδρόμος (i. e. standing apart, detached) est in Hom. Od. ξ. 7. De prostibulo dictum, ut videtur.

139

(194 D. 144 B.)

XVI.

Pollux X. 61. Καὶ κληρωτήριον· εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρησθαι τοῦνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν.

Cf. Eccl. 681. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; Phryn. Bekk. p. 47, 13. Κληρωτήρια ἐνθα κληροῦνται οἱ δικασταί.

140

(183 D. 138 B.)

XVII.

Ὑδρίαν δανείζειν πεντέχουν ἢ μεῖζονα.

Pollux X. 74. Ἐν δὲ τῷ Γήρᾳ ἔφη· "Ὑδρίαν — μεῖζονα." ὥστε οὐ μόνον ὕδατος ἀλλὰ καὶ οἴνου ἂν εἴη ἀγγεῖον ἢ ὑδρία.

πεντέχουν] Cf. Nicostr. com. III. 283. τρέχους (λάγνους).

(184 D. 136 B.)

XVIII.

141

Κοπίδι τῶν μαγειρικῶν.

Pollux X. 104. Ἀριστοφάνους γοῶν ἐν Ἰππεύσιν ὁ μάγειρος λέγει “μαχαιρίδων τε πληγὰς,” ὥσπερ καὶ ἐν τῷ Γήρῳ ὁ αὐτὸς ποιητὴς εἴρηκε “Κοπίδι — μαγειρικῶν.” “Etiam delicato victu utuntur senes, quibus juvenus restituta est.” (BE.)

(188 D. 132 B.)

XIX.

142

Priscian. XVIII. p. 1191. Putsch. (T. II. p. 330. ed. Hertz.) ‘Attici ὀλίγας ἡμέρας pro ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. Similiter nos. Aristophanes Γήρῳ “Σὺ δ’ οὐχ ἡγῆ μ’ οὐδ’ ὅτι ὀλίγας ἡμέρας.” Codex Tegerns. ΓΕΡΑΥΟΥΧΟΥC ΗΜΕΡΑC. Codex Monac. ΓΗΡΑΥΟΥΧΟΥC ΗΓΗ ΜΟΥ ΗΛΗ ΟΛΙΓΑΣ ΕΜΕΡΑC. Ex aliis enotatum ΟΥ ΔΟΥΚΕΓΗΜΟΥ. Postrema trimetri verba fuisse νῆ Δί’ ὀλίγας ἡμέρας viderunt Meinekius et Suerbanius p. 9. et jampridem Scaliger, sed de praecedentibus syllabis nulla dum allata est tolerabilis conjectura. DIND. σὺ δ’ οὐκ ἐγῆμω; B. νῆ Δί’ ὀλίγας ἡμέρας corrigunt C. F. Herm. Mein. Bergk. Dind. σὺ δ’ οὐχ ἔπη μοι; B. νῆ Δί’ ὀλίγας ἡμέρας Hanovius Exerc. p. 40. σὲ δ’ ἐν οὐχὶ γῆμαιμ’, οὐδ’ ἐν ὀλίγας ἡμέρας conj. Dobr. Qu. τί δ’; οὐ γαμῆ σὺ; B. νῆ Δί’ ὀλίγων γ’ ἡμερῶν. Postulatur certe particula γε. Fallitur autem, opinor, Priscianus.

XX. XXI. XXII. (192 b D. 133—135 B.) 143 — 145

*Πτωχικοῦ βακτηρίου.**Βακτηρία δὲ Περσὶς ἀντὶ καμπύλης.**Καλαμίνους ἀδλοῦς.*

Pollux X. 173. Καὶ ὡς ἐν Γήρῳ “πτωχικοῦ βακτηρίου (βακτηρίου πτ. cod. Jung.)” καὶ “βακτηρία δὲ Περσὶς ἀντὶ καμπύλης” καὶ “καλαμίνους ἀδλοῦς.” Idem X. 153. Καλαμίνους ἀδλοῦς Ἀριστοφάνης ἔφη. Quae omnia ex una eademque fabula sumpta esse credibile est. Ad eandem fabulam fortasse referendum quod affert idem IV. 67. Καλαμίνην στρίγγα εἴρηκεν Ἀριστοφάνης (Fr. 783.). Baculum cur-

vum gestabant rustici et Lacedaemonii; rectum ditiores et elegantiores, item iudices ac philosophi. "Alter versus aperte dictus est de senibus, qui jam molli et delicato cultu utuntur. Incurvi enim baculi, quales Lacedaemonii gerebant, rusticorum sunt hominum; recti sive Persici elegantiorum et divitum. V. Etym. M. 185, 56. *Βακτηρία, ἣν ἐκάλουν ὀρθήν. ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ οἱ ἐν περιουσίᾳ καὶ οἱ δικάζοντες, τῇ δὲ καμπύλῃ οἱ ἄγροικοι.*" (Be.) "Descriptio cultus exquisitioris quo jam utuntur senes in juventutem restituti." (Bo.)

Verba *πρωικοῦ βακτηρίου* Dindorfius refert ad Ach. 448. Fortasse recte. In nomine fabulae erravisse videtur Pollux. *Περσίς*] Cf. Vesp. 1137. *οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καννάκην.* Ubi *χλαῖναν* subaudiendum. *καμπύλης*] Sub. *βακτηρίας*. Plut. Mor. p. 790 B. *ἱμάτιον δ' ἀναλαβόντα καὶ καμπύλην ἐν ἀγρῷ διατρέβειν.* Scriptor Vitae Soph. *Σάτυρος* δὲ φησιν *ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς* (Sophocles) *ἐπενόησεν.*

146

XXIII.

(189 D. 142 B.)

Ἐὶ παιδαρίους ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ σιλεγγίδ' ἔχοντα.

Schol. Eq. 577. *Σιλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα, καὶ σιλεγγιζόμενος ἀποξυόμενος. καὶ ἀλλαχοῦ Γήρᾳ "Ἐὶ — ἔχοντα."* Eadem habent schol. Plat. p. 334. ed. Bekk. Phot. p. 537, 14. et Suid. v. *σιλεγγίς*. DIND. Corrigendum suspicor *εἰ παιδάριον μ'* (i. e. *ὡς παιδάριον, 'ut servulum')* *ἀκολουθεῖν δεῖ* etc. Cf. Th. 556. *σιλεγγίδας λαβοῦσαι | ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.*

147

XXIV.

(192 D. 130 B.)

*Ἐπὶ τὸν νυμφίον
ἀποπλευστέ' ἐστὶν ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.*

Schol. Nicand. Ther. 295. *Βαῖδν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ γυναικα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην παράγει [παρεισάγει Mein.] τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἣ καὶ ἐρεθίζουσά φησι πρὸς αὐτὸν "Ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νυμφίον ᾧ γαμοῦμαι τήμερον."* Numeri Dindorfio videntur esse glyceoni, quorum in initio *ἀλλ'* aut similem voculam omiserit schol. Mihi trimetri potius

restituendi videntur. Haec ad amatorem dicit puella quae nuptura est seni. Cf. Lys. 412.

V. 1. ἀπέπλεις τεὸν vulg. ἀπόπλει σε τὲ V. ἀπόπλεισε τί R. ἀπέπλεισε τεὸν P. ἀπέπλεις τεὸν A. apud Keil. ἀποπλευστέον Toup. II. 83. ἀποπλευστέ' (οὖν) Bergk., ut numeri iidem sint ac praecedentium. Corrigendum mihi videtur ἐπὶ τὸν νυμφίον | ἀποπλευστέ' ἔστιν ᾧ γαμοῦμαι τήμερον. Dein τήμερον pro σήμερον Brunck.

Suevernius p. 12. 13. ad hanc fabulam retulit versum de Cleone bis ab Plutarcho (in vita Niciae c. 2. et Moral. p. 807 A.) sine poetae indicio allatum, γερονταγωγῶν κἀναμισθαρνεῖν διδούς. In quo nihil est quod eum Aristophani potius quam Eupolidi aut alii ejusdem aetatis poetae tribui jubeat. Recte vero Suevernius reprehendit Kusterum aliosque qui verba illa ex Equitum v. 1104. γερονταγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν ab Plutarcho detorta esse crediderunt. DIND. Simplex μισθαρνεῖν legitur Hippocr. Plat. Rep. 346 B. Dem. p. 242, 6. p. 306, 9. p. 352, 14. Soph. Ant. 302. μισθαρνητικὸς Plat. Rep. 346 B. D.

Γ Η Ρ Υ Τ Α Δ Η Σ.

GERYTADEM fabulam totam in deridendis aequalibus poetis versatam esse et aliquam cum Ranis, quibus haud dubie tempore posterior fuit, similitudinem habuisse probabile est. Nomen fictum *Γηρυτιάδης* ab *γηρύειν* factum, quemadmodum *Χαιρητιάδης* (Eccl. 51) ab *χαίρειν*. DIND.

Nomen fabulae prorsus obscurum, fictum haud dubie a poeta, similitudinem aliquam habet cum nomine *Χαιρητιάδης*, quod est in Eccl. 51. At, etsi ignoramus quemnam illum Gerytadem poeta exhibuerit, comoediae tamen argumentum ex reliquiis perspicere possumus. Etenim Aristophanes de depravatione et corruptela poesis conqueritur, videturque ita instituisse ut poetae illius temporis, quos ipsorum inertia nequaquam latuit, legatos mitterent ad inferos qui principes artis illic adirent ab iisque opem et auxilium impetrarent, quorsum spectant Fr. XI. et alia. Repraesentavit igitur in hac comoedia eandem fere imaginem atque in Ranis, ubi Bacchus Euripidis desiderio commotus ad Orcum descendit. Atque hoc quidem certum, est hanc fabulam non potuisse doceri ante Euripidis et Sophoclis mortem, quoniam etiam tunc suum decus retinebat poesis: itaque non potest acta esse ante Olymp. XCIII. 3. At, quoniam eo ipso tempore Ranas docuit, quae fabula idem fere consilium persecuta est eandemque induit speciem, aliquot annos post scriptus [scripta?] sit Gerytades necesse est. Itaque hanc comoediam ad tertiam classem rettuli, de qua re dictum est supra [p. 10.], conveniuntque huic aetati etiam homines qui passim perstringuntur. BE.

Cum nomine confer etiam composita *ἀρχιγλυπτιάδης στω-
μυλιοσυλλεκτιάδης ῥακιοσυρραπτιάδης* (Ran. 841. 842), *σαλπυργο-
λογχυπηριάδης* (Ran. 966), et nomen proprium *Σωτιάδης*. Ver-
bum *γηρύειν* rarum est in comoedia. Legitur tantum in car-
mine chorico Pac. 804. *μηδὲ Μελάνθιος, οὗ δὲ πικροτάτην
ὅπα γηγύσαντος ἦκουσ' ἥνικα* etc. itemque *γῆρυς* in Av. 234.

I. (222 D. 176 B.) 148

Antiatt. Bekk. p. 107, 32. Μέτοχος: Ἀριστοφάνης Γη-
ρυτάδῃ.

II. (200 D. 153 B.) 149

Ἀροκώλι', ἄρτοι, κάραβοι, (βολβοὶ, φακῇ).

Athen. III. p. 95 F. Ἀροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀριστοφά-
νης — ἐν Γηρυτάδῃ “Ἀροκώλι' — κάραβοι.” In Etym. M.
p. 53, 14. sine scriptoris nomine haec leguntur, Ἀροκώλια,
ἄρτοι, βολβοὶ, φακῇ. Quae si Aristophanis verba sunt, inte-
grum trimetrum restituere licebit,

Ἀροκώλι', ἄρτοι, κάραβοι, βολβοὶ, φακῇ. DIND. Valde
probabilis conjectura. “De legatorum coena videtur sermo
esse.” (Be.)

φακῇ] “Fort. praestat φακοί.” (Be.) Sed cf. Fr. V.

III. (202 D. 155 B.) 150

Θεράπευε καὶ χόρταζε τῶν μονωδιῶν.

Athen. III. p. 99 F. Χορτασθῆναι — Ἀριστοφάνης δ' ἐν
Γηρυτάδῃ “Θεράπευε — μονωδιῶν.” Cf. Ran. 944. εἴτ' ἀνέτρε-
φον (τὴν τέχνην) μονωδίας Κηφισοφῶντα μινγύς. Bergkio sermo
videtur esse de Euripidis tragoediis, cujus monodiae celebres
erant (v. Ran. 1330), et juberi aliquis fortasse Meleto mono-
dias ejus edendas praeberē, coll. Ran. 1302. Cephisophon-
tem intelligit Fritzschi ad Ran. p. 312.

χόρταζε τῶν μονωδιῶν] Cf. Vesp. 1306. ὥσπερ καχρῶν δυνίδιον
ἠδωχμένον. Theophr. Char. VIII. δοκῶ μοι σε εὐδωχῆσαι καινῶν λόγων.
Plat. Rep. I. 352 A. εὐωχοῦ τοῦ λόγου. Soph. Phil. 1153. νῦν καλὸν ἀν-
τίφρονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκός. Sic ἐστιᾶν λόγων καλῶν
καὶ σκέψεων Plat. Rep. IX. 671 E. Cf. Ast. ad Phaedr. p. 221. Vulgo
dativum rei regit χορτάζειν. Sic Eubul. III. 205. παροψίσι | βολβοῖς τ'
ἐμμαντὸν χορτάσων ἐλλήλυθα. Amphid. III. 312. χορταζόμεσθα πᾶσιν ἀγα-
θοῖς. Pac. 139. τοῦτοις τοῖς μύθοις τοῦτον χορτάσω. Cum accusativo
Cratin. II. 95. χορταζόμενοι γάλα λευκόν.

IV. (199 D. 158 B.) 151

Ἦκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον.

λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια.

Athen. III. p. 112 E. Θεαρίων δ' ἀρτοποιός, οὗ μνημονεύει
Πλάτων ἐν Γοργίᾳ — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ καὶ [ἢ

Grauert.] *Αιολοσίκωνι* διὰ τούτων “*Ἦκω — ἐδώλια.*” Athenaei verba ita sunt comparata ut in utraque fabula hos versus lectos dicere videatur. Quod quum parum verisimile sit, Grauertus in Museo Rhen. a. 1828. p. 500. ἐν *Γηρυτάδῃ* ἢ *Αιολοσίκωνι* corrigit et ad Aeolosiconem refert. Mihi credibilis videtur in utraque comoedia Thearionis factam esse mentionem, sed versus illos Gerytadae potius quam Aeolosiconi tribuerim. De quo si recte coniecimus, verba καὶ (malim καὶ ἐν vel καὶ) *Αιολοσίκωνι* post versus ex Gerytade transponenda erunt. Ita Athenaeus XIV. p. 650 E. locum ex Anagyro affert, eique subjungit καὶ ἐν *Γηρυτάδῃ* non additis poetae verbis, similiterque alibi. DIND. “Simplicissima ea est ratio quam ipsa Athenaei verba commendant, ut in utroque dramate iidem hi versus usurpati sint ab Aristophane: solet enim poeta ea quae satis commode ipsi videntur dicta esse vel integra vel leviter tantum correcte iterare. Compares Vesp. v. 1029 sq. cum Pac. 751 sq. quae consulto sunt repetita; alia fortuito prorsus congruunt, ut Equitt. v. 155 cum Pac. v. 886. Quid quod saepe in eadem comoedia eadem iterantur, ut in Av. 192. et 1218. in Eq. 96. et 114. in Nub. 113. et 883. Hos autem versus bis in duabus comoediis positos esse eo minus est mirum quod compositi sunt ad similitudinem exordii nobilissimi quo usus est Euripides in Hecuba:

Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
 λιπῶν, ἐν’ Αἰδῆς χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

Atque ita comparati sunt hi versus ut utrique comoediae satis bene convenient. Etenim haec quoque Aeolosicon ille dicit, quem gravitatem tragici sermonis imitari consentaneum est, aptaque satis est Thearionis commemoratio: pariterque commodissima sunt Gerytadi, in qua fabula Aristophanes saepius hoc ipsum Hecubae exordium risit.” BE. “Dindorfius jure, ut mihi videtur, suspicatur semel tantum hos versus scripsisse Aristophanem. Gerytadae eos tribuit.” (Bakh.) Bergkio unus ex legatis fame prope confectus haec dicere videtur.

V. 1. Ἦκω —] Cf. Eur. Hec. 1. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας | λιπῶν, ἐν’ Αἰδῆς χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Tro. 1. Andr. 1232. Menand. IV. 174. ἤκει λιπῶν Αἰγαῖον ἀλμυρὸν βάθος | Θεόφιλος ἡμῖν.

Θεαρίων 8ς libri Θεαρίωνος Toup. I. 15. "De Thearione v. Plat. Gorg. p. 518 B. Aristid. T. III. p. 144. 180. 203. 245. 251. 327. 445. et schol. Dind. T. III. p. 456. 514. 609. 623. Simplic. in Epictet. p. 269. οὐδὲ γὰρ πρὸς Θεαρίωνας καὶ Παξάμονας (Παξάμους Bergk., coll. Athen. IX. 376 D. Poll. VI. 70.) ἡμᾶς ἡ φύσις ὤκειωσε καὶ τὴν μαγειρικὴν κακότεχνίαν." (Be.) Ergo etiam apud inferos Θεαρίων ἀρτοποιὸς esse fingitur, ut Dionysium Fr. 163. V. 2. *κριβάνων*] Petron. Sat. 35. 'Circumferebat Aegyptius puer clibano argenteo panem.' ἐδωδία libri. ἐδωδία Casaub. Toup. II. 566. Cf. Aesch. Sept. 455. *πωλικῶν ἐδωδίων*. Soph. El. 1393. *ἀρχαιοπλοῦτα πατὴρ εἰς ἐδωδία*. Fr. 152. *ἤδη τὰ Τροίης εἰσορῶν ἐδωδία | δέδοικας*. Aj. 1277.

V.

(201 D. 154 B.)

152

Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἔψειν ἢ φακῇν.

Athen. IV. p. 158 C. de vocabulo φακῇ agens, 'Ὁ χαρίεις τε Ἀριστοφάνης ἐν Γηρντάδῃ ἔφη "Πτισάνην — φακῇν. Haec Sannyrionem comicum ad Meletum tragicum dicere suspicatur Both. De eadem coena ea Fr. 149. 150.

πτισάνην] Cf. Fr. 408. *πτισάνην, χόνδρον*. Vocem a πτίσσω et αἰνῶ (scr. αἶνω) derivat Athenaeus X. 455 E. Pollux VII. 24. *καὶ αἶνειν δὲ τὸ πτίσσειν ἐλέγετο, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πτισάνη*. Cf. Pher. II. 345. *τὰς κριθὰς αἶνειν, ἀλλέσαι. ἔψειν vulgo. ἔπειν Dind. etc.*

VI.

(213 D. 162 B.)

153

Ψίδυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ.

Athen. VI. p. 261 F. *Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀριστοφάνης* (sic Casaub. et Pors. *Ἀντιφάνης* libri et epitome) ἐν Γηρντάδῃ οὕτως "Ψίδυρός — ψωμοκόλαξ." Haec in eosdem legatos dicta censet Bergk.

τε καλοῦ] τ' ἐκαλοῦ Schweigh. Ipse malim *τε καλεῖ* (fut.). Idem malit Bergk. *κόλαξ* codex. *ψωμοκόλαξ* ex epitome restituit Porsonus Adv. p. 89. Cf. Philem. IV. 5. *ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὐτοσί*. Sannyr. II. 875. *φθείρεσθ', ἐπιτριπτοὶ ψωμοκόλακες*. Philippid. IV. 469. *ψωμοκόλα-κεῦων καὶ παρεισιῶν ἀεί*. Cf. v. *ψωμοκόλαφος* (Diph. IV. 399.) et *λιμοκόλαξ* (Phryn. Bekk. p. 50, 3.).

VII.

(203 D. 151 B.)

154

Ἄρ' ἐστὶν ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία;
ὥς μὲν γὰρ εἰσι νήσιδες γινώσκετε.

Athen. VII. p. 307 E. Ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστες — Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ “Ἄρ’ — γινώσκετε.” Hesychius, Κεστρεῖς: τοὺς κεχρηότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον· τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ (τοῦτο?) λαίμαργόν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον. Phot. p. 158, 22. qui νήστες addit. Pollux VI. 50. τῶν δὲ κεστρέων τοὺς νήστες ἐπῆρουν. Haec aliquis de legatis dicit, cum ad inferos pervenissent.

V. 1. ἄρ’ ἔνδον vulg. Correxī ἄρ’ ἐστίν. ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία] Cf. Theopomp. com. II. 796. κεστρέων νήστις χορός. Antiph. III. 109. κεστρεὺς ἀνὴρ, μελάνουρος. ἀποικία] ‘Colonia.’ Fort. ξυνοικία, ut in Th. 273. τὴν Ἰπποκράτους ξυνοικίαν. Eq. 1001. V. 2. ἐστι B. ἐστι (supr. ἐστὲ) P. εἰσι Casaub. γινώσκετε vulg. Dind. γινώσκειται C. Bergk.

155 (225 D. 179 B.) VIII.

Athen. VII. p. 321 A. Σκόμβρος. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.

156 (204 D. 157 B.) IX.

Ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον.

Athen. VIII. p. 365 B. Σύνδειπνον εἶρῃκεν ἐπὶ συμποσίῳ — καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ “Ἐν τοῖσι — Αἰσχύλον.” Cf. Nub. 1366.

157 (209 D. 159 B.) X.

Ἦν δὲ

τὸ πρᾶγμ’ ἑορτῇ, περιέφερε δ’ ἐν κύλῳ λεπαστὴν ἡμῖν
ταχὺ πρόσφερων παῖς ἐνέχει τε σφόδρα κυανοβενθῇ.

Athen. XI. p. 485 A. Αἰπλάστη. οἱ μὲν δξύνουσι τὴν τελευταίαν ὥς καλὴ, οἱ δὲ παροξύνουσιν ὥς μεγάλη. τοῦτο δὲ τὸ ποτήριον ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλίσκόντων, οὓς λαφύκτας καλοῦμεν. κύλικες δ’ ἦσαν μεγάλαι. Ἀριστοφάνης — ἐν Γηρυτάδῃ “Ἦν δὲ — κυανοβενθῇ.” τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου. Partem hujus loci attulit Pollux X. 75. Ὅτι δὲ ἡ λεπαστὴ οὐκ ἔκπωμα μόνον ἐστὶν ἀλλὰ καὶ οἶναρχή· σαφὲς Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ποιῷ “Περιέφερε δὲ κύλῳ λεπαστὴν ἡμῖν

ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει.” (Ita Bekkeri editio. Codex Jung. περιφέρει δὲ κύκλῳ λεπαστήν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει. Liber Falck. περιέφερε δὴ κύκλῳ λεπαστήν ταχὺ ἡμῖν προσφέρων παισὶν ἔχειν.) Ad iambicos tetrametros haec revocare velint Herm. Dind. Dochmios in iis agnoscit Herwerden p. 39. Choriambicos numeros esse judicat Bergk. Ita autem haec constituit Herwerden: ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ’ ἐορτῇ, περιέφερε δ’ ἐν | κύκλῳ λεπαστήν προσφέρων ἡμῖν ταχὺ | παῖς ἐνέχει τε πάνν κυανοβενθῇ [— ἑα?]. De iambis et dochmiis intermixtis conferens Vesp. 730. 733. 736. 873. Av. 230. 234. 236. 239. 634. Cf. ad Ach. 490 sq. Ita Bothius: ἦν δὲ δὴ | τὸ πρᾶγμ’ ἐορτῇ, περιέφρων δ’ ἦν ἐν κύκλῳ | ἡμῖν λεπαστήν, ταχὺ φέρων τ’ ἐνέχει σφόδρα | παῖς κυανοβενθῇ. Qu. — περιέφερε δὲ ταχὺ κύκλῳ | ἡμῖν λεπαστήν, προσφέρων τ’ ἐνέχει σφόδρα | παῖς κυανοβενθῇ. Vel περιέφερε δὲ παῖς κύκλῳ — ἐνέχει πολλὸν | καὶ κυανοβενθῇ. Referunt legati quo pacto apud inferos excepti fuerint.

V. 2. δ’ ἐν κύκλῳ λεπαστήν libri. δ’ ἡμῖν κύκλῳ λεπαστήν Dind.

V. 3. ἐνέχει vulg. ἐνέχεεν (?) Dind. “κυανοβενθῇ hinc excerptum attulit Eustathius p. 1246, 34. Id secunda syllaba producta dixit poeta, nisi σφόδρα τι scripsit.” (Dind.) “Est ἅπαξ λεγόμενον, ad normam sermonis epici compositum. Neque κύανος neque βένθος comicorum sunt. Κυάνεος Xenarchus III. 614. in parodia.” (Bakh.)

XI. (198 D. 148. 149 B.). 158

A. Καὶ τίς νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας.

ἔτλη κατελθεῖν; B. Ἐνα τιν’ ἀφ’ ἐκάστης τέχνης

εἰλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,

οὓς ἦσμεν ὄντας ἄδοφοῖτας καὶ θαμὰ

ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας. A. Εἰσὶ γάρ τινες 5

ἄνδρες παρ’ ὑμῖν ἄδοφοῦται; B. Νῆ Δία

μάλιστα γ’, ὥσπερ Θρακοφοῦται· πάντ’ ἔχεις.

A. Καὶ τίνες ἂν εἶεν; B. Πρῶτα μὲν Σανυρίων

ἀπὸ τῶν τραγυρδῶν, ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν

Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων Κινησίας. 10

A. Ὡς σφόδρ’ ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ’ ἄρα·

τούτους γὰρ, ἦν πολὺς κατέλθῃ, ξυλλαβὼν

ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς οἰγήσεται.

Athen. XII. p. 551 A. Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοὺς τοιοῦτε καταλέγει, οὗς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησιν εἰς Αἶδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητὰς, λέγων οὕτως· “Καὶ τίς — Κινησίας.” εἰθ’ ἔξῃς φησιν “Ὡς — οἰχῆσεται.”

V. 1. Parodia Hecubae exordii v. 1. V. 2. ἓνα δ’ ἅφ’ ἐκάστης τέχνης libri. ἐν’ ἅφ’ ἐκάστης τῆς τέχνης Toup. Em. II. 346. ἓνα γὰρ ἅφ’ ἐκάστης τέχνης Hermann Metr. p. 154. idem conj. Bergk. Displicet τῆς ante τέχνης additus. Ipse malim ἓνα τιν’ —, aut ὅστις; —. V. 4. οὐσημένοντας libri. οὗς ἥσμεν ὄντας Toup. IV. 424. οὐ σώματ’ ὄντας idem III. 228. τοὺς σχήματ’ ὄντας Pors. Adv. p. 134. ἥσμεν] Legitur praeterea Aesch. Ag. 1099. Eur. Hec. 1112. Cf. ad Av. 19. ἄδοφοίτας] Formatum ut Θρακοφοίτης v. 7. ἀεροφοίτης (Orph.). Cf. Aesch. Pers. 924. ἡγαβάται (ἔδοβάται recte Passov.) γὰρ πολλοὶ φῶτες, χώρας ἀνθος.

V. 7. μάλιστα γ’. A. ὥσπερ Θρακοφοῖται; B. πάντ’ ἔχεις Be. Bo. Non male. Θρακοφοῖται] Cf. ad Ach. 602. πάντ’ ἔχεις] Cf. Av. 1460.

V. 8. 10. De Sannyrione et Cinesia dictum ab Meinekio Quaest. scen. II. p. 63. 64. Ab Sannyrione vicissim irrisum esse Aristophanem ex scholiasta Platonis constat p. 331. ed. Bekk. “Facete ita instituit poeta ut legati ii mitterentur qui et ignavissimi essent et externa quoque specie tam male affecti ut prope jam mortui videri possent. Namque Sannyrion, comicus poeta, propter corporis macilentiam satis famosus fuit saepiusque eo nomine ab aemulis irrisus est (vide Mein. Fr. Com. I. 263.), idem vero malus etiam fuit poeta, eoque maxime tendit Strattidis vexatio apud Athen. XII. p. 555 C. Σαννυριῶνος σκυτλήν ἐπικουρίαν. Meletus, tragicus poeta propter carminum pravitatem a comicis saepe notatus (vide Aristoph. Ran. 1309. collato schol. Plat. p. 370), propter maciem prope mortuus haberi potuit (vid. Sannyr. Γέλως Fr. III.). Horum tamen famam insigni spurcitie superavit etiam Cinesias, dithyramborum poeta, de quo vide Meineke I. p. 227 sq. Ceterum hunc Aristophanis locum respexit Aelianus Var. Hist. X. 6. ἐκωμωδοῦντο εἰς λεπτότητα Σαννυριῶν ὁ κωμωδίας ποιητὴς καὶ Μέλητος ὁ τραγωδίας ποιητὴς καὶ Κινησίας κυκλίων χορῶν.” BE. V. 9. τραγῶδων libri. τραγῶδων Bentleyus. V. 10. κυκλίων libri. κυκλίων Musurus et margo cod. Pal. κυκλίων Br. Cf. ad Nub. 333. κυκλίων τε χορῶν —. V. 11. ὦχεσθ’ vulg. ὦχεῖσθ’ L. ὦχεῖσθ’ V. ὦχεῖσθ’ Pors. Adv. p. 134. Correxerat jam Casaubonus ex epitome, ubi sic legitur, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ λεπτοὺς καταλέγει Σαννυριῶνα τραγῶδον καὶ Μέλιτον καὶ Κινησίαν. καὶ ἄδοφοίτας τοιοῦτος καλεῖ, οὗς φησι καὶ ἐπὶ λεπτῶν ἐλπιδῶν ὀχεῖσθαι. Cf. Eq. 1244. λεπτή τις ἐλπὶς ἐστ’, ἐφ’ ἧς ὀχοῦμεθα. Lys. 31. ἐπ’ ὀλίγου γ’ ὦχεῖτ’ ἄρα. Soph. Fr. 499. λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς | αἰὲ παραρρίπτοντες. Eur. Or. 68. ὡς τὰ γ’ ἄλλ’ ἐπ’ ἀσθενοῦς | ῥώμης ὀχοῦμεθ’. Galen. Protr. I. p. 5. ὀχούμενους ἐπ’ ἐλπίδων αἰὲ καὶ θεούσῃ τῇ δαίμονι συνθέοντας. Pors. ad Orest. 68. Cobet. V. L. p. 382. Vocabulo λεπτῶν Sannyrionis, Meleti,

et Cinesiae maciem rideri monet Bakhuyzen p. 37. V. Mein. Hist. Crit. p. 263. Fr. Com. II. 873. et schol. Ran. 153. 1437. In Gerytade multus est noster in tragicis imitandis et deridendis. V. 12. *ἦν πολλὰ ξυνέλθῃ*] *ἦν πολλῶν* — Musurus. *ἦν πολλὰ* — Bo. *ἦν ποτ' ὀξὺς ἐλθῃ* Madvig. Phil. I. 677. *ἦν πολὺς* — conj. Bergk., coll. Aesch. Sept. 80. *ρεῖ πολὺς ὥδε λέως*. Corrigendum, ni fallor, *ἦν πολὺς κατέλθῃ*, Anglice, if it come down strong. *ξύλλαβών*] I. q. *ξυναρπάσας*. V. 13. *διαρροίας*] Fort. *παλιρροίας*. Cf. Soph. Fr. 716. *στενωπὸς Ἰδίου καὶ παλιρροία βυθοῦ*. Ad quem locum respicere Bergkio videtur comicus. Sed corrigendum suspicor ὁ διαπορευτός ποταμὸς οἰχίηται. *ἐξοιχίηται* libri. *οἰχίηται* Dawes. Jacobs.

XII.

(230 D. 168 B.)

159

Athen. XIII. p. 592 C. *Μνημονεύει αὐτῆς (τῆς Ναΐδος) καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ καὶ τῷ Πλούτῳ* (v. 179.), *ἐν ᾧ λέγει “Ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διὰ σέ Φιλωνίδου;” γραπτέον Ναῖς καὶ οὐ Λαΐς*. Harpocr. p. 130, 9. *Ναῖς ἑταίρα τις Ἀνσίας — καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ*. Cf. Philetæ. com. III. 294. *περὶ δὲ Ναΐδος σιωπῶ γομφίους γὰρ οὐκ ἔχει*. Mentio ejus inter convivandum injecta fuisse videtur. Ipsum nomen *Ναῖς* ad seriorem aetatem referendam esse hanc fabulam docet.

XIII.

(228 D. 165 B.)

160

Athen. XIV. p. 650 E. *Τῶν γὰρ ἀπυρένων (ῥοῶν) Ἀριστοφάνης — μνημονεύει — καὶ ἐν Γηρυτάδῃ*. Cf. Fr. 165. Producitur secunda in voce *ἀπύρενος* (a πυρῇ, acinus). Contra Antiph. III. 34. *τῶν ῥοῶν | τῶν σκληροκόκκων*.

XIV.

(211 D. 164 B.)

161

Φήμη ὅτιν ἐξ ᾧ βροτοὺς ἀπαντας ἐκλαπῆναι.

Erotian. p. 148. ed. Franz. (p. 68. ed. Klein.) *Ἐκλαπήσεται: ἀντὶ τοῦ ἐγγλυφήσεται καὶ ἐγεννηθήσεται. ὥς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησί “Φήμαις — ἐκλαπῆναι.”* “Legatorum aliquis, dum vult facetus videri, haec dixerit ovis appositus in prima coena.” (Bo.)

φήμαις οὐδὲν ἐγὼ βροτῶν vulg. φήμη ὅτιν ἐξ ᾧ βροτοὺς sagaciter Both. *φήμ' οὐδὲν ἐγὼ ἔκ τούτου βροτοὺς* Cobetus V. L. p. 367. Ipse tentabam

φῆμ' οὐδ' ἐγὼ 'ξ φοῦ βοτοῦς —. ἐκλαπῆναι] Ab ἐκλέπω. Cf. Av. 1107. γλαυκὲς ὕμᾱς οὐποτ' ἐπιλείψουσι Λαυρειωτικά, | ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἐνδον ἐν τε τοῖς βαλλαντίοις | ἐννεοττεύσουσι κακλέψουσι μικρὰ κέρματα. Herod. II. 68. Arist. H. A. VI. 6. 1.

162 (218 D. 172 B.) XV.

Erotian. p. 114. 116. Γαργαλισμοῦ: γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν πασχητιουσῶν (πασχητιουσῶν Mein. IV. 386.) γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ καὶ Δίφιλος ἐν Λαναῖσι. Cf. Plat. Phaedr. 253 E. γαργαλισμοῦ.

163 (216 D. 169 B.) XVI.

Ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου.

Etymol. M. p. 420, 1. Ἦειν, ἦεις, ἦει. ζῆπει εἰς τὸ ἀπῆειν ἐκ τοῦ εἶα μέσου παρακειμένον Ἀττικῇ ἐκτάσει ἦα ἦειν ἦεις ἦει, καὶ πληθυντικῶς ἦμεν. Ἀριστοφάνης — ἐν Γηρυτάδῃ “Ἦσαν — Διονυσίου.” ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο. Quasi etiam apud inferos Dionysii theatrum esset. Cf. Fr. 639. εὐθὺ Σικελίας.

164 (212 D. 161 B.) XVII.

Χαριεντίζει καὶ καταπαίζει ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει.

Harpocratio, Βωμολοχεύεσθαι: — Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ “Χαριεντίζει — βωμολοχεύει.” Propter verbum χαριεντίζει hunc versum omisso fabulae nomine attulerunt Etymol. M. p. 807, 16. Suid. Zonaras v. χαριεντιζόμενοι. schol. Plat. p. 403. ed. Bekk. gramm. Nanianus p. 497. Apud Harpocrat. est χαριεντίζη. Ceteri χαριεντίζεις. DIND. “Incusat his verbis Chorus, ut videtur, legatos illos pessimos homines.” (Be.)

χαριεντίζει] Festive loqueris. Anglice, you are witty. Cf. Plat. Rep. p. 436 D. Apol. p. 24 C. etc. Hinc χαριεντισμός, Plat. Theaet. p. 168 D. χαριεντισμός καὶ εὐτραπεία. Id. p. 563 B. Cf. Lys. 1226. ἡ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί. καταπαίζει ἡμῶν] Sic ἐμπαίζειν τινὲ Fr. 441. βωμολοχεύει] Cf. Nub. 970. εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαι'.

165 (219 D. 173 B.) XVIII.

Harpocratio, Ἐρμάν: ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἐνδείξιν ἀπολογία. ἔστι τοῦνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι

καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. Ἐρμᾶν ex codice Med. et, qui ἔρμᾶν praebet, Vrat. restitui. Consentit Photius p. 15, 1. Ἐρμᾶν: ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Ἐρμα corrigi volebat Valesius, quod vix dubium videtur. Wytttenbachio ad Plut. vol. VII. p. 100. Et in Anacreontis certe versu, quo utitur Hesychius in v. ἔρμα, est ἔρμάτων. DIND. Suidas, Ἐρμαῖος: ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Ἐρμα: ἡ ὕφαλος recte corrigit Blomfield. in Gloss. ad Agam. 977. Bothius contra vocem satis usitatam adeo depravatam fuisse incredibile videtur. Cf. Aesch. Ag. 910. ἄφαντον ἔρμα. Bergk. ad Anacreont. Fr. 36.

XIX.

(214 D. 170 B.)

166

Hesychius, Αὐτοὶ θύομεν: ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ πίνομεν, ἐνηλλαγμένως, παρόσον οἱ καλούμενοι εἰς ἐστίασιν λέγουσι, καὶ αὐτοὶ θύομεν (qu. λέγουσιν "αὐτοὶ πίνομεν"). ἐπὶ γὰρ τῶν καλουμένων ὑπὸ τινων λέγεται. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ (γαρυτά cod.). "Ex sermonibus convivarum apud Plutonem." (Bo.)

αὐτοὶ θύομεν] Cf. ad Ach. 504. αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν. οὐπὶ Ἀθηναίῳ τ' ἀγών. I. e. οὐκ ἔστιν ἐκφορὰ, ut explicat Fritzsche ad Thesm. 472.

XX.

(221 D. 175 B.)

167

Pollux IV. 181. instrumenta medicorum enumerans, Εἵποις δ' ἔν καὶ δεσμὰ καὶ κατάπλασμα ἐν (ὥς ἐν?) Γηρυτάδῃ. (Ita Bekker: ἡ που δὲ καὶ δεσμὰ, καὶ κατάπλασμα ἐν Γηρυτάδῃ, καὶ ὁθόνιον τὸ ἐπίδεσμον.) Utrumque δεσμὰ et κατάπλασμα videtur usurpasse comicus. Iis fortasse opus fuerit legatis vulneratis in rixa aut cum inferis, quibus valde displicuisse videntur, aut potius inter se, ut colligere licet ex Fr. 150. 156. 168. Monuit Bothius.

XXI.

(207 D. 163 B.)

168

Τότε μὲν (, Διόνυσέ,) σου κατεκοιτάβιζον (ἔν),
νῆν δὲ καὶ κατεμοῦσι, τάχα δ' εἰ οἶδ' ὅτι
καὶ καταχεσόνται.

Pollux VI. 111. Οὐ μὴν εἵποι ἔν τις τὸ κοιταβίζειν ἐφ' οὔ νῦν, ἀλλὰ ἐμεῖν ἢ ἀποβλύζειν, πλὴν εἴ τις παίζων βοῦ-

λοιτο οὕτως ὑποπτεύειν τὸ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ὑπ' Ἀριστοφάνους εἰρημένον "Τότε μὲν σου κατεκοιτάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι, τάχα δ' εἴδ' οἶδ' ὅτι καὶ καταχέσονται." Haec sic constituit Bergk, Τότε μὲν, (Διδόνου), σου κατεκοιτάβιζον (ἄν), | νυνὶ δὲ σου κατεμοῦσι, τάχα δ' εἴδ' οἶδ' ὅτι | καὶ καταχέσονται. Bothius sic corrigit: τότε μὲν σου καὶ κατεκοιτάβιζον ἄν, | νυνὶ δὲ κατεμοῦσιν γε, τάχα δ' εἴδ' οἶδ' ὅτι | καὶ καταχέσονται. Cf. Polyzel. II. 868. λεκανίῳ γὰρ ἐναπονίψει πρῶτον, εἴτ' ἐνεξεμεῖ (?), | εἴτ' ἐνεκπλυνεῖ δὲ, κἄτ' ἐναποπατήσει, Μανία. Ita enim locum foede corruptum emendare conatus est Elmsleius ad Acharn. 1110. "Bacchum, musicae artis principem (praesidem?), infelicem praedicat aliquis quod a poetis tot tantasque contumelias perpetiatur; neque dubito quin extremum illud ad Cinesiam potissimum pertineat, de cuius spurcitie v. Mein. I. 227 sq." (Be.)

V. 1. μὲν libri et vulg. μέν γε Boissonadins p. 195. κατεκοιτάβιζοντο Par. A. κατεκοιτάβιζον (ἄν) Be. Both. V. 2. νυνὶ δὲ libri. νυνὶ δὲ δὴ Herwerden. νυνὶ δὲ σου Bergk. νυνὶ δὲ καὶ Dind. Recte. Exciderat καὶ ante simile κατα —. V. 3. καταχέσονται vulg. Malim ἐπιχεῖσθαι. Cf. Eccl. 640. πῶς οὐ τότε ἀπιχεῖσθαι; Lys. 440. ἐπιχεῖσθαι πατούμενος. Vesp. 941. χεῖσθαι. Pac. 1235. χεῖσθαι. Eccl. 1062. χεῖσθαι. Sic φευξοῦμαι, πλευσοῦμαι, etc.

169 (226 D. 179 B.) XXII.

Pollux VII. 7. Καὶ ὁμοτέχνου δὲ καὶ σύντεχνου. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τοῦτω κέχρηται. Cf. Ran. 763. τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων.

170 (223 D. 177 B.) XXIII.

Pollux VII. 117. Οἰκοδόμος. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους. Vocabulum suspectum fortasse Atticistis, qua de causa comici auctoritate id tuetur Pollux.

171 (220 D. 174 B.) XXIV.

Pollux VII. 149. Τὰ δὲ καρπεῖα ἐν τῷ Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνης εἶπε.

Κάρπιμα est Vesp. 264. Confer v. φυλλεῖα.

XXV.

(210 D. 152 B.)

172

Πόλος τόδ' ἐστί; κατὰ πόστην ἥλιος τέτραπται;

Pollux IX. 46. Τὸ δὲ καλούμενον ὠρολόγιον ἦπου πόλον ἂν τις εἴποι φήσαντος Ἀριστοφάνους ἐν Γηρυτάδῃ “Πόλος — τέτραπται;” “Dicit haec apud inferos unus ex legatis, qui coenam cupide desiderat.” (Be.)

πόλος τοῦτ' ἐστίν· ἐκασταποστήν vulg. Corroxit Porsonus in praef. ad Hec. p. XLI. nisi quod ἐστίν; εἶτα scripsit. Qu. πόλος — ἥλιος | σκιὰν (αὐτ ὥραν) τέτραπται; Cf. Eccl. 648. πόλος] Cf. Herod. II. 109. Lucian. Lex. 4. πόστην] Subaudi σκιὰν αὐτ ὥραν.

XXVI.

(206 D. 150 B.)

173

Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἦσθιον.

Pollux X. 59. Κρατῖνος — μάλθην ἔφη. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ “Τὴν μάλθαν — ἦσθιον.” Corrupte Hesychius, Μαλθάκηρον ἀπαλῶς ἦσθιον (μάλθαν, κηρὸν ἀπαλὸν, ἦσθιον Voss.). Ceram tabularum intellige quas portabant secum legati. “Dictum hoc in legatos illos, qui prae nimia voracitate in itinere ceram ex tabellis quas perferre debebant comederunt.” (Be.)

γραμματείων] Cf. Nub. 19. κάφερε τοὺς γραμματεῖον, ἔν' ἀναγνώ λαβὼν etc. Plat. com. II. 684. τὰ γραμματεῖα τοὺς τε χάριτας. Menand. IV. 166. γραμματεῖδιον — δίδυρον. Apollod. Gel. IV. 438.

XXVII.

(208 D. 160 B.)

174

Pollux X. 91. Κανίσμα — Ἀριστοφάνης — ἐν Γηρυτάδῃ “Ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτὴ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.” Idem VII. 176. Καὶ τὸ κανοὺν δὲ πλέγμα τι καὶ τὸ κανισκίον. ἐν γὰρ τῷ Γηρυτάδῃ φησὶν Ἀριστοφάνης “Πλεκτὴ κανισκίῳ.” Haec sic fortasse restituenda: ἄλλος δὲ πλεκτὴ γ' εἰσέφερ' ἐν κανισκίῳ | ἄρτων περίλοιπα θρύμματα. Ad eundem locum quem Fr. 157 haec pertinent. Haec ad convivium idem pertinere constat.

περίλοιπα] Cf. Eccl. 1139. οἶνος δὲ Χιὸς ἐστὶ περιλειμμένος.

XXVIII.

(217 D. 171 B.)

175

Pollux X. 160. Ἀσκοθύλακος, ὡς ἐν τῷ Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ. Cf. ἀσκοπήρα Fr. 566. ἀσκοπντίνη Antiph. III. 82.

176 (227 D. 227 B.) XXIX.

Pollux X. 169. Ἐν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λέγει φορμῷ σχοινίνῳ. Eadem verba sine fabulae nomine posuit VII. 175. Καὶ φορμόν δὲ σχοινινόν ὁ αὐτὸς λέγει. Cf. Cratin. II. 92. σχοίνυνος ἡθμός. Gerytadae haec vindicat Fritzschius ad Ran. p. 279.

177 (224 D. 178 B.) XXX.

Pollux X. 170. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ περιθέτον (περίθесιν libri meliores et Bekker. prob. Be.). Brunckius κεφαλὴ περιθέτος comparat ex Thesm. 258. Fortasse igitur Agathonem, cujus mollitiem notat Fr. 180, coma subdititia ornatum induxit. Cf. Th. 258. ἥδὲ μὲν οὖν | κεφαλὴ (κόμη?) περιθέτος, ἦν ἐγὼ νύκτωρ φέρω (I. φορῶ).

178 (199b D. om. B.) XXXI.

Schol. Arist. Ran. 436. (ad verba ἀλλ' ὥσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος) codicis Veneti, τὸ δμοιον καὶ ἐν Γηρυτάδῃ. Eadem fere verba sunt Pluti v. 962. ἀλλ' ὥσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη.

179 (205 D. 156 B.) XXXII.

Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἔν ῥήματα;
εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἄλλας;

Schol. Arist. Vesp. 1303. Σθενέλος δὲ ὁ τραγικὸς ὑποκριτῆς, ὃς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν σκευὴν ἀπέδοτο κακῶς πράττων. οὗτος ἐλαύνων περὶ τοῖς τείχεσιν ἐνδεικνύμενος διεχλεύαζε. περὶ τοῦτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ “Καὶ πῶς — ἄλλας.” Pollux VI. 65. Λεπτοὶ ἄλλας, εἰς οὓς τις ἐμβαπτει, ὡς Ἀριστοφάνης “Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἄλλας.” In λευκοὺς corruptum est λεπτοὺς apud Athen. IX. p. 367 B. Ἀλὼν δὲ καὶ ὄξους μέμνηται ὁ καλὸς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς περὶ Σθενέλου τοῦ τραγικοῦ λέγων “Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἔν ῥημα; | εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἄλλας.” De Sthenelo dictum ab Tyrwhitto ad Aristot. Poet. c. 37. DIND. Haec fortasse unus ex convivis exclamat indignabundus quod Stheneli ῥῆσιν

aliquis recitare velit. Similiter de Agathone (Fr. 229) actum suspicatur Both.

V. 1. Sthenelus tragicus poeta insulsus, derisus etiam a Platone com. II. 639. (ubi v. Mein.) et 659. *ῥήματα*] *ῥήμα* Athen. IX. 367 B. unde *ῥημά τι* (et mox *ἐμβαπτόμενον*) Porson. Opusc. p. 36. Quod non probandum. V. 2. B. *εἰς ὄξος* —. Versum posteriorem a Morsimo pronuntiatum esse censet Fritzschi ad Ran. 151, qui utpote medicus alicui in os indiderit voces Stheneli grandiloquas. *ἐμβαπτόμενος*] Arched. IV. 436. *ἄλμης* — *εἰς ἣν ἂν ἐμβάψαιτο πᾶς ἐλεύθερος*. S. Marc. Evang. XIV. 20. *ὅς ἂν ἐμβάψῃται μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ τρύβλιον* —. Cratin. II. 95. *εἰς ἄλμην* — *χλιαρόν ἐμβάπτων*. Dicebant aequae *ἐμβάπτειν* et *ἀποβάπτειν* εἰς τι. V. Bekk. Anecd. p. 316, 31. Athen. IX. 409 B. *ἡ λεπτοὺς ἄλας*] Fort. *ἡ 'ς λεπτοὺς ἄλας*. I. e. Anglice 'fine, crushed, salt.' Cf. Alex. com. III. 471. *σμήσας τε λεπτοῖς ἄλαϊ*. Archestr. ap. Athen. *ἀλοῖ μόνον λεπτοῖσι πάσας*. Quibus opponuntur *χόνδροι ἄλας* Ach. 521. i. e. 'lump, rock, salt.'

XXXIII.

(229 D. 167 B.)

180

Schol. Platonis p. 373. ed. Bekk. ubi de Agathone agitur,

τραγωιδ'
ἐπὶ μαλακίαι
ταδῆ ἦν δ' οὔτος
παῖς Ἀθηναῖος . . .

Recte Gaisfordum *Γηρυτάδῃ* restituere opinor. Grammatici verba haec fere fuisse credibile est, *ποιητῆς τραγωδίας, δς διεβάλλετο* (vel *ἐσκώπτετο*) *ἐπὶ μαλακίᾳ, ὡς Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. ἦν δ' οὔτος Τισαμενοῦ παῖς Ἀθηναῖος*. [*Ἀθηναῖον?*] collato schol. Luciani Rhet. praec. c. 11. in cod. Barocc. 56. ap. Cramer. Anecd. Ox. IV. 269. *Ἀγάθων τραγωδίας ποιητῆς εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος Ἀριστοφάνει ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. ἦν δὲ Τισαμενοῦ τοῦ Ἀθηναίου υἱός, παιδικὰ γεγωνὺς Πανσανίου τοῦ τραγικοῦ* cet. DIND. V. Fritzs. ad Ran. p. 44.

XXXIV.

(215 D. 166 B.)

181

Soph. El. 28. *ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ | τέθνηκεν*; Ad hunc locum schol. *Καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῶδῃκεν ἐν Γηρυτάδῃ*. Verba Aristophanis non servata sunt. Hinc colligit Bergkii etiam alia ex praecedentibus in usum suum

convertisse comicum. Non absimile est illud Nub. 1415.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;

Conjecturam valde incertam de loco corrupto scholiastae
 Pityti v. 550. cui Gerytadae nomen restituit, protulit Hemster-
 husius in annotatione p. 166. 167. Quod satis habemus verbo
 tetigisse. DIND.

Ad hanc fabulam fortasse pertinent versus duo ab Dione
 Prusaeo (vol. II. p. 273. Reisk.) servati, Ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους
 τοῦ μέλιτι κεχριμένου | ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα.
 V. ad Fr. 619.

Δ Α Ι Δ Α Λ Ο Σ.

De tempore quo haec comoedia docta sit nihil plane compertum habeo, inter posteriores tamen referenda esse videtur. Jam vero Clemens Alex. Strom. VII. p. 753. arguit summam similitudinem inter hanc et cognominem fabulam Platonis intercessisse, *Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Δαίδαλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται*. Confer qui de comicorum furtis satis multa memoriae prodidit, Eusebium in Praepar. Evang. X. 2. Illud quidem Clemens non distincte exposuit, uter utrum poetam sit imitatus, verum qui utriusque poetae ingenium recte cognoverit non dubitabit quin, si qua fraus fuit in illa similitudine, ea in Platonem magis quam in Aristophanem cadat. Veri autem simile est Aristophanem notavisse Platonem hoc ipso nomine, quemadmodum in Parabasi Anagyri Fr. XXI. reprehendit nescio quem poetam comicum, qui sua sibi surripuerit, *Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν*. et in Nubibus v. 553 Eupolin ob id ipsum graviter reprehendit, *Εὐπολὺς μὲν τὸν Μαρικᾶν πρῶτιστον παρεῖλκυσεν | ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἰππέας κακὸς κακῶς*. Neque sane negari potest inter Equites et Maricam maximam similitudinem intercessisse, quantum quidem ex reliquiis Eupolideae comoediae colligi potest. Et Platonem inter atque Aristophanem jam diu invidiam fuisse aliquam ostendit illud quod scholiasta Platonis dicit p. 931. ed. Bekk. *κωμωδεῖται (ὁ Ἀριστοφάνης) ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξήρην ἀγαλμα*. *Εὐπολὺς Αὐτολόνῃ, Πλάτων Νίκαις*. Et fuit cum Platonem Aristophanis calumniis et criminationibus respondisse crederem in Paedario: *εἰ μὲν μὴ λίαν (ἐπὶ τοῦδ') ἀνδρὸς ἡραγκαζόμεν | στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν*. Sed haec, utut incerta conjectura est, certe adversus aemulum

poetam jactata sunt. Exhibuit autem Aristophanes in hac comoedia, ut docui in Commentat. p. 398, Iovem, Daedali ope usum, varias formas inducentem Ledamque corrumpentem. BE. De argumento hujus fabulae Suidas v. *Εὐρύβατος*: Καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα καὶ πλουτοῦντα (πλάττοντα Bo. πλημμελοῦντα? καὶ πλουτ. om. Dind.) καὶ πανουργοῦντα. De Jove epigrammaticus nescioquis, Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς δι' ἔρωτα | Ἀθήης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. Etiam Platonis, et Eubuli sive Philippi, et Sophoclis tragici fuerunt fabulae sic appellatae. De hujus fabula Themistius ad Aristot. de Anima I. 3. Δημόκριτος παραπλησίως λέγων Φιλίππῳ τῷ κωμωδοδιδασκάλῳ· φησὶ γὰρ τὸν Δαίδαλον κινουμένην ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτῃν ἐγγέαντα ἄγρῳον χυτὸν.

182 — 184 (235 D. 187 — 189 B.) I. II. III.

Καὶ ταῦτ' ἔχοντα πουλύπους καὶ σπητίας.

Τὸν πουλύπουν μοι ἔθηκε.

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένον.

Athen. VII. p. 316 B. Τὸ δὲ πώλυτον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ “Καὶ ταῦτ' — σπητίας.” καὶ πάλιν “Τὸν — ἔθηκε.” καὶ πάλιν “Πληγαὶ — πιλουμένον.” Vix credibile est eundem versum in utraque comoedia positum fuisse. Cf. ad Fr. 2. 151. Haec ad solennitatem quae, ubi Leda peperit, ad modum Amphidromiorum instituta sit referenda esse censet Bergk. V. Comm. p. 398 sq.

V. 1. ταῦθ' ἐκόντα (om. καὶ) vulgo. Emendatum [a Porsono Adv. p. 100.] ex p. 323 C. ubi haec ex Danaidibus afferuntur, Σηπία. Ἀριστοφάνης Δαναΐσι·

Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σπητίας καὶ πουλύπους.

Ex Athenaei epitome sua petiit grammaticus Hermannii p. 322. 323. Σηπιδίων mentio fit in Danaidum Fr. IX. (Fr. 252.) DIND. τοιαῦτ' ἔχοντα Elmsl. n. ms. V. 2. λέγονται] Mendosum, ut videtur. Qu. φέρονται, vel 'πιφέρονται. μοι ἔθηκε libri. μοι ἔθηκε Porson. Adv. p. 100. μοῦθ' ἔθηκε aut παρέθηκε Bergk. Qu. παρέθηκε, aut ποῦ ἔθηκε, aut μοι παράθηκε. V. 3. πουλύπου — πιλουμένου] Cf. Zenob. III. 24. Δις ἐπτά πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος: ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. Lys. 577. Eubul. III. 268.

IV.

(236 D. 184 B.)

185

Πάσαις γυναιξὶν ἔξ ἑνός γέ του τρόπου
ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

Athen. IX. p. 367 D. et p. 368 C. ubi de vocabulo παροψὶς agit, Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ “Πάσαις — ἐσκευασμένους.” τρόπου utrobique omittunt libri scripti, ut Musurus de conjectura id addidisse videatur. DIND. Haec de Leda dici censet Bergk.

V. 1. γυναιξὶν ἔστιν (om. τρόπου) Fritzs. ἔξ ἑνός γέ του τρόπου] Quoquomodo. Cf. Pl. 402. ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ. Th. 430. ἀμωσ-γέπως, | ἡ φαριμάκοισιν ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ. Fr. 513. ἡ Πρόδικος ἡ τῶν ἀδολεσχῶν εἰς γέ τις. V. 2. παροψὶς] Cf. Aesch. Ag. 1447. ἔμοι δ' ἐπὶ γαγεν | εἰνῆς παροψώνημα τῆς ἑμῆς χλιδῆς. Sotad. com. III. 588. παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ· | τοῦτον (τοῦτον Mein.) μασσάται παρακατεσθίει, δ' ἔμέ. Plat. com. II. 625. ὁπόθεν ἔσοιτο μᾶζα καὶ παροψίδες. De Leda reliquisque Jovis amoribus furtivis dictum. Juvenal. Sat. II. 142. ‘Quam magna multaque paropside coenat.’

V. VI.

(237 D. 185. 186 B.)

186. 187

᾽Ωιδὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυνόν.
Εὖ ἴστε, πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυνόνων βίαι
ὕπνῳ τίκτουσιν ὥς πολλὰς.

Athen. IX. p. 374 E. Καὶ Θεόπομπος δ' — ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυνόνα — καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ “᾽Ωιδὸν — ἀλεκτρυνόν.” καὶ πάλιν “Πολλαὶ — πολλὰς.” ἐν δὲ Νεφέλαις (v. 665.) — φησί· Νῦν — ἀλέκτορα.

V. 2. Hoc fragmentum ex Platonis Daedalo attulit schol. Nub. 663., ubi ἐνίοτε πολλαὶ scriptum. Unde iisdem utrumque poetam verbis usum esse conjecit Ernesti in annotatione ad scholia, Clementis Alexandrini loco confisus Strom. VII. p. 752. ed. Potter. Sed scholiastae fidem elevant Photius et Suidas s. v. ὑπνῳ, qui non de feminino ἀλεκτρυνόν sed de usu adjectivi ὑπνῳ agentes (ὑπνῳ λέγουσιν ὡς ἡμεῖς), quod reprehendit Moeris p. 73. (Ἀνεμιαῖον Ἀπτικόν· ὑπνῳμιον Ἑλλήνας) Aristophanis Δαιδάλου nomen posuerunt et Platonis philosophi locum quendam (Theaet. p. 161 A.), in quo ἀνεμιαῖα legitur, adjunxerunt. Et apud Suidam quidem ἐνίοτε πολλαὶ scriptum, apud Photium ἐνίοτε (sic) πολλαὶ, ubi Porsonus correxit ἐν ἴστε· πολλαὶ —. [Ita etiam Bergk., quum ἐνίοτε cum πολλαὶ πολλὰς conjungi nequeat. Ipse malim ἐν ἴστε· πολλαὶ —.] Sine auctoris nomine Eustathius p. 1479, 28. attulit πολλαὶ τῶν ἀλε-

τρυνών ὑπηνέμια τίκτουσι. Quod si forte recte habet ἐνίοτε πολλὰι, comparari potest Acharnensium v. 295. πόλλ' ἂν ἀποφῆναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ καδίκουμένους. βίῃ ὑπηνέμια Suid. ὑπηνέμια βίῃ Athen. καὶ ὑπηνέμια (om. βίῃ) schol. Aristoph. Καὶ post hunc versum recte transposuit Hermannus, ubi alius affertur versus, καὶ "ὁ δὲ παῖς ὄδ' ἔνδον τὰς ἀλεκτρύνας σοβεῖ." quem omiserunt Photius, Suidas et Athenaeus. DIND. "Secundum fragmentum auctius servavit Photius p. 624, 28. 'Υπηνέμια λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ' Ἐνίοτε πολλὰι τῶν ἀλεκτρυνών βίῃ | ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾧ πολλὰκις. Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτῳ ἀναιμία καὶ Μενανδρὸς Δακτυλῳ' Ἀναιμίαον ἐγένετο. Similia Suidas. At iisdem his versibus usus est etiam Plato in cognomine fabula. Vide schol. Nub. 659. οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο τοῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθρῳ (ἦν) τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρύνα λέγειν. σαφὲς δὲ γίνεται ἐν τῷ Ἀμφιράῳ — καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος (Ἀριστοφάνους) Fritzsche, ut etiam hi versus utriusque fuerint poetae. Cf. Cobet. Observ. in Plat. p. 80.) Δαιδάλῳ' Ἐνίοτε πολλὰι τῶν ἀλεκτρυνών (βίῃ) | Ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾧ πολλὰκις. Καὶ ὁ δὲ παῖς ὄδ' ἔνδον τὰς ἀλεκτρύνας σοβεῖ. Confirmant autem haec plane id quod prodidit Clemens, multa utrique comoediae esse communia, et fortasse etiam tertius ille versus, Ὅ δὲ παῖς ὄδ' ἔνδον τὰς ἀλεκτρύνας σοβεῖ, in Aristophanis Daedalo legebatur." BE. Hoc tenendum est, Photium et Suidam Aristophanis testimonium adscribere ut probent etiam ὑπηνέμια ᾧ ab Atticis dici; scholiastam autem ut ἀλεκτρύνα etiam gallinam dici ostendat. V. 3. ὑπηνέμια] Atticistae hanc vocem improbabant. Moeris p. 73. Ἀναιμίαον Ἀττικῶς ὑπηνέμιον Ἑλληνικῶς. Thom. Mag. p. 68. Ἀναιμίαον οὐκ ὑπηνέμιον. Praeter Platonem ac Menandrum (IV. 99.) ἀναιμίαον ᾧν dixit etiam Araros comicus III. 274. De ovibus ὑπηνέμιοις v. Arist. H. A. V. 1. 7. VI. 2. 11 sq. VI. 2. 21. X. 6. 2.

Ὁ μηχανοποιὸς, ὅποτε βούλει τὸν τροχὸν
ἔαν ἀνεκὰς, λέγε, Χαῖρε, φέγγος ἡλίου.

Erotian. p. 50. Ἀνεκὰς: ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω. σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἐκὰς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ φησὶν "Ὁ μηχανοποιὸς — ἡλίου." Verba Jovis esse suspicatur Bothius post facinus aliquod persequentes eludentis et in machina scenica sublime aufugientis.

V. 1. ὁ μηχανοποιός] Cf. Pac. 174. ὃ μηχανοποιεῖ (ὁ μηχανοποιός?) πρόσχε τὸν νοῦν, ὡς ἐμὲ | ἥδη στρουφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν. Ach. 54. οἱ τοξόται. Av. 1628. ὁ Τριβαλλός. τὸν τροχὸν | ἔαν ἀνεκὰς] Qu. τῷ τροχῷ | ἔαν μ' ἀνεκὰς. V. 2. ἔαν] ἔλάν Bergk. κάειν Fritzsche.

ad Thesm. 17. *ἔλκειν* Cobet. Quod et ipse conjeceram. Sed non temere sollicitandum *ἔαν*. *ἀνεκᾶς*] Cf. Vesp. 18. De accentu v. Lud. Dind. in Thes. s. h. v. *χαῖρε, φέγγος ἡλίου*] I. e. vale, vita. Locutio tragica. Cf. Ach. 1184 sq.

VIII.

(232 D. 183 B.)

189

Hesychius, *Δαιδάλεια* (*Δαιδάλειον*, sc. *ἔγαλμα*, Bo.): *Ἀριστοφάνης τὸν ἀπὸ (ὑπὸ id.) Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον*. Ubi vide interpretum annotationes. Cf. Schol. Eur. Hec. 838. (I. 424. ed. Ox.) "Jocus, ut videtur, qualis est in Pac. 173." (Dobr.) "Daedaleae artis monumenta tam artificiose elaborata esse credebantur ut quasi vivere viderentur. V. Eur. Hec. 821. ibique schol. Quomodo autem Daedali memoria cum Jovis furtis et fraudibus composita sit facile intelliges si recorderis antiquae illius famae de Pasiphae et tauro, quae comicos poetas ad consimile figmentum adduxit." (Be.)

IX.

(239 D. 193 B.)

190

Hesychius, *Δορυφόνον*: *τὸν δολοφονοῦντα*. *Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ*. Scripserat, opinor, *δολοφόνον*. Cf. Soph. Idem suadet Bothius.

X.

(238 D. 191 B.)

191

*Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος
νῦν ἐστι; περὶ ὄνου σκιᾶς.*

Photius p. 338, 15. et Suidas, *Ὅνου σκιά*: — *Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ "Περὶ — σκιᾶς."* "Verba ipsa utrum duarum sint personarum an unius sibi ipsi respondentis incertum est." (Dind.) Hoc censet Bergk. "Vide an sint duo dimetri." (Dobr.)

V. 1. *Qu. περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ἐστὶν οὗτος ὁ πόλεμος; | οὐ περὶ ὄνου σκιᾶς; Aut περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ἐστὶ; περὶ ὄνου σκιᾶς; Cf. ad Eq. 87. περὶ πότου γὰρ ἐστὶ σοι; νῦν ὑμῖν ἐστι ap. Suid. V. 2. περὶ ὄνου σκιᾶς] Cf. ad Vesp. 191.*

XI.

(241 D. 194 B.)

192

Phrynichus p. 427. ed. Lob. *Κάκκαβον* διὰ τοῦ ἧ κακᾶβην λέγε, τὸ γὰρ διὰ τοῦ ὁ ἀμαθές. καὶ γὰρ *Ἀριστοφάνης*

ἐν Δαιδάλῳ χρηται διὰ τοῦ ἡ. Haec ad Daetalenses (Fr. V.) refert Jungermannus ad Poll. X. 106. probante Dind.

193

(240 D. 195 B.)

XII.

Pollux VII. 100. Κογχυλίας λίθος ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ. Sic λυχίας λίθος Plat. com. II. 663. Intellige marmor conchyliatum. I. q. κογχίτης λίθος Paus. I. 44. 6. Alia forma κογχυλιάτης est Xen. An. III. 4. 10. Cf. v. ἀνακογχυλιάζειν Vesp. 589.

194

(241 D. 192 B.)

XIII.

Pollux VII. 117. Ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ τεκτόναρχος Μοῦσα. τὸ δὲ ἀρχιτεκτονεῖν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δαιδάλῳ. Verbo ἀρχιτεκτονεῖν utitur in Pace v. 305. Quamobrem videndum ne Pollux Δαιδάλῳ pro Εἰρήνῃ scripserit, quum Sophoclis locus ante oculos versaretur. Proprie de Daedalo dictum, qui non modo ἀγαματοποιὸς fuit, sed etiam ἀρχιτέκτων, velut labyrinthi.

195

(233 D. 182 B.)

XIV.

Ἦδη τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία;

Suidas, Εὐρύβατος: πονηρός — καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα καὶ πλουτοῦντα (πλάττοντα Bernh. Both. "fort. delendum καὶ πλουτ." Dind.) "Ἦδη — Δία." Cf. Eust. p. 1864, 31. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ ὑποθέμενος αὐτὸν εἰς πολλὰ μεταβαλλόμενον καὶ πανουργοῦντά φησιν "Ἦδη τις ὑμῶν οἶδεν (sic) Εὐρύβατον Δία;" ὡς τοῦ Εὐρυβάτου δηλαδή ποικίλου ὄντος πονηρεύεσθαι. Schol. Luciani Alex. c. 4. in cod. Vind. δ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρός καὶ πανουργός, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι. "Satis festive igitur comicus poeta Iovem omni divino honore ac dignitate exutum induxit tanquam hominem fraudulentissimum, quasi Eurybatum quendam vel Phrynondam: eandem-

que rationem sine dubio etiam Plato secutus est, qui in illa quoque fabula quae Ζεὺς κακούμενος inscribitur Jovis nomini nequaquam videtur pepercisse." BE.

εἰ δὲ τις Suid. Dind. ἤδη τις Eust. p. 1864, 31. Quod recipiendum, et interrogative haec accipienda sunt. Cf. Nub. 346. ἤδη ποτ' — εἶδες etc. Soph. El. 62. εἶδεν Suid. Dind. οἶδεν Eust. Elmsl. n. ms. Dobr. Cf. ad Ach. 610. 613. Εὐρύβατον] I. e. πονηρόν. Cf. Fr. 39. ὦ μίαν καὶ Φρυγῶντα καὶ πονηρὸν σύ.

ΔΑΙΤΑΛΗΣ. *)

Ad nomen hujus fabulae declarandum hi pertinent loci grammaticorum. Suidas, *Δαιταλεῖς*: δαιτυμόνες καὶ θιασώ-
ται καὶ συμπόται, καὶ οἶον συνδαιταλεῖς· οὕτως Ἀριστοφάνης.
Etymol. M. p. 251, 40. *Δαιταλεύς*: ὁ εὐωχῆτής· ἀφ' οὗ δρᾶμα
Ἀριστοφάνους ὠνόμασται *Δαιταλεῖς*. Quae augenda sunt
verbis ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἑρακλέους δειπνοῦντες ἐγένοντο χορός,
in locum plane alienum dejectis p. 286, 23. Eadem paullo
uberiora praebet Orion p. 49, 8. *Δαιταλεῖς*: δαῖς δαιτὸς δαι-
τεύς, ὡς μέλανος μελανεύς, λέοντος λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ
τῆς αἰ δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ *Δαιταλεῖς* δρᾶμα Ἀριστοφάνους,
ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἑρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες χοροὶ
(corr. χορός ex Etym. M.) ἐγένοντο. Qui hoc dicere videtur,
chorum ex epulonibus constituisse in templo Herculis convivatis.
Fortasse igitur ad hanc fabulam referendum quod scholiasta
Vesparum v. 60. narrat, οὗθ' Ἑρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξα-
πατώμενος: ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεδιδαγμένοις δράμασιν εἰς
τὴν Ἑρακλέους ἀπλησίαν πολλὰ προείρηται: nisi hoc scho-
liastae commentum est ex verbis poetae confictum.

Fuit haec prima omnium poetae fabula, quod ipse
innuit in Nubibus v. 528.

ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν
ὁ σώφρων τε χῶ καταπύγων ἄριστ' ἡμουςάτην,
κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἢ κοῦν ἐξῆρ πῶ μοι τεκεῖν,
ἐξέθρημα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε,
ἐν τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὄρκα.

Ad quem locum scholiastae haec annotarunt, σώφρων τε χῶ:
πρῶτον δρᾶμα γράψας ἐξέθρημεν ὁ ποιητὴς τοὺς *Δαιταλεῖς*, ἐν

*) *Δαιταλεύς* valet i. q. *δαιτυμών* (Straton. IV. 545.). Temere Bothius
pagi Attici fuisse nomen censet (v. Fr. XVII. Galen.), cujus incolas epulum
illud in honorem Herculis apud se celebrantes induxerit comicus. De
Daetalensibus nostri Fritzscheii commentatio prodit Lipsiae anno 1831.

ὃ σῶφρον μειράμιον εἰσάγει καὶ ἕτερον ἀχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. ἄριστ' ἤκουσάτην: ἀντὶ τοῦ ἡυδοκίμησαν. οὐ γὰρ [τότε add. Ald.] ἐνίκησαν, ἐπεὶ δεύτερος ἐκρίθη ἐν τῷ δράματι. παρθένος: οὕτω ἐπέτρεπον ἐμὰντφ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθήκε τὰ δράματα ὁ ποιητὴς εὐλαβὴς ὢν, ἀπὸ δὲ τῶν Ἰνπέων ἤρξατο δι' ἑαυτοῦ εἰσιέναι. παῖς δ' ἑτέρῳ: Φιλωνίδης καὶ [ἤ?] Καλλίστρατος· οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐδίδαξε τοὺς Δαιταλεῖς, πρῶτον αὐτοῦ δράμα. Scholion postremum, quod non legitur in codicibus R. et V., recentis grammatici imperitiam prodit, qui ad primam fabulam transtulit quod de primis fabulis traditum legerat ab vitae scriptore vol. 1. p. 34, 5. εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν ἄλλως τε εὐφνὴς τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα. — ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἡγωνίσατο. Quaeritur igitur Philonides an Callistratus Daetalenses egerit: quae non tam difficilis expeditu res est quam quibusdam visum fuit. Nam, quum in Equitibus, ad quam spectant verba ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἡγωνίσατο, primum ipse in scenam prodierit poeta, de tribus autem quae Equites praecesserunt fabulis, Daetalensibus, Babyloniiis, Acharnensibus, postremas duas ab Callistrato actas esse liquido sciamus, Daetalenses Philonidem docuisse sequitur fallique grammaticum qui p. 24, 16. scripsit, ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἐπὶ ἄρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου. Qui fortasse Babylonios in mente habuit. Diotimus autem archon fuit eponymus olymp. 88, 1.

Argumentum fabulae praecipue in ostendendis vitiis et incommodis pravae juvenum Atheniensium educationis versatum esse videtur. Quam rem poeta ita instituit ut senem patrem introduceret cum filiis duobus, altero novitiae, altero pristinae addicto disciplinae, cujus laudes eximiis versibus celebravit in Nubibus inde a v. 961. DIND.

Quaeritur qua solennitate haec fabula acta sit. Et Rankius quidem p. CCCXIX. Lenaeis doctam esse censet, sed iis usus argumentis, quae nihil probant. Fritzschi, qui de hac fabula singularem edidit commentationem Lips. 1831, p. 9. ad idem festum refert, nisus maxime hoc documento, quod poeta dicit in Ach. v. 1150. Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος, τὸν μελέων ποιητὴν, | ὥς μὲν ἀπλῶ λόγῳ κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς, | ὅς γ' ἐμὲ τὸν

τλήμονα Ἀθήναια χορηγῶν ἀπέκλεισ' ἄδειπνον. Quae vix ad aliam fabulam quam ad Daetalenses possunt pertinere. Itaque, si haec satis vera et recta ratione conclusa sunt, Antimachus choro sumtum suppeditavit.

Ipsam fabulae nomen rem quae illic est acta quodam certe modo illustrat, de quo Suidas haec dicit, *Δαιταλεῖς δαιτυμόνες καὶ διασῶνται καὶ συμπόται καὶ οἶον συνδαιταλεῖς οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος τοῦτ' ἐδείκνυνεν*. Quae mirum est quod Dindorfius neglexerit, recte enim Rankius existimavit ex ipsa hac comoedia petita ea esse. *) Adde Etym. M. p. 251, 40. et Zonaram p. 464, 5. *Δαιταλεὺς δ' εὐωχητής· ἄφ' οὗ δράμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς κτλ.* Et ibidem alia interpretatio exstat, separanda a reliquis, quae pertinet ad illum Aristophanis locum, *Δαιταλεῖσι δαιτυμόσι, διασώταις, ἢ συμπόταις. καὶ συνδαιταλεῖς, ἥγον εὐωχῆται. Δαιταλεὺς δ' ἐπὶ τὰ δεῖπνα πορευόμενος*. Memorabilis denique Orionis est locus p. 49, 8. *Δαιταλεὺς δαῖς δαιτὸς δαιτεὺς, καὶ μελανὸς μελανεύς, λέοντος λεοντεύς, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ δαιτεὺς δαιταλεὺς, καὶ Δαιταλεῖς δράμα Ἀριστοφάνους, ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες χοροὶ ἐγένοντο*. Similiter interpretantur hanc vocem Pollux VI. 12. Eustath. p. 1424. 23. Hesychius v. *Δαιταλεὺς*. alii. Hoc autem ex his grammaticorum locis apparet, hanc comoediam nomen accepisse a choro convivarum, qui in fano Herculis epulati sint, ibique regis quoque aliquas fuisse partes. Itaque *δαιταλεῖς* non possunt quivis appellari convivae, sed qui rem aliquam sacram faciunt, epulones quasi quidam, itaque ex illis interpretationibus unice probanda est *διασῶνται*. Sed, haec sola testimonia si superessent, in magna obscuritate comoedia versaretur. At commode alia adsunt quae ista illu-

*) Ita haec Bergkii constituit: *Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν | τοῖς δαιταλεῦσιν, ὥσπερ ἄξιον λόγον* (i. e. 'argumentum', coll. Vesp. 54. 64.), | *χαριζόμενος τὸ δράμα τοῦτ' ἐδείκνυνεν*. Ipse tentaveram *ὁ βασιλεὺς ἐπιδείπνιον | τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ θέαν τινὰ | ἀξιόλογον χαριζόμενος ἐδείκνυνεν* (aut τότε δεικνύει). At non Aristophanis haec sed Theophrasti Simocattae (Hist. V. 5.) esse post Toupium monuit Meinekius, ideoque delendum esse hoc fragmentum.

strant. *Δαιταλῆς* enim sunt qui alias *παράσιτοι* antiquo more appellabantur: mos enim apud Athenienses fuit in unoquoque pago duodecim eligere viros generis nobilitate et vitae probitate insignes, qui dicta die quovis, ut videtur, mense in Herculis fano epularentur. De quibus thiasotis locuples auctor est Diodorus mediae comoediae poeta apud Athen. VI. p. 239 D., ubi parasiticae artis laudes illustrat, *ὅτι δ' ἦν τὸ πρᾶγμ' ἔνδοξον αἰεὶ καλὸν | ἐκείθεν ἂν γνοίη τις ἔτι σαφέστερον. | τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις | ἐν ἀπασι τοῖς δήμοις θυσίας ποιουμένη, | εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ | οὐπῶποτ' ἀπεκλήρωσεν οὐδὲ παρέλαβεν | εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν | ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας ἐπιμελῶς | ἐκλέξαμένη τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας, | ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας. | εἰδ' ὕστερον τὸν Ἡρακλέα μιμούμενοι | τῶν εὐπόρων τινές, παρασίτους ἐλόμενοι | τρέφειν, παρεχάλλον οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους κτλ.* Rex autem curabat ut parasiti illi ex omnibus pagis secundum leges eligerentur. Vide ipsam legem apud Athen. VI. p. 235 C. *Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλεύοντα τῶν τε ἀρχόντων, ὅπως ἂν καθιστῶνται, καὶ τοὺς παρασίτους ἐκ τῶν δήμων αἰρῶνται κατὰ τὰ γεγραμμένα· τοὺς δὲ παρασίτους ἐκ τῆς βουκολίας ἐκλέγειν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἑαυτῶν ἕκαστον ἑκτέα κριθῶν, δαίνυσθαι δὲ τοὺς ὄντας Ἀθηναίους ἐν τῷ ἱερῷ κατὰ τὰ πάτρια κτλ.* Itaque germanis tantum Atticis licuit in istud quasi thiasotarum collegium cooptari. Regis officium in hac re fuisse ostendit etiam Themisonis quamvis obscurus satis locus ibidem p. 235 A. *Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλέα τὸν αἰεὶ βασιλεύοντα καὶ τοὺς παρασίτους, οὓς ἂν ἐκ τῶν δήμων προαιρῶνται, καὶ τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας τὰς πρωτοπόσεις.* Quamquam autem aliis quoque diis parasiti eligebantur, quemadmodum Castori et Polluci (v. Athen. p. 235 B.) et Acharnis in honorem Apollinis (v. Athen. p. 234. F. et p. 235 C.), tamen in Herculis potissimum sacris hic mos obtinuit. V. Athen. p. 235 A. *Κλειδήμος δ' ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶ· Καὶ παράσιτοι δ' ἡρέθησαν τῷ Ἡρακλεῖ.* et ibid. C.: *ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Τετραπόλει μνημονεύων τῶν καταλεγομένων τῷ Ἡρακλεῖ παρασίτων.* Illud vero memoratu dignum, quod in illo Herculis fano quod in Cynosarge fuit parasiti non ex

germanis Atticis sed ex spuris conveniebant. V. ibid. p. 234 D. Ἐν Κυνοσάργει μὲν οὖν ἐν τῷ Ἡρακλείῳ στήλῃ τις ἔστιν, ἐν ᾗ ψήφισμα μὲν Ἀλκιβιάδου, γραμματεὺς δὲ Στέφανος Θουκυδίδου, λέγεται δ' ἐν αὐτῷ περὶ τῆς προσηγορίας οὕτως· Τὰ δ' ἐπιμήγρια θυνέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. οἱ δὲ παρᾶσιτοι ἔστων ἐκ τῶν νόθων καὶ τῶν τούτων παίδων κατὰ τὰ πάτρια. ὃς δ' ἐν μὴ θέλῃ παρασιτεῖν, εἰσαγέτω καὶ περὶ τούτων εἰς δικαστήριον. Jam vero quibus obtigit ille honor, ut parasiti eligerentur, etiam filios una secum ad coenam adducere solebant, id quod colligi potest ex Isaei orat. de Astyphili hered. § 30. Εἰς τοίνυν τὰ ἱερὰ ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς τὸν Ἀστύφιλον παῖδα ἤγε μεθ' ἑαυτοῦ ὥσπερ καὶ ἐμὲ πανταχῇ, καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοὺς Ἡρακλέους ἐκείνῳ εἰσήγαγε, ἵνα μετέχοι τῆς κοινωνίας· αὐτοὶ δ' ὑμῖν οἱ θιασῶται μαρτυρήσουσιν.

Jam igitur Aristophanes quoque in hac fabula exhibuit parasitos ex pago nescio quo electos (neque enim videtur certum aliquem pagum finxisse), homines nobiles et germanos Athenienses, in fano aliquo Herculis epulantes. Atque, ut ego quidem arbitror, parasiti illi comitati erant pueris, quod satis fuisse usitatum arguit ille Isaei locus. Potestque hoc etiam alia ratione confirmari: namque duodecim in singulis pagis parasiti eligebantur, quod Diodori ille locus indicat, at vero comoediae chorus constabat ex viginti quattuor personis, et thiasotarum quidem numerum augere vix licuit poetae, sed satis commode duodecim senibus duodecim juvenes filios adjungere potuit. Sane scholiasta Eq. 593 contendit, si duo fuerint hemichoria, imparem fuisse numerum, Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἡμιχόρια ἴσταντο ἦτοι. ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἐν τοῖς τοιούτοις χοροῖς εἰ μὲν ἐξ ἀνδρῶν εἴη καὶ γυναικῶν ὁ χορὸς, ἐπλεονέκτει τὸ τῶν ἀνδρῶν μέρος καὶ ἦσαν ἡ', αἱ δὲ γυναῖκες ἑνδεκα· εἰ δὲ παίδων εἴη καὶ γυναικῶν, αἱ μὲν γυναῖκες ἡ' ἦσαν, οἱ δὲ παῖδες ἰα'· εἰ δὲ πρεσβυτῶν καὶ νέων, τοὺς πρεσβύτας πλεονεκτεῖν δεῖν φασίν. At ista an firmo aliquo fundamento nitantur nescio. Mihi quidem multo videtur probabilius in hac fabula senum et puerorum numerum aequalem fuisse. — Convivio igitur finito, quae prima fuit comoediae pars, iidem qui epulati erant tanquam chorus in orchestram prodibant: id quod satis docet Orion p. 49, 10. καὶ Δαιταλεῖς

δράμα Ἀριστοφάνους, ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἑρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες χοροὶ ἐγένοντο. Quod non opus est corrigi, quemadmodum Dindorfius voluit, χορὸς ἐγένετο: nam indicio est hic ipse locus bifariam divisum fuisse chorum, adde Fr. XVIII. 3. At quid deinde sit factum commode illustrat locus Etym. M. p. 286, 19. Δράμα, ποίημα, πᾶγμα —. λέγεται δὲ δράματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα, ὡς ἐν ὑποκρίσει, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἑρακλέους ἐγένοντο [ἐγέν.?] χορὸς. Obscurus sane locus neque satis integer: illud tamen apparet, ad Daetalenses eum esse referendum.

Jam illud episodium sequebatur ea pars fabulae quae potissimum institutum et consilium totius fabulae illustrabat. Namque poeta, ut ostenderet quantum Athenienses jam ab antiqua ista disciplinae severitate descivissent, induxit senem aliquem, virum probum et procul ab urbis deliciis rure vitam transigentem, qui ex duobus filiis unum antiquo ipse more educavit, alterum in urbem miserat erudiendum, qui cum ad patrem reversus esset eo ipso die quo in Herculis fano epulones illi quibus interfuit pater convivium agebant, pater explorabat quo pacto ille esset moratus et quibus disciplinis eruditus: rediit enim filius ille ad patrem omnibus novitiae disciplinae imbutus vitiis. Itaque gravissima rixa atque expositulatio inter patrem filiumque exorta. Spectant huc Fr. VII. XIII. al. BE. Fabulae hujus supersunt fragmenta non minus quam quadraginta octo.

I. (31 D. 231 B.) 196

Anecdota Bekkeri p. 427, 3. Ἀποβοροχθίσαι: τὸ καταπιεῖν. ὡς ἡμεῖς Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν ἐχρήσατο.

ἀποβοροχθίσαι] Malim καταβοροχθίσαι. Idem suadet Cobetus. Cf. Eq. 357. 826. Av. 503.

II. (33 D. 233 B.) 197

Antiattic. Bekk. p. 104, 28. Κλινάρια: οὐ μόνον κλινίδια. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. Κλινάριον ex hac fabula citat Pollux X. 32. Alia forma κλιντήριον est Fr. 372.

III. (21 D. 206 B.) 198

Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτοῖ
πλύνων ἔπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Athen. III. p. 119 C. de forma masculina ὁ τάριχος disputans ex hac fabula apposit "Οὐκ αἰσχυνοῦμαι — αὐτῷ κακά." Ex epitome hunc locum attulit recens grammaticus ab Hermanno editus p. 325: unde ei commune cum epitome vitium est, in qua πλύνων εἰπεῖν ἔπασιν scriptum. Corrupte apud Eusth. p. 73. extr. τάριχον τοῦτον πλύνω. Ad sententiam verborum quod attinet, Casaubonus non τάριχον qui proprie dicitur intelligit, sed hominem nequam, quemadmodum, quod Wakefieldus comparavit, Angli a pickled fellow [a pickle?] dicunt. DIND. Cf. Cramer. Anecd. Par. IV. 248. 11. Imitatur Diphilus Siphnius apud Athen. p. 121 C. πάντας δὲ χρῆ τοὺς τάριχους πλύνειν, ἔχει ἂν τὸ ὕδωρ ἄνοσμον καὶ γλυκὺ γένηται. "Sic Θασία ἔλμη Cratin. Athen. IV. 164 E." (Dobr.) Similiter fere Philocles tragicus poeta ὁ Ἀλμίωνος audiebat διὰ τὸ πικρὸν εἶναι· ἔλμη γὰρ ἡ πικρία (schol. Av. 281). Cf. Alex. III. 402. ὁ δὲ Κίλιξ ὁδ' Ἰπποκλήης, | ὁ ζωμοτάριχος ὑποκριτής. Doricum vero est ὁ τάριχος pro τὸ τάριχος. Illo usus est Epicharmus teste Athenaeo p. 119 B. D. V. Ahrens Dor. p. 387. Utroque utebantur Attici. Hoc fragmentum ad scurrale illud episodium pertinere suspicatur Bergk.

πλύνων] Cf. ad Ach. 389. κἀκυκλοβόρει κἀπλυνεν. Diocl. com. II. 838. πλύνει δὲ τὰ κακὰ τῶν κακῶν ἡμᾶς. Men. IV. 254. τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ. ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά] Cf. Th. 553. οὐδέπω — εἰρηχ' ὅσα ξύνοιδ' (ὕμιν). 474. δὲ ἡμῶν (l. ἡμῖν) ἡ τρία | κατὰ ξυνειδώς εἶπε δρώσας μυρία. Eccl. 17. ἀνθ' ὧν ξυνεῖσαι καὶ τὰ νῦν βουλευμάτα. Lys. 841. καὶ πάνθ' ὑπέχειν πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ. Pl. 214. αὐτῷ] αὐτῷ (pro ἐμαντῷ) Herm. κακά] Fort. κακοῖς.

199

(10 D. 205 B.)

IV.

Ἦ χόνδρον ἔψων, εἶτα μυῖαν ἐμβάλων
ἐδίδον ῥοφεῖν ἂν.

Athen. III. p. 127 C. Χόνδρον δὲ εἶρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως "Ἦ χόνδρον — ῥοφεῖν ἂν." Haec ex prologo aliquo sumpta esse suspicatur Dobraeus. Ad idem illud ludicrum episodium ea refert Bergk., ut de servo aliquo dicantur qui herum ludibrio habeat.

χόνδρον ἔψων] Menand. IV. 222. χόνδρον ἔψει. ἔψων] ἐψῶν libri. ῥοφεῖν] Cf. Vesp. 737. παρέχων — χόνδρον λείχειν. 812. προσέστηκεν φακῇ | ῥοφεῖν. 814.

V.

(26 D. 203 B.)

200

Κάγειν ἐκεῖθεν κακκάβην.

Athen. IV. p. 169 C. *Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης — κακκάβην εἶρηκεν — ἐν Δαιταλεῦσι “Κάγειν — κακκάβην.”*

κάγειν] Mire dictum *ἄγειν κακκάβην*. Qu. καὶ φέρ' — *κακκάβην]*
Cf. Fr. 192. 468. Antiph. III. 125. *κόλλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης*.

VI.

(38 D. 238 B.)

201

Athen. IV. p. 183 E. *Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου — Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι*. De instrumento musico *τρίγωνον* sive *τρίγωνος* dicto v. Pher. II. 272. καὶ *τριγώνους καὶ λύρας*. Eupol. II. 447. 481. Plat. com. II. 638. Theopomp. II. 810. Soph. Fr. 361. Diogen. trag. ap. Athen. p. 636 A. *ψαλμοῖς τριγώνων πεηκτίδων*. Plat. Rep. 399 C.

VII.

(4 D. 212 B.)

202

*Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος,
εἰτά με σκάπτειν κελεύεις;*

Juveni molli et inerti vitae dedito conveniunt haec ab Athenaeo relata IV. p. 184 E. *Ἐμφανίζει δὲ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Δαιταλεῦσι τὴν περὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο (scil. τὴν ἀθλητικὴν) σπουδὴν ὅταν λέγῃ “Ὅστις — κελεύεις;”* “Hic quoque locus depromptus est ex aliqua scena comoediae ubi pater cum pravo filio litigatur. Juvenis enim aegre fert quod pater ipsum, qui in urbe otiosam et mollem degerat vitam, rus abire ibique operi intentum esse jubet.” (Be.)

V. 1. *ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς* codex. *ὅστις δ' αὐλοῖς* Casaub. *ὅστις αὐλοῖς* Br. *ὅς τέως | αἰὲν αὐλοῖς* Jacobs. Add. in Athen. p. 115. *λύραισι κατατέτριμμαι]* *λύραισι κατατέθρυμμαι* conjicit Bergk. Cf. schol. Platon. Apol. p. 19 C. *τὸν βλον κατέτριψεν ἑτέροις πορνῶν*. Fort. *λύραισιν ἐπιτέτριμμαι*. V. 2. *σκάπτειν]* Cf. Av. 1432. *τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι*. S. Luc. Ev. XVI. 3. *σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, ἐπαυτεῖν αἰσχύνομαι*. In fine vulgo interrogationis nota ponitur: fortasse plenum punctum poni praestat.

VIII.

(25 D. 215 B.)

203

Καὶ λεῖος ὥσπερ ἔγγελης, χρυσοῦς (τ') ἔχων κικίνους.

Athenaeus VII. p. 299., ubi de nominativo *ἔγγελης* agit, ex hac fabula posuit exemplum καὶ *λεῖος ὥσπερ ἔγγελης*. Ex

epitome, omisso καί, habent Eust. p. 1240, 18. et gramm. Hermanni p. 321. Schol. Theocriti XI. 10. *Κικίννοις τοῖς μαλλίοις, τῇ κόμῃ, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται, ὥσπερ ἐγγέλως* (alii codd. *ἐγγέλεις*) *χρυσοῦς ἔχων κικίννους*. Aristophanis igitur versus fuit, quod non fugit Hemsterhusium, καὶ λεῖος ὥσπερ ἐγγέλως, χρυσοῦς ἔχων κικίννους. DIND. Cf. Cramerī Anecd. Par. IV. 246, 23. Reprehendit pater filium delicatum quod imberbis (ἄγενειος) sit et cincinnos gerat.

λεῖος ὥσπερ ἐγγέλως] Cf. Eupol. II. 564. τὸ σῶμ' ἔχουσι λεῖον ὥσπερ ἐγγέλως. Eubul. III. 223. αἶ τε λειοσώματα (λιμν. vulg.) — ἐγγέλεις. χρυσοῦς] Fort. χρυσοῦς τ'. κικίννους] Cf. Vesp. 1066. ὡς ἐγὼ τοῦμὸν νομίζω | γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν καὶ σχῆμα κεδρυπρακτίαν.

204

(5 D. 196 B.)

IX.

Καὶ δελφακίων ἀπαλῶν κωλαῖ καὶ χναυμάτι' ἰμερόντα.

Athenaeus IX. p. 368 E. ubi de κωλαῖς agit, Ἀριστοφάνους Δαιταλεῦσι "Καὶ — πτερόντα."

δελφακίων — κωλαῖ] Cf. Fr. 380. κωλαῖς τ' ἐρίφων. Theophil. com. III. 629. ἐνυχλόν, κωλῆν, πόδας — ὑέλους. χναυμάτια πτερόντα vulg. χναυμάτι' ἅτι' ἐρόντα Herwerden, coll. Av. 248. Ipse malim χναυμάτι' ἰμερόντα, vel χναυμάτι' ὅπτι' ἐρόντα. "πτερόντα χναυμάτια Henr. Stephanus in Thes. vol. iv. p. 543. recte interpretari videtur aviculas delicatius apparatus." (Dind.) χναυμάτι'] Teleclid. com. II. 362. μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυμάτιοις οἱ παῖδες ἀν' ἡστραγάλιζον. Eur. Cycl. 358. ὡς ἔτοιμά σοι ἐφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἀπο χναυεῖν, βρύκειν, etc. Cf. νν. χναυμα (Mnesim. III. 569. Com. anon. IV. 682.), χναυρός (Pher. II. 300), χναυστικὸς (Posidipp. IV. 513). Omnia a χναυεῖν derivata (Eubul. III. 268. Ephipp. III. 328.).

205

(11 D. 223 B.)

X.

Ἀπόλωλα τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι.

Athen. IX. p. 400 A. ex Tryphone, Τὸν δὲ λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς — Ἀριστοφάνους — ἐν Δαιταλεῦσιν "Ἀπόλωλα — ὀφθήσομαι." Haec Fritzsche p. 104 de coquo interpretatur, qui jussu improbi filii veneratum piscem seni parans deprehensus sit. Cf. ad Vesp. 1038 sq.

XI.

(3 D. 214 B.)

206

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἔμαθε ταῦτ' ἐμοῦ πέμποντος, ἀλλὰ μάλλον
 πίνειν, ἔπειτ' ἄδειν κακῶς, Συρακοσίαν τράπεζαν
 Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαϊνῶν.

Athen. XII. p. 527 C. Διαβόητοι δ' εἰσὶ περὶ τρυφήν
 Σικελιώται τε καὶ Συρακοῖσι, ὥς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν
 Δαιταλεῦσιν "Ἄλλ' οὐ γὰρ — Λακαϊνῶν." Dicit haec pater
 senex, qui aegre fert quod tam male cesserit ei consilium,
 qui puerum in urbem bonis artibus erudiendum miserit, depravatum autem receperit." (Be.) Ad eandem partem fabulae
 pertinere videntur Fr. 203. 222. 231. 241. 242.

V. 1. ἐμάθετε ταῦτ' vulg. ἐμάθειτ' αὐτ' Pors. ("Vere fortasse,"
 Dind.) ἔμαθε ταῦτ' Elmsl. in Cens. Edin. XIX. 86. Cf. ad Nub. 876.
 πέμποντος] Qu. θέλοντος, aut πείθοντος, aut 'παινοδντος. Nisi sub-
 audiendum ἐς διδασκάλου. V. 2. "Συρακοσίαν libri. Συρακουσίους epi-
 tome. Recte Porsonus Συρακοσίαν, videnturque ex hoc loco glossam
 suam Συρακοσία τράπεζα Hesychius et Photius petivisse." (Dind.) V. 3.
 Συβαρίτιδάς τ' vulg. Malim Συβαριτικός τ'. Cf. Vesp. 1259. λόγον —
 Συβαριτικόν. Sed recte ἡ Συβαρίτις (γυνή) ibid. 1438. Sic Λάκαινα (Lys.
 1298. Μῶα Λάκαινα. 78. 140.) et Λακωνικός, Κρήσσα et Κρητικός, Σκυ-
 θαινα et Σκυθικός, etc. "Hunc versum attulit Athenaeus ubi de
 poculis Λακαϊνῶν dictis egit XI. p. 484 f. quo in loco in fine versus
 inutilis librarii alicujus annotatio addita legitur κυλικῶν μέθυ ἡδέως καὶ
 φίλως, quam miris conjecturis tentare quam litura sanare maluerunt
 critici. Ad Χῖον ἐκ Λακαϊνῶν fortasse pertinet Hesychii glossa Χῖον
 τὸν ἐκ Λακαίνης: ἐκ κύλικος Λακαίνης οἶνον [Χῖον ἐκ Λακαίνης: ἐκ
 κύλικος Λακαίνης οἶνον Χῖον Elmsl.]" (Dind.). Verba κυλικῶν — φίλως
 jure interpolata esse judicat Elmsleius et μέθυ — jam Porson. Nisi ini-
 tium haec fuerunt versus proxime sequentis, μεθύειν αἶε, ζῆν ἡδέως,
 ut suspicatur Elmsleius. Grandes hic colligas fuisse κύλικας Λακαϊνῶν.
 Proverbialis locutio fuisse videtur Χῖος ἐκ Λακαϊνῶν. Plat. Rep. III.
 404 D. Συρακουσίαν δὲ, ᾧ φίλε, τράπεζαν καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὕψων,
 ὥς ξοικας, οὐκ αἰνεῖς. Zenob. Prov. V. 94. Similiter Συβαριτικὴ τρά-
 πεζα Zenob. V. 87. Eodem sensu nos dicere solemus table. Cf. Achill.
 Tat. II. 2. καὶ τῆς ἐορτῆς διηγούμενται πατέρα μῦθον, οἶον οὐκ εἶναι
 ποτε παρ' ἀνθρώποις οὐ τὸν μέλανα τὸν ἀνθοσμίαν, οὐ τὸν τῆς Βυβλίας
 ἀμπέλου, οὐ τὸν Μάρωνος τὸν Θρόκιον, οὐ Χῖον τὸν ἐκ Λακαίνης.
 Χῖον] Sc. οἶνον. Cf. Fr. 320. 529. Praestantissimum vinum fuit Chium.
 V. Hermipp. II. 410. Λακαϊνῶν] Λακαϊνῶν Bo., Dorismo non opus
 esse ratus. Subaudi κυλικῶν. Capaciores vero fuisse eas vel hinc colligas.

207

(6 D. 197 B.)

XII.

Ἐγὼ δ' ἰὼν

πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον.

Athen. XIV. p. 646 B. Χαρίσιος. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν “Ἐγὼ δ' — χαρίσιον.”

V. 1. δὲ νῶν codex. δ' ἰὼν Dind. V. 2. πέμψω] Fort. πέψω. Et sic Fritzs. Bergk. Bo. Cf. Eubul. III. 203. πέττουσα τὸν χαρίσιον. ibid. πέττει τὰ νικητήρια. Philetaer. III. 297. πέττειται γαμήλιος. Sed cf. Pl. 995 sq. ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τούτον — πεμψάσης etc. 999. ἄμμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τούτον. πλακουντεςπεραν cod. πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν Bendl. ad Callim. Fragm. “Apud Suidam in ἀνάστατοι scriptum πέμψω πλακοῦντας (corruptius etiam παλλακαῖς in χαρίσιον) ἐσπέρας χαρίσιους.” (Dind.) εἰς ἑσπέραν] Cf. Pac. 966. Eccl. 1047 etc. χαρίσιον] Cf. Eubul. III. 203. πέττουσα τὸν χαρίσιον. Producitur antepenultima, quia ex χαριτίσιον (χαρίσιον) contractum est. Sic Ἀρτεμισιον contractum ex Ἀρτεμιτίσιον (Ἀρτεμισιον). Sine causa miratur Bothius qua ratione produci queat secunda in χαρίσιος, ideoque χαρίσιον reponendum suspicatur.

208

(9 D. 213 B.)

XIII.

Ἐγνων' ἐγὼ δὲ χαλκίον τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον ἰστάναι καὶ μυρρίνας.

Athen. XV. p. 667 F. Ἐτερον δ' ἐστὶν εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ. αὕτη δ' ὕδατος πληροῦται, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς δξύβαφα κενὰ, ἐφ' ᾧ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν. ἀνηρεῖτο δὲ τὰ κοτταβεῖα ὁ πλείω καταδύσας. — (sequuntur comicorum loci duo de δξύβαφοις.) τὸ δ' ἄθλον Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν “Ἐγνων' ἐγὼ δὲ χαλκίον τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον ἰστάναι καὶ μυρρίνας.” “Verba τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον interpretis, non Aristophanis, esse vidit Jacobsius. Versus, nisi aliquid excidit, trochaici sunt habendi et fortasse ex ea fabulae parte sumpti unde est fr. VII.” (Dind.) Istud τὸ δ' ἄθλον ad Cratini Nemesin referunt Dalecamp. et Schweigh. Bergk. ita haec constituit: ἐγνων' ἐγὼ δὲ χαλκίον | τοῦτό γ' ἐς τὸ κοτταβεῖον ἰστάναι καὶ μυρρίνας, ut ahenum illud praemium propositum esse dicatur. Quomodo locus corruptus emendandus sit valde incertum est. Corrigendum forsitan ἐγνων' ἐγὼ τὸ χαλκίον τοῦθ' ἰστάναι | καὶ μυρρίνας τὰ κοτταβεῖα.

χαλκίων] Cf. Fr. 114. 228. 332. Sed corrigendum forsitan χαλκοῦν.
κοτταβεῖον] Cf. Eubul. 213 B. III. 213. ἄνω — ὥσπερ κοτταβεῖον αἰρο-
μαι. Plat. II. 630. τίθῃμι — κοτταβεῖα — τασδί — τὰς κρηπίδας.

XIV.

(7 D. 198 B.)

209

Φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

Athen. XV. p. 690 E. Ψάγδης (μέμνηται) Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι “Φέρ' — φιλεῖς.” Paullo post p. 691 C. σάγδαν ex hoc loco memorat, ut in multis vocabulis peregrinis ambigua inter ψ ζ et σ scriptura est.

φέρ' ἴδω pro φέρ' εἶδω Pors. Adv. p. 146. ψάγδαν] Cf. Eupol. II. 505. ψάγδαν (al. σάγδαν) ἐρυγγάνοντα. Epilyc. II. 889. βάκκαρις τε καὶ σάγδας ὁμοδ. Eubul. III. 253. Αἰγυπτίῳ ψάγδαν τρις λελουμένη. (Qu. Αἰγυπτίῳ ψάγδῃ τε κατακεχριμένη? Cf. Fr. 518. κατακεχριμένοι, sc. μύροις.) Utra scriptura vera sit discerni nequit. Sagda gemma pomacei coloris fuit secundum Plinium XXXVII. 10. et Solinum c. 50.

XV.

(2 D. 208 B.)

210

Ἴαισον δὴ μοι σκόλι' ἄττα λαβὼν Ἀλκαίου κᾶνακρέοντος.

Athen. XV. p. 694 A. Ἐμέμνητο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων σκολίων, ὅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστὶ σοι ἀπομνημονεῦσαι διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς, Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσιν λέγων οὕτως “Ἴαισον — κᾶνακρέοντος.” “Haec senis esse ad filium verba videntur, quemadmodum in Nub. 1356. Phidippidem Simonidis aut Aeschyli versus inter coenam canere jubet Strepsiades.” (Dind.)

σκόλιόν τι vulg. Correxī σκόλι' ἄττα. Non enim scolion aliquod unum Alcaeī et Anacreontis poterat cantare. Dicendum fuisset Ἀλκαίου ἢ Ἀνακρέοντος. λαβὼν] Seligens. Cf. Fr. 269. ἀλλ' ἐς κάδον λαβὼν τιν' οὔρει πίττινον. Nisi forte τι λαβὼν significat potius, aliquid manu sumens, ut μυρρίνην. Cf. Nub. 1355. πεῖδῃ γὰρ εἰσιτώμεθ' — αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ ἔκλευσα | ῥῆσαι Σιμωνίδου μέλος, etc. 1364. ἔπειτα δ' ἐκλέυσ' αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα | τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι. Cf. etiam Av. 1416. ἐς θοῖμάτιον τὸ σκόλιον ᾄδειν μοι δοκεῖ. Vesp. 1225. 1237. 1244. Ἀλκαίου] Huic nonnulli Admeti dictum scolium tribuebant teste Pausania ap. Eust. ad Il. β'. 329, 39.

211

XVI.

(29 D. 209 B.)

ᾧ ἀπονοία καὶ ἀναιδεία.

Eust. p. 1579, 30. de prosodia nominum in οἰα et εἰα agens, καὶ ἡ ἀναιδεία δέ, φησι (Ἄλλιος Διονύσιος), καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν “ᾧ προνοία καὶ ἀναιδεία.” Patet his verbis non fuisse in alio metro quam anapaestis locum. In eo autem non potuit ᾧ προνοία dici, et mira est providentiae cum impudentia conjunctio. Scribendum igitur ᾧ παρανοία (aut potius ᾧ ἀπονοία) καὶ ἀναιδεία.

ᾧ πρόνοια vulg. ᾧ ἀπόνοια Dobr. ᾧ παρανοία Dind. prob. Nauck. ᾧ πορνεία Bergk. Verum videtur ᾧ ἀπονοία. Idem hiatus est in Lys. 572. ᾧ ἀνόητοι (anap.). Similiter apud tragicos metri gratia ἀνοία, ἀγνοία, etc.

212

(1 D. 210 B.)

XVII.

A. Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὀμηρεῖους γλώττας, τί καλοῦσι κόρυμβα.

* * * * * τί καλοῦσ' ἀμενηνὰ κάρηνα.

B. Ὁ μὲν οὖν σὸς ἐμὸς δ' οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω τί καλοῦσιν ἰδυίους.

* * * * * τί καλοῦσιν ὀπνίειν.

Galenus in praefatione lexicī Hippocratici p. 404. ed. Franz. Νομίζω δέ σοι τὰ ὑπὸ (ἀπὸ αὐτοῦ?) Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν τὰ ἐκ τῶν Δαιταλέων ὧδέ πως ἔχοντα “Πρὸς ταῦτα κτλ.” προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου (?) τῶν Δαιταλέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ νύϊ πρῶτον μὲν τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι, μετὰ δὲ τοῦτο “τί καλοῦσ' ἀμενηνὰ κάρηνα.” κἀκείνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξιοι γλωττῶν (add. τινας?) εἰς δίνας διαφερούσας ὠδί (ὠδέ?) πως “Ὁ μὲν οὖν σὸς κτλ.” εἶτ' ἐφεξῆς προβάλλει τί ποτ' ἐστὶ τὸ ὀπνίειν. ἐξ ὧν δῆλον ὡς ἡ γλώττα παλαιὸν ἐστὶν ὄνομα τῆς σνηθείας ἐκπεπτωκός. Pollux II. 109. Ἀλλὰ καὶ τὰς ποιητικὰς φωνὰς γλώττας ἐκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης “Πρὸς ταύτας λέξον Ὀμήρου γλώττας, τί καλεῖται κόρυμβα.” “In Galeni loco primum pater explorabat num filius in urbe educatus satis versatus esset in Homeri carminibus, quae apud antiquos illos summam obtinebant auctoritatem, iis vero qui

novitia disciplina imbuti erant prope sordescabant: contra vero impudens ille juvenis ex fratre, qui rure adsuetus erat antiquae simplicitati, num Solonis leges legumque formulas obscuras vocabulaque recondita satis teneret: ipse enim, qui Athenis summum studium in arte dicendi collocaverat, satis versatus fuit in jure. Multae autem voces erant in Solonis legibus jam Aristophanis tempore plane obsoletae et prope emortuae: ostendit hoc satis dilucide Lysias in orat. adv. Theomnest. I. 15. p. 237. ed. Bekk." BE. "Agunt colloquentes pater et filius de obsoletis verbis Homericis ut κόρυμβα, ἀμενηνὰ κάρηνα, ἰδυῖοι, ὀπνίειν." (Bakh.)

V. 1. σὺ ed. Iunt. σοι Ald. λέξον pro λέξων Ald. Ομηρε. γλώττασιν καλοῦσι κόρυμβα Ald. Ομηρε γλώττη τινα καλοῦσι κόρυμβα Basil. ὁμηρε γλώττα τι καὶ καλοῦσι κόρυμβα codex Mosq. (γλώττα τι et κόρυμβα et Dorv.) Ὀμήρου ἔμοι, τί — Bergk. Ὀμηρείους γλώττας, τί καλοῦσι κόρυμβα Seidler. de Aristoph. Fr. p. 14. Ὀμηρεῖα γλώττη τί καλοῦσι κόρυμβα Dobr. Qu. πρὸς ταῦτα σὺ μοι λέξον Ὀμήρου γλώττας, τί κτλ. Antiatticista Bekkeri p. 87, 12. Γλώττας: τὰς τῶν ποιητῶν ἢ ἀστίνεας ἄλλας ἐξηγούμεθα. κόρυμβα] κόρυμβα Ald. κόρυμβα Dorv. Respicit Hom. II. I. 241. στεῦται γὰρ νηὶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Verbum satis rarum occurrit in Aesch. Pers. 411. et Eur. Iph. Aul. 258. V. 2. καλοῦσιν ap. Galen. καλεῖται ap. Poll καλοῦσ' Seidler. Tetrametri exitus, ut monuit Dind. ἀμενηνὰ κάρηνα] Respicit Hom. Od. κ'. 521. πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα. Cf. Av. 686. σκιοειδέα φῶλ' ἀμενηνά.

V. 3. Qu. ὁ μὲν οὖν σὸς παῖς (τοῦδ', νῦν), οὐμὸς ἀδελφὸς etc. Ὁ σὸς 'filius iste tuus probus' est ὁ σώφρων (Nub. 529). ἔμοις δ' οὗτος ἀδελφός] ἔμοι δ' — cod. Mosq. Qu. ἔμοις δ' οὐμὸς ἀδελφός. Postulatur enim articulus ante ἔμοις. ἰδοῦσί τε· ἐφεξῆς libri. ἰδυῖους. εἰτ' ἐφεξῆς Seidler., coll. Hesych. Ἰδυῖοι: μάρτυρες. ἢ οἱ τὰς φρονικὰς δίκας κρίνοντες. οἱ δὲ συνίστορες. ubi v. Alberti. Idem, Ἰδύους (scr. ἰδυῖους)· μάρτυρας, συνίστορας. (Sic apud Homerum ἰδυῖσιν πραπίδεςσιν.) Ita etiam Bergk. Fritzschiis ἰδύους scribit, plurimorum grammaticorum auctoritatem secutus. Sic in libris ὀπνίειν et ὀπνίειν. "In Solonis autem legibus usurpatum fuisse hoc vocabulum, ostendit etiam Photius p. 102, 2. Ἰδύους· τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων. Adde Eust. p. 1158, 20. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ὁμηρικὸς ἱστορὴ καὶ ἰδύους ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐν διαφορομένη γραφῇ. Πανσανίας γοῶν ἐν οἷς ἔγραψε κατὰ στοιχεῖον ἐν μὲν τῷ εἰ στοιχείῳ γράφει ἰδυῖοι, μάρτυρες. ἐν δὲ τῷ ι ἰδύους, μάρτυρας, συνίστορας. δῆλον δὲ ὅτι συνίστωρ σύστοιχόν ἐστι τῷ ἱστορί. εἰ δὲ διαφορεῖ τὴν γραφὴν καὶ αὐτός, καὶνὸν οὐδέν. ὅτι δὲ ἰδύους καὶ Ἀράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυράς φησιν Ἄλλιος Διονύσιος ἱστορεῖ." BE. V. 4. τὸ εὖ ποιεῖν vulg. τοῦπνίειν Dobr. Adv. II. 252., quasi ex trimetro haec sumpta essent. τί καλοῦσιν ὀπνίειν Dind. ἀποιναῖν temere Fritzschn., quod

vocabulum in Solonis legibus videatur usurpatum fuisse. At, ut ipse confitetur, legebatur etiam *δπυειν* in istis tabulis (v. Plut. Solon. 20.) et saepius apud Homerum usurpatum est aequae ac *κόρυμβα*, quamquam Aristophanis aetate obsoletae vocis sive glossae locum obtinuerat. Legitur tamen in Ach. 255. *ὥς μακάριος | ὅστις σ' ὀπύσει κάκποιήσεται γαλᾶς* etc. Unde conjicere licet veram verbi formam fuisse *ὀπύω*, nisi quidem euphoniae tantum gratia *ὀπύσω* potius quam *δπύσω* dixisse Graecos existimemus. "Mihi non videtur dubitari posse quin Aristophanes *τί καλοῦσιν ὀπύειν* dixerit, quod suis verbis expressit Galenus, ut supra *τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἐστὶ* dixit pro eo quod in Aristophanis versu est, *τί καλοῦσι κόρυμβα*. 'Οπύειν autem verbo usum esse Solonem ex Plutarchi vita Solonis c. 20., constat: *Ἄν δὲ ὁ κρατῶν καὶ κύριος γεγονώς κατὰ τὸν νόμον αὐτὸς μὴ δυνατὸς ἢ πλησιάζειν (τῇ ἐπικλήρῳ), ὑπὸ τῶν ἔγγιστα τοῦ ἀνδρὸς ὀπύεσθαι.*" (Dind.). Cf. ad Ach. 255. Hic quoque versus alterius personae (B.) videtur esse. Ceterum in horum versuum fine plene pungi potius quam interrogari praestat.

213

(1 D. 211 B.)

XVIII.

- A. Ἄλλ' εἰ σορέλλη καὶ μύρον καὶ ταινίαι.*
B. Ἴδου σορέλλη τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.
A. Ἡ μὲν ἴσως σὺ καταπληγήσει τῷ χρόνῳ.
B. Τὸ καταπληγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.
A. Ἀποβήσεται σοι ταῦτά πη τὰ δῆματα.
B. Παρ' Ἀλκυιάδου τοῦτο τ' ἀποβήσεται.
A. Τί ὑποτεκμαίρει καὶ κακῶς ἀνδρας λέγεις
καλοκαγαθίαν ἀσκοῦντας. B. Οἴμ', ὦ Θρασύμαχε,
τίς τοῦτο τῶν ξινηγῶρων τερατεύεται;

Pergit Galenus eodem loco: 'Ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος τῶν περὶ λόγους ἐχόντων ἡξίου ποιεῖν ὀνόματα καινὰ δηλοῖ μὲν καὶ ὁ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅς γε ὅπως αὐτὰ ποιητέον ἐκιδάσκει, δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταύτῳ δράματι διὰ τῶνδε "Ἄλλ' εἰ σορέλλη κτλ." εἶτα ὁ πρεσβύτερος ἐπισκώπτων "Ἴδου σορέλλη κτλ." πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱέος εἰπόντος "Ἡ μὲν κτλ." καὶ τοῦθ' υἱοῦ (τοῦτο τοῦ υἱοῦ recte corrigit Dind.) ὁ πρεσβύτερος ἐπισκώπτων ἐρεῖ (λέγει αὐτὸς ἐπιφέρει? vulgatam ut in Galeno tuetur Dind., coll. Steph. Thes. T. III. p. 283.) "Τὸ καταπληγήσει κτλ." εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάντος "Ἀποβήσεται σοι κτλ." πάλιν ὁ πρεσβύτερος καὶ τοῦτο σκώπτει "Παρ' Ἀλκυιάδου κτλ." καὶ μὲν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω

πανόμενος οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντά φησι “Τί ὑποτεκμαίρει κτλ.” εἶτα ὁ πρεσβύτες “Οἴμ’, κτλ.” *Dialogus inter adolescentem impudicum (τὸν καταπύγονα, Nub. 529) patremque ejus.* “Ad eandem fabulae partem alia quaedam fragmenta satis probabili conjectura referre licet, de quibus partim admovuit Suevernus in commentatione de Nub. p. 28.” (Dind.)

V. 1. ἄλις ὀρέλλη vulg. ἀλλ’ εἰ σορέλλη Elmsl. ad Ach. 716. prob. Dind. ἄλις, σορέλλη Seidler. σορέλλῃ (quasi τορέλλῃ) scribi jubet Fritzsche ad Ran. 233. “Fuit enim, inquit, τορέλλῃ lugubris sonus tibiae ejus qua in naeniis funeribusque utebantur; quem sonum poeta mutavit in σορέλλῃ, alludens ad τὴν σορὸν, quo magis capuli decus significaret. Hesych. Τορέλλῃ: ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐτῷ Θρακικόν. Eust. p. 1330, 13. — καὶ σορέλληνες, περὶ οὗ καὶ προεγράφη (p. 1289, 16. et 18.). τοῦτου δὲ καὶ θηλυκὸν φασιν ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάχρουσιν [corrupta haec videntur].” Apostol. II. 48. Ἄλλῃ τορέλλῃ [ἀλλ’ ἢ σορέλλῃ Bergk. ap. Mein. Fr. Com. II. 1034.]: σκῶμμα γερόντων. ἐκ τοῦ σορὸς γίνεται. “Diogenian. Proverb. II. 58. p. 193. Ἄλλῃ τορέλλῃ; σκῶμμα γερόντων. ἐκ τοῦ τορὸς γίνεται. (Corrige Ἄλλ’ εἰ τορέλλῃ.) Hesych. Σορέλλῃ: σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας ἀπὸ τῆς σοροῦ. Phot. p. 528, 15. Σορέλλῃ: σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορὸν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Σορέλλην, id ut σορέλληος declinetur, ex Aristophane affert Eustathius p. 1289, 15. auctoritate usus lexicī rhetorici.” (Dind.). Similiter σοροδαίμονες, σοροπλήγες, σοροπληκτοὶ apud comicos dicebantur senes capulares. Confer Lat. silicernium, Ter. Ad. IV. 2. 48. Videtur autem per paragrammatismum σορέλλῃ pro τορέλλῃ positum, quod proprie est ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐτῷ (Diogen. II. 58. Hesych. h. v.), qualia sunt τήνελλα, θρεττανελὸ, etc. Erat cum σορέλλην aut σορὸς τε corrigendum suspicarer. σορέλλῃ καὶ μύρον καὶ ταινίαι] “Erat harum rerum usus in sepultura. Ipsum enim senem σορέλλην dicit patet ex Eustathio II. ψ. p. 1289, 16. ubi inter alia haec leguntur, δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ κατ’ αὐτὴν γέροντα σκωπτικῶς. Plane sic in Lysistr. 372. ὦ τύμβε, et eadem allusione Eccl. 1032. καὶ ταινίσσαι.” (Seidler.) De vetula nescioquis ap. Eust. p. 1398, 5. γηράσασα καὶ ἡδὴ οὐσα σορὸς. Cf. ad Lys. 372. ὦ τύμβε. V. 2. ἥδου σωρέλῃ Ald. ἥδουσ’ ὀρέλλῃ cod. Dorv. ἰδοὺ correxit H. Steph. p. 154. Cf. Nub. 872. ἰδοὺ κρέμναι’. 818. ἰδοὺ γ’ ἰδοὺ Δ’ Ὀλύμπιον. τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου] — λυσιστράτῳ cod. Dorv. Sub. ἐρχεται, αὐτ μεμιάθηκας αὐτ εἰληφας. Notatur Lysistratus ut σκωπτὸλης (i. e. σκώπτῃς δλούμενος) Vesp. 787. 1308. Χολαργέων θνείδος dicitur Ach. 855. οὐδ’ αὐθις αὐ σε σκώψεται Παιῶων ὁ παμπόνηρος Λυσιστράτος τ’ ἐν ἀγορᾷ. Χολαργέων θνείδος, etc. Memoratur etiam Eq. 1272. V. 3. ἡμῶν ἴσως οὐ καταπلاغήσῃ vulg. Bo. ἢ μὴν ἴσως σὺ καταπلاغήσῃ Pors. ἢ μὴν ἴσως σὺ καταπληγήσῃ Dind. prob. Cobet. V. L. p. 135. V. Dind. in Steph. Thes. Gr. v. καταπλίσσω. Quod ad ἢ μὴν, cf. Nub. 865. ἢ μὴν σὺ τοῦτοις τῷ χρόνῳ

ποτ' ἀχθέσει. 1242. ἡ μὲν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην. Pher. II. 260. ἡ μὲν σὺ σαιτὸν μακαριεῖς, ὦ τῶν, δταν | οὔτοί σε κατορύττωσιν. Nicomach. IV. 583. ἡ μὲν ἴσως — οὐκ οἶσθ'. Inepta est Bergkii lectio ἡμῶν ἴσως σὺ καταπλιγῇ τῷ χορῷ, noster chorus profecto te superabit, h. e. juvenes te senem vincemus. "Eo aptius haec dicere potuit filius, inquit, quoniam Chorus bipartitus fuit, et ex senibus et ex juvenibus compositus." Insolens illud καταπλιγῇ a stadio ac palaestra ad oratoriam facultatem translatum esse censet Bergk., qui non convenire huic loco verbum satis tritum καταπλιγῇ censet.

καταπλιγῇ Dind. ex Hesychio, cujus glossam ita corrigit Cobetus: καταπλιγῇ: κατακρατηθῇ [κατακρατῇ?]. τὸ βῆμα πλιγμα λέγουσι. τὸ οὖν καταπλιγῇ [καταπλιγῇ?] μεταγόντες ἀπὶ τῶν κυλιόμενων καὶ τοῖς ποσὶ κατεχόντων οὕτως φασίν. Cf. Hesych. v. πλιγμα: βῆμα, ἀπὸ τῶν κυλιόμενων καὶ παλαιόντων, δταν περιβάλλαντες τοῖς σκέλεσι κατέχουσιν. V. Dind. in Thes. T. IV. p. 1184. V. 5. ἀποβήσεται] ἀποθήσεται cod. Mosq. ταῦτα ποῖ vulg. ταῦτά πη Be. ταῦτά μοι Elmsl. Minantis haec esse, non interrogantis, monet Dind. V. 6. ἀποβήσεται] ἀποβήσεται Br. (Sic Nub. 1174. τὸ τί λέγεις σύ;) ἀποβύσεται (?) Be., qui ἀποβήσεται ut minime inusitatum verbum hic alienum esse judicat. Bothius reddit: 'Talia dicta aliquo evadent (i. e. male cedent, si in odium incurreris oratorum).' V. 7. τί] τί δ' Seidler. ὑποτεκμαίρω vulg. Redde suspicaris. κακοῦς vulg. κακῶς Elmsl. V. 8. καλοκαγαθῶν Ald. καλοκαγαθειῶν ed. Bas. καλοκάγαθίαν H. Steph. καλοκαγαθεῖν Bergk., qui "Novum aliquod et prorsus inauditum vocabulum quod reliqua illa prorsus insolentia superet expectaveris; et profecto senex negat se unquam monstrum tale audivisse. Itaque critici est indagare verbum non quod conveniat receptis sermonis legibus, sed quod prorsus discrepet. Quare καλοκαγαθεῖν scribendum censui, verbum sane audacter a poeta novatum, institutae tamen sententiae eximie convenit. Ceterum cf. Soph. Fr. 865. οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἡσυχότες." (Be.) καλοκαγαθεῖν p' obat Cobet. καλοκάγαθεῖν (sic) malit Jacobi. Et eo ducit καλοκαγαθειῶν in ed. Basil. Cf. Eq. 227. καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοὶ τε κάγαθοι. οἶμ'] οἶμαι libri. οἶμοι Cornarius. ἃ Θρασύμαχε] "Thrasymachi nomen parum convenit ingenio probi et pudici filii, at cadit optime in eum qui novitiae disciplinae tabe infectus fuit, soletque Aristophanes ingeniis moribusque personarum quas repraesentat etiam nomina accommodare, qualia sunt Δικαιοπόλις, Τρυγαῖος, Πεισέταιρος, Εὐελπίδης, etc." (Be.) Qui huic rixae interfuisse negat alterum probum filium. V. 9. τούτων libri. τοῦτο Br. Intellige autem vocem καλοκαγαθίαν. Nimirum satis frequens erat locutio οἱ καλοὶ τε κάγαθοι, non item καλοκαγαθία. τηρεῖται libri. γηρεῖται Br. Elmsl. ad Ach. 716. prob. Dind. θηρεῖται Fritzscher. Both. τερατεύεται Dobr. Cobet. Recte, ni fallor. Cf. Eq. 627. Ran. 833. Nub. 813. Lys. 762. Nisi praestat τερθρεύεται, i. e. praestigiis utitur. Cf. Dem. p. 1405, 27. Arist. Top. VIII. 1. 17. Pher. II. 344. τερθρεῖα πνοή (τερθρεῖας πνοή aut πλέα?). Diog. Laert. Prooem. 17. Con-

tractum ex τερατεύεται. Hesychius, Τερθρεύονται· ἀπατῶνται. Τερθρεία (Isocr. 209 A.): λογομαχία, ἀπάτη, φλυαρία. Τερθρεύμασι· φλυαρίαις.

XIX.

(30 D. 229 B.)

214

Ἐν ἀλιπέδῳ.

Harpocratio in ἀλίπεδον, Ἀλίπεδόν τινες τὸν Πειραιᾶ φασίν· ἔστι δὲ κοινῶς τόπος ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αἰθῆς δὲ πεδῖον ἐγένετο. διδ. καὶ δασύνεται ἡ πρώτη· ἔστι γὰρ οἶον ἄλδος πεδῖον. ἦτοι (ἢ τὸ?) ὁμαλὸν πεδῖον καὶ τετριμμένον καὶ οἶον ἀληγεσμένον, ὡς Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι διὰ ψιλοῦ “Ἐν ἀλιπέδῳ.” Cf. Xen. Hell. II. 4. 30. ὁ δὲ Πανσανίας ἐστρατοπεδεύσατο μὲν ἐν τῷ Ἀλιπέδῳ καλουμένῳ πρὸς τῷ Πειραιεῖ. Theophr. H. Pl. VII. 14. ἐν τε τοῖς ἀλοπέδοις (ἀλιπέδοις Schneider.) τοῖς (τοῖς τε Lobeck.) ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδρήροις. V. Ruhnken. ad Tim. p. 22.

ἐπ’ ἀλιπέδῳ Fritsch. p. 131. Bergk. Dind. Scripserat, ni fallor, comicus ἐν ἀλιπέδῳ.

XX.

(17 D.)

215

Ἦν μὴ μεταλάβῃ τοῦπίπεμpton, κλαέτω.

Harpocratio in ἐπίπεμpton, Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν “Ἦν μὴ — κλαέτω.” Photius p. 597, 1. τοῦπίπεμpton: οἱ γὰρ μὴ μεταλαβόντες τὸ ἐ μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Eadem Etymol. M. p. 763, 22. Cf. etiam Lex. Rhet. in App. ad Phot. p. 677, 7. DIND. Cf. Hyperid. c. 44. τὸν ἐγχειρήσαντα συκοφαντεῖν αὐτοὺς ἠτίμωσαν τὸ πεμpton μέρος τῶν ψήφων οὐ μεταδόντες. “Insignis inprimis locus est grammatici post Photium p. 677, 7. quem homines docti neglexerunt, Πρόστιμον ἔκειτο τῷ μὴ μεταλαβόντι τὸ πέμpton μέρος τῶν ψήφων, ὡς Θεόφραστος ἐν πέμπτῳ περὶ νόμων· ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν ἐξημιούντο πρῶτον πρὸς ἀτιμίαν, ὥστε μὴ ἐξεῖναι μετεγγράφασθαι παρὰ νόμον (μήτε γράφασθαι παρανόμων Mein.), μήτε φαίνειν, μήτε ὑφηγεῖσθαι· ἐὰν γραψάμενος μὴ ἐπεξέλθῃ, ὁμοίως. περὶ δὲ τῆς εἰσαγγελίας ἐὰν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμpton μέρος τῶν ψήφων, οἱ δικασταὶ

τιμῶσιν." BE. "Haec poena delatorum et calumniatorum fuit quingentarum ad mille drachmarum. V. Dem. de Cor. 103, 2. et c. Timocr. 7, 10." Bo.

εἰ μὴ vulg. οὐ μὴ Pors. Adv. p. 309. (ex aliquo cod.) et ex suis libris Bekker. p. 82, 8. ἢ μὴ Br. Dind. etc.

216 (41 D. 241 B.) XXI.

Harpocratio, Θῆτες: — οὐτι δὲ οὐκ ἐστρατεύοντο εἴρηκε καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν.

217 (18 D. 221 B.) XXII.

Ὁ δ' ἡλιαστής εἶπε πρὸς τὴν κυκλίδα.

Harpocratio in κυκλῖς, Αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι κυκλίδες ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν "Ὁ δ' — κυκλίδα." Cf. Vesp. 124. 775. De eodem illo iudicio dictum ac Fr. XX.

218 (16 D. 219 B.) XXIII.

Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένον ἐξαίφνης (σ' ἀποφῆναι).

Harpocratio in ναυτοδίκαι, Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένον ἐξαίφνης. Suidas, Βάψας: τὴν κώπην· ἐπλευσας (πλεύσας Dobr. Dind.)· ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἳ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων· λέγουσι γὰρ τὸ Βάψας ποιήσω μέλαν. Hesychnus, Βάψας: δεύσας, πλεύσας. ἢ τὴν κώπην βάψας. Apparet postrema οἳ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον grammatici verba esse. Aristophanis autem haec fortasse fuerunt, ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας πλεῖν ἐξαίφνης. . . DIND. "Illud apparet, poetam de peregrinitatis aliqua causa dicere: atque videtur ita instituisse ut improbus filius eo impudentiae progrediretur ut patrem denique in jus vocaret eumque civitate Attica privare conaretur. Hoc enim poeta comico dignum est quod, novitiae disciplinae nefariam audaciam ut ostenderet, ipsum parentem a filio in jus rapi fecit." BE. "Ejusmodi objurgationibus et querelis patris immodica ira excandescens filius minatur se illum peregrinitatis esse postulaturum." (Bo.)

ξένον ἐξαίφνης] ξένον ἐξαίφνης [add. σ' ?] ἀποφῆναι probabiliter conjicit Dobraeus. "ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας | ξαίνειν εὐ καὶ κατα-

πλύνειν (vel κατακόπτειν), ut scilicet εξαίφνης ortum sit ex φαίνειν, con-
jicit idem, coll. Lys. 575., ξένον εξαίφνης σ' επιδείξαι Saupp. ad Fragm.
Orat. p. 174. quod probat hodie Dind.

XXIV.

(35 D. 235 B.)

219

Photius p. 291, 16. Νεβλάρετοι: περαίνει. ἄσμος φωνή
ἐπὶ τοῦ περαίνειν. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.

νεβλάρετοι] νεβλάρεται Alberti ad Hesychii glossam Νεβλάραι: πε-
ραίνειν (Νεβλάραι: τὸ περαίνειν Dobr. Adv. I. 603.). νεβλαρετό, ut
θρεττανελό, conj. Fritzsche. Aut Photius ad exemplum Hesychii, aut hic
ad illius, restituendus videtur. Itaque aut Νεβλάρεται· περαίνει aut
Νεβλάρεσθαι· περαίνειν utrobique corrigendum. Minus probabilis est
Bergkii sententia in ejusmodi vocibus nihil mutandum existimantis, coll.
Phot. p. 483, 20. ῥάττει· ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχομένων. Sed
non de exclamatione sed de verbo agitur. Corrigendum fortasse νεβλαί-
ρει aut νεβλαίρεται. Non absimilia sunt νάβλας (Philem. IV. 14.) et
νιγλαρεύειν (Eupol. II. 472.). Confer autem verba διασπλεκοῦν, κατε-
λαύνειν, ἐλαύνειν, ἐρείδειν, σκαλεύειν, περαίνειν, μύλλειν, σποδεῖν, δια-
λέγεσθαι, κατανιγαριάζειν, quae omnia eodem hoc sensu usurpantur.

XXV.

(27 D. 228 B.)

220

Ὅτε τὰς δὰς ἐποιήσατο.

Photius p. 313, 14. Ὅαι τῶν ἱματίων: Ἀριστοφάνης Δαι-
ταλεῦσιν “Ὅτε τὰς δὰς ἴσας ἐποιήσατο.” Eust. p. 1828, 54.
ἐν δὲ ἀνώνυμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι δυντόνως καὶ
συνεσταλμένως δαῖ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ
τὸ “Ὅτε τὰς δὰς ἐποιήσατο.”

Post δὰς excidisse aliquid suspicatur Bergk. Ipse conjiciebam ὅτε
τὰς δὰς τῶν ἱματίων ἐποιήσατο. ἴσας delet Dind. servat Bergk. ἐποιή-
σατο] Scripserat, opinor, ἐποιήσατ'.

XXVI.

(36 D. 236 B.)

221

Photius p. 350, 10. Ὅρτυγας: συστέλλοντες οἱ Ἀττικοὶ
λέγουσι τὸ ν. καὶ τὸν δρυνοκόμον βραχέως. δηλοῖ Ἀριστοφά-
νης Δαιταλεῦσιν.

Pro δρυνοκόμον lege δρυνοκόπον. Cf. ad Av. 1299. Utrum usur-
paverit comicus discerni nequit: hoc, ni fallor. Cf. ν. δρυνοτρόφος.

XXVII.

(20 D. 218 B.)

222

Ἔσειον, ἦτον χρήματ', ἤπειλουν, ἐσυκοφάντουν * πάλιν.

Photius et Suidas, Σεῖσαι: τὸ συκοφαντῆσαι — Ἀρι-
στοφάνης Δαιταλεῦσιν “Ἔσειον — πάλιν.” πάλιν si est Ari-

8*

stophanis, novi versus initium habendum erit: sin, ut mihi videtur, grammatici est, alius locus excidisse putandus, veluti Pacis v. 640. τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους. Brunckius et apud Photium Porsonus trimetros fecerunt verbo transposito, πάλιν | ἐσυκοφάντουν. DIND. πάλιν, ut ex praecedenti ἤπειλουν ortum, delet Bergk. Haec de improbis sycophantis dicit senex, quorum magnus eo tempore proventus erat Athenis.

ἔσειον] Cf. Pac. 639. τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους. Eq. 840. πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων. Telecl. II. 364. (ἀλλ'), ὃ πάντων ἀστῶν λῶστοι σείσαι καὶ προσκαλέσασθαι. ἥτουν χρήματ'] Cf. Fr. 68. 91.

223

(13 D. 201 B.)

XXVIII.

Ταχύ νυν πέτου καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Photius p. 606, 20. Τροπίας οἶνος: ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστημένος. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν “Ταχύ νυν — φέρε.” τάχυν νυν Suid. in τροπίας. ταχὺ νῦν Photii codex. Pro πέτου apud Suidam πότον.

πέτου] ποτόν (i. e. vinum potabile) Bergk. et Dind., coll. Gregorio Nyss. I. p. 301. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ σεσηπότων ἢ ὀμφακιζόντων τῶν βοτρυῶν ἀπορρυῇ ὁ οἶνος, τροπίας εὐθὺς καὶ ἀποτος γίνεται. Cf. Lys. 321. πέτου πέτου, Νικοδίκη, πρὶν etc. καὶ μὴ] καὶ μοι conj. Elmsl. n. ms. τροπίαν] Anglice turned, sour. I. q. ὀξίνην Vesp. 1082. Eq. 1304. Alciph. I. 20. οἱ μὲν Χαλυβώνιον ἐπινον, ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην. Theodor. Metoch. c. 116. φαιδλὸν τινα καὶ ἐκτροπίαν καὶ ὀξίνην κατακιρνῶσι. Confer ἀνθοσμίας, καπνίας, ὀμφακίας (Ach. 352), σαπρίας, τρυγίας, etc.

224

(28 D. 227 B.)

XXIX.

Καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι.

Phrynichus p. 91. Ἀκροσθὴς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οὐκ ἠρηγής. ἔστι μὲν [μὴν αὐτ γε μὴν?] ἠπήσασθαι ἀπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παῖζοντι [εἰς] τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας “Καὶ — ἠπήσασθαι.” Aristophanis verba attulit Thomas Mag. p. 27. Est versus heroici exitus, cujus in vicinia fortasse lectum fuit oraculum Atheniensibus aliquando editum Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἥματα πάντα, de quo schol. Eq. 1010. τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα ἀλλὰ καὶ ἐν

Ὅρμισι (978: 986.) καὶ Δαιταλεῦσι μέμνηται. DIND. Adde Bachmann. Anecd. II. p. 388.

καὶ κόσκινον] Cf. Fr. 479. κόσκινον αἰρόπινον. Qu. διὰ κοσκίνου. Cf. Nub. 374. καίτοι πρότερον τὸν Δ' ἄληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν. Finis hexametri versus ex oraculo, ut videtur, sumpti. ἡγήσασθαι] Qu. ἡγήσασθαι. Cratin. II. 75. ἀμοργιν — ἡθεῖν. Epilyc. II. 889. Θάσιος ἡθημένος.

XXX.

(34 D. 234 B.)

225

Pollux VII. 153. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ λυρω-
νίαν που λέγει. λυρωδίαν reponi jubet Bothius.

XXXI.

(39 D. 239 B.)

226

Pollux VII. 168. Τῷ δὲ λοῦσθαι καὶ τὸ ψυχρολουτρεῖν
ἐν προσήκοι, εἰρημένον τοῦ ἐψυχρολουτρήσαμεν ἐν Δαιτα-
λεῦσιν Ἀριστοφάνους. Recte Wytttenbachius ad Plut. VI. p. 446.
et Falckenburgius meliorem formam ψυχρολουτεῖν restituere
videntur. De utraque dictum ab Lobeckio ad Phryn. p. 594.
DIND. ψυχρολουτεῖν et ἐψυχρολουτήσαμεν ed. Bekker. Ver-
bum ψυχρολουτεῖν occurrit Plut. Alcib. 23. Sic θερμολουτεῖν
Hermipp. II. 412. Alex. III. 412. Sed θερμολουτρεῖν Plut.
Mor. p. 789 F. Ἀλουτεῖν est schol. Av. 1555.

XXXII.

(24 D. 225 B.)

227

Οὐδ' ἀργύρι' ἐστὶ κατακεκερματισμένα.

Pollux IX. 88. Καὶ κατακεκερματίζθαι μὲν ἐπὶ λόγον Πλά-
των, ἐπὶ δὲ ἀργυρίου Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν “Οὐδ' ἀργύ-
ριόν ἐστιν κεκερματισμένον.” Sine nomine fabulae affertur
VII. 170. Καὶ τὸ καταλλάττειν νόμισμα κατακερματίζειν (sic
Bergk. pro καὶ κερματίζειν) Ἀριστοφάνης “οὐδὲ ἀργύριόν
ἐστὶ κατακεκερματισμένον (κατακερματίσματα cod.
Paris).” Aristophanis igitur versus fuit, ut vidit Bergk.,
Οὐδ' ἀργύρι' ἐστὶ κατακεκερματισμένα. DIND. Ita etiam
Fritzsch. De plurali ἀργύρια, quod perraro usurpatur, cf.
Fr. 392. οὐδ' ἀργύριόν τι κατακεκερματισμένον Bothius. Mirum
sane foret, ut monuit Bergk., si de verbo composito disserens
simplicis exemplum ex Aristophane afferret Pollux. Ipse malim
οὐδ' ἀργύριον (Fr. 261.) ἦν (vel γε) κατακεκερματισμένον. Cf.
Plutarch. de Mus. p. 1142 A. τὴν ἀτοπίαν τῶν — τὴν μουσι-
κῇ κατακεκερματικῶν. Simplex κερματίζειν legitur in Achaei

tragicci Fr. 7. κεκερματισθω. Ita legitur Pollucis locus VII. 170. in ed. Bekker: καὶ τὸ καταλλάττειν τὸ νόμισμα, καὶ τὰ κέρματα δὲ καὶ τὸ κερματίζειν τὸ νόμισμα εἴρηται. Ἀριστοφάνης “Οὐδ’ ἀργύριον ἔστιν κεκερματισμένον.”

228

(12 D. 202 B.)

XXXIII.

Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτά γ’ ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.

Pollux X. 109. Καὶ μὴν καὶ ἐπίχυσις χαλκίου ἐν τῶν τοῦ μαγειρίου σκευῶν. Ἀριστοφάνης δὲ αὐτὸ εἴρηκεν ἐν Δαιταλεῦσιν “Οὐκ, ἀλλὰ — χαλκίου.” Id. X. 92. τὸ δὲ ὄνομα ἡ ἐπίχυσις εἴρηται ἐν Ἀριστοφάνους Δαιταλεῦσι. Ad coquum, qui epulonibus coenam paret, haec pertinere arbitratur Bergk.

Qu. οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο γ’ (αὐτ τοῦτ’ ἔστ’). Aut οὐκ, ἀλλ’ ἐπίχυσις αὐτῇ τοῦ χαλκίου. ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου] Cf. Eupol. II. 497. χαλκίον μακρόν (i. q. ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις). Menand. IV. 219. ἥδη δ’ ἐπίχυσις. Confer vv. ἐτνήρυσις, οἰνήρυσις, ζωμήρυσις. χαλκίου] Cf. Ach. 1128. Fr. 114. 208. 332.

229

(8 D. 199 B.)

XXXIV.

Pollux X. 119. Εἴρηται δ’ ὅπ’ αὐτοῦ ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ἄγγη μυρηρὰ (meliores codices ἄγγη μυροφορικὰ). λέγοιτο δ’ ἐν καὶ λήκνθος μυρηρὰ· σὺ δ’ ἐν εἵποις καὶ μυροφόρον (μυροφόριον Bo. lege cum Bergkio μυροφορεῖον, ut σηματοφορεῖον Fr. 16 B.). Etiam μυροφορεῖον, et in hac fabula, dixisse comicum suspicari licet.

230

(8 D. 200 B.)

XXXV.

Τῆς μυρηρᾶς ληκύθου

πρὶν κατελάσαι τὴν σπαθίδα γεύσασθαι μύρον.

Pollux X. 120. Καὶ τὸ μὲν εἰς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον, Ἀριστοφάνους μὲν εἰπόντος ἐν Δαιταλεῦσι “Τῆς — μύρου,” etc. Respicit idem VII. 177. Μυροπωλεῖν δ’ Ἀριστοφάνης ἔφη, μυροπώλιον, μύρου ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυρηρὰ λήκνθος, ἀλαβαστροθῆκαι. σπαθίδα δὲ τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δαιταλεῦσι. et Photius p. 529, 6. Σπαθίδα: τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην. οὕτως Ἀριστοφάνης. Cf. Anecd. Par. IV. 181.

V. 1. τῆς μυρηρᾶς ληκύθου] Cf. Aesch. Fr. 166. μυρηρῶν τευχέων. Arist. Pl. 810. αἱ δὲ λήκνθοι | μύρου γέμουσι. V. 2. κατήλασας ante

Hemst. καθελεύσας Kuhnii codex. κατελάσας Dind. Bo. κατελάσαι Br. Bergk. Bekk. τὴν σπαθίδα] Latine spatulam. Scribonius 269. 'Spatha, qua unguentarii utuntur.' 45. 'Spatha movere medicamentum.' Columell. XII 22. 'Deinde permisceto spatha lignea.' "Servus nequam dominum ligula immissa in lecythum gustare unguentum jubet priusquam vino admisceatur." (Bo.)

XXXVI.

(19 D. 216 B.)

231

Εἰ μὴ δικῶν τε γυργαθὸς ψηφισμάτων τε θωμός.

Pollux X. 158. ἔτι δὲ (προσθετέον) καὶ γύργαθον καὶ θωμόν, Ἀριστοφάνους ἐν Δαιταλεῦσιν εἰπόντος "Εἰ μὴ — θωμός." γύργαθος ex hac fabula affertur ab Polluce VII. 176. θωμόν ex Babyloñiis memorat Moeris (Fr. 74.). Minus accurate Athenaei epitome I. p. 4. γυργάθους ψηφισμάτων Ἀριστοφάνους φησίν. Corrigendus autem in his locis omnibus accentus reponendo oxytono γυργαθὸς ex praecepto Herodiani apud Arcadium p. 49, 19. DIND. "A privatis malis senex transit ad publicam calamitatem conqueriturque de nimio iudicandi legumque novandarum studio quo Atheniensium animi teneantur." (Be.) "Praeterea nihil Athenis inveniri ait." (Bo.)

εἰ μὴ δικῶν τε —] Qu. εἰ μὴ δικῶν γε —. Praecesserat, ni fallor, οὐδὲν ἄλλ' ἦν (aut οὐδὲν ἔστιν) | —. γυργαθός] Cf. v. γαργαίρειν. et ad Ach. 3. θωμός] Cf. Lys. 793. εἴθ' αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς — οἰχοιο φέρων. Fr. 74. Vox non alibi apud comicos scriptores obvia.

XXXVII.

(32 D. 232 B.)

232

Pollux X. 172. Θυλακίσκον, ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους. Cf. Fr. 542. Sic κοτυλίσκος, μοχλίσκος Fr. 481.

XXXVIII.

(40 D. 240 B.)

233

Schol. Arist. Ach. 271. ὠρικὴν ὑληφόρον: ἀντὶ τοῦ ὠραίαν καὶ ἀκμαίαν —. ὠρικὸν δὲ μειράκιον καὶ κόρη, ὡς ἐν (καὶ ὠρικῶς ἐν Dobr.) Δαιταλεῦσιν αὐτός. ὠρικῶς legitur Pl. 41.

XXXIX.

(14 D. 224 B.)

234

Οὐδ' ἔστιν αὐτῇ στελεγγίς οὐδὲ λήνθος.

Schol. Arist. Eq. 577. schol. Platonis p. 334. ed. Bekk. schol. Diogenis in Notices et Extraits vol. X. p. 226. Phot. et Suid. Στελεγγίς: ἡ ξύστρα — ἐν Δαιταλεῦσιν "Οὐδ — λήνθος."

“Reprehendi his verbis videtur juvenis veteri disciplinae addictus.” (Dind.) Ad filium probum ac pudicum, qui elegantiora ornamenta spernit, ea refert Bergk.

οὐδ' ἐστίν] οὐδὲ γάρ schol. Arist. αὐτῇ schol. Diogen. et schol. Plat. (cod. Par. αὐτοῖς ed.) et ms. ap. Bast. Epist. Crit. p. 97. αὐτῇ schol. Arist. αὐτῇ ceteri. αὐτῷ Bergk. στλεγγίς οὐδὲ λήκυθος] Cf. Plat. Hipp. min. 368. στλεγγίδα καὶ λήκυθον. Diphil. IV. 400. λήκυθον ξύστιν τ' ἔχεις; B. ἔγωγε (ἐγὼ δὲ vulg.) καὶ ξύστραν. Sic apud Plautum strigil et ampulla saepe conjuncta reperiuntur ubi balneorum mentio fit. “Στλεγγίς fuit ornamentum capitis in modum coronae, vel, ut rectius dicam, instrumentum illud quo in balneis et gymnasiis ad cutem abra- dendam utebantur. Solitum est tam eleganter exornari ut pro ornamento haberi posset, quod quidem pueri qui gymnasia frequentabant gere- bant, quod apte cum ampulla, quam iidem juvenes gerebant, componi potuit. De στλεγγίδι V. Boeckh. Oecon. Athen. II. p. 330. et ad Corpus Inscr. vol. I. p. 261. Utrumque conjunxit Diphilus apud Poll. X. 62. λήκυθον ξύστιν τ' ἔχεις. Quae sane de parasito aliquo dicta viden- tur, vide Pollux IV. 120. Τοῖς δὲ παρασίτοις πρόσεστι καὶ στλεγγίς καὶ λήκυθος. et Plautus in Stich. I. 3. 76. dixit ‘Ac perjuratiunculas parasiticas, | Robiginosam strigilem, ampullam rubidam, | Parasitum inanem.’ et in Persa I. 3. 43. ‘Cynicum esse gente oportet parasitum probum, | Ampullam, strigilem, scaphium, soccos, pallium, | Marsupium habeat.’ Adde Cic. de Fin. IV. 12. ‘Si ad illam vitam quae cum vir- tute degatur ampulla aut strigilis accedat.’ BE.

235

(28 b D. 226 B.)

XL.

Schol. Arist. Eq. 1010. Ἐγένετο χρησμός Ἀθηναίοις περὶ τοῦ δήμου αὐτῶν λεγόμενος (λέγων οὕτως? Ἐὐδαιμον πολίεθρον Ἀθηναίης ἀγγελίης | πολλὰ ἰδὼν καὶ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ μογῆσαν, | αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἡματα πάντα. — Τοῦτου δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα ἀλλὰ καὶ ἐν Ὅργισι καὶ ἐν Δαιταλεῦσι μέμνηται. V. Av. 978. 986. et Eq. 1086. Nobilis- simum oraculum, quo Atheniensium animi mirum quantum sublatis sunt, respexit Aristides in Panath. p. 196, 14. Cete- rum conferas cum his Sibyllae vaticinium, diversum quidem illud, apud Plut. Demosth. 19. Τῆς ἐπὶ Θερμῳδοντι μάχης ἀπάνευθε γηνόμην | αἰετὸς ἐν νεφέεσσι καὶ ἥερὶ θηήσασθαι. | κλαίει δὲ νικηθεῖς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόβλωλεν. BE.

236

(42 D. 204 B.)

XLI.

Schol. Arist. Vesp. 819. εἶχον δὲ καὶ οἱ ἥρωες πανοπλίαν. καὶ (ὥς?) δῆλον ἐκ τῶν Δαιταλέων.

XLII.

(5 b D. om. B.)

237

Σοὶ γὰρ σοφίσματ' εἴ τιν' εἰσηγησάμην,
οὐκ εὐθὺς ἀπεδίδρασκας ἐκ διδασκάλου.

Scholiasta Hippocratis apud Daremberg. in Notices et Extraits des Mss. médicaux, Paris 1853. p. 213. (ad locum Hippocr vol. III. p. 414. ed. Littré) *Σοφιζόμενοι: περιεργαζόμενοι* — . εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σόφισμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν *Νεφέλαις* (v. 205.) καὶ ἐν *Δαιταλεῦσι* φησιν “Σοὶ — διδασκάλου.” Ad τὸν σῶφρονα adolescentem haec dicit pater.

ἔστιν· ἐγὼ ἡγησάμην ed. pr. ἔστιν· ἐγὼ κησάμην ed. Daremberg.
εἴ τιν' εἰσηγησάμην Dübner. Dind.

XLIII.

(42 b D. 230 B.)

238

Schol. Luciani ad Alex. c. 4. in cod. Vind. Ὁ Ἀριστόδημος δὲ μικρὸς καὶ καταπύγων εἰς ὑπερβολήν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται· Κρατῖνος Πανόπταις — . ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης *Δαιταλεῦσιν*. “Nescio an famosus hic Aristodemus ille sit, qui Epimenidis tempore Athenis vixit. V. Athen. XIII. p. 602 C. *Διαβόγητα* δ' ἐστὶ καὶ τὰ ἐπὶ Κρατίνῳ τῷ Ἀθηναίῳ γενόμενα, δς μειράμιον ὢν εὔμορφον, Ἐπιμενίδου καθαίροντος τὴν Ἀττικὴν ἀνθρωπεύει αἵματι διὰ τινὰ μύση παλαιά, ὡς ἱστορεῖ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ περὶ τελετῶν, ἐκὼν αὐτὸν ἐπέδωκεν [ὁ Κρατῖνος] ὑπὲρ τῆς θρηψαμένης, ᾧ καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἐραστὴς Ἀριστόδημος, λύσιν τ' ἔλαβε τὸ δεινόν. Sed, cum tam frequens nomen sit Aristodemi, conjectura sane incerta.” BE.

XLIV.

(23 D. 207 B.)

239

Τί δαί; κυνίδιον λεπτὸν ἐπρίῳ τῇ θεῷ
ἐς τὰς τριόδους;

Schol. Theocr. II. 12. *Σκύλακες*: διὰ τὸ σκύλακος ἐμφερεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης ἐν *Δαιταλεῦσι* “Τί δαί; — τριόδους.” “Cf. quae δὲ περισκυλακισμῷ collecta sunt in Thes. T. VI. p. 920.” (Dind.) Hoc quoque ad ludicrum illud spectaculum refert Bergk.

V. 1. τί δὲ κυνίδιον λεπτὸν λευκὸν ἐπρίῳ vulg. τί δαί; λεπτὸν κυνίδιον ἐπρίῳ τῇ θεῷ Elmsl. ad Ach. 724. τί δαί; κυνίδιον λαμπρὸν

(nitidum) Bo. τί δαί; κυνίδιον λεπτὸν — Bergk. (τί δαί; jam Toup.) Recte. Cf. Hermipp. II. 303. ἀνάπηρα — βοΐδια | Λεωτροφίδου λεπτότερα. Antiph. III. 64. σοφιστῶν λεπτῶν. Euphron. IV. 487. λεπτὸν ἔριφρον καὶ μικρόν. τῇ θεᾷ vulg. τῇ θεῷ Cobet. V. 2. ἐς] εἰς vulg. Post τριόδους interrogationis nota ponenda videtur.

240

(22 D. 222 B.)

XLV.

Τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Suidas in Αἰγέα, Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιοῦτων ἐκτείνεται τὸ τελενταῖον ἄλφα. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι “Τὸν — κάλει.” Cf. Cramer Anecd. Par. IV. 97, 29. “Dicit haec, ut videtur, senex, qui Erechthea et Aegea testes adhibet germanum se civem esse.” (Be.)

μοί] “Forsan legendum με (I nunc et me irride). Pater ad filium ἄσωτον. Cf. Eur. Med. 1355.” (Dobr.) Qu. τε aut σύ.

241. 242

(15 D. 217 B.)

XLVI. XLVII.

Ἐς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τεῖχη.

Εἰς οἷ' ἀνάλουν οἱ πρὸ τοῦ τὰ χρήματα.

Suidas, Ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν τῇ αἰτιατικῇ ἐκάτερα — Δαιταλεῦσιν “Εἰς τὰς — τεῖχη.” Addit Suidas, ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ ἡ ἀδιαφόρως, οἷον ἀνῆλσκον καὶ ἀνάλσκον. καὶ αὖθις “Εἰς οἷ' — χρήματα.” Haec quoque Aristophani tribuit Porsonus. DIND. Temere, ni fallor, haec duo fragmenta conjunxit Bergk. ex eadem fabula et eodem loco sumpta ea esse existimans. Alterum versum idem non pro senario sed tetrametro fine carente habet. “Hoc autem conqueritur senex, quod Athenienses temere profundant opes publicas, quibus, si majorum exempla sequi vellent, muri restituendi et naves comparandae essent: de qua consuetudine compares maxime Inscript. apud Boekh. I. n. 76. p. 117. Ἐπειδὰν δὲ ἀποδοδεσμένα ἴ τοῖς θεοῖς τὰ χρήματα, ἐς τὸ νεώριον καὶ τὰ τεῖχη τοῖς περιούσι χρῆσθαι χρήμασιν.” BE.

V. 1. ἐς] εἰς Suid. δεῖ μ' vulg. δεῖν (i. e. δεόν) Bergk. Bo. Dind., coll. Hesychio, Δεῖν: δεόν. Greg. Cor. Att. 72. Ἀττικὸν — δεῖν ἀντὶ τοῦ δεόν. et Lys. adv. Alcib. I. 7. δειλίας δὲ, ὅτι δεῖν ἕκαστον μετὰ τῶν ὀπλιτῶν κινδυνεύειν ὃ δ' ἐππεύειν εἴλετο. Fortasse recte. ἀναλοῦν] Ab ἀναλῶ, i. q. ἀναλίσκω. Cf. Eq. 915. ἐγὼ σε ποιήσω τριη- | ραρχεῖν ἀναλίσκοντα (ἀναλίσκειν τε?) τῶν | σαυτοῦ παλαιὰν ναὺν ἔχοντ', | εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις —.

Suidas, *Ψαγδαίους*: — ἔστι τὸ ὄνομα — καὶ ἐν Δαιτα-
λεῦσιν Ἀριστοφάνους. *Ψαγδαῖος* valet vehemens, violen-
tus, impetuosus. Cf. Telecl. II. 369. Antiph. III. 5. *ψαγδαῖος*,
ἄμαχος. Diph. IV. 408. ὡς *ψαγδαῖος* ἐξελήλυθεν. Voce utuntur
etiam Aristoteles (Meteor. I. 12. 17.), Diodorus, Plutarchus,
Lucianus, Philostratus.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

Danaum filiasque Aegypti saevitiam fugientes et Argivam terram appellentes Aristophanem in hac comoedia exhibuisse arguunt reliquiae, vide Fr. XVI. al. Sed neque de instituto poetae neque vero de tempore quo fabula sit docta quidquam conjectura assequi potui. Illud vero apparet, Aristophanem scenicam artem quae fuit antiquitus composuisse cum ea specie quae sua vixit aetate, severeque de tragicorum poetarum laudibus judicavisse. BE. Non modo haec comici fabula parodia est mythi tragici, sed etiam Anagyrus, Daedalus, Lemniae, Niobus, Phoenissae, et Polyidus. Etiam Diphili fuit fabula *Δαναίδες* appellata.

244

(249 D. 253 B.)

I.

‘Ο χορός δ’ ὠρχεῖτ’ ἐν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα
διαμασχαλίσας (θ’) αὐτὸν σχελίσιν καὶ φύσικαις καὶ ῥαφανῖσιν.

Athen. II. p. 57 A. Καλλίας δ’ ἐπὶ τῆς ῥαφανίδος εἴρηκε
τὸν ῥάφανον. περὶ γοῦν τῆς ἀρχαιότητος τῆς κωμωδίας διεξιὼν
φησιν. Ἔννος, πυριάτης, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλα-
τῆρος. οὗτοι δ’ οὕτω τὰς ῥαφανίδας εἴρηκε δῆλον Ἀριστοφάνης
ποιεῖ περὶ τῆς τοιαύτης ἀρχαιότητος ἐν Δαναῖσι γράφων καὶ
αὐτὸς καὶ λέγων “Ὁ χορός — ῥαφανῖσιν.” Apparet ex his
Aristophanem, fortasse in parabasi, de antiquissimae comoe-
diae tenui specie humilique cultu locutum esse: diu enim
neglecta et contemta jacuit, quod jam Aristoteles dicit Poet.
c. 5. Ἡ δὲ κωμωδία διὰ τὸ μὴ σπουδάζεσθαι ἐξ ἀρχῆς ἔλαθε
καὶ γὰρ χορὸν κωμωδῶν ὀψέ ποτε ὁ ἀρχὼν ἔδωκεν, ἀλλ’ ἐθε-
λονται ἦσαν. Et prior quidem versus ad vilem choreutarum

cultum habitumque pertinet, qui quidquid obvium factum induebant, dixitque Pherecrates Crapatallis Fr. IX:

Ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχεν δάπιδας ῥυπαρὰς καὶ στρωματόδεσμα.

Alter autem versus prorsus nequit intelligi. Recte quidem διαμασχαλίσας αὐτὸν per se dicitur de choreutis qui rustico more manus prensantes saltabant, reliqua autem non congruunt. Itaque unum aut alterum versum excidisse puto: Διαμασχαλίσας αὐτὸν

. . . σκελίσιν καὶ φύσκαῖς καὶ ῥαφανῖσιν. Haec enim sine dubio referenda sunt ad tenuem vilemque victum choreutarum, quamquam σκελίδες quidem etiam postero tempore choreutis apponebantur, vid. Plutarch. de glor. Athen. c. 6. Οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγγέλεια καὶ θριδάκια καὶ σκελίδας καὶ μυελὸν παρατιθέντες εὐώχουν ἐπὶ πολὺν χρόνον φωνασκουμένους καὶ τρυφώντας. Ceterum existimo ad hanc fabulam referenda esse ea quae de antiquissimae tragoediae simplicitate ex Aristophane profert Athenaeus I. p. 21. fabulae nomine omissa, Χαμαιλέον γοῦν πρῶτον αὐτὸν φησι σχηματῖσαι τοὺς χοροὺς ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγωδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιστάν. ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. Ἀριστοφάνης γοῦν, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς ἢ περὶ τῶν τραγικῶν ἀπόκειται πίστις, ποιεῖ αὐτὸν Αἰσχύλον λέγοντα·

Τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποιοῦν.

καὶ πάλιν·

Τὸς [γοῦν] Φρύγας οἶδα θεωρῶν,
 ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα,
 πολλὰ τοιαντὶ [* *] καὶ δεῖρο σχηματίζαντας." BE.

Ad Gerytadem ea refert Meinekios, ad Pherecratis Crapatallus Dind. propterea quod in illa quoque fabula similiter Aeschylus loquens inducebatur Fr. VIII. ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Versus ex parabasi sumpti, in quibus de humili cultu et ineleganti specie priscae comoediae agitur.

V. 1. ἐναψάμενος δάπιδας] Cf. Av. 1250. ὄρνις — παρδαλᾶς — ἐνημένους. Alciph. III. 70. νάκος ἐναψάμενος. στρωματόδεσμα] Cf.

Pher. II. 290. ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς (comiciis antiquis) εἶχεν δάπιδας ἑνπα-
 ρὰς καὶ στρωματοδέσμη. Amips. II. 713. Plat. Theaet. 175 E. Xen. Anab.
 V. 4. 13. Cf. v. στρωματοθήκη (Nicet.). V. 2. διαμασχαλίσας] I. e.
 axillis instructis sive impletis etc. Ipse addidi (9'). V. 3. φύσκαες]
 Cf. Fr. 794. χορδαί, φύσκαί, πάσαι, ζωμοί, | χόλικες. Anaxandr. III. 184.
 φυσκῶν, ζωμοῦ. Eq. 364. Eubul. III. 234. φύσκη, χορδή.

245

(253 D. 242 B.)

II.

Καὶ τὸν κυλλάστιν φθέγγου καὶ τὸν Πετόσιριν.

Athen. III. p. 114 C. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ἐποξίζοντα ἔρτον
 κυλλάστιν καλοῦσι. μνημονεῖει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσει
 “Καὶ τὸν — Πετόσιριν.” “Danaus pater, quem comicus fingit
 poeta, fortasse hoc verbo filias monet ut Aegyptias sese simu-
 lent et sermoni Aegyptia quaedam vocabula inserant. Peto-
 siris Aegyptius mathematicus fuit, vide Juvenalem VI. 580.
 ‘Capiendo nulla videtur | Aptior hora cibo nisi quam dederit
 Petosiris.’ Adde Plinium H. N. VII. 49. Suidas v. Πετόσι-
 ρις· Αἰγύπτιος φιλόσοφος (ἔγραψε) — ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων
 ἀστρολογούμενα καὶ περὶ τῶν παρ’ Αἰγυπτίους μυστηρίων.” BE.
 Haec Bothius censet dicere Danaum ad filiorum Aegypti ali-
 quem cum de epuli apparatu parco questus esset et κυλλάστιν,
 panem Aegyptium, desiderasset, valere eum jubentem cum
 Petosiridis praeceptis et sapientia Aegyptiorum.

κυλλάστιν] Cf. Herod. II. 77. ἀρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρῶν
 ποιῶντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖνοι κυλλήστις ὀνομάζουσι. ubi v. Bähr. φθέγ-
 γου] Mendosum hoc videtur. Corrigendum snspicor παράδες. καὶ τὸν
 Πετόσιριν vulg. κατὰ τὸν Πετόσιριν. (i. e. secundum Petosiridis
 praeceptum) Bergk. Sic κατ’ Ἀγάθωνα Fr. 613. Πετόσιριν] Celeber
 philosophus et medicus Aegyptius. Confer nomen Aegyptiacum Ὅσιρις.

246

(248 D. 252 B.)

III.

* Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.

Athen. IX. p. 400 A. Τρύφων δὲ φησι, τὸν λαγὼν ἐπ’
 αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης δξυτόνως καὶ μετὰ τοῦ ν
 λέγει “Λύσας — ἡμῶν.” Coqui fortasse verba ad epuli appa-
 ratum spectantia.

λύσας] μύσας Jacobs. Add. in Athen. p. 211. Mendosum videtur
 λύσας. Λυκιδᾶς (canis nomen, Aesch. Fr. 239.) tentat Bergk. Qu. λαθῶν,
 aut ἐσθὺς, aut κλέπτῃς. ἡμῶν codd. ἡμῖν conj. Jacobs. et Be.

IV.

(243 D. 251 B.)

247

Ἦδη παροινεῖς ἔς με πρὶν δεδειπνάναι.

Athen. X. p. 422 E. *Δεδειπνάναι* — Ἀριστοφάνης ἐν *Δαναΐσιν* “Ἦδη — δεδειπνάναι.” Danai verba, ut videtur, ad filium ebriosum et protervum.

ἐμὲ vulg. *εἰς ἐμὲ* Br. *ἔς με* Dind. *εἰς με* sive *ἔς με* malit etiam Mein. *ἔς* (?) *ἐμὲ* Cobet. *ἢ ἔμὲ* (?) Be. Aliud quid latet. Qu. ὦ *μέλε*.

δεδειπνάναι] Ut *τεθνάναι*, *ἐστάναι*, etc. Legitur praeterea Plat. II. 663. Antiph. III. 79. Eubul. III. 248. Epicrat. III. 365. *δεδείπναμεν* Eubul. III. 248. Alex. III. 429. *ἡρώσταμεν* Fr. 493. Sensus est *ὑποπέ-
πικας*. Cf. ad Av. 494. *ἔς δεκάτην γὰρ ποτε παιδαρίου κληθεῖς ὑπέ-
πικον ἐν ἄστει*.

V. VI.

(252 D. 255. 256 B.)

248. 249

Athen. XIV. p. 645 E. *Ἐγκρίδες*. *πεμμάτιον ἐψόμενον ἐν ἑλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον*. — Ἀριστοφάνης δ' ἐν *Δαναΐσι* καὶ *ποιητῇν* (*πωλητῇν* Schweigh.) *φησιν αὐτῶν* (ita cod. Ven. *αὐτὸν* aut *αὐτὸν* alii. *αὐτὸν* Dobr.) *εἶναι ἐν τούτοις* “*Μήτ' ἄρα μ' εἶναι ἐγκριδοπώλην*.” Codex Ven. *μήτ' ἄρα εἶναι*. Vulgo *μήθ' ἄρα εἶναι*. Porsonus (Misc. p. 247. prob. Dobr.) *μήθ' ἄραμονιῶν*. Recepi Jacobsii correctionem p. 342. propositam. Pollux VII. 199. de verbis cum *πωλεῖν* compositis exempla afferens, ἐν δ' Ἀριστοφάνους *Δαναΐσι* *συρμαιοπῶλαι* καὶ *ἐγκριδοπῶλαι*. Etiam *συρμαιοπῶλην* facile credam in Danaidibus esse commemoratum, quum *συρμαία* propria sit Aegyptiis. Eorum etiam panis genus quoddam nominatur fragmento II. DIND. Bergkii *μὴ τᾶρ' εἶναι μ' ἐγκριδοπώλην* corrigit (v. Comm. p. 426). Ipse corrigendum suspicabar *μὴ τᾶρ' εἶην ἐγκριδοπώλης*, aut *μήτ' ἄρ' ἔτ' εἶν' ἐγκριδοπώλην*. Vulgata certe nullum idoneum sensum praebet. Numeri anapaestici videntur esse. De potione purgativa Aegyptiorum *συρμαία* dicta v. ad Th. 857.

ἐγκριδοπώλην] Cf. Nicoph. II. 852. *ἐγκριδοπῶλας*, *σπερματοπῶλας*. *Ἐγκρίδες* memorantur Pher. II. 287. Antiph. III. 143. Nicoph. II. 854.

VII.

(251 D. 259 B.)

250

Harpocratio, *Ἐχίνος*: *ἔστι μὲν ἄγγος τι εἰς δ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο*. *Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμό-*

θεον μνημονεύει τοῦ ἄγγους τοῦτον καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθη-
ναίων πολιτείᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν (Δαναΐσιν om. cod.
Vrat. et Phot. p. 46, 6.). Cf. Dem. p. 1180, 25. τὰ δ' ἀντίγραφα
ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἔχινον. p. 1265, 15. ἐπὶ — τῷ μὴ σημα-
θῆναι τοὺς ἐχίνους. Theophrast. Char. 6. ταῖς δὲ (δίκαις)
παρεῖναι ἔχων ἔχινον ἐν τῷ προκολπίῳ καὶ δρμαθούς γραμ-
ματείδιον ἐν ταῖς χερσίν. Vasculi ἔχινου dicti etiam in Vespis
mentionem facit Aristophanes v. 1436.

251

(246 D. 246 B.)

VIII.

Ἄλλ' εἴσιθ', ὥς τὸ πρᾶγμ' ἐλέγξαι βούλομαι
τουτί' προσόζειν γὰρ κακοῦ τοῦ μοι δοκεῖ.

Phot. p. 596, 14. et Suidas Τοῦ — ἐπὶ οὐδετέρου Ἀριστο-
φάνης Δαναΐσιν "Ἄλλ' — δοκεῖ." "Fortasse Lynceus loquitur,
qui cum Hypermnestram uxorem esset ducturus infortunium
aliquod auguratur." (Be.) "Lynceus, opinor, noctu audito cla-
more fratrum interfectorum lecto exsiliens properansque ad pro-
ximum cubiculum praelucente servo, quem introire jubet, haec
dicit." (Bo.)

V. 1. πρᾶγμα λέξαι vulg. πρᾶγμ' ἐλέγξαι Dobr. Dind. Bergk Bo.
Recte. Cf. Soph. Phil. 337. ἀμυχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν |
πάθῃμ' ἐλέγγω πρῶτον ἢ κείνον στένω. Ant. 434. τάς τε πρόσθεν τάς
τε νῦν ἡλέγχομεν | πρᾶξεις. Oed. R. 333. τί ταῦτ' | ἄλλως ἐλέγχεις;

V. 2. προσόζειν —] Cf. Lys. 206. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἀδὺν ναὶ τὸν
Κάστορα. 616. ἀλλ' ἐπαποδυνώμεθ', ἄνδρες, — ἥδη γὰρ ὄζειν ταδί μει-
ζόνων καὶ πλείονων πραγμάτων μοι δοκεῖ, | καὶ μάλιστα' ὀσφραίνομαι τῆς
Ἰππίου τυραννίδος. Vesp. 38. ὄζει κάκιστον τοῦνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.
Aesch. Ag. 1310. καὶ πῶς; τόδ' ὄζει (ῥ' που προσόζει;) θυμάτων ἐφε-
στιών. Philem. IV. 13. οὐχὶ λοπάδος προσῶξεν οὐδ' ἡδυσμάτων. κακοῦ]
κακ inepte Suidas. τοῦ μοι] τοῦ μὴ Photii codex.

252

(242 D. 250 B.)

IX.

Τραπόμενον ἐς τοῦψον λαβεῖν
δομύλια καὶ μαινῖδια καὶ σηπίδια,

Pollux II. 76. Καὶ δομύλια ἰχθύων τι γένος, ἡ ὑπὸ πολ-
λῶν ὕζαινα καλουμένη. πολύποδος δὲ ἐστὶν εἶδος ἔχον μεταξὺ
τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα
"Τραπόμενον — σηπίδια." "Poeta Danaum tanquam parcum
patrem familias nuptiarum die opsonia ementem inducit vilis-

simā. Cf. Ephipp. Athen. VIII. 359 A. et Eubul. ibid. VII. 311 D.” (Be.) De epulo nuptiali agi videtur.

V. 1. ἐς] εἰς vulg. ἐς τοῦτον] I. e. ad regionem ubi veneunt opsonia. Cf. Fr. 314. ἐς τὸν οἶνον. et ad Vesp. 789. ἐν τοῖς ἰχθύσιν. Deinde λαβεῖν valet emere. Sic nos dicimus to get. μαινῖδια καὶ σηπίδια] Cf. Eubul. III. 268. ὁμοῦ τε χναῖν μαινίσιν (τευθίσιν Ephipp.) σηπίδια. Ephipp. III. 334. τευθῖδια, σηπίδια. Alex. III. 455. τριχῖδια (τευθῖδια?) καὶ σηπίδια. “Hunc versum propter σηπίδια ex Danaidibus attulit Athenaeus VII. p. 324 B. unde δσμύλια pro δσμυλῖδια correctum. Photius p. 352, 25. Ὅσμύλια: ἰχθύδια εὐτελεῖ. Ὅσμύλια καὶ μαινῖδια καὶ σηπίδια, φησὶν Ἀριστοφάνης. De verbis Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους, quae Athenaeus alio in loco ex Daedalo, in alio ex Danaidibus attulit, dictum ad Daedali Fr. I. (Fr. 182.)” (Dind.) σηπίδια] Cf. Fr. 321. Producitur antepenultima in σηπίδιον (σηπι-ῖδιον), ut in καλῖδιον (καλι-ῖδιον) Eupol. II. 442.

X.

(259 a D. 261 B.)

253

Pollux X. 26. Καὶ μὴν καὶ βαλανῶσαι τὴν θύραν ἐκείνοι (οἱ κωμῳδοὶ) λέγουσι, καὶ [ὡς Bo.] “Οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν” ἐν ταῖς Δαναΐσιν ἔφη Ἀριστοφάνης. Tantam haec habent cum Eccles. v. 382. similitudinem, νὺν μὲν γὰρ οὕτως βεβαλάνωκε τὴν θύραν, ut dubitare liceat an Pollux alteram pro altera fabulam nominaverit. DIND. Cf. Av. 1158. ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις | καὶ βεβαλάνωται. Eccl. 370. βεβαλανωμένον. “Vide an legendum sit οὕτως, ut ex Eccl. 361. sumserit Pollux.” (Dobr.). “Idem fortasse Lynceus, fratrum accusans negligentiam, qui cubitum inissent foribus cubiculorum non oppessulatis.” (Bo.).

XI.

(254 D. 257 B.)

254

Pollux X. 39. Εἵποισ δ' ἄν, οἶμαι, καὶ χνοῦν καὶ μυοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος μὲν ἐν Βαβυλωνίοις “Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν”, ἐν δὲ Δαναΐσι “Τῶν χειρῶν ἔργα μυοῦς ἐστίν.” Bentlejus in epistola ad Hemst. p. 93: “Sunt verba Pollucis, non comici, et sic corrigenda, ἐν δε Δαναΐσι τῶν χηνῶν πτερὰ μυοῦς ἐστι, i. e. in Danaidibus μυοῦς anserum plumam significat.” Quod comici illa esse verba negat, mihi in aperto errore versari videtur. DIND. Bergkii conjecturam τῶν χοίρων μυοῦς ἔρι' ἐστίν recepit Bekker.

μνοῦς] Cf. Ephipp. com. III. 330. μνοῦς, πυραμίδες, μῆλον. Cf. v. χνοῦς Fr. 85. et κνοῦς Aesch. Fr. 235.

255 (256 D. 260 B.) XII.

Pollux X. 127. Προσωπίς καὶ, ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης, προσωπίδιον.

256 (244 D. 247 B.) XIII.

Κακῶν τοσοῦτων ξυνέλεγγ μοι σώρακος.

Pollux X. 130. Τάχα δὲ καὶ σώρακος, εἰ καὶ παρὰ τοῖς κωμωδοποιοῖς (κωμωδιο.) οὕτως ὠνομάσθη τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Δαναΐσιν ἔφη “Κακῶν — σώρακος.” Lynceus haec dicit conspectis fratribus occisis.

τοσοῦτων] Malim τοσοῦτος. συνέλεγγ vulg. Be. ξυνέλεγγ Dind. σώρακος] Formatum ut θύλακος. Alexidis fabulae titulus fuit Σώρακοι. Cf. Pl. 269. δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα. | ΚΑ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρὸν. 804. ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς ἐς τὴν οἰκίαν | ἐπεσπέπαικεν. Philem. IV. 34. πρὸς τοῖς κακοῖσιν οὗτος ἕτερα συλλέγει.

257 (257 D. 262 B.) XIV.

Schol. Arist. Lys. 1239. Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνική, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης. Eadem Suidas in Κλειταγόρα. Lesbiam eam fuisse tradit scholiasta Vesp. 1238. V. Bergkii Lyr. II. p. 1025.

258 (245 D. 245 B.) XV.

Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἐρκείον χύτρας,
μεθ' ᾧν ὁ βωμὸς οὗτος ἰδρῦθῃ ποτέ.

Schol. Arist. Pac. 922. Pl. 1199. et Suid. v. χύτρας, Ὅποτε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρῦναι ἢ ἀγάλματα (ἄγαλμα schol. Pl.) θεῶν (θεοῦ schol. Pac. et Suid.), ἔψοντες ὕσπρια ἀπὸ τῶν τούτων (τούτοις schol. Pac.) τοῖς ἀφιδρυμένοις χαριστήρια (εὐχαριστήρια schol. Pl.) ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὗτος (αὐτός;) εἶπεν ἐν Δαναΐσι “Μαρτύρομαι — ποτέ.” “Videtur Danaidum Chorus haec loqui cum Aegypti filiorum violentiam veritae in Jovis aram confugissent.” (Be.) Sermo

fortasse sponsorum unius qui mortem timens ex cubiculo ad aram Jovis Hercei confugisset, ut Priamus apud Virg. Aen. II. 550. Monuit Both.

V. 1. ἐρχέλου] ἐρχίου cod. G. schol. Pl. et cod. Ven. schol. Pac. Cf. Soph. Ant. 487. Ζηνός ἐρχέλου. Aj. 108. V. 2. μεθ' ὧν] παρ' αἷς schol. Pl. ἰδρύθη] ἰδρύνθη schol. Pac. ἰδρύσθη Suid. Cf. Pl. 1197. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν | ἰδρυσόμεθα. Pac. 923. ταύτην χύτραις ἰδρύτεον. De locutione βωμὸν ἰδρύσασθαι v. Mein. ad Alciph. p. 115. Keil. Anal. epigr. p. 20.

XVI.

(258 D. 244 B.)

259

Schol. Arist. Plut. 210. Ὁξύτερον τοῦ Λυγκέως: Λυγκεὺς, ὡς αὐτὸς ἐν Δαναΐσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν. τοσοῦτον δὲ ὀξύ-πέστατος ἦν etc. Haec (παρ' ἱστορίαν) quorsum pertineant aegre perspicui potest, nisi in Danaïdibus Aristophanem statuas; comica forte jocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Aegypti, illum Apharei filium confudisse, alterique quod alterius erat, acumen visus incredibile, tribuisse. Suidas, Λυγκέως ὀξύπεστερον βλέπεις: οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα, ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, υἱὸς Αἰγύπτου. HEMST. Cf. Pl. 210. βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. "Lynceus, Aegypti filius, quem servavit Hypermnestra. V. Hygin. CLXX. CCLXXIII. Scripserat Theodectes Lynceum tragœdiam. V. Arist. Poet. c. 11. et 18. Videtur autem Aristophanes hunc Lynceum oculorum acie insignem exhibuisse, id quod proprie in Apharei filium cadit, itaque scholiasta: δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν." BE.

XVII.

(247 D. 248 B.)

260

(Καὶ) δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα.

Schol. Ven. Hom. Iliad. ξ'. 200. p. 392 b, 20. Ἀριστοφάνης Δαναΐσι "δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα" ἔφη. ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ ἀσυνκόλλητος καὶ πέρας μὴ δεικνὺς ἀρχὴν τε καὶ τέλος. οἱ γὰρ σφενδόνας ἔχοντες, εἰς ὧς οἱ λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγίδες, οὐκ εἰσὶν ἀπείρονες. οὐ γὰρ ἔστιν ὁμοιομερής (οὐ γὰρ εἰσὶν ὁμοιομερεῖς?). Eadem fere habet schol. Odys. α'. 98. qui in Aristophanis loco φέρειν

praebet. Grammaticus Bekk. p. 420, 18. Ἀπείρονα δακτύλιον: τὸν μὴ συνάπτοντα αὐτὸν αὐτῷ. ἐλέγετο δὲ ἀπείρων καὶ ἄπειρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τὸ περιφερὲς ἀπλῶς σχῆμα. Dicitur fortasse δακτύλιος φαρμακίτης sive annulus magicus, de quibus v. Pl. 884. ibique schol. et Antiph. Athen. III. 123 B. Scripserat, ni fallor, ὁ — φορῶν aut καὶ — φορεῖν. Ita fere Fritzschi ad Ran. 106, qui ὁ (aut καὶ) et φορῶν corrigit. Bergkius καὶ supplet. Excidit haud dubie aliquid. Cf. Pl. 883. φορῶ γὰρ περιάμενος | τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς. Saepissime in libris confunduntur verba φέρειν et φορεῖν.

ἀπείρονα] 'Terminum non habentem.' Cf. Aesch. Fr. 407. κύκλῳ περίσῃτ' ἐν λόγῳ τ' ἀπείρου | εὐξασθε. V. Lud. Dind. in Thes. Gr. v. ἀπείρων.

261

(255 D. 258 B.)

XVIII.

Suidas in ἀργύρειος et grammaticus Bekk. p. 442, 11. Ἀργύριον καὶ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναῖσιν. Cf. Fr. 227. 392.

262

(250 D. 254 B.)

XIX.

Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπύρως ἢ ποιήσις διέκειτο.

Suidas in ἀταλαίπωρον et grammaticus Bekk. p. 457, 29. Ἀταλαιπύρως: ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναῖσιν "Οὕτως — διέκειτο." Affertur etiam ab Etymol. M. p. 162, 40. (Gudian. p. 88, 31.) ubi διέκεται scriptum. Ego ut διέκειτο praeferam superioris fragmenti I. comparatione moveor. Videntur enim haec omnia ad priscae comoediae simplicitatem describendam pertinere. Quo in loco si forte etiam de tragodia sermo fuit, non sine magna veri specie huc referri poterunt quae tanquam Aeschyli apud Aristophanem verba attulit Athenaeus I. p. 21 E. Ad versum ex Danaidibus pertinet, ni fallor, Hesychii glossa, Ἀταλαιπύρως: ἔνευ κόπον, ἀκοπιάστως. Similiter Thucydides I. 20. οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἢ ζήτησις τῆς ἀληθείας. DIND. Adde Dionys. A. R. IV. p. 718. οὕτως ἐστὶν ἐν ταῖς ἱστορίαις αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας ἀταλαίπωρον. Haec quoque de anti-

quissima comoediae forma in parabasi dicta esse putat Bergk. Ex eadem parabasi haud dubie sumpta ac Fr. I.

XX.

(251 D. 249 B.)

263

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας σχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.

Suidas, *Ἀΰλειος*: ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας — *Ἀριστοφάνης Δαναΐσι* “*Πρὸς — κατορύττειν.*”

πρὸς τὸν στροφέα] Qu. παρὰ τὸν στροφέα, ut in Hermippi loco II. 398. παρὰ τὸν στροφέα τῆς κηπαίας. Cf. etiam Th. 487. τῆς αὐλείας vulg. τῆς αὐλείου ex usu Atticorum Cobet. Sed cf. Pac. 982.

σχίνου libri. *σχίνου* Burges. Elmsl. n. ms. Dobr. Mein. Dind. Be. De *σχίνου* sive *σκίλλης* in re magica usu cf. Cratin. II. 151. ἄγε δὴ πρὸς ἔω πρῶτον ἀπάντων ἴστω καὶ λάμβανε χερσὶ | *σχίνον μεγάλην* (qu. *σχίνου κεφαλὴν*). Theophr. Char. 16. καὶ ἱερέα καλέσας *σκίλλη* ἢ *σκύλακι* κελεῖσθαι αὐτὸν *περικαθαίρει*. Theophr. H. Pl. VII. 12. λέγεται δὲ καὶ πρὸ τῶν θυρῶν τῆς εἰσόδου *φυτευθεῖσαν* (τὴν *σκίλλαν*) ἀλεξητήριον εἶναι τῆς ἐπιφερομένης δηλήσεως. Clem. Alex. Strom. VII. p. 305. Dioscor. II. 102. Plin. N. H. XX. 9. 39. ‘Pythagoras scillam in limine quoque januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradit.’ Periclem *σχινοκέφαλον* (ut hic *σχίνου κεφαλὴν*) dicit Cratinus apud Plut. V. Per. c. 13. *κεφαλῆς* vulg. *κεφαλὴν* Kuster. etc. Cf. Pl. 718. *σκορόδων κεφαλὰς* τρεῖς *Τηρίων*.

XXI.

(259 b D. 243 B.)

264

Ad hanc fabulam referendum videtur *Δαναΐατος*, de quo Apollonius de pronom. p. 341. ἔνεκα *γελοίου* [imo τοῦ γελοίου] ἢ *κωμωδία σχήματά* τινα ἔπλασεν, ὥστε οὐ *κριτήριον* τῆς λέξεως τὸ *αὐτότερος* [*αὐτότατος* malit Both., ut in Pl. 83. ubi v. schol.], ἐπεὶ καὶ *Δαναΐατος* ὑπερτίθεται παρὰ *Ἀριστοφάνει*, τῶν *κυρίων* οὐ *συγκρινομένων*. DIND. Sic *αὐτότατος* Pl. 83. *ὀπτότατος* Cratin. II. 95.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

Duae fuerunt fabulae *Δράματα* inscriptae, altera *Δράματα* ἢ *Κένταυρος*, altera *Δράματα* ἢ *Νίοβος* inscripta: de quibus dixi in ed. Oxon. p. 505—507. Fragmenta igitur ita disposuimus ut primum exhiberemus quae ex Centauro et Niobo ab grammaticis essent allata, postrema autem faceremus quae ex *Δράμασιν* altero nomine non addito citata invenissemus. Ad nomen fabulae fortasse spectat Etymolog. M. p. 286, 19. *Δράμα*: ποίημα, πρᾶγμα. παρὰ τὸ δρᾶν τὸ ἐνεργᾶν, ἀφ' οὗ καὶ δρᾶσαι τὸ πράξειν, ὃ παθητικὸς παρακείμενος δέδραμαι, ἐξ αὐτοῦ δράμα. λέγεται δὲ δράματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης [ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες ἐγένοντο χορός]. καὶ τὰ ἐκ συσκευῆς δὲ καὶ κακουργίας δρώμενα κατὰ τινος ὑπὸ τινων δράματα. Ubi quae seclusi huc male sunt illata de explicatione vocis *δαιταλεῖς*, quam supra p. 182. ex Orione attuli. Priorem Etymologi verborum partem usque ad ὡς ἐν ὑποκρίσει repetiit Suidas s. v. *δράμα*. DIND.

Dindorfius existimat duas ejusdem comoediae recensiones existitisse, indeque nominis diversitatem repetit: at ipsa titulorum ratio satis superque indicat plane diversi argumenti fuisse fabulas. Externam quidem formam atque speciem si spectas, sane inter se conveniebant. Etenim poeta in utraque comoedia quasi novam aliquam comoediam, quae cum ipso instituto argumento quae nequaquam cohaerebat, interposuit, quasi episodium quoddam: quam rationem etiam in Daetalensibus poetam secutum esse vidimus. Et tunc fortasse primus sine exemplo hoc novaverat; postea, cum probatum esset Atheniensibus hoc genus comoediarum, satis illud quidem festivum et ludicrum, et alii poetae, ut Metagenes (v. ad

Daetalenses) imitati sunt, et ipse Aristophanes frequentavit. Sic igitur etiam in his comoediis argumenti severitatem salibus et lepore temperare studuit, et ridiculum aliquod spectaculum inseruit, unde etiam utraque comoedia numerum pluralem *Δράματα* prae se fert. Et altera quidem inscripta fuit *Δράματα ἢ Κένταυρος*, Centauri enim nomen ad illud ipsum episodium spectat. Existimo autem poetam exhibuisse Herculem a Pholo Centauro hospitaliter exceptum: namque Herculis imprimis voracitatem comici poetae, qui ridicula captabant et vulgarem consuetudinem sequebantur, solebant repraesentare. V. Vesp. 60. et Pac. 741. Hoc ipsum autem argumentum tractaverat Epicharmus. V. Eustratium ad Aristot. Ethic. Nicom. III. 5. 5. coll. Commentt. p. 149. Altera autem comoedia inscripta fuit *Δράματα ἢ Νίοβος*, cujus argumentum prorsus obscurum, nisi quod ad Niobes liberorum sortem pertinuisse probabile est, vide Fr. VIII. Itaque fortasse finxit poeta Niobum aliquem, qui tanquam Niobe necopinato casu liberis orbaretur omnibus. Ceterum haec fabula ab antiquis criticis Aristophani abjudicata est. Vide Grammaticum XIX. *Ἐγραψε δὲ δράματα μὲν, ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ· ἔστι δὲ ταῦτα Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβις (Νίοβος)*. Ceterum primo loco posui ea fragmenta quae ad Centaurum, secundo quae ad Niobum pertinent, tertio denique quae ad utram comoediam referenda sint incertum est. BE.

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ.

In hoc dramate inductus videtur Centaurus Pholus, qui hospitio exciperet Herculem ad Erymanthum montem apri vastatoris vivi capiendi causa proficiscentem. V. Apollodor. II. 5. 4. *Κένταυρος* titulus fabularum fuit comicorum Nicocharis, Lyncei, Ophelionis, Timoclis, Theogneti; *Κένταυροι* Apollophanis. V. Fritzs. ad Ran. p. 36. 377.

265

(261 D. 264 B.)

I.

Ἀνοιγέτω τις δώματ'· αὐτὸς ἔρχεται.

Pollux III. 74. (in codice Falck.) Ἀριστοφάνης μέντοι κατὰ τὴν πολλῶν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληκεν εἰπὼν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ “Ἀνοιγέτω — ἔρχεται.” Respicit Antiatticista Bekk. p. 78, 29. Αὐτός· ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης, αὐτὸς λέγει, αὐτὸς ἔρχεται (ἔρχεται Bergk.), Ἀριστοφάνης. Fortasse etiam istud αὐτὸς λέγει Aristophanis est. Haec ait Hercules aut servus ejus fores Centauri clausas pulsans. Nisi tragicos imitaretur, maluisset Porsonus ἀνοιγέ τις τὰ δώματ', quod suadet etiam Dobraeus II. 253. Cf. Ach. 1072. τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ (trag.);

δώματ'] “Δώματα ab Aristophane non nisi in parodia usurpatur, ut in Ach. 479. 1072. Nub. 1159. Pac. 115. Th. 871. Cf. Hermipp. com. II. 407. Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.” (Bakh.) αὐτὸς ἔρχεται] Cf. Ran. 520. Ἴθι νῦν φράσιν — ταῖς ἔνδον οὖσαις αὐτὸς δι' εἰσέρομαι. Theocr. XXIV. 50. ἄνστατε, θμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ. et ad Nub. 219. Th. 66. Sic apud Latinos ipse et ipsa. Plant. Cas. IV. 2. 11. ‘Ego eo quo me ipsa misit.’

266

(267 D. 266 B.)

II.

Πίττω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλῶ, * * *.

Pollux VII. 24. Τῶν δὲ περὶ ἀρτοποιίαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ (Κενταύροις vulgo) “Πίττω — καταλῶ.” Ita ed. Bekker: πίττω (πήττω A. πίπτω B.), βράττω, δεύω, μάττω, πέττω, καταλῶ. Cf. Pherecr. II. 345. πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, | αἶνειν, ἀλέσαι, μάξαι (πέψαι) etc. Mnesimach. III. 569. πᾶς δὲ κατ' οἴκους μάττει, πέττει, | τίλλει, κόπτει, τέμνει, εὖει (δεύει Dind. ἀφεύει?) etc. Plat. Soph. p. 152 E. οἶον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττῶν (?) καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν. Pistoris verba tardioris visi Herculi ideoque ab eo increpiti.

πίττω vulg. πιττώ codex Jungerm. πήττω Par. A. πίπτω Par. B. πτίσσω Br. πίπτω Dind. Bergk. V. Lobeck. Paralip. p. 31. δεύω] Eupolis Fr. Inc. 40. εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἥθεος. πέττω, καταλῶ] καταλῶ, πέττω Bergk. Comm. p. 306. Post καταλῶ excidit fortasse διαπλάττω aut διακρίνω, i. e. in formas divido. V. Poll. VII. 22. διαπλάσαι, πέψαι, ὀπτῆσαι, etc. Aut καταφρύγω.

III. (265 D. 270 B.)

267

Ἐν κωμήτισι καπήλοις ἐπίχαρτον.

Pollux IX. 36. Κωμήτας τοὺς γείτονας καὶ κωμήτιδας ἀνόμαζον. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ ἔφη “Ἐν κωμήτισι καπήλοις (τ’ addit Salmasius) ἐπίχαρτον.” “Viam quae duceret ad illud templum vel πορνεῖον (cf. ad Fr. 273) a vicinis mulieribus exquisivisse videtur Hercules ebrius iisque ludibrio fuisse habitus.” Bergkii κωμήτισιν καπήλῳ τ’ ἐπίχαρτον ἦν conjicit. Qu. ταῖς κωμήτισιν καπήλῳ | ἐπίχαρτον.

IV. (264 D. 269 B.)

268

Λίθος δεκατάλαντος.

Pollux IX. 53. Ἡ μὲν γὰρ Ἀντιφάντος ταλάντωσις τὸ βάρος δηλοῖ· καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ “Λίθος δεκατάλαντος.”

V. (263 D. 268 B.)

Ἐσκρουσαμένους τοὺς πύνδακας.

Pollux X. 79. Τὸν δὲ πυνθμένα καὶ πύνδακα (scil. λέγουσι). Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ “Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας” εἶρηκε.

ἐκκρουσαμένους vulg. ἐκκρουσάμενος Casaub. ad Athen. VII. 301 B. ἐκκεκρουσμένους Bergk. Corrigendum ἐσκρουσαμένους aut ἐσκρουσάμενος. Idem suadet Meinekius Fr. Com. II. 298. recepit Bekker. Cf. Pher. II. 298. λαβοῦσα μὲν τῆς χοίρικος | τὸν πύνδακ’ εἰσέκρουσεν (she knocked in). Theophr. Char. 30. καὶ φειδωλῷ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐκκεκρουμένῳ (l. εἰσκεκρουμένῳ) μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήθεια. Arist. Probl. 25, 2, 4. Soph. Fr. 291. Ach. 459. κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.

VI. (270 D. 273 B.)

270

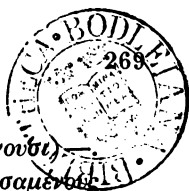
Pollux X. 171. Σκεῦος δὲ καὶ ἡ κλίμαξ, καὶ οἱ ἀναβασμοὶ τῆς κλίμακος κλιμακτῆρες, ὥς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. Anglice; ‘the steps, the rungs.’

VII. (262 D. 265 B.)

271

Ἄλλ’ ἐς κάδον λαβὼν τιν’ οὔρει πίττινον.

Pollux X. 185. Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαρῖθμειν καὶ κάδον πίττινον, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμα-

σιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος “Ἄλλ’ — πίττινον.” Pholi fortasse verba ad Herculeum post epulum meiere cupientem.

εἰς vulg. ἐς Dind. κάδον — πίττινον] Qualibus, opinor, ad vinum servandum utebantur. Cf. ad Fr. 882.

272

(269 D. 272 B.)

VIII.

Athen. XIV. p. 629 C. Τὴν δ’ ἀπόκρινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει καὶ Κηφισόδωρος ἐν Ἀμαζόσιν Ἀριστοφάνης τ’ ἐν Κενταύρῳ καὶ ἄλλοι πλείονες, ἕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν, ἣν καὶ πολλαὶ γυναῖκες ὠρχοῦντο, ἃς καὶ μακρυπτίας (?) ὀνομαζόμενας οἶδα. Cf. ad Eq. 20. Cratin. II. 86 Cephisod. II. 883. “Lascivae ejus saltationis haec fuerit ratio ut panem in mactra subigeret mulier ad eamque furtim accederet amator ipsam subagitare cupiens, illa vero non faceret sui copiam, sed hominem irrideret fugereturque, quod indicatur voce ἀπόκρινος opposita τῷ προσκινεῖσθαι (Lys. 227. Eccl. 256.). Sic Herculeum provenientem illuserint vicinae quae dicuntur Fr. 267.” (Bo.).

273

(268 D. 271 B.)

IX.

Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πῆρα.

Hesychius, Κύλλου πῆρα: ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον Κύλλου πῆραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Ἀράμοσιν ἢ Κενταύρῳ “Τὸ δὲ — πῆρα.” ἔστι γὰρ [δὲ Bo.] χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφές καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν [κρήνην?] πῆραν ἔφη. Photius p. 185, 21. Κύλλου πῆραν: ἡ πῆρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμητῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλὰν αὐτὴν φησιν, οἱ δὲ κολλοπῆραν (κυλλοπῆραν Suid. post κολλοπῆραν in codice Photii deest dimidiatus versus). τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Hesychius, Κίλλεια: εἰδός τι λαχάνου. ἢ ἄκανθαί τῶν ἐχίνων. ἢ πηγὴ ἢ κρήνη. ἢ ὕψος τῆς Ἀττικῆς, χωρίον δασὺ, ὅπερ διαφόρως προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν Κάλλιον, οἱ δὲ Κυλίαν, ἄλλοι Κυλύπεραν. Proverb. App. Vat. II. 38. p. 287. Κυλλοῦ πῆραν: κυλλοὺς Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν ὁμοίως λέγουσιν. οἱ δὲ Κύλλου φασὶ

βαρυτόνως ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. ἔτι [l. ἔστι] δὲ τόπος ἐν Ἀττικῇ Κύλλου πῆρα, ἐν ᾗ καὶ κρήνη. πίνουσι δὲ ἐξ αὐτῆς αἱ στερίφαι καὶ συλλαμβάνουσιν. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 11, 16. [p. 31. Lehrs.] Κάλλος: τὰ εἰς ὅς λήγοντα δυσύλλαβα βαρυτόνα ἔχοντα δισσοῦν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερον. ἕλλος (corr. Κύλλος) τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. DIND. Adde Proverb. Bodl. 571. Mein. Fr. Com. II. 79. Locum istum in Hymetto fuisse constat ex Photii glossa. "Παρωδῶν templum Veneris videtur appellasse πορνεῖον propter ἱεροδοῦλους in illo mulieres." (Bo.). Cf. ad Cratin. II. 79. ibique Mein.

X.

(266 D. 267 B.)

274

Χωρεῖ δ' *** ἄκλῆτος αἰεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Hesychius, Οὐ γὰρ ἄκανθαι: παροιμία. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβάνουσας "Οὐδ' ἴσως ἀντέλεγεσ τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι." καὶ ἐν Δράμασιν ἡ Κενταύρῳ "Χωρεῖ δ' — ἄκανθαι." Post χωρεῖ δ' aliquid omissum. In fine versus οὐ γὰρ ἄκανθαι, quibus verbis caret codex, addiderunt critici. Idem aliorum grammaticorum de hoc proverbio locos indicarunt. DIND. Dictum de victu non contemnendo aut vili. Haec de Hercule voraci dici videntur, qui ἄκλῆτος conviviiis adesse solebat.

χωρεῖ] χωρεῖ (om. δ') Bergk., ut heroicus versus sit, "nisi forte excidit aliquid fuitque tetrameter anapaestus." Qu. χωρῶ (γὰρ ἔγωγ'), ut loquatur Hercules. οὐ γὰρ ἄκανθαι] Cf. Fr. 471. Vesp. 968. οὗτος γὰρ ὁ Ἀλέξης καὶ τὰ τραχὺλ' ἐσθίει | καὶ τὰς ἀκάνθας.

XI.

(260 D. 263 B.)

275

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τί σ' ἡδίκηκ', ἐθέλω δίκην.

δοῦναι πρόδικον ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν ἐνός.

Phot. p. 451, 13. Πρόδικον δίκην: τὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῶν. Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ "Ἐγὼ γὰρ — ἐνός." Suidas, Πρόδικον: δικαστὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῆν (imo Πρόδικον δίκην: τὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῶν, ut apud Phot.). Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ "Ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἡδίκηκε θέλω δίκην

δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.” De δίκη προ-
δίκῃ dictum ab Hudtwalekero p. 158. “Cessante janitore
Hercules esuriens videtur foras effregisse et Pholo de injuria
querenti respondisse modeste, ut qui magni faceret Centaurum
justum atque hospitem, v. Theocr. VII. 149. ibique schol.”
(Bo.).

V. 1. εἴ τις ἢ δίκη θέλω — ἐν τῶν (aut τῶ) φίλων τῶν σῶν ἐν
codex. εἴ τις ἢ δίκη θέλω — ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν Suid. εἴ τι σ' ἢ δί-
κη, θέλω — ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἐν Pors. Dind. Corrigendum
potius — ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν τινός (Angl. before some one of
your friends). Idem nunc suadere video Cobetum (Mnem. V. 193.),
qui confert Plut. Caes. 4. ὁ Καῖσαρ συνηγόρευσεν αὐτῇ Πόπλιον Ἀντώ-
νιον διωκούσῃ δωροδοκίας ἐπὶ Λουκούλλον. Cic. 9. Adde schol. Av. 441.
συνέθετο ἐπὶ φίλων etc. Corruptela satis frequens. Cf. e. g. ad Plat.
com. II. 674. Minus placeret, ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἐνός, aut ἐκ τῶν
φίλων τῶν σῶν τινί. Vulgatam jure suspectam habet Bergk.

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΝΙΟΒΟΣ.

Hanc fabulam spuriam judicasse veteres criticos ex gram-
matici testimonio cognoscitur quod p. 497. ed. Ox. apposuimus,
correcta vitiosa scriptura Νιοβις, quae nihilo verior est quam
quod et librarii plus uno in loco posuerunt et critici multi
probarunt, Νιόβη. Νιόβου nomen ab Νιόβῃ finxit poeta, quem-
admodum ab Ἀφροδίτῃ deducto Ἀφροδίτος usus est. Niobae
liberorum mentionem in hac fabula injectam esse intelligitur
ex scholiastae annotatione ad Euripidis Phoen. v. 159. Περὶ
δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ
φησὶ “Καὶ δις ἔπτ’ αὐτῆς τέκνα | Νιόβης θανόντα Λοξίου
τοξεύμασιν.” ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ καὶ Ἀριστοφά-
νης δὲ ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ ὁμοίως ζ’ αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι
δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Legebatur δράματι Νιόβης, quod
correxerit Porsonus in Adv. p. 280, nisi quod Νιόβῃ dedit.
DIND.

276

(273 D. 280 B.)

I.

Οὐδὲν μὰ Δί’ ἐρῶ λοπάδος ἐψηγῶν.

Athen. VII. p. 301 B. Πληθυντικῶς δὲ λέγουσιν ἐψηγούς
κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἀριστοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῃ “Οὐδὲν —

ἐψηγτων." Cf. Fr. 41. οὐχ (οὐδ') ἐψηγτων λοπάς ἐστιν. Pro
ἐρῶ corrigendum suspicor ἐγὼ (sub. πρότερον aut ἥδιον ἡγοῦ-
μαι). Idem suadet Bothius. Cf. Nub. 643. ἐγὼ μὲν οὐδὲν
πρότερον ἡμεκτέου (sc. ἡγοῦμαι).

II. III. IV. (274 D. 276—278 B.) 277—279

A. Οἷμοι κακοδαίμων, ὁ λύχνος ἡμῖν οἴχεται.

B. Καὶ πῶς ἀποσβεσθεῖς ὁ λυχνόχος ἔλαθέ σε;

Ἄλλ' ὥσπερ λύχνος

δομοῖτάτα καθήδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.

Athen. XV. p. 699 F. ex codice Ven. Ὅτι δὲ λυχνόχοι οἱ
νῦν καλούμενοι φανοὶ ὠνομάζοντο Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι
(Fr. 13.) παρίστησι —. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ νιουῶ (corr. ἐν
δὲ τῷ Νιόβῳ) προειπὼν λυχνόχον [λύχρον Be. Bo. Dind.]
"Οἷμοι κακοδαίμων, φησὶν λυχνόχος, ἡμῖν οἴχεται" εἴτ'
ἐπιφέρει "Καὶ πῶς ἐπιρρᾶσας τὸν λυχνόχον [οἴχεται
εἴτ' ἐπιφέρει καὶ] ἔλαθες." ἐν δὲ τοῖς . ρ . ης (corr. ἐν
δὲ τοῖς ἐξῆς. sic εἴθ' ἐξῆς Athen. III. 90 A. et Epit. II. 62 D.)
καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων, "Ἄλλ' ὥσπερ ὁ λύχνος
δομοῖτάτα καθεύδεται ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου." Quae partim
ab me in ed. Ox. partim ab Cobeto (Mnem. V. 191.) sic sunt
emendata, ἐν δὲ τῷ Νιόβῳ (quod in codice est δευτέρῳ νιουῶ
fortasse ortum ex β super ν in νιουῶ scripto) προειπὼν λύχρον
"Οἷμοι κακοδαίμων (φησὶν), ὁ λύχνος ἡμῖν οἴχεται."
εἴτ' ἐπιφέρει

"Καὶ πῶς ἐπερβὰς τὸν λυχνόχον ἔλαθέ σε;"

ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων

Ἄλλ' ὥσπερ λύχνος

δομοῖτάτα καθεύδεται ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου."

Cum postremis autem Pollucis locus componendus X. 119.
"Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι (Fr. 14.) Ἀριστοφάνης "Ἀνοῖν
λυχνιδίον," ὅθλον ὅτι λυχνία [λύχνια Dind. λυχνεῖα?] εἴρηκεν,
ἀλλ' οὐ μικροὺς λύχνους. — σαφέστερον δὲ ἐν τοῖς Ἀριστο-
φάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῳ "Ἄλλ' — λυχνιδίου." Unde cor-
rigendum videtur quod apud Athenaeum legitur καθεύδεται,
quum λυχνιδίου syllaba secunda producta dictum esse possit."
DIND. In Marciano codice ita haec leguntur, ut monuit

Cobetus, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Νιόβῳ προειπὼν λυχνοῦχον οἶμοι κακοδαίμων φησὶ λυχνοῦχος ἡμῖν οὔχεται εἴτ' ἐπιφέρει· καὶ πῶς ὑπερβὰς τὸν λυχνοῦχον [οὔχεται εἴτ' ἐπιφέρει καὶ] ἔλαθες. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς κτλ. Unde Cobetus comici versum sic redintegrat: B. καὶ πῶς ὑπερβὰς τὸν λυχνοῦχον ἔλαθ' σε; "Nisi fallor, Athenaeus scripserat ἐν δὲ τῷ Νιόβῳ προειπὼν λύχρον Οἶμοι κακοδαίμων, φησὶν, ὁ λύχνος ἡμῖν οὔχεται. Ut servus aliquis conqueratur quod lux sibi exstincta sit. Jam ex servo herus quaerit qui sit factum ut clam lucernam ipse deleverit. Quomodo autem λύχνος a λυχνοῦχῳ differat commode docet Pherecratis locus apud Athen. p. 1561. ἄνυσόν ποτ' ἐξελθών· σκότος γὰρ γίνεται· | καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ' ἐνθεις τὸν λύχρον. et alter Alexidis ibid. ὥστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνοῦχου τὸν λύχρον | μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἑαυτόν." (Be.). Bothius conjicit καὶ τὸν λυχνοῦχον πῶς ἐπέρρηξας λαθών; Ipse tentabam καὶ πῶς σὺ ῥήξας τὸν λυχνοῦχον τουτονὶ | ἔλαθες; aut καὶ πῶς ὑπερβὰς τὸν λυχνοῦχον ἔσβεσας; aut potius καὶ πῶς ἀποσβεσθεῖς ὁ λυχνοῦχος ἔλαθ' σε; Cf. Vesp. 255. εἰ νῆ Δί' αὐθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς, | ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἶκαδ' αὐτοί. "Significantur in hisce turbae aliquae nocturnae. Obdormiverat, ut videtur, servus ad lucernam strepituque aliquo excitatus dum subsilit lychnucho pensili impexit caput, objurgante et rem exquirente domino." (Bo.) Apud Athenaeum qu. ἐν δὲ τοῖς Δράμασιν ἢ Νιόβῳ.

λυχνοῦχος] Cf. Pher. II. 271. καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ' ἐνθεις τὸν λύχρον. Alex. III. 426. ὥστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνοῦχου τὸν λύχρον | μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἑαυτόν. Men. IV. 87. πανόν, λύχρον, λυχνοῦχον. κάθευδ' vulg. ap. Poll. κάθευδ' Br. Fritzsch. καθεύδεται Athen. et olim. Dind. ὁμοιοῦται' ἐκάθευδ' jam Toup. IV. 393. καθηδ' Bergk. Bekk. et hodie Dind. Recte. Qu. καθηῦθεν ἐπὶ λυχνείδου. λυχνείδου vulgo. Producitur antepenultima. Corrigendum videtur λυχνείδου (a λυχνεῖον, Fr. 554. et Fr. dub. I D. Pher. II. 288. τίς τῶν λυχνεῖων ἡγεσσία; B. Τυροχηνική. V. Mein. Fr. Com. II. 289.). Cf. Fr. 14. δυοῖν λυχνείδου (l. λυχνείδου). Sic γραμματείδου (Men. IV. 166.) a γραμματεῖον. Diminutivum esse posset λυχνίδιον (ι) a λυχνία, sed haec forma recentior fuit teste Athenaeo XV. 700 D. Forma diminutiva latet etiam in Hermippi fragmento ap. Athen. p. 700. τῇδ' ἐξίστηι δεξιᾷ, ὃ λυχνίδιον, quod sic fortasse restituendum, τῇ δεξιᾷ λυχνείδου. Λυχνίδιον (ι) diminutivum est a λύχνος. Temere λυχνίδιον (ι) cum ἀργυρίδιον et similibus componit Bergk.

V. (276 b D. om. B.) 280

Ἔστιν γὰρ ἡμῖν τοῖς κάτω πρὸς τοὺς ἄνω
ἀπὸ συμβόλων καὶ μὴν ὁ Μαιμακτηριῶν,
ἐν ᾧ ποιοῦμεν τὰς δίκας καὶ τὰς γραφάς.

Etym. Flor. ap. Miller. p. 210. Ἀριστοφάνης Νιόβῳ “Ἔστιν
— γραφάς.” Suspectum ἀπὸ συμβόλων.

VI. (276 D. 280 B.) 281

Pollux X. 166. Καττὺς δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινῇ,
ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ, καὶ ἔστι τοῦνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφά-
νους Δράμασιν ἢ Νιόβῳ. Cf. Hesych. Καττύν: ἀπότριμμα
(ἐπίγραμμα?) δερμάτινον.

VII. (275 D. 279 B.) 282

Ὁ δ' ἐς τὸ πλινθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε.

Pollux X. 185. Οἱ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλατ-
τον πλινθεῖον καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ Ἀριστοφά-
νης, περὶ τοῦ Κυκλοβόρου τοῦ ποταμοῦ λέγων “Ὁ δ' — ἐξέ-
τρεψε.” Cf. Fr. 412. ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἵπερ ᾗ' ἐπὶ ξύλα. De
torrente rapido Κυκλοβόρῳ appellata. Cf. Fr. 865. Ach. 381.
et schol. Eq. 137. Ex hac fabula sumptum fortasse Fr. 865.
ᾧμην δ' ἔγωγε τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι.

ἐξέτρεψε] Anglice turned off. Cf. v. ἐκτροπή (Ran. 113). Post
γενόμενος excidit fortasse εὐθὺς, nisi aliquid potius ante γενόμενος
excidisse statuas, ut τάχ' αὖ. Qu. ὁ δ' ἐς τὸ πλινθεῖον *** | γενόμε-
νος ἐξέτρεψε.

VIII. (272 D. 274 B.) 283

Niobae liberorum mentionem in hac fabula injectam esse
intelligitur ex scholiastae annotatione ad Euripidis Phoeniss.
v. 159. p. 46. ed. Matth. [T. II. p. 81.] Περὶ δὲ τοῦ πλήθους
τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησί·

Καὶ δις ἔπτ' αὐτῆς τέκνα

Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Δράμα-
σιν ἢ Νιόβῳ ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς

ἄρρενας. Legebatur δράματι Νιόβης, quod correxit Porsonus in Adversariis p. 280. nisi quod Νιόβη dedit. DIND.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

284

(281 D. 285 B.)

I.

Antiatt. Bekk. p. 105, 21. *Κιχορία*: τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης *Δράμασιν*. Eadem, omisso *Δράμασιν*, Photius p. 166, 22. ubi codex a pr. m. *κιχορία*, ab corr. *κιχόρεια*, quae vera scriptura. V. Schneider. ad Theophr. vol. V. p. 414. DIND. Cf. ad Fr. 106. *κώδειαν* (*κωδία* vulg.) Fortasse ex Centauro.

285

(279 D. 283 B.)

II.

Πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται.

Athen. XI. p. 496. A. *Πέταχνον*. ποτήριον ἐκπέταλον. — *μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι λέγων "Πάντες — πεταχνοῦνται."* Vulgo *πεταχνεῖται*. Epitome *πεταχνεῖται*. Recte Casaubonus *πεταχνοῦνται*. Photius p. 426, 10. *Πεταχνοῦνται*: ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν. Hesych. v. II. p. 897. 904. DIND. Redde, supini jacent. Anglice, are sprawling on the floor. Formatum a *πέταχνον* (hoc vero a *πεταννύναι*). Cf. Alex. com. III. 408. *εἰσῆλθεν ἡταίρα φέρουσ' εἶνον* (φέρουσα τὸν vulg.) *γλυκὴν | ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ πετάχῃ τινί*. Haec etiam fortasse ad Centaurum pertinere suspicatur Bergk.

286

(280 D. 284 B.)

III.

Hesychius, *Βύρσαν*: πόλιν Ἀθηναίων Ἀριστοφάνης ἐν *Δράμασι παιζὼν* ἔφη. "Codex *ὁπ*, *Θ* (i. e. *Θεῶν*), in quo aliud latere potest." (Dind.). Hoc nomine videtur urbem Athenas in oraculo aliquo ficto appellasse, cum allusione ad προστάτην ejus Cleonem τὸν βυρσοδέψην sive βυρσοπώλην. Cf. ad Fr. 118. Luditur similiter in Eq. 449. *Βυρσίης* (pro *Μυρσίης*, *Μυρσίης*) τῆς Ἰππίου. Etiam *Λακεδαίμων* a comico aliquam ob causam *Σέριφος* appellata est, Fr. 721.

IV.

(278 D. 282 B.)

287

Αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας.

Phot. p. 534, 11. Σταθμούς: Ἀριστοφάνης Δράμασιν “Αὐτοῖς — σιαγόνας.” ὅλον τοῖς φλειοῖς (corr. ταῖς φλιαῖς). Ita enim Porsonus (Opusc. p. 285.) emendavit codicis scripturam σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας ὅλον τοῖς φλειοῖς σταθμούς ἀριστοφάνης δράμασιν αὐτοῖς. DIND. (Sc. in Photii glossa in alienum locum invecta erant verba σταθμούς ἀριστοφάνης δράμασιν αὐτοῖς.) Haec ad Centaurum fabulam et Herculis voracitatem ibi depictam refert Bergk. De voracitate Herculis cf. Epicharm. ap. Athen. X. 411 B. πρῶτον μὲν, αἶκ' (l. αἰ) ἔσθοντ' ἴδοις νιν, (κ') ἀποθάνοις. | Βρέμει μὲν ὁ φάρνγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος, | ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων.

τὰς σιαγόνας] Alex. III. 469. κάργους ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας. Cratin. II. 109. περὶ σιαγόνος βοείας μαχόμενος. Suspectum τὰς σιαγόνας. Qui enim sint οἱ σταθμοὶ τῶν σιαγόνων equidem non perspicio. Intelligerem αὐτοῖς σταθμοῖς κατέβαλεν ὥστων τὰς θύρας. Ut violentia Herculis fores coenaculi confringentis intelligatur. Nisi fortasse ἐξέβαλε significat dislocavit, i. q. ἐξεκόκκισε Ach. 1179.

V.

(277 D. 281 B.)

288

Ἄλλ' εὐχομαι ἴγω' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμόν,
ἵνα μὴ με προσπράττωσι γραὴν οἱ φράτερες.

Schol. Arist. Ran. 810. Μειαγωγῇσουσι τὴν τραγωδίαν: μείον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν νύων εἰς τὰ Ἀπατούρια ὄντες ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτερας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου μείον μείον. ὅτι δὲ ἴσαντο Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (δράματι vulg. corr. Kuster.) δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων ὑπὲρ ὧν ἐθύετο, μείον δὲ διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἦντον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοτο (ἀπεδέδοκτο vulg. ἐπεβάλλετο αὐτὸ ἐπετίθετο?), καθάπερ αὐτὸς φησιν Ἀριστοφάνης “Ἄλλ' — φράτερες.”

σε Ald. vulg. Be. Bo. σου cod. Ven. Flor. Dind. Fritzs. ad Ran. 798. Cf. Eupol. II. 456. πλείον' ἑλκύσαι σταθμόν. Diph. IV. 390. δσον ἔλκυσεν (γόγγρος). τὸν σφυγμόν vulg. Bo. τὸν σταθμόν recte Br. Dind.

τὸ σφυρὸν Dobr. τὸν ζυγὸν Rasp. ad Eupol. *Δημ.* p. 75. prob. Fritzsche. qui, "Opto, inquit, ut tuam lancem deprimat, ovis scilicet sive alia victima," de genitivo conferens Ran. 1385. καὶ πολὺ γε κατωτέρω | χωρεῖ τὸ τοῦδε (ἔπος). 1393. Ita etiam Bergk. Sed cf. Eupol. II. 456. τοιγαροῦν οὐδεις στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου | ἐδύναθ' ὥσπερ μεια-
γωγὸς | ἐστιῶν τῆς τοῦδε νίκης πλείον' ἑλκύσαι σταθμόν. Scilicet ὁ σταθμὸς valet pondus, ab ἰστάναι, ut pondus a pendo. Cf. etiam v. στάσις pensio, Ran. 1401. V. 2. προσπράττωσι γραῦν] Corrigendum suspicor προσπράττωσιν οἶν. Nisi γραῦν praeter expectationem pro οἶν positum esse statuas. φράτορες vulg. φράτερες Dind. "Fort. οἱ φράτερες." (Be.) Philemon. p. 112. ed. Burn. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτερες διὰ τὸ (τοῦ) ἔ, οὐ, φασίν, (ἡ) εὐθεῖα φράτηρ. φέρεται καὶ ὅτι φράτηρ Ἀττικοί φασιν, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου. V. Bergk. Comm. p. 107.

289

(282 D. 302 B.)

VI.

Schol. Plat. p. 331. Bekk. Χαιρεφῶντα — Ἀριστοφάνης ἐν Ἀράμασι κλέπτειν (λέγει).

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Priorem, quae superest, hujus fabulae editionem archonte Alcaeο, qui eponymus fuit olymp. 89, 3., actam esse novimus ex fragmento didascalico, quod servatum est in Ὑποθέσει fabulae. Repetitae vero hujus fabulae editionis valde obscura est memoria. Eam tamen non qualis primum prodierat, sed multis locis correctam, iterasse poeta videtur. Cujus rei auctorem habemus scriptorem Argumenti in fabulam superstitem, ejus de verbis videnda quae supra dixi p. 64. *φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις δις δεδιδασχῶς Εἰρήνην δμωνύμωος Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μὲντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως “ἀλλ’ οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ.” καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα [ἀποσπασμάτια?] παρατίθεται, διπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν.* Colligi ex his potest quam rara jam Eratosthenis et Cratetis aetate Pacis alterius exempla fuerint. Quo magis prospiciendum est ne ab grammaticis multo quam illi recentioribus fraudem nobis fieri patiamur, si qua ex Pace afferunt quae in superstite editione non legantur. DIND.

Aristophanem duas comoedias quibus Pacis fuerit nomen non solum scripsisse, sed etiam Athenis docuisse, constat Eratosthenis testimonio, de quo v. Argumentum Pacis: *Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδασχῶς Εἰρήνην δμωίως δ’ Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν φησὶν Ἐρατοσθένης πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται.* Satis luculenter apparet ex his alteram comoediam non lectam esse Eratostheni, itaque eum dubitavisse utrum haec nova fuerit

fabula an recensio ejus quae servata est, vel prior vel posterior. At aliquot tamen exempla hujus comoediae servata fuisse cognoscimus ex eodem grammatico qui Pacis argumentum conscripsit: Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως· “Ἄλλ’ οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεύσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἐτέρῃ Εἰρήνῃ.” καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα [ἀποσπασμάτια?] παρατίθεται, ἀπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν. Crates quidem utram comoediam intellexerit discerni nequit, cum neque versus adscriptus sit, nec res de qua dixerit indicata; fieri enim potest, ut hanc quam etiam nunc integram usurpamus comoediam intellexerit eamque τὴν ἐτέραν vocaverit. At certe duas comoedias ejus nominis fuisse comperit Crates, et alii grammatici, quod dilucide auctor argumenti affirmat, usi sunt exemplis alterius fabulae, atque etiam nunc reperiuntur versus qui in superstite editione non leguntur, quorum fidem si quis sustulerit, id quod fecit Dindorfius p. 12 sq., temere profecto egerit: namque, etiamsi fuerint recentiores grammatici, tamen illi ex antiquioribus plerumque quidquid exemplorum proferunt repetierunt; ipsa autem fragmenta cum ita comparata sint ut fabulae argumento convenient, nullus videtur dubitandi relictus esse locus. Jam vero etiam vel id de quo ambigebat Eratosthenes potest ad liquidum perducī. Non diversas fuisse fabulas, sed ejusdem comoediae recensione duas extitisse, apparet ex Fr. III. quod ex parte cum versibus superstitis fabulae congruit, alia autem nova et integra continet quae totius fabulae rationem commode illustrant. Verum illud potest esse dubium, utrum ea quae periit fabula prior an posterior fuerit editio. Et ea quidem fabula quae conservata est mihi semper visa est minus perfecta multoque minore arte et studio elaborata esse quam ceterae quae in illud cadunt tempus comoediae. Sunt sane quae eximie splendeant etiam in hac comoedia, at alia prorsus frigent et a poetae ingenio abhorrent, sed de his accuratius dicam alias: et secundum tantum obtinuit fabula locum, siquidem Eupolis, qui Adulatores docuit, primo ornatus est honore, ut ipsis quoque Atheniensibus minus probata esse videatur. Et ab aemulis quoque poetis Aristophanes ob hanc fabulam irrisus est, vide scholiastam Platonis p. 331 éd.

Bekker. *Κωμωδεῖται δὲ (ὁ Ἀριστοφάνης) ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἔξῃρεν ἄγαλμα· Εὐπολὶς Ἀντολύκῃ, Πλάτων Νίκαις.* Reprehensores illos priorem fabulae editionem, minus illam quidem perfectam et absolutam, notasse per se est satis apertum; eos autem intellexisse hanc ipsam quam usurpamus comoediam ipsa illa verba declarant. Namque illud vituperant, quod poeta ingens Pacis simulacrum excitaverit ex voragine, sed commodo invento uti nesciverit: namque in superstite fabula, ubi Pax cum Opora et Theoria comitibus apparuit, neque agit quidquam neque dicit, ita ut otiosum prorsus et alienum sit figmentum. Longe alia autem ratio fuit alterius comoediae, in qua, ut Georgiam Pacis comitem loquentem induxit (vide Fragm. IV.), ita etiam ipsi Paci partes tribuerit necesse est. Itaque dubitari non potest quin Aristophanes hanc quam integram habemus comoediam, cum ipse quoque parum probaret, postea correctam exhibuerit. Aliter sane visum est Droyseno (in vers. Aristoph. I. p. 11), qui censet priorem editionem periisse, secundam autem conservatam esse. At ejus ratio tum demum ferri posset si fabulae corrigendae consilium cepisset tantum poeta, neque vero perfecisset, id quod factum est in Nubibus. At alteram quoque comoediam doctam esse apparet ex argumento, namque Eratosthenes dilucide dicit duas hujus nominis comoedias in didascaliiis ferri: alterius igitur memoriam ille ex his monumentis, non aliunde, petiit. Atque castigandus profecto esset poeta, qui, ubi melius et emendatius drama proponere voluit [vellet?] tenue et imperfectum exhibuisset. BE.

I.

(290 B.)

290

Eustathius p. 801, 56. *Ἐν γοῦν τῇ Αἰλλίου Διονυσίου λεξικῇ γράφεται οὕτως· Αἰνεῖν τὸ ἀναδεδεῖν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ἕδαι φύροντα. Φερεκράτης· Νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίπτειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνεῖν. Πανσανίας δὲ ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἡγεορικῇ λεξικῇ οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α̃ διχρόνου φησὶν· Ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ α̃· δηλοῖ δὲ τὸ πτίσσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ δηλοῖ. Cf. Athen. X. 455 E. πεποιήται δὲ τῆς πτιόσσης τοῦ-*

νομα ἀπὸ τοῦ πτίσσειν καὶ ἀνεῖν (sic). Hesych. Αἰνῶν· πτίσ-
σων. Id. Ἀναντα — παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὃ ἐστὶ κατακόπτοντα
πτίσσειν. Sed scribendum αἰνεῖν, ut monuit Dind., qui affert
Herodian. περὶ μων. λεξ. p. 24, 18. Αἶνω τὸ δασυνόμενον καὶ
βαρυνόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Φερεκράτης· αἰνεῖν, πτίσ-
σειν. Cf. Pher. II. 345. τὰς κριθὰς αἰνεῖν, ἀλέσαι. Hoc
fragmentum ad Pherecratem pertinere suspicatur Dind.

291

(287 B.)

II.

Πόθεν τὸ φῖτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά;

Eust. p. 1291, 26. Ἐοικεν ὁ φιτρὸς (II. μ'. 29. Od. μ'. 11.
Lyc. 913.) φῖτρός τις εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φῖτυ, ὃ δηλοῖ φυτόν
ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ ("f. εἴρηκε" Dobr. Adv. II.
253.) "Πόθεν — σπορά." Pacis versum 1164. τὸ γὰρ φῖτυ
πρῶτον φύει (φύσει?) cum alius comici verbis confudisse videtur.
Fuit vero iste Pherecrates, quem vocabulo φῖτυ usum esse
testatur Photius p. 650, 9. Similis fere versus est Th. 135. ποδα-
πὸς ὁ γύννης; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή; "Imitari videtur poeta
versum Aeschyli ex Edonis Fr. 56., quem etiam Thesm. 135
tangit. Dindorfius, qui et hunc locum et alios omnes qui ex
altera Pace citantur aliis comoediis tribuit, vereor ne specio-
sius quam verius disputet. Alloquitur aliquis hominem qui
herbis et frugibus ornatus in scenam prodibat. Conjecit Bergk.
Trygaeum allocutum esse Georgiam." (Bakh.). "Dicit haec
fortasse ille Trygaeus, ubi Georgiam, quam a comico poeta
mirifico ornatu inductam esse consentaneum est, accedentem
conspicit, ex eaque quaerit quae et unde sit; nec dubito
quin hic versus cum iis qui leguntur Fr. III. continuo con-
jungendus sit: TP. Πόθεν τὸ φῖτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά; |
ΓΕ. Τοῖς [l. τῆς] πᾶσιν ἀνθρώποισιν Εἰρήνης φίλης | πιστὴ
τροφὸς κτλ." BE. Trygaei verba, opinor, ad Georgiam, cujus
imaginem proceram velut deam fructibus agriculturae ornatam
accedentem videt. Respondet ei Georgia in fragmento IV., et
deinde exclamat Chorus, ὦ ποθενὴ κτλ.

292

(476 D. 556 B.)

III.

Eust. p. 1573, 26. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Εἰρήνῃ σεμνύνων
καὶ αὐτὸς τὰς Ἀθήνας μαρτυρεῖ ὡς διηγεκείς ἐκεῖ αἱ ὀπαράαι.

Epitome Athenaei p. 653. F., ex qua ista exscripsit Eustathius, haec habet: Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηγεκίς ἦσαν αἱ δὴ πῶραι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς. Memoria lapsus videtur Eustathius: ad Horas enim haec pertinent. Cf. Athen. XIV. 653 F. et ad Fr. 559.

IV.

(288 B.)

293

Τῆς πᾶσιν ἀνθρώποισιν Εἰρήνης φίλης
πιστὴ τροφὸς, ταμία ξυνεργὸς, ἐπίτροπος,
θυγάτηρ, ἀδελφή· πάντα ταῦτ' ἔχρητό μοι.

B. Σοὶ δ' ὄνομα δὴ τί ἐστιν; A. Ὅ τι; Γεωργία.

B. Ὡ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς
ἀμπέλους.

Stobaeus Flor. LVI. 1. Ἀριστοφάνους Εἰρήνης “Τοῖς πᾶσιν κτλ.” Ad Γεωργὸς haec refert Gaisford. Dindorfius ad Menandri Γεωργὸν potius retulerit: novae enim potius quam antiquae comoediae ea convenire. “Postremi tetrametri in Pace leguntur v. 560, ut plane non dubitari possit quin lemma Ἀριστοφάνους Εἰρήνης hinc in superiorem locum migraverit: qui plurimorum in Stobaeo fons errorum fuit.” (Dind.) Dindorfio aut in nomine fabulae errasse aut pro Theopompo Aristophanem nominasse videtur.

V. 1. τοῖς πᾶσιν libri. τῆς πᾶσιν recte Seidler. Cobet. et sic codex Vind. (qu.) Cf. Pac. 294. τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην. V. 2. συνεργὸς libri. Dedi ξυνεργός. V. 4. σοὶ δ' ὄνομα δὴ τί ἐστιν;] Cf. Eur. Iph. T. 499. σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθειθ' ὁ γεννήσας πατήρ; Av. 1203. ὄνομα δέ σοι τί ἐστιν; Th. 1203. V. Fritzsche. ad Thesm. 1200. Versus 5. 6. Chori videntur esse. Certe in superstite fabula vv. 556. 557 iidem tetrametri a Choro recitantur, et fortasse etiam subsequentes versus in correcta fabula legebantur, τὰς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ ῥύτενον ὦν νεώτερος, | ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

V.

(291 B.)

294

Ἰὼ Λακεδαιμόν, τί ἄρα πείσει τήμερον;

Suidas, Τῆμερος· ὁ σημερινός. καὶ ἐστὶ τεταγμένον ἐπὶ σώματος. τὸ δὲ τήμερον (sic) ἐπὶ χρόνον λέγεται καὶ ἐν Εὐρηγῇ “Ἰὼ Λακεδαιμόνων, τί ἄρα ποιήσει τήμερα,”

ἀντὶ τοῦ σημερινῇ. Schol. Nub. 699. ἀντὶ τοῦ σήμερον. καὶ τῆμερος ὁ σημερινός. καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τῆμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται. καὶ ἐν Ὀλκάσιν (sic Ald. sed ἐν τῇ Εἰρήνῃ R. V. ut Suid.) “Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσῃ τῆμερα,” ἀντὶ τοῦ σημερινῇ.

Λακεδαῖμον schol. et Suidae codd. V. E. Λακεδαίων Bergk.

τῆμερα schol. et Suid. Bergk. Dind. Quod Aristophanem posuisse persuadere mihi non possum. Si adjectivum esset τῆμερος, scribendum foret non τῆμερα, sed τημέρα (i. q. σημερινῇ). Sed reponendum proculdubio τῆμερον, ut in aliis similibus locis. Scilicet τῆμερον valet hodie (hoc die), ut τῆτες (Dorice σᾶτες) hoc anno. In illo latet ἡμέρα, in hoc ἔτος. In utraque fabula scriptum fuisse hunc versum censet Bergk. (cf. ad Fr. 2.), et in ejusmodi loco Pacis II. positum fuisse qualis est in superstite fabula 240 sq. Nisi quidem forte erraverit grammaticus in nomine fabulae, ut Eustathius p. 1573, 26.

295

(289 B.)

VI.

Τὴν δ' ἀσπίδα

ἐπίθημα τῷ φρέατι παράθες εὐθέως.

Pollux X. 188. Φαίης δ' ἂν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ πῶμα καὶ ἐπίθημα, οἷον πίθου ἢ λέβητος ἢ φαρέτρας. Ἐν γοῶν τῇ Ἀριστοφάνους Εἰρήνῃ γέγραπται “Τὴν δὲ ἀσπίδα — εὐθέως.” Dobraeus haec aut Πολέμου aut Κυδοιμοῦ aut Trygaei ad ἀσπιδοπηγὸν aliquem dicta arbitratur, coll. Pac. 1210—1264. Descriptio pacis. Simile est illud in Ach. 279. ἡ δ' ἀσπίς ἐν τῷ φρεσάλῳ (ἐν τῷ πυστάτῳ?) κρεμῆσεται. Cf. Hom. Od. π' 288 sq. Similis locus est in Pace v. 1210 sq.

V. 1. τὴν δὲ ἀσπίδα] τὴν δ' ἀσπίδα Dind. Be. τὴν γοῶν ἀσπίδα — Bentleius. Et sic cod. Jung. V. 2. ἐπίθημα] ‘Operculum.’ Cf. Hegesipp. IV. 479. τοῦ ἐπίθημα τῆς χύτρας | ἀφελών. Confer v. ὑπόθημα. εὐθέως] Corrigendum suspicor ὑπτίαν supinam. Cf. Ach. 583. ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα (i. e. τὴν ἀσπίδα). | ΑΔ. ἰδοῦ. ΔΙ. παρὰ-θες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΗΡΩΕΣ.

Heroibus fabulae ab choro nomen factum, ad eumque referendum videtur versus trochaici initium ab Choerobosco servatum vol. 1. p. 259, 3. *Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου ἐν τῇ περὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διδασκαλίᾳ ὡς ἡ οἱ ἥρωες εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εἴρηται κατὰ κρᾶσιν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὅρνισιν, οἷον "Οἱ γὰρ ἥρως ἐγγὺς εἰσιν", ἀντὶ τοῦ οἱ ἥρωες.* Ita in Equit. 244. Demosthenes, ubi equites appropinquare videt, *ἄνδρες ἐγγὺς*, inquit. Quod autem ex Ὅρνισιν illa afferuntur, aut memoriae lapsui debetur ex Avium versus 1477. (ubi dativus *ἥρω* legitur) recordatione orto, aut vetus est librarii error. [Cf. ad Fr. II.] DIND. "Difficile sane est fabulae argumentum indagare, quandoquidem ipsa fragmenta parum illustrant poetae consilium. Illud tamen mihi satis certo videor conjicere, hanc fabulam potissimum impietatem Atheniensium perstrinxisse. Athenienses, olim religiosissimi omnium, plurimos etiam mortales divinis honoribus colebant. Hinc ingens in terra Attica heroum numerus. V. Comm. p. 85. At Aristophanis aetate cum philosophorum opera superstitionis tenebrae essent dispulsae, continuo subsecutus est contemptus deorum, omninoque sacrorum depravatio gravissima exorta est. Itaque etiam heroum religio frigescebat illo tempore; nam ad heroum divinos honores restaurandos pertinent hujus comoediae Fr. III. X. Temporis autem quo haec fabula acta sit tenuis adest nota Fr. XIV. in quo Diitrephes exagitatur a comico. Hunc Diitrephem bis tetigit Aristophanes in Avibus v. 798. *ὡς Διϊτρέφης γε πνυτιναῖα μόνον ἔχων περὰ | ἡρέθη φύλαρχος, εἰθ' ἱππαρχος, εἴτ' ἐξ οὐδενός | μεγάλα πράττει κἀστὶ νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρών.* et rursus v. 1440. *δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον Διϊτρέφης | λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.* Apparet ex his locis

Olymp. XCI. 2. Diitrephem, ex paupere divitem factum, multum valuisse in civitate. Atque idem Diitrephe sub finem Olymp. XCI. 3. praetore Pisandro, vel Olymp. XCI. 4. in-eunte, cum Cleocritus esset praetor, iussus est Thraces, qui sero Atheniensibus subsidio advenissent cum Demosthenes jam in Siciliam profectus esset, reducere: vide Thueyd. VII. 29. Τὸς οὖν Θρᾷκας τοὺς τῷ Δημοσθένει ὑστερήσαντας, διὰ τὴν παροῦσαν ἀπορίαν τῶν χρημάτων οὐ βουλόμενοι δαπανᾶν, εὐθὺς ἀπέπεμπον, προστάξαντες κομίσαι αὐτοὺς Διιτρέφει καὶ εἰπόντες ἅμα ἐν τῷ παράπλῳ (ἐπορεύοντο γὰρ διὰ τοῦ Εὐρίπου) καὶ τοὺς πολεμίους, ἣν τι δύνηται, ἀπ' αὐτῶν βλάψαι κτλ. Jam Pausanias I. 23. 3. Diitrephe statuam commemorat, Πλησίον δέ ἐστι Διιτρέφους χαλκοῦς ἀνδριᾶς οἷστοις βεβλημένον. οὗτος δ' Διιτρέφης ἄλλα τε ἔπραξεν ὅποσα λέγουσιν Ἀθηναῖοι καὶ Θρᾷκας μισθωτοὺς ἀφικομένους ὑστερον — ἀνήγεν ὀπίσω, et deinde quid Mycalessi fecerit exponit ita ut non dubium sit in hujus urbis obsidione occidisse Diitrephem sagittis confossum, quamquam hoc non diserte dicit, satis enim perversa est orationis conformatio. Aristophanes autem ita loquitur in hac fabula de Diitrephe ut tunc etiam vixisse illum necesse sit. Quare non potuit illa fabula post Olymp. XCI. 4. doceri, sed, ut ego conjicio, pertinet ad Olymp. XCI. 3. Convenitque huic tempori, quo mysteriorum profanatio et hermarum mutilatio accidit, satis institutum comediae." BE.

Fabulae nomen inditum a choro heroum, ut Equitibus a choro Equitum, etc. Etiam Chionidis, Cratetis, Cratini, Timoclis, et Menandri fabulae fuerunt Ἡρώες inscriptae; Diphili et Philemonis Ἡρώς; Epigenis Ἡρώνη.

Athen. IX. p. 409 C. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἡρώσι χερνίβιον εἴρηκεν. Lege χερνιβεῖον, ut correxerat jam Dind. in Thes. VIII. p. 1451. Cf. Antiph. III. 35. τὸ χερνιβεῖον (ita Mein. χερνίβιον vulg.) πρῶτον ἢ πομπή σαφές (χέτω?). Χερνιβον legitur Hom. Il. ω. 304. Andoc. 33, 3. τοῖς χρυσοῖς χερ-

νίβοις (χερυνβίοις Valek. Wolf.) καὶ θυμιατηρίοις. Cf. Athen. 408 C. Ὁ χερυνβος est Aelian. N. A. X. 50.

II.

(283 D. 292 B.)

297

Choeroboscus vol. I. p. 259, 3. (p. 1197. Bekk.). Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου ἐν τῇ περὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διδασκαλίᾳ ὡς ἡ οἱ ἥρωες εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εὐρηται κατὰ κράσιν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὅρνισιν, οἶον “Οἱ γὰρ ἥρωες ἐγγύς εἰσιν,” ἀντὶ τοῦ οἱ ἥρωες. Ita in Equitibus v. 244. Demosthenes, ubi equites appropinquare videt, ἄνδρες ἐγγύς, inquit. Quod autem ex Ὅρνισιν illa afferuntur, aut memoriae lapsui debetur ex Avium versuum 1472. et 1477. recordatione orto, ἐνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι ξυναριστῶσι et εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρω τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὁρέσστη, aut vetus est librarii error. Brevius Phrynichus p. 158. ed. Lobeck. Οἱ ἥρωες οὐ λέγουσιν, ἀλλ’ οἱ ἥρωες τρισυλλάβως, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς δισυλλάβως τοὺς ἥρωες. ἀπαξ βιασθεὶς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου οἱ ἥρωες εἶπε· τῷ δ’ ἡναγκασμένῳ οὐ χρηστέον. Quae hinc sumpsit Thomas M. p. 424. 425. Accusativi ἥρων exemplum, fortasse ipsum quoque ex hac fabula, attulit scholiasta Homeri Iliad. v. 428. ἥρων τινὲς Ἀττικῶς· “ἀλλ’ εἰς ἥρων τι παρήμαρτον,” Ἀριστοφάνης. DIND.

III.

(291 D. 293 B.)

298

Μηδ’ ἀναιρεῖσθ’ ἅττ’ ἂν ἐντὸς τῆς τραπέζης
καταπέσῃ.

Diog. Laert. VIII. 34. de praeceptis Pythagoricis agens, Τὰ δὲ πεσόντα μὴ ἀναιρεῖσθαι, ὑπὲρ τοῦ ἐθίζεσθαι μὴ ἀκολάστως ἐσθίειν ἢ οὐ [πλήν ἢ?] ἐπὶ τελευτῇ τινός. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς Ἡρώσι “Μὴ γεύεσθ’ ἅττ’ ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζης ἐντὸς, ἀλεκτρυόνος μὴ ἀπτεσθαι λευκοῦ.” Suidas in Πυθαγόρα τὰ σύμβολα (vol. III. p. 245.), Τὰ πίπτοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης μὴ ἀναιρεῖσθαι παρεκλεύετο Πυθαγόρας ἢ [del. ?] διὰ τὸ μὴ ἐθίζεσθαι ἀκολάστως ἐσθίειν, ἢ οὐ [πλήν ἢ?] ἐπὶ τελευτῇ (l. τελευτῇ ex Diog. L.) τινός. Ἀριστοφάνης γὰρ τῶν ἡρώων εἶναι φησι τὰ πίπτοντα, “Μήτε δὲ τὰ ἐντὸς τῆς τραπέζης

πίπτοντα ἀναιρεῖσθαι μήτε λευκὸν ἀλεκτρούνα ἐσθίειν.” Ex his Seidlerus p. 11. tetrametrum eruit

Μηδὲ γένεσθ' ἄντ' ἔντὸς τῆς τραπέζης καταπέση.

Aliud praeceptum Pythagoricum ex Aristophane attulit Suidas v. δεξιὸν, Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς προδονίπτραν (ποδάνιπτρον recte Br.): Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχημένων. Qui tamen vereor ne grammaticum Aristophanem in mente habuerit: nam quod vocabulo ποδάνιπτρον in superiore Fr. X. utitur, ei ego nihil tribuo. Ex Polemone affert Helladius apud Phot. p. 533 b, 17. ed. Bekk. ὅτι παροιμίαν εἶναι φησι τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πόδα, τὸν δ' ἀριστερὸν νῖζειν· φησὶ γὰρ ὁ Πολέμων, ὡς μαρτυρεῖ Δίδυμος, Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα (scribe ὑποδήματ'), ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα. Tetigit etiam Jamblichus de Pythag. Vita p. 178. ubi alia indicavit Kusterus. DIND. Cf. Athen. X. 427. E. τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπέζων. Thesm. 403. Eurip. Fr. 667. Diogenes L VIII. 33. inter praecepta Pythagorae haec quoque recenset, τιμὰς θεῶν δεῖν νομίζειν καὶ ἤρωσι μὴ τὰς ἴσας, ἀλλὰ θεοῖς μὲν ἀεὶ μετ' εὐφημίας λειψιμονοῦντας καὶ ἀγνεύοντας, ἤρωσι δὲ ἀπὸ μέσου (μέσης;) ἡμέρας. Bergkio duorum tetrametrorum reliquiae esse videntur, Μὴ γένεσθ' ἄντ' ἔντὸς καταπέση | τῆς τραπέζης ἐντὸς. “Fortasse Aristophanis etiam est illud praeceptum λευκὸν ἀλεκτρούνα μὴ ἐσθίειν.” (Be.). Ad epulum (de quo cf. ad Fr. XIII.) pertinere haec videntur. Scripserat, opinor, Aristophanes μηδὲ γένεσθ' (aut potius μηδ' ἀναιρεῖσθ') ἄντ' ἔντὸς καταπέση | τῆς τραπέζης, μηδὲ λευκὸν ἐσθίειν ἀλέκτορα. “Intelliges hoc ἐντὸς, si mensarum formam apud veteres memineris.” (Seidler.).

299

(294 D. 303 B.)

IV.

Draco Straton. p. 73, 14. et Etymol. M. p. 673, 1. Τὸ δὲ πῶς ἐκτείνει — Ἀριστοφάνης ἐν “Ἡρώσι “Πῶς πίομαι;”

300

(297 D. 308 B.)

V.

Harpocrat. Πνελίδα: τὸ ὅφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγισδοφυλάκιον. Ἀυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφῆμον καὶ Ἀριστοφάνης

Ἡρώσιν. Eadem Photius p. 472, 18. qui simpliciter *Λυσίας*
καὶ *Ἀριστοφάνης*.

VI. (295 D. 304 B.) 301

Pollux VII. 15. Ἐμπόλω *Διοσκούρω* (*Διοσκόρω* al.)
ἐν Ἡρώσιν *Ἀριστοφάνης*.

VII. (295 D. 305 B.) 302

Pollux VII. 16. Εἶπε δὲ καὶ ἀνδραποδῶνης ἐν τοῖς
Ἡρώσιν *Ἀριστοφάνης*.

VIII. (295 D. 306 B.) 303

Pollux VII. 21. Ἐν δὲ *Ἀριστοφάνους* Ἡρώσιν ἀρτοποιία.

IX. (293 D. 298 B.) 304

Ὀβολῶν τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.

Pollux VII. 133. *Ἀριστοφάνης* δ' ἐν τοῖς Ἡρώσι δοκεῖ τὸ
κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρημέναι φορὰν, ὅταν εἴπῃ “Ὀβο-
λῶν δ' ἴσως τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.” τούτῳ δ' ἂν εἰκοίη καὶ τὸ
ἐν τοῖς *Φίλοις* *Εὐπρόκλιδος*· Τί μισθοῖ; ποῖ; πόση τις ἡ φορὰ;

ὀβολῶν δ' ἴσως vulg. ὀβολῶν δ' ἴσως ἦν Dobr. ὀβολῶν δεουσῶν (sc.
δραχμῶν) Mein. II. 534. et Bergk. Dind. Fort. ὀβολῶν δεούσας. Cf.
Fr. 463. ὁ δ' ἀλφίτων γε περιάμενος τρεῖς χοίνικας | κοτύλης δεούσας
εἴκοσ' ἀπολογίζεται. Nec dissimile est illud Vesp. 1391. ἀρτους δέκ'
ὀβολῶν ἀπιθήκην τέτταρας. Ad eandem partem fabulae ac Fr. 314.
pertinere haec videntur.

X. (290 D. 294 B.) 305

Μηδὲ ποδάνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖτε μηδὲ λούτριον.

Pollux VII. 167. Καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ λούτριον, ὡς
Ἀριστοφάνης ἐν Ἡρώσι “Μῆτ' — λούτριον.” Cf. Ach. 616.
ὥσπερ ἀπόνιπτρον (ποδάνιπτρον?) ἐκχέοντες ἐσπέρας. Ex
eadem Heroum oratione qua Fr. 298 haec petita videntur.

μήτ' ἀπόνιπτρον vulg. μήποτ' ἀπόνιπτρον Elmsl. ad Ach. 616.
μηκέτ' ἀπόνιπτρον Dobr. μήτε ποδάνιπτρον Seidler. p. 12. coll. Poll.
X. 78. Καλεῖται μέντοι καὶ ποδανιπτῆρ — τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ νίπ-
τρον ἢ λούτριον ἢ ποδάνιπτρον, ὡς ἐν Ἡρώσιν *Ἀριστοφάνης* λέγει.
Ita etiam Dind. Lege μηδὲ ποδάνιπτρον. Cf. Fr. III., quod arcte cum

hoc conjungendum. Utrobique praecepta Pythagorea metro trochaico enunciantur. *Ποδάνιπτρον* formatum ut *χειρόνιπτρον*, *ἀπόνιπτρον*. *ἐκχεῖται* vulg. *ἐκχεῖτε* Elmsl. Seidler. *μηδὲ* vulg. *μήτε* Dind. Nil mutandum.

306

(296 D. 307 B.)

XI.

Pollux. X. 61. *Τὸν γὰρ ἦλον καὶ ἡλίσκον ἐν Ἡρώσιν Ἀριστοφάνης κέκληκε.* Phot. p. 67, 4. *Ἡλίσκον: τὸν μικρὸν ἦλον. Ἀριστοφάνης.* Respicit Pollux X. 188. *Ἐπειδὴ ἦλους οἱ πολλοὶ καὶ ἡλίσκους οἱ κωμικοὶ λέγουσιν.*

307

(286 D. 299 B.)

XII.

Ἦν καρδοπεῖω περιπαγῇ τὸν ἀνχένα.

Pollux X. 112. *Καὶ παυσικάπη, ἦν καὶ καρδοπεῖον ὠνόμαζον, ὡς ἐν Ἡρώσιν Ἀριστοφάνης “Ἦ — ἀνχένα.”*

ἡ καρδοπεῖω περιπαγῇ vulg. *ἦν* — Fritsch. ad Ran. 134. *ἦν καρδοπεῖω περιπαγῆς* conj. Bergk. Ipse malim *ἦν καρδοπεῖον περιπαγῆς*. *Περιπαγῆς* requiri ostendere videtur Fr. XV. Utrumque enim ad eundem servum dictum videtur. Cf. ad Pac. 542. Herod. I. 171. *περὶ τοῖσι ἀνχέσι — περικείμενοι (ἄσπιδας).*

308

(288 D. 301 B.)

XIII.

Ἦτι δὴ λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον.

Pollux X. 173. *Ἀριστοφάνης ἐν Ἡρώσιν “Ἦτι δὴ — ἀνακωδώνισον.”* “Agitur, ni fallor, in hac fabula, et quidem Argis, epulum in honorem patrii alicujus herois. Eo confluunt alii heroes, et convivis se admiscet peregrinus quidam suspectus, quo significari videtur Alcibiades, qui tum Hermarum mutilationis accusatus ex Sicilia primum Thurios, deinde Argos, fugerat et satis aperte a Lacedaemoniis Persisque sentiebat. In eum vibrata fuerint ista in Fr. XVIII.” (Bo.) Ad mysteriorum aliquem ritum videtur hoc spectare, cujus fortasse ludicra hic imitatio est.

ῥόμβον] *ῥόμβον* Mein. Fr. Com. II. 452. Cf. Philonid. com. II. 452. *ὃ ῥόμβοισι μαστίξας ἐμέ.* Theocr. II. 30. Ionica forma videtur *ῥόμβος*, ut *ῥυφῆσαι* Fr. 442. Hesychius, *Ἀνακωδώνισον ἀγάσειςον.*

XIV.

(292 D. 295 B.)

309

Κάπὸ τῆς Λιτρέρφους τραπέζης.

Schol. Arist. Av. 799. Λιτρέρφης: — ὅτι δὲ ἦν νεόπλουτος οὗτος ἐνεφαίνετο καὶ ἐν τοῖς Ἑρωσι “Κάπὸ — τραπέζης.” εἰ μὴ ἐν εἰρωνείᾳ.

καὶ ἀπὸ τῆς Λιτρεφούς vulg. κάπὸ τῆς Λιτρέρφους (vel potius Λιειτρ.) Elmsl. ad Med. 326. Antiquam nominis scripturam esse Λιειτρέφης monet Dind. Λιειτρέφης est in Inscr. Boeckh. C. I. I. 151. et 169. col. 3. 48. Tetrametri iambici catalecti reliquiae haec videntur esse.

XV.

(287 D. 300 B.)

310

Πάσσειν ἔοιχ' ἡ πανσικάπη κάπτοντά σε.

Schol. Arist. Pac. 14. Εἰώθασι γὰρ ὁμοῦ τῷ μάττειν ἐσθίειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πανσικάπην ἐπενόησαν, τροχοειδὲς τι, τὸν (τροχοειδὲς μηχανήμα?) δι' οὗ τρέχῃλον εἶρον πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῖρα προσάγειν. μέμνηται δὲ ἐν Ἑρωσιν Ἀριστοφάνης “Παίσειν — σε.” Hoc aequè ac Fr. XII. ad servum aliquem furacem dictum videtur.

πάσσειν pro παίσειν. Dind. πανσικάπη] Pollux VII. 20. τό γε μὴν τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων περιτιθέμενον πανσικάπη ὀνομάζεται, τροχοειδὲς μηχανήμα τῷ τρεχέλει περιαρμυζόμενον ὥς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσαγαγεῖν (προσάγειν?).

XVI.

(289 D. 302 B.)

311

Schol. Arist. Thesm. 21. in cod. Rav. Οἶόν τέ πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι: διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ “Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.” ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἑρωσιν ἀντικρὺς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων (in Theag. p. 125 D. de Rep. VIII. p. 568 A. ubi v. schol.) Εὐριπίδου αὐτὸ εἶναι ἡγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ τι παθόντες. ἔοικε δὲ ἦτοι πεπλανημένος συνεξαπατῆσαι τοὺς ἄλλους ἢ, ὥσπερ ὑπονοοῦσιν τινες συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν οὐ σώζεται. Aristid. II. p. 288, 2. Οὐδὲ γε Εὐριπίδου φήσομεν, οἶμαι, τὸ λαμβεῖον εἶναι τὸ “Σοφοὶ

τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ," οὐδ' εἰ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἰρήκεν· ἔστι γὰρ ἐξ Αἰάντος Σοφοκλέους, Αἰάντος τοῦ Λοκροῦ [ἐκ Σοφοκλέους Αἰάντος τοῦ Λοκροῦ Bo.]. Themist. p. 72 C. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ἦ δστις δήποτε ἔστιν ὁ ποιήσας "Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ" οὐκ ἦν, οἴμαι, που πυκνῆς διανοίας. DIND. "Ex schol. Thesm. 21. apparet Aristophanem in Heroibus versu Sophoclis σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ tanquam Euripidis usum esse." (Bakh.) V. Soph. Fr. 13. ed. Nauck.

312 (299 D. 310 B.) XVII.

Schol. Soph. Oed. Col. 793. Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὥς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησὶ, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰερεαῖς — καὶ Ἀριστοφάνης Ἡρώσιν.

313 (284 D. 296 B.) XVIII.

Οὐκ ἡγόρευον; οὐτοσί γ' οὐκ Ἀργόλας
μὰ Δ' οὐδέ γ' Ἕλλην, ὅσον ἔμοιγε φαίνεται.

Stephanus Byz. v. Ἄργος, λέγεται καὶ Ἀργόλας. Ἀριστοφάνης Ἡρώσιν "Οὐκ ἡγόρευον — φαίνεται."

V. 1. οὗτος ἔστι γ' οὐκ vulg. οὗτός ἐστ' οὐκ Br. Dind. et jam Scaliger. ad Varron. p. 184. οὐτοσί γ' οὐκ Ἀργόλας probabiliter Both. et Cobet. Malim saltem οὗτος οὐκ ἔστ' (sive οὐκ ἔστ') Ἀργόλας. V. 2. οὐδ' vulg. οὐδέ γ' Scal. Seidler. Dind. etc.

314 (285 D. 297 B.) XIX.

Τρέχ' ἐς τὸν οἶνον ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τῶν ἐνδοθεν καὶ βῆσμά καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθον σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Suidas, Ἀμφορεαφόρους: τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων. — Ἀριστοφάνης Ἡρώσι "Τρέχ' — ἀμφορεαφορεῖν." "Servum fortasse aliquis in forum mittit, ut ibi suam operam mercule praebeat aliis." (BE.)

V. 1. Vulgo εἰς. ἐς τὸν οἶνον] Sic ἐς τοῦπον Fr. 242. Cf. ad Vesp. 789. V. 2. Legebatur τὸν ἐνδοθεν καὶ γεῦμα. Correctum ex

Polluce X. 75. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει γευστήριον "τρέχ' ἐς τὸν οἶνον ἀμφορέα κοινὸν (τοῦ αὐτοῦ Mein.) λαβῶν | τῶν ἐνδοθεν καὶ βύσμα καὶ γευστήριον." Idem X. 172. Καὶ βύσμα δ' ἂν εἴη τῶν χρησίμων, τοῦ Ἀριστοφάνους εἰπόντος "Βύσμα καὶ γευστήριον." et VI. 99. Καὶ γευστηρίου μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται. Cf. Pher. II. 324. ποτήρια — ἐμπερῇ γευστηρίοις. βύσμα] Anglico 'a bung.' Cf. Fr. 36.

Ad hanc fabulam fortasse referendum quod affert scholiasta Hom. II. ν'. 428. ἦρων τινὲς Ἀττικῶς "Ἄλλ' εἰς ἦρων τι παρήμαρτον."

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

Θεσμοφοριαζούσας δευτέρας ab priore quae superest fabulae editione prorsus diversam fuisse quum ex fragmentis satis tuto colligere liceat, tum magis etiam intelligitur ex opinione doctissimi grammatici ejus notitiam Athenaeo debemus 1. p. 29 A: *Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει*. Nunquam enim de inscriptione fabulae hunc in modum mutanda cogitare potuisset Demetrius, nisi Thesmophoriazusas editione altera non tam repetitam quam continuatam esse vidisset. DIND.

Thesmophoriazusas alteras non secundam aliquam recensionem esse prioris dramatis, uti est in Pace et Nubibus, sed integram planeque diversam fabulam satis vel arguit Athenaeus I. p. 29. A. *Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει*. Demetrii auctoritas, quippe quae sola conjectura niteretur, etsi non invaluit (omnes enim grammatici magno consensu *Θεσμοφοριαζούσας* hanc quoque comoediam inscribunt), tamen indicio est actionem in superstite fabula inchoatam in hac altera comoedia perfectam consummatamque esse, ita ut continuo quasi vinculo utrumque drama fuerit conjunctum. Inde etiam de tempore possumus conjecturam capere: aliae enim temporis notae non reperiuntur nisi quod Fr. XVII. poeta risit Euripidis Antiopem, sed quo tempore haec tragoedia docta sit non potest satis certo definiri. Jam posteriorem fuisse hanc comoediam necesse est, sed, ut mihi quidem videtur, aetate proximam, cum illius comoediae memoria nondum oblitterata aut penitus exstincta esset. Atque ipsius quoque fabulae reliquiae arguunt diversam fuisse hanc

fabulam, ita tamen ut cum altera illa necessitate quadam copulata fuerit. Et priores quidem Thesmophoriazusae referendae sunt ad jejunii diem, *Νηστείαν* (vid. v. 80. ibique schol.), altera autem comoedia pertinet ad diem qui jejunium proxime insequitur, ad *Καλλιγένειαν*, id quod satis liquido conficimus ex schol. Thesm. 299. *Καλλιγενεία*] δαίμων περὶ τὴν *Δήμητραν*, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἐτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν. Adde Photium p. 127, 9. *Καλλιγένειαν*. Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν. Atqui consentaneum est poetam Calligeniam deam eo ipso die qui ab illa nomen accepit loquentem induxisse. Calligeniae autem die mulieres, jejunio fessae, lauta sacra diis offerebant laetitiaeque et voluptatibus indulgebant. V. Alciph. III. 39. 1. καὶ ἡμῖν ἐστῶσα [corr. forsan ἐστὶν ἡ] σεμνοτάτῃ τῶν Θεσμοφορίων ἑορτή. ἡ μὲν γὰρ Ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ *Νηστεία* δὲ κατὰ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίους ἑορτάζεται, τὰ *Καλλιγένεια* δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν. His igitur sacrificiis operam dantes mulieres poeta finxit, eaque imagine ita usus est ut potissimum luxuriam delicatamque mulierum vitam perstringeret: in hac enim potissimum re argumenti summa versata est, ut videas utriusque comoediae diversum fuisse institutum. De Thesmophoriorum solennitate praeter alios dixit Fritzschi, qui de hac ipsa fabula singularem scripsit commentationem (Rostochii 1831). BE.

Conferri possunt solennitates hodiernae Lent et Carnival. Confer Philetaeri fabulae titulum *Ἀδωνιάζουσαι*.

I.

(300 b D. 317 B.)

315

Καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον.

Anecdota Bekkeri p. 410, 14. *Ἀντίθετον*: τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις “Καὶ — ἐξευρημένον.” Cf. Fr. 613. ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους. Nub. 534. νῦν οὖν Ἡλέκτραν κατ' ἐκείνην ἥδ' ἡ κωμῳδία | ζητοῦσ' ἥλθ' κτλ. ibid. 971. τὰς κατὰ Φρῶνιν (καμπάς). Av. 910. Μουσῶν θεράπων δαίτηρ κατὰ τὸν

Ὅμηρον. 919. μέλη πεποίηκ' — κατὰ τὰ Σιμωνίδου. Ran. 493. καὶ Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Eccl. 920. δοκεῖς δέ μοι καὶ (κῆν?) λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους (τὰς Λεσβίας?). Ach. 10. κατὰ τὸν Αἰσχύλον. Av. 807. 914. Th. 134. Aesch. Fr. 122. ὅστις εἰ κατ' Αἰσχύλον — ἐρέσθαι βούλομαι. Vesp. 531.

ἀντίθετον —] Aelian. V. H. XIV. 13. πολλοῖς καὶ πολλὰς χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν· Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τοῦτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν ταῦτ' εἶναι. Athen. 187 C. χλευάζει τε τὰ Ἰσόκωλα τὰ Ἀγάθωνος καὶ τὰ ἀντίθετα. Cf. Thesm. 147. 198. Agatho Fr. inc. 2. W. τέχνη τύχην ἔσπερξε καὶ τύχη τέχνην. Fr. inc. VI. τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὥς ἡγούμενοι, | τὸ δ' ἔργον ὥς πάρεργον ἐκπονούμενοι. Fr. inc. VII. εἰ μὲν φράσω τάληθές, οὐχί σ' εὐφρανῶ· | εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχί τάληθές φράσω. "Antitheta ex Gorgiae praeceptis captabat Agatho. V. Athen. V. p. 187 C. Aelian. Var. Hist. XIV. 13. Rideturque eo nomine Agatho etiam in Thesm. 147. al." BE. De ipso Agathone cf. Ran. 83. ἐξευρημένον] ἐξευρημένον O. Jahn. in Mus. Rhen. T. IV. p. 638. a. 1846, coll. Pers. Sat. I. 85. Pedius quid? crimina rasis | Librat in antithetis. Quod probare videtur Dind. Conjectura speciosa magis quam vera. Scribendum forsitan ἐξευρημένον.

316

(321 D. 331 B.)

II.

Antiatticista Bekkeri p. 78, 24. Ἀμεινόνως: Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

ἀμεινόνως] Cf. Xen. Symp. IV. 3. ἐχθιόνως. Ven. XIII. 3. μειζόνως. et ad Lys. 419.

317

(321 D. 334 B.)

III.

Antiatticista Bekkeri p. 88, 28. Διαλέξασθαι: Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Eodem respicit Pollux II. 125. Ὑπερίδης διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων, Ἀριστοφάνης δὲ διαλέξασθαι ἔφη. et Phryn. Bekk. Anecd. p. 37, 4. Διαλέξασθαι: οὐ μόνον διαλεχθῆναι. Cf. Pl. 1082. οὐκ ἂν διαλεχθῇν διεσπλεκυμένη | ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.

318

(321 D. 335 B.)

IV.

Antiatticista Bekkeri p. 96, 25. Ἐπανορθώσασθαι: Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Respicit fortasse ad Lys. 528.

V.

(311 D. 333 B.)

319

Aspasius ad Aristot. Ethic. p. 58 A. ed. Ald. βανκίδων, ὃ ἐστὶν εἶδος ὑποδημάτων Ἰωνικῶν, οἷς αἱ Ἰάδες χρῶνται, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις μέμνηται. Pollux VII. 94. τὰς βανκίδας magni pretii calceos muliebres crocei coloris fuisse docet. Alexis com. III. 423. φελλὸς ἐν ταῖς βανκίσιν | ἐγκεκάντηται. Lucian. Lex. 10. ἐνδρομίδας ὑποδοῦμενος ἢ βανκίδας.

VI.

(301 D. 311 B.)

320

Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χῖον, οὐχὶ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον,
οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

Athen. epitom. I. p. 29. A. Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροϊζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. ἐν ταύτῃ ὁ κωμικὸς μέμνηται Πεπαρήθιον οἶνον "Οἶνον δὲ — ἔμβολον." Etiam ἀνθουσμίου mentio facta fuit in Fr. X b. Bergkio videntur haec ex prologo petita esse, ut Calligenia mulieribus operantibus praecipiat.

V. 1. Πράμνιον] Vile vinum erat Peparethium (v. Hermipp. ap. Athen. I. 29 E.). Austeritatem ejus notant veteres. V. Diog. Laert. Vit. Polemon. "His vini generibus oppositum est Lesbium, et dulce illud et lene. Hor. Od. I. 17. 21. 'Hic innocentis pocula Lesbii | Duces sub umbra.' Notum illud Aristotelis ἡδίων ὁ Λέσβιος ap. Aul. Gell. XIII. 5. Adde Clearchum, Alexin, Ephippum, Eubulum, Archestratum ap. Athen. 28 E. — 29 C." (Fritzsche. ad Th. p. 586.) V. 2. οὐ Χῖον —] Cf. Fr. 355. οὐκ ἔρχεσθαι Βοιωτῶν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύνην | ὑπογαστρίον. Fr. 356. Χῖον] Cf. Fr. 206. 529. Eccl. 1139. Epilyc. II. 889. Χῖος καὶ Θάσιος ἡθημένος. Eubul. III. 263. Θάσιον ἢ Χῖον. Vinum Chium longe optimum secundum Hermipp. II. 410. μετ' ἀμύμονα Χῖον ἀλυπον. De vino Thasio cf. Eccl. 1119. Pl. 1021. Lys. 196. οὐ vulg. οὐχὶ Dind. Bo. οὐδὲ Fritzsche. Be. Cf. Fr. 355. οὐκ ἔρχεσθαι Βοιωτῶν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύνην | ὑπογαστρίον. Πεπαρήθιον] Hermipp. II. 410. παρέχειν πίνειν τοῖς — ἐχθροῖς ἐκ Πεπαρήθου. V. 3. ἐπεγερεῖ vulg. ἐπεγερεῖ Brunck. Cf. Poll. II. 176. τὸ δὲ ἐπεγερεῖν τὸ αἰδοῖον ταῖν χερσὶν — ἀναφλᾶν. Lys. 937. ἐπαιρε αὐτόν. ΚΙ. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε. τὸν ἔμβολον] Corrigendum olim suspicabar aut τό γ' ἔμβολον aut σοι τοῦμβολον. Sed nil temere mutandum. Ἐμβολον sive potius ἔμβολος rostrum fuit, ea pars prorae qua ἔμβολαι fiebant. V. Blomf. Gl. Pers. 421. Hesychius, Στόλος — καὶ ὁ τῆς νεῶς ἔμβολος λέγεται. Cf. Pind. P. IV. 191.

ἐπεὶ δ' ἐμβόλου κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν. Diod. Sic. XIII. 99. δοὺς ἐμβολον τῇ τοῦ Περικλέους τριήρει βιαιότερον. Ἐμβολος navium memoratur etiam Aristid. I. 540. 570. Masculinum ἐμβολος est Polyb. XVI. 5. 2. VIII. 6. 4. οἱ ἐμβολοὶ 'rostra' VI. 53. 1. VI. 53, 2. VI. 53. 9. Confer v. πρόβολος Nub. 1161. De re cf. Av. 1256. οὕτω γέρον ὧν στύομαι τριέμβολον. Fr. 662. ἐμβολον] Hesychius, Ἐμβολον: Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. τὸ αἰδοῖον.

321

(302 D. 313 B.)

VII.

A. Ἰχθὺς ἐώνηται τις ἢ σηπίδιον

ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων ἢ πουλύπους,

ἢ νῆστις ὀπτᾶτ' ἢ γαλεὸς ἢ τευθίδες;

B. Μὰ τὸν Δι' οὐ δὴτ'. A. Οὐδὲ βατίς; B. Οὐ φημ' ἐγώ.

A. Οὐδὲ χόρι', οὐδὲ πνὺς, οὐδ' ἦταρ κάπρον, 5

οὐδὲ σχαδόνας, οὐδ' ἡτριάον δέλφακος,

οὐδ' ἐγγέλειον, οὐδὲ κάραβος μέγας;

Γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπικουρήσατε;

Athen. III. p. 104 E. Περισπούδαςτος δὲ ἦν πολλοῖς ἢ τοῦ καράβου βρώσις, ὡς ἔστι δεῖξαι διὰ πολλῶν τῆς κωμωδίας μερῶν. ἀρκέσει δὲ τὰ νῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις οὕτως λέγων "Ἰχθὺς — ἐπικουρήσατε." "Dicit haec Calligenia aut etiam aliqua ex mulieribus Thesmophoria celebrantibus quae quasi principatum inter ceteras obtinebat. Quod autem mulieres illae fessae dicuntur, refero ad choreas quas proximo die ante egerant." (Be.).

V. 1. Ἰχθὺς vulg. Pors. ad Hec. 1161. Dind. ἰχθὺς Br. Fritzs. ad Thesm. p. 593. Be. Recte. Nominativus plane hic requiritur, et passivum est ἐώνηται. Cf. Pac. 1182. τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'. Alibi tamen activo sensu usurpatur ἐώνημαι, ut in Dem. p. 689. γῆν δ' ἐνιοι πλείω πάντων ὕμῶν — συνεώνηται. ἐώνηται τις] Vulgo τις ἐώνηται. Correctum ex VII. p. 324 B. ubi hic versus propter σηπίδιον affertur. DIND.

σηπίδιον] Producitur penultima (σηπι-ίδιον). Cf. Fr. 252. μαινίδια καὶ σηπίδια. Ephipp. III. 334. ἀρκεῖ τευθίδια (v. 3.), σηπίδια. | κὰν κάραβός (7) τις ἢ λαβεῖν, εἰς ἀρκέσει. V. 2. πουλύπους] πολύνους codices.

V. 3. ἢ νῆστις ὀπτᾶτ'] Fort. ἢ νῆστις ἢ ὀρφῶς, aut ἢ νῆστις ὀπτός. Cf. Philem. IV. 28. νῆστιν κεστρέ' ὀπτόν. V. 4. οὐχὶ βάτις Porson.

βάτις libri. βατίς Dind., coll. Athen. VII. 286 B. οὐδὲ φῆμ' ἐγώ. οὐδὲ χόριον libri. οὐ φῆμ' (οὐ φημ') ἐγώ. οὐ χόριον Porson. Herm. Fritzs. οὐδ' ἡμ' ἐγὼ Bergk. Comm. p. 396. Sic ἡσὶ dixit Hermippus ap. Phot. 62, 1. V. 5. οὐ χόριον vulg. Dind. οὐδὲ χόρι' Dohr. Adv. II. 302. Fritzs. Bergk. improbante injuria Dind. Plurale enim hujus vocis semper usurpatur. Cf. Fr. 559, 3. σχαδόνας, — πνὺν, χόρια,

— ἐμβρύεια. Eubul. III. 258. μήτραν, χόρια, πύον. III. 241. χόρια, σχαδόνες, — πύος, πυριάτη. Cratin. II. 226. Anaxandr. III. 184. πύον et σχαδόνες malit Bergk., “ut orationis aequabilitas restituatur.” ἴπαρ κάπρου] Cf. Fr. 486. ἀλλὰ φέρεθ' ἡπάτιον ἢ καπριδίου νέου | κόλλοπάτιν'. V. 6. οὐδὲ σχαδόνες codex. οὐδὲ σχαδόνες Brunck. Cf. Fr. 559, 3. σχαδόνες. Arist. H. A. V. 22. 9. V. 23. 4. IX. 40. 54. Singulare est Euthycl. com. II. 890. πρῶτον δ' ἐκείνον σχαδὸνα δεῖ πάντως φαγεῖν. ἡτριαῖον δέλφακος] Etym. M. p. 439, 42. Ἀριστοφάνης ἡτριαῖον λέγει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Cf. Fr. 486. ἡ δέλφακος ὀπωρινῆς ἡτριαῖον (ἡτριαῖον?). Com. anon. IV. 681. ἡτριαῖα. Huc jure refert Fritzschiuss Poll. VI. 52. ἡτριαῖον δέλφακος. πύος ed. Casaub. πυνύος Ald. πύος codex. πυνύος cod. Pal. “Qui fortasse πύον voluerunt, quo pacto etiam σχαδόνες scribendum erit.” (Dind.) Cf. ad v. 7. De accentu vocis πύος v. add. ad Fr. Com. II. 95. V. 7. κάραβον μέγαν (μέγα cod. Ven.) vulg. Dind. Be. Bo. Correxī κάραβος μέγας; (sic) et mox ἐπικουρήσατε pro ἐπεκουρήσατε. Vulgo post μέγαν plene distinguitur. Vulgata plane inepta est. Vide tamen an vera scriptura sit οὐδὲ κάραβον μέγαν | γυναιξὶ κοπιώσαις (sic libri) ἀπημολήσατε (empsistis); V. 8. κοπιώσαισιν] κοπιώσαις libri. Fritzschiuss explicat fessis inedia, scilicet propter jejunium die proximo obitum. Equidem de saltationis fatigatione potius acceperim. Cf. Fr. 878. ὀπηνίχ' ἀτθ' ὅμεις κοπιᾷτ' ὀρχούμενοι (-αι?). Thesm. 795. παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι. V. 8. ἐπεκουρήσατε vulg. Corrigendum suspicor ἐπικουρήσατε. Cf. ad v. 7. De locutione rara ἐπικουρεῖν τινί τι (ministrare alicui aliquid) Fritzschiuss conferri jubet Soph. Oed. R. 498. Eur. El. 137. Sed vera lectio videtur κοπιώσαις ἀπημολήσατε, aut κοπιώσαισιν ἡμολήσατε. Cf. Fr. 356. οὐ κρανὸν λάβρακος, οὐχὶ κάραβον, πρίασθαι.

VIII.

(313 D. 325 B.)

322

Ἦν μέγα τι βρῶμ' ἔτι τρυγωδοποιομουσική
 ἦνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον
 λαμπρὸν ἐνομίζετ' ἀπόνως παραβεβλημένον
 ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρ' ἐκχιλίζετο.

Athen. III. p. 117 C. Παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀρχέστρατος συγκαταλέξαι ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Σαμίοις λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος —. ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ἐλεφάντινον τάριχος μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων “Ἦ μέγα — ἐκχιλίζετο.” “Cratetis locum, quem Aristophanes dicit tanto risu applausuque exceptum fuisse, vide in Samiis Fr. I. σκντίνη ποτ' ἐν χύτρῃ τάριχος ἐλεφάντινον | ἤψε ποντιάς χελώνη πευνκίνοισι κώμασιν, et quae praeterea frigide sane et subabsurde lusit

ille comicus poeta. Satis autem superque Aristophanes indicat suos aequales abjectis his dicteriiis non contentos esse, sed altius et subtilius quid requirere." (Be.) Cratetis locum ita emendare conatur Bothius:

Σκυτίνη ποτ' ἐν χύτρᾳ τάριχος ἐλεφάντινον
 ἦψε ποντίας χελώνης ποικίλοισι κύμασι,
 κάρκινοι ποδάνεμοί τε καὶ τανύπτεροι λύκοι.
 ὑπερεμάχων ἄνδρες ἄνδρῶν, οὐρανοῦ καττύματα.

Ex parabasi sumpta haec esse putat Bergkiius Comm. p. 417.

V. 1. ἡ μέγα τι βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρυγ. libri et Dind. "Hunc versum paeonicum fecerunt Elmsleius ad Ach. 499. et Porsonus in Misc. p. 236. ille ἦν μέγα τι χρῆμ' ἔτι τρυγφοποιουμουσική, hic ἡ μέγα τι βρῶμ' ἐν τρυγφοποιουμουσικῇ corrigens." (Dind.) (Elmsleium sequitur Bergk.) ἡ μέγα τι βρῶμ' ἔτι τρυγ. Nauck., coll. Phot. p. 493, 22. Qu. ἦν μέγα τι βρῶμ' ἄρα τρυγφοποιουμουσική, aut ἦν μέγ' ἄρα βρῶμά τι —, aut ἦν δὲ (γε) μέγα βρῶμά τι —, aut ἦν δὲ μέγα χρῆμά τι τρυγ. Cf. Telecl. II. 362. οἱ δ' ἄνθρωποι πλοῦτες ἦσαν τότε καὶ μέγα χρῆμα γιγάντων. Postulatur omnino ἦν, ad quod spectat fortasse ἦν (ἦν) in versu prox. Vulgatam tuetur Fritzsche ad Thesm. p. 624, ut metrum trochaeopaeonicum sit (— — — — —, — — — — — || — — — — — — — — —), quale est Lys. 1014 sq. De articulo omissio ante τρυγ. v. Elmsl. ad Ach. 500. τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγθία. Alex. III. 444. ἐπὶ τραγῳδίᾳ | ὥρμηκε νῦν. Sic ἱππική et μουσική sine articulo. V. Pors. ad Hec. 788. Si vera scriptura est ἡ μέγα, cf. Av. 163. ἡ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει. Lys. 1031. ἡ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἐνεστί σοι. Aesch. Ag. 1481. ἡ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύνησιν αἰνεῖς. Sept. 977. ἡ μεγασθενής τις εἰ. Sed corrigendum forsitan ἦν μέγα (aut ἦν δὲ μέγα) —. βρῶμ'] Cf. Plat. com. II. 667. βρῶμα χάριεν. Aristophont. com. III. 359. σεμνὸν τὸ βρῶμα. Qu. χρῆμ' (ut in Lys. 1031), nisi βρῶμ' pro χρῆμ' comice positum esse statuas. V. 2. ἦν vulg. ἦν codex A. Exciderat -κα propter simile vicinum κρα —. Κράτητί τε] τε om. V. L. τάριχος ἐλεφάντινον] I. e. frustum ingens salsamenti. V. 3. ἐνόμιζεν vulg. ἐκόμιζεν Casaub. Dind. ἐνομίζεν Bergk. Fort. ἐκομίζεν, passivum ut mox ἐκυχλίζετο. ἀπόνως] Anglice without effort. Confer quae de Cratete dicit in Eq. 538. δς ἀπὸ συμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀρσίζων ἀπέπεμπεν. παραβεβλημένον] παρακεκλημένον B. P. Mein. Fr. Com. I. 295. Praestat, ni fallor, παρατεθειμένον. Cf. Eq. 778. 1205. Nub. 456. Vesp. 613. etc. Alex. Athen. 288 D. οἷον παρατέθεικ' (sc. ἰχθύς). Vel παραφορούμενον. V. 4. ἄλλα τε τοιαῦθ' —] Redde Anglice, 'and a thousand other such delicacies were indulged in.' ἄλλα — ἔτερα] Cf. Eur. Suppl. 373. πολλοὺς ἔτην δὴ χᾶτέρους ἄλλους πόνοους. V. Herm. ad Viger. p. 722. et Mein. ad Men. p. 110. τοιαῦθ' ἔτερα μυρ'] Cf. Diphil.

IV. 395. ἕτερα μυρία | τοιαῦτα καταλεξαίμ' ἄν. Ephipp. III. 340. φάρια, τοιαῦθ' ἕτερα πολλά παίγνια. ἐκχιλίετο] *Epulabatur vertit Fritzs.* Nescio an passivum potius sit. Cf. Nub. 983. οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κίχλιζειν.

IX.

(323 D. 337 B.)

323

Athen. XIV. p. 619 A. Καὶ τῶν πτισσοῦσάν ἄλλη τις (ῥδή), ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις καὶ Νικοχάρης ἐν Ἑρακλεῖ χορηγῷ. Cf. Nicoph. II. 853. προσαύλησον σὺ νῦν πτισμόν τινα. Phryn. II. 587. ἐγὼ δὲ νῦν δὴ τερετιῶ (τι) πτιστικόν.

X.

(303 D. 314 B.)

324

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἐνέπνευσ' ὁ μαρὸς
φάσκιλος εὐθὺς λύομενός μοι τοῦ μύρου
καὶ βακκάριδος.

Athen. XV. p. 690 D. Παρὰ πολλοῖς τῶν κωμωδιοποιῶν ὀνομάζεται τι μύρον βάκκαρις. — Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. “ὦ Ζεῦ — βακκάριδος.” “Ita servus peram aperiens in qua mundum mulierum apportaverat.” (Bo.).

V. 1. ἐπνευσ' libri. ἐπνευσεν Br. Schweigh. Fritzs. Bergk. ἐνέπνευσ' Dobr. in Add. ad Arist. p. (105.) Dind. Cobet. ἐπέπνευ' alibi Dobr. prob. Herm. Epit. D. M. p. XIV. ἀπέπνευσ' Herm. App. § 156. ἐπέπνευσ' (coll. Vesp. 265. ἀπιπνεῦσαι. Soph. Ant. 136. ἐπέπνει) vel potius οἷον ἐπνευσεν malit Fritzs. ad Thesm. p. 601., conferri iubens Pac. 87. καὶ μὴ πνεῖ μοι, κακόν. Aeschyl. ap. Athen. 17 C. χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἔμοι. οἱ ἐπνευσεν Porson. Adv. p. 146. Verum est ἐνέπνευσ'. Cf. Ach. 332. ἐνετίλησεν. Vesp. 913. ἐνήρυγεν. 1151. Eur. Andr. 555. κατ' οὐρον ὥσπερ ἰστίοις | ἐμπνεύσομαι τῇδ'. Hesiod. Op. 507. δς — εὐρεῖ πόντῳ | ἐμπνεύσας ὥρινε. V. 2. φάσκιλος] Pollux X. 137. Ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες — καὶ φάσκιλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Harpocratio (exscriptus ab Photio et Suida), Φασκάλιον (φάσκιλος Fritzs. et Bergk., coll. Poll. VII. 79.): ἱματίων φορεῖον (ἱματιοφορεῖον?) φάσκιλον δὲ πῆρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς (παρὰ Ἀττικοῖς Bo. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς?). Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. (Verba φασκάλιον ἱματίων φορεῖον desunt ap. Bekk.) Ammonius, Φάσκιλος φασκάλιου διαφέρει· φάσκιλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορὶς (ἱματιοφορεῖον?), φασκάλιον δὲ ἐστὶ δερμάτιον. Vox cognata est Latina fiscus. λούομενος vulg. λύομενος Dalecamp. Cf. Fr. 511. λύων κύστιν δέλαν. V. 3. βακκάριδος] Erotian. p. 106. (p. 59. ed. Klein.) Βάκκαρις: εἶδος βοτάνης καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται. Aesch.

Fr. 12. *κἄγωγε τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα.* Achaeus trag. Fr. 10. *βακκάρει χρυσθέντα.* Plin. N. H. XXI. 16.

324 b

(301 D. 312 B.)

X b.

Erotian. p. 284. ed. Franz. (p. 104. ed. Klein.) *Οἶνος ἀνθο-
σμίας· ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς· ὥς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (1161)
καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.* “Mite hoc vinum videtur Calli-
genia mulieribus commendare.” (Be.).

325

(314 D. 326 B.)

XI.

*Μῆτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἐλικοβοστρέχους
μῆτε Χάριτας βοᾶν ἐς χορὸν Ὀλυμπίας·
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.*

Hephaestio cap. 13. (p. 73. ed. Gaisf.) de metro paeonico,
Ἐν δὲ ταῖς δευτέραις (προτέραις libri) Θεσμοφοριαζούσαις καὶ
κηρτικὸς πολλὰς ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε “Μῆτε
— διδάσκαλος.” “Satis probabiliter Fritzschi ad hunc ipsum
locum rettulit duos alios versus qui comoediae nomine omisso
a Suida et Gramm. in Bekk. Anecd. p. 415, 29. afferuntur:
Ἀπὸ ἀκροφυσίων λόγους ἐπιδεικνύναι· οἷονεὶ καινοὺς καὶ νεο-
ποιήτους. Ἀριστοφάνης·

*Ῥήματά τε κομπᾷ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κινεβευμάτων.*

Tanta enim et numerorum et argumenti similitudo est ut vix
ad aliam comoediam pertinere possint.” (Be.) “Non sine su-
perbia de se ipse loquitur poeta, aemulos vituperans, quippe
qui saepe, sed frustra, musarum gratiarumque auxilium invo-
cent.” (Bo.).

V. 1. ἀνακαλεῖν — βοᾶν ἐς χορὸν] ἀναβοᾶν — καλεῖν εἰς χορὸν
Fritzschi. ad Thesm. 1136. Dici enim solere καλεῖν εἰς χορὸν, non βοᾶν.
Ἀναβοᾶν τινα legitur Nub. 221. Pl. 639. Eandem ipse correctionem fece-
ram. Vulgatam revocat Fritzschi. ad Th. p. 626. Cf. Eur. Med. 21. βοᾷ
μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς | πίστιν. Iph. T. 780. τί τοὺς θεοὺς ἀνα-
καλεῖς; Tro. 472. ὦ θεοί, κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους. Machon.
Athen. 341 C. χωρεῖν δὲ πορθεμὸν ἀναβοᾷ, | καλεῖ δὲ Μοῖρα νύχιος.

V. 2. Χάριτας βοᾶν] Av. 60. τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;

XII.

(320 D. 332 B.)

326

Hesychius, Βαρβός: μύστρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.
Vocabulum suspectum. Verba ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ad glos-
sam praecedentem Βάρβιτος (Thesm. 137.) refert Pearsonus.
DIND. Suspectum Bergkio.

XIII.

(322 D. 336 B.)

327

Photius p. 204, 10. et Suidas, Λακωνίζειν: παιδικοῖς
χρησθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. Porro Photius
p. 192, 14. Κυσολάκων δ Κλεινίου· ὁ τῷ κυσφ λακωνίζων. τὸ
δὲ τοῖς παιδικοῖς χρησθαι λακωνίζειν ἔλεγον· Μελαίνῃ (Ἐλένη
temere Ruhnk. Mein.) γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὥς Ἀρι-
στοτέλης (Ἀριστοφάνης corrigat Meinek. Fr. Com. II. 200.).
Cf. Eupol. II. 547. μισῶ Λακωνίζειν, ταγνρίζειν (ταγνρίζειν,
Λακωνίζειν?) δὲ κἄν πριαίμην. Similiter pravo sensu usur-
pantur Λεσβιάζειν, Σιφνιάζειν, Κορινθιάζειν, Κρητίζειν, etc.

(319 D. 330 B.)

XIV.

328

Photius p. 235, 6. et Suid. Λύκος ἔχανεν: παροιμία.
λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδὴν ἀρπάσαι τι βούληται, κεχρηνότε
παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό. ὅταν οὖν μὴ λάβῃ δ προαιρεῖται, κατὰ
κενοῦ αὐτὸν χανεῖν φασιν. ἐπὶ (οὖν addit Suid.) τῶν συνελπι-
ζόντων χρηματιεῖσθαι διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν. Ἰριστο-
φάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'.

XIV b.

(321 D. om. B.)

328b

Pollux IV. 100. diversa saltationum genera enumerans ita
scribit, Καὶ κνισμὸς καὶ ὄκλασμα· οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφορια-
ζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. Qua
auctoritate ὄκλασμα inter fragmenta editionis alterius relatum
est. Sed recte Meursius in orchestra (ap. Gronov. VIII. 1275.)
animadvertit contrarium dixisse Pollucem ejus quod debuit.
Neque enim ὄκλασμα, sed Περσικὸν, dixit poeta in Thesm.
v. 1175. σὺ δ', ὦ Τερηδὼν, ἐπαναφύσα Περσικόν. Ubi schol.
Rav. βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν τὸ κλάσμα (corr. ὄκλασμα)
καλεῖται καὶ Περσικὸν ὄρχημα, περὶ οὗ Ἰόβας μακρὸν πεποίη-
ται λόγον ἐν τοῖς περὶ τῆς ἰατρικῆς (corr. θεατρικῆς) ἱστορίας,

ὥστε λελύσθαι τὴν Σελεύκων πρότασιν· προτείνει γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ζήνωνα προτατικῷ τὸ Περσικὸν ὄρχημα. DIND. Legendum in schol. βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν τι ὄρχημα ὕκλασμα καλεῖται, περὶ οὗ etc.

329

(312 D. 324 B.)

XV.

Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία.

Pollux VII. 66. Ἄντικρυς δὲ τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον ἀπόδεσμον ἐκάλουν. εἰροῖς δ' ἂν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους “Τὴν πτέρυγα — τιτθία.”

V. 1. παραλύσασαν vulg. παραλύσασα Reisk. ad Const. Porph. II. 540. Brunck. etc. Cf. Poll. VII. 55. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ὁ τῶν παρθένων οὕτω χιτωνίσκος, οὗ παραλύσαντες ἀχρεῖ τινος τὰς πτέρυγας —. et VII. 62. μέρη δὲ ἐσθῆτων πτέρυγες μὲν καὶ πτερύγιον, τὸ ἡμῖς τοῦ χιτωνίσκου, etc. Ran. 409. καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης νῦν δὴ κατεῖδον — συμπαιστρίας χιτωνίου παραρραγέντος τιτθίων προκύναν. Eur. Ion. 1143. πτέρυγα — πέπλων. Hesych. v. πτέρυγες et πτερύγια. V. 2. τῶν ἀποδέσμων] τὸν ἀπόδεσμον conj. Bergk. Cf. Fr. 330, 13. ἀποδέσμους. τιτθίδια vulg. Dind. τὰ τιτθία Reisk. Br. Dind. (olim) Cobet. τὸν ἀπόδεσμον conj. Bergk. τιτθίδια tuetur Fritzsche. ad Thesm. p. 617. Optime enim abesse posse articulum.

330

(309 D. 316 B.)

XVI.

Ξυρὸν, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον,
προκόμιον, ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα,
ἔγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,
στρόφιον, κίστην, μύρον, ὀπισθοσφενδόνην,
κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι, ὑπογράμματα, 5
τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον,
ζῶμ', ἀμπέχονον, τρύφημα, παρυφές, ξυστίδα,
χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κοιμώτριον·
τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων. B. Εἶτα τί;
Α. Διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάχιον, βότρυς, 10
χλιδῶνα, περόνας, ἀμφιδέας, δρυμοί, πέδας,
σφραγίδας, ἀλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα,

πομφόλγας, αποδέσμονς, ὀλισβονς, σάρδια,
ὕποδερίδας, ἐλικτήρας.

Pollux VII. 95. Οὐδ' ἂν εἷη φαῖλον τοῦτοις ὑποθεῖναι λέξιν ἐκ Θεσμοφοριαζουσῶν Ἀριστοφάνους, ἐπεὶ πολλὰ εἶδη ἐν αὐτῇ (αὐτῇ) περιέχει γυναικείων φορημάτων, ἃ καὶ τοῖς περικόμοις ἂν ἀρμόσειε, ταῦτα “Ξυρὸν — ἐλικτήρας.” “Attulit hunc locum etiam Clemens Alex. Paed. p. 245. ed. Potter. Πάνν γοῦν ἐπιπόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσι. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ κωμικοῦ τὰς λέξεις, διελεγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορητικὸν ὧν τῆς ἀπειραγαθίας, μίτρας, ἀναδήματα, νίτρον καὶ σιδήριον (σισάριον conjicit Bo., coll. Poll. V. 2. qu. καλάσιριν αὐτ. κάτοπτρον) κίστην — ὑποδερίδας, ἐλικτήρας. Respicit etiam Aelianus V. H. I. 18. τῶν δὲ Ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τετυφὴν Ἀριστοφάνης λέγει.” (Dind.) Pollux V. 101. Καὶ ἄλλους δὲ τινὰς κόσμονς ὀνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, λήρον, ὀχθοίβους, ὕλεθρον, ἐλλέβορον. πομφόλγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον. ὧν οὐ ῥᾶδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μὴδὲ πρόχειρον εἶναι τινα κατιδεῖν εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρώνται τοῖς ὀνόμασιν. ὥσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμύθιον, ἔγχουσα, φῦκος, καὶ τὰ ὑπογράμματα —. “Virum ista ornamenta mulierum recensere consentaneum est, quod indicat vel Fr. 335, quod ad ejusdem orationis exordium spectat.” (Be.). Cum hoc loco apte conferri potest Plauti locus Aul. III. 5. 34 — 47.

V. 1. κάτοπτρον — στρόφιον (4) — κερυφάλιον (6)] Conjunguntur haec etiam Thesm. 138—140. Miror autem nullam in hoc fragmento mentionem fieri κροκωτοῦ (Th. 941.) aut περιβάριδων aut διαφανῶν χιτωνίων aut Κιμβερικῶν ὀρθοσταδίων, de quibus noster in Lys. 45 sq., aut κρωβύλων (Antiph. III. 103). ψαλίδια Bekk. λίτρον — φῦκος] Cf. ad Theocr. XV. 16. νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. Clem. Alex. Paed. III. 2. 6. ἀλλ' οὐδὲ τὰς παρειὰς φυκοῦν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφειν (5). 5. χρισματὰ τε παρειῶν καὶ ὑπογραφὰς ὀφθαλμῶν καὶ βαρὰς μετιοῦσαι τριχῶν etc. Poll. VII. 95. Ovid. Medic. Fac. 73. ‘Nec cerussa tibi nec nitri spuma rubentis | Desit.’ Trist. I. 1. 6. ‘Nec te purpureo velent vaccinia fuco.’ κάτοπτρον] Speculum. Cf. Antiph. III. 103. κάτοπτρα, κρωβύλους, κερυφάλους (6). ψαλίδα] Anglice, shears, scissors. Soph. Fr. 362. ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρνάδην

στολήν. *νίτρον* vulg. Correctum ex Pollucis codd. Photius p. 227, 23. *Αίτρον*: οὐ *νίτρον* Ἀττικοί. οὕτως Ἀριστοφάνης. Cf. ad Ran. 712.

V. 2. *προκόμιον*] Phot. p. 454, 7. *Προκόμιον*: κόμην. Cf. v. *προκόλιον*. *ῥχθοίβους*, *μίτρας*] Cf. Pher. II. 296. *μίτραν ἀλουργή, στρόφιον, ῥχθοίβον, κτένα*. *μίτρας, ἀναδήματα*] Cf. Lucret. IV. 1123. 'Et bene parta patrum fiunt anademata, mitrae.' Poll. V. 96. *καὶ σφενδόνῃ δέ τις ἐκαλεῖτο καὶ ἀνάδημα* etc. Th. 163. *ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς*. Apud Homerum *πλεκτὴ ἀναδέσμη* II. γ'. 469. V. 3. *ἄγχουσα* vulg. *ἄγχουσαν* Br. Bekk. Fritzs. ad Thesm. p. 608. *ἔγχουσαν* Dind. ex Poll. V. 101. Cf. Lys. 48. Etym. M. 313, 30. et Thom. M. p. 262.

ἄλεθρον τὸν βαθύν] Hesychius, Ὀλεθρος βαθύς: ἐνιοὶ ἐπὶ κόσμῳ γυναικεῖου. ἀπῶλεια. Soph. Oed. T. 1336. *τὸν ἄλεθρον μέγαν*. Phot. p. 327, 8. Ὀλεθρον: τὸ μόριον τὸ (κοσμάριόν τι Mein.) γυναικεῖον. Qu. *ἄλεθρον, σαμάκιον* (aut *σισάριον*, v. Poll. V. 101.), *ψιμύθιον*. V. 4. *μύρον, κίστην, στρόφιον* vulg. *μύρον, στρόφιον κίστην* Herm. de Metr. p. 154. Fritzs. ad Thesm. p. 608, *anapaesti post dactylum vitandi causa*. Transponendum potius *στρόφιον, κίστην, μύρον*. Alioqui in diversarum rerum enumeratione facile excusari posset durior *anapaesti incisis* in *στρόφιον, ὀπισθοσφενδόνῃ*. Sic in Nub. 684. *Λύσιλλα, Φέλινα, Κλειταγόρα, Λημητρία*. Sed *anapaestus post dactylum ferri nequit*. Quare transposui voces, de quo dudum monui ad Ach. 733. In eadem sede legitur *κίστην* in Alex. III, 440. ὥσπερ *κίστην*. Cf. ad v. 14. *στρόφιον* Clem. Alex. et vulg. *στροφίον* (sic) codex A. *στροφον* Dind. ex Pollucis codd. B. C. *στροφία* Be. Bo. prob. Bekk. Recte habet *στροφίον*. Cf. Poll. V. 96. *καὶ στροφίον* (*στροφον* et hic inconsulto Dind.) *καὶ ὀπισθοσφενδόνῃ παρ' Ἀριστοφάνει*. Cf. Fr. 820. Lys. 931. Th. 139. 251. 255. 262. 638. Pher. II. 296. *στροφίον, ῥχθοίβον, κτένα*. *κίστην*] Pumicem. Cf. Alex. III. 440. Cf. Bekk. Anecd. p. 1389. Pumice autem ad laevigandum utebantur. Ctesias ap. Athen. 529 A. *καὶ κατεξυρημένον τὸν πάγωνα καὶ κατακεκισσηρισμένον*. *μύρον*] Cf. Lys. 47. *ὀπισθοσφενδόνῃ*] De hoc vestium genere dixit Reisk. ad Constant. Porph. T. II. p. 511. DIND. Pollux V. 96. *καὶ στροφίον καὶ ὀπισθοσφενδόνῃ παρ' Ἀριστοφάνους*. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 7. ἡ δὲ, *φασὶ, καὶ ὀπισθοσφενδόνῃ παρὰ τοῖς κωμικοῖς*. Cf. v. *ὀπισθοκρηπίς* (Poll. VII. 91. 94). *φῶκος*] 'Fucum.' Cf. ad v. 1. Philippid. IV. 473. *τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκου δλον | τὸ πρόσωπον*. V. 5. *ὑπόγραμματα*] Cf. Fr. 643. *ὑπόγραμμα*. Etym. Mag. p. 782, 9. Ὑπόγραμμα τὸ Ἀρατίου ὑπόμνημα, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι. καὶ ὑπογεγραμμένη ἐστιβισμένη. Xen. Cyr. I. 3. 2. *κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει καὶ κόμαις προσθέναι*. V. 6. Hesychius, *Τρυφοκαλάσιρις* (τρύφος καλασιρίς cod.): ἐνδυμα γυναικεῖον. Idem, *Καλάσιρις*: χιτῶν πλατύσημος ἢ ἡμιοχικός καὶ ἱππικός χιτῶν. ἐνιοὶ δὲ λινὸν καὶ ποδὴρ χιτῶνα ἰσχνόν. Ἀριστοφάνης *Θεσμοφοριαζούσαις*. Cf. v. *τρύφημα* v. 7. *ἐλλέβορον* vulg. Bekk. *ἐλλέβορον* Dind. Fort. *ἐλλόβια* (Poll. V. 97.) Sed cf. Nicostr. com. III. 289. *ὄφεις, | περι-*

σκελίδας, ἑλλέβορον. Ornamentum sic dictum, ni fallor, quia plantam sic appellatam referret. κεκρύφαλον, ζῶμ'] Cf. Th. 257. Antiph. III. 63. ἔχοντες πορφυροὺς κεκρυφάλους. III. 103. κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφάλους. Eupol. II. 496. Hom. II. χ'. 469. ἀμπικα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμεν. Clem. Alex. Paed. III. 2. 5. ἦν ἀποκαλύψῃ τις τὸ καταπέτασμα τοῦ νεῶ, τὸ κεκρύφαλον λέγω, — μυσάζεται εὐ οἶδ' ὅτι.

V. 7. ζῶμ' Dind. ex Clemente. ζῶσμ' ap. Poll. 'Cingulum.' Men. IV. 99. τὴν τροφὸν | ζῶμ' ἐνδεδυμένην. Long. Past. I. 2. ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν (αὐτῆς). ἀμπεχόνη vulg. ἀμπέχονον Dind. ex Pollucis codd. ἀμπεχόνιον ap. Clem. ἀμπέχονην, ἀμπέχονη, ἀμπέχονον Pollucis codd. ἀμπέχονην Salmas. Bekker. Recte. Cf. Pherecr. II. 300. ἐν ἀμπέχοναίς τριχάπτοις. Sed ἀμπέχονον inter vestimenta muliebria memoratur in Marm. Elgin. Tit. IX. 20. 36. 38. et in Decret. Amph. I. 27. Fortasse antiquior forma fuit ἀμπεχόνη. τρύφημα παρυφές conjungunt Fritzscher. Bergk. Mein. Fortasse recte. τρύφημα] πόρπημα Salmasius Exerc. Plin. p. 808. Sed cf. Polyzel. com. II. 871. Διονύσιος | χρυσὸν ἔχον χλιδάνα (11) καὶ τρυφήματα. et v. τρυφοκαλάσιρις v. 6. παρυφές] Sc. ἱμάτιον. Cf. Phot. p. 388, 12. Παράπηχυν: ἱμάτιον τὸ (1. τι) παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν· τοῦτο δὲ καὶ παρυφές καλοῦσι. τὸ δὲ κύκλω τὴν πορφύραν ἔχον ἔγκυκλον. Παρυφές legitur Men. IV. 210. Anglice, a red-bordered (red-fringed) mantle (cloak). ξυστίδα] Cf. Lys. 1189. χλανιδίων καὶ ξυστίδων καὶ χρυσίων etc. ubi loquitur chorus mulierum. Nub. 70. V. 8. χιτῶνα] κιθῶνα Clemens. Quae Ionica forma est. βάραθρον] Cf. v. ὀλεθρος v. 3. ἔγκυκλον] Cf. Th. 261. κομμωτρίδιον ap. Poll. χιτώνιον ap. Clem. κομμάτριον Jungermann. Dind. Be. Qu. κομμάτριαν. Cf. Eccl. 737. δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμάτρια. Clem. Alex. Paed. III. 2. 5. τὴν μὲν ἡμέραν κομμωτικῇ προστετήκασιν θαλαμεινόμεναι μὴ ἐλεγχθῶσιν ἀνδιζόμεναι. Κομμοῦσθαι legitur Eupol. II. 576. Aut κροκώτιον. Sed κροκατίδιον potius legendum suspicor et transponendum sic: κροκατίδιον, χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον. Cf. Lys. 47. τὰ κροκατίδια καὶ τὰ μύρα καὶ περιβαρίδες | χήγχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτῶνια. Eccl. 332. τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα | τὸ κροκατίδιον ἀμπισχόμενος, οὐνδύεται. Aptè sic κροκατίδιον cum reliquis vestimentis in hoc versu memoratis congruit. His jam scriptis proponere video κροκώτιον (crocotulam) etiam Fritzscher. ad Thesm. p. 610. "In hunc modum, inquit, Mnesilochus primo induitur τὸν κροκατὸν, ac tum demum sumit ἔγκυκλον Thesm. 253. 261. Vere Schol. R.: ὅλον δὲ ὅτι τὸ ἔγκυκλον ἱμάτιον, ὃ δὲ κροκατὸς ἐνδυμα. Nec male etiam hic sociaveris verba ἔγκυκλον, κροκώτιον." V. 9. τὰ μέγιστα δ' οὐ λέγεις αὐτῶν ταῦτα cod. A. τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων. εἰτα τί; Clemens. om. B. C. τὰ μέγιστα δ' αὐτῶν οὐ λέγεις ταῦτ'. εἰτα τί; ed. Bekk. Qu. τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκά πω τούτων. B. τί δα; Post κομμάτριον legitur in A. ἕτερα τε δσα οὐδεὶς μνημονεύσειε ποτὲ λέγων. "Plane praepostera et otiosa haec, si praegressus est ille versus qui apud Clementem legitur." (Be.) V. 10. διόπας διαλίδων (qu. διόπας διαλίδους, in aures

gemmatas) Both. διόπας] Pollux V. 97. περὶ δὲ τοῖς ὡσὶν ἔρματα, διόπας, ἑλλόβια, ἐνώτια, etc. διάλιθον] Cf. Menand. IV. 219. διάλιθοι λαβράνιοι. Ante πλάστρα Pollucis libri τρίαστρα vel τρίγαστρα inferunt, quo caret Clemens. DIND. Suspectum habebam πλάστρα. Sed cf. Poll. V. 97. ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς — βοτρυδία καὶ πλάστρα etc. μολόχιον Clemens. μαλάκιον (μαλάκια cod. A.) Pollux. μαλάχιον Dind., coll. Photio p. 244, 2. Μαλάχιον: κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius, Μαλακίον (sic): γυναικεῖον κοσμάριον. Significat fortasse potius vestimentum molochinum (i. e. molochini coloris). "Sic in Naevii Lycurgo apud Nonium in crocotula lege: Pallis, patagiis, crocotis, malaciis, monilibus." (Be.) Cf. Plant. Aul. III. 5. 40. 'Solearii adstant, adstant molochinarii — Strophiarii (4) adstant, adstant semizonarii.' Nonius: "Molochium a Graeco color est flori similis malvae. Plautus in Aulularia infectores molochini coloris molochinarios appellavit."

βότρυν vulg. Dind. Fritzs. ad Thesm. p. 611. Jacobi. probat Mein. βότρυν mss. Jungerm. et sic Bekk. Bo. βοτρυχλιδῶνα (sic) Clemens. Cf. Pac. 708. Fr. 559, 1. etc. Hesychius, Βοτρυοῖδία (Βοτρυδία): ἐνωτρίων εἶδος. οἱ δὲ βότρυν. ἢ Θεσμοφοριάζουσιν (Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριάζουσας). Poll. V. 97. ἐκαλεῖτο δὲ (ἑλλόβια) παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ — βοτρυδία, etc. V. 11. χλιδῶνα] Scribebatur χλιδῶνα. Eodem accento in locis scriptorum ab Wesselingio citatis ad Diodor. Sic. T. II. p. 279, 13. aliaque, sed vitiose. Theodosius in annotatione mea ad scholia Aristoph. T. III. p. 418. τὰ εἰς δὴν λήγοντα βαρύνοντα δυσύλλαβα διὰ τοῦ ω κλίνονται — χλιδῶν ὄνος· σημαίνει δὲ τὸν περὶ τοὺς βραχίονας κείμενον κόσμον. DIND. V. Lobeck. ad Aj. p. 168. Aliter sentit Fritzs. Cf. Polyzel. com. II. 871. Διονύσιος | χρυσοῦν ἔχων χλιδῶνα καὶ τροφήματα. ἀμφιδέας] Harpocratio, Ἀμφιδέαι: εἰς περισκελίδες τινές. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριάζουσας. V. Saupp. ad Lys. Fr. 100. πέδας] Sc. περισφυρίους. Cf. Philemon. IV. 29. ἱμάτια διαφαλνόντα καὶ πέδην τινὰ | χρυσῆν. V. 12. ἀλύσεις, δακτυλλούς] Cf. Nicostr. III. 289. ἀλύσεις, καθετήρας, δακτυλλούς, βουβάλε', ὄφεις, | περισκελίδας, ἑλλέβορον. Diminutivum ἀλύσιον est Menand. IV. 145. περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιον τίς σοι δότω. Pollux X. 167. 'Ἡ δὲ ἄλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου ὠνόμασται παρὰ Ἀριστοφάνει "Σφραγίδας, ἀλύσεις." καταπλάσματα] Cf. Fr. 167. Poll. IV. 181. εἰποις δ' ἂν καὶ δεσμὰ καὶ κατὰ πλάσμα (καταπλάσματα, ὥς;) ἐν Γηροταθῇ. V. 13. πομφόλυγας] Moeris p. 301. Πομφόλυγας: τὰ δερμάτια & ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριάζουσας. V. Beck. Charicl. Exc. III. p. 337. De voce πομφόλυξ (Anglice a bubble) v. ad Ran. 249. ἀποδέσμονς] Cf. Fr. 329. τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία. Lucian. D. M. 12. Confer v. ἐπίδεσμος Vesp. 1440. ὀλισβούς] Cf. Lys. 109. ὀλισβον ὀκτωδάκτυλον. Derivat. ab ὀλισθάνω. σάρδια] Lapides Sardonios. Anglice, Sardine stones. Menand. IV. 181. μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια. Plat. Phaed. 110 A. Theophr. de

Lap. 30. Cf. v. *σαφδόνυξ*. V. 14. *υποδερίδας, ἐλικτήρας*] A continua rerum diversarum enumeratione caesurae duritiem excusat Elmsleius Mus. Crit. I. 478. Cf. ad v. 4. Nub. 884. *δς τᾶδικα λέγων ἀνατρέπει* (qu. *δς τᾶδικ' ἀνατρέπει λέγων*) τὸν ἥτιονα. Lys. 52. *μῆτ' ἀσπίδα λαβεῖν*. etc. *υποδερίδας*] *υπόδερεῖς* Pollux. *υποδερίδας* Clemens. *υποδερίδας* Salmas. Br. et tacite Bekk. (ex cod. Par.?) Pollux V. 98. τὰ δὲ περὶ τῷ τραχήλῳ — *περιτραχήλια καὶ περιδέραια καὶ δέραια καὶ υποδέραια καὶ ὑποδερίδες*, etc. Arist. H. A. V. 34. 2. τὰ δ' ὅα (τῶν ὕφρων) ἀλλήλοις *συνεχῆ* ἐστὶν ὥσπερ αἱ τῶν γυναικῶν *υποδερίδες* (*υποδερίδες* P.). Ceterum post *ἐλικτήρας* sequebatur fortasse *ἐλικας*. Pollux V. 97. *περὶ δὲ τοῖς ὤσιν ἔρματα, διόπας* (10), *ἐλλόβια, ἐνώτια, ἐλικας, ἐλικτήρας* etc. *ἐλικτήρας*] Ornamentum non alibi memoratum nisi apud Poll. "Post *ἐλικτήρας* apud Pollucem vulgo adduntur verba ἄλλ' ἀφ' ὧν οὐδ' ἂν λέγων *λέξαις*, quae ab codicibus Kuhnii et Jungermanni absunt nec apud Clementem leguntur. Eubuli verba *κοῦδ' ἂν λέγων λέξαιμι* (ap. Athen. IV. p. 169 F.) comparavit Dobraeus." DIND. Integer Eubuli locus est (III. 223), *τρύβλια δὲ καὶ βατάνια καὶ κακκάβια καὶ | λοπάδια καὶ πατάνια πικινὰ ταρφέα, | κοῦδ' ἂν λέγων λέξαιμι*. Cf. Plut. 606. Scripserat forsitan noster ἄλλα πόλλ' ὅσα (aut ἄλλα πολλά θ' ἃ) | οὐδ' ἂν λέγων λέξαιμι (aut λέξαι τις). Cf. ad v. 9. Sed interpolationem sapiunt ista verba. Apud Clementem haec sequuntur, *Ἐγὼ μὲν ἔκαμον καὶ ἀχθομαι λέγων τὸ πλῆθος τῶν κοσμίων, τὰς δὲ καὶ θαυμάζειν ἐπεισὶ μοι ὡς ἄρα οὐκ ἀποκναίνονται τοσοῦτον ἄχθος βαστάζουσαι*. Unde huiusmodi aliquid scripsisse comicum suspicari licet, *ἐγὼ μὲν ἔκαμον κᾶχθομαι τῶν κοσμίων | λέγων τὸ πλῆθος, θαυμάσαι τ' ἐπῆλθέ μοι* (aut ἐπέρχεται) | ὡς (πῶς) οὐκ ἀποκναίνονται βάρος τοσουτονὶ | κόσμων φοροῦσαι. Cf. Philem. IV. 26. ὡς ἡμερος μούπηλθε — *λέξαι* etc. Hoc autem sensu legitur *ἀποκναίνειν* Eccl. 1087.

XVII.

(304 D. 319 B.)

331

Ἄμφοδον ἔχρησεν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοῦνομα.

Pollux IX. 36. *Ἄμφοδα* ἔστιν εὐρεῖν κεκλημένα παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις "*Ἄμφοδον* — τοῦνομα." Etymol. M. p. 92, 27. *Λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος* (ἐτυμολογῶν Valck. in Diatr. p. 62. et ita Vb. et M.) *τὸ Ἀμφίων* ὅτι *Ἀμφίων* ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον (παρὰ τὸ παρὰ τὴν ἄμφοδον Vb. παρὰ τὸ ἀμφ' ὁδὸν Cobet. παρὰ τὸ ἀμφὶ τὴν ὁδὸν Be.), ἔχουν παρὰ τὴν ὁδὸν, γεννηθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης *κωμικευόμενος* λέγει ὅτι οὐκοῦν *Ἄμφοδος* ὤφειλε κληθῆναι.

αὐτῷ τεθεῖσθαι] *αὐτῷ γε κείσθαι* Herwerden, perfectum *τεθεῖσθαι* apud antiquiores certe Atticos plane inusitatum esse admonens. Quidni

τίθεσθαι cum Cobeto V. L. p. 312? Quanquam τέθεικας legitur Baton. IV. 499. "Ludibrio habet Ar. studium nominum derivandorum cui et alii et Euripides indulserunt. In dramate Antiope docet hic nomen Amphionis ex ἀμφι et τέναι compositum esse Fr. 182. et Zethum nomen accepisse a ζητεῖν Fr. 181. Alibi non etymologiam quaerit Eur., sed nomen comparat cum fatis vel rebus gestis. Andromachen monet jure suum nomen habuisse quia ἀνδρὶ μάχεται Fr. 1079. et de Meleagro scribit μέλεαν γὰρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν Fr. 521. Cf. Phoen. 1495. Tro. 990. Bacch. 508. Iph. Taur. 32. Or. 1635. Fr. 781, 12. A quo lusu neque Sophocles abstinuit Ai. 430. neque Aeschylus Sept. 829. Ag. 690. neque poeta Hymni Hom. in Panem 48. in Venerem 199 sq. Tangit ejusmodi etymologias Aristophanes Eq. 1257. Fr. 324. et Thesm. 1215." (Bakh.) Cf. Fritsch. ad Thesm. p. 589. Nauck. ad Eurip. Fr. 181. 182.

332

(316 D. 328 B.)

XVIII.

Τὸ χαλκίον θερμαίνεται.

Pollux IX. 69. Ἐγὼ δὲ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον "Τὸ χαλκίον θερμαίνεται" οὕτω πως ἤκουον, ὥς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν. ταυτὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶν εἰρημένον. Antiatt. Bekk. p. 99, 21. Θερμαίνεσθαι: οὐ μόνον τὸ ἰδῶρ, ἀλλὰ καὶ τὸ λεβήτιον ἢ χαλκίον. Eupolidis verba servavit Athenaeus III. p. 123 A. Τὸ χαλκίον θερμαίνειθ' (ita L. θερμαίνεθ' P. θερμαίνε θ' cod. V. Dind.) ἡμῖν καὶ θύη πέττειν τινὰ | κελύεθ' (κέλευε codd. A. B. P.), ἵνα σπλαγχνοῖσι συγενώμεθα.

V. 1. τὸ χαλκίον] Anglice, the copper. Cf. Fr. 114, 208. 228. θερμαίνεται] θερμαίνετε probabiliter Fritsch. ad Thesm. p. 599.

333

(305 D. 320 B.)

XIX.

Σακίον, ἐν οἷσπερ τὰ γούριον ταμεύεται.

Pollux X. 152. καὶ σακίον, ὅταν φῇ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις "Σακίον — ταμεύεται."

σακίον, ἐν οἷσπερ] I. e. sacculus ex iis in quibus. V. Pors. et Schaef. ad Eur. Or. 910. Cf. Alex. III. 423. σιγηί' — τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί. Ephipp. III. 322. οὐκ οἶσθ' αὖ' ὅντα — Ἀργεῖον, οἷ μεθύοντες αἰετὰς μάχας | πάσας μάχονται; Eur. Med. 1340. Ἑλλήνης γυνή — ὧν γε πρόσθεν ἤξιουν ἐγὼ | γῆμαί σε. Hel. 440. Ἑλλήν πεφυκώς,

οἷσιν (οἷσπερ?) οὐκ ἐπιστροφαί. Orest. 923. αὐτουργός, ὡπερ καὶ μόνου σώζουσι γῆν. Andr. 622. Nisi corrigendum σακίον, ἐν ᾧπερ (ὡπερ), αὐτ σακίων, ἐν οἷσπερ. [σακίον] Cf. Menand. IV. 102. ἔλαβον σακίον (σακκίον vulg.), εἰτ' ἐς τὴν δόδον | ἐκάθισαν etc.

XX.

(306 D. 321 B.)

334

Ἄγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἤκειν φέροντάς φασι τοὺς Πυλαγόρας
(ἐκ τῆς Πυλαίας) καὶ τὸν ἱερομνήμονα.

Schol. Arist. Nub. 623. Ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν καὶ Πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις “Ἄγαθὰ — ἱερομνήμονα.” Harpocr. in Πύλαι, — Πυλαγόραι. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοὶ, ὥσπερ καὶ — Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις.

V. 2. τοὺς Πυλ.] Qu. τοὺς τε Πυλ. V. 3. Ante καὶ τὸν lacunam indicat Bergk. Supplendum fortasse (ἐκ τῆς Πυλαίας) καὶ τὸν ἱερομνήμονα. Vel φασὶ γὰρ | ἤκειν φέροντας ἄγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει | τοὺς Πυλαγόρας τε καὶ τὸν ἱερομνήμονα. τὸν ἱερομνήμονα] Cf. ad Nub. 624. λαχόνθ' Ὑπερόβολον ἱερομνημονεῖν.

XXI.

(310 D. 315 B.)

335

Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
δοαῖς τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσδέτοις.

Schol. Arist. Plut. 159. Περιπέττουσι: διὰ τὸ τῷ προσδέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ. ὁ αὐτὸς Θεσμοφόροις (sic Ald. Θεσμοφοριαζούσαις hodie) “Ὅσ' ἦν — προσδέτοις.”

V. 1. δς ἦν περίεργος Ald. vulg. δσ' ἦν περίεργ' V. (qu.) Toup. Emend. II. 55. et Hemst. ap. Dobr. ad Pl. p. 17. Pors. Dind. Fritsch. ad Thesm. p. 602. δοα περίεργ' Bergk. Qu. δοα δὴ περίεργ'. περίεργ'] Curiosa. Anglice laboured. Philem. IV. 33. τὸν — βίον περίεργον εἰς τὰ πάντ' ἔχων. Περίεργως et συντόμως sibi invicem opponuntur Timocl. III. 599. V. 2. δοαῖς εἰ Ald. vulg. κόμαισι Toup. coll. Xen. Cyr. I. 3. 2. κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφεῖ καὶ χρώματος ἐντρέψει καὶ κόμαις προσδέτοις. δοαῖς τε V. (qu.) Porson. ap. Dobr. δοαῖς τε Bergk. δαῖσι vel φαῖσι Fritsch. ad Thesm. I. 1., coll. Eust. p. 1436, 47. εἰκοι δὲ μὴδὲ εἶναι φα προσδέτος διὰ τοῦτο ἢ παρρηφ. Poll. VII. 66. ubi πεζίδες definiuntur αἱ παρὰ τὰς φῶς παρρηφαί. Phot. p. 404, 20.

πεῖλδα: τὴν ᾧαν τοῦ ἱματίου (ex ipso Arist.). Poll. VII. 52. 53. Corrigendum videtur ὅσοις δέ, αὐτ κόμαις δέ. περιπέττονσιν] Fort. περιέπεττον, quod conveniet melius cum praecedenti ἦν. Cf. Pl. 159. ἑαυτὰς V. Ald. αὐτὰς Toup. Pors. etc. Qu. περιπέττουσ' ἑαυτὰς. προσδέτοις] πρόσθε V. 'Ornamentis adscititiis.'

336

(807 D. 322 B.)

XXII.

᾽Ως διὰ γε τοῦτο τοῦπος οὐ δύναμαι φέρειν
σκευὴ τοσαῦτα καὶ τὸν ὄμον θλίβομαι.

Schol. Arist. Ran. 3. Νῆ τὸν Δί' ὅτι βούλει γε πλὴν
πιέζομαι: ἴδιον αὐτοῦ τὸ εἰς ταῦτα ὀλισθαίνειν, ὥς καὶ ἐν δευ-
τέραις Θεσμοφοριαζούσαις ὁ Θεράπων φησὶν "᾽Ως — θλίβομαι."

V. 1. τοῦτο] Qu. τουτί. τοῦτο τοῦπος] Praeconis publici vocem
sive dictum, οὗτος ὡνὴν ἀλφάνει. σκευὴ φέρειν vulgo. φέρειν σκευὴ
Seidler. p. 11. "Aristophanem non descivisse ab antiqua illa consuetu-
dine, etsi aemulos eo nomine saepius risit, docui in Comm. p. 272." (Be.)

V. 2. τοσαῦτα] Qu. τσαυτί.

337

(300 a D. om. B.)

XXIII.

Schol. Rav. Arist. Thesm. v. 299. Καλλιγενεΐα: δαίμων
περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσιν ἐν ταῖς ἐτέραις (δευτέ-
ραις?) Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν. Phot. p. 127, 9. Καλ-
λιγένειαν: Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ
Δήμητρος θυγατέρα Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν.
Cf. Hesych. II. 124.

338

(315 D. 327 B.)

XXIV.

Ἄμα δ' ἠπιάλος πυρετοῦ πρόδρομος.

Schol. Arist. Vesp. 1033. Ἠπιάλος τὸ τοῦ (τὸ πρὸ τοῦ Mein.)
πυρετοῦ κρύος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (Σφηξί? sc. v. 1038.)
καὶ Θεσμοφοριαζούσαις "Ἄμα δ' — πρόδρομος." "Non legi-
tur in Nubibus. Est error scholiastae, ut videtur, qui male
intellexerat quod in alio scholio p. 509, 1. ed. Oxon. annota-
tum est, ἠπιάλοις, quod in versu Vesperum legitur, ad So-
craticos spectare, quos in Nubibus in scenam produxerat Ari-
stophanes." (Dind.) Cf. Vesp. 1038. φησὶν τε μετ' αὐτὸν | τοῖς

ἡπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν. Lucian. Char. 17. ἡπίαλοι καὶ πυρετοὶ καὶ φθόαι καὶ περιπνευμονίαι. Similiter Eubul. com. III. 242. δειπνον πρόδρομον ἄριστον. Antiph. III. 126. (v. 23) δειπνον προφήτην λιμόν.

XXV.

(818 D. 329 B.)

339

Ἄγων πρόφασιν οὐ δέχεται.

Schol. Plat. p. 370. ed. Bekk. Ἄγων πρόφασιν οὐ δέχεται, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἥτοι ἐπὶ τῶν μη προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. μέμνηται δὲ αὐτῆς — καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β' (β' om. codex Clark.). V. Leutsch. ad Macar. I. 16. Ἄγων γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ μένει | ἀλκήν. Pro Ἄγων correxi Ἄγων.

XXVI.

(308 D. 323 B.)

340

Οἷμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κηρυξ, (Πράσιν) οὗτος ἀλφάνει.

Suidas et grammaticus Bekk. p. 382, 8. Ἀλφάνει: εὐρίσκει. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις “Οἷμοι — ἀλφάνει.” “Haec ex eodem loco petita videntur.” (Be.). “Verba servuli mulierum apparatus festique instrumenta portantis miseramque suam conditionem deflentis.” (Bo.).

V. 2. οὗτος ἀλφάνει vulg. οὗτος (ὦνῆν) ἀλφάνει Mein. Fr. Com. II. 531. πράσιν οὗτος ἀλφάνει Bergk. οὗτος ἀλφάνει πόσον; C. F. Hermann. Fort. οὗτος ἀλφάνει τόσον (Angl. ‘so much’). ἀλφάνει] Anglice, finds, fetches (a price, a purchaser). Cf. Eupol. II. 531. οὐ θάπτον αὐτὴν δευρό μοι τῶν τοξοτῶν | ἄγων ἀποκηρύξει τις δ τι ἂν ἀλφάνῃ. Men. IV. 178. Hom. ἐκατόμβαιον δέ τοι ἤλφον. Eodem sensu usurpatur εὐρίσκειν. Cf. Fr. 564. ἔμοι κράτιστον ἐς τὸ Θησεῖον δραμεῖν | ἐκεῖ θ' ἕως ἂν πράσιν εὐρω καταμένειν. Isae. VIII. 48. δισχιλίας εὐρίσκουσιν (οἰκίαν). XI. 69. δ πλέον οὐκ ἂν εὐροι τριάκοντα μνῶν.

XXVII.

(317 D. 318 B.)

341

Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι.

Zonaras I. 196. Τὸ δ' ἀναβὰς τὸν (τὴν?) ἵππον οὐ (ὃ delet Pierson. ad Moerin p. 4. πᾶν δόκιμον. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις “Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι.”

Etymol. in Crameri Anecd. Paris. vol. IV. p. 113, 17. Ἀναβὰς ἐπὶ τὴν ἵππον οὐ πᾶν δόκιμον. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριζούσαις “Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι.” Moeris p. 3. Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἀττικῶς. ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἑλληνικῶς. Antiatticista Bekkeri p. 80, 27. Ἀναβῆναι τὸν ἵππον: ἀντὶ τοῦ ἐπιβαίνειν. Θεόπομπος —. Cf. Herod. I. 192. οἱ ἵπποι ἀναβαίνοντες τὰς θηλέας. et mox αἱ δὲ βαίνονται. Lucian. Asin. 51. 52. Eun. 13. Lex. 19. καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ’ ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ’ ἄβατος καὶ ἀήροτός ἐστι. Fritzschi (ad Thesm. 616) confert Aetherii illud ap. Eust. p. 1678, 58. βαινόμενος βαίνων, ὅτε νυμφίος, ἄλλοτε νύμφη. Hesych. v. Νυμφόβας. et Arist. Ran. 48. ἐπεβάτευνον Κλεισθένι. Tanto autem facilius ἀναβαίνειν γυναῖκα dici potuisse quod salax mulier vulgo ἵππος nominaretur. V. Hesych. v. Ἴππος. Vesp. 500—502. Fr. 679. Ἴπποκλείδης. Ab Agathone haec dici existimat Fritzschi p. 60.

Ad hanc fabulam referendum suspicor Fr. 878. Cf. ad Fr. 321, 8.

Κ Ω Κ Α Λ Ο Σ.

Cocalo fabula novae comoediarum formae jacta esse fundamenta ab vitae scriptore traditum est p. XV. 20. *πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμωδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν.* Consentit alius grammaticus p. XVII. 16. *ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς, λέγω δὲ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγοῦ (χορηγικοῦ Mein. Quaest. scen. I. p. 35.) ὥστε μὴ ὀνομαστὶ κωμωδεῖν τινα καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀντεχόντων πρὸς τὸ χορηγεῖν καὶ παντάπασιν ἐκλελοιπυίας τῆς ὕλης τῶν κωμωδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν, αἴτιον γὰρ κωμωδίας τὸ σκώπτειν τινὰς, ἔγραψε (additur κωμωδίας τινὰς vulg. κωμωδίαν τινὰ in ed. Bekk. p. XV. 1.) Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τᾶλλα πάντα ὃ ἐξήλωσε Μένανδρος.* Ex quibus probabile fit postremam hanc fuisse poetae fabularum. Eam non suo, sed Ararotis nomine, docuit: vide locum grammatici supra memoratum p. 561. ed. Ox. Quo factum est ut Araroti tribueretur ab Clemente Alex. Strom. VI. p. 752. *τὸν μέντοι Κώκαλον τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους νιῒ Φιλήμων ὁ κωμικὸς ὑπαλλάξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμώδησεν.* Ita enim vulgatam scripturam ἀραρότως τῷ Ἀριστοφάνει ποιεῖ Φιλήμων correxit Casaubonus ad Athen. III. 9. p. 168. De Cocalo, Siciliae rege, fabulosas veterum narrationes collegit Grauertus in Museo Rhen. a. 1828. p. 507. DIND.

Hanc comoediam unam ex ultimis esse docent veteres grammatici, v. Argumentum Pluti: *Τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμωδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι καὶ τὸν νῖδον αὐτοῦ συστήσαι Ἀραρότα [δὲ αὐτῆς] τοῖς θεαταῖς βουλόμενος τὰ ὑπολοιπα δύο δι' ἐκείνου κατήρμε, Κώκαλον καὶ Λιολοσίκωνα.*

Verba δι' αὐτῆς aperte falsa sunt, nam non Ararotis, sed suo nomine Plutum docuit, quod etiam firmat schol. ad v. 173. *Ἀήλον δὲ ἐκ τοῦ ἐν δευτέρῳ φέρεσθαι, ὃς ἔσχατος ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοστῷ ἔτει ὑστερον.* Licet in vita Aristoph. p. XXXVIII. 5. ed. Inv. haec quoque fabula Araroti tribuatur: καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον δμῶνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον [τὸν Κώκαλον Herm.]. Et nomen quidem traxit fabula a Cocalo, Camiciorum rege, qui Daedalum profugum comiter excepit, eumque ab insidiis Minois defendit, quin ipsum Minoem in balneis aqua calida exstinxit, vide Diodor. Sic. IV. 77. sq. Hygin. c. 44. al. At vero in reliquiis fabulae admodum pauca reperiuntur quae illuc possint referri, maximeque obscurum est quo pacto id quod Grammaticus dicit, *εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τὰλλα πάντα δ' ἐξήλωσε Μένανδρος*, conveniat cum hoc argumento: videtur enim Aristophanes aut diversam prorsus famam secutus esse, aut ipse suo ingenio Minois Cocalique fata immutasse et finxisse. BE.

342

(125 D. 339 B.)

I.

*Ἄλλ' ἐστὶν, ὃ πάτερ, κομιδὴ μεσημβρία,
ἥνικα γε τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών.*

Athen. IV. p. 156 B. Καὶ ὁ καλὸς δ' Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ ἔφη “Ἄλλ' — χρεών.”

ἥνικα καὶ] ἥνικα γε Dind. Elmsl. n. ms.

343

(128 D. 344 B.)

II.

*Ἄλλαι (δ') ὑποπρεσβύτεραι γράδες Θασίου μέλανος μεστὸν **
κεραμευόμεναι κοτύλας μεγάλας ἔγχεον ἐς σφέτερον δέπας
οὐδένα κόσμον
ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.*

Athen. XI. p. 478 D. Κοτύλη. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ.
“Ἄλλαι — ἀκράτου.” Ita Madvig. in Philol. I. 676: ἄλλαι δ'

υποπρεσβύτεραι Θασίου μέλανος μεστὸν κέραμον θέμεναι κοτύλαις μεγάλαις ἔρχεον (conj. ἐνέχουν) ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον, | ἔρωτι βιάζόμεναι. "Illud apparet, non tam delenda esse ista, quod visum Dindorfio, quam plura excidisse, ita ut sententiarum ordo prorsus sit perturbatus nec facile restitui possit. Valde tamen displicet illud κεραμευόμεναις κοτύλαις μεγάλαις, nescioque an scribendum sit κεραμευόμεναις κοτύλας μεγάλας, coll. Pher. II. 324." (Be.)

V. 1. υποπρεσβύτεραι] Cf. Fr. 881. υποηλυτέραν (διάλεκτον). Post μεστὸν lacunam indicat Dind. κεραμευόμεναις κοτύλαις μεγάλαις vulg. κεραμευόμεναις κοτύλας μεγάλας conjicit Bergk. Recte, opinor. Cf. Pher. II. 324. εἴτ' ἐκεραμεύσαντο τοῖς μὲν ἀνδράσιν ποτήρια — σφίσι δέ γ' αὐταῖσιν βαθείας κύλικας. Epigen. III. 538. ἀλλ' οὐδὲ κεραμεύουσι νῦν τοὺς κανθάρους — ἐκείνους τοὺς ἀδρούς. Phryn. II. 586. κεραμεύων — κανθάρους. Sed praestat fortasse κεραμευσάμεναι — V. 3. ἔρχεον ἐς] Haec secludit Dind. δέμας vulg. Correxī δέμας. οὐδὲν ἄκοσμον libri. οὐδένα κόσμον Toup. Em. II. 94. Praestat forsā οὐδενὶ κόσμῳ, ut σώφροσι κόσμῳ in Fr. 79. μέλανος Βαχχέλου θυμὸν ἀκράτου Jacobs Add. in Athen. p. 260. Delenda esse verba ἔρωτι — ἀκράτου arbitrat̃ur cum Toupio Dind.

III.

(124 D. 338 B.)

344

A. *Παρέσο κατέτριβεν ἱμάτια. B. Κάπτεται πῶς
φῶδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμῶν' ὅλον;

Erotian. p. 388. ed. Franz. (p. 134. ed. Klein.) Φῶδες: ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρικὴ, καλοῦσι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καδίωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησί "Παρέσο — ὅλον." Verba aliquot hujus fragmenti affert Etym. Flor. ap. Miller. p. 305. "Videtur poeta Minoem tanquam mendicum aliquem induxisse, ita ut post caedem perperatam haberet quis isset." (Be.).

V. 1. παρέσο jure corruptum habet Dind., qui πατρός conjicit. πάρες ὡ Fritzsch. Hesychius quidem πάρεςο per παραγενοῦ explicat, sed aliud quid latet. Ad vulgatam proxime accedit παρὰ σου, sed corrigendum suspicor τὰ πατρός (aut πατρῷ) ἔτριβεν ἱμάτια. V. 2. φῶδας] Sc. τὰς ἐκ βαλανείου. Eust. p. 943. καὶ φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ κομικὸς μέμνηται. Phryn. Bekk. Anecd. p. 70, 27. Cf. ad Pl. 535. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τι δύναι' ἀγαθὸν πλὴν φῶδων ἐκ βαλανείου — καὶ γραῖδιον κολοσυρτόν; ubi v. schol. χειμῶναυλον vulg. χειμῶν' ὅλον Seidler.

345

IV.

(126 D. 340 B.)

A. Ἡ λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; *B.* Πώμαλα·
οὐδ' εἶπον οὐδέν.

Harpocrates, Πώμαλα: ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. — πολλὰ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοφάνης “Λοιδορία — οὐδέν.” Suidas, Πώμαλα: κείται — παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Κωκάλῳ. δεῖ δὲ ἀναγινώσκειν ἔφ' ἐν πώμαλα.

V. 1. λοιδορία vulg. ἡ λοιδορία Toup. II. 93. ἡ λοιδορία Bergk. Bo. Quod (aut μῶν —) jam ipse conjeceram. Cf. Fr. 372. ἡ καρδιώττεις; ἐγένεθ' ἐγέννηθ' codd. Med. et Vratial. Hic etiam ἡμῖν pro ῥμῖν. πώμαλα] Legitur etiam Pl. 66. Pher. II. 259. οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κνᾶμοις; *B.* πώμαλα. V. 2. οὐδὲν εἶπον οὐδενὶ vulg. οὐδὲ εἶπον οὐδενὶ cod. Med. οὐδὲ εἶπον οὐδέν cod. Vrat. Qu. οὐδ' εἶπεν οὐδεὶς οὐδέν.

346

(132 D. 346 B.)

V.

Hesychius, Ἰπνός (ἰπνός vulg.): — Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ (κολάκῳ cod.) καὶ τὸν κοπρῶνα εἶπεν οὕτως. Poll. V. 91. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ.

347

(130 D. 343 B.)

VI.

Macrobius Saturn. V. 18. ‘Apud quos (Graecos) proprie in aquae significationem ponebatur Achelous. Neque id frustra, nam caussa quoque ejus rei cum cura relata est. Sed, priusquam caussam proponam, illud antiquo poeta teste monstrabo, hunc morem loquendi pervagatum fuisse ut Acheloum pro quavis aqua dicerent. Aristophanes vetus comicus in comoedia Cocalo sic ait, ἤμουν ἄγριον βάρος. ἤτειρεν γὰρ τοί μ' (τοί μ' om. cod. Paris.) οἶνος οὐ μίγεις (MEIZαC cod. Paris.) πόμ' Ἀχελῶφ. Gravabar, inquit, vino, cui aqua non fuisset admixta, id est mero.’ Versus videntur esse glyconeï sic fortasse corrigendi, Ἥμουν ἄγριον βάρος· | κᾶτειρε γὰρ οἶνος οὐ | μίγεις Ἀχελῶφ. DIND. Schneidewin regii codicis 6371. Saec. XI. hanc lectionem descripsit: ΗΓΕΙΡΕΝΤΑΠΟΙΝΟCΟΥΜΕΙΖΑCΠΟΜΑ. In quibus Cobetus nihil se praeter ἔτειρεν expedire profitetur.

V. 1. ἤμουν] ἐξήμουν Both. Qu. ἤμουν βάρος ἄγριον (?)· | ἤγειρε γὰρ ῥνος οὐ | μίγεις Ἀχελῶφ. Vel sic: βάρος· | ἤμουν ἄγριον· ἤγειρε γὰρ τοί μ' ῥνος οὐ | μίγεις Ἀχελῶφ. Anapaestos efficit Bergk. ἄγριον]

Hoc epithetum parum convenit. Qu. ἀπλετον aut ἀφατον. ἡπειρεν] ἔπειρεν Cobet. Ipse malim ἡγειρε, excitabat. οἶνος vulg. Lage φῆνος (ΩΙΝΟΣ). Eadem crasis est Eur. Cycl. 560. V. 3. Ἀχελῶφ vulg. Scribendum Ἀχελῶφ. Cf. Lys. 381. σὸν ἔργον, ὠχελῶε.

VII.

(127 D. 341 B.)

348

Ἐκδότω δέ τις

καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

Photius p. 658, 14. Ὡδε: οὐ μόνον τὸ οὐτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε, ὡς ἡμεῖς. — Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ. “Ἐκδότω — δύο.” Eadem Suidas in v. ὧδε.

V. 2. ψηφολογεῖον] καὶ ψηφολόγιον Photii codex. καὶ ψηφολόγον Suidas. τὸ ψηφολόγιον (ut ὠρολόγιον) Bo. Elmsl. n. ms. Qu. τὸ ψηφο-λογεῖον. Cf. Pl. 1195. ἀλλ’ ἐκδότω τις δεῦρο δᾶδας ἡμέτερας Av. 1693.

VIII.

(133 b D. 349 B.)

349

Pollux IV. 187. Καὶ στραγγουρία, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ (sic cod. Falck. vulgo nomen comoediae deest). Cf. Vesp. 810. φάρμακον στραγγουρίας. Th. 616. στραγγουρίῳ.

IX.

(129 D. 342 B.)

350

Κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευες

ἱμᾶν ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον.

Pollux VII. 162. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν κέραμον ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν εἰσὶ καλεῖν εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ “Κοφίνους — κέραμον.” Cf. Phryn. Bekk. Anecd. p. 47, 18. Κέραμον, ὡς ἡμεῖς, τὸν ἐπὶ τοῦ στεγους (τέγους?).

V. 1. κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευες | ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον ed. Bekker. κοφίνους δὲ κάλων ἐκέλευες ἡμᾶς ἐπὶ τῶν λίθων κεκέραμον Kuhnii cod. et Jung. liber. (In illo κάλων latere postremam syllabam nominis Κωκάλῳ suspicatur Dind.) κοφίνους δὲ λίθων. | ἐκέλευες ἱμᾶν ἐπὶ τὸν κέραμον Kuhn. κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευ’ ἱμᾶν — Br. “Recte, ut videtur, nisi ἐκέλευες aut ἐκέλευον in tetrametri fine positum fuit.” (Dind.) κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευες | ἱμᾶν ἡμᾶς — hodie Dind. κοφίνους — ἡμᾶς ἱμᾶν Bo. Qu. κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευ’ ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον (τάχ’ ἡμᾶν).

351

X.

(133 D. 347 B.)

Stephanus Byzant. v. Κόρινθος, — καὶ κορινθιάζομαι τὸ ἑταιρεῖν ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν. ἢ τὸ μαστροπεύειν.

Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. Dixerat, ni fallor, Κορινθιάζω, ut Λεσβιάζω, Σιφνιάζω, Βοιωτιάζω, etc.

352

(131 D. 345 B.)

XI.

Zenob. VI. 47. Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος: μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.

353

(134 D. 348 B.)

XII.

Ad Cocalum fabulam retulit Brunckius locum Gellii XIX. 13. repetitum a Frontone p. 346. ed. Mai. Rom. 'Νάνους enim Graeci vocaverunt brevi atque humili corpore homines, paulum supra terram exstantes, idque ita dixerunt adhibita quadam ratione etymologiae cum sententia vocabuli competente, et, si memoria, inquit (Apollinaris), mihi non labat, scriptum hoc est in comoedia Aristophanis, cui nomen est ἀκαλές.' Fluctuant libri inter ἀκαλές, ἀκλαής, ἀκλαιής, ἀκλανές. In his Ὀλκάδες potius latere cum Hertzio jure suspicatur Meinekius. Ναννοφρεῖς in Pace dixit comicus v. 786. Confer nomen proprium Νάνιον.

Λ Η Μ Ν Ι Α Ι.

Ἀθήναι haec fabula ab Aristophane inscripta est quia chorus ex mulieribus Lemniis compositus fuit, qualem Sophocles in *Ἀηλιάς* et Aeschylus atque Euripides in Hypsipyle introduxerunt. Et Sophoclis quidem Aeschylisque tragoediis illis Argonautarum in Lemno insula adventus, Euripidi Archemori ab Hypsipyle deserti mors argumentum praebuit, praecipuae vero in tribus his tragoediis Hypsipylae partes fuerunt. Comoediae Aristophaneae quod fuerit argumentum etsi nescimus, nisi quod de Bendidis, i. e. Dianae, deae Thraciae, cultu in ea sermonem fuisse ex fragmento 361. intelligitur, hoc tamen certissimum haberi potest, Aristophanem, qui Aeschylum et Sophoclem venerabatur, Euripidem vero saepissime derisit, hujus potissimum poetae ex Hypsipyle tragoedia versus et locutiones traduxisse, quemadmodum in Phoenissis comoedia Euripidis Phoenissas tragoediam traduxit, ut ex duobus quae supersunt fragmentis (550. 554.) colligi potest. DIND.

Ut Euripidis Hypsipylen exagitaret Aristophanem hanc fabulam scripsisse conjicit Dindorfius, at penitus abjicienda est futilis ista opinio, comicos poetas, ut tragoediam aliquam reprehenderent, integrum drama composuisse nihilque antiquius habuisse quam ut hoc vel illud a tragico poeta perverse dictum facete luderent. Quin Aristophanes fabula illa, quae est de Hypsipyle et Lemniis mulieribus, usus est tanquam involucro quodam, quo altius aliquod et sublimius consilium in medium proferret: sed, quae est comicae artis natura, fieri non potuit quin et in ipsa fabula, qualis erat ab antiquis tradita, et in tragicis poetis qui in consimili elaboraverant

argumento multa haut inficete exagitaret Aristophanes. At quid potissimum spectaverit poeta arguit Fr. XX. (καὶ τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός. Quod ad Bendin referendum esse docent grammatici. Arguit autem hic versus tunc cum poeta docuerit hanc fabulam quam maxime Bendidis, Thraciae deae, religionem ferbuisse. Contra hanc igitur Atheniensium in novis barbarisque religionibus admit- tendis levitatem Aristophanes Lemnias videbitur scripsisse. Tempus quo fabula acta sit definire difficillimum, cum ae- tatis notae, si a Dorilli dubia memoria discesseris, nullae reperiantur. Bendidis autem religio jam dudum apud Athe- nienses recepta, vide quae dixi in Comm. p. 74 sq. Docuitque eodem consilio Cratinus Thressas circa Olymp. LXXXIV. 2, vide ibid. p. 79. At Aristophanis aetate videtur subito illa superstitio aucta et firmata esse. Quod quidem accidisse puto eo tempore in quod Siciliensis expeditio cadit: nullum enim unquam fuit tempus quo et impietas et superstitio vehemen- tius Atheniensium perturbaverint animos. BE.

Ad Olymp. XCII. hanc fabulam refert Bergk. Etiam Nicocharis, Antiphanis, et Diphili fabulae fuerunt *Ἀημνίαι*, et Alexidis *Ἀημνία*. Similiter Euripidis Danaides, Phoenis- sas, Telephum, Philoctetem, Oeneum, Meleagrum, Androme- dam, Bellerophontem, Peleum, alias fabulas traduxit noster.

Ἐνταῦθα δ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ
Θόας, βραδύτατος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

Ammonius p. 138. Valek. *Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασι- λέως ἔτασσον.* — *Ἀριστοφάνης ἐν Ἀημνιάς* “Ἐνταῦθα — δρα- μεῖν.” Cf. Eur. Iph. T. 31. *Οἷ γῆς ἀνάσσει βαρβάρουσι βάρ- βαρος | Θόας, δς ὦκὼν πόδα τιθεῖς ἴσον περὶ οἷς | ἐς τοῖνον' ἤλθε τῆς ποδωπείας χάριν.* “Non illepide Aristophanes, cum Thoantem tardissimum omnium appellat nomenque hominis ingenio convenire negat tragicorum consuetudinem ridet, qui omen quasi quoddam in ipso nomine indagare volebant,

quemadmodum in hoc ipso vocabulo facit Euripides in Iph. T. 31." (Be.). "Videtur poeta hos versus ad tragicorum trimetrorum leges composuisse, in quibus anapaestus in primo tantum pede et in nominibus propriis locum habet." (Dind.).

V. 1. ἐνταῦθ' vulg. ἐνταῦθα δ' Be. Dind. Bo. Inserendum fortasse potius ποθ' post ἐνταρνευεν cum Br. V. 2. βραδύτερος vulg. βράδιστος Br. Dind. Cobet. βραδύτατος Be., quum haec omnia ex tragoedia παρωδῆσθαι constet. Sed res postulare videtur ut ταχύτατος aut τάχιστος (Herwerden) corrigatur. τῶν ἐν ἀνθρώποις vulg. ὧν ἐν ἀνθρώποις Bergk. Legendum suspicor τῶν τότε ἀνθρώπων. Vulgata plane inepta est.

II.

(333 D. 355 B.)

355

Οὐκ ἔρχεσθαι Βοιωτίαν, οὐ γλαυκόν, οὐχὶ θύννον
ὑπογάστριον.

Athen. VII. p. 302 D. Ἐπαινέται δὲ τοῦ θύννου τὰ ὑπογάστρια — Ἀριστοφάνης Ἀημνίαις "Οὐκ — ὑπογάστριον." Verba ἔρχεσθαι Βοιωτίαν, attulit p. 299 B. ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης — καὶ ἐν Ἀημνίαις "Ἐρχεσθαι Βοιωτίαν." Fragmenta II. et III. inverso ordine conjungit Dobraeus. DIND.

θύννον ὑπογάστριον] Hoc in deliciis erat. Cf. Stratt. II. 773. ὑπογάστριά θ' ἡδὲ θύννων. Id. II. 766. ὑπογάστριον θύννον τι. Eubul. III. 223. θύννων — ὑπογάστρι' ὀπιτών. Eriph. III. 558. ὑπογάστριον θύννακος. Antiph. III. 72. θύννον λαγόνες.

III.

(334 D. 354 B.)

356

Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι.

Athen. VII. p. 311 D. Καὶ Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἰππεῦσι (v. 360.) μνημονεύει ὡς διαφορῶν γινόμενων τῶν περὶ τὴν Μίλητον λαβράκων, ὅταν οὕτως λέγῃ "Ἄλλ' οὐ λάβρακος καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις." ἐν δὲ Ἀημνίαις "Οὐ κρανίον — πρίασθαι." ὡς διαφορῶν ὄντος τοῦ τῶν λαβράκων ἐγκεφάλου καθάπερ καὶ τοῦ τῶν γλαυκῶν. Bergk. et Bothius cum Dobraeo (Adv. II. 254.) fragmenta II. III. in unum, sed inverso ordine, redigunt. Scilicet propter istud Athenaei καὶ τοῦ τῶν γλαυκῶν. Recte, opinor.

κρανίον λάβρακος] Cf. Eubul. III. 258. λάβρακος κρανίον εὐμέγεθες. Eriph. III. 558. κρανίον λάβρακος. et ad Eq. 360.

357

(325 D. 350 B.)

IV.

Λήμνος κνάμους τρέφουσα τακερούς καὶ καλούς.

Athen. IX. p. 366 C. Πρὸς ταῦτα ἀπαντήσας ὁ Ζωῖλος ἔφη, Ἀριστοφάνης, ὃ οὗτος, ἐν Λημνίαις τὸ τακερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ λέγων οὕτως “Λήμνος — καλούς.” “Versus fortasse e prologo quasi quodam petitus in quo poeta Lemniarum mulierum facinus exposuit. Eodem pertinent fragmenta I. XVI. XVIII.” (Be.)

τρέφουσα] “Fort. φέρουσα.” (Dind.)

358

(336 D. 362 B.)

V.

*Αἱ (δὲ) γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγγνται * * * * .*

Etymol. M. p. 283, 45. Δορίαλλος: λέγεται καὶ δόριλλος. Ἀριστοφάνης “Αἱ — φράγγνται.” ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ’ ἔβρει (τοῦ) τραγωδοποιοῦ Δορίλλου. ἢ παρὰ τὸ δέριεν τὸ τυπτόμενον. ἢ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἰονεῖ ἐκδερόμενον. οὕτω γὰρ πάλαι ἐψίλουν, ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης (Ran. 516. ἡβυλλῶσαι κᾶρτι παρατετιμῆναι). Etymol. Gud. p. 159, 49. Δορίαλος: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ἀριστοφάνης “Αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγγονται,” παρὰ τὸ δέριεν —. Hesychius, Δορυαλλός: τὸ τῶν γυναικῶν μόριον. ἀπὸ τοῦ δέριεν, ἢ ἐφ’ ἔβρει τοῦ τραγωδοποιοῦ Δορίλλου, οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις. Schol. Ran. 519. Δορίαλος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ “Αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγγονται.” Suidas, Δόριλλος: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ’ ἔβρει τραγωδοποιοῦ Δορίλλου. “Δόριλλος inter nomina in ιλλος est apud Arcadium p. 54, 14. Δώριλλος apud Theognost. Can. p. 62, 13. quae vera nominis forma esse videtur.” (Dind.) Confer nomina propria Πράξιλλα, Λύσιλλα (Nub. Th.). “Quo pacto versus corrigendus sit sane dubium est, admodum enim variant illi grammatici, δορίαλλος, δορίαλος, δορύαλλος et δορύαλος exhibentes: et illae quidem formae quae geminant λ praeferendae videntur, quemadmodum dicitur ἀρύβαλλος, κορύδαλλος: dicitur tamen etiam κραπάταλος

(v. Mein. I. p. 84.), sed utrum vox per \bar{v} an per \bar{v} scribenda sit plane non liquet; at, cum grammatici componant nomen proprium Δορίλλος, sane δορίαλλος germana videtur forma fuisse: non tamen hac usus est Aristophanes, sed in ejus locum substituit illud ipsum nomen tragici poetae Dorilli, id quod satis apparet ex Etymologico M." (Be.) "Ex his apparet Aristophanem paullum immutasse formam nominis, quod fuisse puto δορίαλος." (Bo.). Dixit, opinor, δορίαλλος pro δόριλλος, ut in anapaestis, metri necessitate coactus, ut Τελεμησσης pro Τελμησσης in Fr. 533. et Διπολιώδη pro Διπολειώδη in Nub. 984. παλαιογενές pro παλαιγενές ibid. 358. Cf. ad Lys. 158. κίνα δέρειν δεδαρμένην. Conferri possunt nomina propria sensu obsceno usurpata Φορμίων, Ἀριστόδημος, Ἰπποκλείδης, etc. Ad Lemnias haec pertinere ex Hesychii glossa allata constat. Lasciviam festi ea significare censet Both.

αἱ γυναῖκες vulg. αἱ δὲ γυναῖκες Benti. Et haec tetrametri anapaestici reliquiae sunt. δορύαλον Sorb. δορύαλλον P.

VI. (337 D. 363 B.) 359

Harpocratio, Ἀρκτηῦσαι: — οὗτοι δὲ αἱ ἀρκτηνόμεναι παρθένου ἄρκτοι καλοῦνται Εὐριπίδης ἐν Ὑριπύλλῃ, Ἀριστοφάνης Ἀημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ (v. 645.) "Vox sacrorum Dianae Brauroniae propria ad cultum Bendidis translata." (Bo.)

VII. (338 D. 364 B.) 360

Harpocratio, Μέταυλος: — ἔστιν ἡ ἐν παρὰ λεγομένη αὐλῇ, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Ἀημνίαις καὶ Μένανδρος Θάδι. Cf. v. μεταίχιμον.

VIII. (332 D. 357 B.) 361

Photius p. 251, 7. Μεγάλην Θεόν: Ἀριστοφάνης ἐν Ἀημνίαις. ἴσως τελβαιναιν· Θράκιος γάρ [Θρακία δὲ Bo.]. Quae emendate scripta praebet Hesychius, Μεγάλη Θεός: Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βενδίν (Βένδην Musur. Βένδιν cod.). Θρακία γάρ ἡ Θεός. Steph. Byz. Ἀἴμνος: νῆσος πρὸς τῇ Θρακίᾳ — ἀπὸ τῆς μεγάλης λεγομένης Θεοῦ, ἣν Ἀἴμνον [Βένδιν?] φασί. Bendidia autem quum a Platone in initio Reipublicae in col-

loquio quod non post Olymp. 92, 2 — 4. habitum esse posse Boeckhius docuit in Prooemio Lection. Berolin. a. 1839. tum primum celebrata esse dicat, Aristophanis fabulam circa idem illud tempus scriptam esse sequitur." DIND. Cf. ad Plat. Polit. I. p. 421. *ταῦτα δὴ σοι, ὦ Σώκρατες, εἰσιτιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδαίοις.* ubi v. schol. Hesych. v. *Βενδίδεια*. Ruhnken. ad Tim. v. *Βενδίδεια*. Bendin dici ostendit Photii glossa. Bendis autem luna sive Diana Thracum fuit.

362

(330 D. 359 B.)

IX.

Ἔως νεαλῆς ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἀκμήν.

Photius p. 290, 16. *Νεαλῆς: ἐκτείνεται τὸ α. Ἀριστοφάνης Ἀημνίαις "Ἔως — ἀκμήν." Μένανδρος.* Unde suppleri potest Phrynichus Bekk. p. 52, 19. *Νεαλῆς: παρὰ τὸ ἄλῆς, δ σημαίνει τὸ ἀθρόον, τὸ νεωστὶ γεγεννημένον [?] καὶ συνενηργημένον [συλλελεγμένον aut συνειλεγμένον?]. τὸ γὰρ συνελθεῖν καὶ συναλισθῆναι ταυτόν. Ἀριστοφάνης τὸ νεαλῆς ** [ἐπὶ τοῦ νέου καὶ ἀκμάζοντος τέθεικε supplendum putat Bergk. coll. Xen. Cyr. VIII. 6. τὸ νεαλῆς ἐκτείνει Meinek. ad Men.].* Cf. Lob. ad Phryn. p. 375. DIND. Alio sensu recens captus (*νεωστὶ ἐαλωκώς*) *νεαλῆς* dixit Demosthenes (v. Harpocr. h. v.), sed improbant hunc usum atticistae. V. Bekk. Anecd. p. 139. Cf. Vales. ad Harpocrat. p. 132.

αὐτήν] αὐτὴ (ipsa) Bo. Magis placeret αὐτή. αὐτὴν τὴν ἀκμήν] Cf. Eur. Phoen. 1080. *ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἦλθον).* Dem. p. 52, 7. *νῦν δ' ἐπ' αὐτὴν ἔκει τὴν ἀκμήν.* Alex. III. 411. *δοσις αὐτῆς τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων ἐρῶ.*

363

(339 D. 365 B.)

X.

Pollux VII. 139. *Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ἀημνίαις εἶρηκε καὶ ναυφύλαξ.*

364

(340 D. 367 B.)

XI.

Pollux VII. 152. *Καὶ δ μὲν πρὸ ἑώρας πεπαινόμενος καρπὸς πρῶϊμος (ita vulg. πρῶμος Dind. Bekk. πρῶος jure malit Bergk.: cf. ad Pac. 1164. Vesp. 264.) ἐν Ἀημνίαις Ἀριστοφάνους. καὶ πρῶα (ita Dind. πρῶία vulg.) δὲ καρπία (imo κάρπιμα) δ αὐτὸς εἶρηκε (sc. Vesp. 264.).* Apud Pollucem

scriptura πρώιμος orta est] fortasse ex litera μ in margine addita ad κάρπια (i. e. κάρπιμα). Phrynichus Bekkeri p. 61, 17. Περφον, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρώϊμον. Photius, Πρώϊα, οὐ πρώϊμα. Soluta forma Ionica legitur Herod. VIII. 130. Hippocr. de Intern. affect. VII. 643 B. et (περφός?) Aristot. H. A. V. 9. Theophr. Caus. Pl. I. 21. IV. 12. H. Pl. III. 6. VIII. 4. περφμος Xen. Oecon. XVII. 4. Arrian. Peripl. p. 157.

περφός] Cf. Pac. 1164. τὸ γὰρ φῖτυ περφον φύει (imo φύσει). Vesp. 264. τῶν καρπίμων ἅπτα μὴ ᾽στι περφα.

XII.

(340 D. 368 B.)

365

Pollux VII. 152. Σῶκα δὲ τῶν διφόρων ἐν Κραπατάλοις Φερεκράτης (εἶρηκε). τὰ δὲ φυτεντήρια τῶν σίκων συνκίδας Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Ἀημνίαις.

συνκίδας] Cf. Ach. 996. μοσχίδια συνκίδων. Pac. 598. Eupol. II. 439. πρὸς τῇ συνκίδι. Sic εἰλαῖς Ach. 998. Φυτεντήρια autem significat plantae (Angl. suckers, offsets). Xen. Oecon. XIX. 13. Dem. p. 1251, 23.

XIII.

(326 D. 358 B.)

366

Ἄλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πνέλῳ.

Pollux VII. 166. Εἰκότως δ' ἐν βαλανείῳ προσάγοιτο καὶ τὸ ἐν ταῖς Ἀημνίαις ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον "Ἄλλ' — πνέλῳ." Servi de hera Hypsipyle verba esse conjicit Bergk.

αὐτὴν] Ipsam, Hypsipylon. Cf. Fr. 265. σμωμένην] Se ipsam detergentem. Cf. Antiph. III. 81. ῥύπτεται, προσέρχεται (?), | σμήται (σμήχεται vulg.), κενίζει'. Alex. III. 471. σμήσας τε λεπτοῖς ἄλσι. Antiph. III. 74. δότω τις δευρ' ὕδωρ | καὶ σμήμα (al. σμήγμα). Arist. Fr. 16 B. σμηματοφορεῖον.

XIV.

(335 D. 361 B.)

367

* * * πεντελίθοισί θ' ὁμοῦ λεκάνης παραθραύσασι (παῖσαι).

Pollux IX. 126. Τὸ δὲ ῥῆμα τὸ πεντελιθίζειν ἐστὶν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα πεντέλιθα ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ἀημνίαις "πεντελίθοισί — παραθραύσασι." γυναικῶν δὲ μᾶλλον ἐστὶν ἡ παιδιά. "Libri meliores πενταλιθίζειν, πεντάλιθα, πενταλίθοισι contra Atticorum usum, et παραθραύσασι." (Dind.). πενταλίθοισι et παραθραύσασιν Bekker.

Cf. ad Hermipp. II. 392. Hoc fragmentum habet etiam Etym. Flor. ap. Miller. p. 125. Reliquiae haec sunt tetrametri anapaestici versus, cujus in initio exciderunt nonnulla.

πεντελίδοισι] I. e. ὡς πεντελίδοισι. Cf. ad Nub. 178. παρα-
θραύμασι vulg. Dind. παραθραύσμασι libri meliores et Bekk. Be. Her-
werden. In fine παίζειν addendum censet Bergk. παῖσαι Herwerden.
χρησθαι malit Both. "Aptius videtur esse χρησθαι, inquit, ut patina
forte fracta in turbulento epulo aliquis eum qui confregit fragmentis
uti jusserit ironice pro testis quibus ludebant τὰ πετέλιθα."

368 (331 D. 366 B.) XV.

Pollux X. 25. Ἀπὸ τῶν μοχλῶν τὸ "Μόχλωσον τὴν
θύραν" ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνους. Qu. μόχλευσον. Συνεκ-
μοχλεύειν est Lys. 429.

369 (327 D. 353 B.) XVI.

Ἄνδρῶν ἐπακτῶν πᾶς ἐγάργαιρ' ἐστία.

Schol. Arist. Ach. 3. et Suidas in ψαμμοκοσιογάργαρα,
Καὶ τὰ γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο, ὡς ἐν Λημνίαις
"Ἄνδρῶν — ἐστία." Λίμναις est in schol. Λήμναις aut Λίμναις
Suidae codd. Λημνίαις Kuster.

ἀνδρῶν ἐπακτῶν] Cf. Soph. Aj. 1296. ἐφ' ἣ | λαβὼν ἐπακτὸν ἀνδρ'
etc. πᾶσα γάργαιρ' vulg. πᾶς' ἐγάργαιρ' Tour. Em. III. 200. πᾶσα
γάργαρ' ἐστία (sc. δέδεκται) Bergk. Bo. Hesychius, Ἐκάρκαιρεν: ἐπλή-
θυσεν. Cf. Cratin. II. 221. ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις.
Aristomen. II. 730. ἔνδον γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀνδρῶν γάργαρα. Alcae. II. 830.
ὁρῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνδρώπων κύκλῳ. et ad Ach. 3. ψαμμοκοσιο-
γάργαρα.

370 (341 D. 369 B.) XVII.

Schol. Arist. Lys. 308. Τὸν φανόν: φανὸν μὲν πᾶν τὸ
φαινόμενον (φαῖνον recte Rav. Bar. φαῖον Put.) ἐκάλουν. ἐκ
δὲ τῶν ἀμπελίνων (ἀμπελίδων Bo. κληματίδων aut ἀμπελίνων
κλημ.?) τὰς λαμπάδας κατεσκεύαζον εἰς ἕξαψιν, ὡς καὶ ἐν
Λημνίαις φησί. Cf. ad Fr. 711.

371 (328 D. 352 B.) XVIII.

Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Suidas et gramm. Bekk. p. 423, 32. Ἀπεχρήσαντο: διε-
χρήσαντο, ἀπέκτειναν. Λημνίαις Ἀριστοφάνης "Τοὺς ἄνδρας

— παιδοσπόρους.” Omisso nomine fabulae versum attulit Etymolog. M. p. 124, 27. et verba τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο Pollux IX. 153.

XIX.

(329 D. 360 B.)

372

³Ἡ καρδιώττεις; ἀλλὰ πῶς χρῆσται ποιεῖν;

Suidas in v. χρῆ, λέγουσι δέ ποτε καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ. Φερεκράτης Ἀθήροις· Τὸ δ' ὄνομά μοι κάτειπε τί σε χρῆσθαι καλεῖν. Ἀριστοφάνης Ἀθηναίαις “Ἡ καρδιά δέ τίς; — ποιεῖν.” Cf. Soph. Oed. Col. 504. τὸν τόπον δ' ἵνα | χρῆσται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. Ubi scholiasta, χρῆσται μ' ἐφευρεῖν: χρεῖη ἔσται, κατὰ συναλιφὴν (συναλοιφὴν?) χρῆσται, ἀντὶ τοῦ χρεῖη ἔσται. δηλοῦται δὲ ταυτὸν τὸ [1. τῷ] δεήσει. καὶ ἐν Τριπτολέμῳ· Χρῆσται δέ σ' ἐνθ' ἐνδ' αὐτίς —. Unde χρῆσται Pherecrati restituendum est et Aristophani. DIND.

ἡ καρδιά δέ τίς; vulg. ἡ καρδιώττεις sagaciter Dobraeus, quod recipiendum videtur, et nuper receperunt Dind. Bo. Cf. Lys. 987. ἡ βουβωνιᾶς | ὑπὸ τῆς ὁδοῦ; Est autem καρδιώττειν i. q. καρδιαλεγειν, Hipp. Progn. 46. Arist. Probl. III. 18. 1. Pollux II. 217. Καὶ καρδιώττειν οὕτω γὰρ οἱ Ἀσριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντε βουλιμιᾶν καλοῦσιν. Hinc καρδιωγμός Hipp. Progn. 45. Aphor. 1249. etc. Formatum ut λιμώττειν. Ipse olim corrigendum censebam ἡ καρδιά 'στὶν, sine interrogationis nota. ἀλλὰ πῶς] Qu. οἶσθα πῶς αὐτ' οἶσθ' ὅπως. χρῆσθαι vulg. χρῆσται Dind. χρῆσται Bergk. V. Dind. ad Oed. Col. 504. et 475. ed. tert. Ox. ποιεῖν] Cf. ad Ach. 1064. οἶσθ' ὥς ποιεῖτε (ποιεῖται, ποιεῖτω) τοῦτο;

XX.

(332 D. 356 B.)

373

(Καὶ) τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός.

Suidas, Ὡ (ὦ Junius Adag. IV. 13. οῦ?) νῦν θερμοὶ βωμοί: ἐπὶ τῶν διὰ χρόνον σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ἀθηναίαις (Καὶ) τὴν — βωμός.” δηλοῖ δὲ ὅτι αἱ τινες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ξένοι θεοὶ ἐτιμᾶντο. Phrynichus Bekk. p. 29, 33. Βωμός θερμός: λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμοῦς εὐδοκμοούντων ἐν τινι, μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θρησκονέεσθαι περιττῶς θερμοὶ εἰσιν οἱ βωμοί. Eunapium p. 6. τοῦτον Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν comparavit Boissonadius. In initio versus καὶ probabiliter supplet Porsonus in

praef. ad Hec. p. XLII. [Ita etiam Be. Supplendum forsan ἐπι.] Δαίμονα autem dicit Bendin, hoc est Dianam. DIND.

373b

(342 D. 370 B.)

ΝΑΥΑΓΟΣ.

Τί, ὦ πονηρέ, μ' ἐξορίζεις ὥσπερ
κλιντήριον;

Spuria haec fabula judicata fuit ab criticis veteribus: vide locum grammatici p. XVIII. 8. Ἐγραψε δὲ δράματα μδ', ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ ἔστι δὲ ταῦτα Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβις (l. Νίοβος), ἃ τινὲς ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου. Δίς ναυαγός dicitur apud Poll. X. 33. Καλεῖται δὲ τὸ κλινίδιον καὶ κλιντήριον, ὡς ἐν Δίς ναυαγῷ (sic cod. Voss. διοναυαγῷ ceteri) Ἀριστοφάνης ἔφη "Τί — κλιντήριον." DIND. Verus titulus fabulae videtur esse Δίς ναυαγός. Idem sentit Bergk. Facile excidere poterat δις post praecedens -σις. Confer comicarum fabularum titulos Δίς ναυαγός Archippi, Δίς πενθῶν Alexidis, Δίς ἐξαπατῶν Menandri, Δίς ἐξαπατῶμενος Heniochi, Δίς κατηγορούμενος Augeae. Ναυαγός Ephippi comoediae titulus fuit.

τί με ὦ πονηρὲ ἐξορίζεις ὥσπερ κλιντήριον libri. (Quae sine dubio mendosa esse judicabat Bentleius.) ὦ πονηρὲ σὺ, | τί μ' ἐξορίζεις ὥσπερ κλιντήριον conj. Toup. Ipse dudum correxeram τί, ὦ πονηρὲ, μ' ἐξορίζεις ὥσπερ | κλιντήριον; Et sic nuper Bergk. Dind. "Possunt etiam esse trochaici, τί με, | ὦ πονήρ', ἔξω ἔορίζεις —." (Dobr.) ἐξορίζεις] ἐκχορίζεις conj. Mein. Cf. Eupol. II. 510. τὸν κύσθον ἐκχορίζειν. Probabilis emendatio. Ludit fortasse in v. κόρεις, ut in Nub. 634. κλιντήριον] Alia forma κλινάριον, quae fortasse hic reponenda est, legitur Fr. 197.

ΝΕΦΕΛΑΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙ.

Duas Nubium editiones exstitisse testes praeter alios habemus duo gravissimos, Eratosthenem et Athenaeum, viros in veteris comoediae historia eximie versatos. Earum primam constat archonte Isarcho in scenam productam fuisse, Olympiadis undenonagesimae anno primo, successu minus quam poeta speraverat felici: prima enim praemia ad Cratini Pytinam et, quae in cognato Nubibus argumento versata est, Connum Ampisiae iudicium sententiis sunt delata, ultimus locus Aristophani datus. Quam iudicii quae videbatur iniquitatem quum graviter ferret Aristophanes, in parabasi Vesparum, quam fabulam proximo post Nubes anno archonte Aminia docuit, spectatorum accusavit hebetudinem, qui ingeniosis et subtilibus inventis suis justum pretium statuere nescivissent. Ut enim omnino de poesi sua admodum magnifice sensit Aristophanes, ita Nubes praecipuo in loco habuisse videtur: ut non mirandum sit poetam, non abjecta spe fabulae aliquando meliore cum fortuna docendae, novam eamque aliquot partibus mutatam parasse editionem, quae etiam nunc superest, etsi imperfecta necdum ita elaborata ut in scenam produci potuerit. De qua re quae Eratosthenis fuerit sententia ex scholio ad v. 552. cognoscitur, *Ἐρατοσθένης δὲ φησι Καλλιμαχὸν ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις ὅτι φέρονσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένον ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδασκαλίαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται οὐδὲν ἄτοπον. αἱ διδασκαλῖαι δὲ δηλὸν ὅτι τὰς διδασκαλίας φέρουσι.* Apparet ex his Eratosthenem Nubes alteram inter dramata ἀδίδακτα rettulisse, qualia non pauca fuerunt comicorum. Huic adversa fronte repugnat scriptor ignotus argumenti quod in nostra scholio-

rum editione vol. 1. p. 362, 20. legitur, *Αἱ πρώται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμεινσίας δὲ Κόννῳ. διόπερ Ἀριστοφάνης ἀπορριφθεὶς παραλόγως ᾤθη δεῖν ἀναδιδάσας τὰς Νεφέλας τὰς δευτέρας ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀποτυχὼν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσῆγαγεν. αἱ δὲ δευτέραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος.* quocum consensire videtur sive idem sive alius qui annotationem ceterum perineptam scripsit ad v. 31. *τρεῖς μναῖ διφρίσκον καὶ τροχοῖν Ἀμνία*, ubi Aminiam notari existimat. Sed haec quidem de fabula iterum in scenam commissa narratio grammaticorum error esse videtur, qui nisi ex prava versus illius interpretatione originem traxit, hanc etiam caussam habere potuit quod, quum in utraque parabasi, et Vespasum et secundarum Nubium, spectatores reprehendere (*ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον*) viderent poetam, Vespas, quae archonte Aminia edita est, cum altera Nubium editione confunderent, quae nunquam in scenam producta fuit nec potest ante olympiadis undenongesimae annum quartum scripta haberi: de quo dixerunt Hermannus in praefatione p. XIV. et Franc. Buechelerus in commentatione de duplici Nubium editione in Fleckeiseni Annalibus a. 1861. vol. 84. p. 657—689. Sed haec pluribus persequi alienum ab hoc loco est, ubi illud tantum agendum nobis est ut alterius ad priorem editionem eam fuisse ostendamus rationem ut recte tanquam nova fabula in indicem dramatum, quem supra exhibuimus p. 181., referri ab nobis potuerit. Id vero demonstratu non est difficile. Praeterquam enim quod parabasis aperte nova est, etiam in aliis fabulae partibus non pauca mutata esse narrat scriptor argumenti vol. 1. p. 363, 6. *τοῦτο ταυτὸν ἐστὶ τῷ προτέρῳ. διεσκεύασται δὲ ἐπὶ [ἀπὸ?] μέρους ὡς ἐν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμθέντος, οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἣν ποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παρὰ πᾶν μέρος γεγενημένη ἡ [ἡ addit Buecheler. p. 685. "lege γεγένηται ἡ" F. B.] διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιήρηται, τὰ δὲ παραπέπλεκται, καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται, τὰ δὲ ὁλοσχεροῦς τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν. αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἡμειπται καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβή*

Σωκράτους. Videtur autem editio prior admodum mature ex manibus hominum evanuisse: nam et perpauca eaque partim dubia fragmenta supersunt quae ad eam referantur, et bis tantum πρότεραι Νεφέλαι diserte memorantur, in scholio ad Platonis Axiochum p. 367 B. μέμνηται δὲ αὐτῆς (τῆς παροιμίας Δις παῖδες οἱ γέροντες) Κρατῖνος ἐν Δηλιάσι — καὶ Μένανδρος Χήρα καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις α'. (v. 1417.), et apud Athenaeum IV. p. 171 C. ubi qui appositi sunt versus quoniam in secundis quae supersunt Nubibus v. 1196. exstant, Brunckio aliisque vel προτέραις in δευτέραις mutare vel Athenaeum memoriae lapsus arguere placuit. Qui non cogitasse videntur Athenaeum fortasse nihil aliud significare voluisse quam se, quum illa scriberet, priorum Nubium exemplar versasse, alterrarum non inspexisse; quemadmodum si alibi δευτέρας nominat, minime sequitur non eadem in prioribus lecta fuisse, quod necessario sumere debent qui Brunckii sequuntur opinionem. Quae praeterea de Nubibus circumferuntur fragmenta ob hanc solam caussam ad priorem editionem referuntur quod in posteriore, quae superest, non sunt inventa. In quo genere facile intellectu est quam proclivis sit ad errandum via. Nam, quum prima Nubium editio cum tot aliis comici fabulis interierit, perdifficile est discernere quid vere quidve memoriae errore ex Nubibus attulerint grammatici. Priorem Nubium editionem διὰ Φιλωνίδου editam esse non traditum quidem est in ὑποθέσει, sed colligi potest ex verbis grammatici supra apposis, τὰ πολιτικὰ δράματα Καλλιστράτῳ φασὶν αὐτὸν δίδοναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ, quum Socratem nulla alia in fabula praeter Nubes in scenam produxisse videntur Aristophanes. DIND.

De duplici Nubium editione disserit Dind. in editione Oxon. 1835. p. 507—513. Scripsit de hac comoedia Fritzschi in Quaest. Aristoph. I. p. 111 sqq.

I.

(p. 510 D. 375 B.)

374

Antiatt. p. 98, 1. Ζυμῆσασθαι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ζημιώσασθαι, conj. Fritzschi. Ipse malim ζυμώσασθαι. Et

sic Dind. in Thes. IV. 59. et Both. Ceterum dubitatione non vacua esse et hoc et Fr. II. monet Dind., parum enim accuratum esse istum grammaticum, coll. p. 97, 14. 96, 25. 102, 15. 111, 7.

375 (p. 510 D. 376 B.) II.

Antiatt. p. 105, 2. Κόλασμα Ἀριστοφάνους Νεφέλαις.

376 (om. D. 376 B.) III.

Athen. IV. 171 C. Μήποτε δὲ καὶ ὃν καλοῦσι νῦν Ῥωμαῖοι προγεύστην (praegustatorem) τότε οἱ Ἕλληνες προτένην ὠνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνους ἐν προτέραις Νεφέλαις διὰ τούτων "Πῶς οὐ δέχονται θητα τῇ νομηνία — ἡμέρα μῆ." At leguntur hi versus in superstite fabula v. 1196 sq. Itaque in fabulae nomine errasse videtur Athenaeus, nisi in utraque fabulae editione positos eos fuisse statuas. "Mire dixit προτέραις, cum haec legantur in fabula quae est in manibus v. 1196 sq., neque verisimile videatur propagatam fuisse priorem Nubium editionem neglecta posteriore emendata." (Bo.).

377 (p. 509 D. 373 B.) IV.

Μηδὲ στέψω κοτυλίσκον.

Athen. XI. 479 C. Κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος καὶ οἷς χέονται (χρῶνται Casaub. Bo.) οἱ μυσταί, ὡς Νικανδρὸς φησιν ὁ Θυατειρηγρὸς παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους "Μηδὲ — κοτυλίσκον." Νεφελῶν aut memoriae errori deberi aut ex alia similis nominis fabula, velut Δαιταλέων, corruptum esse suspicatur Dind. Cf. Alex. III. 435. συνάψας καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις | ἔσπεψα (craterem). Fortasse ex parabasi sumptum.

κοτυλίσκον vulg. κοτυλίσκους Fritzsche. p. 148 sq., qui ad Eleusinia mysteria hoc refert. Qu. κοτυλίσκη. Cf. Pherecr. II. 282. λάβω — τὴν κοτυλίσκη;

378 (p. 510 D. 378 B.) V.

Diogenes Laert. II. 18. Ἐδόκει δὲ (Σωκράτης) συμποιεῖν Εὐριπίδην, ὅθεν — καὶ Καλλίας Πεδήταις — Ἀριστοφάνους Νεφέλαις "Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγωδίας ποιῶν | τὰς

περιλαλούσας οὗτος ἐστὶ τὰς σοφάς." Isti versus minime Aristophanis sunt, sed Teleclidis ex Hesiodis. V. Mein. Fr. Com. II. p. 135. Suspiciatur tamen Bergkii etiam Aristophanem in hoc dramate Socratem eo nomine traduxisse. "Non dubitari potest quin totum illud excerptum de Socrate et Euripide (a verbis ἐδόκει δὲ usque ad τὰς σοφάς) non ab Diogene sit profectum, sed ab interpolatore illatum ex Vita aliqua Euripidis: de quo verissime iudicavit L. Dind. in Praef. ad Xen. Mem. p. XIX. ed. Ox." (Dind.).

VI.

(p. 509 D. 371 B.)

379

Ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦσαι κατὰ
τὸν Λυκαβηττόν.

Photius p. 398, 11. Πάρνης· τὸ ὄρος Θηλυκῶς "Ἐστὶν Πάρνηθ' — Λυκαβηττόν." Ἀριστοφάνης Νεφέλαις καὶ ἐξῆς. "Dicuntur haec de Choro Nubium, quae procul e conspectu recedunt. Cf. Nub. 322. βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ' ἥδη γὰρ ὀρῶ κατιούσας | ἡσυχῇ αὐτάς. Quod autem Photius addit καὶ ἐξῆς, indicare videtur etiam in subsequenteribus Parnethis mentionem factam esse." (Be.).

ἔστιν Phot. ἐς τὴν Porson. ad Ran. 1088. παρὰ τὴν Naekius ad Choeril. p. 54. κατὰ τὸν Λυκαβηττόν] Redde Anglice, by way of Lycabettus. Qu. καὶ τὸν Λυκαβηττόν. Et sic corrigit Dind. ad Fragm. p. 509.

VII.

(p. 509 D. 372 B.)

380

Κεῖσσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω.

Photius p. 428, 27. et Suidas v. πηνίον· ζῦον ὁμοιον κώνωπι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις "Κεῖσσεσθον — βινουμένω." ἀντὶ τοῦ ξηροί. σκώπτει γὰρ τοὺς περὶ Χαιρεφώντα εἰς ξηρότητα καὶ ἀσθένειαν. οὗτο δὲ κώνωπος εἶδος ἐστὶ Σπεύσιππος ἐν τῷ β' τῶν ὁμοιοτήτων φησὶν οὕτως, Πηνίον· ἐμπίς, κώνωπι. Cf. Hom. II. v. 654. ὥς τε σκόληξ ἐπὶ γαίῃ | κείτο ταθείς. Minus certa haec haberi posse censet Dind., quum facile ad Nubes, in qua Chaerephontis quaedam partes sunt, ab aliis fabulis in quibus exagitatum eum fuisse novimus (v. schol. Plat. p. 331. ed. Bekk.) aberrari potuerit. Chaerephontem etiam in aliis

fabulis, Telmessensibus, Dramasin, Horis perstrinxit. V. schol. Plat. p. 331. ed. Bekk. "Videtur poeta Chaerephonti foedum amorem opprobrio vertisse, et fortasse una cum eo Socratem in illo versu exagitavit. — Et nescio an eum in hac fabula *πύξινον* vocaverit, siquidem schol. Vesp. 1413. dicit: *Χαιρεφῶντα δὲ τὸν πύξινον τὸν Σωκράτους ἐταῖρόν φησι· πάλιν δ' αὐτὸν εἰς ἀχρότητα διαβάλλων εἰσάγει μαρτυροῦντα τῇ ἀρτοπώλιδι.* Quod vix ad aliam quam hanc comoediam referri potest." (Be.) "Quod *Χαιρεφῶντα τὸν πύξινον* huc spectare dicit, non videtur recte factum. V. schol. Plat. p. 331. Mein. ad Eupol. II. 576." (H. Jacobi.)

κινουμένω Phot. Dind. Be. *βινουμένω* Suid. Quod recepi. Frequens hic error est librariorum.

381 (om. D. 377 B.) VIII.

Schol. Arist. Pac. 92. *Ἐρῃ δὲ καὶ ἐν ταῖς Νεφέλαις μετεωρολέσχας τοὺς φιλοσόφους, διὰ τὰ οὐράνια περινοοῦσιν.* Respicit ad Nub. 225. *ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.* 1503. 741. *περιφρονεῖ τὰ πράγματα.* Aliud est *περινοεῖν* (Ran. 958). Respicit fortasse grammaticus non tam hanc ipsam vocem quam rem. Saltem ob id studium castigantur Socrates discipulique ejus in superstite fabula v. 360. *οὐ γὰρ ἐν ἄλλῳ γ' ὑπακούοιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν | πλὴν ἢ Προδίκῳ.* et alibi.

382 (om. D. 374 B.) IX.

Schol. Arist. Pac. 347. *Φορμίων — αὐτοῦ μέμνηται δ' κωμικὸς ἐν Ἰππεῦσι καὶ Νεφέλαις καὶ Βαβυλωνίοις.*

383 (om. D. 380 B.) X.

Schol. Arist. Vesp. 1038. *Ἡπιάλος τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις* (sc. Νεφέλαις ἁ) *καὶ Θεσμοφοριαζούσαις.* Cf. Fr. 338.

384 (p. 509 D. 379 B.) XI.

Suidas, *Ὁ δὲ μετὸν αὐτῷ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔξόν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.* Idem Suidas (v. μετὸν) *μετὸν αὐτοῦ ex Ecclesiastis* citat v. 667. *πῶς γὰρ κλέψει μετὸν αὐτῷ;* Aristophanis mentionem ad Suidae glossam οὐ μὴ ληρήσεις (Nub. 366) jure pertinere suspicatur Bernhardt.

N H Σ O I.

De hujus quoque fabulae auctore ab veteribus criticis dubitatum fuit: vide locum grammatici modo memoratum et Pollucem, cujus verba ad Fr. 392. attulimus. Nomen autem huic comoediae ab choro impositum esse suspicor, quemadmodum Eupolis in *Πόλειςιν* urbes personatas introduxit. DIND.

Veteres criticos dubitavisse Aristophanis an Archippi haec esset comoedia indicavi supra p. 11. Conferatur praeterea Pollux IX. 89. *Ἐγὼ δ' εἶδον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπιέεται τὸ δράμα ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον.* Aliis tamen in locis Pollux auctoritate hujus fabulae tanquam germanae utitur, neque ceteri grammatici qui aliquid hinc petierunt dubitasse videntur; in ipsis autem fabulae reliquiis, quae sane exiguae sunt, nihil reperias quod Aristophane indignum sit. Itaque haec quidem quaestio in medio relinquenda est. Jam summam totius comoediae facile perspicias ex longiore Fr. XII., quod satis superque indicat poetam hic quoque pacis amorem civibus commendavisse et agricolarum proborumque civium causam contra viros populares egisse: confirmaturque haec conjectura etiam reliquis fragmentis. Tempus autem quo fabula sit acta vix satis certo definias, quandoquidem aetatis aequaliumque notationibus fere carent reliquiae. Non tamen videtur ante Ol. XCI. acta esse: nam inde ab illa aetate inclaruit Archippus (v. Hist. crit. com. p. 205.), cui temere et prorsus contra temporum rationem veteres criticos hanc comoediam vindicasse parum est consentaneum. Neque vero post Euclidis annum docta est comoedia. Documento est fabulae argumentum et chori ratio et indoles prorsus ad antiquam comoediam accommodata, vide Fr. IV. Induxit enim poeta in scenam Insularum chorum, quemadmodum Eupolis

in Πόλεσιν Urbes cum Atheniensibus societate junctas adhibuit. Insulae enim maris Aegaei, in quibus omnis vis et robur Atheniensium principatus positum erat, durissima usae conditione (nam quod Euphemus Atheniensis apud Thuc. VI. 85. dicit: καὶ γὰρ τοὺς ἐκτὶ συμμάχους, ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι, ἐξηγούμεθα Χίους καὶ Μηθυμναίους νεῶν παροχῇ ἀπτονόμεους, τοὺς δὲ πολλοὺς χρημάτων βιαιότερον φορᾷ, ἄλλους δὲ καὶ πάντῃ ἐλευθέρως συμμαχοῦντας, καίπερ νησιώτας ὄντας καὶ ἐδλήπτους, id speciosius quam verius dictum, maximeque ad minores insulas referendum est) statim post Siciliensem calamitatem ab Atheniensium societate defecerunt, ut Chius, Rhodus, Andrus, Euboea, aliae; propemodum omnes novas res moliebantur, ut Coreyra, Lesbos. At, cum Alcibiades, qui defectionis auctor et princeps fuerat, in gratiam Atheniensium rediisset insignesque victorias de Lacedaemoniis reportasset, etiam socii plerique sub potestatem Atheniensium redacti neque vero meliorem quam antea fortunam experti sunt; quin Athenienses, qua erant levitate superbiaque, graviora etiam onera sociis imposuerunt, quod Olymp. XCII. factum est. Circa illud igitur tempus poeta hanc fabulam docuisse videtur, in qua auctor fuit popularibus ut secundam fortunam aequo ferrent animo pacisque tranquillitatem belli dubiae fortunae praeferrent, neve insulas superbia ad defectionem cogerent. BE.

Etiam Platonis et fortasse Archippi fabularum titulus fuit Νῆσοι, Epicharmi Νᾶσοι.

385

(351 D. 391 B.)

I.

Etymol. M. p. 333, 33. Ἐλυμος: σπέρμα τι δ' ἐψοντες οἱ Ἀδάκωνες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Νήσοις. παρὰ τὸ ἔλος ἔλυμος. χαίρει γὰρ ἐν ὑγροῖς τόποις καὶ ἐν ἔλεσι φέσθαι.

386

(348 D. 385 B.)

II.

Ἄλλ' οὐ τυγχάνει

ἐπιδημος ὢν.

Etymol. M. p. 338, 52. Ἐνδημος: ὁ μὴ ἀποδημῶν· ἐπίδημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις

“Ἄλλ’ οὐ — ἐπίδημος ὢν.” λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος
ὅτι οὐκ ἐπίδημεῖ Ἰσθμοῖ, κυρίως εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ
Ἰσθμιος ὁ θεὸς ὡς διὰ παντὸς ἐκεῖ διατρίβειν. τυγχάνουσιν
cod. Dorv. Ita Bothius: * * ἄλλ’ οὐ τυγχάνει γ’ ἐπίδημος ὢν.

III.

(353 D. 393 B.)

387

Hesychius, Θύρσος: αὐλητὴς ἦν, γυναῖκα ἔχων ἐταῖραν.
Θύρσου κυνῆ (Θυρσοκύνῃ cod. Θύρσου κυνῆ Musur. Θύρσου
γονῇ Bergk. Dind. Θύρσου κόμη Bo.): Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις
(γῆσ . . cod.), οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ’ ἀντὶ τοῦ φύλλα
εἰπεῖν καὶ κλάδους, Θύρσοι: κλάδοι, λαμπάδες, λῆγνα. Bergkio
dittographia in hoc loco videtur fuisse, Θύρσου γυνῆ et Θύρ-
σου γονῆ, i. e. germina, folia tenera. Fortasse Θύρσου
γυνῆ pro Θύρσου γονῆ ludens dixit παλλακῆν ejus notans, cum
allusione ad proverbiale dictum Ἄιδος κυνῆ, de quo v. ad
Ach. 390. λαβὲ — Ἄιδος κυνῆν. Cf. Fr. 273. Κύλλον πήρα.
Lysippi comoediae titulus fuit * Θυρσοκόμος.

IV.

(349 D. 383 B.)

388

Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννεοφυῖα βαδίζει.

Phot. p. 311, 15. et Suid. Ξυννένοφε: ἐπινεφῆ καὶ συν-
νεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης — ἐν Νήσοις “Ὡς —
βαδίζει.” ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα. Hesychius, Ξυννενο-
φυῖαν: σκυθρωπῆν. Νένοφα ex Aristophane memorat etiam
Herodianus ap. Eust. p. 127, 27. Cf. ad Fr. 46. Adde Eust.
p. 143. et p. 149. Ad insularum recensum haec refert Bergkius,
fingi hic insulam aliquam ratus ab Atheniensibus male tracta-
tam moestam demissoque vultu incedere. Cf. ad Ach. 642.

Ξυννεοφυῖα] Cf. Fr. 46. καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ’ εὖ.
Av. 1502. ξυννέφει (ὁ Ζεὺς).

V. VI. VII. (345 D. 387—389 B.) 389 — 391

Θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας.

Οὐ ταυτὸν ἐστὶν ἀλμάδες καὶ στέμφυλα.

Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττον ἐστὶν ἢ ἀλμάδας.

Pollux VI. 45. Καὶ θλαστὰς δὲ ἐλαίας ἐν Νήσοις ἐν εἴροις
Ἀριστοφάνους. Athen. epit. II. p. 56 B. Μνημονεύει τῶν θλα-
στῶν ἐλαῶν (ἐλαιῶν libri) Ἀριστοφάνης “Θλαστὰς ποιεῖν

ἐλάας." πάλιν "Οὐ ταυτὸν — στέμφυλα." καὶ μετ' ὀλίγα "Θλαστὰς — ἀλμάδας." Omnia haec fragmenta ad eandem fabulam pertinere censet Bergk. Recte monuit idem differre ἀλμάδας sive κολυμβάδας olivas, quae sale condiri soleant, ab olivis θλασταῖς sive στεμφύλοις, quae sole torreantur.

Cf. Polioch. com. IV. 590. λάχανα τῶν αὐτοχθόνων | θλαστή τ' ἐλάα.

V. 1. ἐλαίας vulg. ἐλάας Dind. V. 2. στέμφυλα] I. q. θλασταὶ ἐλάαι, ut videtur. V. 3. κρεῖσσον libri. κρεῖττον Dind. ἀλμάδος libri. ἀλμάδας H. Steph. in Thes. I. 374 E. Correxī ἡ ἀλμάδας. Idem suadet Herwerden. De ista crasi v. Elmsl. ad Ach. 612. Sic ἡ ἀμάρτημα Philem. IV. 18. Qu. κρεῖττον ἤπερ ἀλμάδας. Vel θλαστή (aut θλασταὶ) γὰρ ὄνον κρεῖττόν ἐστιν ἀλμάδος (ἀλμάδων). Vel θλασταὶ δ' ἐλάαι κρεῖττονες τῶν ἀλμάδων. Vel denique θλαστή δ' ἐλάα κρεῖττόν ἐστιν ἀλμάδος.

392

(350 D. 390 B.)

VIII.

Pollux IX. 89. Ὡς δ' ἐπὶ τῶν κερμάτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ ἤμισα τῷ ἐνικῷ ἐχρώντο, οὕτως ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ (ἴμο τοῦ ἀργυρίου) τῷ πληθυντικῷ· τὰργύρια γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἦν τις εὔροι παρ' αὐτοῖς, ἐγὼ δ' εὔρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα ὥς [Ἀριστοφάνους] οὐ γνήσιον. Idem VII. 104. Εὔρηται δὲ καὶ ἀργύρια ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις. Idem III. 86. Ἀργύρια δὲ κατὰ πληθὺς ἤμισα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· εὔρηται δέ που. Cf. Fr. 227. 261.

393

(352 D. 392 B.)

IX.

Pollux X. 47. Θρανοί, θρανία, θρανίδια ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους. Bergkio videtur comici auctoritate ad tertium solum vocabulum θρανίδια firmandum uti. Cf. ad Fr. 478. 506. Utrum omnes has voces usurpaverit comicus non liquet; fortasse tantum ultimam.

394

(343 D. 382 B.)

X.

A. Τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δὲ ποῦ;

B. Αἰδὼ κατ' αὐτὴν ἣν βλέπεις τὴν εἴσοδον.

Schol. Arist. Av. 297. Εἴσοδος δὲ λέγεται ἢ ὁ χορὸς εἴσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ (εἰς τὴν σκηνὴν Mein.). καὶ ἐν ταῖς Νήσοις "Τί σὺ —

είσοδον." "In exordio fabulae haec legebantur ante chori parodum, ususque videtur poeta hac occasione ita ut viginti quattuor chori personas, quae in scenam prodibant, insularum prae se ferentes speciem recenseret, quemadmodum fecerat Eupolis in Urbibus (*Πόλειςιν*)." (Be.) Similiter in Nubibus, Vespis, et Avibus chori personae speciem earum indutae intrant. "Ex colloquio duorum qui advenire vident chorum Insularum." (Bo.) Cf. Nub. 326. Av. 297.

είσιν δέ που αἰδῶ — vulg. Inter duas personas distribuit Reisig. Conj. p. 160. prob. Dobr. II. 254. κατ' αὐτήν] Fort. παρ' αὐτήν. Cf. Nub. 326. ἦν βλέπεις] Malim ἦ (ἦ) βλέπεις. τὴν εἴσοδον] Cf. Av. 297. οὐκέτ' ἔστι ἰδεῖν ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον. Nub. 324. τί τὸ χρεῖμα; | ὥς οὐ καθορῶ. ΣΩ. παρὰ τὴν εἴσοδον. ΣΤ. ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.

XI.

(347 D. 386 B.)

395

Καταλιπὼν Παναίτιον

πίθηκον.

Schol. Arist. Av. 439. "Βοικε δὲ Παναίτιον κωμωδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις "Καταλιπὼν — πίθηκον." ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον. Iisdem fere verbis utitur Suidas in διαθήκην διαθώμεθα. "Πίθηκος videtur Panaetius vulgo audivisse non tam propter vafum ingenium quam propter oris turpitudinem formaeque dedecus, quemadmodum scholiasta dicit ad Av. 441. ὁ Παναίτιος μάγειρος καὶ μικροφυῆς ἦν. et supra ex Didymo: καὶ Δίδυμος, ὅτι αἰσχρὸς τις τὴν ὕψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ πλησιάζομενος συνέθετο ἐπὶ φίλων κτλ. Μάγειρος autem quod dicitur, potius ad artem quam pater professus erat referendum censeo: ipse enim Panaetius servos cultris faciendis aluisse videtur. Hinc Aristophanes: ἦνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο | ὁ μαχειροποιός, quemadmodum Cleophon λυροποιός, Hyperbolus λυγροποιός vocatur. De fabulae tempore si recte statui, Panaetium absentem perstrinxit; nam non dubito quin idem ille sit quem ex Andocide cognoscimus mysteriorum profanatorum accusatum et in exilium ejectum esse." BE. Diversus ab hoc Panaetius dux Equitum, qui honorifice compellatur Eq. 243. Cf. ad Av. 440.

᾽Ω μῶρε μῶρε, ταῦτα πάντ' ἐν τῇδ' ἐνι,
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ ἵκαστον ἐν τῷ γῆδίῳ
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν παραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,
ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων 5
τρυγός τε φωνῇ ἐς λεκάνην ἡθουμένης,
ὄψω δὲ χρῆσθαι σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθυΐδια
τριταῖα πολυτίμητα βεβασανισμένα
ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτου. 10

Stobaeus LV. 7. vol. II. p. 405. Ἀριστοφάνους Νήσων “᾽Ω μῶρε — παρανομωτάτη.” Codex Parisinus optimus νησῶν: ut dubitari possit utrum Νήσων an Φοινισσῶν corrigi oporteat. DIND.

V. 1. ὦ μῶρε μῶρε, —] Cf. Av. 1238. ὦ μῶρε μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας. Plaut. Bacch. IV. 7. 16. ‘O stulte stulte, nescis nunc vaenire te’ ἐν τῇδ’] I. e. ἐν τῇ εἰρήνῃ, de qua hic agit Stobaeus. Cf. Hor. Epod. II. 1. ‘Beatus ille qui procul negotiis | Ut prisca gens mortalium | Paterna rura bobus exercet suis | Solutus omni foenore.’ V. 2. τοῦτον libri. πρῶτον Mein. Fr. Com. V. 65. et G. A. Hirschig. ἀργὸν αὐτὸν Bergk., post ἐν ἀγρῷ aegre ferens inferri ἐν τῷ γῆδίῳ. Sed ἐν ἀγρῷ valet rure, ἐν γῆδίῳ in agello. Sic Anaxil. III. 346. ἀπόλλυμαι· τρέφω γὰρ ἐν ἀγρῷ χωρίον. Noster Fr. 114. ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν. Plut. Mor. p. 790 B. ἔματιον δ’ ἀναλαβόντα καὶ καμπύλην ἐν ἀγρῷ διατρέβειν. Jure non offendit in verbis ἐν ἀγρῷ Meinekies Fr. Com. V. 65. Aliud, inquit, est ἀγρός, aliud γῆδιον. Correxī ἵκαστον. γῆδίῳ] γῆδίῳ vulg. Cf. Pac. 570. V. 4. ζευγάριον — βοοῖν] Cf. Fr. 120, 1. ζευγάριον βοεικόν. Ach. 1022. V. 5. προβάτων vulg. προβατίων Grot. Cf. Pac. 535. κίττω, τρυγολίπου, προβατίων βληχωμένων. V. 6. τρυγός codd. αἰγός Trincavell. φωνῇ] Qu. φωνῆς, nisi φωνῇ etiam ad προβατίων βληχ. referendum. Quod si fiat, delenda erit virgula post βληχ. Qu. αἰγός τε φωνῇ ἐς στάθμην ὠθουμένης (aut αἰγῶν — ὠθουμένων). ὠθουμένης vulg. Dedi ἡθουμένης. Cf. Epilyc. com. II. 889. Χίος καὶ Θάσιος ἡθούμενος. Idem suadet Herwerden. Qu. ἰθουμένης. V. 7. ὄψων libri. ὄψω Salmas. Exerc. Plin. p. 316. δὲ ed. Gaisf. (ex codd.?) Mein. Dind. τε edd. priores. σπινιδίοις libri. σπινιδίοις Salmas. σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις] Cf. Pac. 1149. καὶ ἔμοῦ δ’ ἐνεγχάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὸ σπίνω. Ephipp. com. III. 325. τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνωις. Av. 1179. 1180. Pac. 531. V. 8. ἰχθυΐδια] Cf. βοτρυῖδιον, σικυῖδιον, ἐγγελύδιον. V. 9. πολυτίμητα] Qu. πολύτιμα

ἄτα. βεβασανισμένα] I. e. 'librata, perpensa.' V. 10. ἐπ' libri. Dind. Be. ὑπ' Gaisf. ἐν Boisson. Quod et ipse conjeceram. παρανομασίῃ vulg. Correxī παρανομασίῃ. Causa erroris obvia est.

XIII.

(346 D. 384 B.)

397

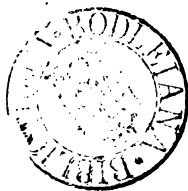
Λέξεις ἄρα

ὥσπερ τὰ παιδί', 'Ἐξεχ', ὦ φίλ' ἦλιε.

Suidas, 'Ἐξεχ', ὦ φίλ' ἦλιε: κωλάριον τι παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις "Λέξεις — ἦλιε." Eust. p. 881, 42. Κωλάριον οὖν τι παροιμιῶδες ἄλλος Διονυσίος φησιν ἐπὶ παιδίων (παιδίων?) λέγεσθαι δηλοῦν ἐξέχειν, ὃ ἐστὶν ἐπιτεταλκέναι, τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης "Λέξεις — ἦλιε." ἤγουν ἀνάτειλον. Cantilenam illam popularem Bergkio videtur adhibuisse comicus ut quam tristi fortuna respublica uteretur ostenderet.

V. 2. ἔξεχ' —] Cf. Stratt. com. II. 781. εἰθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, | ὅταν λέγωσιν, 'Ἐξεχ', ὦ φίλ' ἦλιε etc. Zenob. VI. 42. Χαῖρε, φίλον φῶς. Vesp. 771. ἦν ἐξέχῃ | εἰλη κατ' ὄρθρον. 1377. ὄξος μὲν οὖν τῆς δαδὸς οὗτος ἐξέχει. Dem. p. 1071. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν (in lege). Herod. VIII. 137. ἦν γὰρ — ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος. 'Ἐξέχειν intransitivum est ut ἀπέχειν, ἀνέχειν, διέχειν, παρέχειν, et ipsum ἔχειν.

ὥσπερ τὰ παιδί'] Cf. Av. 1150.

Ο Λ Κ Α Δ Ε Σ.

HOLCADES ex antiquioribus poetae fabulis fuit. Scrip-
tor argumenti Pacis, Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς κωμωδίας ἐστὶ
τοῦτο· συμβουλεύει Ἀθηναίους σπείσασθαι πρὸς Λακεδαιμο-
νίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρή-
νης Ἀριστοφάνης τὸ δράμα τέθεικεν (καθεῖκεν?), ἀλλὰ καὶ
τοὺς Ἀχαρνεῖς καὶ τοὺς Ἰππέας καὶ Ὀλκιάδας, καὶ πανταχοῦ
τοῦτο ἐσπούδακε τὸν δὲ [1. τὸν τε] Κλέωνα κωμωδῶν τὸν
ἀντιλέγοντα καὶ Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον ἀεὶ διαβάλλων.
Scholia in Holcádes memorantur ab scholiasta Avium et
Lysistratae. V. Fr. 372. 373. [418. 424.] DIND. Inconsulto ad
hanc fabulam, quae docta fuerit Lenaeis Ol. 89, 1. eodem anno
quo Nubes, spectare arbitratur Bergkiius versus in parabasi
Vesparum 1037 sq. Bothius nomen hanc fabulam censet a
navibus onerariis habere quibus advectum sit frumentum ex
Euboea (Vesp. 715.) demagogis auctoribus et viritim divisum
populo archonte Isarcho, qui illuc in expeditionem missus
esset Ol. 89, 1. quo anno Nubes Dionysiis magnis actae sunt.

398

(360 D. 404 B.)

I.

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχωρ' ἐκλέγει τ' ἀεὶ
ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς ὥσπερ Διός.

Anecdota Bekkeri p. 474, 31. Ἀχῶρα: τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ
καὶ τῷ γενεῖῳ πίτυρα. Ἀριστοφάνης Ὀλκασίν "Ἀδαχεῖ
γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγεται ἐκ τοῦ γενείου τὰς
πολιὰς τοῦ Διός." ἀρσενικῶς δὲ λέγεται ὁ ἀχῶρ. Phot.
p. 8, 1. Ἀδαξῆσαι: τὸ κῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι, καὶ
ἀδαχεῖν τὸ κῆθαι. "Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέ-
γει τ' ἀεὶ" Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκασίν. Eadem grammaticus

Bekkeri tradit p. 340, 28. et Suidas, nisi quod hic ἐν ταῖς Ὀλκάδων omittit et apud illum ἀχώρα (ἔχορα codd. duo Suid. et Toup.) scriptum est. Etymol. M. p. 182, 17. Ἀχώρα (Ἀχορα cod. Leid.): ἀρσενικῶς, τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενεῖω πίτυρα. Ἀριστοφάνης “Ἀδαχῇ [ἀδαχῇ M. ἀδιεχῇ V.] γὰρ αὐτοῦ τὸν ἔχορ’ ἐκλέγεται’ αἰεὶ ἐκ τοῦ γενείου. Vera igitur versus scriptura est,

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἔχορ’ ἐκλέγει τ’ αἰεὶ.

Ἀχορα enim, non ἀχώρα, dixisse veteres diserto constat Herodiani testimonio apud Arcadium p. 20, 20. Τὰ εἰς ὡρ πάντα βαρύνονται, Νέστωρ, Ἐκτώρ, Κάστωρ, ἔχωρ, τὸ τῆς κεφαλῆς πίτυρισμα. τὸ μέντοι ἰχώρ ὀξύνεται. Recte igitur Hesychii codex, nisi quod vitioso accentu, ἀχώρα: τὰ πίτυρα, ubi Musurus ἀχώρα, qua forma recentiores demum Graeci, invitante ἰχώρος vocabuli similitudine, usi sunt. Ad hoc pertinet Suidae notatio, Ἀχώρ: τὸ πίτυρῶδες τῆς κεφαλῆς παρὰ τὸ ἔχνη ἀχνῶρ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν ἀχνῶρ. κλίνεται δὲ ἀχνῶρος διὰ τοῦ ω μέγαν ὡς ἰχνῶρος τοῦ σεσηπτότος αἵματος. Constans haec est in libris medicorum inde ab Hippocrate usque ad infimae aetatis auctores scriptura, non ferenda apud Hippocratem, Galenum aliosque antiquiores, facilius excusanda apud Alexandr. Trall. I. p. 14. 15. Paul. Aegin. p. 56, 29. 56, 45. 147, 34. 250, 4. similesque scriptores. DIND. Ex simili loco aliquo sumptus Dindorfio videtur versus sine fabulae nomine allatus ab Suida et gramm. Bekkeri p. 468, 19. (Fr. 624 B.) εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν.

V. 1. Hesychius, Ἀδαχῇ: κηῖ, κνήθει [τῇ] κεφαλῇ. V. Pierson. ad Moerin v. Ἀδαγμός. ἐκλέγει τ’ αἰεὶ grammaticus Bekkeri p. 340, 28. Phot. et Suid. Dind. ἐκλέγεται’ αἰεὶ Etym. M. ἐκλέγεται gramm. Bekk. p. 474, 31. Cf. Eq. 908. ἐγὼ δὲ τὰς πολιὰς γέ σου ἔκλεγων νέον ποιήσω. Ubi Cleon adulatur Plebem. Et fortasse id ipsum facere et hic fingitur. τὸν ἔχορ’] Anglice, ‘the scurf.’ V. 2. τοῦ Διὸς] τοῦδε Διὸς (sc. τοῦ Δήμου ὡς περ Διὸς) Dobr., αὐτοῦ de Pnyce (ἐν τῇ πυκνῇ) intelligens. (Quod probat Mein.) τὰς πολιὰς τὰς τοῦ Διὸς proponit Bergk., sed deleri τοῦ Διὸς malit. (Cui non assentior.) τὰς γε πολιὰς τοῦ Διὸς Both. Correxī ὡς περ Διὸς. Minus placeret ὡς τοῦ Διὸς. Cf. Fr. 518, 13. καὶ θύομέν γ’ αὐτοῖσι τοῖς ἐναγίστασιν | ὡς περ θεοῖσι. Bothius confert Ter. Phorm. II. 2. 29. ‘Ea qui praebet, non tu hunc habebas plane praesentem deum?’ Possis etiam νῇ τὸν Δία.

399

(366 D. 414 B.)

II.

Antiatticista Bekkeri p. 82, 23. Ἀλμαία: Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν “ἄλμαϊαν πιών.” Phrynichus ibidem p. 22, 28. Ἀλμαίαν: τὴν ἑλλην, ὡς Ἀθηναῖα Ἀθηναία, πύλη πυλαία, ὥρα ὥραία. Cf. ad Fr. 403.

400

(359 D. 403 B.)

III.

Κάπτοντα, μιστούλλοντα, διαλείχοντά μου
τὰ κάτω σπατάγγην.

Athen. III. p. 91 C. Ἀριστοτέλης δέ φησι τῶν ἐχίνων πλείω γένη εἶναι, ἐν μὲν τὸ ἐσθιόμενον, ἐν ᾧ τὰ καλούμενά ἐστιν ᾧ, ἄλλα δὲ δύο, τό τε τῶν σπατάγγων (σπαταγγῶν Mein.) καὶ τὸ τῶν καλουμένων βρυσῶν (βρύσσων Bo., coll. Schneider. ad Arist. III. 214.). μνημονεύει δὲ καὶ τῶν σπατάγγων ὁ Σώφρων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν οὕτως “Δαρδάπτοντα — σπατάγγην.” Photius p. 529, 23. Σπατάγγαι: ἰχθύες τινές· οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius, Σπατάγγαι: οἱ μεγάλοι ἐχίνοι οἱ θαλάσσιοι. Apud Aristotelem σπάταγγοι (sic) H. A. IV. 5. 2. ἄλλα δὲ δύο γένη (ἐχίνων), τό τε τῶν σπατάγγων (al. σπαταγιών) καὶ τὸ τῶν καλουμένων βρυσῶν (al. βρυσῶν).

V. 1. δαρδάπτοντα libri. δάπτοντα Porson. Dind. Quod parum satisfacit. Qu. δάνοντα, δείροντα, κείροντα, κάπτοντα (Fr. 486), κόπτοντα, aut κνάπτοντα (vellicantem). Lectio δαρδάπτοντα orta forsan est e dittographia κνάπτοντα (supr. γνάπτ.). Vox nihili est δάπτοντα. Δαρδάπτειν legitur Nub. 711. καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν (οἱ κόρυες). Ran. 66. τοιοῦτοσί τοι νῦν με δαρδάπτει πόθος. Praecesserat fortasse ἡσθόμεν aut ἡσθόμεν ἐγὼ | —. διαλείχοντα] Cf. Vesp. 904. ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. Eq. 1034. λήσει σε κυνηδὼν — τὰς νήσους διαλείχων. μου] Sc. τοῦ Ἀήμου, opinor, ejus partes inferiores (i. e. τὰς νήσους) vellicat et depascitur σπατάγγου instar demagogus aliquis. Cf. Eq. 1030 sq. Vesp. 904. V. 2. τὸν κάτω σπατάγγην vulg. Ita Bothius: — διαλείχοντα τὸν | κάτω σπατάγγην, de articulo sic collocato coll. Eccl. 452. Qui spurcitiam subesse suspicatur. Corrigendum proculdubio τὰ κάτω (sc. μέρη, partes inferiores) σπατάγγην. Scilicet subjectum est σπατάγγην. Causa vitii obvia est. Quum natate nequeant echini, Epicharmus (Athen. III. 31 C.) ad eos transtulit proverbium περὶ βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. Unde hic τὰ κάτω. σπατάγγην P. σπαταγγήν V. L. σπατάνην B. C. Eadem nominis terminatio est piscis σαπέρδης dicti.

IV.

(363 D. 407 B.)

401

Καὶ κολλύραν τοῖσι γέρουσιν διὰ τοὺν Μαραθῶνι τροπαῖον.

Athen. III. p. 111 A. *Τῆς (τοῦ?) δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου (μνημονεύει) Ἀριστοφάνης — ἐν Ὀλκάσι “Καὶ κολλύραν — τροπαῖον.”* Cf. Apost. VII. 92. Suid. Phot. Etym. M. 373, 19.

τοῖς codex. τοῖσι Elmsl. ad Ach. 343. *περῶσιν]* γέρουσιν ipse dudum correxi ad Ach. 696. Idem proponit Bergk. Cf. etiam ad Fr. 423. *γέρουσιν* legitur Lys. 652. etc. Sententiam requirere vocem senibus significantem monuit Fritzsche ad Thesm. 806. Bothius τοῖς *πηροῖσιν* suadet. *τοὺν Μαραθῶνι τροπαῖον]* τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου Elmsl. Dind. Cobet. Vulgatam jure tuetur Bergk. Cf. etiam Vesp. 711. *ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου.* Eq. 1334.

V.

(365 D. 411 B.)

402

*Σκόμβροι, * κολῖαι, λεβῖαι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυννίδες,*
(ὀρφῶς).

Athen. III. p. 118 D. *Μνημονεύει δὲ τῶν μύλλων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι “Σκόμβροι — θυννίδες.”* Respicit Pollux VI. 48. Cf. Mein. Fr. Com. III. 573. In fine versus sup-
 plendum forsitan ὀρφῶς. Cf. Cratin. II. 109. *θύννος, ὀρφῶς, γλαῦκος.*

σκόμβροι — θυννίδες] Cf. Mnesim. III. 569. *σκόμβρος, θυννίς. κολῖαι]* Suspectum. Corrigendum videtur *κοχλῖαι* (Angl. cockles, mussels). Cf. Philyll. II. 865. *σκόμβροι, κοχλῖαι.* Nisi praestat *γλαῦκοι.* Cf. Cratin. II. 109. *θύννος, ὀρφῶς, γλαῦκος.* Aut *σπάροι, αἰολῖαι* (ut in Mnesimachi loco). Cf. Ephipp. III. 330. (v. 5.) *σπάρος, αἰολίας, θρᾶττα.* Mnesim. III. 570. (40) *σπάρος, αἰολίας, θρᾶττα.* *λεβῖοι* libri. *λεβῖαι* Dind. Cum voce *λεβίας* cf. *ξιφίας, ἐμίας, ἀνθίας, τριχίας. αἰολίας, κολίας.* *λεβῖαι, μύλλοι]* Cf. Ephipp. III. 330. (4) *φάγρος, μύλλος, λεβίας.* Mnesim. III. 570. (40) *μύλλος, λεβίας, σπάρος, αἰολίας.* Diph. IV. 381. (9) *ἀποζέσας σίλουρον ἢ λεβίαν.* *σαπέρδαι]* Cf. Fr. 793. *τὸν σαπέρδην ἀποτίλει χρή* etc. Diph. IV. 406. *εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας.* Archipp. II. 722. *τοὺς μαιώτας καὶ σαπέρδας καὶ γλάνιδας.* Timocl. III. 600. *σαπέρδαις — πλατυρρόνχοις τισίν.* Notandum produci antepenultimam. Quod ad formam vocis, cf. *σπατάγγης* Fr. 400. *θυννίδες]* Cf. Stratt. II. 768. *θυννίδες.* Anaxandr. III. 184. *θυννίδες ὀπταί.* Nicoch. II. 845. *τὰς πρημνάδας τὰς θυννίδας.* Cratin. II. 109. *θυννίς.* Mnesim. III. 569. Antiph. III. 43.

403

(366 D. 412 B.)

VI.

ᾧ κακοδαίμων ἦτις ἐν ἄλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη.

Athen. VII. p. 329 B. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὀλκάσιν “ᾧ κακοδαίμων — ἀπεβάφθη.” τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἄλμην, ὡς καὶ ἐν Σγηξίν ὁ αὐτός φησι ποιητής· Καὶ γὰρ πρότερον δις ἀνθρακίδων ἄλμην πιών. In Vespis v. 1127. legitur καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος. Abs qua scriptura quum discedat Athenaeus, videndum est ne Holcadum locum quendam in mente habuerit, de quo Antiatticista Bekkeri p. 82, 23. Ἀλμαία: Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν “ἀλμαίαν πιών.” Phrynichus ibid. p. 22, 28. Ἀλμαίαν: τὴν ἄλμην, ὡς Ἀθηναῖα, πύλη πυλαία, ὥρα ὥραία. DIND. Ad Vespas haud dubie referendus est iste versus, sed corrigendum est ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος, nisi memoria lapsum esse Athenaeum statuamus. Non ἀνθρακίδας, sed ἐπανθρακίδας, vocabant Attici pisciculos istos tostos, neque ἄλμην bibebant (ἐπινον), sed in eam pisciculos immergebant (ἐνέβαπτον). Cf. Lys. 946. κάμισ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἐψήσας μύρον.

ὁ κακόδαιμον libri. ὁ κακοδαίμων Brunck. δοσις libri. Corrigen- dum ἦτις (sc. τριχίδων), et fortasse πρώτη pro πρῶτον. ἀπεβάφθη] Fort. ἐνεβάφθη. Cf. Fr. 179. εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος etc. Cratin. II. 95. εἰς ἄλμην — ἐμβαπτον. Archedic. com. IV. 436. ἄλμης — εἰς ἣν ἂν ἐμβαψαιτο πᾶς ἐλευθέρως. Sed Athen. VII. p. 329. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον etc.

404

(368 b D. om. B.)

VII.

Etym. Flor. ap. Miller. p. 225. ex Holcadibus afferuntur verba “Βαβαί, Ἀάκων, ὡς ἀμφοτέρων ὑμῶν πρὶν ἢ τὰ πράγματ' οἰσνπηρὰ καὶ βαρύσταθμα.” V. Dind. Praef. p. XIV. ed. 1869.

V. 1. βαβελάκων codex. Correxerit Miller. V. 2. πρηνή codex. Correxerit Dind. V. Dind. Praef. p. XIV. ed. 1869.

405. 406

(358 D. 401. 402 B.)

VIII. IX.

Τί δαὶ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;

Eust. p. 1423, 4. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου καὶ οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει, περδικοτροφεῖον, οἶον “Τί — φέρεις.” Ex Holcadibus haec esse sumpta ab Polluce edocemur X. 159. Καὶ

οἰκίσκον δὲ ὀρνίθιον καὶ οἰκίσκον περιδικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ἔφη. Οἰκίσκος ex Pelargis attulerunt Harpocratio et Photius. DIND.

τί δὲ vulg. τί δαί Br. τίνοι δὲ Bo. ποῖ δὴ Be. Possis etiam τί δὴ, τί δὲ δὴ, τί δὲ σύ. Sed maxime placet τί δαί. Cf. e. g. Eccl. 978. τοῦ δαί δεόμενος δ᾿δ' ἔχων ἐλήλυθας; οἰκίσκον] Cf. Fr. 431. Metag. II. 753.

X.

(368 D. 410 B.)

407

Σπυρίς οὐ μικρὰ καὶ κωρυκίς, ἥ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

Eust. p. 1534, 47. Κώρυκον δὲ τὸν θύλακον λέγει. — οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ κωρυκίδα τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι παράγοντες καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην “Σπυρίς — ἐγείρει.” Ex Holcadibus haec esse petita ex Pollucis verbis colligitur X. 172. Εἵποις ἂν — καὶ κωρυκίδα, ὥς ἐν ταῖς Ὀλκάσιν Ἀριστοφάνους. DIND.

μικρά] Qu. σμικρά. ἥ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει] Cf. ad Plut. 541. ἥ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. Eupol. II. 437. τοιόνδε ταῶν, δς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. Soph. Fr. 804. ἐπεγειρομένων κερχίδος ὕμνοις, ἥ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. ἥ καὶ τοὺς μάττοντας] Qu. ἥ τοὺς λιμώττοντας, αὐτὴ τοὺς μὴ μάττοντας. Vulgatam non intelligo, in qua offendit etiam καί.

XI.

(364 D. 408 B.)

408

Ἀράκους, πυρούς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἶρας, σεμίδαλιν.

Galenus περὶ τροφῶν δυνάμεως vol. IV. p. 316. ed. Bas. (p. 329. ed. Charter.) Περὶ ἀράκων. τὴν ὑστάτην συλλαβὴν τοῦ τῶν ἀράκων ὀνόματος διὰ τοῦ κ γεγραμμένην εὐρίσκομεν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὀλκάσιν, ἔνθα φησὶν “Ἀράκους — σεμίδαλιν.” παραπλήσιον δ' ἐστὶ τὸ σπέρμα τῷ τῶν λαθύρων, καὶ τινὲς γ' οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτό. “De ἀράκω et ἀράκω v. Schneider. ad Theophr. III. 687.” (Dind.) Cf. Pher. II. 345. κνάμους, ἀράκην (ἀράκους?), ζειὰς, αἶρας, ἀκεάννους (σεμίδαλιν?). Poll. VII. 21. τῇ δὲ ἀρτοπώλιδι ἀνῆκει ἔλευρα, ἄλφита, ὀλῦραι, ζειαί, σεμίδαλις, χόνδρος, κρίμνα, πάλη, ἀφ' ἧς καὶ τὸ πάλημα (Fr. 797. παλημάτιον). Dicuntur autem haec quoque de frumenti copia quam onerariae naves advenxerunt, et nescio an hic versus cum priore (Fr. IV.) sit coniungendus in unum: Ἀράκους, πυρούς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἶρας, σεμίδαλιν, | καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν [I. γέρονσιν] διὰ τοῦν Μαραθῶνι τροπαῖον.” BE.

ἀράκους] Hinc fortasse aut ab eadem stirpe venit Gallicum haricots, Anglice haricot beans. Quod ad formam vocis, cf. φράκοι. πυρός — χόνδρον] Cf. Anaxandr. III. 184. πυρῶν — χόνδρον. ζειᾶς, αἴρας] Cf. Pherecr. II. 345. ζειᾶς, αἴρας, ἀκειάντους (σεμόδαλιν?). αἴρας] Diog. L. VI. 4. 6. ἄτοπον ἔφη, τοῦ μὲν σίτου αἴρας ἐκλέγειν καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τοὺς ἀχρεῖους, ἐν δὲ πολιτείᾳ τοὺς πονηροὺς μὴ παραιτεῖσθαι. Cf. Fr. 479. κόσκινον αἰρόπινον.

409

(371 D. 417 B.)

XII.

Harpocrat. Ἐπίγειον: — τὰ πρυμνήσια ἐπίγεια ἔλεγον. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι.

ἐπίγειον codd. Med. et Vrat. Bekk. ἐπίγνον vulg. tuetur Bergk. in ed. min., coll. Boeckh. Inscr. nav. p. 162. Cf. ad Fr. 71.

410

(369 D. 415 B.)

XIII.

Hesychius, Ἀπεσφакέλισεν: ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν. οἱ δὲ ἱατροὶ τὴν ἐκ σήψεως (ὄψεως cod.) μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη [ἐπ. ?]. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. Suidas, Ἀπεσφакέλισεν: οἱ μὲν γραμματικοὶ (ἱατροὶ Dind., ut in Bekk. Anecd.) ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάμισεν. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη [ἐπ. aut προσ. ?]. Gramm. Bekk. p. 422, 25. Ἀπεσφакέλισεν: οἱ μὲν ἱατροὶ [γραμματικοὶ ?] ἐσάπη. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσφενδόνησεν. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Zonaras I. 270. Ἀπεσφакέλισεν: αἰφνίδιον [αἰφνιδίως ?] ἀπέθανεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη [ἀπεσπάσθη Jacobi] φασίν. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ὠκλασεν. οἱ δὲ ἱατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν λέγουσιν. Etymol. M. p. 120, 13. interpretatur προσεσπάσθη [προσ. aut ἐπ. ?], ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν, οἱ δὲ ἱατροὶ ἀντὶ τοῦ ἐσάπη. DIND. Adde Anecd. Par. IV. 179, 27. V. Ruhnken. ad Tim. p. 123. Parum inter se congruere grammaticorum interpretationes vix est ut moneam.

411

(355 D. 394 B.)

XIV.

Πρώην ἐραμιστὰς ἐστιῶν ἤψησ' ἔτνος.

Phot. p. 11, 22. Ἐρανίσας: Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. ἐραμιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἔρανου μετέχων καὶ τὴν φορὰν ἦν ἐκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρων.

Ἐρανιστάς: ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης *Ὀλκάσιν* “*Πρώην — ἔττος*.” Adde Cramer. Anecd. Paris. IV. 135, 21. Cf. Nub. 409. ὠπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κοῦ σχάζω αὐτήν (κατ’ οὐκ ἔσχων vulg.) ἀμελήσας, etc.

XV.

(356 D. 399 B.)

412

Ἐπεὶ δ’ ἐγενόμην οἵπερ ᾗ’ ἐπὶ ξύλα.

Photius p. 57, 8. *Ἦια*: δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμεν, σὺν τῷ ι γράφεται. — Ἀριστοφάνης *Ὀλκάσιν* “Ἐπεὶ δ’ — ξύλα.” Eadem Suidas in ᾗα. Cf. Fr. 395 B. ἐγὼ γὰρ εἰμ’ ἐπὶ ξύλα. et Fr. 282. ὁ δ’ ἐς τὸ πλινθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε. Ex hac parte fabulae sumpta esse Fr. 418. 421. existimat Dind.

ᾗ’] ‘Ibam.’ Cf. Fr. 127. ᾗει. Fr. 163. ᾗσαν.

XVI.

(367 D. 409 B.)

413

(*Υρχας οἶνον*,) σκαφίδας, μάκτρας, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα.

Photius p. 517, 13. Σκαφίδας: οὐ (ἢ Bo. ἢ aut καὶ?) σκάφας, τὰ σκεύη “*Υρχας — μαζονομεῖα*.” Ἀριστοφάνης. Pro μάκτρας codex μίξας. Correctum ex Polluce X. 102. Καὶ σκαφίδα δὲ τὴν σκάφην ταύτην ἐν ταῖς Ὀλκάσι λέγει συντάξας οὕτω “σκαφίδας, μάκτρας.” Idem μαζονομεῖα memorat X. 84. Τὰ μαζονομεῖα Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὀλκάσι. Idem VI. 87. Μαζονόμια δὲ κοῖλοι μεγάλοι πίνακες ἐφ’ ὧν αἱ μᾶζαι διενέμοντο. Hesychius, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα: Ποντικὰ δὲ Δίδυμος ἤκουεν· οἱ γὰρ Μοσσύνιοι ἐν Πόντῳ εἰσὶ. λέγει δὲ τοὺς ξυλίνους πίνακας. Ubi vide interpretes et L. Dind. in Thes. V. 1210. Ex eodem versu fortasse sunt verba *υρχας οἶνον* in Fr. XIX.

XVII.

(375 D. 421 B.)

414

Pollux I. 83. Λέγοιτο δ’ ἔν ταχεῖα ναῦς καὶ ταχυναντοῦσα καὶ δρομάδες δλκᾶδες, ὡς Ἀριστοφάνης.

XVIII.

(370 D. 416 B.)

415

Pollux IX. 60. Καὶ τὸ δραχμῆς ἕξιον δραχμιαῖον, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὀλκάσιν.

416 (367 D. 419—421 B.) XIX.

Pollux X. 73. Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιο ἐν καὶ ὡς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι “ἕρχας οἶνου.” Idem VI. 14. Εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασιν ἕρχας οἶνον, δηλοῖ τὸ προσεικὸς τῷ βίῳ κεράμιον. ἔστι δὲ Αἰολικὸν τοῖνομα. In Vespis v. 676. nunc legitur ἕρχας, οἶνον. DIND. ἕρχας οἶνον scribit Jacobi, coll. Lob. Parallel. p. 34. Certe Latinum urceus est. Similis his est de scriptura vocis ἐλλέβορος (ἐλλ.). In Vesprium loco ἕρχας οἶνον confidenter reposui. Cf. Alex. III. 485. ἀπαντες δρχοῦντ' ἐδῶς, ἐν οἶνου μόνον | δσμήν (ἕρχην?) ἴδωσιν.

417 (357 D. 400 B.) XX.

Λόγχοι δ' ἐκανλίζοντο καὶ ξυστή κάμαξ.

Pollux X. 144. Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Ὀλκάσι “Λόγχοι δ' — κάμαξ.

ξυστή κάμαξ] Cf. Antiph. com. III. 58. ξυστὸν — βέλως.

418—421 (372 D. 396—398 B.) XXI—XXIV.

Pollux X. 173. Φαίης δ' ἐν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὀλκάσι καὶ παττάλους ἐκκρούειν καὶ σκύταλον ὑποσίδηρον καὶ σμινύδας καὶ ἀγκαλίδας. Huc fortasse referendus est Pollux VII. 148. Τὴν δὲ σμινύην σμινύδιον Ἀριστοφάνης καλεῖ.

ἐκκρούειν libri. ἐγκρούειν Hemst. Br. Be. Mein. Bekk. Recte. Cf. Vesp. 129. ὁ δ' ὥσπερ ἐκ κολοῖς αὐτῷ παττάλους | ἐνέκρουεν ἐς τὸν τοῖχον. et ad Fr. 269. σκύταλον] σκυτάλιον Mein., qui: “σκύταλον in σκυτάλιον mutandum. Schol. Av. 1283. Τοῦ δὲ σκυτάλιον τὸ α ἐκτείνεται, ὡς ἐν Ὀλκάσιν, ἐνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης Γονῶν παρετέθη “Ὅν ἐς κόρακας τῷ χεῖρ' ἀπολείσεις ἐκποδὸν | ἀπὸ τοῦ σκυτάλου (fortasse τε addendum) καὶ τῆς διφθέρας.” οὕτω Σύμμαχος.” Ita etiam Be. Bekk. Scholiasta in Avium loco legisse videtur σκυτάλι' ἐφόρουν, νῦν δ' —. In Nicophontis loco correxerim ἀπὸ τοῦ σκυτάλου τοῦδε —. Apud Theocritum σιδῆρειον σκύταλον. σμινύδας libri. σμινύας aut σμινύδια (Fr. 822 B.) conj. Dobr. σμινύας Hemst. Mein. Fr. Com. III. 1118. Be. Bekk. Ex hac fabula videtur sumptum Fr. 395 B. ἀλλ' ἱμάτια μοι | δὸς καὶ σμινύην· ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐπὶ ξύλα. Cf. ad Fr. 412. Σμινύδιον formatum ut ἀφῦδιον (Fr. 490), ἰχθῦδιον, βοτρυδιον, καρῦδιον (Philyll.), etc. ἀγκαλίδας] Cf. Nicostr. III. 287. σῆσαι τινας ἀγκαλίδας ἔχοντας. Ἀγκαλίδας ξύλων dixisse comicum jure censet

Bergkii, coll. Phryn. Bekk. p. 13, 16. Ἀγκάλιδες ξύλων· τὸ πληθος δηλοῦνται, ὅσον ἂν τις ἀγκάλαις περιλάβοι. Anglice, armfuls.

XXV.

(361 D. 405 B.)

422

Παῖδες ἀγένειοι (Κλεισθένης τε καὶ) Στράτων.

Schol. Arist. Ach. 122. Στράτων: καὶ οὗτος κωμωδεῖται ὡς λωβώμενος τὸ γένειον καὶ λειαίνων τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης, ὡς φησιν αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι “Παῖδες ἀγένειοι Στράτων.” Bergkii παῖδες ἀγένειοι, Στράτων | (καὶ Κλεισθένης) legit. Numerum enim pluralem παῖδες ἀγένειοι postulare ut plures homines imberbes et effeminati recenseantur. Recte, opinor, nisi quod scribendum erat — Κλεισθένης τε καὶ Στράτων. Facile post ἀγένειοι excidere poterat Κλεισθένης τε καί. Et sic fere Fritzsche, παῖδες δ' ἀγένειοι Κλεισθένης τε καὶ Στράτων. Consociantur certe Clisthenes et Strato in Ach. 118—120. et Eq. 1370. ΔΗ. οὐδ' ἀγοράσει γ' ('τ') ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορῇ. | ΑΓ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων; Bothius παῖς δέ γ' ἀγένειος Στράτων legit.

XXVI.

(362 D. 406 B.)

423

Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης ξυνήγορος
(τοῖς γέρουσιν) ὥσπερ Εὐάθλος παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις.

Schol. Arist. Ach. 710. exscriptus ab Suida, Εὐάθλους δέκα: οὗτος δ' Εὐάθλος ῥήτωρ πονηρὸς. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν “Ἔστι — τοῖς νέοις.” ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος καὶ λάλος. εἴη δ' ἂν καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπερέτην. Indicavi lacunam, quam Elmsleius (ad Ach. 703.) addito τοῖς παλαιοῖς explevit. Εὐάθλος vulgo omissum servavit Suidas (qui verba τοξότης συνήγορος ὥσπερ Εὐάθλος iterum attulit v. τοξότης) et schol. Vesp. 590. ita scribens, Εὐάθλος ῥήτωρ καὶ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνέσι καὶ Ὀλκάσιν “οὗτός ἐστιν ὑμῖν πονηρὸς τοξότης συνήγορος ὥσπερ Εὐάθλος.” DIND.

V. 1. ξυνήγορος] συνήγορος vulg. V. 2. τοῖς παλαιοῖς supplevit Elmsleius ad Ach. 703., quem sequitur Mein. εὐρύπρωκτος Bergk. ex schol. Ipse malim τοῖς γέρουσιν, quod suadet Bergkii Comm. p. 98. Cf. Fr. 401. (IV.) τοῖσι γέρουσιν. Ach. 676. οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει. et Ach. 715—718. ubi sibi invicem opponuntur οἱ γέροντες et οἱ νέοι. Exciderat τοῖς γέρουσιν haud dubie

propter simile praecedens ξυνήγορος. Tentabam etiam ὥσπερ Εὐαθλος παρ' ὁμῖν τοῖς νέοις λαλίστατος. Cf. Ach. 708. τῷ Κηφισοδῆμῳ, τῷ ἁλῶ ξυνηγόρῳ. Euathlus Protagorae discipulus fuit, a quo cum aliis litteris doctrinisque imbutus est, sed etiam artem dicendi facultatemque pejorem causam meliorem videri facientis accepit. Eum A. Gellius N. A. V. 10. 'juvenem divitem, eloquentiae discendae causarumque (causasque Both.) orandi cupientem' vocat. V. Bergk. Comm. p. 97 sq. Cf. Ach. 714. ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾗ | τῷ γέροντι μὲν γέρον καὶ νεὸς δὲ ξυνήγορος, | τοῖς νέοις δ' εὐρύπρωκτος καὶ ἁλός γὰρ Κλε- νίου. | καὶ εὐλαύνειν χρὴ τὸ λοιπὸν· κῆρ φύγη τις, ζημιούῃ· | τὸν γέροντα μὲν γέροντι, τὸν νέον δὲ γ' αὖ νέφ. 705.

424

(373 D. 418 B.)

XXVII.

Schol. Arist. Lys. 723. Τροχιλία δέ ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἰμάσι. δεδῆλωται δὲ περὶ τοῦτου καὶ ἐν Ὀλκάσι. Scilicet in scholiis ad hanc fabulam.

425

(354 D. 413 B.)

XXVIII.

Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερον;

Schol. Arist. Nub. 699. ab Suida exscriptus (ad verba poetae οἶαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον, ubi Ald. τήμερα, quod ex nullo codice annotatum), ἀντὶ τοῦ σήμερον. καὶ τήμερος δὲ σημερινός. (Verba ἀντὶ τοῦ σήμερον. καὶ τήμερος om. cod. Rav. et sic apud Suidam, Τήμερος: δὲ σημερινός.) καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνον λέγεται. καὶ ἐν τῇ (τῇ om. Suidas) Εἰρήνῃ (sic codd. R. et V. ἐν Ὀλκάσιν Ald., quod unde sumserit Musurus nescimus) "Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσῃ τήμερα." ἀντὶ τοῦ σημερινή. Versum illum ἰὼ — τήμερα ex Holcadibus sumtum esse docet scholiasta Homeri II. γ'. 182. verbis ex Herodiani Πιακῇ προσφθίᾳ excerptis, Τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρεν συντιθέμενα ἐφύλαξε τὸν τόνον, Ἀννόφρον, δαῖφρον. θθεν σημειῶδες ἐκείνο κατὰ κλητικὴν "ἰὼ Λακεδαῖμον" Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν. Quibus simillima sunt Ioannis Alex. verba p. 14, 14. et Choerobosci p. 438, 21. qui ὁ Λακεδαῖμον, quod προπερισπᾶσθαι docent, sine auctoris nomine attulerunt. Unde corrigendus Photius p. 202, 18. Λακεδαῖμον: τὴν κλητικὴν περισπᾶσιν [προπερισπᾶσιν recte Cobet.] οὕτως Ἀριστοφάνης. Scholiastae autem ad Aristophanem annotatio defecta esse videtur; sic fortasse redintegranda τήμερος (nam sic pro τήμερον legisse videtur in versu

poetae): ὁ σημερινός. καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται. καὶ ἐν τῇ Εἰρήνῃ (v. 243.) “ἰὼ Πρασιαὶ — ὡς ἀπολείσθαι τήμερα (legitur nunc τήμερον).” καὶ ἐν Ὀλκάσιν

“ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσῃ (πείσει) τήμερα;”

ἀντὶ τοῦ σημερινή. Apparet ex his grammaticos quosdam adjectivum finxisse *τήμερος*, *τημέρα*, *τήμερον*, tribusque verbis Aristophanis intulisse, errore manifesto. Neque enim dubitari potest quin Aristophanes, ut alii omnes, solo usus sit adverbio *τήμερον*, absurdumque est *τήμερα* (quod etiam in glossa Hesychii apparet, *τήμερον*: Ἀττικοὶ *τήμερος* καὶ *τήμερα* λέγουσιν) in fine trimetrorum ab eo positum credere ubi nihil impendebat quominus *τήμερον* scriberet. DIND. Verba alicujus Lacedaemonios miserantis, ut quibus pax speranda non sit quamdiu Lamachus dux bellicosus superstes sit. Haec Lamachum, bellum Lacedaemoniis minantem, dicere suspicatur Bergk. Cf. Pac. 242. 246. 251.

ἄρα om. V. πείσῃ schol. ποιήσει Suid. πείσει Dind. *τήμερα* libri et Be. Bo. *τημέρα* (sic) Dind. Correxī *τήμερον*. Cf. Fr. 147. Pac. 243. ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλια — ὡς ἀπολείσθαι *τήμερον* (*τήμερα* schol. Nub. 699.). Nub. 699. οἶαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω *τήμερον* (*τήμερα* Ald. non codd.). Th. 71. ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με *τήμερον*; 729. καγὼ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα *τήμερον*. Vesp. 179. κἀνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει *τήμερον*; 941. τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι *τήμερον*. Fr. 608. πικρότατον οἶνον *τήμερον* πλεί τάχα. Menand. IV. 288. ἀπασκαριῶ δ' ἐγὼ γέλωτι *τήμερον*. Valet autem *τήμερον* ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, ut τῆτες τοῦτῃ τῷ ἔτει (Fr. 133).

XXIX.

(374 D. 420 B.)

426

Stephanus Byzant. *Φᾶσις*: πόλις τῆς Ἀσίας (Ἀσίας?) — τὸ ἐθνικὸν *Φασιάντης* καὶ *Φασιανικὸς* (imo *Φασιανικὸς*, v. Av. 68.) καὶ *Φασιανός*, ὡς *Ἀριστοφάνης* ἐν Ὀλκάσι. De sycophanta dictum, ut videtur. Sic Ach. 725. ἐνταῦθα μήτε συνοφάντης εἰσῆτω | μήτ' ἄλλος δοτις *Φασιανός* ἔστ' ἀνὴρ.

In loco Gellii XIX. 13., de quo diximus ad Fr. 134. (353.) Ὀλκάδες conjecit Hertzius conjectura non minus incerta quam Brunekius *Κώκαλος*. DIND.

ΠΕΛΑΓΟΙ.

ΠΕΛΑΓΩΝ fabulae argumentum Suevernius in commentatione de Avibus p. 83. probabiliter coniecit cum narrationibus veterum de ciconiarum in parentes pietate conjunctum fuisse: de quibus v. schol. ad Av. 1354. DIND. Adde Phot. p. 245, 4 sq. Itaque poeta videtur ciconiarum pietatem cum Atheniensium impietate composuisse, quamquam tanta est paucitas reliquiarum ut neque argumentum neque tempus quo fabula docta sit dilucide expedias. Scripsit de hac comoedia peculiarem commentationem Fritzschi in Quaest. Aristoph. p. 1 sqq. BE.

427

(384 D. 430 B.)

I.

Antiatt. Bekk. p. 111, 7. Ὀβολίας ἄρτους: τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους. ᾿ριστοφάνης Πελαργοῖς. Corrigendum videtur ὀβελίας. Cf. Fr. 100. ἄρτον — ὀβελίαν. Pher. II. 274. ὀβελίαν σποδεῖν. Nicophont. II. 852. ὀβελίαν, μελιτοῦτταν, ἐπιχέτους. Scilicet ὀβελίας ἄρτος dicitur ut ἐγκρυφίας etc. Altero sensu (ὁ ὀβολοῦ πωλούμενος sive ἄξιος) dicendum foret ὀβολιαῖος. Cf. Vesp. 1391. ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, quod videtur significare panes decem singulos unius oboli. Hoc fragmentum ad Γεωργὸς potius pertinere suspicatur Dind. Cf. ad Fr. 100.

428

(382 D. 426 B.)

II.

Ἦν γὰρ ἐν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκης,
ἀντιμαρτυροῦσι
δώδεκα τοῖς ἐτέροις ἐπίσιτοι.

Athen. VI. p. 247 A. Ἐπισίτιοι καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες, — ᾿ριστοφάνης Πελαργοῖς “Ἦν γὰρ — ἐπίσιτοι.” Asynartetos Archiloches hos versus esse monet Boethius, ex dactylico tetrametro et ithyphallico compositos, de quibus v. Fritzschi. Quaest. Arist. I. 61 sq.

V. 1. *συνδιώκης* vulg. *σὺ διώκης* Porson. *διώκης*] Cf. Vesp. 902. 1207. Eq. 368. V. 3. *τοῖς ἐτέροις*] Angl. the other (opposite) party. Suspectum Bergkio. *ἐπισίτιοι* vulg. *ἐπίσιτοι* conj. Dind. Recte, opinor. Confer νν. *παράσιτος*, *ἀπόσιτος*.

III. (380 D. 427 B.) 429

Κεφαλὰς τ' ἀργῶν κωλᾶς (τ') ἐρίφων.

Athen. IX. p. 368 E. *Κωλῆν — Ἀριστοφάνης — ἐν Πελαργοῖς “Κεφαλὰς τ' — ἐρίφων.”*

κωλᾶς ἐρίφων vulg. *Lege κωλᾶς τ' ἐρίφων.* Et sic Bergk. Cf. Eupol. II. 441. *σκέλη δὲ καὶ κωλῆνας εὐθύτου ῥίφου (ἐρίφων εὐθύτων?).*

IV. (379 D. 423 B.) 430

Ἀτταγᾶς ἡδιστον εἶπεν ἐν ἐπινικίῳ κρέας.

Athen. IX. p. 387 F. *Ἀτταγᾶς. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς “Ἀτταγᾶς — κρέας.”* “*Ἐπινίκια oriparae sunt epulae quas choragus adornabat.* V. Plat. Symp. p. 173 A. *δτι τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἢ τὰ ἐπινίκια ἔθυνεν αὐτός τε καὶ χορευταί.* et infra, *ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος· χθρὲς γὰρ αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίῳ φοβηθεῖς τὸν ὅχλον.*” (Be.)

V. (385 D. 431 B.) 431

Harpocration, *Οἰκίσκος*: — *ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον.* *Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Ἀῤῥαῖς.* Phot. p. 319, 4. *Οἰκίσκος: περιδοτροφεῖον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.* et paullo post *Οἰκίσκος*: — *ἐκάλουν δὲ — οἰκίσκον*, omittens quae his subjungit Harpocration. Vocabulum *οἰκίσκος* est Fr. 405. DIND.

VI. (378 D. 425 B.) 432

Ἀπεσημνήαμην

τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.

Herodian. Pierson. p. 462. (exscriptus ab Thoma Mag. p. 791.) *Σημεῖον λέγοντες, σημειοῦσθαι οὐ λέγομεν ἀλλ' ἀποσημαίνεισθαι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς “Ἀπεσημνήαμην — οἰκίας.”*

ἀπεσημηνάμην vulg. Cf. Xen. Hell. II. 3. 21. Malim ἐπεσημηνάμην, aut κατεσημηνάμην. Cf. Fr. 32. Plat. Legg. 756 E. 937 B. Xen. Hell. III. 1. 27. Redde 'obsignavi.'

433

(383 D. 429 B.)

VII.

Βαλανεύς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις.

Moeris p. 92. *Βαλανεύς παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοφάνει ἐν Πελαργοῖς.* Hujus vocabuli tum in superstitionibus fabulis plura sunt exempla tum in perditae fragmento ap. Poll. X. 63. *Ἀρυταίνα — Ἀριστοφάνους εἰπόντος “Βαλανεύς — ἀρυταίναις.”* DIND. Quod fragmentum ad hanc fabulam fortasse referendum. Aegre autem desideratur articulus ante *βαλανεύς*. Vide igitur an scripserit ὠθεῖ δ' ὁ βαλανεύς | ταῖσιν ἀρυταίναις. Metrum anapaesticum est ut in proximo Fr. VIII.

βαλανεύς vulg. *βαλανεύς δ'* Bekk. ὠθεῖ] Fort. ὠθει. ἀρυταίναις] Cf. ad Eq. 1091. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καὶ μοῦσδ' ἔχει ἡ θεὸς αὐτὴ | τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίαν. Theophr. Char. 9. δεινὸς δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ προσελθὼν καὶ βάψας ἀρυταίναν βοῶντος τοῦ βαλανέως αὐτὸς αὐτοῦ καταχέασθαι, etc.

434

(381 D. 428 B.)

VIII.

Χαλκώματα, προσκεφάλαια.

Pollux X. 174. *Καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν — εἰπόντος — Ἀριστοφάνους ἐν Πελαργοῖς “Χαλκώματα, προσκεφάλαια.”* Idem VII. 105. *Χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξίν* (v. 1214.) *εἴρηκε.*

προσκεφάλαια] Eorum usus erat in conviviis. V. Athen. p. 121 F. Reliquiae versus anapaestici.

435

(386 D. 432 B.)

IX.

Schol. Arist. Plut. 84. *Πατροκλέους: εἰς ἣν τῶν τὸν Ἀκωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις καὶ φιλοχρήματος καὶ σκιυρὸς κομψοδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου (αὐτοῦ?), “Ὅστις ἔνεκεν (δι ἔνεκα Bergk.) τῆς φειδωλίας οὐδένα εἶα (εἶα om. V.) φυλακῆς ἔνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρον βίου.”* Similiter Suidas, *Πατροκλῆς: ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία Ἐκ Πατροκλέους ἐπὶ τῶν ὀνειδόντων καὶ ἀνχηρῶν. Πατροκλῆς γὰρ ἐγένετο Ἀθηναῖος*

πλούσιος σφόδρα, ἄλλως — σκνιπὸς, “Ὅστις ἔνεκεν — οὐδένα οἱ εἶα προσίεσθαι φυλακῆς — βίου.” “Male haec in versus redigere conatus est Fritzschi: scholiasta ille sententiam tantum, non ipsa Aristophanis verba, adscripsit.” (Be.) Scripserat forsitan Comicus

Ὅστις ὑπὸ φειδωλοῦ τε καὶ γλίσχρου βίου
οὐδένα ποθ' ἔνεκα τῆς φυλακῆς τῶν χρημάτων
εἶα (aut ἔῃ) προσιέναι.

Vulgatam graviter corruptam esse liquet. Cf. Nub. 836. ὦν ὑπὸ τῆς φειδωλιάς | ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο. 421. καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστροῦς.

X.

(387 D. 433 B.)

436

Schol. Arist. Plut. 665. Νεοκλείδης — εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ δι' ἡγήτωρ καὶ συνοφάντης. Memoratur ille Eccl. 254. Νεοκλείδης ὁ γλάμων. 398. Pl. 665. 716. 747.

XI.

(377 D. 424 B.)

437

Ὁ μὲν ἦδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠγάγαζεν Ἀρμοδίου μέλος.

Schol. Arist. Vesp. 1231. Ἀδμήτου λόγον: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου. ἑξῆς δέ ἐστι “τῶν δειλῶν ἀπέχου γνοὺς δι' δειλῶν ὀλίγη χάρις.” καὶ ἐν Πελαργοῖς “Ὁ μὲν — μέλος.”

V. 1. Ἀδμήτου λόγον] Scolion celeberrimum, ejus exordium erat Ἀδμήτου λόγον, ὠταίρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς σέβου. | τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου γνοὺς δι' δειλοῖς ὀλίγη χάρις. Cf. ad Ach. 1093. Vesp. 1238. Ἀδμήτου λόγον, ὠταίρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει. Lys. 1236. νυνὶ δ' ἄπαντ' ἤρεσκεν, ὥστ', εἰ μὲν γέ τις | ἄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ἄδειν δέον, | ἐπηνέσαμεν ἂν etc. πρὸς μυρρίνην] Cf. ad Nub. 1364. V. 2. Ἀρμοδίου μέλος] Sub. ἄδειν. Cf. ad Ach. 1093.

XII.

(376 D. 422 B.)

438

Schol. Plat. Clark. ap. Bekk. p. 330. Μέλητος δὲ τραγωδίας φαῦλος ποιητής, Θορᾶξ γένος, ὡς Ἀριστοφάνης Βατράχοις (v. 1309.), Πελαργοῖς Λαῖου υἱὸν αὐτὸν λέγων ἐπεὶ ᾧ ἔτει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιποδείαν ἔθηνεν (καθῆκεν Mein.), ὡς Ἀριστοτέλης Λιδασκαλίαις. ἐν δὲ Γεωργοῖς ὡς Καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ μέμνηται. Laii filium

cur dixerit Aristophanes explicuit Meinekios in Hist. Com. p. 173., comparato Athenaei loco XIII. p. 602 F. Ἄλλοι δὲ φασὶ τῶν τοιοῦτων ἐρώτων (παιδικῶν) κατὰρξασθαι Λαῖον ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου. DIND. Laii filium Meletum vocat non quod eo ipso anno tetralogiam Oedipodeam docuisset, sed quod, quemadmodum Laius Chrysippi Pelopidae amore primus exarsisse dicitur, ita ipse incesta ista consuetudine usus sit. Quod vero Thrax fuisse dicitur, hoc ad peregrinam ejus originem spectat. Πιθέα profecto τὸν δῆμον eum dicit Plato Euthyphr. p. 2 B., sed Pitthenses, ut monuit Bergkios, nimium faciles in admittendis peregrinis fuisse videntur. Ita Androcles Πιθέως quidem fuit, sed inquilinum eum fuisse plures criminati sunt, ut monuit idem Bergk.

ΠΑΟΥΤΟΣ.

De duplici Pluti editione optime expositum est ab Rittero in dissertatione Bonnae a. 1828. edita. Fuit autem haec fabula primum in scenam producta Ol. 92, 4., archonte Diocle. Schol. Plut. 173. *ἐν δευτέρῳ (Πλούτῳ) — ὃς ἔσχατος ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοστῷ ἔτει ἕστερον.* Ἐσχατον dicit quia postrema haec fabula fuit quam suo nomine inscriptam docuit poeta: vide grammaticorum locos infra indicatos p. 561. ed. Oxon. DIND. V. schol. ad Pl. 179. "Prior editio quum veteris comoediae aetate, nondum sublata choregia, acta sit, altera vero mediae quam grammatici appellarunt comoediae sit, valde diversa fuisse videtur a posteriore, quae superest, in qua vix ulla reperiuntur cantica chori et haud dubie alia multa aut addita aut omissa aut mutata sunt, ut mutata reipublicae conditio postulabat." DIND. Altera editio Pluti docta est archonte Antipatro Ol. 97, 4.

I.

439

Antiatticista p. 84, 4. *Βλάξ, βλακύνειν, βλακύνεσθαι, καὶ βλάκεις, καὶ βλακικῶς.* — *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.* Respicit, ni fallor, grammaticus ad *κατεβλακυνμένως*, quod legitur Pl. 325.

Ib.

(108 b D. 437 B.)

440

Antiatticista p. 88. 7. *Γρατίζειν: όταν τὸ συναγόμενον ἐν ταῖς χύτραις καὶ ἐπαφρίζον ἐκχέωσιν (ἀφαιρῶσιν, αὐτὰ ἀπογράφωσιν? v. schol. Nicand. Alex. 91.) Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.* Γρατς, spumam significans, legitur in fabula superstita v. 1207. DIND. Anglice, to skim.

441 (108 c D. 438 B.) II.

Antiatticista p. 95, 29. Ἐμπαίζειν: ἐπὶ τοῦ καταγελᾶν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Legitur ἐμπαίζειν in Thesm. 975. sed alio significatu. DIND. Sic καταπαίζειν τινὸς Fr. 164.

442 (108 a D.) III.

Antiatticista p. 113, 11. Ῥυφῆσαι: διὰ τοῦ ὕ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. In Eq. 912. editum ῥοφῆσαι. Ῥυφεῖν Ionica verbi forma est, qua praeter alios Hipponactem usum esse constat. DIND. Cf. ad Fr. 308.

443 (107 D. 439 B.) IV.

Choeroboscus p. 866, 18. ed. Gaisf. Ἔχομεν δὲ τὴν χρησιν τοῦ “ἦν ἐγὼ” παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ (29), “Ἐγὼ θεοσεβῆς — καὶ πένης ἦν,” καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Γεωργῷ (IV. 98), “Ἦν δὲ οὐ πονηρὸς οὐδ’ ἐδόκουν,” ἀντὶ τοῦ ἐπηρεχον. Cf. ibid. p. 536, 17. et p. 882, 14. et Etym. p. 431, 15. coll. Choerobosc. l. l. Quae certe ad Pluti superstitis v. 29. spectant.

444 (108 d D.) V.

Pollux VII. 115. Καὶ ἀρματοπηγεῖν εἰποῖς ἐν καὶ ἀμαξοπηγεῖν καὶ ἀρματοποιεῖν καὶ ζυγοποιεῖν, ὡς ἐν Πλούτῳ Ἀριστοφάνης. In nomine poetae erratum videtur Dobraeo ad Plut. 115. Cf. Pher. II. 315. τίς δ’ ἔσθ’ ἡμῖν τῶν σῶν ἀρστών ἢ ζυγοποιῶν ἔτι χρεῖα | ἢ δρεπανουργῶν ἢ χαλκοτύπων —; Qui locus omnino comparandus est, ut monuit Dobraeus. Respicere videtur Pollux ad τροχοποιεῖν Pl. 513. Cf. ad Fr. 446.

445 (105 D. 434 B.) VI.

Τῶν λαμπαδηφόρων τε πλεῖστον αἰτίαν πλατειῶν τοῖς δσάτοις.

Schol. Arist. Ran. 1125. Οἱ Κεραμεῖς: οἱ τὸν Κεραμεῖκὸν οἰκοῦντες. δῆμος δὲ Ἀθηναίων (add. ἦν?). ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἦγετο (ἐγίνετο R.). καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ “Τῶν — δσάτοις.” τοῦτο δὲ φησιν Εὐφρόνιος (cf. Fr. 502.), διὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεῖκῷ ἀγῶνος τῆς λαμπαδος καὶ τοῦς δσάτους τρέχοντας (τοῦς ἀπαγορεύοντας Jacobi) ἀπὸ τῶν ἀγοραίων τύπτεσθαι

πλατείας ἐπὶ τῶν νεανίσκων χερσὶ. καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται
Κεραμεῖναι πληγαί. Hesychius v. *Κεραμεῖναι πληγαί*: τύπτουσι
 πλατείας χερσὶ τοὺς μὴ τρέχοντας. Ita Meinekios: τῶν λαμ-
 παδηφόρων τε πλεί-|στων αἰτίαν | τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν,
 ut ex systemate iambico haec sumpta sint. Non improbabilis
 Ritteri conjectura est (p. 53.) Chremyli haec verba fuisse
 Penia quot malorum caussa esset enumerantis.

πλείστων vulg. Be. πλείστον Dind. ex cod. Flor. Θ. τοῖς ὑστά-
 τοις πλατειῶν vulg. πλατειῶν | τοῖς ὑστάτοις Dind., qui: "Aut transpo-
 nenda haec sunt aut in dimetros digerenda." πλατειῶν] Sc. πληγῶν.
 Cf. Ran. 1096.

VII.

(106 D. 435 B.)

446

"Suidas, *Ἀναπηρίαν*: οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. —
 Sed Pollux II. 61. *Κρατῖνος* δ' ἐν Πλούτῳ καὶ ἀναπηρίαν.
 Antiatticista Bekkeri p. 78, 11. *Ἀναπειρίαν*: Ἀριστοφάνης
 Πλούτῳ. Phryn. ibid. p. 9, 22. *Ἀναπηρία*, διὰ τοῦ ἧ τὴν τρί-
 την, οὐ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὥς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν
 ἀνάπηρος καθωμίλῃται, τὸ δὲ ἀναπηρία σπάνιον. Quare non
 intercedam quominus cum Brunckio et Porsono (Adv. p. 281.)
 ad Aristophanem referamus, sive uterque poeta voce usus
 est, sive erravit in auctoris nomine Pollux, ut facit non raro."
 (Dobr. ad Pl. 115. et Add. p. 99.)

VIII.

(107 D. 439 B.)

446b

Suidas, *Ἦν* δ' ἐγὼ: παρὰ Ἀριστοφάνει Πλούτῳ. Nus-
 quam occurrit haec locutio in Pluto. Legitur ἦν δ' ἐγὼ Eq.
 634. et ἦ δ' δς Vesp. 795. Lys. 514. Cf. ad Fr. 443.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ποίσεις in fabulis spuriiis ab quibusdam Archippo tributis numeratur ab grammatico memorato p. 181. ed. Ox. Ex Antiphanis *Ποίσει* longum fragmentum attulit Athenaeus VI. p. 222. ubi Casaubonus Aristophanis nomen restituebat, refutatus ab Meinekio Hist. Com. p. 339. DIND. "Haec fabula ab antiquis criticis abjudicata est Aristophani. V. grammat. de Comœdia p. XVIII. 8. ἔγραψε δὲ δράματα μὲν, ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ· ἔστι δὲ ταῦτα Ποίσεις, Ναναγὸς, Νῆσοι, Νίσιος (corr. Νίσιος), ἃ τινὲς ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου. Videtur autem poeta rem ita instituisse, quantum quidem ex uno quod superest fragmento conjicere possumus, ut poesin, quae plane evanisset, poetae tanquam mulierem quae fuga se subduxisset investigarent." Cf. Ran. 17 sq. BE. Ejusdem nominis fabulam docuit Antiphanes et fortasse Archippus.

447

(388 D. 441 B.)

I.

*Γυναικα δὲ ζητοῦντες ἐνθάδ' ἤκομεν
ἢν φασιν εἶναι παρὰ σέ.*

Priscianus XVIII. p. 1198. Putsch. (T. II. p. 334. ed. Hertz.) 'Attici παρὰ σέ pro παρὰ σοὶ quomodo et nos apud te. Aristophanes *Ποίσει* "*Γυναικα — παρὰ σέ.*"

V. 1. *γυναικα δ'* ἐξαιτοῦντες conjicit Bergk. Ita jam Fritzscher.

V. 2. *παρὰ σέ*] Cf. Ach. 759. παρ' αὐμὲ πολυτίμητος ἔπερ τοὶ θεοί. Alex. III. 498. παρ' ἡμᾶς οἰκεῖ. Constructio admodum rara.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ.

Etymolog. Ms. Parisinum apud Valckenarium Diatr. Eurip. p. 200. et Etymolog. Gudian. p. 474, 24. quae emendata pono: Πολυῖδος. οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ ἔστι, φησὶ, πολυῖδμων μάντις ὤν. οὕτω δὲ καὶ τὸ δῶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει. μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν “Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυῖδου τοῦ μάντεως.” καὶ πάλιν “Ὅν ἔστιν εἰ μὴ Πολυῖδω τῷ Κοιράνῳ.” Ex parte tantum haec leguntur in Etymol. M. p. 681, 22. Πολυῖδος, non Πολύειδος, usitata Atticis, opinor, forma fuit. DIND.

Grammatici, qui hujus comoediae auctoritate utuntur, modo Πολυῖδος, modo Πολύειδος exhibent. Et Homerus quidem producta syllaba usus dixit in Il. ν'. 663. ἦν δέ τις Εὐχήμερ, Πολυῖδου μάντιος υἱός. et 666. πολλὰν γὰρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυῖδος. et é. 148. de Troiano quodam, τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετώχετο καὶ Πολυῖδον. At vero Attici poetae semper correpta syllaba usi esse videntur. Jam, ut Aristophanes et Sophocles, ita etiam Euripides hanc formam usurpasse censendus est, quamquam in Euripideae quoque fabulae versibus afferendis variant grammatici. Jam dubitari nequit quin Aristophanes famam quam tragici principes poetae suo quisque more illustraverant, Aeschylus in Cressis, in Vatiibus Sophocles, in Polyido sive Glaucō Euripides, Aristophanes novo quodam modo in risum deflexerit: quae quidem res quin aliquam tragicorum poetarum, Euripidis potissimum, ut conjicio, exagitandorum praeberit opportunitatem dubitari vix potest. Sed in hac Euripidis irrisione nequaquam summa totius fabulae posita fuit, verum hic quoque sicut alias poeta antiqua illa fama usus est quasi involuero quodam, ut suae aetatis exhiberet imaginem. Cum autem omnis illa fabula

quae est de Glauco Minois filio à mortuis Polyidi vatis opera restituto in vatum auctoritate versetur, videbitur Aristophanes maxime hanc fabulam docuisse ut augurum vanitatem malasque artes temeritatemque superstitionis clara in luce collocaret. Augurum certe auctoritas cum maxime viguit eo tempore quo expeditio illa Siciliensis est suscepta. Vide quae dixi ad Amphiarum. Potest tamen fieri ut ad remotius tempus referenda sit fabula. BE.

Πολύειδος (sic) tragicus et sophista commemoratur Arist. Poet. c. 16. et 17. Lyricus poeta fuit *Πολύιδος*.

448. 449 (394 D. 447. 448 B.) I. II.

Etymolog. M. p. 451, 51. *Θησειότριψ*: δ ἐν τῷ *Θησείῳ διατρέψας*. *Ἀριστοφάνης Πολυίδω*. καὶ *Θησομύζειν* (*Θησειομύζειν* recte anon. in annotat. ad Etym. Gud. p. 895. Be. Dind. prob. Nauck.) δὲ τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν (τὸ ἐν τῷ αὐτῷ λέγειν Bo. ἐν τῷ αὐτῷ λέγεται Gaisf. ad Hesiod. p. 112. ex cod. Dorv., quod non debebat probare Dind.). De *Θησείῳ*, in quod servi confugere solebant alium dominum nacturi, dixit Ullrich. in app. ad Plat. dialog. p. 232. Cf. Fr. 564. DIND. "*Θησειομύζειν* recte de servis dictum qui in Theseum confugerant ibique miseram suam sortem plorabant. V. Eq. 10." (Be.)

Θησειότριψ] Formatum ut *οἰκότριψ* (Th. 426.), *ἀστυτριψ*, *παιδότριψ*, *φαρμακότριψ* (Dem.), *ἀλότριψ*, *ἀχυρότριψ*. De Theseo v. Plut. Thes. p. 17 C. Diod. Sic IV. 62.

450 (395 D. 449 B.) III.

Moeris p. 286. *Οὐκ ἀπήρκει: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη*. *Ἀριστοφάνης Πολυείδω*.

451 (393 D. 446 B.) IV.

Photius p. 13, 19. Suid. Etym. M. p. 372, 19. et Michael Apostol. IX. 9. p. 105. *Ἐρημον ἐμβλέπειν: αἰνιγματικὸν καὶ νωθρόν. ὅσον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν* (*ἐμβλέπωμεν* Suid.). *Ἀριστοφάνης Πολυίδω* (*Πολυείδω* Suid. et Etym.). Parum probabilia de his verbis scri-

psit Valek. ad Theocr. Adon. p. 233. DIND. ἐρημὴν vel ἔρημον βλέπειν malit Bergk. Scripserat forsan ὥσπερ γὰρ ἐς πέλαγος τὸ μέγα τε κάχανες | ἔρημον ἐμβλέπει, aut simile quid. Cf. com. anon. IV. 673. οἰκειότητα — ἐμβλέπων. Qu. ἐρημίαν βλέπειν. Anglice, to look vacant. Cf. Eupol. II. 557. βλέπων ἀπιστίαν. et ad Ach. 95.

V. (392 D. 445 B.)

452

Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις;

Pollux IX. 31. Ἀριστοφάνης ἐν Πολυεῖδω “Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις.” Interrogative haec accipienda videntur. Et sic Bekk. Both. Redde: Portorium colligis aut decimas? Vix credibile est haec in versu anapaestico locum habuisse. Scripserat forsan ἀρ’ (aut μῶν) ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις; (εἰπέ μοι.)

ἐλλιμενίζεις] Cf. Eupol. II. 441. ἐλλιμένιον δοῦναι πρὶν εἰσβῆναι σε δεῖ. Vesp. 659. τὰ τέλη — καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς, | πρυτανεῖα, μέταλλ’, ἀγορὰς, λιμένας (harbour-dues), μισθώσεις, δημιόπρατα.

δεκατεύεις] Cf. Alex. III. 475. μόνον οὐχὶ δεκατεύουσι γὰρ τὰς οὐσίας. Eq. 301. ἀδεκατεύτους — κοιλίας.

VI. (396 D. 450 B.)

453

Pollux IX. 130. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πολυεῖδω καὶ προσεμφορῆς εἶπε.

VII. (om. D. B.)

454

Pollux X. 45. Ἀμφω δὲ παράλληλα ἐν Πολυεῖδω Ἀριστοφάνης “Σκάφιον ἔενυλλ’ ἤτησεν” οὐ γὰρ ἦν ἀμύς.” Qui versus legitur Thesm. 633. Memoria igitur lapsus videtur grammaticus. Fortasse aliud vocabuli σκάφιον exemplum in Polyido inventum est.

VIII. (389 D. 443 B.)

455

Ἴδὸν δίδωμι τήνδ’ ἐγὼ γυναῖκά σοι
Φαίδραν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ’ ἤξειν ἄγων.

Stobaeus LXVIII. 17. (vol. III. p. 25.) Ἀριστοφάνης ἐν Πολυεῖδω “Ἴδὸν — ἄγων.” “Proverbium est πῦρ ἐπὶ πῦρ. Clemens Alex. Quis dives p. 5. τὸ δὴ τοῦ λόγου πῦρ ἐπὶ πῦρ

μετοχτεύοντες τύφῳ τύφον ἐπαντλοῦντες. Ovid. Amor. III. 2. 34. 'In flammam flammās, in mare fundis aquas.' Florus IV. 6. 'Quum solus gravis paci, gravis reipublicae esset Antonius, quasi ignis incendio Lepidus accessit.'" (Boissonad. p. 287.) Cf. Cratin. II. 36. πῦρ ἐπὶ πῦρ ἔγχει (ita Mein.). Monost. 575. ὕσον ἐστὶν εἰς πῦρ καὶ γυναικας ἐμπεσεῖν. 231. Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνή τρίτον κακόν. Bergk. Comm. p. 31. Bergkio videtur haec Minois verba esse, qui Phaedram filiam Polyido vati propter Glaucum filium restitutum ab inferis despondeat. Comicos enim in antiquis fabulis tractandis plurima novare solere. Cf. Hygin. 251. 'Glaucus Minois filius restitutus a Polyido Coerani filio.' 136. et 49. Ovid. Fast. VI. 743 sq.

V. 2. ἤξειν ἄγων] ἄξειν ἄγαν Both. Qu. ἤκειν ἄγων, aut ἔγχειν ἄγων (φέρων). Hesychius, Πῦρ πυρὶ ἔγχει: Κρατίνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀρχοντος, παρ' οὗ ἤτήκει. Ut corrigat Bergk. Comm. p. 30 sq. Displicet certe vulgata.

456

(390 D. 442 B.)

IX.

Τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λήρος πολὺς
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

Stobaeus CXVIII. 16: (vol. III. p. 451.) Ἀριστοφάνους Πολυτῶδου "Τὸ γὰρ — παθεῖν." Alterum versum, nisi quid apud Stobaeum turbatum est, aliunde sumsit. Legitur nunc apud Sophoclem in Electra v. 1173. ubi tamen recte ejectus est a Bergkio, qui Euripidis ex Polyido versum esse conjicit. Simillimas sententias Euripidis collegit Wytttenbachius ad Plutarch. Moral. vol. VI. p. 726. DIND. Similis mortis contemptus est in Polyidi Euripidei Fr. 639 D. τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, | τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται; "Dicit haec nescio quis, fortasse Minos rex, in Polyidum, quem jubet una cum Glauci corpore sepulcro includi. Alter autem versus legitur apud Sophoclem in El. 1173. Verum etiam nunc teneo quod olim conjeci, versum Sophocli abjudicandum esse et ad Euripidis Polyidum pertinere. BE. "Ex eadem Euripidis tragoedia fortasse prior versus, sententiam dico non verba, fluxit. In Euripidis Polyido de vita

atque morte disputatum esse apparet e Fr. 639. *τίς οἶδεν* etc. Cf. Ran. 1477. In Aristophanis Polyido Phaedram Glauci sororem prodiisse docet Fr. 389 D. (455.)" (Bakh.)

V. 1. *λῆρος πολὺς*] Sic Lucian. Tim. 42. *ὑθλος πολὺς*.

X. (391 D. 444 B.)

457

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχων ἀναρίστητος ὢν.

Suidas, *Ἀνάριστος*, μᾶλλον δὲ *ἀναρίστητος*. *Ἀριστοφάνης Πολυεῖδω* "Τρέχω — ἀναρίστητος ὢν."

διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω vulgo. τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς Pors. Dind. διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχων probabiliter Bergk. Scripserat fortasse διὰ τῆς ἀγορᾶς *ἔτρεχον* —. Omittitur plerumque articulus apud Atticos ante ἀγορά. Sic ἐν ἀγορᾷ, ἐξ ἀγορᾶς, ἔξω τείχους, ἐν πόλει, ἐν ἄστει, εἰς Ἀκαδήμειαν, ἐς Λύκειον, ἐς Κεραμεικὸν, ἐπὶ Ἀθηναίῳ, εἰς Ἀθήναια, etc. Cf. ad Thesm. 495. ἀναρίστητος ὢν] Cf. Eupol. II. 447. ἀναρίστητος ὢν | κοῦδὲν βεβρωκώς. Antiph. III. 78. Timocl. III. 608. Alex. III. 489.

ΠΡΟΛΟΓΟΝ.

Scriptor didascaliae Vespasum, Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμνίου διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πθ' ὀλυμπιάδι. δεύτερος ἦν εἰς Ἀθήναι·*) καὶ ἐνίκα πρῶτος [Φιλωνίδης] Προαγῶνι· Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος. ubi ἐνίκα πρῶτος dictum est ut in didascalia Equitum, πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ὑλοφόροις. Φιλωνίδης vero, etsi satis probabile est Philonidem Προαγῶνα quoque egisse, tamen recte deletum est ab Hermanno in Ephemerid. Lips. a. 1829. vol. II. p. 1631. Neque enim dubitari potest quin recentior intulerit**) grammaticus, qui alius praeter Aristophanem nomen poetae desideraret, nesciens unum interdum poetam duabus vicisse fabulis, ut novimus ex monumento didascalico, quod Boeckhius edidit in Corp. Inscriptionum vol. 1. p. 353. Ἐπὶ Λιοσίμῳ (olymp. 106, 3.) Σιμύλος πρῶτος . . . σίφ. ὑπεκρίνετο Ἀριστόμαχος. Λιόδωρος δεύτερος Νεκρῶ. ὑπεκρίνετο Ἀριστόμαχος. Λιόδωρος τρίτος Μαινομένῳ. ὑπεκρίνετο Κηφίσιος.

*) Transponendum, ni fallor, εἰς Ἀθήναι post ὀλυμπιάδι.

**) Similiter in Avium didascalia quod antiquior grammaticus scripserat, Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄσσει. δεύτερος ἦν. πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς. τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ, recentior sic interpolavit ut nunc in codicibus legitur, — ἐν ἄσσει, δς ἦν δεύτερος τοῖς Ὅρνισι· πρῶτος cet., quae Hermanno quoque suspecta fuerunt l. c. p. 1629., qui αὐτὸς ἦν δεύτερος scribi volebat. Aliquanto licentius in Ranarum didascalia legitur in ed. Aldina ex recenti aliquo codice, Ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη ἐπὶ Ἀθηναῶ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα Φρύνιχος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. Ex quo fuerunt qui colligerent Ranas non Aristophanis, sed Philonidis nomine inscriptas prodiisse. Rectam didascaliae formam hic servarunt codices Ravennas et Venetus, — μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναι. πρῶτος ἦν· δεύτερος Φρύνιχος Μούσαις cet. DIND.

De argumento fabulae etsi exiguum est quod scimus, tamen ipsum quoque didascaliae interpretationi nostrae favet. Ab scholiasta enim Vesp. v. 61. fabulam Proagonem* Euripidi exagitando scriptam fuisse traditur, quem quo consilio introduxerit poeta ex nomine fabulae non difficile est conjicere. Scribit autem scholiasta ita, *ἐνασελγαινόμενος: κατακωμωδούμενος, ὑβρίζόμενος. κατ' αὐτοῦ (Εὐριπίδου) γὰρ καὶ θῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας. φησὶν οὖν, οὐ δεύτερον ταυτολογήσω περὶ αὐτοῦ, ὥς οἱ ἄλλοι. οὐ μόνον δὲ ἐν τούτῳ τῷ δράματι εἰσῆται οὕτως Εὐριπίδης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προαγῶνι καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσι.* Apparet hunc grammaticum quid contra Euripidem scripserit Aristophanes aliquanto melius cognitum habuisse quam quibus scripserit temporibus. Stultum quid enim est ad Thesmophoriazusas in Vespis respici, quae fabula duodecim ante illam annis edita est. Similes sunt scholiastarum errores de Cratini *Πυτίνῃ* ad Equit. 523.; de pugna ad Arginussas ad Nub. 6.

Nomen fabulae in codicibus plerumque *Προαγών*, rarius *Προάγων* scribitur: de quo dixi in Thesouro vol. VI. p. 1619. DIND.

Docta haec est fabula praetore Amyntia, h. e. Olymp. LXXXIX. 2., Lenaeis una cum Vespis per Philonidem, v. Arg. Vespasum. Ipsum autem nomen *προαγών* significat quasi prolusionem quandam, quae ipsam solennitatem antecedit: uti est apud Aeschinem in Ctes. p. 456. ed. Reisk. *Ἐκκλησίαν ποιεῖν τοὺς πρυτάνεις τῇ ὁγδόῃ ἵσταμένον τοῦ Ἐλαφηβολιώνος μηνός, δε' ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία καὶ ὁ προαγών, ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμέρᾳ κτλ.* Item auctor vitae Euripidis in cod. Paris. ed. a Rossignol Journal des Savans Avril 1832. *Φασὶ δὲ κεραυνωθῆναι ἀμφοτέρω μνημεῖα· λέγουσι δὲ καὶ Σοφοκλέα ἀκούσαντα ὅτι ἐτελεύτησε αὐτὸν μὲν ἱματίῳ φαίῳ ἦτοι πορφρῷ προελθεῖν, τὸν δὲ χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς ἀστεφανώτους εἰσαγαγεῖν ἐν τῷ προαγῶνι καὶ δακρῦσαι τὸν δῆμον.* Deinde translata est haec vox etiam ad alia. V. Harpocr. p. 157. ed. Bekker. not. *Προαγῶνές εἰσι λόγοι οἱ προευντεπίζοντες ἡμῖν τῶν δικαστῶν ἀκοή· ἀγὼν γὰρ ἡ κρίσις.* Aristophanes igitur videtur in hac comoedia ejusmodi prolusionem exhibuisse, quae tragicum aliquod spectaculum continebat, ut

tragicorum poetarum gravitatem lepide perstringeret. Et poetam maxime Euripidem exagitavisse cognoscimus ex schol. Vesp. 61. Exhibuit autem poeta, quantum quidem in tanta reliquiarum paucitate conjectura assequi possumus, quasi Thyestem aliquem, qui ipse suorum liberorum artus comederat. V. Fr. III. et fortasse VIII.; atque alia praeterea fragmenta ad tragicæ orationis similitudinem accedunt, velut Fr. VII. BE.

Philonidis nomine, qui etiam Nubes I., Amphiaräum, Ranas, Vespas, et haud dubie alias fabulas docuit, hanc fabulam commisisse videtur noster. Προάγων vero sive προαγών valet praeludium. Ulpianus: Προαγῶνές εἰσι λόγοι οἱ προεντεπίζοντες ἡμῖν τῶν δικαστῶν τὴν ἀκοήν· ἀγὼν γὰρ ἡ κρίσις. Schol. Dem. l. l. Προπαροξεντόνως — τὸν τόνον. προάγωνες δὲ λέγονται οἱ πρὸ τοῦ ἀγῶνος λόγοι οἱ ἐν τῷ δήμῳ λογοποιοούμενοι παρὰ τινος. Vox legitur Dem. c. Androt. § 59. οὕτω δ' ἐστὶν ἀναιδὴς ὥστ' ἐν τῷ δήμῳ προάγωνας (ita Reisk. Bekk. Dind. προαγῶνας al. et vulg.) αἰεὶ κατασκευάζων ἐαυτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς ἐτόλμα λέγειν ὡς etc. Aeschin. 63, 14. Προάγων scribendum est secundum Arcadium p. 10, 20.

458

(82 D. 459 B.)

I.

Anecdota Bekkeri p. 411, 17. Ἀντλιαντλητήρα: — Ἀριστοφάνης δὲ Προαγῶνι καὶ Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήμασιν.

459

(76 D. 454 B.)

II.

Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδὼν ποτε ἔτρωγ', ἵνα κάμνοι, σῶκα τῆς μεσημβρίας.

Athen. III. p. 80 A. Ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι μὴ δεῖ σῶκα προσφέρεισθαι μεσημβρίας· νοσῶδη γὰρ εἶναι τότε, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις εἴρηκεν. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Προαγῶνι “Κάμνοντα — μεσημβρίας.” Cf. Nicoph. com. II. 850. ἐὰν — σῶκά τις μεσημβρίας τρώγων καθεύδῃ. Eubul. III. 258. φαγοῦσα πρῶην σῶκα τῆς μεσημβρίας. Pher. II. 287. πύρεττε μηδὲν φροντίσας | καὶ τῶν φιδάλεων τρώγε σῶκων τοῦ θέρους. De servo fideli accipit haec Bergkii, qui, cum aegrotantem herum vidisset, ipse quoque voluerit aegrotare.

III.

(75 D. 452 B.)

460

*Ἐγευσάμην χορδῆς δ' δίστηνος τέκνων.**Πῶς εἰσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον;*

Athenaeus III. p. 95 D. ubi de usu vocabulorum *χορδῇ* et *ῥύγχος* agit, *Ἀριστοφάνης Προαγῶν* “*Ἐγευσάμην — κεκαυμένον*; “Videtur haec parodia loci Euripidei (fortasse ex Thyeste) esse. Quod si ita est, verba *Ἐγευσάμην χορδῆς τέκνων* de coena qualis fuit Thyestae intelligi possunt. Versus alter dochmiacus est, nisi scribendum *εἰσίδω* (ex apographis) et *πέριξ κεκαυμένον*.” (Dind.) “Fortasse ex Euripidis Thyeste pleraque sunt petita, nam Thyestes sive Cressae doctae sunt Ol. 85, 2. V. Arg. Alcestidis.” (Be.) “Fortasse ex Thyeste. Quonam modo duo versus hujus fragmenti cohaereant non video: separandi sunt. Photius. Lex. p. 491, 28. *ῥύγχος τὸ πρόσωπον. Κρατῖνος καὶ ἑτεροί. Idem Suidas.*” (Bakh.) Rideri videtur Euripides. V. schol. Vesp. 61.

V. 1. *τέκνων*] *τέκνον* Musurus. *κύων* Jacobs. Anim. p. 65. Qu. *γέρον*.

V. 2. *εἰσίδω* vulg. *εἰσίδω* cod. Ven. Dind. Bergk. Recte, ut dochmiacus existat versus. Tota enim oratio tragici coloris est, et fortasse ipsa tragici verba usurpaverit comicus. *ῥύγχος*] Os, faciem. Cf. Hygin. 88. ‘Cum vinceretur (Thyestes), Atreum imperasse brachia et ora puerorum afferri.’ *Ῥύγχος* de facie humana ludens dixit Archippus teste Athenaeo III. 95 E. *περικεκαυμένον* cod. Ven. Dind. *πέριξ κεκαυμένον* olim Dind. *πῶς εἰσίδω τὸ ῥύγχος* ἔτι (‘praeterea’) *κεκαυμένον* conjicit Meinekius, coll. Alex. III. 498. *τράγημα δοτέον* ἔτι. Qu. *πῶς ῥύγχος ἂν εἰσίδοιμι περικεκαυμένον*;

IV.

(77 D. 455 B.)

461

Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;

Athen. IX. p. 380 D. *Παραφέρειν — Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶν* “*Τί οὐκ — ποτήρια.*”

V.

(78 D. 456 B.)

462

*Ὄρα βαδίζειν μούσῃ πρὸς τὸν δεσπότην**ἥδη γὰρ αὐτοὺς οἶμαι δεδειπνάναι.*

Athen. X. p. 422 E. *Δεδειπνάναι — Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶν* “*Ὄρα — δεδειπνάναι.*” Verba servi alicujus.

V. 1. *μοι ὅστιν ἐπὶ* cod. P. *μούσῃ ἐπὶ* Be. Bo. *μούσῃ πρὸς* Casaub. Dind. V. 2. *δεδειπνάνει*] Cf. Fr. 247. Fr. 493. *ἡρίσταμεν*. Epicrat. III. 365. *δεδειπνάναι*. Antiphan. III. 79. *δεδειπνάναι*. Alex.

III. 429. *δεδείπναμεν*. Eubul. III. 248. *δεδείπναμεν et δεδειπνάναί*. Eur. Her. 610. *βεβάναι*. Orest. p. 1330. *καθέσταμεν*. Soph. Tr. 1145. *ἔσταμεν*. Herod. V. 86. *ἀποβεβάναι*. V. 104. *ἀπεστάναι*. Hom. II. ω. 359. *ἔσταν* II. ο. 105. *μέμναναι*. Sic etiam *τεθνάναι*, *βεβάσαι* (Hom.). Similiter Achaëus *ἐλήλυμεν* et *ἐλήλυτε* dixit, et *ἐλήλυμεν* Cratinus, teste Hephaest. I. 3. (p. 18. Gaisf.)

463

(79 D. 457 B.)

VI.

‘Ο δ’ ἀλφίτων γε περιάμενος τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας ἐκτέα λογίζεται.

Athen. XI. p. 478 F. Ἀθηναῖοι δὲ μέτρον τι καλοῦσι κοτύλην. — Ἀριστοφάνης Προαγῶνι “Ο δ’ — ἀπολογίζεται.” Ex epitome ἀλφίτων χοίνικας τρεῖς κοτύλης δεούσας attulit Eustathius p. 1282, 52. DIND. Haec de fraudulento aliquo promo condo dicta Bergkio videntur.

V. 1. γε addidit Schweigh. V. 2. οἶκαδ’ ἀπολογίζεται] εἰκοσ’ ἀπ. Casaubon. ex apographo aliquo. ἐκτέα λογίζεται feliciter Dobr. Dind. Scilicet octo χοίνικας continebat ἐκτεῦς. V. Fr. 731 D. Qu. εἰκοσιν λογίζεται. Cf. Pl. 381. καὶ μὴν φέλλως γ’ ἂν μοι δοκεῖς νῆ τοὺς θεοὺς | τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσσασθαι δώδεκα. Alex. III. 470. ὅμως δὲ λογίσσασθαι πρὸς ἑμαυτὸν βούλομαι — τὴν ὀψωνίαν. Eriph. com. III. 557. τούτων μὲν ὀβολὸν, εἰ (οὐδ’) πολὺ, | τίθημι λογιόδομαι γάρ. Lys. 32, 33. εἰς τοῖνον τὰς ἄλλας ἐσοτὰς καὶ θυσίας ἐλογίσατο αὐτοῖς πλέον ἢ τετρακισχίλλας δραχμὰς ἀνηλωμένας. Cf. 32, 31. Vel οἶκαδ’ αὐθις ἔρχεται. Cf. Vesp. 1332. ἔπειτ’, ἐπειδὴ μέθυεν, οἶκαδ’ ἔρχεται. Vel οἶκαδ’ ἀπεβάδισε πάλιν. Cf. Fr. 469. ἔχουσα γαστέρα | μεστήν βοάκων ἀπεβάδιζεν οἶκαδε.

464

(74 D. 451 B.)

VII.

Σταθερά δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.

Photius p. 534, 1. et Suidas, Σταθερόν: — τινὲς καὶ (δὲ Bo.) ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς “Σταθεροῦ χεύματος.” καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι (Προάγωνι Phot.) “Σταθερά — ἥβης.” σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον. Verba tragici coloris.

σταθερά] Cratin. II. 136. οὕτω σταθερῶς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος παφλάζει. Aesch. Fr. 259. σταθεροῦ χεύματος. Plat. Phaedr. 242 A. σταθερά μεσημβρία. Apoll. Rh. I. 450. σταθερόν ἡμᾶρ. Antimach. 76. σταθερόν ἔθρος. Cratin. II. 136. σταθερῶς. Ruhnck. ad Tim. p. 235. Cf. v. στατόν. “Docet schol. Vesp. 61. Aristophanem hanc comoediam scripsisse ad Euripidem irridendum. Tragoediam sapiunt Fr. III. et VII.” (Bakh.)

VIII.

(80 D. 453 B.)

465

Οἷμοι τάλας, τί με στρέφει τὴν γαστέρα;
 Βάλλ' ἐς κόρακας· πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;

Pollux X. 44. Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκνήτου ἀπο-
 πάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου
 καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι εἰπὼν
 "Οἷμοι — γένοιτό μοι;"

V. 1. τί μου στρέφει —;] Malim τί με στρέφει —; Cf. Th. 484.
 στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κώδυνη. Pac. 174. ἐμὲ | ἤδη στρουφεῖ
 (στρέφει?) τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν. Antiph. III. 97. οὐ γὰρ κακὸν
 ἔχω μὴδ' ἔχοιμ'. ἔάν δ' ἄρα | στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφα-
 λόν, | παρὰ Φερτιάτου δακτύλιός ἐστὶ μοι δραχμῆς. V. 2. βάλλ' ἐς
 κόρακας] Cf. Nub. 133. Vesp. 835. Pl. 782. λάσανα] Latrina. Cf.
 Pac. 893. Eupol. II. 519. Pher. II. 281. Plat. II. 655.

IX.

(om. D. 460 B.)

466

Schol. Luciani Alex. p. 140. Jacob. Ὁσαύτως καὶ ὁ Φρυ-
 γῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βοᾶται Εὐπόλιδι ἐν Ἀστυρατέυτοις, Ἀήμοις,
 Ἀριστοφάνει δὲ Προαγῶνι. Cf. Fr. 92.

X.

(81 D. 458 B.)

467

Schol. Plat. p. 322. ed. Bekk. Παροιμία Ἐν πίθῳ τὴν
 κεραμεῖαν ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαίνοντων,
 ἀπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειότερων. κέχρηται
 δὲ αὐτῇ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶσι (sic). "In dolio figlinam",
 sc. spectā; ex dolio aut bene aut male ficto aestima artem
 figlini." (Bo.)

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

Mulieres σκηνας καταλαμβάνουσας quas dixisse comicus videatur explicare studuit Casaubonus in Animadv. ad Athenaeum IV. 20. p. 301. "Σκηνας καταλαμβάνουσαι (inquit) dicuntur quae in foro et viis publicis locum occupant ubi sua umbracula destituant. Ita soliti facere mercatores quoties celebrabatur aliqua panegyris. Vetus Theocriti interpres XV. 16. ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνας ἐποιοῦν οἱ πωλοῦντες. Sic autem loquitur idem poeta in Pace [v. 880.] εἰς Ἴσοθιμα | σκη-
νὴν ἑμαντοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω. Videtur Aristophanes descripsisse eo dramate mulierum tentoria sua commodis locis figere. cupientium jurgia et ἀκροχειρισμούς." Casaubono assentiri videtur Valck. ad Adon. p. 309. Diversa est Kuhnii ad Pollucem VII. 157. et Hemsterhusii ad X. 106. sententia, qui de occupatis theatri sedibus cogitarunt. Nec diffitendum est plura esse in fragmentis quae de theatro potius quam de foro actum esse probabile reddant. Fortasse ad hanc fabulam spectat scholion Thesm. 658. in codice Rav. τὴν πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκηνας καὶ τὰς διόδους: τὰς σκηνας διὰ μέσον εἴργκε· καὶ γὰρ πρὸς τῇ σκηνῇ πικναὶ (l. πρὸς τῇ πικνῇ σκηνῇ) ἦσαν, ὥς καὶ αὐτὸς Ἀριστοφάνης μέμνηται τοῦτον [l. μέμνηται πον]. Cf. Pac. 731. DIND.

Nomen comoediae quorsum spectet non facile indagaveris: ea certe quae Casaubonus ad Athenaeum IV. 20. dicit improbanda sunt. Ac mihi quidem videtur poeta ita instituisse ut mulieres, quibus non licuit comoedias spectare, sedes theatri praeoccuparent antequam viri intrassent. Eodem prorsus sensu legitur in Pace v. 880. ΤΡ. οὗτος τί περιγράφεις;

ΟΙΚ. τὸ δεῖν', εἰς Ἰσθμια | σκηνὴν ἐμαντοῦ τῷ πέει καταλαμ-
 βάνω. ubi schol. οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν
 ἑαυτοῖς τόπους. et in Eccl. 21. dixit ἔδρας καταλαμβάνειν de
 mulieribus sedes in foro occupantibus priusquam viri conve-
 nirent: καίτοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία | αὐτίκα
 μάλ' ἐσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἔδρας | ὡς Φυρόμαχος ποτ'
 εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι, | δεῖ τὰς ἐτέρας πως ἀγναθεζομένας
 λαθεῖν. et rursus v. 86. νῆ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν
 ἔδρας | ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν πρυτάνεων καταντικρύ. Quod Ari-
 stophanes σκηνὰς καταλαμβάνειν dixit, θέαν καταλαβεῖν vocat
 Aristides loco satis eleganti in Panath. I. p. 163. ed. Dind.:
 οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ὥσπερ θέαν καταλαβόντες οὕτω τὰτα κρί-
 νουσιν, οὐ τῷ μᾶλλον ἄλλων ἑαυτοῖς προσήκειν τῶν χωρίων
 τοὺς ἄλλους ἀφορίζοντες, ἀλλὰ τῷ φθῆναι κατασχόντες (f. κατα-
 λαβόντες), καὶ ξένους ὀνομάζουσι τοὺς δευτέρους ἐλθόντας κτλ.
 Ceterum fortasse etiam in Pace v. 730. vocabulo σκηνῇ eadem
 notio inest, ἀλλ' ἔθι χαιρών· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκευή
 παραδόντες | τοῖς ἀκολούθοις δώμεν σώζειν, ὥς εὐώτασι μά-
 λιστα | περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζουσιν καὶ κακο-
 ποιεῖν. et in Thesm. 655. ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς
 λαμπάδας ἀψαμένας χρη | συζωσαμένας εὖ κἀνδρείως τῶν θ'
 ἱματίων ἀποδύσας | ζῆτεῖν εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε,
 καὶ περιθρέξαι | τὴν πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς
 διόδους διαθρῆσαι. ubi v. schol. Rav. Ad has mulieres, quae
 primo diluculo theatri sedes occupaverunt, pertinet Fr. XI. Jam
 coram istis ipse poeta suam egit causam seque ab aemulorum
 criminibus defendit, vide Fr. XVII. De tempore quo fabula
 sit acta nihil constat, sed ex eo quod nullius hominis fit mentio
 quem in hac comoedia poeta exagitaverit sane conjiciam eam
 pertinere ad postremas fabulas: nam illo quidem argumento
 quod Aristophanes Fr. XVII. se defenderit a crimine, quod etiam
 Cratinus in Pytine conjecerat in Aristophanem, nolo abuti ad
 tempus accuratius definiendum, siquidem etiam alii poetae
 postea idem opprobrium videntur iteravisse. BE.

Mulieres interfuisse spectaculis colligit Bothius ex Ovidii
 loco Art. Am. I. 89. 'Sed tu praecipue curvis venere
 theatri. — Sic ruit ad celebres cultissima femina
 ludos etc.' Sed alia res erat Athenis. Mihi quidem non de

theatro agi videtur, sed de πανηγύρει aliqua qualis erat Ἰσθμια (Pac. 880), sub Jove aperto habita. Si de theatro ageretur, dicendum fuisset potius ἔδρας καταλαμβάνουσαι quam σκηρὰς. V. Eccl. 21. 86. Erant enim σκηραὶ tentoria, ubi merces vendebantur, Anglice booths, stalls. Cf. Pac. 732. Th. 658. Theocr. XV. 16. νίτρον καὶ φθκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. Alibi σκηραὶ simpliciter tentoria significant ad dedendum apta.

468

(403 D. 470 B.)

I.

Τὴν κακκάβην γὰρ καὶ τοῦ διδασκάλου.

Athen. IV. p. 169 C. Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις κακκάβην εἰρημεν οὕτως "Τὴν — διδασκάλου." Pollux X. 106. Καὶ κακκάβην τὴν λοπάδα ἐρεῖς εὐπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις "Τὴν — διδασκάλου." De Aristophanis (τοῦ διδασκάλου) patina ab ancilla altercationi aures praebente et negligente adusta videtur agi.

κακκάβην] Cf. Fr. 192. 200. γὰρ καὶ] Parum satisfacit. Malim κατέκαε (Nub. 407.) aut potius προσέκαε. Cf. Vesp. 938. ἐσχάραν, χύτραν, | καὶ τᾶλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα. Tentabam praeterea δ' ἔκαε, γ' ἔκαε, μὴ καὶ, δ' ἔκλεπτε, χρῆσον σύ. καὶ τοῦ] καστοῦ cod. Ven. καρύστου codd. deteriores. Correctum ex Polluce X. 106.

469

(400 D. 466 B.)

II.

Ἄλλ' ἔχουσα γαστέρα
μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

Athen. VII. p. 287 A. Σπεύσιππος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀττικοὶ βοάκας. Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις "Ἄλλ' — οἴκαδε." Sine nomine fabulae attulit Etymol. M. p. 218, 30. et partim Zonaras I. 413. DIND.

V. 1. ἔχουσα γαστέρα] Desideratur articulus. Ergo qu. ἔχουσα τὴν γνάθον, aut ἔχων τὴν γαστέρα. Cf. Eccl. 818. μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων. Fr. 8. V. 2. βοάκων] Cf. Nicom. IV. 584. ἐνίοτε κρεῖττων θύννου βόαξ. Polioch. IV. 589. τοὺς βοάκας λευκομαινίδας καλεῖν. Pher. II. 311. Plat. II. 629. Archipp. II. 722. κῆρυξ μὲν ἐβόησεν βόαξ. Ludit fortasse comice in voce βόαξ, cum allusione ad ν. βοᾶν.

III.

(412 D. 479 B.)

470

Harpocratio, *Δήμαρχος*: — *ὅτι δὲ ἡγευρίαζον (ἡγευρία-
ζον? cf. Nub. 35. 240.) οἱ δήμαρχοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν
Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας.*

IV.

(407 D. 471 B.)

471

Οὐδ' (ἂν) ἴσως ἀντέλεγες τοῦτω τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἔκτανται.

Hesychius, *Οὐ γὰρ ἔκτανται*: παροιμία. *Ἀριστοφάνης
Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας "Οὐδ' ἴσως — ἔκτανται.*

*οὐδ' ἴσως vulg. οὐδ' ἂν ἴσως conj. Dind. οὐ γὰρ σῶς (si valeres)
Bergk. Quod parum placet. Fort. οὐκ ἂν ἴσως. δειπνίῳ vulg. δειπνίῳ
Heins. οὐ γὰρ ἔκτανται] Cf. Fr. 274.*

V.

(411 D. 478 B.)

472

Hesychius, *Τριτοστάτης (Τριτοστάτης Dind.)*: *Ἀριστο-
φάνης ἐν Σκηνᾷ. Pollux IV. 106. Καὶ τὴν γυναῖκα δὲ τριτο-
στάτην Ἀριστοφάνης καλεῖ.*

VI.

(398 D. 465 B.)

473

*Καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ δίχα
καὶ κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξύρρεγμίας.*

Photius p. 340, 22. *Ὀξύρρεγμεῖν*: *ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐπο-
ξίῃ ἢ τροφῇ. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας τὴν
ὀξύθυμIAN οὕτως ἔφη "Καὶ μὴν — ὀξύρρεγμίας." Cf. Phryn.
Bekk. Anecd. p. 56, 19. Ὀξύρρεγμία καὶ ὀξωρρυμία τὸ αὐτὸ
ἐστὶ λέγεται γὰρ ἀμφοτέρω. Poll. VI. 24. τὴν μέντοι ὑπὸ πλή-
θους τροφῆς δυσχέρειαν — ἀπεψίαν μὲν οἱ πολλοὶ, σὺ δὲ
ὀξύρρεγμIAN ἂν λέγοις. Haec ad eandem poetae causam ac
Fr. XVII. refert Bergk.*

V. 2. *ὀξύρρεγμίας] ὀξερρυμίας temere Dobr. Add. ad Arist. p. (116.)
Ὀξύρρεγμία legitur Lucian. de Merc. cond. 19. Cf. ad Pac. 529. κρομ-
νοξύρρεγμίας. Euphoniae gratia ὀξύρρεγμία pro ὀξερρυμία videntur dixisse,
quamquam βδελυγμία dicebant.*

VII.

(409 D. 476 B.)

474

Phot. p. 404, 20. *Πεζίδα*: *τὴν ὡς τοῦ ἱματίου. Ἀρι-
στοφάνης Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας.*

475

(401 D. 467. 468 B.)

VIII.

Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων.

Pollux VII. 157. ubi de armorum generibus exponit, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας ἔφη “Καὶ τῶν — ἀκοντίων.” Idem X. 144. propter vocabulum πλατυλόγχων hunc versum afferens diversam praebet scripturam

Καὶ τῶν πλατυλόγχων, ὡς ὀρεῖς, ἀκοντίων. DIND.

Duo diversa fragmenta habet Bergk. Recte, ut videtur.

V. 1. Cf. Alex. com. III. 442. φέρε τὴν σιβύνην καὶ πλατύλογχα (πλατύλογχ' ἀκόντια probabiliter Toup. IV. 244.). “Διβολία cuspis sive hasta duplici instructa acie. V. Plut. V. Marcell. c. 25. ἀκόντισμα δ' ἦν ἐκάστῳ διβολία, συμπεσόντες δὲ μεγάλαις ἐχρῶντο καὶ βαρεταῖς μαχαίραις.” (Be.) V. 2. Pro ὡς ὀρεῖς fort. ὡν ὀρεῖς, aut διβολίαν.

476

(402 D. 469 B.)

IX.

Τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.

Pollux VII. 202. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας “Καὶ — κασαλβάδα.”

τὴν πόρδαλιν] Malim καὶ πόρδαλιν. Cf. Lys. 1015. καλοῦσι] Fort. καλεῖς σύ.

477

(408 D. 475 B.)

X.

*Ὡς περὶ Καλλιππίδης**ἐπὶ τοῦ κορήματος καθεύομαι χαμαί.*

Pollux X. 28. Καλεῖται δ' οὕτω (sc. κόρημα) καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα τὸ κορούμενον. τὸ δὲ ῥῆμα κορεῖν ἂν λέγοις. καὶ τὸ μὲν σκεῦος καὶ ῥῆμα (κόρημα recte Geel. Bekk. Bo.) ὑπὸ Εὐπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κόλαξι “Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει”. τὸ δὲ κορούμενον ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας Ἀριστοφάνους, “Ὡς περ ἐν Καλλιππίδῃ ἐπὶ τοῦ κορήματος καθεύομαι χαμαί.” Bergkio irrideri videtur actor tragicus Callippides, de quo v. Mein. Nomen Καλλιππίδης est Nub. 64.

V. 1. ὥς περ ἐν Καλλιππίδῃ vulg. ὥς περ ἐν Καλλιππίδου Elmsl. ad Ach. 1182. Mein. ὥς περ ἐν Καλλιππίδῃ Στράτιδος Mein. Quaest. scen. II. p. 66. ὥς περ ἐν Καλλιππίδης Hemst. Anecd. I. 209. Toup. Emend. IV. 386. Bekk. Dind. Bergk. Verum videtur aut ὥς περ ἐν Καλλιππίδου (ut ἐν Κρατίδου Eq. 399.) aut ὥς περ ἐν Καλλιππίδης. Hoc probabilius videtur. V. Mein. Fr. Com. I. 227. V. 2. ἐπὶ τοῦ κορήματος] Cf. Hermipp. II. 398. ἐν τοῖσι κορήμασιν.

XI.

(399 D. 461 — 463 B.)

478

Λήκυθον

τὴν ἐπτακότυλον, τὴν χυτραίαν, τὴν καλήν,
ἣν ἐφερόμεν, ἔν' ἔχοιμι συνθεάτριαν.

Pollux X. 67. Προσθετέον δὲ — καὶ τὴν ἐν Ἀριστοφάνους Σκηνὰς καταλαμβανούσαις “*Λήκυθον — συνθεάτριαν.*” εἴρηται γὰρ νῦν ἐπὶ ἐκπτώματος.

V. 1. *λήκυθον τὴν ἐπτακότυλον*] Cf. Sotad. com. III. 586. *δικότυλος λήκυθος.* V. 2. *τὴν χυτραίαν* vulg. Bergk. prob. Bo. *τὴν χυτρεάν, τὴν ἀγκύλην* Lobeck. ad Phryn. p. 147. Bekk. Dind. Qu. *τὴν χυτρείαν.* Cf. ad Lys. 329. *πατάγου χυτρείου.* et ad Nub. 1474. *τὴν καλήν*] Bellam, i. e. belle pictam. Cf. Ran. 1236. *λήψει γὰρ ὀβολοῦ πᾶν καλήν τε κάγαθὴν (λήκυθον).* V. 3. *συνθεάτριαν* ex Aristophane affert Pollux IV. 121. Idem VI. 158. *Συνθεάτριαν δὲ καὶ συλλήπτριαν* (sic Bekk. *συλλήστριαν* vulg.) *καὶ Ἀριστοφάνης.* et II. 56. *Καὶ θεάτρια καὶ συνθεάτρια ἡ παλαιὰ κωμῳδία.* *Συνθεάτρια* est Procop. Hist. arc. p. 28 C. Confer *φρυγανίστρια* Fr. 831. *συσκηνήτρια* Th. 624. *συμπαίστρια, θερίστρια, μαθήτρια, φρυγανίστρια,* etc. Cf. ad Pl. 970. Lepide sic dicit ampul- lam quam secum portaverat.

XII.

(404 D. 472 B.)

479

“Ὡσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται.

Pollux X. 114. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβάνουσας ἔφη “*Ὡσπερ — τέτρηται.*” Cribrum αἰρόπινον dicit quo frumentum ab lolio purgatur. V. Steph. Thes. IV. 317. DIND. Qu. *ἐτέτρητο δ' ὥσπερ κόσκινον | αἰρόπινον.* Vel *τέτρηται δ' ὥσπερ τι κοσκίνον | αἰρόπινον.*

αἰρόπινον] Qu. *αιροπινές,* coll. v. *δυσπινής.* Cf. Fr. 408. *ζειάς, αἶρας, σεμίδαλιν.*

XIII.

(401 D. 468 B.)

480

Καὶ τῶν πλατυλόγχων, ὥς δοῖς, ἀκοντίων.

Pollux X. 144. Ἐν δὲ Σκηνὰς καταλαμβανούσαις (Ἀριστοφάνης ἔφη) “*Καὶ — ἀκοντίων.*” Cf. ad Fr. 475.

XIV.

(405 D. 473 B.)

481

Τοῖχον μοχλίσκῳ (δεῖ) σκαλεύειν.

Pollux X. 147. Τάχα δὲ καὶ μοχλίον, εἰ καὶ τοῖς τοιχωρύχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμωδοποιοί. καὶ μοχλίσκον

δὲ τὸ τοιοῦτον Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις ἀνόμασεν εἰπὼν “Τοῖχόν μοχλίσκῃ καταβαλεῖν.”

μοχλίσκῃ] μοχλισκίφ corrigendum suspicatur Bergk. Confer θυλακίσκος Fr. 232. κοτυλίσκος, etc. καλαῦειν C. vulg. καλάνειν A. κλαῦειν B. καλύνειν cod. Antverp. καταβαλεῖν Salmas. Dind. σαλεύειν Salmas. σκαλεύειν Kühn. Bekk. et Bergk., coll. Hesychio, Σκαλεύει· κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει. et Ἐσκάλευεν· ἐκινεῖτο (ἐκίνει?), ὥρυσσεν. Ante σκαλεύειν supplendum fortasse δεῖ.

482

(410 D. 477 B.)

XV.

Pollux X. 172. Τὴν δὲ πῆραν πηρίδιον εἵποισ ἄν, ὥς ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνης.

483

(406 D. 474 B.)

XVI.

Ἀλλὰ συσπᾶσαι

δεῖ τῷ κοχῶνα.

Schol. Equit. 422. Κοχῶνῃ τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχύων. μέμνηται δὲ τῆς κοχῶνῃς καὶ ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις “Ἀλλὰ — τὰς κοχῶνας.” Cf. Suid. II. 1. p. 367. ann. 8.

συσπᾶσθαι vulg. Be. συσπᾶσαι cod. Flor. Θ. Dind. τὰς κοχῶνας vulg. τὰ κοχῶνα conj. Dind. Mein. Praestat τῷ κοχῶνα, ut τῷ χεῖρε, τῷ σκέλη. Cf. ad Eq. 424. ἀποκρυπτόμενος ἐς τὰς κοχῶνας (al. τῷ κοχῶνα) —. 487.

484

(397 D. 464 B.)

XVII.

Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ, τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἤττον ἢ κείνος ποιῶ.

Schol. Plat. p. 330. ed. Bekk. Ἀριστοφάνης — ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην μμεῖσθαι δ' αὐτόν. Κρατίνος· Τίς δὲ σύ; κομψός τις ἔροιο θεατῆς· ὑπολεπτόλογος, γνωμιδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων. καὶ αὐτὸς δ' ἐξομολογεῖται Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις “Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ, φησὶ, τοῦ στόματος — ποιῶ.” Priora Aristophanis verba attulit Plutarchus Mor. p. 30 D. ὁ μὲν ἀπανθίζει τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, καθάπερ ὁ Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησὶ “Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ.” Anecd. Bekkeri

p. 339, 10. Ἀγοραῖος νοῦς: ὁ πᾶν εὐτελής καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕτως Εὐριπίδης. "Qui dicere debebat Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου, ut apparet ex verbis Plutarchi." (Dind.) Fragmentum fortasse ex fabula ΠΟΙΗΣΙΣ sumptum. De Cratini loco v. Mein. Fr. Com. II. 225.

V. 1. χρᾶμαι γὰρ —] Nimirum dictus erat noster a Cratino εὐριπιδαριστοφανίζειν. Cf. Eq. 18. κομψευριπικῶς. τοῦ στόματος τῷ στρογγύῳ Cf. ad Ach. 686. ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι. Hor. A. P. 323. 'Graiiis dedit ore rotundo | Musa loqui.' I. e. polito, laevigato, ideoque volubili (ut sphaera). Sat. II. 7. 86. 'Teres atque rotundus.' Cic. Brut. 78. 'Rotunda constructio verborum.' Ore autem rotundo et volubili excelluit Euripides. Notatur ejus γλώττης στροφίγξ Ran. 892. Id igitur se imitari ingenue fatetur Aristophanes, curans simul ne sententiae suae, ut ejus, forenses et vulgares sint. V. 2. τοὺς νοῦς] I. q. τὰς διανοίας. ἀγοραίους] Forenses, i. e. vulgares ac rudes. Anglice low, vulgar, coarse. Cf. Pac. 750. ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας | ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοαῖς καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις. Hor. A. P. 245. 'Ne velut innati triviis ac paene forenses etc.'

TAGHNITAI.

De Tagenistarum argumento perquam verisimilis est Suevernii conjectura in commentatione de Avibus p. 42. prolata, qui Calliam Hipponici filium ejusque parasitos, ex quibus chorum constituisse credibile est, hac fabula exagitados esse suspicatur. Eodem consilio Eupolis *Κόλακας* comoediam celebratissimam scripsit, cum Aristophanis Pace et Leuconis Phratoribus Ol. 89, 3. in certamen commissam, de qua optime disputatum est ab Meinekio in Quaest. scen. I. p. 55. Cum nomine autem *ταγηνιστῶν* apte ab Suevernio comparati sunt *οἱ περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλοι*, quos dixit Eupolis apud Plutarch. Moral. p. 54 b. DIND.

Unam ex posterioribus fabulis esse facile apparet, si quis reliquias non sane exiguas accuratius examinaverit; illud tamen dubium utrum adscribenda sit secundae an tertiae comoediarum classi: non tamen Olymp. XCIII. 3 multum aut antecessa aut subsecuta esse videtur. Et temporis quidem nullae propemodum reperiuntur notae, nisi quod Prodicus Fragm. III. perstringitur, Prodicus autem, qui circa Olymp. LXXXVI. Athenas venit, diu ibi commoratus est plurimosque habuit discipulos aetatemque satis extendit, siquidem Plato in Apologia Socr. p. 10 E. eum tanquam virum memorat cum Socrates in judicium esset vocatus, h. e. Olymp. 95, 2. De Prodicto cf. Comm. p. 335. Comoediae autem institutum haud perspexit Suevernus in Comm. de Avv. p. 42., qui censet poetam in hac fabula exhibuisse virum aliquem divitem et nobilem eundemque litterarum philosophiaeque studiosum improborum adulatorum grege stipatum: et, ut solet vir ingeniosissimus justo audacius conjectura augurari, ita haec quoque ad certum aliquem hominem revocare studuit, Calliamque Hipponici filium exagitatum esse censuit, quae quidem conjectura nullo prorsus firmatur argumento. Immo Aristophanes,

ut solet in plerisque comoediis, finxerat liberrime fabulam induxitque juvenem aliquem Atticum qui pariter atque Callias opes perdidit istis studiis deditus, sed profecto non magis ipse ille Callias fuit quam in Avibus Pisthetaerus Alcibiadis, aut in Amphiarao senex ille decrepitus Niciae partes tuitus est. Ad Calliam autem multo minus potest haec comoedia referri, si eam recte ad seriora tempora rejeci: occupaveratque idem argumentum Eupolis in Adulatoribus, quae fabula integra in Calliae nomine deridendo versabatur. At intercedit sane magna quaedam similitudo inter utriusque comoediae institutum; et *Ταγηνισταί*, de quo nomine vide Poll. X. 99., dicta est haec comoedia a choro assentatorum, quemadmodum Eupolis dixit *Κολ.* Fr. VII. *τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων.* Divitem autem illum hominem, ejus primae fuerunt in hac fabula partes, poeta, ut conjicio, finxit ejusdem illius Prodicti disciplina et institutione usum esse, id quod non solum conjicio inde quod Prodictus Fr. XXIX. commemoratur tanquam juvenum corruptor, sed maxime ex Fr. XXXII., in quo quae disputantur plane cum Prodicti doctrina de morte vitaeque humana congruunt. BE.

Hujus dramatis supersunt non minus quam unum et quadraginta: unde placuisse id multumque tritum fuisse conjicere possumus. Quod ad nomen ejus, cf. Achaeum trag. Fr. 3. *πότερα θεωροῖς ἢ ταγηνισταῖς* (sic Mein. εἴτ' ἀγωνισταῖς codd.) *λέγεις; Ταγηνίζειν* legitur Eupol. II. 547. *ταγηνιστοὶ ἰχθύες* Alex. III. 404.

I. (436 c⁺ D. 508 B.)

Anecdota Cramerī Oxon. I. p. 223, 19. *Δόκος γὰρ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δοκὸς (δόκος?) δξυτόνου τοῦ σημαίνοντος τὴν δόκησιν. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ταγηνισταῖς σημαίνει τὴν ἀγχόνην.* Aristophanes *δοκός*, ni fallor, non *δόκος*, scripserat. Est enim *ἀγχόνη* mors ἀπὸ δοκοῦ. Cf. Ran. 121. *μὰ μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου.* 736.

II. (421 D. 488 B.)

Ἄλως ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. 486
Ἄλλὰ φέρεθ' ἡπάτιον ἢ καπριδίου νέον
κόλλοπά τιν'· εἰ δὲ μὴ, πλευρόν ἢ γλωτταν ἢ

σπλήνα καὶ νῆστιν ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς
ἡτριάαν φέρετε δευρο μετὰ κολλάβων
χλιαρῶν.

5

Athen. III. p. 96 C. Γλώσσης δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων “Ἄλις — χλιαρῶν.” Partes hujus loci afferuntur ab Athenaeo III. p. 107 F. 110 F. IX. p. 374 F. schol. Ach. 640. Suid. in ἄλις, ἀφύα, θωπεύει, et παρατέταμαι. Etymol. M. p. 439, 44. Phot. in νῆστις. Eust. p. 1752, 16. DIND. Verba hominis gulosi, ut monuit Seidler. Ad hoc fragmentum respicere videtur Athenaeus VI. 269 E. Τί δεῖ πρὸς τούτοις εἶτι παρατίθεσθαι τὰ ἐκ Ταγηνιστῶν τοῦ χαρίεντος Ἀριστοφάνους; Lautae enim et opiparae depes hic describuntur. Monuit Jacobi Fr. Com. V. 67. Cum hoc fragmento cf. Fr. 321, 3. ἢ νῆστις ὀπτᾶτ' ἢ γαλῆδος ἢ τευθίδες; | B. μὰ τὸν Δί' οὐ δητ'. A. οὐδὲ βατίς; B. οὐ φημ' ἐγώ. | A. οὐ χόριον οὐδὲ πνὸς οὐδ' ἦπαρ κάπρου | οὐδὲ σχαδόνες οὐδ' ἡτριάιον δέλφακος —;

V. 1. ἀφύης] Annon ἀφυν? Sed Anaxandr. III. 184. λεκίδου, σκορόδων, ἀφύης, σκόμβρου. Euphron. IV. 494. ἀφύης ἐπιθυμήσαντι — παρέθηκε. μοι om. Suidas in ἄλις et παρατέταμαι et θωπεύει. παρατέταμαι] Distensus sum. Cf. ad Nub. 212. Plat. Euthyd. p. 227 F. παρατεθῆναι γελῶντα. κάπτων] ἐσθίων schol. Ach. et Suid. l. l. et in θωπεύει (om. τὰ λιπαρά). V. 2. φέρετ' ἀπόβασιν ἡπάτιον. vulg. φέρεθ' ἡπάτιον Dind. Be. “Illud ἀπόβασιν nihil aliud esse videtur quam depravata vocis ἡπάτιον scriptura. Seidlerus φέρετ' ὀπτὰ, βάτιν Quod — ὀπτὰ, βατίδ' scribendum erat.” (Dind.) ἡπάτιον] Cf. Eubul. III. 217. ἡπάτια, νῆστις, πλεῦμονες. Aristophont. III. 356. ἡπάτια καὶ νῆστιν τινα (4) | προσέθηκεν. Alex. III. 397. ἡπάτιον ὀπτόν. III. 429. ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον. V. 3. κόλλοπα] Cf. Fr. 637. οἶμαι — αὐτὸν (Aeschylum) κόλλοπι | ἰοικέναι. Eubul. III. 209. τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας. Diph. IV. 395. ὑπὸ κόλλοπι μαστροποῖς. V. 4. σπληνός vulg. Dind. Photius p. 299, 5. Νῆστιν: τὸ ἐντερον ἢ σπλήνα ἢ γλώττιαν. Ἀριστοφάνης. Unde σπληνὰ γ' Herm. Be. σπληνας Seidler. “Quum hoc intestinum (νῆστιν) satis sit minutum, belluo iste, non contentus uno liene, plures sibi simul afferri jubet.” (Seidler.) Correxi σπλήνα καὶ νῆστιν. Coniunguntur σπλήν et νῆστις Antiph. III. 130. (v. 8.) ὁ σπλήν; B. σεσάχθω. A. νῆστις; B. ἀπολεῖ μ' οὗτος. V. 4. ὀπωρινῆς] ἢ ῥίνης vulg. Correctum ex Athen. p. 110 F. 374 F. V. 5. ἡ τρία vulg. Sed ἡτριάαν p. 110. ἡτριάιον p. 374. Ἠτριάα, θηλυκόν, ex Tagenistis affertur ab Etym. M. Verum videtur ἡτριάιον. Cf. Fr. 321, 6. ἡτριάιον δέλφακος. Com. anon. IV. 681. ἡτριάα. κολλάβων χλιαρῶν] Cf. Fr. 487. Philyll. com. II. 858. γαλακτοχράτας κολλάβους θερμοῦς. V. 6. χλιαρῶν V. L. hic et libri omnes Athen. p. 110 F. χλιερῶν A. B. C. D. P.

III.

(420 D. 487 B.)

487

Λαμβάνετε κόλλαβον ἑκαστος.

Athen. III. p. 110 F. *Κολλάβους δ' ἄρτους ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς "Λαμβάνετε — ἑκαστος." καὶ πάλιν "ἢ δέλφακος — κολλάβων χλιερῶν (Fr. II.)."* Qu. *λαμβάνεθ' ἑκαστος κόλλαβον, aut κόλλαβον ἑκαστος λάμβαν', aut denique λάμβανε | κόλλαβον ἑκαστος.*

IV.

(424 D. 491 B.)

488

*Ὡς οὐψώνης διατρίβειν
ἡμῶν τᾷριστον ἔοικε.*

Athen. IV. p. 171 B. *Ὀψώνην δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων "Ὡς — ἔοικε.*

V. 1. ὡς] ἄλλως Jacobs. Add. p. 112. οὐψώνης recte A. C. Elmsl. n. ms. οὐψώνης P. οὐψώνης V. οὐκ οὐψώνης L. Br. V. 2. τὸ ἄριστον vulg. τ' ἄριστον Jacobs. ἄριστον (del. τὸ) Dind. Be., coll. Vesp. 613. ὁπότ' ἄριστον παραθήσει (anap.). τᾷριστον Bo. Fort. ἄριστος, quum vix bene dici videatur διατρίβειν τι. Cf. tamen ad Pher. II. 300. (v. 20.) Metrum anapaesticum catal. continuatum esse monuit Bergkii Comm. p. 162.

V.

(444 D. 520 B.)

489

Athen. VI. p. 269 E. ubi priscæ vitæ descriptiones ex aliis comicis attulit, ita pergit, *Τί δεῖ πρὸς τούτοις ἔτι παρατίθεσθαι τὰ ἐκ Ταγηνιστῶν τοῦ χαρίεντος Ἀριστοφάνους; DIND.*

VI.

(422 D. 489 B.)

490

Μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τὰδ' ἀφύδια.

Athen. VII. p. 285 E. *Ἀφύδια δ' Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς "Μηδὲ — ἀφύδια." Legebatur τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ. Transposuit Porsonus ap. Gaisf. ad Hephaest. p. 331. [et in Adv. p. 93.] DIND. Qu. *μηδέ μοι τὰ Φαληρικὰ | τὰ μικρὰ ταῦτ' ἀφύδι.* Magis hic convenit ταῦτ' quam τὰδ'. Cf. Metag. II. 753. *τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' etc.**

Φαληρικὰ — ἀφύδια] Cf. Ach. 901. ἀφύας — Φαληρικὰς. Av. 76. Sotad. III. 586. ἀφύην θ' ἄμ' αὐτῇ παρέλαβον Φαληρικὴν. Eubul. III. 242. Φαληρικὴ κόρη. Ἀφύδιον formatum ut σμινύδιον (Fr. 418.), σιπύδιον, ἰχθύδιον, ἐγγελύδιον, βοτρυδιον, σικυδιον, etc. *τὰ μικρὰ τὰδ']* Fort. *τὰ μικρότατ'.* Sed cf. Metag. II. 753. *τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' etc.*

491

(427 D. 495 B.)

VII.

Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ παράπεμπε τε
τὸ χειρόμακτρον.

Athen. IX. p. 410 B. Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ὃ τὰς
χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. — Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς
“Φέρε παῖ — χειρόμακτρον.” Minime bene consociantur dime-
ter anapaesticus et quae sequuntur παράπεμπε τὸ χειρ., quae
ad anapaestos reduci nequeunt. Itaque trimetros jambicos
restituerim legendo, φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ
παράπεμπε τε | τὸ χειρόμακτρον. Aut — ὕδωρ, παραπεμ-
πτέον | τὸ χειρ. Ad convivium etiam haec pertinent, sicut
Fr. 462. 463. Cf. Vesp. 1216. ὕδωρ κατὰ χειρὸς. Av. 464.
Posidipp. com. IV. 523.

V. 2. παράπεμπε] Anglice, pass, pass on. Cf. Antiph. III. 104.
παραπομπὴν ποιεῖν | τῶν ἰχθύων. Eq. 545.

492

(413 D. 483 B.)

VIII.

Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;
Τὰ Θετταλικά μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Athen. X. p. 418 D. Ἐλεγον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἔνθρουν τὴν
μεγάλην. Ἐρμιππος Μοίραις Ὁ Ζεὺς δὲ τοῦτων οὐδὲν ἐνθυμού-
μενος | μῶν ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν [I. τιν'] ἔνθρουν. Ταῦτα
δὲ καπανικά εἶρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς “Τί πρὸς —
καπανικώτερα.” οἷον τὰ ἀμαξιαῖα Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπῆρας
καπάνας ἔλεγον. Versu altero legebatur καὶ τὰ Θετταλικῶν.
Θετταλικά legit epitomes auctor, qui ita scribit, Ἀριστοφάνης δὲ
τὰ Λυδῶν δεῖπνά φησι καὶ τὰ Θετταλῶν, καὶ τὰ Θετ-
ταλικά μὲν πολὺ καπανικώτερα. οἷον — ἔλεγον. Consentit
Eustathius p. 857, 28. Θετταλοὶ γὰρ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθη-
ναίου φέρεται, τὰς ἀπῆρας καπάνας ἔλεγον, ὅθεν καὶ καπανικά
παρ' αὐτοῖς τὰ ἀμαξιαῖα, ὡς δηλοῖ, φησὶν, Ἀριστοφάνης ἐν
τῷ Λυδῶν δεῖπνα καὶ Θετταλῶν, ὧν τὰ Θετταλικά
πολὺ καπανικώτερα. Hesychius, Καπανικώτερα: ἀπὸ
τῆς φάτης, χορταστικώτερα. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα.
καπάνας γὰρ ἀπῆρας λέγουσιν. DIND. “Assentatores ista
dicunt de magnifico jentaculi apparatu, quo spectant pleraque
comoediae hujus fragmenta.” (Be.) In Hermippi loco laudato

legendum Θετταλικήν τιν' ἐνθεσιν. Cf. Antiphan. Athen. 47 B. Θετταλὸν λέγεις | κομίδῃ τὸν (τιν') ἄνδρα (sc. quia vorax). Philetaer. Athen. 418 C. Θετταλότμητον κρέας. Leutsch. ad Diogen. V. 20. Macar. IV. 67. Duo fragmenta videntur esse, ut Fr. 241. 242.

V. 2. Alteri personae tribuit Bergk. τὰ Θετταλικά μὲν] Corrigendum suspicor τὰ Θετταλικά ἐστί.

IX.

(428 D. 496 B.)

493

Ὑποπεπώκαμεν (γὰρ), ἄνδρες, καὶ καλῶς ἡρίσταμεν.

Athen. X. p. 422 F. Καὶ ἡρίσταμεν δ' εἴρηνεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς “Ὑποπεπώκαμεν — ἡρίσταμεν.”

ὕποπεπώκαμεν libri. Correxuit Schweigh. Matutino tempore et ante coenae horam potare (subbibere) ὑποπίνειν dicebatur. Cf. ad Av. 494. Alex. com. III. 575. ἐχθρὸς ὑπέπινες, εἴτα νυνὶ κραιπαλᾶς. Deinde μὲν supplent Erfurdt. Both. Dind. γὰρ Porson. Bergk. ἡρίσταμεν] Pro ἡριστήκαμεν. Cf. Fr. 462. et 247. δεδειπνάναι. Pac. 383. ἔσσετε. Theopomp. com. II. 799. ἡρίσταμεν· δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον. Hermipp. II. 406. ἡριστάναι καὶ παριστάναι (παρεστάναι?) τουτί. Eubul. III. 248. δεδειπναμεν. Alex. III. 429. δεδειπναμεν. Plat. II. 663. δεδειπνάναι. V. ad Ach. 686.

X.

(414 D. 484 B.)

494

Τί οὖν ποιῶμεν; B. Χλανίδ' ἐχρῆν λευκὴν λαβεῖν·
εἴτ' ἰσθμιακὰ λαβόντες ὥσπερ οἱ χοροὶ
ᾄδωμεν ἐς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

Athen. XV. p. 677 B. Ἰσθμιακόν. οὕτως τοῦτον καλούμενον στέφανον Ἀριστοφάνης μνήμης ἠξίωσεν ἐν Ταγηνισταῖς λέγων οὕτως “Τί οὖν — ἐγκώμιον.” Haec non servi, ut facile aliquis conjiciat, sed adulescentes ex quibus constat Chorus dicere videntur, qui adolescentem divitem tanquam herum colunt.

V. 1. χλανίδ' — λευκή] Ut laetis in rebus et tanquam festum celebrantes. Cf. Antiph. III. 17. λευκὴ χλανίς. et ad Ach. 1024. ὦ τρισηκόδαιμον, εἴτα λευκὸν ἀμπέχει; Alteri personae danda videntur verba χλανίδ' — ἐγκώμιον. V. 3. Cf. Nub. 1204. ὥστ' εἰς ἑμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ | ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾄστέον μοῦγκώμιον. ἐς apogr. Flor. eis vulg. τὸν δεσπότην] Calliam dici suspicatur Suevernus.

XI.

(439 D. 514 B.)

495

Etymol. M. p. 551, 23. (Gud. 358, 22. ubi κωνίσαι.)
Κωνήσαι: κυρίως τὸ κέραμον πισθῶσαι. κωνᾶν [κωνεῖν?] γὰρ

- τὸ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβικας κώνους λέγουσι. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν κωνῆσαι. In *Vespis* v. 600. est *περικωνεῖ*. Aliorum grammaticorum locus de verbo *κωνεῖν* diligenter collegit Barkerus in annot. ad *Etym. M.* p. 1110. 1111. DIND. Adde Cramer. *Anecd. Par.* IV. 52, 17. Meinek. *Περικωνῆσαι* conjicit. Fortasse dixerat comicus *κωνῆσαι τὸ ποτήριον* aut *τὴν φιλοτησίαν*, aut simile aliquid.

496

(432 D. 504 B.)

XII.

Galenus in comm. ad Hippocr. aphor. V. 322. ed. Basil. (vol. IX. part. II. p. 315. ed. Charter.) Ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης (Hipp. 736) εἶρηκε σίδηρον τὸν ἐκατέρωθεν μὲν τέμνοντα, περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὀμήρος τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὥς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀμφαρίστερον Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀριστερόν. Phrynichus in Bekk. *Anecd.* p. 3, 20. Ἀμφαρίστερος: ἐναντίον τοῦτο τῷ περιδέξιῳ. σκαπτικὸν πᾶν τὸ ὄνομα. Pollux II. 160. τὸ ἐπαρίστερος *idiotarum* esse, τὸ ἀμφαρίστερος autem Atticum esse docet. V. Fritzsche. ad *Ran.* p. 79.

497

(419 D. 486 B.)

XIII.

Οὐ μὴν ὃ γε σὸς ἀδελφὸς οὐδὲν ἀπέλαχεν.

Harpocratio, Ἀπολαχεῖν: ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ (ἴμο τοῦ ἀπλοῦ) λαχεῖν. — Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς “Οὐ μὴν — ἀπελάγγανεν.” Gramm. Bekkeri p. 430, 9. Ἀπολαχεῖν: ἀντὶ τοῦ λαχεῖν. οὕτω Ἀνσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν. Similia habet Zonaras T. I. p. 265.

V. 1. οὐ μὴν ὃ γε σὸς vulg. Dind. οὐ μὴν ὃ σὸς γ' Reisig. Conj. p. 135. et Elmsl. n. ms. Hic etiam οὖν pro οὐ. Corrigendum suspicor καὶ μὴν ὃ γε σὸς (vel ὃ σὸς γ') ἀδελφὸς οὐκ (vel ἀδελφιδοὺς) ἀπελάγγανεν (aut οὐκ ἂν ἀπέλαχεν), aut οὐ μὴν ὃ σὸς γ' ἀδελφιδοὺς ἀπελάγγανεν. οὐ ἀπελάγγανεν vulg. οὐ om. cod. Darmst. οὕτως ἀπέλαχεν Dobraeus. Correxī dubitanter οὐδὲν ἀπέλαχεν.

498

(438 D. 513 B.)

XIV.

Harpocratio, Κύπασσις: — οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἰδὸς φασιν αὐτὸν εἶναι (τὸν κύπασσιν), οἱ μὲν γυναικείου, οἱ

δὲ ἀνδρείου. μέμνηται δ' αὐτοῦ — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς. Pollux VII. 60. ὁ δὲ κύπασσις λίνου πεπλοῖητο (ἐκ λίνου ἐπ.?), σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, ὡς Ἰων φησί· “Βραχὺν λίνου κύπασσιν ἐς μηρὸν μέσον | ἐσταλμένος.”

XV.

(430 D. 501 B.)

499

Herodianus περὶ μον. λξ. p. 8, 33. Τισαμενὸς, Λεξαμενὸς, Ἀεσαμενὸς, Κλαυσαμενὸς. καλεῖται δὲ ἐν Μαλακοῖς Ἀγχομενὸς “Γενναῖα βοιώτιος ἐν Ἀγχομενοῦ” Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Anchomenum alibi non vidi memoratum. Verba poetae corrupta. DIND. Corrigendum forsā — Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. καὶ Ἀγχομενὸς Γενναῖα etc. Ita Bothius: ὁ δ' Ἀγχομενοῦ γενναῖος ὡς Βοιωτὸς ἦν. Lehrsius (Herod. p. 21.): γενναῖα, | Βοιωτὶς δ' ἦν ἐξ Ἀγχομενοῦ. Herwerden: ὦ γενναῖα Βοιωτὶ, θεὸς | τῶν Ἀγχομενοῦ (anap.). Scripserat fortasse hujusmodi aliquid, γυνὴ Βοιωτία | ἐξ Ὀρχομενοῦ, aut γενναῖα δὲ τις | Βοιωτία 'στ' ἐξ Ὀρχομενοῦ, aut γενναῖος ἦν Βοιώτιος | ἐξ Ὀρχομενοῦ.

XVI.

(431 D. 502. 503 B.)

500

Herodianus Piers. p. 465. Ἀπέδραν ἐγὼ τὸ πρῶτον πρόσ-
ωπον, οὐχὶ ἀπέδρων. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν.
καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς “Δεῦρο δ' ἂν οὐκ
ἀπέδραμεν.” (Ex codice Vat. 1410. haec edidit Bekker. in
Anecd. p. 1066.) De ἀπέδραμεν dixit etiam Phrynichus Bekkeri
p. 11, 1. In ejusdem epitomes loco valde perturbato p. 266.
ed. Lob. Atticistarum de usu aoristi ἀπέδραν praeceptum cum
iis quae de verbo εὐαγγελίζεσθαι attulerat grammaticus temere
commixtum est. Quae enim tanquam Phrynichi comici ex
Satyris verba afferuntur, ὅτι πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν
ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγεῖλαντα εὐαγγέλιον πρὸς τὸν θεὸν ἦκειν.
ἐγὼ δὲ ἀπέδραν ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ (δευρὶ ἀνθρωπον
δὴ ed. pr.), eorum priora ex duobus Aristophanis locis (Equi-
tum v. 643. et Pluti v. 766.) sunt conficta, postrema autem
ἐγὼ δὲ — δὴ, ad quae corrigenda plus una patet via, comici
sunt verba propter aoristum ἀπέδραν commemorata. DIND.

Duo fragmenta ex his expiscari posse sibi videtur Bergkius, Ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον, et Δευρὶ δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν, quae ambo ad hanc fabulam pertinere suspicatur. Cobetus (Mnem. V. 182.) "Duo, inquit, exempla affert ex poetis comoediae antiquae, alterum Aristophanis, Ἀριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἰππεύσιν (642)· Εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι, Phrynichi alterum, Φρυνίχου δὲ τοῦ κωμικοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως· Ὅτι ἡ πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει | καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν | ἦκειν, ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ. In quo loco initium vitiosum est et finis: praeterea excidit versiculus ipse in quo esset id quamobrem locus afferretur. In οὕτῃ πρὶν quid lateat non exputo. Cetera sic restituerim, ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει | καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς [ὡς?] τὸν θεὸν | ἦκειν· ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον δεῦρ', ἵνα | εὐαγγελίσωμαι πρῶτος ὑμῖν τὰγαθά. . . Perspicuum est in verbis ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ lacunam esse. Scriptum olim erat δευρια * * * ὃν δεῖ." Qu. ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον δ' δευρὶ δ' ἂν οὐκ | ἀπέδραν ἂν, (εἰ μὴ etc.).

501

(415 D. 485 B.)

XVII.

Ἐρείδετον, καγὼ κατόπιν σφῶν ἔψομαι.

Photius p. 13, 2. Ἐρείδειν: τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως. Ταγρισταῖς "Ἐρείδετον — ἔψομαι."

Ἐρείδετον] I. q. ἐπείγεσθον. Cf. Fr. 93. μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν. κατόπιν σφῶν ἔψομαι] Cf. Pl. 1209. δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ἄδοντας ἔπεσθαι.

502

(442 D. 517 B.)

XVIII.

Photius p. 383, 21. et Suidas, Παραίξορουσον (sic sine accentu Photii codex. παραιξοροῦσιν Suid.): Ἀριστοφάνης Ταγρισταῖς. ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἰδὸς τι, Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελενομένων ταχέως ἦκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Corruptiora haec praebet Apostolius Prov. XV. 60. p. 198. qui praemissis Πάντα θεῖν ἐλαύνεται (corr. Πάντα θεῖ κάλαινεται ex Photio p. 378, 12.): ἐπὶ τῶν εὐπόρων ita pergit, παραιξοροῦσιν Ἀριστοφάνης — εἰδὸς τι, ἀφρόνιος [l. Εὐφρόνιος] δὲ παροιμιώδες — ἀπαλλάττεσθαι.

Illi autem *παραιξορουσον* nescio an ex Iliad. γ'. 325. lux sit petenda, *Πάριος* δὲ *θοῶς* ἐκ *κληρος* ὄρουσεν, cui Aeschyli verba comparari possunt in Sept. 458. *τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκληῳ τρίτος πάλος | ἐξ ὑπτίου ἠήδησεν εἰχάλκον κράνους*. Fortasse igitur dici solitum est *Πάρι ἐξόρουσον*, favetque huic conjecturae quod Euphronius dicit *ταχέως*, respondens Homérico *θοῶς*. Lenissima quidem est et quae cuique in mentem veniat correctio *παρὲξ ὄρουσον*, a qua ego consulto abstinui quia proverbii speciem nullam habet. — Non minus mirabile proverbium est ab Photio et Suida memoratum, *Ἰθ' ὄρος* (libri Ἰθορος): *παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακλεινομένων*; quocum Naberrus comparavit Evang. S. Matth. XVII. 20. *ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάρηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται.* DIND. *παρὲξ ὄρουσον* probant Mein. et Bergk. Ipse corrigendum censebam *παρεξόρουσον* cum Dobraeo (II. 255.) et Bothio. Plura enim verba ab *παρεξ* — incipiunt. Ipsum *παρὲξ* (c. gen. aut acc. *παρὲκ* ante conson.) legitur apud Hom. Hes. Herod. Fortasse sensus est Anglice, 'Off off, away you go.' Sed proverbii magis speciem habet *Πάλ'*, *ἐξόρουσον*, i. e. sors, exsili. Euphronius memoratur in schol. Ran. 1093. et alibi saepe in scholiis. Nulla fere mentio hujus proverbii fit apud paroemiographos. Cf. Leutsch. ad Apostol. p. 599.

XIX.

(443 D. 519 B.)

503

Photius p. 531, 10. *Σπινός*: *διὰ τοῦ ἐνὸς ν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς*. Vera scriptura *σπίνος* est. V. Herodian. *περὶ μόν. λέξ.* p. 39, 34. In codicibus passim scribitur *σπίνος*, de quo dixit Brunckius ad Av. 1079. DIND.

XX.

(436 D. 510 B.)

504

Pollux VII. 149. *Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν ἐν Ταγηνισταῖς καρπεύειν*. "Aut scribendum *καὶ καρπεύειν*, ut utrumque in hac fabula usurpaverit comicus, aut plane delendum *καρπεύειν*, quod probabilius, cum supra jam ex Hyperide id attulerit Pollux." (Be.) "*Καρπεύειν*, quod ex Hyperide supra attulerat Pollux, delet Jungermannus." (Dind.) Ita ed. Bekkeri: *τὰ δὲ*

καρπεῖα ἐν τῷ Γηρυτιάδῃ Ἀριστοφάνης εἰπὼν τὸ εὐκαρπεῖν ἐν Ταγηρισταῖς καρπεύειν λέγει. In quo nihil mutandum Meinekio videtur.

505 (436 D. 511 B.) XXI.

Pollux VII. 168. Καὶ παραλοῦται δ' Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηρισταῖς (ita Brunck. Ἀγωνισταῖς vulg.). Cf. ad Fr. 49. παραλοῦσθαι.

506 (433 D. 505 B.) XXII.

Pollux X. 47. Βάθρα, βαθράδια, ὡς ἐν Ταγηρισταῖς. Utrumque Bergkio videtur dixisse comicus. Hoc solum, ni fallor.

βαθράδια] βαθρίδια recte Hemst. Bekk. Dind. Fritzs. ad Ran. 121. Confer θρανίδια Fr. 393. Βαθράδιον diminutivum foret ab βαθράς formatum. Diminutivum βαθρίον ex Hippocrate confert Fritzs.

507 (423 D. 490 B.) XXIII.

Τὸ δ' ἔννος γ' ἐν ταῖς κλίχραις τουτὶ θερμόν, καὶ τοῦτο παφλάζον.

Pollux X. 88. Καὶ κλίχρας δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηρισταῖς δόξειεν ἂν Ἀριστοφάνης λέγειν εἰπὼν "Τὸ δ' ἔννος — παφλάζον."

τὸ δ' ἔννος vulg. τὸ δ' ἔννος Bentl. τοῦντος δ' aut τὸ δ' ἔννος τοὺν Dind. Be. τὸ δ' ἔννος γ' Bo. τοῦντος δ' B. R. Hirschig. Simplex correctio et vera, ni fallor, est τὸ δ' ἔννος γ'. ταῖς κλίχραις] Fort. τῇ κλίχρῃ. Cf. Antiph. III. 120. κλιχρίσιν. καὶ τοῦτο] Fort. καὶ ταῦτα (and that). Sed cf. ad Pl. 546. ἐρωαγυῖαν καὶ ταύτην. παφλάζον] Cf. ad Eq. 919. ἀνὴρ παφλάζει.

508 (440 D. 515 B.) XXIV.

Pollux X. 93. Ἐν δὲ Ταγηρισταῖς ὠνόμασται τι καὶ μελιτήριον ἄγγος. Μελιτηρὸν ἄγγος recte correxerunt Bailey Fr. Com. Gr. p. 174. et Cobet. Cf. Athen. XI. 475 D. ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κελύβην εἶναι. Fr. 834. κεράμιον ὀξυρὸν. Fr. 230. ἄγγη μυρερά. et ad Pl. 814. πινακίστους — ἰχθυηροῦς. Sed ἀγγεῖον ἀλφιτήριον (ἀλφιτηρὸν?) est Antiph. com. III. 34.

XXV.

(435 D. 509 B.)

509

Pollux X. 101. Καὶ μὴν ἐσχάραν εἵποις ἂν τὸ ἀνθρώκιν
τοῦτο καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους ἐν Ταγηνισταῖς εἰπόντος
ἐσχάρια καὶ πον καὶ ἐσχαρίδα.

ἐσχαρίδα] Cf. βωμῖς Herod. II. 125. Sed corrigendum forsā
ἐσχαρίδια.

XXVI.

(441 D. 516 B.)

510

Pollux X. 119. Ὅτι μὲν καὶ μυρίδιον εἴρηκε τὸ μύρον
Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς ἰστέον.

XXVII.

(425 D. 492 B.)

511

Ὁ δὲ λύων κύστιν δέαν
κάξαιρων τοὺς Δαρεικοὺς.

Pollux X. 151. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ (τοῦ βαλαντίου) κύστιν
δέαν ἐν Ταγηνισταῖς “Ὁ δὲ — Δαρεικοὺς.”

V. 1. λύων] Cf. Fr. 324, 2. φάσκαλος — λυόμενος. V. 2. κάξαι-
ρων vulg. κάξαιρων Bergk. Bekk. Dind. κατ' ἐξαιρων Benti. in epist.
ad Hemst. p. 107. et Dobr. “Frustra, ut videtur, quum versus esse
possint paroemiaci ut Fr. IV. Quo metri genere continuo usus est
Cratinus in Ὀδυσσεύσιν, unde quattuor versus afferunt Hephaestio
p. 47. et schol. Plut. 598.” (Dind.)

XXVIII.

(429 D. 498—500 B.)

512

Νεβρίδα, λίθους τοὺς πωρίνους, κηρύκιον.

Pollux X. 173. Καὶ ἐν Ταγηνισταῖς “Νεβρίδα καὶ
λίθους πωρίνους καὶ κηρύκιον.” “Νεβρίδα — κηρύκιον.”
Correxit ut supra Dobraeus. “Male haec in versus formam
redigunt, quae nequaquam cohaerent inter se, sed ex diver-
sis locis repetita sunt: varia enim, quae est ratio illius loci,
recenset Pollux.” (Be.) Qui tria fragmenta efficit.

XXIX.

(418 D. 482 B.)

513

Τοῦτον τὸν ἄνδρ' ἢ βιβλίον διέφθορεν
ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰς γέ τις.

Schol. Arist. Nub. 360. et Suid. in Πρόδικος, Προδίκη:
— μνημονεύειδ' αὐτοῦ — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς “Τὸν

ἄνδρα τοῦτον — εἰς γέ τις." Proclus in commentario in Plat. Parmen. apud Ruhnken. ad Xen. Mem. I. 2. 31. Αὐτὸν μὲν τὸν Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην καλούντων τῶν κωμικοποιῶν, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἀπαξάπαντας καὶ τοὺς ὑποδυομένους εἶναι διαλεκτικούς ὡσαύτως ὀνομαζόντων· Μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, ἢ Πρῶδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰς γέ τις. In quibus Aristophanis verba cum Eupolidis fragmento coalescunt, ex quo Olympiodorus ad Plat. Phaed. p. 175. ed. Wytttenb. haec attulit de Socrate dicta, *Τί ὅττα ἐκείνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχὸν, ὃς τ' ἄλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τοῦτου κατημέλῃκε.* Eupolidis igitur versus fuerunt,

*Μισῶ δὲ κἀγὼ (vel καὶ τὸν) Σωκράτη, τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην,
ὃς τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν,
ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τοῦτου κατημέλῃκε.*

Versus secundi aut pars altera omissa est, aut dimetrum inter tetrametros posuit poeta, ut Aristophanes fecit in Eccl. 483—485. Illa autem *τί ὅττα' ἐκείνον* Olympiodori sunt fortasse recordati Aristophanis Nubium v. 180. *τί ὅττα' ἐκείνον τὸν Θαλῆν θαναμάζομεν;* DIND. "Familiaris cujusdam verba aut servi fidelis, fortasse paedagogi qualis est Lydus in Plauti Bacchidibus." (Bo.) Cf. Theognet. com. IV. 549. *ἀνέστροφέν (ἀνατέτροφέν G. A. Hirschig. qu. διέφθορεν, ut hic) σου τὸν βίον τὰ βιβλία.* Antiphont. p. 116. *ἐμοὶ δὲ ζῶν τε ἄνθρωπος ἀνατροπεὺς τοῦ βίου ἐγένετο etc.*

V. 1. τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ vulg. τὸν ἄνδρα τοῦτον Br. τὸν ἄνδρα τόνδ' ἢ Dind. Ipse correxerim potius cum Bergkio τοῦτον τὸν ἄνδρ' ἢ —. Et ita jam Herm. *διέφθειρεν* vulg. *διέφθορεν* Kuster. V. 2. ἀδολέσχων (sic) Suidas. *εἰς γέ τις*] *ἐισφρησις* schol. Cf. Fr. 185. *ἐνός γέ του.* Th. 430. Thuc. VI. 77. *οἱ δεσπότην ἢ Μῆδον ἢ ἕνα γέ τινα αἰεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται.*

Schol. Arist. Pac. 1165. ubi de significatione vocis *φῆληξ* agitur, *Οὔτος δὲ ἐπὶ τοῦ ὤμοῦ σῆκου κέχρηται, εἰπὼν οἰδαινόντα· οἰδαίνεται γὰρ ὅτε ἄρχεται πεπαίνεισθαι. καὶ ἐν Ταγνισταῖς δὲ τῇ λέξει κέχρηται.* Ita Dind. hodie. Vulgo haec ad *Σαρδιανικὸν* (Pac. 1174) referuntur.

ΧΘΟΝΙΑ Θ' Ἐκάτη

σπείρας ὄφρων ἐλελιζομένη.

B. Τί καλεῖς (Ἐκάτην) τὴν ἔμπουσαν;

Schol. Arist. Ran. 293. Ἔνιοι δὲ (τὴν ἔμπουσαν) τὴν αὐτὴν τῇ Ἐκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς “ΧΘΟΝΙΑ — ἔμπουσαν;” εἶτα ἐπιφέρει “τί καλεῖς (Ἐκάτην inserit Th. Bergk) τὴν ἔμπουσαν;” “Olim suspicatus sum huc pertinere incerti alicujus poetae (trag. ap. Nauck. p. 698.) versus apud Plutarchum Moral. p. 166 A. Ὑπερεξαπατῶσιν ἑαυτοὺς καὶ δαπανῶσι καὶ ταράττουσιν εἰς ἀγύρτας καὶ γόητας ἀνθρώπους ἐμπεσόντες λέγοντας· Ἄλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ χθονίας Θ' Ἐκάτης κῶμον ἐδέξω. Itaque existimabam haec sic esse redintegrandā: Ἄλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ | χθονίας Θ' Ἐκάτης κῶμον ἐδέξω | σπείρας ὄφρων ἐλελιζομένης. Nunc tamen malim illos anapaestos Euripidi tribuere, fierique potest ut Aristophanes illum ipsum Euripidis locum respexerit.” (Be.) “Invocante patre Hecatē, ut sibi auxilio sit adversus impium filium, hic per contemptum ignominioso nomine appellat deam.” (Bo.)

V. 1. χθονίας Ἐκάτης πείρα σοφῶν vulg. Correx. Porsonus apud Dobr. p. 61. et (σ' pro θ') Seidler. prob. Herm. Iam σπείρας Hemsterh. sec. Dobr. in Add. p. (123.) Sic Bergk: χθονίας Ἐκάτης | σπείρας ὄφρων ἐλελιζομένης. | B. τί καλεῖς (Ἐκάτην) τὴν ἔμπουσαν; V. 2. ἐλελιζομένη vulg. εἰλιζαμένη Porson. ἐλελιζομένη Seidler. Dind. Both. ἐλελιζομένης Bergk. ἐλελιζαμένη Fritsch. Cf. Hom. II. β. 316. τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. λ'. 39. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ | κυάνεος ἐλέλιτο δράκων. “Hesychius, Ἐλελιζομένη: σειομένη. Fidem his emendationibus faciat fragmentum Sophocleum [Fr. 480.] e Ῥιζοτόμοις ap. schol. Apoll. Rhod. III. 1213. in quo Ἐκάτῃ per coelum et terram ferri perhibetur στεφανωσαμένη δρυσὶ [χυσὶ?] καὶ πλεκτοῖς [l. πλεκταῖς] ὤμων [ὄφρων?] σπείρῃσι δρακόντων. Cf. Valck. qui de hoc fragmento disputat in Diatribe p. 167. et interpretes ad Orph. Arg. 980 sq. cum Suida v. Ἐκάτην.” (Seidler.) “Cf. Plutarch. Mor. p. 166 A. Ὑπαρ ἐξαπατῶσιν ἑαυτοὺς καὶ δαπανῶσι καὶ ταράττουσιν εἰς ἀγύρτας καὶ γόητας ἀνθρώπους ἐμπεσόντες λεγόντας·

“Ἄλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ

χθονίας Θ' Ἐκάτης κῶμον ἐδέξω —.”

Quae si ex Aristophanis loco sunt petita, probabilis Th. Bergkii ratio est genitivos restituentis σπείρας ὄφρων ἐλελιζομένης.” (Dind.) Dictio

tragica. Cf. Aesch. Cho. 248. θανάτος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν | δεινῆς ἐχίδνης. Sept. 490. ὄφρων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος | προσηδάφισται. Eur. Ion. 1164. σπείραισιν εἰλίσσονται. Virg. Aen. XII. 848. 'serpentum spiris.' Lucian. Philops. c. 22. V. 3. B. τὴν Ἐμπούσαν τι καλεῖς; Bo.

516 (434 D. 507 B.) XXXII.

Proverbio *Λιὸς Κόρινθος* in *Tagenistis* usum esse Aristophanem tradit scholiasta Platonis p. 368. DIND. Nos dicemus, all nonsense, all moonshine.

517 (437 D. 512 B.) XXXIII.

Schol. Platonis p. 383. Ἐκινῶντο ἐν ταῖς συνουσίαις κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον *Λιὸς Ὀλυμπίου καὶ Θεῶν Ὀλυμπίων* ἔλεγον, τὸν δὲ δευτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτήρος, — ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς *Εὐριπίδης Ἄνδρομέδα* καὶ *Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς*.

518 (445 a D. 480 B.) XXXIV.

Καὶ μὴν πόθεν Πλούτων γ' ἂν ὀνομάζετο,
εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν; Ἐν δέ σοι φράσω
δοῦν τὰ κάτω κρείττω ὅστιν ὦν ὁ Ζεὺς ἔχει.
Ὅταν γὰρ ἰσῆς, τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον
κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία. 5
Οὐδ' ἂν ποθ' οὕτως ἐστεφανωμένοι (νεκροὶ)
προὔκειμεθ' οὐδ' ἂν κατακεχρημένοι (μύροις),
εἰ μὴ καταβάντας εὐθέως πίνειν ἔδει.
Διὰ ταῦτα γάρ τοι καὶ καλοῦνται μακάριοι·
πᾶς γὰρ λέγει τις, "Ὁ μακαρίτης οἶχεται, 10
κατέδαρθεν εὐδαίμων, ἔτ' οὐκ ἀνιάσεται."
Καὶ θύομέν γ' αὐτοῖσι τοῖς ἐναγίσμασιν
ὥσπερ θεοῖσι καὶ χοᾶς γε χέομενοι
αἰτούμεθ' αὐτοὺς δεῦρο τάγαθ' ἀνίεναι.

Stobaeus in capite περὶ συγκρίσεως ζωῆς καὶ θανάτου, CXXI. 18. *Ἀριστοφάνους Ταγηνισταῖς* "Καὶ μὴν — δεῦρ' ἀνιέναι τάγαθά." Lemma omittit Trincavellus, totum locum optimus codex Par. A. Pro *Ταγηνισταῖς* in codice Voss. est

ταγην (supr. τ), h. e. ταγηνίταις, quemadmodum in loco grammatici Bekkeriani ad Fr. XXXVI. indicato in codice scriptum est et apud Galen. Fr. XII. Verba autem fortasse ejusdem sunt personae cujus est fragmentum XXXVI. Post versum ultimum apud Stobaeum decem alii versus adduntur, qui cum praecedentibus nec cohaerent ullo modo neque Aristophanis sunt, sed novae comoediae poetae. Sunt autem illi versus, quos critici multis conjecturis tentarunt, ita legendi: οὐ γὰρ ἂν ποτε | οὕτω * * * ἐστεφανωμένοι. DIND. Contra Bergkii et Bothii nihil in his, leporis et elegantiae plenis, indigna Aristophanis ingenio vident. Ejusdem sententiae et ipsi sumus, quamquam ea, ut multa in Pluto, ad novae comoediae indolem accedere fatendum est. Quae inde a v. 5 sequuntur quum non videantur cohaerere cum reliquis, Bergkii lacunam indicat. Idem jure Dindorfii rationem improbat, qui haec omnia Aristophani abjudicat et ad novae comoediam poetam nescio quem refert. Illud enim vel ex institutae sententiae ratione et similitudine apparere utrumque fragmentum ex eadem comoedia eodemque loco petatum esse; et fortasse non librariorum culpa aliquot versus excidisse, sed Stobaeum post v. 5. consulto ea praetermisisse quae alter ex colloquentibus interposuisset.

V. 2. Ἐν δέ σοι φράσω] Cf. Av. 1304. V. 4. ἰστᾶς] ἰστῆς temere requirit Cobet. ῥέον vulg. ῥέπον Grot. Vocabulum quod aptius sequenti κενὸν opponatur desiderat Seidler., quum quod sequitur κάτω βαδίζει idem valere videatur quod ῥέπει. Sed sincera est vulgata. ῥέπειν valet inclinare. Cf. Ran. 1393. μέθεσθε μέθεσθε. καὶ τὸ τοῦδ' γ' αὐ ῥέπει· | θάνατον γὰρ εἰσέθῃκε βαρύντατον κακὸν (κακῶν?). Pl. 51. V. 6. οὐ γὰρ ἂν ποτε οὕτως ἐστεφανωμένοι (οὕτω στεφ. cod. Voss.) libri. οὐ γὰρ ἂν ποτε | οὕτω * * * ἐστεφανωμένοι Dind. "Versus 6. et 7. in unum coaluerant, et scribebatur οὕτως. Indicavi lacunam." (Dind.). οὐ τὰρ ἂν οὕτως ἐστεφανωμένοι ποτὲ Seidler. οὐ γὰρ ἂν ποτε | οὕτω (στεφάνοισιν) ἐστεφανωμένοι νεκροὶ Meinekii. οὐδ' ἄρα ποθ' οὕτως ἐστεφανωμένοι νεκροὶ | προῦκλειμεθ' ἂν (?), οὐδ' αὐ κἀρα κεχρισμένοι Jacobs. Add. in Athen. p. 67. (Praestaret οὐ γάρ ποτ' ἂν οὕτως — προῦκλειμεθ', οὐδ' ἂν αὐ κεχρισμένοι μύροις.) οὐδ' ἂν ποθ' οὕτως ἐστεφανωμένοι νεκροὶ Bergk. "Componebantur enim mortui coronati et ampullis instructi, quasi qui ad celebrandum festum aliquod profecturi essent." Cf. Eccl. 538. ὄχρου καταλιπὼν ὥσπερ ἐλ προκείμενον | μόνον οὐ στεφάνωσας οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον. 1032. Fr. 520. ἀλλὰ στεφάνωσαι· καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις | ἀποχρῶσαν ἥδη. "Adolescentis verba cum Prodicti

doctrina de vita et morte hominum congruentia." (Bo.) Qu. οὐ γὰρ ἂν ποτε | οὕτως ἂν ἡμεῖς ἐστεφανωμένοι κἀρα. V. 7. καταχερμένοι] βακκαρεῖ κεχρημένοι (coll. Magnet. II. 10. βακκαρίδι κεχρημένον) Cobet. καταχερμένοι (μύροις) Dind. Bergk. Bo. Cf. Achaeum trag. Fr. 16, 3. μύρω σε χρίσω πάμπαν εὐόσμφ δέμας. ὁ μακαρίτης] Beatus. Cf. Aesch. Pers. 633. μακάριτας. ubi schol. μακαρίτης ὁ τεθνεὺς, μακάριος ὁ ζῶν. Men. IV. 310. μακαρίται. V. 11. ὅτ' οὐκ ἀνιάσεται libri. ὁ δ' — Seidler. ὅτι — Mein. ἔτ' οὐκ ἀνιάσεται recte Hanov. Exerc. p. 148, coll. Pl. 1177. θύειν ἔτ' οὐδείς ἀξιοῖ. Fort. ἔτ' οὐ λυπήσεται. Cf. Aesch. Fr. 244, 3. ἄλλος γὰρ οὐδὲν ἔπιεται νεκροῦ. Soph. Oed. C. 955. θανόντων οὐδὲν ἄλλος ἔπιεται. V. 13. χέομεν vulg. χέομενοι Seidler. Cf. Aesch. Pers. 220. δεύτερον δὲ χρή χόος | γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. Isaeum de Phil. haer. § 65. ποῦ δ' ἔτι ὄντες οἱ παῖδες ἐναγίζουσι καὶ χέονται. V. 14. δεῖρ' ἀνίεναι τὰγαθὰ vulg. τὰ καλὰ γαθὰ (: supr. x et γ) cod. Voss. τὰ καλὰ δεῖρ' ἀνίεναι Dind. δεῖρο τὰγάθ' ἀνίεναι Seidler. δεῖρ' ἀνείναι τὰγαθὰ Fritzscher. Ran. p. 441. Cobet. Aoristus hic non convenit. Qu. τὰγάθ' ὧδ' ἀνίεναι, αὐτὰ γαθὰ δεῖρ' ἀνίεναι, αὐτὰ δεῖρ' ἀναπέμπειν τὰγαθὰ. Cf. Ran. 1462. ἐνθὲνδ' ἀνίει τὰγαθὰ. Cratin. II. 110. αὐτόματα θεὸς ἀνίει τὰγαθὰ.

519

(416 D. 497 B.)

XXXV.

Ἀπασκαρίζειν ὥσπερὶ πέρην χαμαί.

Suidas, Ἀπασκαρίζειν: Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς
 "Ἀπασκαρίζειν — χαμαί."

ἀπασκαρίζειν] Cf. Men. IV. 288. ἀπασκαριῶ δ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον. Cratin. II. 33. ὁ δ' ἡσκάριζε (ἡσκάρισέ τε?) κἀπέπαρδεν (κἀτ' ἐπαρδε (Bo.).

520

(417 D. 481 B.)

XXXVI.

Ἀλλὰ στεφάνωσαι· καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
 ἀποχρώσαν ἥδη.

Suidas et grammaticus Bekk. p. 439, 22. Ἀποχρώντως: αὐτάρκως, ἱκανῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς "Ἀλλὰ — ἀποχρώσαν ἥδη." "Glossa defecta, puto, cum scriptor hoc aut aliquid simile dixisset, Ἀποχρᾶν: ἀποχρώντος ἔχειν. Ἀποχρώντως: αὐτάρκως, etc." (Bo.) Haec dicere videtur adolescens improbus, Prodicī doctrinae fautor, patrem vita decedere iubens. Cf. Fr. 518, 6. οὐδ' ἂν ποθ' οὕτως ἐστεφανωμένοι νεκροὶ | προῦκείμεθ'. Ach. 1145. τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ. Lys. 602. λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι. Eccl. 1032. 538.

T E Λ M H Σ Σ Η Σ

TELMESENSES, gens Cariae, prodigiorum somniorum-que interpretationibus clarissimi multis celebrati sunt veterum scriptorum locis, quos diligenter collegerunt Jungermannus ad Poll. X. 72. et Davisius ad Cicer. de Div. I. 41. Antiqua nominis scriptura *Τελμησῆς* est vel *Τελμησσης*, ab librariis in *Τελμυσεῖς* vel *Τελμυσσεῖς* corrumpi solita. Apud scriptores Romanos plerumque Telmessenses scribitur: v. Tzschuck. ad Pomp. Melam II. 1. p. 481. III. 1. p. 454. DIND.

Nomen fabulae accepit a gente Carica, quae oracula, prodigia, somnia interpretari solebat. V. Cic. de Div. I. 41. 'Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina.' et c. 42. 'Tum Caria tota, praecipueque Telmesses [Telmessenses?], quos ante dixi, quod agros uberrimos maxime-que fertiles incolunt, in quibus multa propter fecunditatem fingi gignique possunt, in ostentis animadvertendis diligentes fuerunt.' Cf. Aelian. Var. Hist. XII. 64. Hos autem augures apud Athenienses magna fuisse auctoritate illo tempore, ubi superstitio graviter vulgi animos vexabat, consentaneum est. Itaque ab his haruspicibus comoedia traxit appellationem, in qua quidem poeta fraudes vaturn superstitutionisque temeritatem videtur illuisse: sed qua ratione institutam sententiam persecutus sit poeta non facile ex paucis fragmentis conjicias, neque de tempore quidquam constat. Chaerephon quidem ridetur Fr. XI. et, ut conjicio, Plato Fr. XII. Itaque inter posteriores fabulas referenda est. BE.

De Carica gente Telmessensibus sive Telmissensibus v. Müller. de Etruscis vol. II. p. 180.

521

(453 D. 530 B.)

I.

Anecdota Bekkeri p. 316, 6. Ἀλφιτόχρωτος κεφαλῆς: τῆς πολιᾶς. Τελμισσεῖσιν (ταλμισσεῖσιν codex) Ἀριστοφάνης. Hesychius, Ἀλφιτόχρωτος: λευκή, πολιὰ. Eust. p. 868, 37. Ἀλφιτόχρωτος κεφαλῇ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ πολιὰ. Id. p. 976, 53. Οἱ κωμικοὶ ἀστεϊζόμενοι ἀλφιτόχρωτας καὶ τοιαυτὰ τινα σκώπτουσι τοὺς πολιοῦς. Nimirum λευκὰ sunt ἄλφριτα. V. Pl. 806. Hermipp. II. 389. Quamquam etiam μελάνια ἄλφριτα memorantur Fr. 661. Fortasse de sua ipsius calvitie ludens hoc dixit comicus. Ex anapaestis sumptum, ut videtur.

522

(446 D. 523 B.)

II.

Aristides I. p. 277, 6. Jebb. Ἡ κωμῳδία γε τὸ λοιπὸν ἐστίν, ἔλεγον δὲ ἀναφέρων εἰς τοὺς Τελμισσέας (τελμισσέας antiquus cod. Laur.) τοῦ [I. τοῦς] Ἀριστοφάνους ὡς ἐκεῖ λόγῳ τις ἡγωνίζετο, ἔργῳ δὲ οὐ. Quae nihilo clariora redduntur versibus ab scholiasta Platonis servatis p. 335. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖσι τὸ τέως ἀντὶ τοῦ πρότερον κείμεναι “Οὐ γὰρ — πραγμάτων.” DIND. Ad haec pertinere Aristidis verba suspicatur Bergk., Aristophanem autem scripsisse λόγῳ γὰρ ἡγωνιζόμεσθ’, ἔργοισι δ’ οὐ.

523

(447 D. 525 B.)

III.

Τράπεζαν ἡμῖν ἔσφερε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέτταρας δὲ μὴ χέτω.

B. Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Athen. epit. II. p. 49 C. Ἀριστοφάνης “Τράπεζαν — λήψομαι;” Ex Athenaeo attulit Eustathius p. 1398, 17. Idem p. 867, 25. Πέπαικται τὸ “Οἷμοι, πῶς ἂν εὔροιμι τρίπουν τράπεζαν;” (Fort. “Οἷμοι, τράπεζαν πῶς ἂν εὔροιμ’ ἂν τρίπουν;” ut diversus locus indicetur.) Versum tertium ex Τελμησεῖσιν affert Pollux X. 80. Idem VI. 83. Καὶ τρίποδες — καὶ ἐστὶ τοῦνομα — καὶ ἐν Τελμισσεῖσιν Ἀριστοφάνους.

V. 1. ἡμῖν φέρε vulg. ἡμῖν εἰσφέρει Porson. Adv. p. 55. Bergk. Comm. p. 300. Cf. Vesp. 1216. τὰς τραπέζας εἰσφέρειν. Pherecr. II. 280. σὺ δὲ τράπεζαν φέρε (εἰσφέρει Bergk. l. l.). Qu. ἡμῖν νῦν φέρε. V. 2. τέσσαρας Athen. τέτταρας Eust.

IV.

(452 D. 529 B.)

524

Athen. VII. p. 308. ubi de κορακίνοις agit, ex Τελμισοῦσιν affert verba Μελανοπτερύγων κορακίνων. Κορακῖνοι memorantur Lys. 560: et Eq. 1053. (met.)

μελανοπτερύγων] Anglice with black fins. Cf. Henioch. III. 561. θύνους, μελανούρους, σπητίας.

V.

(456 D. 533 B.)

525

Etymol. M. p. 142. 143. Ἀρίστυλλος: ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει. εἴρηται δὲ ὑποκοριστικῶς ὁ Ἀριστοκλής. ὥς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἡρύλλος καὶ παρὰ τὸ Θρασύκλῆς Θράσυλλος καὶ παρὰ τὸ Βαθύκλῆς Βάθυλλος ὄνομα κύριον, ὃ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν ἥ [τὴν?] περὶ παθῶν. Διογενιανὸς ἀντὶ τοῦ ἄριστος (ἀντὶ τοῦ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστωνος Bergk. ut ap. Hesych. probat Dind.). καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισοῖς. (Codex Aug. apud Tittm. ad Zonar. I. p. CXXVI. post παρ' Ἀριστοφάνει addere dicitur ἐν τελμησοῖς. Quod si ita est, suspicor eum postrema καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισοῖς omittere.) Aristylli nomen legitur in Eccl. 674. Pl. 314. DIND. Similia habet Eustathius p. 989, 49. Ὑποκεκόρισται ὁ Ἡρύλλος ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς ὥς ἐκ τοῦ Ἀριστοκλῆς ὁ Ἀρίστυλλος παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ ἐκ τοῦ Βαθύκλῆς ὁ Βάθυλλος. Hesychius, Ἀρίστυλλος· ὄνομα. Ἀρίστωτος· ἀρίστου ὥρα. (Ἀρίστυλλος· Ἀρίστωνος. Ἀριστηνὺς· ἀρίστου ὥρα Mein. Qu. Ἀρίστυλλος· ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει. —, ut apud Etym. M. l. l.) Bergkio tangi videtur Plato, qui antea Ἀριστοκλῆς vocabatur (v. interpr. ad Diog. L. III. 4. Mein. Hist. com. p. 287 sq.), et hic et in Eccl. 674. Pl. 314.

VI.

(455 D. 532 B.)

526

Harpocratio, Σιπύα: — σιτηρὸν ἀγγεῖον ἐστὶν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὐπόλις Χρυσῷ γένει, Ἀριστοφάνης Τελμισοῦσιν. Σιπύη est Eq. 1301. Pl. 806. Eupol. (?) II. 577. (v. 7.)

527

(451 D. 528 B.)

VII.

Μεταπέμπου νυν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον εὐρημα
Μεγάλλου.

Hesychius, *Μετάλλειον μύρον*: Ἀριστοφάνης “Μεταπέμπου — Μετάλλου.” Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεταλλείου μύρον κατασκευὴν εἶρε. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετᾷ. Ab aliis Μέγαλλος vocatur, de quo dicetur ad locum Athenaei XV. p. 690 F. Τὸ Μεγάλλιον [i. Μεγάλλειον] ὀνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖον φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι καὶ Φερεκράτης ἐν Πετᾷ. In Aristophanis versu eam scripturam diserte testatur Etymol. M. p. 587, 7. *Μετάλλειον*: οὕτω μύρον ἐλέγγοτο ἀπὸ τινος Μετάλλου Σικελιώτου, εὐρόντος αὐτοῦ τὴν κατασκευὴν· δ καὶ διὰ τοῦ γ γράφει Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν. Ὡρος. DIND.

ταῦτα] Fort. ταυτὶ αὐτὰ. *Μετάλλου*] *Μεγάλλου* correxi cum Cobeto. Cf. Pher. II. 322. Μέγαλλος (*Μέταλλος* al.). Stratt. II. 775. μύρον — οἶον οὐ Μέγαλλος πάποτε | ἤφησεν. Hinc μύρον Μεγάλλιον sive Μεγάλλειον, Anaxandr. III. 192. Eubul. III. 247. Amph. III. 311. De hoc unguento cf. Theophrast. de Odor. 29. 30. 33. ibique Schneider.

528

(454 D. 531 B.)

VIII.

Hesychius, *Πύλαι*: Ἀριστοφάνης *Τελμισεῦσιν* (τελμισσεῦσιν cod.) ἀπὸ (ἐπὶ Heins.) τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας. “Primum lege ἐπὶ τῶν cum Heinsio. Deinde delendum videtur *Πύλαι*, ut ad praec. *Πυλαγόροι* (ita enim ms.) referatur. Postremo non *Πυλαγόρους*, sed *πυλαωρὸς* dixisse comicum suspicor.” (Dobr.) “Recte Dobraeus. Cf. Mueller. Etrusc. vol. 2. p. 187.” (Dind.). Cf. Herod. VII. 214. *Πυλαγόροι* (sic, non *Πυλαγόραι*, plerique codd.). 213. *Πυλαγῶρων* (non *Πυλαγορέων*). Hoc de ipsis Telmessensibus dictum videtur Bergkio.

529

(448 D. 526 B.)

IX.

Οἶνον τε Χίου στάμνον ἦκειν καὶ μύρον.

Pollux X. 72. Ἀριστοφάνης ἐν *Τελμισεῦσι* (τελμισσεῦσι alii libri) λέγει “Οἶνον — μύρον.” Cf. Lys. 196. Θάσιον οἶνον σταμνίον.

X.

(449 D. 527 B.)

530

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

Pollux X. 82. Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους: πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμησεῦσι (τελμισσεῦσι codd. aliquot et Bekk.) “Πινακίσκον — ἰχθυηρόν.” Cf. Plut. 814. τοὺς πινακίσκους τοὺς σαπρούς | τοὺς ἰχθυηρούς. Respiciit Phrynichus Bekkeri p. 14, 22. Ἄπυρον πινακίσκον· καινόν, μήπω πυρὶ προσενηργημένον.

XI.

(451 D. 528 B.)

531

Schol. Platonis Clark. p. 331. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Τελμισσεῦσιν εἰς (l. ὡς) συκοφάντην ἀποσκώπτει τὸν Χαιρεφῶντα.

XII.

(446 D. 523 B.)

532

Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον
ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.

Schol. Platonis p. 335. ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσι τὸ τέως ἀντὶ τοῦ προτέρον κεῖται “Οὐ γὰρ — πραγμάτων.” Cf. ad Fr. 522. Ex prologo haec petita sunt.

V. 2. ὥσπερ] Malim ὄνπερ, nam τόνδε ad τὸν ἀγῶνα pertinet, non ad τὸν τρόπον. καινῶν πραγμάτων] καινοπραγμόνως (?) Bo.

XIΠ. XIV. (450 D. 521. 522 B.) 533. 534

Πῶς ἂν τις ἐν ὄν ἢ τί ποιήσας * * *, ὦ Τελεμησῆς;
Φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ
Τελεμησῆς;

Stephanus Byzant. Τελμισσός: πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων θριον μετὰ Λαίδαλα. ὁ πολίτης Τελμισσεύς, καὶ δράμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ (ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ vel ἐν τῷ Dobr.) “Ὡς ἂν τις — Τελεμισσεῖς.” καὶ πάλιν “Φέρε δὴ — Τελεμισσεῖς;” ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπαναίτατα δὲ

σπονδεῖος. Ita haec corrigit Meinekius ad Steph. I. p. 603. πῶς ἂν τις ἂν οὖν ταῦτ' εἰδείη; τί ποιήσας; ὦ Τελεμησσης. aut πῶς ἂν τις ἂν οὖν ἢ τί ποιήσας (πείσειεν ἂν), ὦ Τελεμησσης; Ipse tentabam πῶς ἔρ' ἂν ὕμῃς ἢ τί ποιήσας ἀναπέσαιμ', ὦ Τελεμησσης; "Consult aliquis consilii inops, ostenti, ut videtur, metu percussus, haruspices, Telmessenses." (Be.)

V. 1. ὥς vulg. Correxī πῶς —; ὅτι vulg. ἦτι cod. Vrat. ἦτι Voss. Correxī ἢ τί. "Dobraeus: ὥς ἂν τις ἄνουν τι ποιήσας, ὦ Τελεμισσεῖς. Sed ἦ τι omnino servandum, post ποιήσας autem tres quattuorve syllabae excidisse videntur. Fortasse, ὁπόταν τις ἄνουν ἦ τι ποιήσας, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμησσης;" (Dind.) ὥς Τελεμισσεῖς vulg. Dind. ὦ Τελεμησσεῖς Bergk., rarius oppidum Τελεμησσός quam Τελεμισσός scribi admonens. ὦ Τελεμησσης conj. Dind. Ut in anapaestis, liberiori metri genere, Τελεμησσης posuit comicus pro Τελεμησσῆς, ut Λιπολιώδη pro Λιπολειώδη posuit Nub. 983. "Stephanum Τελεμησσός et reliqua omnia per η scripsisse, quod restituit Meinekius, ex sequentibus apparet, ubi Τελεμήσιος, quod ipsum quoque librarii Τελεμισσιος scripserunt, cum Λυρήσιος comparat. Ceterum quadrisyllaba forma Τελεμήσιοι etiam in catalogo tributorum reperitur." (Dind.) V. 2. Τελεμισσεῖς et hic libri et vulg.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

Triphaletis nomine Suevernius (in commentatione de Nubibus p. 62—65. additamentis quibusdam aucta in appendice ad commentationem de *Γήρα* p. 44.) Alcibiadem indicari suspicatus est, Hesychii potissimum loco confisus, *Ἐπὶ Φαληγίου: τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης* (sic Pearsonus et Reiskius pro *Ἀρίσταρχος*) *ἐπὶ Φαληγίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν Φάλητα· ἐπασχητία γὰρ ὁ Φάλης (φαλῆς codex),* ubi aut *ἐπασχητία γὰρ ὁ Ἀλκιβιάδης* scribendum, aut delendum *ὁ φαλῆς*. Paullo diversa est I. G. Schneideri sententia, qui in annotationibus ad Aristotelis *Politica* vol. II. p. 510. *Τριφάλτα* daemonem fuisse arbitratur, quales sunt *Κονίσσαλος* et *Ορφάνης*, ab eoque etiam Varronem satirae cuidam nomen fecisse Triphallo *περὶ ἀρρενότητος*: opinione parum probabili. Ad Aristophanis fabulam respexisse videtur Lucianus *Fugit.* c. 32. *ΥΠ. Ἔστι τι, ὦγαθὲ, Τρικάρανος βιβλίον. ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς [ἐστὶ Solanus. fort. τις].* Tempus fabulae Suevernius p. 65. probabiliter constituit Olympiadem nonagesimam mediam: cui optime congruit Theramenis commemoratio Fr. V., qui quadringentorum viro-
rum imperii eo tempore particeps fuit. DIND.

Hanc fabulam commemorat Lucianus *Fugitiv.* c. 32., at nihil inde de instituto argumentoque dramatis conjicias. Et I. G. Schneiderus quidem ad Aristotelis *Polit.* II. p. 510 Triphaletem obscenum aliquem daemonem fuisse suspicatur. Rectius vero Suevernius in *Comm. de Nubb.* p. 62—65. docuit sub Triphaletis nomine Alcibiadem delitescere: hunc enim in

hac fabula Aristophanes potissimum perstrinxisse videtur. Nititur illa conjectura maxime Hesychii glossa: Ἐπὶ Φαληγίου, vide Fr. XIII B. (Fr. 677.) Neque enim dubito quin et Aristophanis nomen ibi sit restituendum, et ille locus ad hanc comoediam sit referendus. Censet autem Suevernius hanc fabulam incidere in Olymp. XC. mediam, quae conjectura maxime firmatur Aristarchi commemoratione Fr. XIII. et XIV. de qua re dixi in Comm. p. 342 sq. Hinc etiam statuendum est Theramenem illam legem quam poeta significavit Fr. V. circa idem tempus tulisse. BE.

Vide an ita refingendus sit Hesychii locus memoratus, Τριφάλλα: τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης τριφάλλα γεγενῆσθαι (natum esse), σκώπτων παρὰ τὸν Φαλῆτα ἑπασχηγία γὰρ ὁ Ἀλκιβιάδης. "Vox Τριφάλλης dici videtur de eo qui membrorior aequo est sive, ut ille (Carm. Priap. 52.) ait, 'pulchre pensilibus peculiatus'." (Toup. Add. ad Theocr. p. 409.) "Varro, ab ipso fortasse Aristophane titulum accipiens, unam e suis satyris Menippeis inscripsit Triphallus περὶ ἀρρενότητος, e qua fragmentum recitat Nonius c. II. n. 484. et Charisius I. p. 61. Putsch. Cf. Priap. Carm. 82. v. 9. et A. Gell. II. 19. Ad Aristophanis fabulam respexisse videtur Lucianus Fugit. c. 32." (Steph. Thes. p. CCXCI. ed. Lond.) Τρίφαλλος Naevianae fabulae ex Graeco conversae titulus fuit. Ad fictum nomen Τριφάλλης spectare suspicor Fr. III. Ἐρμῆς τρικέφαλος. Fr. V. ἐγὼ γὰρ — δέδοικα τὰ τρία ταυτί. Fr. VII. ἀλαστροθήκας τρεῖς. et Fr. II. διὰ μέσου τεῖχος (τριῶν ὄντων τευχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ).

535

(460 D. 536 B.)

I.

Ἐπειδ' ὅσοι παρήσαν ἐπίσημοι ξένοι
 ἐπηκολούθουν κήρτεβόλουν προσκείμενοι
 ὅκως ἄγων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Χίον,
 ἕτερος δ' ὅκως ἐς Κλαζομένας, ἕτερος δ' ὅκως
 ἐς Ἐρεσον, οἱ δ' ἐς Ἀβυδὸν ἦρ' οὐδὲ πᾶνδ' ὅκως
 ἐκεῖνα.

Athen. XII. p. 525 A. Καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι παρα-
κωμωδῶν πολλοὺς τῶν Ἰόνων “Ἐπειθ’ — ἐκεῖνα.” Haec
de Alcibiade adolescente venusto accipiunt Suevern. p. 68.
et Bergk.

V. 2. κῆντιβόλουν vulg. Lege κῆντιέβολουν. Et sic Cobet. Cf. ad
Fr. 23. ἡντεβόλησε. et Ach. 147. Eq. 667. Confer ἡμφεσβήτουν, in quo
augmentum alterum in libris omitti solet. Sic ἡνώχλουν, ἡνειχόμεν, etc.

V. 3. Cf. Herod. VIII. 105. ἀλόντα γὰρ αὐτὸν ὑπὸ πολεμίων καὶ
πωλεόμενον ὠνέεται Πανιώνιος ἀνὴρ Χῖος —. ὅπως γὰρ κτήσαιο παῖ-
δας εἰδεὸς ἐπαμμένους ἐκτάμνων ἀγνέων ἐπώλεε ἐς Σάρδεις τε καὶ
Ἔφεσον χρημάτων μεγάλων. ἔχων vulg. ἄγων recte Toup. in Add. in
Theocr. p. 409. Saepissime confunduntur ἔχειν et ἄγειν. “τὸν παῖδα
Suevernus p. 65. intelligit Alcibiadem, qui diu in iis quas nominat poeta
regionibus versatus erat, praecipue Abydi.” (Dind.) ὅπως V.L. ὅπως A.
B. P. πωλήσεις Χῖον vulg. πωλήσοι ’ς Χῖον Br. πωλήσαι ’ς Χῖον conj.
Dind. πωλήσει ’ς Χῖον recte Casaub. V. 5. εἰς bis vulg. Bergk. ἐς recte
Dind., ut in Ionico sermone. ἦν δ’ ἐκεῖνα πάνθ’ ὁδῶ vulg. ἦν δὲ
πάνθ’ ὁδῶ | ἐκεῖνα Toup. Dind. ἦν δὲ πάνθ’ ὁκῶ — Herwerden. Olim
corrigen- dum suspicabar ἦν δὲ πάνθ’ ὁμοῦ (aut ὁρᾶν) —, sed nunc
emendandum video sic, ἦν δὲ πάνθ’ ὅπως | ἐκεῖνα, nisi malis ἦν δ’ ἐκεῖν’
ὅπως | ἅπαντα. Anglice reddas, and everything there was “See
that” (ὅπως). Mire hallucinatur Jacobs. Add. in Athen. p. 284. scribi
jubens ἦλθε δ’ ἐς Κενὸν | ἅπανθ’ ὅπως. Cf. v. 4. ὅπως (ὁ κῶς A. ὁ κῶν
P.). πάνθ’ — ἐκεῖνα] Omnia illa (illic). Cf. ad Av. 1158. καὶ νῦν
ἅπανθ’ ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις. Pher. II. 299. πλουτῶ δ’ ἐκεῖν’ ἦν πάντα
συμπεφυρμένα. Similiter πάντα ταῦτα, Eq. 99. Pac. 319.

II.

(469 a D. 546 B.)

536

Harpocratio, Διὰ μέσου τεῖχος: — τριῶν ὄντων τειχῶν
ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλῃτι, τοῦ
τε βορείου καὶ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ διὰ μέσου (τὸ
διὰ μέσου Bo.) τούτων ἐλέγετο τὸ νότιον, ὃ μνημονεύει καὶ
Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (p. 456 A.). “De hoc muro dixit Od. Muel-
lerus in comment. de munimentis Athenarum p. 21. et ego
ad Harpocr. vol. 1. p. 92. ed. Oxon.” (Dind.)

III.

(468 D. 545 B.)

537

Hesychius, Ἑρμῆς τρικέφαλος (Ἑρμῆς τετραφάλης
Goettling. a. 1856, coll. v. τριφάλης): Ἀριστοφάνης ἐν Τρι-
φάλῃτι τοῦτο ἔφη παῖζων κωμικῶς, παρῶσον τετρακέφαλος
(τρικέφαλος recte Bo.) Ἑρμῆς ἐν τῇ τριόδῳ τῇ Κεραμεικῇ

(παρὰ τῇ Κεραιμεικῇ Alberti. τοῦ Κεραιμεικοῦ Kuster. τῇ ἐν Κεραιμεικῇ Mein. Be.) ἴδρυτο. De hoc dixit Suevern. p. 64.

538

(459 D. 548 B.)

IV.

Hesychius, Ἰλάων: ἥρως, Ποσειδῶνος υἱός, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃτι Ἰλάονας ἔφη τοὺς Φάλιγας μεταφέρων ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτνοὺς ἢ τινὰς τοιούτους. ἄλλοι δὲ θεὸν περιπαῶδη φασίν.

539

(466 D. 542 B.)

V.

Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένων δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Photius p. 613, 4. et Suidas, Τῶν τριῶν κακῶν ἓν: Λεγόμενόν τι ἐστί. — ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἃ Θηραμένης ὥρισε προστιμήματα. Πολύζηλος Δημοτυνδάρεω “Τριῶν κακῶν γόν (ἐν Mein.) ἦν ἐλέσθ' αὐτῷ τι πᾶσ' ἀνάγκη, | ἢ ξύλον ἐφέλκειν ἢ πιεῖν κώνειον ἢ προδόντα | τὴν ναὺν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι. | ταῦτ' ἐστί (ταυτί τὰ?) τρία Θηραμένους, ἃ σοι φυλακτέ' ἐστίν.” Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι “Ἐγὼ γὰρ — ταυτί.” Hesychius, Τῶν τριῶν ἓν: Θηραμένης ἐψηφίσαστο τρεῖς τιμωρίας κατὰ τῶν παρὰ νόμον τι δρώντων. Cf. schol. Ran. 541. δοκεῖ καὶ (δὲ Bo.) οὗτος καὶ (om.?) ταῦτα τὰ τρία ἐπιψηφίσασθαι (ψηφ.?) ἐπὶ ζημίᾳ, ἢ δεσμεύεσθαι ἐν ξύλῳ ἢ πιεῖν κώνειον ἢ ἐκφυγεῖν. Fritzs. ad Ran. p. 232. Fr. Com. II. 867.

540

(462 D. 538 B.)

VI.

Ἦιτον τι τὰς γυναῖκας ἀργυρίδιον.

Pollux IX. 90. Ἐν δὲ τῷ Τριφάλῃτι Ἀριστοφάνης καὶ ἀργυρίδιον εἶργκεν “Ἦιτον — ἀργυρίδιον.” Cf. Av. 1622. Lys. 1051. Pl. 147. 240. Sic ἱματίδιον Lys. 470., δικαστηρίδιον Vesp. 803.

(463 D. 539 B.)

VII.

541

Ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσιν ἐν μιᾷ.

Pollux X. 121. Οὗ δὲ ἔγκεινται αἱ ἀλάβαστοι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστροθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃτι ἀλαβαστροθήκας ἔφη “Ἀλαβαστροθήκας — ἐκ μιᾶς.”

Ἀλαβαστροθήκαι ex hoc loco, ut videtur, idem VII. 177. "Videtur Pollucem frequens in codicibus vitium decepisse. Neque enim apparet quid Aristophanem movere potuerit ut forma uteretur ab Atticorum usu aliena." (Dind.) Cf. Dem. p. 415. τὰς ἀλαβαστροθήκας. Latet in his, ni fallor, obscoeni aliquid. Cf. Lys. 947. Ach. 1053. 1063 sq. Τρεῖς autem cum allusione ad Τριφάλητα, ut videtur.

ἐκ μιᾶς vulg. Corrigendum suspicor ἐν μιᾷ (μιαί).

VIII.

(464 D. 540 B.)

542

Ἔπειτ' ἐπὶ τοῦτον ἦκε τὴν σπυρίδα λαβὼν
καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλλάντιον.

Pollux X. 151. Καὶ μιζήμενοι δ' ἂν εἴποιμεν σκευή, βαλάντια καὶ βαλαντίδια — καὶ θυλάκιον δὲ καὶ θυλακίσκον. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Τριφάλῃ τούτο ὑποδηλοῖ ὅταν φῇ "Ἔπειτ' — βαλλάντιον."

V. 1. ἦκε] Qu. ἦλθε, aut ἔλθε, aut ἦα. τὴν σπυρίδα λαβὼν καὶ θυλακίσκον] Cf. Cratet. II. 237. αὕτη (σπυρίς?), παρασκεύαζε σαυτήν· μάττε, θυλακίσκε. V. 2. τὸ μέγα vulg. Qu. μέγα τι. βαλλάντιον vulg. Dedi βαλλάντιον. Cf. ad Ran. 772.

IX.

(465 D. 541 B.)

543

Καὶ τὴν κυνὴν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

Pollux X. 162. Ἡ δὲ κανσία πῖλος Μακεδονικὸς παρὰ Μενάνδρῳ, ὡς τιάρα Περσικὸς. καὶ κυρβασίαν δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃ εἶρηκε "Καὶ — ἐρεῖς."

καὶ τὴν κυνὴν —] Sensus est, καὶ τὴν κυνὴν ἣν ἐγὼ ἔχω ἐρεῖς κυρβασίαν εἶναι. Anglice, and the cap that I am wearing you will take for a turban. Cf. ad Nub. 178. Nihil igitur opus est correctione Bothiana καινὴν κυνὴν. κυνὴν libri. κυνὴν Salmasius et Bentl. Cf. ad Thesm. 392. κυρβασίαν] Cf. ad Av. 487.

X.

(461 D. 537 B.)

544

Schol. Arist. Vesp. 1339. in cod. Ven. Φιαλεῖς: τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. Ὅμηρος "Αὐτὸς γὰρ ἐπῆλε (ἐπῆλεν Mein. ex Ven.) τάδε ἔργα." — ἐν δὲ Τριφάλῃσιν (sic) Ἀριστοφάνης "Κοῦδ' ἐν ἄνδρα εἰς ἄτοπον οὐδ' ἀνεπιηλαί μὲν (ἂν ἐπιηλαί μὲν

Ven.)” Metrum facile restitui potest, κοῦδέν’ ἄνδρ’ εἰς ἄτοπον οὐδ’ ἂν ἐπιήλαμεν, sed sensum verborum non perspicio. DIND. Qu. κοῦδέν ἂν | ἔδρασεν ἄτοπον οὐδ’ ἂν ἐπιήλεν ποτε. Vel κοῦδέν ἂν ἔδρασεν ἄτοπον οὐδ’ ἐπιήλεν ἂν. Vel κοῦδέν ἂν ἔδρασ’ ἂν ἄτοπον οὐδ’ ἐπιήλά γ’ ἂν. Cf. Hom. Od. χ’. 49. οὗτος γὰρ ἐπιήλεν τάδε ἔργα. β’. 316.

545

(469 c D. om. B.)

XI.

Τίς δὲ εἰς ἐγγύτατα ὁ λοιπὸς τὰς ὁσφύας
ἐπὶ τῶν κοχωνῶν ἀργὸς αὐτὸς οὔτοσί;

Schol. Hippocratis (ad Epidem. 5, 7. vol. V. p. 208. ed. Littré) apud Daremberg. Notices et Extraits des manuscrits médicaux p. 215. Οὐ γὰρ, ὡς τινες ἔφασαν, αἱ ὑπογλοντίδες εἰσὶ κοχῶναι, ἀλλὰ τὰ σφαιρώματα (sic Daremb. σφαιρωμένα codex. ἐσφαιρωμένα Eggerus) καλούμενα, σάρκες δ’ εἰσὶν αὐταὶ περιφερεῖς, ἐφ’ αἷς καθήμεθα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς ἐν Τριφάλῃτι “Τίς — οὔτοσί;” De verbis corruptis alii alia coniecerunt, ut videre licet apud Darembergium et Meinekium Com. vol. V. p. CXLVII. Meinekius ipse coniecit

Τίς δ’ ἔστ’ ὀλίγας ἐγγύτατα τὰς ὁσφύς ἔχων
ἐπὶ τῶν κοχωνῶν ἀργοναύτης οὔτοσί;

Ἀργοναύτης coniecerat Schneidewinus, cui ὁ λοιπὸς ex ὁ λίσπος (Attica forma λίσφος est) corruptum videbatur. Qu. Τίς δ’ ἔστ’ ὁ λίσπος ἐγγύτατα καθήμενος | ἐπὶ τῶν κοχωνῶν; B. Ἰεργός ἐστιν οὔτοσί. Vel — ἐπὶ τῆς ὁσφύς | καὶ τῶν κοχωνῶν; — Postulatur certe singulare ὁσφύς. Cf. Eq. 1368. πολλοῖς γ’ ὑπολίσποις πνιγιδίοισιν ἐχαρίσω. Ran. 826. λίσπη γλώσσ’. et Fr. 483. ἀλλὰ συσπᾶσαι (συσπᾶσθαι vulg.) | δεῖ τὰς κοχῶνας (l. τὴν κοχῶνα).

546

(458 D. 535 B.)

XII.

Λάβεσθε· καὶ γάρ ἐσθ’ ὁμοῦ.

Schol. Platon. p. 380. Ὅμοῦ σημαίνει τὸ ἐγγύς. — Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι· ἡ γὰρ τὸν Τριφάλητα τίκτουσά φησι “Λάβεσθε. — ὁμοῦ.” Simillimus est Menandri locus “ἤδη γάρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ” apud Harpocrat. Phot. Suid. s. v. ὁμοῦ et schol. Apoll. Rhod. II. 121. Ad hanc Triphaletis matrem Suevernius (in comm. de Γῆργ p. 44.) magna cum veri specie

refert versum ab Polluce sine fabulae indicio allatum II. 6. Τὸ δὲ κῆμα καὶ κῶς Ἀριστοφάνης κέκληκεν “*Ἦτις — τοσουτονί.*” DIND. Ad Triphaletem refert etiam Bergk. Fritzschius ex his et verbis vulgo Menandro tributis, *ἤδη γὰρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ*, versum efficit, *λάβεσθε· καὶ γὰρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ*. Quae conjectura valde incerta est. Grammaticorum locos de voce ὁμοῦ Aristophani adjudicant Dobraeus (Adv. II. 256.) et Meinekios (Fr. Com. IV. 279.).

V. 1. ὁμοῦ] Prope. I. q. ἐγγύς. Cf. Pac. 513. Menand. IV. 279. ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν γὰρ ἐγένεθ' ἡ κόρη.

XIII. XIV. (467 D. 543. 544 B.) 547. 548

Μανθάνοντες τοὺς Ἰβήρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλοι.

Τοὺς Ἰβήρας οὖς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ.

Stephanus Byzant. v. *Ἰβηρία* δύο in particula operis integri quam servavit Constantinus Porph. de administrando imperio cap. XXIII. p. 77. ed. Bandur. Τὸ ἔθνος (*ἐθνικὸν* Mein. Steph. I. p. 324.) *Ἰβήρες*, ὡς *Πίερες* [*Πήρες* aut *Φήρες* Bo., coll. ad II. β. 766.], *Βύζηρες*. *Διονύσιος* (v. 282.) *Ἀγχοῦ στηλάων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων. καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι “Μανθάνοντες — πάλοι.” καὶ “Τοὺς Ἰβήρας — δρόμῳ.”* De Aristarcho, qui inter quadringentos viros fuit et Oenoën, Atheniensium castellum, Boeotiis tradidit, v. Thuc. VIII. 90. 98. (ubi cum sagittariis barbaris Oenoën profectus esse dicitur) et Xen. Hist. Gr. I. 7. 28. DIND. De Aristarchi Iberibus v. Thuc. VIII. 98. *Ἀριστάρχος δὲ — λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρικωπάτους* —. Cf. VI. 90. et Plat. Legg. 637 E. De Aristarcho et Iberibus quibus praeerat dixit Bergk. Comm. p. 342 sq. Altero versu ipsum ducem aliquem ex amicis et sodalibus ejus alloqui putat Bergk.

XV.

(469 b D. 549 B.)

549

Suidas, *Τοῖς Ἰπποκράτους νιέσιν —: οὔτοι ὡς ἐώδεις τινὲς καὶ ἀπαιδέντοι ἐκωμωδοῦντο. καὶ τάχ' ἂν ἦσαν (τάχα ἦσαν aut τάχ' ἂν εἴησαν?) προκέφαλοί τινες, ὡς ἐν Γεωργοῖς φησὶ καὶ ἐν Τριφάλῃτι.* Cf. Fr. 122.

Ad Triphaletem fabulam referenda videtur glossa Hesychiana Ἐπὶ Φαληγίου supra allata in Praef. p. 275.

Ad eandem fabulam referunt Dindorfius et Bergkiius versum a Polluce sine fabulae nomine allatum II. 6. Τὸ δὲ κῆμα καὶ κῶς Ἀριστοφάνης κέκληκεν “Ἦτις κῶνός ἐφάνη κῶς τοσοντονί.” Cf. ad Fr. 546. Pro κῶνός malim, ut magis Atticum, κνωός.

Ad hanc fabulam fortasse referendus etiam Dionis Chrys. locus vol. II p. 31. Ἀλλ’ ὁμοῦς ὁ κωμικός καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακαίειν ἐπὶ φαλήτων σκύνων ἑκαίδεκα. ut monuit jam Dind. Scripserat, ni fallor, comicus κατακάετ’ αὐτὸν ἐπὶ φαλήτων σκύνων | ἑκαίδεκ’. V. Fr. 909.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

Phoenissas probabile est non alio esse consilio ab Aristophane scriptas quam ut Euripideum hoc nomine drama deridendum spectatoribus propinaret. Cujus rei duo de sex quae nostram aetatem attigerunt fragmentis indicia praebent. Par Strattidis Phoenissarum ratio fuit. De utroque ante nos monuit Valckenarius in praefatione ad Phoenissas p. VI. Phoenissas autem Euripidis quum brevi post Aves Aristophanis (i. e. post Olymp. 91, 1.) tempore editas esse constet, de quo dixi ad schol. Eurip. vol. III. p. 4., probabile est comoediam Aristophaneam Olympiadi 92. vel 93. esse adscribendam. DIND.

Phoenissas non eo consilio ab Aristophane scriptas esse ut Euripidis celebratam illam fabulam derideret, id quod Dindorfius opinatur, satis intelliget qui vim et naturam comicae artis perspexerit. Verum in fabulosae comoediae obscuritate fieri plerumque nequit ut quid potissimum poeta spectaverit assequamur: id quod in hanc quoque comoediam, cujus per-paucae reliquiae exstant, cadit. At illud apparet, Aristophanem eandem materiem quam Euripides in cognomine tragoedia tractavisse. Consentaneum igitur comicum poetam a tragico plura mutuatum esse suoque proposito accommodavisse: v. Fr. V. Jam vero Euripidis Phoenissae quum circa Olymp. XCIII. initium doctae esse videantur (v. schol. Ran. 53. διὰ τί μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προσηται, ἐπεὶ οὐ σνκοφαντέα ἦν τοιαῦτα. Atqui Ranas Aristophanes docuit XCIII. 3., Aristophanis Phoenissas non ante Olymp. XCIII. doceri potuisse apertum est. BE. Scholiastae locus ita legitur apud Dübnerum, ἡ δὲ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει *προεισηλθεν. ἀλλ' οὐ *σνκοφαντητὰ ἦν τὰ τοιαῦτα. Etiam *Cratetis et Strattidis fabula fuit Φοίνισσαι.

550

(471 D. 550 B.)

I.

Εἰς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχῳ κόρῳ,
 Ἄρης κατέσκηψ' ἔς τε μονομάχου πάλης
 ἀγῶνα νῦν ἐστάσιν.

Athen. IV. p. 154 E. Ὅτι δὲ ἀρχαῖον ἦν τὸ περὶ τοὺς μονομάχους Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Φοινίσσαις οὕτως “Ἐς Οἰδίπου — ἐστάσιν.” Euripidis versus Phoen. 1378 — 1381. comparavit Valck. ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σάμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις | οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανῖαι, | ἔστησαν ἐλθόντ' ἐς μέσον μεταίχιμον | ὥς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλλήν δορός. Cf. etiam 1243 sq. 1273.

V. 1. εἰς pro ἐς Dind. δέτται δὲ libri. δὲ παῖδε Heringa apud Valck. ad Phoen. 1370. p. 461. V. 2. κατέσκηψέ τε vulg. κατέσκηψ' ἔς τε Porson. Adv. p. 70. V. 3. Post ἐστάσιν addendum forsitan ἐλθόντ'. Cf. Phoen. 1380. ἔστησαν ἐλθόντ' etc.

551

(475 b D. om. B.)

II.

Athen. XV. p. 699 F. ex cod. Ven. Μνημονεύει δὲ γραβίων κο (hic finitur fol. 370 A.) . . . ἐν Φοινίσσαις. Dubitatur utrum Aristophanis an Strattidis nomen supplendum sit. DIND. Qu. κοβίων. Schweighaeuserus Στράτις supplet. V. Mein. Fr. Com. II. 783. Sed fortasse in isto κο latet ὁ κωμικός, et Aristophanis (τοῦ κωμικοῦ) locus aliquis indicatus est. Cf. ad Fr. 551. Γράβιον dim. a γράψ (cf. φάψ, δράψ, λάψ), quo tamen sensu nescio.

552

(475 D. 554 B.)

III.

Pollux VII. 199. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις Θεατροπώλης ὁ Θεάν ἀπομισθῶν.

553

(472 D. 552 B.)

IV.

Καὶ τὸν ἱμάντα μου
 ἔχουσα καὶ τὰνάφορον.

Pollux X. 17. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀνάφορον κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν εἶη ἂν ταυτὸν τοῦτο (τὸ σκευοφόριον) εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις “Καὶ — τὰνάφορον.” Cf. Ran. 8. et Bergk. Comm. p. 359. Verba bajuli aut servi alicujus. Fortasse ex Holcadibus. Cf. Fr. 649. ἀλλ' ἱμάντα μοι | δὸς καὶ

ζυνύνη· ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐπὶ ξύλα. Eccl. 785. ταυτὶ γάρ ἐστι
 ζυνδετέα· ποῦ μοῦσθ' ἰμάς;

V. 2. ἔχουσα] ἔχουσι probabiliter Bentleius. τὰνάφορον] Cf.
 Ran. 8. ὅπως μὴ ῥεῖς — μεταβαλλόμενος τὰνάφορον διὰ χειρὶ τῆς. Phryn.
 Bekk. p. 10, 23. Ἀνάφορον· τὸ ξύλον ᾧ χρῶνται οἱ ἀχθοφόροι πρὸς
 τὴν κομιδὴν τῶν ἀχθῶν.

V.

(470 D. 551 B.)

554

Στίλβη θ', ἥ κατὰ νύκτα μοι
 φλόγ' * ἀνασειράζεις ἐπὶ τῷ
 λυχνεῖω.

Pollux X. 119. Ἀριστοφάνους δ' ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόν-
 τος “Στίλβη — λυχνεῖω.” οὐκ ἀφανὲς διὰ καὶ ἡ στίλβη λύ-
 χρου τι εἶδος. Ridet his versibus fabulae Euripideae locum
 Phoen. v. 236. Οἶνα θ', ἃ καθαμέριον | στάζεις (?) τὸν πολύ-
 καρπον οἶ-|νάνθας ἰεῖσα βότρυν. Cf. Eccl. 1. ὦ λαμπρὸν ὄμμα
 τοῦ τροχηλάτου λύχνου — ὄρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα,
 etc. Cf. Strattidis Fr. 50.

V. 1. στίλβη] Cf. Hermipp. II. 392. ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ στίλ-
 βην. Plat. II. 685. ὠνήσομαι στίλβην τιν' ἥ τις μὴ πότις. V. 2. φλογάνας
 ἡράζεις vulg. φλόγ' ἀνασειράζεις Excerpt. Voss. φλόγα στάζεις Porson.
 ad Phoen. 236. Recte, ut videtur. Qu. φλόγ' ὀρμαῖς (ut in Eccl. 6).
 Vel φλόγα φαίνεις (σώζεις, παρέχεις). Vel φλόγ' ἐγείρεις (ἀνατρέφεις). Vel
 φλόγ' αἶε (ut καθαμέριον apud Eur.) φαίνεις. Quo commodο sensu φλόγα
 ἀνασειράζειν (retrahere, reflectere; Anglice to draw in, draw
 back) dici queat equidem non perspicio. V. 3. ἐπὶ τῷ λυχνίῳ libri.
 ἐπὶ τῷ λυχνεῖω Br. Dind. Malim ἐπὶ τοῦ λυχνεῖου. Cf. Fr. 277. ὥσπερ
 λύχνος | ὁμοιότατα καθηῦθ' ἐπὶ τοῦ λυχνεῖου. Cf. Athen. 700 D. Φερεκρά-
 τος δ' ἐν Κραπατάλλοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον πέκληκε.
 Fr. dub. 1. τῶν δ' ἀκοντίων | συνθόδοντες ὀρθὰ τρίτα λυχνεῖω χρώμεθα.

VI.

(474 D. 555 B.)

555

Pollux X. 155. Γαλεάγρα· τὸ δὲ ὄνομα ἐν τοῖς ἐπιγραφο-
 μένοις Δημοσθένους πρὸς Ἀριστογείτονα. καὶ μνάγρα· Ἀρι-
 στοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ
 εἰπὸν (imo ἱπνὸν) τὴν μνάγραν καλεῖ. V. Benth. ad Plut. 815.
 Ergo non γαλεάγρα sed μνάγρα usurpasse videtur comicus,
 ut monuit Jacobi. Idem sentit Dind. Cf. κρεάγρα, ποδάγρα.

VII.

(473 D. 553 B.)

556

Εἰκὸς δὴπὺν πρῶτον ἀπάντων ἕρνα φῦναι * *
 * * * * καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 370, 18. (ap. Bachm. I. p. 60.) Ἀκαλήφη: ἡ κνίδη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογχυλιδιόν τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις "Εἰκὸς — ἀκαλήφας." ἀπάντων om. gramm. Bekk. (Apud utrumque scriptum φναφῖναι vel φνά φῖναι. Correctum ex Athenaeo III. p. 90 A. Τὰς δὲ κνίδας ὁ Εὐπολὶς ἐν Ἀὐτολίῳ ἀκαλήφας ὀνομάζει, ἔτι δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως "Ἐχε τὸν πρῶτον πάντων ἴφρα φῖναι εἰθ' ἕξης τὰς κранаὰς ἀκαλήφας.") Ejusdem epit. II. p. 62 D. Ἀκαλήφη. λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτως καὶ τὸ βοτανῶδες καὶ κνημοῦ αἴτιον. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις "πρῶτον πάντων ἴφρα φῖναι εἰθ' ἕξης τὰς κранаὰς ἀκαλήφας." Illud εἰθ' ἕξης, fortasse ex εἰκὸς δῆπου efformatum, aut ipsius Athenaei aut alius errori debetur. De ἰφίοις dictum ab Schneidero ad Theophrast. vol. III. p. 520. Ἀκαλήφαι ex hoc loco memorantur in scholio Vesp. 879. τὴν ἀκαλήφην: τὴν λεγομένην κνίδην, ἣν προσφέροντες τῷ σώματι κνησιᾶν [i. κνησιᾶν] αὐτὸ ποιοῦμεν. ἄλλως. μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικόν. ἦν καὶ (τὴν δὲ κранаὰν H. Jacobi apud Mein. Fr. Com. V. 69.) ἀκαλήφην λέγεσθαι φησί Κράτης (grammaticus) Φοινίσσαις (ἐν Φοιν. Dind.). ἔστι δὲ καὶ θαλάττιος ἰχθὺς οὕτω λεγόμενος ἀκαλήφη. DIND. Versus 3 affertur etiam in Cramerii Anecd. Par. IV. 104. Ἀκαλήφη δὲ ἡ θαλασσία, ἥτις καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, ἔστι κογχυλιδιόν τι. Ἀρ. "καὶ τὰς κранаὰς ἀκαλήφας (sic)." Ita disponit Hermannus: εἰκὸς δὴ πον πρῶτον ἀπάντων ἴφρα φῖναι . . . | . . . καὶ τὰς κранаὰς ἀκαλήφας. Dindorfius sic: εἰκὸς — | ἴφρα — | καὶ —. Mirum est istud εἰθ' ἕξης bis positum apud Athenaeum, quum apud Suidam ceterosque grammaticos pro eo legatur simpliciter καί. Hinc suspicari licet excidisse nonnulla post φῖναι.

V. 2. De ἰφύφ, planta bulbosa, v. Theophr. H. Pl. VII. 12. 1.

V. 3. τὰς κранаὰς ἀκαλήφας] Quenam istae fuerint nescio; nec requiritur articulus. Vide igitur an corrigendum sit μητριδῶν ἀκαλήφας. Cf. Lys. 549: μητριδῶν ἀκαληφῶν. Τὰς κранаὰς (Ἀθήνας) salse hic tangi censet Both.

De Stobaei loco LV. 7. ad hanc fabulam fortasse referendo cf. ad Fr. 396.

Ω P A I.

Apparet ex reliquiis hanc comoediam scriptam esse contra levitatem Atheniensium in admittendis novis religionibus, de quo dixi in Comment. p. 75 sqq. Confer imprimis Strabon. X. p. 364 ed. Tauchn. *Ἀθηναῖοι δ', ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλο-ξενούντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεοὺς· πολλὰ γὰρ τῶν ξενικῶν ἱερῶν παρεδέξαντο, ὥστε καὶ ἐκωμωδήθησαν.* Et in hac quidem comoedia Aristophanem potissimum Sabazii mysteria perstrinxisse apparet ex Fr. XI., sed una cum illo etiam alia foeda sacra improbata esse ostendit Ciceronis locus qui huc pertinet de Legibus II. 15. 'Novos vero deos et in his colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes, facitissimus poeta veteris comoediae, vexat ut apud eum Sabazius et quidam alii dii peregrini judicati e civitate ejiciantur.' Sabazii autem sacra prope accedebant ad Phrygia mysteria. V. Jamblich. de Myst. III. 10. *Τῶν Κορυβάντων φρουρητικὴ πῶς ἡ δύναμις καὶ ἐπιτελεστικὴ, τοῦ Σαβαζίου δὲ εἰς βακχείας καὶ ἀποκαθάρσεις ψυχῶν καὶ λύσεις παλαιῶν μνημάτων οἰκειότατα παρεσκεύασται.* Sed, ut foeditatem et impietatem istam clarissime illustraret, exhibuit poeta unum aliquem ex antiquis diis, ut conjicio Minervam, quae quidem dea graviter videtur cum Sabazio litigavisse, vid. Fr. III. At vicit melior causa, et peregrini illi et novitii dii a iudicibus condemnati e civitate ejiciuntur, vide Ciceron. de Leg. l. l., et diris quoque devoentur, vide Fr. V. Horas autem hanc fabulam appellavit poeta, ut conjicio, propterea quod has deas comites Minervae adjunxerat, quae se Atheniensibus plurimas amoenitates commoditatesque praestitisse confitetur, vide Fr. III. De tempore quo fabula docta sit nihil constat, at certo incidit in illud tempus quo comoediae licentia nondum fuit coercita,

itaque ad secundam potius quam ad tertiam classem eam debbam referre. BE.

Nimia superstitio Atheniensium reprehenditur a S. Paulo in Actis Apost. XVII. 22. 23. Cratini etiam fabula Ὠραὶ fuit, cujus supersunt fragmenta viginti duo, et Anaxilae.

557

(479 D. 559 B.)

I.

Διέφθορας τὸν δερκὸν ἡμῶν

Ammonius p. 41. *Διέφθορας*: — *Ἀριστοφάνης Ὠραῖς* “*Διέφθορας* — *ἡμῶν*.” *Ὠραῖς* Coddæi correctio est. Legebatur *Κόραῖς*. Nomen fabulae omisit Eustathius, qui haec verba attulit p. 191, 28. Conjicere licet etiam *Γήρα* (*Γήραι*) aut *Κωμάλη*. Pro *ἡμῶν* fort. *ἡμῖν*.

558

(480 D. 561. 562 B.)

II.

Anecdota Bekkeri p. 425, 3. *Ἀπιχθύς* (l. *ἀπὶχθύς*): τοὺς οὐκ ἐσθιομένους ἰχθύς. *Ἀριστοφάνης Ὠραῖς*. *Ἀπὶχθύς* ex Aristophane afferunt Pollux et Eustathius, de quibus cf. ad Fr. 584. Parvos et viles pisciculos intelligit Dind. Confer *ἀπάνθρωπος*, *ἀπόξενος*, *ἀπόπτολις*, *ἀπόμορφος*.

559

(476 D. 556 B.)

III.

A. Ὅψει δὲ χειμῶνος μέσον σικνοὺς, βότρυν, ὀπάραν, στεφάνους ἕων (τε καὶ ῥόδιον), κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα· αὐτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας, πυνὸν, χόρια, χελιδόνα, τέττιγας, ἐμβρύεια.

ἄριστος δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων· 5
ἔπειτα κολοκίντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσι ἀμῶσιν·
ὥστ' οὐκ ἔτ' οὐδεὶς οἶδ' ὀπηνίχ' ἐστὶ τοῦνηαντοῦ.

B. Μέγιστον ἀγαθὸν εἶπας, εἵπερ ἔστι δι' ἐνιαυτοῦ
δοῦν τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. *Γ.* Κακὸν μὲν οὖν μέγιστον· 10
εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν οὐδ' ἂν ἐδαπάνων τι.
Ἐγὼ δὲ ταῦτ' ὀλίγον χρόνον φήνας ἀφειλόμην ἂν.

A. Κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα πλὴν Ἀθηνῶν·
ταύταις δ' ἐπάρχει ταῦτ', ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.

Γ. Ἀπέλυσαν ἄρα σέβοντες ἑμᾶς, ὥς σὺ φής. *A.* Τὴ τί;
Γ. Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποιήκας ἀντ' Ἀθηνῶν. 15

Athen. IX. p. 372 B. Χειμῶνος δὲ ὥρα ποτὲ κολοκυντῶν ἡμῖν περιενεχθεῖσάν πάντες ἐθαύμαζον [ἐθαυμάζομεν?] νεαρὰς εἶναι νομίζοντες, καὶ ὑπεμνησκόμεθα ὧν ἐν Ὠραῖς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐπαινῶν τὰς καλὰς Ἀθήνας ἐν τοῖτοις “Ὅψει — Ἀθηνῶν.” Ad hunc locum spectant Athenaei verba XIV. p. 653 F. “Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηγεκῆς ἦσαν αἱ δῶραι πᾶσαι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς. ubi epitome ἐν Εἰρήνῃ. Quem errorem repetiit Eustathius p. 1573, 21. notatus ab me supra p. 504. ed. Ox. 1835. DIND. Hoc fragmentum tractavit Porsonus Adv. p. 109—110. “Illustrat hic locus quam maxime institutum totius comoediae. Apparet enim unum aliquem ex antiquis illis diis loqui et recensere quot bona et commoda in Athenienses propter pietatem qua olim deos coluerint contulerit. Minervam, Atheniensium praesidem, haec dicere consentaneum est. Minervae autem unus ex novitiis diis, ut mihi quidem videtur Sabazius, vide Fr. XI., regerit irridetque illa quae recensuerat Minerva commoda. Sed sunt praeterea alia quae nec a Minerva nec a Sabazio dici potuerunt, sed a choro, cui tribui v. 8. et 11.” BE. Ita distinguit Dobraeus: ΘΕΟΣ. ὄψει — | ΑΝΘΡΩΠΟΣ. μέγιστον — | Θ. κακὸν — | Α. ἐγὼ — | Θ. κᾶγωγε — | Α. ἀπέλανσαν — | Θ. τῇ — | Α. Ἀγυπτον — .

V. 1. 2. Ex epitome attulit Eustathius p. 955, 3. χειμῶνος — σικυνοῦς] Cf. Theophr. Char. 14. καὶ χειμῶνος ὄντος μάχεσθαι τῷ παιδί. δτι σικυνοῦς οὐκ ἠγόρασε (sc. ὁ ἀναλίσθητος). σικυνοῦς] σικύους Eust.

V. 2. στεφάνους ἱων vulg. στεφάνους ἱων, στεφάνους ῥόδων Elmsl. Ed. Rev. XIX. 88. Adde Cratin. II. 72. λειρίοις, ῥόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσανδαλοῖς, ἰοῖς. “Ἰα καὶ ῥόδα Diodor. Athen. VI. 239 F. ἱων ἢ ῥόδων Dem. p. 615, 11. ὄζει ἱων, ὄζει δὲ ῥόδων Hermipp. Athen. I. 29 F. μῆλον ἢ ῥόδον ἢ κρίνον Herod. I. 195.” (Dobr.) στεφάνους ἱων ῥόδων κρίνων Cobet. Mnem. IV. 2. p. 100. et Herwerden. (Certe post κρίνων facile exoidere poterat ἱων.) στεφάνους ἱων * * * Dind. Qu. στεφάνους ἱων τε καὶ ῥόδων (cum Bothio), aut στεφάνους ἱων καὶ λειρίων. V. 3 sq. Cf. Fr. 321. οὐδὲ χόρι, οὐδὲ πνός, — οὐδὲ σχαδόνες. Eubul. III. 258. μήτραν, χόρια, πνόν. III. 241. χόρια, σχαδόνες, πνός, πυριάτη. αὐτός] μνητεος cod. Ven. ὠντός ceteri. ὁ πᾶς Porson. Malim πᾶς τις. κίχλας] Quae in deliciis erant. Cf. Ach. 1116. πότερον ἀκρίδες ἢ διόν ἐστιν ἢ κίχλαι;

V. 4. πνόν χόρια] Cf. Fr. 321, 5. οὐ χόριον (l. οὐδὲ χόρι), οὐδὲ πνός, etc. Cratin. II. 226. νεοτρόφοιο γέννας | χόριά τ' ἐμβρύων τε πλήθη. Eubul. III. 258. μήτραν, χόρια, πνόν, etc. id. III. 241.

μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι, | πυὸς, πυριάτη. Theocr. IX. 19. ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνψ χόρια ζέει. πύον vulg. πυὸν Dind. πύον idem olim. χελιδόνα libri. χελιδόνας Schweigh. et Porson. Misc. p. 195. χελιδόνα Porson. Adv. p. 109. Subaudi σύκα. Epigen. III. 537. χελιδονίων — σκληρῶν ἀδρός πινακίσκος. Χελιδόνια συκαὶ memorantur Athen. 652 E. τέττιγας] Id Herodianus τέττικας scripturus erat. Choeroboscus Bekkeri p. 1422. τὰ εἰς ἐξ — διὰ τοῦ κ κλίνονται — πλὴν τοῦ τέττιγος. — καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι τὸ κεχρεωστημένον ἀνελήρωσαν οἱ Ἰωριεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ κ κλίνοντες αὐτὸ, οἷον τέττικος. ταῦτα δὲ ἐστὶ τῆς δόξης ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ κ κλίνεται. ἡ δὲ παράδοσις τῶν ἀντιγράφων οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ. Simillimum est de vocabulo δρυγῆ decretum Philemonis. Choeroboscus ibid. p. 1406. τινὲς μὲν δρυγὸς φασὶ διὰ τοῦ γ, Φιλῆμων δὲ διὰ τοῦ κ φησὶν δρυκος. DIND. Cf. Ach. 1116. πότερον ἀκρίδες ἢ διόν ἐστιν ἡ κίχλαι; ἐμβρύεια] ἐμβρυ' οἶων Both. Sub. κρέα. Sic ἐγγέλεια (Ach. 1043), δρυθῖεια (Nub. 339.), ὕεια, ἀρνεῖα, etc. Cf. Cratin. II. 226. νιοτρόφοιο γέννας | χόρια τ' ἐμβρύων τε πλήθη. V. 5. ὕρισος δ' ἰδοῖς ἂν νιομένους libri et Dind. (Omissa hac voce epitome ἰδοῖς δ' ἂν νιομένα σύκα ὁμοῦ τε μύρτα.) νίφοντα δ' ἂν ὕρισχους ἰδοῖς Porson. Opusc. p. 195. (coll. Nicophont. Athen. 269 E. νιφέτω μὲν ἀλφίτοις etc.) ὕριχους δ' ἰδοῖς ἂν νιομένους Pors. Be. Bo. ὕριχους δ' ἰδοῖς ἂν νιομένα σύκων ὁμοῦ τε μύρτα Bergk. Quod nequaquam placet. Qu. ὕρισους δὲ ννίφοι' ἔστ' ἰδεῖν (sub. τὸν Δία aut τὸν θεόν, coll. Nub. 370. 965. Vesp. 774. ὕοντος εἴσει. 261.). Vel νίφοντα δ' ὕρισους ἔστ' ἰδεῖν. Vel νίφοντα δ' ἂν ὕρισους ἰδοῖς. Vel νίφοντα δ' ἂν ἰδοῖς ἀρρίχους (Av. 1309). Cf. Aesch. Sept. 212. νιφάδος δτ' ὁλοῶς νιομένας βρόμος ἐν πύλαις. Nicoph. com. II. 851. νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, | ψακαζέτω δ' ἀρτοῖσιν, ὕετω δ' ἔτνιε. Lucret. II. 627. 'ninguntque rosarum | floribus.' Athen. p. 333 A. φησὶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὕσαι τὸν θεὸν ἰχθύας. et mox ἐωρακέναι — τὸν θεὸν ὕσαντα ἰχθύσιν. Aequè bene, opinor, dicitur regio aliqua νιφεσθαι (nivibus obduci) et corbes (ὕρισος). Sic Antipator in Anthol. πολὺ γῆραι νιομένον. De anapaesto in quarta sede tetrametri iambici cat., in quo offendit Bergk., cf. Ran. 932. 937. Th. 550. 560. ὕρισους (eraso alt. σ) cod. Ven. ὕρισσους apographa. ὕριχους Porson. ("debebat ὕριχους," Dind.). Cf. Alex. III. 437. καὶ τί δέῃ | λέγειν ἔθ' ἡμᾶς τοὺς τὰ σῶχ' ἐκάστοτε | ἐν τοῖς ὕριχοις πωλοῦντας; ubi vide Mein. "Υρισχος est ap. Phryn. Bekk. p. 67, 15. Cf. Poll. X. 129. τρασιὰ, κόφινος, σύρισσος (sic), ἀρριχος. Forma cognata est ἀρριχος Av. 1309. V. 6. ἀροῦσιν vulg. Dedi ἀμῶσιν cum Bothio. Qu. ταῖς γογγύλσι τρυγῶσιν. V. 7. οἶδ' ὀπηνίξ] οἶδε πηνίξ epitome et Eust. p. 955, 4. Cf. Av. 1498. 1514. πηνίξ' ἄττ' ἀπώλετο; Ran. 646. πηνίκα; Fr. 877. Menand. IV. 179. V. 8. ἀγαθὸν libri et Eust. ἀγαθὸν εἶπες Porson. Dind. (Debebat ἀγαθὸν εἶπας. Et ita Elmsl. n. ms.) εἶπας ἀγαθὸν Cobet. Scilicet exciderat εἶπας propter simile vicinum εἶπερ. Alioqui non male corrigeretur λέγεις μέγιστον ἀγαθόν. Facile enim excidere poterat λέγεις

ante simile μέγισ — δι' ἐνιαυτοῦ] δις ἐνιαυτοῦ Porson. V. 10. ἦν] I. e. ἐξῆν, licebat. Cf. v. 7. ἐδαπανῶντο vulg. Lege ἐδαπάνων τι. Cf. ad Ach. 842. V. 11. τοῦτον vulg. τοῦτ' Brunck. Porson. (aut ταῦτ').

φῆσας libri et vulg. Dind. χρήσας Porson. φθάσας Elmsl. in Edinb. Rev. XIX. 89. reddens, if I had come a little earlier. Cf. Pl. 1102. φύσας Fritzs. Bergk. Bo. Legendum, ni fallor, φήνας aut potius φήνας', aut μείνας', aut δοῦσ' εἴτ'. Loqui enim videtur Ὠρα (sc. ἔαρ). φήνας etiam Cobet., coll. Ach. 541. 819. 911. "Subaudi ὧν γε θεός, ut in Menand. Athen. VIII. 364 E." (Dobr.). Ceterum huic versui B. praefigit Bergk. V. 12. A. praef. Bergk. Hunc versum praecedentibus continuaverim. Loqui autem videtur una ex Horis. ταῖς ἄλλαις πόλεσι]

Qu. τὰς ἄλλας πόλεις. Idem suadet Cobetus. Cf. ad Vesp. 1350. Dobr. Adv. II. 293. Facile πόλεις in πόλεσι mutari poterat. δρῶν libri. δρῶ Casaub. Ἀθηναίων libri. Ἀθηνῶν Brunck. Error librariorum per-

frequens. V. 13. τοῦτοις vulg. I. e. τοῖς Ἀθηναίοις. Sed corrigendum potius ταύταις (i. e. ταῖς Ἀθήναις). δ' addidit Dind. ex apographo Laur. V. 14. Γ. et A. praef. Bergk. ἀπέλυσαν ἄρα] Ironice dictum. Cf. Av. 176. νῆ Δία | ἀπολεύσομαι τὰρ' (τι δ' vulg.), εἰ διαστραφῆ-
σομαι. τιῇ τί;] Quamobrem? Malim τιῇ δαί; ut in Ran. 135. Suspectum hoc (τίη τί) Hermannō ad Nub. 754. Priorem partem ver-
sus personae B. tribuerim. V. 15. Γ. praef. Bergk. Haec etiam per-
sonae B. tribuerim. πεποιήκας] πεποιήκας' epitome, quae post ver-
sum decimum sic pergit, εἴτ' ἐπάγει ὅτι σέβοντες τοὺς θεοὺς Αἰγυπτίον
αὐτῶν τὴν πόλιν πεποιήκας' ἀντ' Ἀθηνῶν. DIND.

IV.

(476 D. 556 B.)

560

Athenaei epitome p. 653 F. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηγε-
κεῖς ἦσαν αἱ δῶραι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς. Unde
sua exscripsit Eustathius p. 1573, 26. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν
Εἰρήνῃ (?) σεμνύνων καὶ αὐτὸς τὰς Ἀθήνας μαρτυρεῖ ὡς διηγε-
κεῖς ἐκεῖ (adde εἰσιν?) αἱ δῶραι. Scripserat fortasse comicus
ἦ (sc. πόλις) τὰς δῶρας μὲν διηγεκεῖς ἔχει, αὐτὴ διηγεκεῖς δὲ
τὰς δῶρας οὐκ ἔχει;

V.

(481 D. 563 B.)

561

Hesychius, Ἀρᾶς ἱερὸν: ἱερὸν Ἀρᾶς Ἀθήνησιν. Ἀριστο-
φάνης Ὠραῖς. ἔνιοι δὲ τὴν βλάβην λέγειν αὐτὸν ἐνόμισαν.

VI.

(483 D. 565 B.)

562

Hesychius, Δικαστικόν: Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς τριῶβο-
λὸν φησιν εἶναι. οὐ μέντοι ἔστιν [εἰστέθηκε?], ἀλλ' ἄλλοτε
ἄλλως ἐδίδετο (ἐδίδετο Musurus). Ubi vide interpretum anno-
tationes. DIND.

563

(484 D. 566 B.)

VII.

Hesychius, Ζεῦγος τριπάρθενον: Εὐριπίδης Ἐρεχθίδῃ (Fr. 359). καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ "Χαρίτων τριζύγων." Ἀριστοφάνης Ὁραιοὶ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε "Ζεῦγος τριδούλων (τριδουλον Salmasius)." παραδέδοται δὲ ὅτι καὶ τριζύγοις ἄρμασί τινες ἐχρήσαντο καὶ ὅτι τάσσουσι τὸ ζεῦγος ἐπὶ γ' καὶ δ'. Cf. Aesch. Fr. 368. ζεῦγος τέθριππον (τεθρίππων vulg.). Eur. Fr. 775, 55. τριπλοὺν ζεῦγος. Phot. p. 52, 20. ζεῦγος τέθριππον (τεθρίππων vulg.). Soph. Oed. R. 1063. ἐκ τρίτης — μητρὸς — τριδουλος.

564

(477 D. 557 B.)

VIII.

Κράτιστον ἡμῖν ἐς τὸ Θησεῖον δραμεῖν
ἐκεῖ θ' ἕως ἂν πράσιν εὐρωμεν μένειν.

Pollux VII. 13. Ὁ δὲ οἱ νῦν φασὶ τοὺς οἰκέτας πράσιν αἰτεῖν ἔστιν εὐρεῖν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὁραιοῖς "Εἴ μοι — μένειν." "Licuit servis Atticis durius habitis mitiores dominos poscere in jure. Cf. Fr. 448." (Bo.)

V. 1. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν vulg. ἐμοὶ κράτιστον (om. ἐστιν) Toup. prob. Dind. ἡμῖν κράτιστον (om. ἐστιν) Pors. ad Hec. 1238. κράτιστον ἡμῖν (om. ἐστιν) Cobet. propter sequens εὐρωμεν. (Saepe adjectum ab librariis esse ἐστὶ aut ἐστὶν monet Dind.) εἰς vulg. ἐς Dind.

τὸ Θησεῖον] Cf. ad Fr. 448. Eq. 1312. καθῆσθαι μοι δοκεῖ | ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας ἢ πλὶ τῶν σεμνῶν θεῶν. Θησεῖον vulgo. Θήσειον hodie scribi jubet Dind., qui de hoc dixit in Thes. IV. 380. Vereor ut recte: est enim contractum Θησεῖον ex Θησεῖ-ον. V. 2. ἐκεῖ δ' vulg. Correxī ἐκεῖ θ'. εὐρωμεν πράσιν libri. πράσιν εὐρωμεν Toup. Cf. ad Fr. 340. οἷμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας ὅτε | εἰπέν μ' ὁ κῆρυξ, Οὗτος (ἄνῃ) ἀλφάνει (i. e. εὐρίσκει). εὐρωμεν μένειν] Fort. εὐρω καταμένειν, si sincerum est ἐμοί.

565

(485 D. 569 B.)

IX.

Pollux VII. 187. Χοιροπόλαι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὁραιοῖς. Cf. Ach. 818. Χοιροπόλας Μεγαρικός.

566

(482 D. 564 B.)

X.

Pollux X. 160. Ἀσκοπήρα, ὡς ἐν ταῖς Ὁραιοῖς Ἀριστοφάνους. Cf. Diphil. IV. 104. στρώματα, σίγνον, ἀσκοπήραν,

θύλακον. Confer v. ἀσκοθύλακος Arist. Fr. 175. ἀσκοπιντήνη Antiph. III. 82. et σακκοπήρα Apollodor. Caryst. IV. 440.

XI.

(478 D. 558 B.)

567

Τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητήρα, τὸν Σαβάζιον.

Schol. Arist. Av. 874. Φρυγίλω Σαβαζίω: ἐπεὶ Φρυγῶν ὁ θεός. καὶ ἐν Ὠραῖς "Τὸν Φρύγα — Σαβάζιον." Cicero de Leg. II. 15. "Novos vero deos et in his colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes, facetissimus poeta veteris comediae, vexat ut apud eum Sabazius et quidam alii dii peregrini judicati e civitate ejiciantur." Dixit de his diis Lobeck. in Orphicis p. 627. 628. Ejusmodi est Ὑγς, de quo Photius p. 616, 14. et Etymol. M. p. 775, 5. Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὑγν. ubi tamen valde probabilis Meinekii correctio est (in Quaest. scen. II. p. 73.) Apollopheanis nomen restituentis, comparato Hesychio in θεοὶ ξενικοί, — οὗς καταλέγει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησί. DIND. Cf. Vesp. 959. Lys. 388. ὡς τυμπανισμὸς χοὶ πνικνοὶ Σαβάζιοι. ubi schol: οἱ ὀργασμοὶ τοῦ Σαβαζίου, ὃν οἱ μὲν τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ ὑπεκλήφασι, τυχεῖν δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν εὐασμόν· τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν ἔλεγον etc. Anecd. Bachm. II. 373. Ἄντης καὶ Σαβάζιος: ἐξ ἀνθρώπων οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν.

XII.

(486 c D. 567 B.)

568

Schol. Arist. Vesp. 1178. Θεογένης: ὅτι Θεογένης οὗτός ἐστιν ὁ Ἀχαρνέας, ὃν καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἀποπατεῖν κωμωδοῦσιν. — δηλον δὲ (κωμωδοῦσι, δηλον?) ἐν ταῖς Ὠραῖς. Ridetur aliquoties etiam in fabulis superstitibus. Notatur Theogenes propter spurcitiem in Pac. 928. propter paupertatem et jactantiam in Av. 822. coll. 1127. et 1295. Acharnensem eum fuisse constat ex Lys. 61 sq. Ἰδιώτης Θεαγένους Ἀχαρνέας memoratur in Inscr. ap. Boeckh. C. J. I. 169. col. 1, 23. De scriptura nominis ambigitur utrum Θεαγένης an Θεογένης legendum sit. V. Lobeck. ad Phryn. p. 653. Duker. ad Thuc. IV. 27. Saepius apud nostrum scribitur Θεαγένης, sed altera forma est in Boeckh. C. I. I. 169.

* 569

(486 b D. 567 B.)

XIII.

Schol. Arist. Yesp. 1187. Ἀνδροκλέα δὲ Κρατῖνος Σεριφίοις
 φησὶ δοῦλον καὶ πτωχόν, ἐν δὲ Ὁραῖς ἡταιρηκότα ἄρα (Ἀριστο-
 φάνης Bergk.) τὸν αὐτόν. Fort. αἰσχερῶς. Ad Cratini Ὁρας
 haec spectare videntur, id quod ostendit ipsa orationis forma.

570

(486 d D. 568 B.)

XIV.

Schol. Luciani Jup. Trag. c. 48. Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος,
 ὡς Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις, Ἰππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελι-
 τεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὁραῖς.

571

(486 a D. 570 B.)

XV.

Schol. Platonis Clark. p. 331. Χαιρεφῶντα Ἀριστοφάνης ἐν
 Ὁραῖς νυκτὸς παῖδα καλεῖ. Cf. Av. 1296. ἴβις Ἀνκούργῳ,
 Χαιρεφῶντι νυκτερίς. 1564. Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς. Ran. 1335.
 μελαίνας παῖδα νυκτός.

ΑΔΗΛΩΝ

ΔΡΑΜΑΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

Ὅς τάρανῃ

(πράγματα) μεριμνᾷ, τὰ δὲ χαμάθεν ἐσθίει.

Achilles Tatius Isag. in Arat. p. 121. ed. Petav. “Ὅς τάρανῃ δ' κωμικὸς Ἀριστοφάνης, — ἐσθίει,” φησίν. De Socrate aut alio quo philosopho dictum, ut videtur. Praecesserat fortasse ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης. Ipse sic potius haec diviserim: δς τάρανῃ | (πράγματα aut αἰ) μεριμνᾷ etc. Cf. Nub. 1284. εἰ μὴδὲν οἶσθαι τῶν μετεώρων πραγμάτων. 490. περὶ τῶν μετεώρων. Eupol. II. 490. ἔνδοθι μὲν ἐστὶ Πρωταγόρας ὁ Τῆϊος | ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτῆριος | περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμάθεν ἐσθίει. Eupol. II. 553. μισῶ δὲ καὶ τὸν Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, | δς τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν, | ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχει τούτου κατημέληκεν. Soph. Fr. 770 D. μισῶ μὲν ὅστις τάρανῃ περισκοπεῖ. Antipater Sidon. Athen. Pol. VII. 172. τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων | τοὺν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον. Plat. Theaet. p. 174 A. ὥσπερ καὶ Θαλῆν ἀστρονομούντα — καὶ ἄνω βλέποντα πεσόντα εἰς φρέαθ Ὠρετῆα τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπευτὴς ἀποσκῶσαι λέγεται ὡς τὰ μὲν ἐν οὐρανῷ προθυμοῖτο εἰδέναι, τὰ δ' ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας λανθάνοι αὐτόν. Monost. 18. Ἄφρεις τὰ φανερά μὴ δῖσκε τάρανῃ. Meinek. ad Eupol. Κόλ. Fr. X. Hist. Crit. Com. p. 118. et Add. II. 490. Aristophanis nomen per errorem pro Eupolidis videtur posuisse Tatius.

δς τάρανῃ] δς τὰ μὲν ἀφανῇ Bergk. δς γε τάρανῃ Bo., ut tetrameter trochaicus catalecticis existat.

Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν δοκον.

Ammonius v. ὑπάγειν p. 140. — οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν — ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης “Ἐγὼ δ' — δοκον.” ἀντὶ τοῦ προεργῶ. [Adde Thom. Mag. p. 368, 16.] Haec ad Horas refert Burmannus in

Praef. p. 26. DIND. Cf. ad Fr. 557. Corrupte Hesychius, Ὑπεροῶ: ὑπερβάλλω, ἀντὶ τοῦ προοῶ (ὑπερῶ: ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προεῶ Valek. l. 1.). Hoc facit Lysistrata in cognomine fabula v. 210 sq. λέγέτω δ' ἐπὲρ ὑμῶν μί' ἄπερ ἂν καὶ γὼ λέγω· | ὑμεῖς δ' ἐπομείθε ταῦτα (ταῦτα?) κάμπεδώσετε. ὑπερῶ] ὑπαίρω (et προαίρω) vulg. et Thomas Mag. Correx. Valek.

574

(674 D. 816 B.)

III.

Anecdota Bachm. I. p. 360, 26. Σαικωνίσαι: κινήθηναι. Ἀριστοφάνης. Eadem habet Photius p. 496, 7. ubi σαικονῆσαι scriptum. Hesychius, Σαικωνίσαι: διασαικωνίσαι (codex σαικονῆσαι διασαικωνῆσαι): τὸ κινήθηναι. ἀπλῶς (ita cod. ἀπλῶς Dind. corrige ἀβρῶς, coll. Hesych. v. σαλακωνίσαι). Qu. σαλακωνίσαι, quod suadent etiam Dobraeus et Fritzsche. Cf. ad Vesp. 1169. τρυφερόν τι διασαλακωνίσον (διαλακωνίσον?). Phot. p. 497, 15. καὶ σαλακωνίσαι (σαλακωνῆσαι cod.), ἀλαζονεύεσθαι. Hesych. Σαλακωνίσαι· σαλακωνεύσαι. ἔλεγον τοὺς διαθρυπτομένους σαλάκωνας· ἀπὸ τοῦ ἀβρῶς καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν. ὁ δὲ Θεόφραστος σαλάκωνά φησιν εἶναι τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ. Id. Σαλακωνία· ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεία. Cf. Hesych. Διασαρκωνισμα· ἀσελγές τι σχῆμα. Ubi διασαικωνισμα hinc corrigendum, nisi hic potius σαρκωνίσαι ex Hesychio. Orta videtur scriptura ex διαλακωνίσον (supr. σα, i. e. διασαλακωνίσον) Vesp. l. 1.

575

(560 D. 675 B.)

IV.

Τί γὰρ ἐπὶ κακότροπον ἐμόλετον βίον
ἀδικομηχάνῳ τέχνῃ;

Anecdota Bekkeri p. 343, 21. Ἀδικομήχανος: Ἀριστοφάνης "Τί γὰρ — τέχνῃ". Ex eadem fabula fortasse qua Fr. 523. Qu. τί γὰρ ἐπὶ | βίον κακότροπον ἀδικομηχάνῳ τέχνῃ | ἐμόλετον; "Numeri et verba tragica. De verto μολεῖν v. ad Lys. 742. Brevis syllaba in fine dochmii defenditur Oed. R. 1340. Aj. 394." (Bakh. p. 198.)

576

(575 D. 691 B.)

V.

Anecdota Bekkeri p. 346, 1. Ἀδώνιος Φερεκράτης εἶπεν ἐντὶ τοῦ Ἀδωνίδος (Ἀδωνις?). λέγει δὲ τὴν (καὶ τὴν Cobet.)

αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ Κρατῖνος, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν αὐτὸν πολλάκις. "Recte Cobetus Mnem. vol. V. p. 202. Ἀδῶνος (vel Ἀδωνος) Φερεκράτης — τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδῶνα (vel Ἀδωνα), collato Hesychio, Ἀδωνα: τὸν Ἀδωνιν. Ἀδωνα dixerunt Dorienses: vide Mein. ad Theocr. XV. 149." V. Mein. Fr. Com. II. 694. Ab Ἀδώνιος formatum est verbum Ἀδωνιάζειν. Verbum ab Ἀδωνις formatum foret Ἀδωνιδίζειν.

VI. (576 D. 692 B.) 577

Anecdota Bekkeri p. 348, 2. *Ἀείταν* (ἄϊταν Dind.): τὸν *ἐταῖρον*. Ἀριστοφάνης δὲ τὸν ἐρώμενον.

VII. (om. D. B.) 578

Anecdota Bekkeri p. 372, 14. *Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς* ἔφη, ἀκουσέσθαι (?) δὲ Ἀριστοφάνης. Quid scripserint Sophocles et Aristophanes incertum est; illum ἀκουσέτην scripsisse aegre crediderim.

VIII. (578 D. 695 B.) 579

Anecdota Bekkeri p. 382, 17. *Ἀλειφόβιον* (ἀλειφοίβιον codex): τὸν περὶ παλαιστραν ἀναστρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius, Ἀλειφοβίους (Ἀναλειφοβίους Bo., coll. ἀνάλειφος ap. Themist.) *πένητας* (ὑπηρέτας?). ubi v. Alberti. Confer v. ὑπηνόβιος (Plat. com. II. 656.).

IX. (544 D. 667 B.) 580

Ἀλοᾶν χρὴ τὰς γνάθους.

Anecdota Bekkeri p. 384, 3. *Ἀλοᾶν*: ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὥς οἱ ἀλοᾶντες βόες. οὕτως Ἀριστοφάνης "*Ἀλοᾶν—γνάθους*." Cf. Ran. 149. ἢ μητέρ' ἠλόησεν ἢ πατὴρ γνάθον | ἐπάταξεν. Thesm. 2. ἀπολεῖ μ' ἀλοᾶν. ubi schol. codicis Rav. ἀλοᾶν: ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων. . . ἐν ταῖς ἄλωσι. καὶ τὸ τύπτειν καὶ ἀλοᾶν λέγουσιν ἀπὸ τῶν κοπιόντων τοὺς στάχνας. Quae grammatici illius ope redintegranda sunt. DIND. Cf. ad Th. 2. et Fritzsche. ad Ran. p. 101.

581 (545 D. 668 B.) X.

Φράζε τοίνυν, ὡς ἐγὼ σοι πᾶς ἀνέρριμμαι κύβος.

Anecdota Bekkeri p. 398, 26. Ἀνέρριπται κύβος: οἶον ἀποκεκινδύνευται. Ἀριστοφάνης “Φράζε — κύβος.” Omisso poetae nomine versum attulit Suidas in ἀνέρριπτον. DIND. Cf. Menand. IV. 88. ἀνερίφθω κύβος. Proverbium Latinum est Jacta est alea.

582 (519 D. 635 B.) XI.

Σὺ δ' οὐκ ἀνεῖχες αὐτὸν ὥσπερ εἰκὸς ἦν.

Anecdota Bekkeri p. 400, 9. et Etymol. codicis Leid. apud Gaisford. p. 267. Ἀνέχειν: — λέγεται ἀνέχειν καὶ τὸ κωλύειν. — καὶ Ἀριστοφάνης “Σὺ δ' — εἰκὸς ἦν.”

ἀνεῖχες] Anglice, kept back. Cf. Vesp. 1326. ἀνεχε (sc. σεαυτὸν), πᾶρεχε.

583 (584 D. 700 B.) XII.

Anecdota Bekkeri p. 401, 18. Ἀνεψιάδαι Ἀριστοφάνης, καὶ ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης, καὶ Ἑρμῆπος ἀνεψιαδοῦν —.

ἀνεψιάδαι vulg. ἀνεψιαδοῖ Bekker. ἀνεψιαδαῖ recte Dind., coll. Phrynicho Bekkeri p. 15, 18. Ἀνεψιαδῆν: δμοίων ἐστι τῷ ἀδελφιδῆν. ἀνεψιοῦ καὶ ἀδελφοῦ θυγάτηρ. Cf. Pher. II. 348. ἀνεψιαδοῦς.

584 (520 D. 636 B.) XIII.

Οὕτω τι τᾰπόρρητα δοῶν ἐστι γλυκύ.

Anecdota Bekkeri p. 434, 5. et Suidas, Ἀπόρρητα πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσιν. Ἀριστοφάνης “Οὕτω — γλυκύ.”

οὕτως τι vulg. Malim οὕτω τι. Cf. ad Av. 63. Alex. com. III. 480. οὕτω τι τᾰλλότρη' ἐσθλὲιν ἐστὶ γλυκύ. Menand. IV. 150. οὕτω τι πρᾶγμ' ἐστ' ἐπίπονον τὸ προσδοκᾶν. Nisi latet οὕτω 'στὶ et mox αὐτῷ αὐτ πᾶσι in ἐστι. ἐστι μέλει vulg. ἐτι μέλλει ap. Suid. ἐτιμέλει Be. Bo. Et sic olim corrigendum censebam, sed nunc malim ἐστι γλυκὺ, quod suadet etiam Cobet. prob. Dind. ἐστιν μέλι C. F. Hermann. Nusquam apud comicos legitur τημελεῖν (Eur. Iph. T. 311. σώματός τ' ἐτημελεῖ).

585 (592 D. 710 B.) XIV.

Anecdota Bekkeri p. 476, 10. Ἀωρὶ, ἄωρία: τὸ παρὰ τὸν προσήγοντα καιρὸν καὶ τήν ὥραν. — Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη

καὶ “ἀωρὶ θανάτῳ ἀπέθανεν.” Vereor ne quid erroris admiserit grammaticus: nam vix ita locutum esse credam Aristophanem, qui fortasse ἀωροθάνατος ἀπέθανεν dixerat. Phrynichus ibid. p. 24, 22. Ἀωροθάνατος: ὁ πρὸ τῆς κατηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ καὶ γυνή. DIND. Reponendum proculdudio ἀωροθάνατος. Cf. Eur. Fr. 392, 15. θανάτους τ' αἴωρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδοὺς.

XV.

(733 D. 663 B.)

586

Σφοδελὸν ἐν χύτραισι μεγάλαις ἐψόμενον.

Anecdota Crameri Oxon. I. 264, 28. ἀφαιρέσει τοῦ α, ὥς παρὰ Ἀριστοφάνει “Σφοδελὸν — ἐψόμενον.” Sic ἀσπάλαξ et σπάλαξ. Praefigendum forsitan καὶ ante σφοδελὸν, sed errasse grammaticum suspicor. Scripserat, ni fallor, comicus ἀσφρόδελον ἐν χύτραισι μεγάλαις ἔψομεν (aut ἤψομεν). Ἀσφρόδελον requirit etiam Both.

XVI.

(738 D. om. B.)

587

Anecdota Crameri Oxon. vol. II. p. 452, 19. Κυνσοσυρίδες: οἱ ἀπὸ ἀλωπέκων καὶ κυνῶν τιττόμενοι παῖδες. ubi margo codicis χ (i. e. χρῆσις) Ἀριστοφάνους.

XVII.

(729 D. 730 B.)

588

Anecdota Crameri Oxon. vol. III. p. 286, 15. Ἐν δὲ τοῖς μονοσυλλάβοις τὸ δρᾶψ ἐκτείνεται κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει. Grammaticus Hermanni p. 436.

XVIII.

(737 D. om. B.)

589

Anecdota Crameri Paris. vol. IV. p. 114, 12. Εὐριπίδης ἐπροξένει καὶ Ἀριστοφάνης. Dixit ergo ἐπροξένει comicus, ut videtur, et Euripides. Cf. Eupol. II. 558. μὴ πονηρὸς, ὃ πονηρὰ, προξένει.

XIX.

(108 c D. 436 B.)

590

Antiatticista p. 84, 4. Βλάξ, βλακύνειν, βλακύνεσθαι, καὶ βλάκεις, καὶ βλακικῶς. Πλάτων Γοργία, ὁ αὐτὸς Εὐθυδήμῳ,

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Adverbio *βλαμικῶς* usus est Av. v. 1323. In Pluto quod huc referri possit nihil legitur praeter *κατεβλακευμένως* v. 325. *Βλάξ* ex Aristophane memoratur in Etym. M. p. 198, 57. *Βλάξ*: ὁ εὐήθης καὶ ἀργὸς καὶ ἀνόητος. *Ἀριστοφάνης* “*Βλάκες* (scribe *Βλᾶκες*) *φυγεργοί* [*φύγεργοι* Mein.]”. ubi *φιλεργοί* scriptum in cod. Voss. et apud Zonaram vol. 1. p. 390. DIND. *Βλᾶκες* etiam Mein. Fr. Com. V. 66. Cum *φύγεργος* confer *φυγαίμης*, *φυγόπνος* (Polyb.), *φυγοπιτόλεμος* (Hom.), *φυγόξενος* (Diod.), *φυγάνωρ*, *φυγόλεκτρος*, *φυγόδεμνος*, etc.

591

(562 D. 678 B.)

XX.

Θύειν με μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν.

Antiatticista p. 86, 3. *Βῆ*: *προβάτων βληχή*. *Ἀριστοφάνης* “*Θύειν — λέγειν*.” Hesychius, *Βῆ λέγει* (*βήλγει* codex): *βληχᾷται*. ἢ *θύει*.

θύειν μέλλει vulg. *θύειν με μέλλει* Dind. et Mein. Fr. Com. II. 40. Bergkius aliquando corrigendum censebat *ἀτημελεῖ μου* etc. *βῆ λέγειν*] Balare. Anglice to bleat. Cf. Cratin. II. 40. *βῆ βῆ λέγων* *βαδίζει*. Confer v. *βληχᾷσθαι*.

592

(259 b D. 243 B.)

XXI.

Apollonius de Pronom. p. 341. “*Ἔνεκα γελοίου* (l. τοῦ γελοίου aut γέλωτος) ἡ κωμῳδία σχήματά τινα ἐπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ *Δαναώτατος* ὑπετίθεται παρὰ *Ἀριστοφάνει*, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων. Quod fortasse ad *Δαναΐδες* fabulam referendum.

593

(565 D. 681 B.)

XXII.

Σκότος γάρ ἐστιν Αἰσχύλου τεθνηκός.

Aristides T. I. p. 87, 19. “Ὁ δέ φησιν *Ἀριστοφάνης* περὶ *Αἰσχύλου* σκότον εἶναι τεθνηκός, τοῦτ’ ἄξιον καὶ περὶ τούτου (*Ἀλεξάνδρου τοῦ Κοτναέως*) νῦν εἰπεῖν εἰς παιδείας λόγον. Scripserat, opinor, comicus σκότος γάρ ἐστιν *Αἰσχύλου* τεθνηκός. Idem suadet Richter. ad Ach. p. 267. Ad Gerytadem haec referunt Dind. Bergk.

ἄργον γὰρ ἔλαβεν

ἀργὸν παρ' αὐτοῦ.

Aristoteles Rhet. III. 9. ubi de παρισώσει agit, Ἐν ἀρχῇ μὲν τὰ τοιαῦτα “Ἀργὸν γὰρ ἔλαβεν ἀργὸν παρ' αὐτοῦ.” ubi scholiasta anonymus (εἰς τὴν Ἀριστοτέλους Ῥητορικὴν ὑπόμνημα ἀνώνυμον, Paris. per Conr. Neobarium a. 1539. de quo dixit Brandis. in Philologo vol. IV. p. 37.) fol. 62 b. annotavit ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους [ἐκ τῶν Ἀρ. ap. Spengel. p. 400. prob. Dind.] DIND. Scripserat fortasse comicus ἀργὸν δ' ἀργὸν | ἔλαβε παρ' αὐτοῦ.

XXIV. XXV. (Fr. Dub. I. D. 575. 576 B.) 595. 596

Τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν.

Τοὺς (γοῦν) Φρύγας οἶδα θεωρῶν,
 ὅτε τῷ Πριάμῳ ξυλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα,
 πολλὰ τοιαντὶ καὶ τοιαντὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντας.

Athenaei epit. I. p. 21 E. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτὸν φησι (Aeschylum) σχηματίζειν τοὺς χοροὺς δεχρηστοδιδασκάλους οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν δεχρήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιμιστᾶν. ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. Ἀριστοφάνης γοῦν — παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς ἡ περὶ τῶν τραγικῶν ἀπόκειται πίστις — ποιεῖ αὐτὸν Αἰσχύλον λέγοντα “Τοῖσι χοροῖς — ἐποίουν.” καὶ πάλιν “Τοὺς Φρύγας — σχηματίσαντας.” Versus fortasse non Aristophanis, sed Pherecratis, cujus ex Crapatalis scholiasta ad Pacis v. 748. hunc protulit versum ab Aeschilo pronunciatum

ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.
 ex quo satis manifestum est exposuisse in illa fabula Aeschylum quibus modis de tragoedia meruisset. DIND. Aristophanis etiam posteriora esse ostendere videtur istud καὶ πάλιν. Haec ad Danaides pertinere jure suspicatur Bergk., coll. Fr. 244. ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἐν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα.

V. 2. τοὺς Φρύγας] τοὺς γὰρ Φρύγας conj. Bergk. Scripserat fortasse καὶ τοὺς (τοὺς γοῦν, ὡς τοὺς, aut τοὺς γὰρ) Φρύγας. “Aeschyli

tragoedia nobilissima quam dicit Aristophanes, inscripta fuit *Φρύγες ἢ Ἐκτορος λύτρα*. (Be.) V. Nauck. Fr. Trag. p. 65. *οἶδα θεῶν*] Memini spectare. Anglice, 'I remember seeing the Phrygians.' Cf. ad Vesp. 436. ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν φόρον. Similis locus est Ran. 1028. *ἐχάρην γοῦν νικῆσαι ἀκούσας παρὰ Δαρείου τεθνεῶτος* (sc. ἐν τοῖς Πέρσαις). V. 4. πολλὰ τοιαυτὰ καὶ τοιαυτὰ vulg. Legerim πολλὰ τοιαυτὰ σχήματα δευρὶ κάκεισε σχηματίζοντας. Vulgata plane inepta et mendosa est. Cf. Fr. Com. V. 69. *σχηματίζοντας* Athen. Be. *σχηματίζαντες* Dind. Cf. Pac. 324. ἀλλ' ἐγὼγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὅφ' ἤδονης — αὐτῷ τῷ σκέλη χορεύετον.

597

(563 D. 679 B.)

XXVI.

Athen. epit. I. p. 30 B. *Γίνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἶνον. καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχὺς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς καὶ δύνανται ἔχων διαφέρουσαν, οἷον Ἀριστοφάνης οὐχ ἤδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ λέγων τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἤδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἶνοις συνάγουσι τὰς ὀφρὺς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμία καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.* In tetrametros trochaicos haec redigere conatur Bergkiius et ad Thesm. II. refert. Idem fuisse metrum suspicatur etiam Dindorfius. Herwerden sic ea digerere conatur: οὔτε γὰρ σκληροῖς ποιηταῖς ἤδεται ἀστεμφέσιν | οὔτε Πραμνίοισιν οἶνοις — συνάγουσι τὰς ὀφρὺς, | ἀλλὰ — [τῷ τ'] ἀνθοσμία καὶ αἱ πέπονι νεκταροσταγεῖ. Scripserat forsā οὔτε γὰρ | σκληροῖς ποιηταῖς ἤδεται ἀστεμφέσιν | 88' (sc. ὁ δῆμος) οὔτε τὰς ὀφρὺς τε καὶ τὴν κοιλίαν | ξυνάγουσιν οἶνοις Πραμνίοις, ἀλλ' ἤδεται | ἀνθοσμία καὶ πέπονι (i. e. παλαιῶ, γέροντι, Anglice mellow) νεκταροσταγεῖ.

σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν] Cf. Poll. VI. 125. *σκληρότερον γὰρ ὁ ἀστεμφὴς καὶ κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνους θυμάροικος* (Fr. 802). Alex. III. 405. *οἶνον τὸν νέον — ἀπανθήσαντα δὲ | σκληρὸν γενέσθαι*. Vox HomERICA est ἀστεμφής. V. II. β'. 344. γ'. 219. Theocr. XIII. 37. Leon. Tar. 12. ἀστεμφέως Od. δ'. 419. coll. 459. *Α στέμβω* (cf. *στείβω*). Cf. νν. *στέμφυλον, στόμφος, στόμφαξ*. *Πραμνίοις*] Cf. Fr. 320. Eq. 107. *νεκταροσταγεῖ*] Cf. Eubul. III. 263. *ἢ Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγῇ*. *ξυνάγουσι τὰς ὀφρὺς*] *συνάγουσι* — vulg. Cf. Nub. 582. *τὰς ὀφρὺς ξυνήγομεν*. Antiph. III. 128. *συναγαγόντα τὰς ὀφρὺς*. 159. *συνέλκειν τὰς ὀφρὺς*. Soph. Fr. 752. *συνάγοντα τὰς ὀφρὺς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα*.

XXVII.

(116 D. 577 B.)

598

‘Οστις ἐν ἡδυόμοις
στρώμασι πανηγίζων
τὴν δέσπουναν ἐρείδεις.

Athenaeus I. p. 48 C. ex Aristophane affert versus ‘Οστις
— ἐρείδεις.” Ad Aeoliconem eos probabiliter refert Dind.
V. Fr. 5.

XXVIII.

(556 D. 578 B.)

599

Ἐν τοῖς ὄρεσιν δ’ αὐτόματ’ αὐτοῖς τὰ μιμαῖκλ’ ἐφύετο πολλά.

Athen. epit. II. p. 50 E. ubi de μιμαϊκύλοις agitur, Ἀρι-
στοφάνης “Ἐν τοῖς — πολλά.”

ὄρεσιν] ὄρεσιν δ’ conj. Dind. Recte. Nisi malis αὐτόματ’ αὐτοῖς
ἐν τοῖς ὄρεσιν. αὐτομάτοισιν vulg. αὐτόματα Dobr. II. 297. αὐτόματ’
εἰκῇ Herwerden. Ipse malim αὐτόματ’ αὐτοῖς. Merito αὐτόματα requirit
etiam Bergk. Scilicet αὐτόματ’ αὐτοῖς in αὐτομάτοις transiit, postea
metri gratia αὐτομάτοισιν correctum. Qu. αὐτόματ’ οἰσὶν (ovibus).
Cf. Ach. 978. αὐτόματα πάντ’ ἀγαθὰ τῷδ’ γε πορίζεται. Philem. IV. 34.
οὐδὲ φύεται αὐτόματος νοῦς ὥσπερ ἐν ἀγρῷ θύμος. Cratin. II. 73. κύτι-
σος αὐτόματος ἐρχεται. Pher. II. 316. αὐτόματοι — ποταμοὶ — ρεύσονται.

μιμαῖκυλα φύεται vulg. τὰ μιμαῖκυλα φύετο Bo. Corrigendum μιμαῖ-
κυλ’ ἐφύετο. Et sic Dind. Bergk. Herwerden. Cf. Sent. mon. 286. κάλ-
λιστον ἐν κήποισι φύεται ῥόδον. Antiph. III. 32. ἐκεῖ μόνον — οὐχὶ
φύει’ ἄμπελος. Alex. III. 493. φύεσθαι τ’ αἰεὶ | καινῶς φθίνειν τε τὴν
παρουσίαν πάλιν. μιμαῖκυλα] Cf. Amph. com. III. 318. ὁ πρῖνος
ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαῖκυλα (φέρει). Theopomp. II. 817. μύρτα καὶ
πέποννα μιμαῖκυλα. Pher. II. 338. Cratet. II. 248.

XXIX.

(488 D. 579 B.)

600

Ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδαλᾶς λαβὼν

τασδὲ κατάξον τῇ κεφαλῇ σαντοῦ λίθῳ.

Athen. epit. II. p. 53 A. Ἀμυγδαλὰς Ἀρίσταρχος καὶ τὸν
καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρειται (προφέρει Bo.) κατ’
ὀξείαν τάσιν· Φιλόξενος δ’ ἀμφοτέρων περισπᾷ. — Ἀριστοφάνης
“Ἄγε νῦν — λίθῳ.”

V. 1. νῦν vulg. νυν Dind. ἀμυγδαλᾶς vulg. Nihil dubito quin
vera hic scriptura sit ἀμυγδαλάς. Ipsa enim arbor est ἀμυγδαλῇ (contr.
ex ἀμυγδαλέα, ut συκῇ ex συκέα). V. Dioscor. I. 176. et Theophr. Sic
Eupol. II. 449. καὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλὴν. Xenarch. III. 616. ἀμυγδαλῇ παι-

ζέτω παρ' ἀμυγδαλῇν. Sed Eupol. II. 525. Ναξίας ἀμυγδάλας. Cf. Phryn. com. II. 603. οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατὰξαι. V. 2. τὴν κεφαλὴν vulg. τῇ κεφαλῇ Dobr. ad Pl. 314. Dind. Be. Cf. ad Ach. 1166. κατὰξεί τις αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν. Frustra τὴν κεφαλὴν tuetur Fritzsche ad Th. 1011. hoc sensu: nucibus caput tuum comminue tanquam aliquo lapide. λῖθῳ] I. e. ὡς λῖθῳ. Cf. ad Nub. 178.

601

(550 D. 580 B.)

XXX.

Ἐν δὲ Κλεωναῖς δξίδες εἰσί.

Athen. epit. II. p. 67 D. Μνήμονεύει δὲ πού (Ἀριστοφάνης) καὶ τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους ὡς διαφόρου “Ἐν δὲ — εἰσί.” Cf. Diphil. IV. 415. ὄξις . . . τῶν Κλεωναίων.

ὀξύτιδες vulg. ὀξ(τι)δες apogr. Laur. ὀξίδες Casaub. Cf. Ran. 1440. Vesp. 1509. Pl. 812.

602

(551 D. 581 B.)

XXXI.

Ἄλλ', ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν
Φοῖβε μαχαίρας
καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους.

Athen. IV. p. 173 D. Ἀχαιοὶ δ' ὁ Ἑρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ σατυρικῷ καρκοποιοὺς καλεῖ τοὺς Δελφοὺς διὰ τούτων Καρκοποιοὺς προσβλέπον βδελύττομαι. παρόσον τὰ ἱερεῖα τέμνοντες ὅλον ὡς ἐμαγεύοντο αὐτὰ καὶ ἐκαρύνοντο. εἰς ταῦτα δὲ ἀποβλέπων καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη “Ἄλλ' — προπόλους.” Ex Athenaeo attulit hos versus Eustathius p. 1560, 16. Ad Aeoliconem haec pertinere suspicatur Bergk. Cf. com. anon. IV. 568. οὐκ ἂν φθάνοις ἂν τὴν μάχαιραν παρακονῶν. Xen. Hell. VII. 5, 20. ἡκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας. Cyr. VI. 2. 11. Macar. III. 22. Δελφικὴ μάχαιρα: ἐπὶ τῶν φιλοκερδῶν. Eur. Or. 1656. Θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῇ ξίφει. “Delphorum incolae ob magnum sacrificiorum numerum tamquam coqui et καρκοποιοὶ ridebantur. V. Dind. ad h. l. De origine huius loci nihil notum est.” (Bakh.)

V. 3. προδιδάσκων] Cf. Nub. 476. 987. Pl. 687. Alex. III. 430. Pher. (?) II. 359. Sic προμανθάνειν Nub. 966. Com. anon. IV. 645.

Λάβραξ ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος.

Athen. VII. p. 310 F. *Λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ) ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασώζειν ἑαυτόν. διὸ καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Ἀριστοφάνης ἔφη “Λάβραξ — σοφώτατος.”*

Ἡδὺς γε πίνειν οἶνος Ἀφροδίτης γάλα.

Athen. X. p. 444 D. *Καλῶς ἄρα καὶ Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον ἔφη εἰπῶν “Ἡδὺς — γάλα.”*
τε vulg. γε Porson. Adv. p. 120. Dind. etc.

Πικρότατον οἶνον τήμερον πίνει τάχα.

Athen. X. p. 446 D. *Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι. — Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι (v. 1289.) “Κοῦποντ’ ἐκ ταῦτοῦ μεθ’ ἡμῶν πίνεται ποτηρίου.” καὶ ἐν ἄλλοις “Πικρότατον — τάχα.” [ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι]. Epitome, omisso ex Equitibus versu, εὔρηται δὲ καὶ τὸ πιοῦμαι, ὡς Ἀριστοφάνης “Πικρότατον οἶνον τήμερον πιῆ.” Quae repetunt Eust. p. 1253, 50. gramm. Hermanni p. 321. et gramm. Crameri Anecd. Paris. IV. 246, 7. Cf. Th. 853. *πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ’, εἰ μὴ κοσμίως | ἔξεις.* Av. 1045. 1468. Eubul. III. 262. *πικρὰν στρατείαν δ’ εἶδον.**

πιεῖ (sic) cod. Ven. *πιεῖ* alii. *πῆ* Musurus. *πῆ* Dind. “τάχα, quod Athenaei esse credebatur, ad Aristophanis versum retuli, verbis ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι ut spuriiis notatis. Debentur ea librario prava scriptura *πιεῖ* decepto: qui error epitomes auctore et Eustathio antiquior est.” (Dind.)

Τὸ δ’ αἷμα λέλαφας τοῦμόν, ὠναξ δέσποτα.

Athen. XI. p. 485 A. *Ἀφ’ ἧς (λεπαστῆς) ἔστι λάψαι, τούτῃ ἐστιν ἀθρόως πιεῖν. — φησὶ γάρ που ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης) “Τὸ δ’ αἷμα — δέσποτα.” οἷον ἄθρον μ’ ἐξέπιες.* Hesychius, *Λέλαφας: πέπωκας.* Corrupte Photius p. 214, 13. *Λέμφας: πέπωκας.* V. Cobet. V. L. p. 366.

δ' αἶμα] δέμας· epitomes cod. Par. δέμας Eust. p. 1246, 36. Cf. Aesch. Ag. 738. λέων | ἄδην ἐλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. ἀναξ δέσποτα] Cf. Vesp. 874. ὦ δέσποτ' ἀναξ γείτον ἀγνιεῦ.

607

(564 D. 680 B.)

XXXVI.

Athen. epit. XI. p. 1127. ed. nostrae, Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἐταιρικὸν συνευχοῦμενον φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης “Ἐπτά-
πους γοῦν ἡ σκιά ἔστιν ἢ πὶ τὸ δεῖπνον· ὡς ἤδη καλεῖ
μ' ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος.” Ἐπτάπους σκιά fortasse ex
hoc loco sumptum explicuit Hesychius. Verba poetae com-
pendificet epitomator. DIND. Bergkio videtur hic locus ad
Daetalepses pertinere, et σκιά ex hoc loco sumptum expli-
care Hesychius. Ita Hermannus: ἐπτάπους γοῦν ἡ σκιά ἔστιν |
ὡς [καί?] καλεῖ μ' ἤδη πὶ δεῖπνον | ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος.
Qu. ἐπτάπους γοῦν (γὰρ) ἡ σκιά | ἤδη ἔστιν, ἐπὶ δεῖπνόν τέ μ'
ὁ φιλοτήσιος | καλεῖ χορὸς. Vel — ἐπὶ τε δεῖπνον ὁ φιλοτήσιος |
καλεῖ χορὸς με. Vel ἐπτάπους γοῦν (γὰρ) ἡ σκιά | βαδιστέον
τ' ἐπὶ δεῖπνον. ὁ φιλοτήσιος etc. Vel ἐπτάπους γοῦν ἡ σκιά |
ἐπὶ δεῖπνον ἤδη μ' ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος | καλεῖ. Vel denique
sic, ἐπτάπους γοῦν ἡ σκιά | κάμοι βαδιστέ' ἐστίν· ὡς ἤδη
πάσαι | καλεῖ μ' ἐπὶ δεῖπνον ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος. Tenendum
autem est ἐπὶ δεῖπνον, non ἐπὶ τὸ δεῖπνον, dixisse Atticos.

χορὸς libri. χορὸς aut χρόνος Casaub. ἐπτάπους — σκιά] Cf. Eccl. 651. σοὶ δὲ μέλῃσει. | διὰν ἢ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶ χωρεῖν
ἐπὶ δεῖπνον. Eubul. III. 262. μακροτέρας δ' οὐσης ἔτι | πλεῖν ἢ δυοῖν
ποδοῖν παρῆναι τῆς σκιάς. Men. IV. 179. κληθεὶς ποτε | εἰς ἐστίασιν
δωδεκάποδος ὄρθριος | πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδὼν. Poll.
VI. 44. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν
καὶ στοιχεῖον ἐκάλον· καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη.
φιλοτήσιος] Cf. Lys. 208. κύλιξι φιλοτησία. Ach. 985.

608

(493 D. 586 B.)

XXXVII.

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

Athen. XIV. p. 652 F. Ὀντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην
“Οὐδὲν — ἰσχάδων.” Cf. Vesp. 297. Ad hunc locum respicit
Julianus Epist. 24. Ἀριστοφάνει μὲν οὐδὲν δοκεῖ εἶναι πλὴν μέλι-
τος τῶν ἄλλων γλυκύτερον τὰς ἰσχάδας, καὶ οὐδὲ τοῦτ' ἀνέχεται
τῶν ἰσχάδων εἶναι γλυκύτερον, ὡς αὐτὸς ἐπικρίνας λέγει.

XXXVIII.

(Dub. II. D. om. B.)

* 609

Τῶν δ' ἀκοντίων

συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνεῖω χρώμεθα.

Athen. XV. p. 700 C. Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε, — Ἀριστοφάνης δ' Ἰππεῦσι “Τῶν δ' — χρώμεθα.” Eadem ex epitome, omisso dramatis nomine, tradit Eustathius p. 1571, 17. Non leguntur haec in Equitibus. Recte igitur Porsonus Ἀντιφάνης corrigere videtur, cujus hoc nomine fabulam memorat Athenaeus XI. p. 503 B. nisi in nomine fabulae erratum est ab Athenaeo vel librario. DIND. V. Antiph. III. 57.

λυχνεῖω χρώμεθα] I. e. αὐτοῖς ὡς λυχνεῖω χρώμεθα. Cf. ad Nub. 178. Pac. 1246 sq. De voce λυχνεῖον cf. ad Fr. 277.

XXXIX.

(494 D. 587 B.)

610

Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους.

Athen. XV. p. 701 B. Ἰνα καὶ γὰρ κατὰ τὸν καλὸν Ἀγάθωνα ἀναφωνήσω τάδε τὰ τοῦ ἰδίου Ἀριστοφάνους “Ἐκφέρετε — φωσφόρους.” Cf. Fr. 315. καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον. Ex Thesm. II. hoc sumptum arbitratur Fritzsche ad Thesm. p. 591. 615. cum ob faces memoratas, tum ob illud κατ' Ἀγάθωνα (cf. Fr. 315.). “Agatho igitur πεῦκαι φωσφόροι dixerat. At quare hanc dictionem in memoriam revocet Aristophanes non intellego. Quamquam enim φωσφόρος melius siderum vel deorum dearumque nominibus iungitur, πεύκη φωσφόρος nihil habet quod miremur.” (Bakh.) Cf. Nauck. Trag. Fr. p. 595.

XL.

(495 D. 662 B.)

611

Καὶ πρὸς γε τούτοις ἤμετον πρέσβη δύο.

Choeroboscus Bekkeri p. 1247. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ εὐθεία τῶν διῶκων τὴν πρέσβη παρὰ τοῖς ῥήτορι βαρυτόνως ἀναγινώσκεται ὡς ἀπὸ τοῦ πρέσβυς πρέσβεος πρέσβει πρέσβη, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει περισπωμένως “Ἦμετον πρεσβῆ δύο,” ὡς ἀπὸ εὐθείας δξυτόνου, ὅλον ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ πρεσβεὺς τοῦ πρεσβέος τὴν πρεσβέ τὴν πρεσβῆ. Versum integrum servavit, sed omisso poetae nomine, Jo. Alex. p. 14, 24. Τὰ δύο εἰς ἡ συναιροῦσιν Ἀθηναῖοι — “Καὶ — δύο.” Cf. Av. 320. φήμ'

ἀπ' ἀνθρώπων ἀφίχθαι δεῦρο πρεσβύτεα δύο· | ἤμετον δ' ἔχοντε
πρέμνον etc. πόλεε legitur Thuc. V. οἱ πρέσβεις (legati)
Ach. 61.

612

(728 D. 772 B.)

XLI.

Choeroboscus in Cramerī Anecd. Oxon. vol. II. p. 239, 18.
‘Ο δὲ Ὠριγένης διὰ τοῦ ι λέγει γράφεσθαι, οἷον παρ’ Ἐυφο-
ρίωνι λιποκτενίασσα (l. λιποκτέανος), λιποναιται, λιποταξίου
παρὰ Ἀριστοφάνει. ubi nihil caussae est cur Ἀντιφάνει corri-
gatur cum Meinekio, etsi ille quoque hoc vocabulo usus est
in fragmento apud Athen. VII. p. 304 A. τὰ δ' ἐγγέλεια γρά-
ψομαι λιποταξίου. DIND. Cf. Plat. com. II. 616. Attica forma
est λιποτάξιον: v. Mein. Fr. Com. III. 71. Cf. Fr. 588.

* 613

(497 D. 588 B.)

XLII.

Πικρὸν νέα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνῆρ.

Clemens Alex. Strom. VI. p. 745. Εὐροις δ' ἂν καὶ, Θεό-
γνιδος (v. 457.) εἰπόντος Οὗτοι χρήσιμόν ἐστι νέα γυνὴ ἀνδρὶ
γέροντι· | οὐ γὰρ πηδάλιῳ πείθεται ὡς ἄκατος, Ἀριστοφάνη
τὸν κωμικὸν γράφοντα “Αἰσχροὶν — ἀνῆρ.” Simillima his sunt
verba Euripidis ex Phoenice allata ab Stobaeo LXXI. 8. vol. III.
p. 47. Πικρὸν νέα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνῆρ. Quamobrem, nisi
Aristophanem pro Euripide nominavit Clemens, hunc ille ver-
sum potius quam Theognidea expressit, quemadmodum alium
ex eadem fabula versum δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή
memoravit in Thesm. 413. Eadem sententia in Danae usus
est Euripides (ap. Stob. LXXI. 7.) γυναικὶ τ' ἐχθρὸν χρῆμα
πρεσβύτης ἀνῆρ. Cum Theognideis Theophili potius versus
ab Athenaeo servatos XIII. p. 560 A. comparari debuisset ab
Valckenario animadversum est in Diatribe p. 273 A. DIND.
“Nisi Clemens memoria errarit, Aristophanes Euripidis verbis
usus esse censendus est.” (Seidler.)

αἰσχροὶν] ἐχθρὸν Bergk. Aut πικρὸν aut ἐχθρὸν ex Euripide
restituerit Dind. Illud praefendum videtur. Cf. Eur. Fr. 804. πικρὸν
νέα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνῆρ. 319. γυναικὶ τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύ-
της ἀνῆρ.

XLIII.

(553 D. 670 B.)

614

Δύναται γὰρ ἴσον τῷ θεῷ τὸ νοεῖν.

Clemens Alex. Strom. VI. p. 749. Ἡροδότου ἐν τῷ περὶ Γλαύκου τοῦ Σπαρτιάτου λόγῳ (VI. 86.) φήσαντος τὴν Πυθίαν εἰπεῖν τό τε ῥησθῆναι τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ποιῆσαι ἴσον γενέσθαι Ἀριστοφάνης ἔφη “Δύναται — τὸ νοεῖν.” Apud Clementem pro ῥησθῆναι recte corrigit Dindorfius πειρηθῆναι ex Herodoto VI. 86. ἡ δὲ Πυθίη ἔφη τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ποιῆσαι ἴσον δύνασθαι.

XLIV.

(498 D. 589 B.)

*615

*Βέβαιον ἔξεις τὸν βίον δίκαιος ὢν
χωρὶς τε θορύβου καὶ φόβου ζῆσεις καλῶς.*

Clemens Alex. Strom. VI. p. 751. Ἀριστοφάνους γράφωντος (γράψαντος?) “Βέβαιον — καλῶς,” ὁ Ἐπίκουρος λέγει “Δικαιοσύνης καρπὸς μέγιστος ἀταραξία.” Antiphani potius tribuendum hoc censet Meinekius Fr. Com. I. 321. Bergk cum Meinekio (Hist. Com. p. 321) dubitat an hos versus scripserit Aristophanes.

V. 1. ἔξεις] ἄξεις fere malit Bergk.

XLV.

(231 a D. 572 B.)

616

*Ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρισμένου
ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα.*

Dio Prusaens LII. 17. (vol. II. p. 273. Reisk.), de Sophoclis Philocteta disputans, ita scribit: Τὰ τε μέλη οὐκ ἔχει πολὺν τὸ γνῶμικὸν οὐδὲ τὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν ὥσπερ τὰ τοῦ Εὐριπίδου, ἡδονὴν δὲ θανμαστὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὥστε μὴ εἰκὴ τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ τὸν Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι “Ὁ δ' αὖ — στόμα.” Hinc explicari possunt quae in Vita Sophoclis obscurius traduntur apud schol. T. II. p. 7. ed Oxon. apud Westerm. p. 132. Ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν [φησὶ γοῦν?] Ἀριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο [f. Κύπρις aut Χάρις γὰρ ἐπ. —]. ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένον. Priora verba non sunt Aristophanis, sed parodia nescio ab quo facta notissimi versus Eupolidis πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,

quo Pericleae vis eloquentiae descripta fuit. Sophoclem autem satis notum est μέλιτταν ab veteribus dictum fuisse, quod multis modis posteriorum temporum declamatores exornarunt. DIND. Irrepsit fortasse Ἀριστοφάνης pro Εὐπολῖς ex glossemate ad ἄλλοι adscripto. Cf. etiam ad Fr. Com. IV. 655. Fritzs. ad Ran. p. 35. Hos versus continuo subjungendos esse istis in Fr. 563. suspicatur Bergk. Pertinent fortasse ad Gerytadem.

V. 1. *κεχρισμένου* Dio Chrys. et Scriptor Vitae Soph. fin. *κεκραμένου* Anecd. Cramerī Par. I. p. 19. *κεχρισμένου* Cobet., qui solum *κέρχριμαι* (ut *κεκόνιμαι*) antiquis usitatum fuisse, non *κέρχρισμαι*, contendit. Ita etiam Dind. Cf. Fr. 518. *βακκάρει κεχρισμένοι*. Magnet. II. 10. *λούσαντα δει καὶ βακκάριδι κεχρισμένον*. Eubul. III. 250. *συναμίνῳ τὰς γνάθους | κεχρισμένοι* (*κεχρισμένοι* al.). Lob. ad Ajac. p. 325. V. 2. *περιέλειχεν* Cramer. Anecd. I. 1. Respicit Philostratus Vit. Soph. I. 8. *ἐπιτηδεύματος μὲν οὖν Ἡρώδῃ τῷ σοφιστῇ ἐγένετο διδάσκαλόν τε ἡγουμένῳ καὶ πατέρα καὶ πρὸς αὐτὸν γράφοντι* “*πότε σε ἴδω καὶ (πότε σε ὄψομαι;?) πότε σου περιελίξω τὸ στόμα;*”

617

(om. D. B.)

XLVI.

Diogenianus III. 74. *Γραῦς βακχεύει: ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι ποιοῦντων. Καὶ Ἀριστοφάνης “Γραῦς καπρῶσα καὶ βακχεύουσα.”* Qu. — *κἀναβακχεύουσα*. Cf. IV. 10. *Γραῦς ἀναθῆ: ἀντὶ τοῦ καπρῶ. Ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικίζομένων (λαϊκαζομένων?).* Ὡς καὶ τὸ “*Γραῦς ἀναβακχεύει.*” Scripserat fortasse comicus ἢ *γραῦς καπρῶ τε κἀναβακχεύει πάλιν*. Nisi forte respicit Diogenianus ad Plut. 1024. *ἀλλ' ἡπίστατο | γραῶς καπρῶσης τάρφωδι κατεσθίειν.*

618

(731 D. 664 B.)

XLVII.

Ἐκτεὺς δέ γ' ἐστὶν ὀκταχοῖνικον μέτρον.

Erotianus p. 178. (76. ed. Klein.) *Ἡμικτέον: τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκτέως. ἐκτεὺς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον ἔχον χοίνικας ὀκτὼ, ὡς φησι Μένανδρος ἐν Βουωτίᾳ “Οὐκ ἐστὶν ἐκτεὺς τοῦτο μὰ τὸν Ἀσκληπιόν.” καὶ Ἀριστοφάνης “Ἐκτεὺς — μέτρον.”* Nauckius corrigit sic: *ἐκτεὺς τί ἐστίν, B. ἑξαχοῖνικον μέτρον.*

ἐκτεὺς δέ ἐστιν vulg. ἐκτεὺς δέ γ' ἐστίν Fritzs. ad Thesm. p. 602. Be. Dind. *ἑξ χοίνικων vulg. ἑξαχοῖνικον* Fr. Be. *ὀκταχοῖνικον* Klein. Dind. Quod et ipse conjeceram. Octo enim *χοίνικας* continebat ὁ ἐκτεὺς. V.

Boeckh. Metrolog. p. 200 sq. 'Εξ. pro δκτ. scripsit librarius aliquis de praecedente ἐκτεὺς cogitans. Quod si forte ἐξαχόινικον scripsit comicus, lusuisse existimandus erit. Cf. Men. IV. 94. οὐκ ἔστιν ἐκτεὺς τοῦτο.

XLVIII.

(559 D. 674 B.)

619

Οὐκ ἔσθω κενέβρει· ὁπόταν θύῃς τι, καλεῖν με.

Erotianus p. 204. Κενέβρεια: τὰ νεκρимаῖα κρέα οὕτω καλοῦνται (καλοῦσιν aut ἐκάλουν?), ὡς καὶ Ἀριστοφάνης “Οὐκ ἔσθ’ ὃ (ᾧ editur hodie) κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με.” Schol. Av. 538. Κενεβρείων: τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. “Οὐκ ἔσθ’ ᾧ (sic cod. Ven. ἔσται Ald.) κενέβρειον ὅταν θύῃς.” Minus probabant Atticistae hujus vocabuli usum. Phrynichus Bekkeri p. 43, 17. Θησείδιον (θνησιμαῖον?) μᾶλλον ζητέον ἢ κενέβρειον (l. κενέβρειον).

οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με Benth. ad schol. prob. Fritzsche. ad Thesm. 758. οὐκ ἔσθω κενέβρει· ὁπόταν δὲ θύῃς τι, καλεῖ με Heringa Obs. c. 24. οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με Cobet. Dind. οὐκ ἔσται, κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖν με conj. Dind. et (θύῃς) ed. Be. Ipse correxerim οὐκ ἔσθω κενέβρει· ὁπόταν θύῃς τι, καλεῖν με. Sic ὁπόταν δεῖπνῃς Eq. 1031. Postulatur vero plurale κενέβρεια, ut ὀρνίθεια dicitur, ἐγγέλεια, etc. Latine morticinae carnes. Cognatum vocabulum videtur nostrum carrion. Cf. Av. 898. Pherecr. II. 335. ἡμῶν δ’ ἦν τινὰ τις καλέσῃ θύων ἐπὶ δεῖπνον etc. Eubul. III. 250. ὅταν ἐμοὶ τι θύωσιν τινες. Quod ad ἔσθω, cf. Philippid. com. IV. 32. μαστιγίας τάριχον δυοῖν ὀβολοῖν ἔσθοντας. Archipp. II. 721. ὅτε δ’ ἦσθες ἀμίας. Pherecr. II. 342. ἐπῆσθεν (f. ἐπῆσθι). Plat. com. VIII. 344 E. ἔσθοι. Dobr. Adv. II. 257. Cobet. Mnem. V. 186. Quod ad καλεῖν (sub. μέμνησο), cf. Th. 157. ὅταν Σατύρους τοῖνον ποιῇς, καλεῖν ἐμέ. Eccl. 1146. Nub. 850.

XLIX.

(om. D. B.)

620

Etymol. Gud. p. 330, 52. Παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας (Eq. 768.) κατακησθεῖν περὶ τε Ἀριστοφάνους ἀναγνώσεως· “Ἀλλὰ ῥίμφα δέδοικα μὴ τὰ πράγματα | ἡμῶν διακνήσει.” Haec ad Aristophanem refert Dobraeus, qui, “Fort. καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει Ἀναγρῶ· Ἀλλ’ Ἀριφράδη δέδοικα μὴ τὰ πράγματα | ἡμῶν διακναίῃ (vel etiam διακνήσῃ), sensu obsceno.” Cf. Pher. II. 327. διακέκναικ’ αἰσχιστα (με, sc. Μουσικήν). Stratt. II. 763.

L.

(736 D. om. B.)

621

Etymol. M. p. 31, 13. οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ισ, ποτίστατον λέγοντες καὶ λαγνίστατον καὶ ψευδίστατον. Ἀριστοφάνης

(Thesm. 735.) “ὡ θερμόταται γυναῖκες, ὡ ποτίσταιαι.” καὶ πάλιν (Pluti v. 27.) “τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν | εὐνοῦστατον (nunc legitur πιστότατον) ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.” (Verba Ἀριστοφάνης — κλεπτίστατον accesserunt ex cod. Voss.) καὶ “*Ααλίστερον εὐρηκά σε*.” καὶ *πτωχίστερον* (hoc legitur Acharn. 425.) καὶ *ψευδίστατον*. Ἀριστοφάνης. (Post πτωχίστερον codex Voss. addit καὶ *ψευδίστερον καὶ ψευδίστατον*.) Ex his colligi potest verba illa *λαλίστερόν σ' ἤρρηκα* (nam sic haud dubie corrigendum) Aristophanis esse, qui fortasse etiam *ψευδίστατον* [et *ψευδίστερον*] dixerat. DIND. Post Ἀριστοφάνης additur in D. *πλ^α*. i. e. *Πλούτῳ*, ut videtur. Solum καὶ *ψευδίστατον* Gaisf. cum D. Cf. Eust. p. 1441, 25. *Ααλίστερος* legitur Ran. 91. Alex. III. 420. Men IV. 195. *λαλίστατος* Men. IV. 116.

622

(521 D. 637 B.)

LI.

Γίνωσκε τὸν ἄλεισόν τε καὶ τὰ γράμματα.

Etymol. M. p. 61, 17. Ἄλεισον: λέγεται ἀρσενικῶς, οἷον “*Γίνωσκε — γράμματα*.” (τὰ γράμματα καὶ τὸν ἄλεισον Va. ap. Gaisf.) Ἀριστοφάνης. ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου. Haec de poculo γραμματικῶ sive literato dicere videtur, de quo genere poculi disserit Athenaeus XI. 784 B. Cf. Alex. III. 510. ἔχον κύκλῳ τὰ γράμματ' (ποτήριον). Eubul. III. 239. *μισῶ κάμιστιον γραμματικὸν ἔκπωμ' αἰεί*. De poculis litteratis disserit Athenaeus p. 467.

γίνωσκε vulg. *γίγνωσκε* Porson. etc., qui mox τε addidit. ἄλεισον] Poculum caelatum. Anglice a chased, embossed, cup. Cf. Hom. II. λ'. 774. Od. γ'. 50. etc. Callim. Fr. 109. Apud Homerum plerumque est χρύσειον ἄλεισον.

623

(581 D. 698 B.)

LII.

Τὴν θύραν

ἀναζυγώσας.

Etymol. M. p. 96, 22. Ἀναζυγῶσαι: — τὸ θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης. Favorinus in Aldi Hortis Adon. p. 15 B. Ἀναζυγῶσαι: τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης “*Τὴν θύραν ἀναζυγώσας*.” Pollux X. 26. Παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἀναζυγῶσαι ταυτὸν τῷ ἀνοῖξαι σημαίνει. Anglice, having unbolted. Cf. ad Fr. 786. Etiam τὸ φθέγμα ἀναζυγῶσαι dicebant teste Polluce IV. 114. Confer v. ζύγωμα.

LIII.

(595 D. 713 B.)

624

Etymol. M. p. 194, 31. *Βέλεκοι* [*βελέκκοι* cod. Dorv.]: ὁσπρια. “Καὶ τῶν βελέκων (scr. βελέκων)” Ἀριστοφάνης. Suidas, *Βέλεκος*: ὁσπριον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις. Hesychius, *Βέλλευς* (l. *βέλεκος*): ὁσπριὸν τι ἐμφερὲς λαθύρῳ, μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον. Conjecturam de hac planta protulit Schneider. ad Theophrast. III. p. 689. Tale quid in Eccl. 623. vellem legeretur, ubi nunc consentiente scholiasta editur καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν, et in praec. v. κατέδει σπέλεθρον πρότερός μου. Quae nemo dum ita explicuit ut satisfaceret. DIND. Hoc ad Holcadas fortasse pertinere censet Bergk.

LIV.

(Dub. VIII. D. 716 B.)

625

Etymol. M. p. 214, 44. *Βρόταχος*: τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ [ὡς Bo.] παρὰ Ξενοφάνει. *βάτραχος*, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν *βρατάχος* καὶ *βρόταχος*. Dixi de his formis in Thesouro Stephani vol. II. p. 194. Apud Etym. scribendum videtur ὡς παρὰ Ξενοφάνει, deletis καὶ Ἀριστοφάνης, quorum poetarum nomina etiam alibi sunt permutata. DIND. In V. sic: *Βράταχος*. *βάτραχος* καθ' ὑπέρθεσιν. Ἴωνες δὲ τῇ λέξει κέχρηται. Quae forma fortasse reponenda est. Conferri tamen possunt ἀρρωδεῖν et ὀρρωδεῖν, ἀδαξεῖν et ὀδαξεῖν, etc. Transpositio literae ut in *θράσος* pro *θάρσος*, etc. Aristophanes an *βρόταχος* dixerit valde dubitat Bergk. Meinekios pro Ἀριστοφάνης corrigit Ἀρχίλοχος. *Βρόταχος*, formam Ionicam a Xenophane Colophonio acceptam, fortasse eum irridentem usurpasse comicum suspicatur Both. Sic *δῶς* Ionice Fr. 535.

LV.

(602 D. 720 B.)

626

Etymol. M. p. 229, 40. *Γεισίποδες*: παρὰ τὸ εἶναι βάσεις τῶν θεμελίων. καὶ γεισῶσαι καὶ γείσωσις τὸ τῆς γῆς [τὸ στέγης Bo.] ἔκθεμα. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὥας τοῦ ἱματίου γεῖσα εἶπε. Postrema, Ἀριστοφάνης — εἶπε habet grammaticus Bekkeri p. 231, 2. ubi γείσας scriptum. V. Hesych. T. I. p. 808. DIND. Timaeus, Γεῖσα: λίθοι εἰς θριγκία καὶ τοίχων πρόσποδας (πρόποδας Ruhnck.) παρεσκευασμένοι. Bachm. Anecd. I. 184. Γεῖσιον καὶ γεῖσος (γεῖσον): τὸ ἄκρον τείχους ἢ

στεφάνωμα οἴκου, etc. “ἐκθετον item gramm. Bekkeri p. 231, 7. ἔκθεμα et ἐξέχον Hesych. I. 808.” (Mein.)

*627

(om. D. 724 B.)

LVI.

Etymol. M. p. 249, 43. *Δατητής* παρὰ Ἀττικοῖς ὁ διανε-
μητής. Ἀριστοτέλης (Ἀριστοφάνης Sylburg) “τίν’ (τινές cod.
M. ap. Gaisf. τίνες Bergk. et jam Blomfield. gloss. Sept. 942.)
οἱ δατηταί”; Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ φησί. Vox δατητής
(distributor) occurrit Aesch. Sept. 945. et Lys. ap. Harpocr.
Aristoteli haec tribuit Blomfield.

*628

(727 D. 727 B.)

LVII.

Etymol. M. p. 250, 8. *Δαυλίαν κορώνην*, ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα,
Ἀριστοφάνης διὰ τὸν μῦθον. ἔνιοι τὴν δασεΐαν. Cf. ad Zenob.
III. 14. Aristophanes grammaticus dici videtur.

629

(522 D. 638 B.)

LVIII.

Ὅρω γὰρ ὡς ὕμφακα (σε) διασανλούμενον.

Etymol. M. p. 270, 45. *Διασανλούμενος*: ἀβρυνόμενος
καὶ διαθρυπτούμενος, παρὰ τὸν σάβλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαθ-
ρον. — “Ὅρω — διασανλούμενον.” Ἀριστοφάνης. Sine Ari-
stophanis nomine versum attulit Zonaras vol. I. p. 539. ubi
σανλούμενον scriptum. Hesychius, *Διασανλούμενος*: διακι-
νούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον ἢ διασειόμενον.

ὕμφακα] στόμφακα Herm. Gaisford. ad Hephaest. p. 69. ed. pr. Mein.
Fr. Com. V. 70. prob. Dind. Sed quo sensu? Nisi forte ὄρω δὲ τὸν
στόμφακα — scripsit comicus. Mihi σε potius post ὕμφακα supplendum
videtur. Jure de media in ὕμφακα producta dubitat Gaisford. ad Hephaest.
p. 70. V. Plat. com. II. 626. καὶ τὰς ὄφρως σχάσασθε καὶ τὰς ὕμφακας.
Ach. 352. ὕμφακιαν. Epich. Fr. 163. Σικελὸς ὕμφακίζεται. Nicetas in
Andronico: παραγκαλιζόμενος ὁ πέπων τὴν ὕμφακίζουσαν. διασανλούμε-
νον] Cf. Eur. Cycl. 40. αἰοιδαῖς βαρβίτων σανλούμενος. Simonid. Iamb. 22.
καὶ σάβλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης. et ad Vesp. 1169. εἶτα πλουσίως |
ὦδὶ προβάς τρυφερὸν τι διασαλακώνισον (διαλακώνισον?). Cf. etiam v.
σανλοπρωκτιᾶν.

630. 631

(523 D. 639. 640 B.)

LIX. LX.

Κῆρ’ ἀντιβολεῖτον αὐτὸν ἐποπεπτωκότε.
Ἐκμαίνεται τὸν πατέρα τοῖς δρχήμασι.

Etymol. M. p. 280, 28. *Διώκετον*: *ὅτι οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐν τοῖς τρισὶ (τρίτοις Gaisf. c. Marc. et Fritzs. ad Th. p. 533.) προσώποις τῶν δυνάμεων τοῖς (τοῖς εἰς ὃν Fritzs.) δυνάμεις (δευτέρους Gaisf. c. Marc.) χρῶνται, ὡς Ἀριστοφάνης "Κῆρ' ἀντιβολεῖτον — ὀρχήμασι."* Primae igitur personae sunt haec duo dualia, *ἀντιβολεῖτον* et *ἐκμαίνετον*. Conjungendos hos duos versiculos censet Dobraeus ordine inverso sic, *ἐκβαίνετον ὡς τὸν (!) — | καταντιβολεῖτόν τ' —*. Recte fortasse quod ad ordinem, sed crediderim potius cum Fritzschio καὶ post ὑποπεπτωκότες (aut -κότε) excidisse. Contra duo fragmenta hic agnoscunt Br. Be. Bo. Similis locus est in Vesp. 975. ἔθ', *ἀντιβολῶ σ', οἰκτεῖράτ' αὐτόν, ὃ πάτερ, | καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία; | ἀναβαίνειτ', ὃ πονηρὰ, καὶ κινζούμενα | αἰτεῖτε κἀντιβολεῖτε καὶ σακρύετε.* Ex eadem fabula fortasse qua Fr. 770. Alter versus fortasse de Carcini filiis *στροβίλους* intelligendus est. Etiam priorem ad eos spectare probabile est.

V. 1. *καταντιβολεῖτον* vulg. *κατηντιβολεῖτον* (obsecrabant) Fritzs. ad Thesm. p. 533. Ipse malim *κῆρ' ἀντιβολεῖτον*. Cf. ad Eq. 25. Sic Pac. 113. *ἀλλ' ἀντιβολεῖτον τὸν πατέρ', ὃ κακοδαίμονα.* Av. 783. *ἦν δέ σε Καρκίνος ἑλθὼν ἀντιβολῇ μετὰ τῶν παίδων χορεύσαι, etc.* Occurrit tamen *καταντιβολεῖν* Joseph. B. J. I. 2. 11. *κατηντιβόλει τὸν παῖδα.* ὑποπεπτωκότες vulg. Correxī ὑποπεπτωκότε. Vulgatam tuebatur Fritzschi ad Thesm. 1157., coll. Pl. 429. *οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον | ζητοῦντες (ζητοῦντέ γ'?) —*; Cf. Vesp. 555. *ἐκτετεύουσιν θ' ὑποπίπτοντες* (sic R. *ὑποκύντοντες* vulg.). Eq. 47. *ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην | ἤκαλλ'*

V. 2. *ἐκβαίνετον* vulg. *ἐφαίνετον* (indicabant, prodebant) Fritzs. *ἐκφαίνετον* Lud. Dind. in Thes. III. 370. et sic Dorv. et Marc. Lege *ἐκμαίνετον* aut *κἀκμαίνετον*. Nisi malis καὶ σαίνετον, aut *διακναίετον* (ἀπεκναίετον). Cf. Eccl. 9:6. *Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;* Theoc. V. 91. Imperativi videntur esse *ἀντιβολεῖτον* et *ἐκμαίνετον*. Quod si indicativi sunt, scribendum forsitan erit *κῆρ' ἡντεβολεῖτον* et *ἐσαίνετον* aut aliquid simile.

LXI.

(524 D. 641 B.)

632

Καὶ τῶν πρὸς εἰλην ἰχθύων ὠπτημένων.

Etymol. M. p. 298, 53. *Εἴλη* (Εἴλη?): *σημαίνει τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ἔλη πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει "Καὶ τῶν — ὠπτημένων."*

πρὸς εἰλην vulg. Correxī *πρὸς εἰλην*, i. e. *πρὸς αὐγὰς ἡλίου*, ad calorem solis. Hinc *εὐεῖλος* Fr. 689. *ἄειλος* Aesch. Fr. 419. *πρόσειλος*

Prom. 451. Cf. Vesp. 772. ἦν ἐξέχη | εἴλη πρὸς δοῖρον. Herod. I. 200. τοὺς ἐπεὶ τε ἂν θηρεῖσαντες ἀνῆλθον πρὸς ἥλιον, etc.

633

(525 D. 642 B.)

LXII.

Ἰκτινα παντόφθαλμον ἄρπαγ' ἀνατρέφων.

Etymol. M. p. 470, 34. Ἰκτινα: — Πλάτων δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει “Ἰκτινα — τρέφων.” Cf. Choerobosc. I. 278, 24. 279, 3. Et loquendi genus et numeri tragoediam spirant.

Ἰκτινα] Quasi ab nominativo ἰκτιν. ἄρπαγα τρέφων vulg. Dind. ἄρπαγα στρέφων cod. Ven. Be. Mein Quo sensu non video. ἄρπαγας τρέφων Choerobosc. (in cod. Oxon.) Reisig. Conj. p. 112. ἄρπαγης τρέφων conj. Dind. (Sic certe Eq. 248. Χάρυβδιν ἄρπαγης. Sed non ideo ἰκτιν ἄρπαγης aequo jure dici potest.) ἄρπαγ' ἐκτρέφων Kidd ad Dawes. Misc. p. 196. prob. Hanov. Exerc. p. 113. Qu. ἄρπαγ' (Eq. 137. ἄρπαξ, κεκράκτης. Nub. 351.) ἐκτρέφων, aut ἄρπαγ' ἀνατρέφων (Ran. 944. εἴτ' ἀνέτρεφον μονωδίαις, sc. τὴν τέχνην), aut ἀρπάκτην τρέφων (coll. v. κεκράκτης). ἐκτρέφειν legitur Nub. 532. 1380. Ran. 1432. De milvorum rapacitate cf. Av. 892. 1624. Paus. V. 14. 1. οἱ γὰρ ἰκτινες περικύπτες ἀρπάξιν μάλιστα δρνίθων etc. Plat. Phaed. 82 A. τοὺς δέ γε — ἄρπαγὰς προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν — ἰκτινων γένη (ἵεναι).

634

(526 D. 643 B.)

LXIII.

Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι

ἔοικέναι.

Etymol. M. p. 526, 20. Κόλλοπες: — ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νοτιαῖον δέρμα διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη “Οἶμαι — ἔοικέναι.” Adde Cramerī Anecd. Par. IV. 75, 4. “Posses ἔοικέναι γὰρ αὐτὸν οἶμαι κόλλοπι, sed simplicius — κόλλοπι | ἔοικέναι vel εἰκέναι.” (Dobr.) οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι | ἔοικέναι Bergk. Qu. οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι | προσεἰκέναι. Cf. Vesp. 1142. Eccl. 1161. Εἰκέναι legitur Nub. 185. Conjiiciebam etiam κόλλοπι γὰρ αὐτὸν οἶμ' (aut φήμ') ἐγὼ προσεἰκέναι. Fortasse ex fabula ΠΟΙΗΣΙΣ sumptum. Ad Gerytadem refert Bergk.

κόλλοπι] Cf. ad Fr. 486.

LXIV. (Dub. VI. D. 766 B.) *635

Etymol. M. p. 539, 38. *Κροαίνω*: τὸ *κτυπῶ* καὶ *ἤχῶ*. *Ἀριστοφάνης* τὸ τοῖς ποσὶ *σκικτᾶν* καὶ *κροτεῖν*. Verbum Homericum est *κροαίνειν*. Aristophanem grammaticum dicere videtur.

LXV. (527 D. 644 B.) 636

A. Ποῖ κῆχος; B. Εὐθὺ Σικελίας.

Etymol. M. p. 682, 51. *Ποῖ κῆχος*: — καὶ *Ἀριστοφάνης* “*Ποῖ κῆχος — Σικελίας.*” Moeris p. 227. *Κῆχος* ἀντὶ τοῦ δῆ, *Ἀττικῶς*. Ionica locutio, ut videtur. Conferre licet Doricum illud *σά μάν*; Ach. 757. Nisi forte scripserat noster *ποῖ δῆ ποτ’*;

εὐθὺς vulg. *εὐθὺ* Valck. Animadv. in Ammon. p. 91. Cf. Fr. 163. *ῆσαν* *εὐθὺ* τοῦ *Διονυσίου*. Av. 1421. *εὐθὺ* *Πελλήνης*.

LXVI. (686 D. 830 B.) 637

Etymol. M. p. 747, 3. Photius p. 570, 3. et Bachmanni Anecd. 1. p. 382, 8. *Τάρρωμα*: τὴν *κωπηλασίαν*. οὕτως *Ἀριστοφάνης*. Sine poetae nomine Pollux I. 93. (ubi *τάρρωμα*) et Eustathius p. 1625, 17. DIND.

LXVII. (692 D. 838 B.) 638

Etymol. M. p. 726, 52. *Στειλειά*: τὸ *τρήμα* τοῦ *πελέκεως*, δι’ οὗ τὸ *στελεδὸν* ἐνείρεται, ἣν *τρήμην* (*τρύμην*?) *Ἀττικοὶ* λέγουσιν. *Ἀριστοφάνης* “*Τρήμας ἔχει.*” Imo *τρύμας ἔχει*. Cf. Nub. 448.

LXVIII. (688 D. 834 B.) 639

Etymol. M. p. 754, 34. et Phot. p. 580, 21. *Τετραχίζειν*: οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τι ποιεῖν. οὕτως *Ἀριστοφάνης*. Eadem omisso Aristophanis nomine habet Hesychius vol. II. p. 1373.

LXIX. (695 D. 842 B.) 640

Etymol. M. p. 782, 10. *Υπόγραμμα*: τὸ *Ἀρματίον* ἐπὶ *μνημα* (τὸ *στιβίου* *ὑπάλειμμα*?), ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι. καὶ ὑπογεγραμμένη, ἐστιβισμένη. *Ἀριστοφάνης*. Cf. Hesych. vol. II. p. 1468. Posteriora habet etiam Photius p. 626, 63. Cf. Fr. 330, 5. *ὑπογράμματα*.

641 (696 D. 843 B.) LXX.

Ὑποζυγιάδες πρᾶγμα.

Etymol. M. p. 782, 22. Phot. p. 627, 19. et Suid. Ὑποζυγιάδης ἄνθρωπος: ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια. (haec etiam Phrynichus Bekk. p. 67, 12.) εἰποῖς δ' ἔν καὶ ὑποζυγιάδες πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης.

*642 (Dub. V. D. 845 B.) LXXI.

Etymol. M. p. 783, 17. Ὑπόξυλος: ὁ κίβδηλος, ὡς ἐπὶ χαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Corrige Μένανδρος ex Photio p. 629, 23. Menandri ex Perinthia versum, quem scholiasta Hermogenis servavit, vide apud Meinek. Fr. Com. IV. 188. Vocabulum ἐπόξυλος ab Polluce III. 56. τοῖς νέοις κωμικοῖς tribuitur. DIND. Phrynichus Bekk. p. 67, 7. Ὑπόξυλος ποιητῆς, ῥήτωρ, καὶ φίλος. Satis antiquum vocabulum fuisse ἐπόξυλος monuit Bergk. coll. Boeckh. C. I. I. 139, 8. Polemon. apud Athen. XI. 472 B., ut non mirum sit si ad omnia commentitia vocem transtulerit Aristophanes. Schol. Hermogenis in Rhett. V. 486. (Anecd. Bekk. p. 1073.) ἐπόξυλος — ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Ὑπόξυλος legitur Alex. III. 473. Men. IV. 188. Com. anon. V. 123.

643 (699 D. 847 B.) LXXII.

Etymol. M. p. 789, 52. et Phot. p. 643, 22. Φάυστιγγες: οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπῖλοι (σπίλοι Phot.). οὕτως Ἀριστοφάνης. "Recte Piersonus ad Moer. p. 397. φαύσιγγες corrigit ex aliorum grammaticorum locis." (Dind.). A φαύζω (i. q. φῶζω, Stratt. II. 789. unde φῶδες Fr. 344.).

644 (702 D. 850 B.) LXXIII.

Etymol. M. p. 796, 46. Φνει: δεῖ γινώσκειν ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ φ καὶ ν· τὸ γὰρ Φναίτης ὄνομα παρ' Αἰγυπτίοις βάρβαρον. τὸ δὲ φνει ἐπιτετηδευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφάνει μίμημα ὀρνέων φωνῆς (μίμημα φωνῆς ὀρνέων c. Voss. Gaisf.). λέγουσι δὲ τινες ὅτι τὸ φνει οὐκ ἄρχεται ἀπὸ

τοῦ φν' οὐκ ἔστι γὰρ φνεί ἢ λέξις, ἀλλὰ τοφνεί, τοῦ το μῆ ὄντος ἄφθρον, ἀλλὰ μέρους τῆς λέξεως. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μῆ εὐρίσκεσθαι αὐτὸ χωρὶς τοῦ το παρά τισι. Χοιροβοσκός. Zonaras p. 1815. Φνὶ κύριον, φνεί δὲ μίμημα φωνῆς, δίφθογγον. Theognostus in Crameri Anecd. Ox. II. 155, 23. καὶ τὸ φνη (sic) παρ' Ἀριστοφάνει· ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ μίμημα φωνῆς δονέου. Corrupte Photius p. 651, 8. Φλιει (sic): μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων. Ἀριστοφάνης. et Suidas, Φλίει: μιμητικῶς φωνεῖ. [μιμητικὴ φωνή?]. Post Aristophanem Lucianus in Lexiph. c. 19. (vol. II. p. 340.) οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεί φροντιοῦμεν αὐτοῦ. Quem si ab Choerobosco non vis dissentire, scribe οὐδ' ὅσον γρῦ καὶ τοφνεί —, aut ceteris servatis τοφνεί. [Cf. ad Ran. 1286.] DIND. Cf. Vesp. 1348. ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι. ubi οὐδὲ φνεί, εἰ οἶδ' ὅτι corrigendum cen-seo. Confer vv. γρῦ et ψό (Fr. 730.).

LXXIV.

(528 D. 646 B.)

645

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

Eust. p. 73. extr. Κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἐκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. — Ἀριστοφάνης “Ἐπὶ τῷ — κατέδομαι.” ὁ αὐτὸς “Τάριχον τοῦτον πλύνω.” Postrema ita corrige, τάριχον τουτονὶ πλύνων, quae ex Δαιταλέων Fr. XXI. (2.) sumpta sunt. DIND. Ad Daetalenses haec refert Bergk. Cf. ad Ach. 967. ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαι-νέτω. Eq. 707. ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλλαντίῳ; Men. V. 14. ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοῖνον κόπτετον (κοπτέον Bergk.). et ad Ach. 835. παίειν ἐφ' ἀλὶ τὸν μάδδαν, αἶνα τις διδῶ.

τὸν γέλωτα] Corruptum videtur. Fort. τὸν λάβρακα.

LXXV.

(46 D. 52 B.)

646

Eustathius p. 127, 17. Herodianum citat ex Aristophane afferentem νένοφα. Cf. pp. 143. 149. Grammaticus in appendice ad Orionem p. 181, 10. Νείφω: νέφος γὰρ καὶ νένοφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει. et p. 187, 20. Photius p. 294, 10. Νένοφεν: νενέφωται. Cf. Fr. 46. ξυννέοφε. Fr. 388. ξυννεοφυῖα. Ad Anagyri locum Fr. 46. respici sine idonea causa arbitrantur Dind. Be.

647

(om. D. 395 B.)

LXXVI.

Ἄλλ' ἱμάντα μοι
δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα.

Eust. p. 217, 31. Οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς (Aelius Dionysius) ἀξινάριον λέγει φέρων καὶ χρῆσιν Ἀριστοφάνους ταύτην “Ἄλλ’ — ξύλα.” Σμινύδιον ex Ὀλκάσιν affert Pollux X. 173. (Fr. 418.) Servus haec hero dicere videtur ad lignandum ire jussus, quod pacis opus est. Ad Holcadas haec referunt Bergkius et Bothius propter similitudinem quae intercedit. Cf. Fr. 412. ἐπεὶ δ’ ἐγενόμην οἴπερ ἦ’ ἐπὶ ξύλα. Fr. 553. καὶ τὸν ἱμάντα μου | ἔχουσα (ἔχουσι?) καὶ τάνάφορον.

648

(720 D. 67 B.)

LXXVII.

Ἀνὴρ πεδότης ἰτέαν ἐνημμένος.

Eust. p. 911, 63. Καὶ ἰτέας δέ τινας ἀσπίδας Ἄλλιος Διονύσιος ἱστορεῖ, φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην “Ἀνὴρ — ἐνημμένος.” Cf. Eust. p. 1542, 48. Οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδότης παρὰ Ἀριστοφάνει. Fortasse ex Babyloniiis. Cf. ad Fr. 80.

ἰτέαν ἐνημμένος] Cf. Nub. 72. διφθέραν ἐνημμένος. Av. 1250. παρδαλὰς ἐνημμένους. Eccl. 80. Versus tragici coloris. ἰτέαν] Clypeum salignum. Cf. Eur. Her. 376. Suppl. 695. Tro. 1193. etc. Theocr. XVI. 79. ἰτέινα σάκεα. XXII. 190. Digamma vox adsciscit, *ἰτέα*, unde Latinum vitex et Anglicum with, withy.

649. 650

(529 D. 647. 648 B.)

LXXVIII. LXXIX.

Οὕτω γὰρ ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἔν εἴη.
Ἦ μάζα γὰρ σά καὶ τὰ κρέα χῶ κάραβος.

Eust. p. 959, 41. Τὸ δὲ σῶς εὔρηται, φασί, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης “Οὕτω — ἔν εἴη.” λέγουσι δὲ καὶ σά τὰ σώα οἱ παλαιοί, παρ’ οἷς καὶ σά ἡ σώα. — Ἀριστοφάνης “Ἦ μάζα — κάραβος.” Excerpsit haec Philemo in v. σώος. Sine nomine auctoris affertur v. 2. in Crameri Anecd. Oxon. I. 399, 18. τὸ δὲ σώος περισπασθὲν ἐκ τοῦ σόος συνήλειπται· καὶ γὰρ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ εὐρίσκεται σά· “Ἦ μάζα γὰρ σά κτλ.” Versus 1. fortasse ad Daetalenses referendus est secundum Bergkium.

V. 1. παρ' vulg. γὰρ vel γ' ἂν Dobr. Moeris p. 347. Σὰ περισπω-
μένως Ἀττικῶς, τὰ σῶα. Cf. Suid. h. v. V. 2. σᾶ] Eur. Hypsip. Fr. 12.
εὐσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Vulgo σῶα dicebant. Sic Dem.
p. 1145. σῶα (τὰ σκεύη). p. 1231. σῶα. Xen. Oecon. IX. 9. ταῦτα —
ἐπειτάξμεν σῶα παρέχειν. Anab. V. 2. 16. V. 8. 7. Forma Ionica est
σόα, Herod. VI. 86.

LXXX.

(530 D. 649 B.)

651

Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

Eust. p. 1166, 51. ex Aelio Dionysio, *Χιτώνιον* — *λεπτὸν*
ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές — *Ἀριστοφάνης* “Ἐνδὺς — *χιτώ-
νιον*.” Ad Thesm. II. probabiliter haec refert Fritzsche ad
Thesm. p. 615. Gallice et Anglice, chemise. Cf. Lys. 46. 150.
Ran. 412. Eccl. 268. 374. τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον;
Pl. 984. Fr. 329. Confer *χιτωνίσκος* Av. 947. 956.

LXXXI.

(730 D. 633 B.)

652

Eust. p. 1357, 1. *Φαύλως τὸ ἀπλῶς καὶ ἡσυχῇ. Ἀριστο-
φάνης* “*Φαύλως φέρει νῦν τὸ κακόν*.” Fort. *φαύλως φέρειν*
δεῖ (δεῖν) *τὸ κακόν*. Cf. Av. 961. ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ
φαύλως φέρε. Eur. Iph. A. 850. ἀλλ' ἀμέλις δὸς αὐτὰ καὶ
φαύλως φέρε. 897. τὸ δ' ἐμὸν οὐ *φαύλως φέρω*. Contra *βαρέως*
φέρειν τι Th. 385. Eccl. 174.

LXXXII.

(531 D. 650 B.)

653

Ἐστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

Eust. p. 1387, 4. Ἐν δὲ τοῖς ἡγορικοῖς *λεξικοῖς φέρεται*
καὶ ταῦτα ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους. — καὶ *Ἀριστοφάνης*
“*Ἐστῶτας — ἄθρους*.” Forma *ὀρεωκόμους* hic non magis
mutanda quam in Thesm. 493. DIND. Respicit Hesychius,
Ἄθρους (corr. *Ἄθρους*): *ἀθρόους, συνηγμένους*. Suidas, *Ἄθρόους*
καὶ ἄθρους (corr. *ἄθρους*). V. Pierson. ad Moeris p. 19. Scilicet
ἀθρόος aequè et *ἄθρους* dicebant, ut *ἥλιος* et *ἡλιος*, *αἰδης*
ἄδης, etc. Cf. Eubul. III. 207. *καταπιεῖν | ἄθρους* (l. *ἀθρόους*)
τεμαχίτας. Hic *ἄθρους* propter metrum posuit.

LXXXIII.

(532 D. 651 B.)

654

Πόθεν δ' ἐγὼ σοι *ξυγγενῆς, ὦ φαρμακέ*;

Eust. p. 1415, 62. Ὁ δὲ *φαρμακὸς* ἦτοι τὸ *κάθαρμα*. —
Ἀριστοφάνης “*Πόθεν — ὦ φαρμακέ*;

πόθεν] Cf. Fr. 686. σὺ δ' ὁμέσιος θεοῖς; πόθεν; Pro σοι malim σου. ξυγγενῆς pro συγγενῆς Dind. ὦ φαρμακῆ] Ammonius p. 142. ed. Valck. Φαρμακὸς δὲ δξυτόνως ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος. Cf. Eq. 1405. Ran. 733. Pl. 454. ὦ καθάρματε.

655

(533 D. 652 B.)

LXXXIV.

Ἄκων κτενῶ σ', ὦ τέκνον. ὁ δ' ἀπεκρίνατο·

Ἐπὶ Παλλαδίῳ τᾶρ', ὦ πάτερ, δώσεις δίκην.

Eust. p. 1419, 52. Καὶ δικαστήριον ἰστοροῦσιν Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης “Ἄκων — δίκην.” ἐδίκαζον δὲ κατὰ Πανσανίαν ἐκεῖ ἀκουσίους φόνους οἱ ἐφέται. Cf. Apostol. VII. 33. Ἐν (ἐπὶ?) Παλλαδίῳ ἐκρίθη: δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ οἱ ἐφέται φόνον ἐκούσιον ἐδίκαζον. etc. Suid. s. Ἐπὶ Παλλαδίῳ. Poll VIII. 118. Harp. 81, 27. Etym. M. 362, 43. Suid. s. Ἐφέται. Fortasse ex Cocalo. Cf. Fr. 342. “Verba ἄκων — τέκνον ex tragoedia manasse docent producta syllaba in τέκνον et verbum κτενῶ. V. Cobet. N. L. p. 29.” (Bakh.) Ex aliqua tragoedia haec sumpta esse suspicantur etiam Mein. V. 70. Cobet. et Nauck. Quare τέκνον producta priori tuentur. Cf. Herwerden p. 42. et ad. Nub. 1468.

V. 1. ἄκων κτενῶ σε, τέκνον vulg. Herwerden. ἄκων κτενῶ σ', ὦ τέκνον, — Bergk. σε τέκνον vulg. Correxī σ', ὦ τέκνον. ὁ δ' ἀπεκρίνατο vulg. ὁ δ' οὖν ἀπεκρίνατο Bergk. ὁ δ' οὖν ἀπεκρίνατο Herwerden. ὁ δ' ἀπεκρίνατο Cobet. Dind. Recte. Cf. ad Ach. 401. 69' ὁ δοῦλος οὕτως σοφῶς ἀπεκρίνατο (ὑποκρίνεται R. Elmsl. lege ἀποκρίνεται). Dindorfius olim verba ὁ δ' ἀπεκρίνατο Eustathii esse censebat: comici potius videntur esse. V. 2. παρ' ᾧ πάτερ vulg. τᾶρ', ὦ πάτερ Elmsl. ad Ach. 323. ἐπὶ Παλλαδίῳ] Hoc forum sive tribunal memoratur Dem. p. 643. τὸ ἐπὶ Παλλαδίῳ δικαστήριον ἀκουσίων φόνων. p. 1350. προεῖπεν αὐτῷ ἐπὶ Παλλαδίῳ φόνου (sc. δίκην). p. 1160. εἰ διομεῖ ἐπὶ Παλλαδίῳ etc. Aesch. 39, 35. ἢ πῶς οὐκ εἰκότως οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν ταῖς φονικαῖς δίκαις ἐπὶ Παλλαδίῳ κατέδειξαν —; Isocr. p. 381. λαγχάνουσιν αὐτῷ φόνου δίκην ἐπὶ Παλλαδίῳ. Aelian. V. H. V. 15. οὐ δικαστήρια ἦν Ἀττικά περὶ μὲν τῶν ἐκ προνοίας ἀποκτεινάντων, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, περὶ δὲ τῶν ἀκουσίως ἐπὶ Παλλαδίῳ. Paus. I. 28. 8. Similiter Isae. Fr. I. 11. ἐπὶ Λελυγνίῳ. Theophr. Char. 29. τῷ — ἐπὶ δικαστηρίῳ κρινόμενῳ. Ach. 504. ἐπὶ Ἀθηναίῳ.

656

(534 D. 621 B.)

LXXXV.

Ἐφηνε, κἀγὼ τῆς ὑπαντάξ ἐιχόμην.

Eust. p. 1442, 2. Ὅτι τὸ ἀντίον ἤϋδε ταυτὸν ἐστι τῷ ἀντικρὺ καὶ ἄντην πρὸς ἀπερ ἤμουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος.

καὶ ἔστι πως ὁμοιον τῷ ὑπαντάξ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος λέγων ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους τὸ "Ἐφενγε — εἰχόμεν."

ἔφενγε, καὶ γὰρ] Qu. ἔφενγ', ἐγὼ δέ. τῆς ὑπαντάξ] τῆσδ' ὑπαντάξ Mein. Fr. Com. V. 70. Bergk. καὶ γὰρ τῆς vulg. Cobet. καὶ γὰρ αὐτῆς Dind. De qua crasi cf. ad Nub. 901. Cf. com. anon. IV. 623. ὅστις τῆς ὁδοῦ | ἡγήσεται σοι τὴν ἐπιτάξ (τῆς ὑπαντάξ Cobet. fort. τὴν ὁδὸν . . . τὴν ὑπαντάξ). Hesychius, Ὑπαντάξ: ἐξ ἐναντίας. ἀντὶ τοῦ ὑπαντιάσας, συναντήσας. Quae ita corrigit Elmsleius (in Class. Journ. VIII. 436): Ὑπαντάξ ἐξ ἐναντίας. "μολὼν ὑπαντάξ." ἀντὶ τοῦ ὑπ. συν. Εὐριπίδης Ἰκετίσιν. Ita enim legerit ille in Eur. Suppl. 398. εἰχόμεν] Qu. τὴν ὑπαντάξ ἰέμην (ibam). Cf. Eupol. II. 560. εἰταν δὲ δὴ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια.

LXXXVI.

(535 D. 653 B.)

657

Καὶ κύνων ἀκράχολος

Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Eust. p. 1467, 35. Ἐκάτης ἀγάλματα αἱ κύνες ταύτη γὰρ, φασὶ, θύονται ἦν καὶ κννοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης "Καὶ — γενήσομαι." Grammaticus Bekkeri p. 327, 13. Ἀγάλματα Ἐκάτης: αἱ κύνες. θύονται γὰρ αὐτῇ. Idem p. 336, 31. Ἀγαλμα Ἐκάτης: τὴν κύναν οὕτως εἰρηκεν Ἀριστοφάνης διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι [θύεσθαι?] τῇ Ἐκάτῃ κύνας, ἣ ὅτι καὶ αὐτὴν κννοκέφαλον πλάττουσιν. Ridet autem Euripidis versum ab Plutarcho servatum de Iside et Osiri p. 379 D. (Fr. 959 D. p. 525 N.) Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύνων ἔσει. Indicavit Porsonus ad Hec. 1255. DIND. "Cf. Hec. 1265 κύνων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα. In quonam vero dramate scripserit nescimus. In deperditis, quorum fragmenta supersunt, nullum reperio in qua Hecubae partes fuerint. Fortasse ad Troades referenda sunt aut ad aliud drama quod cum Troadibus coaluit." (Bakh.)

LXXXVII. LXXXVIII.

(46 D. 65. 66 B.)

658. 659

Eust. p. 1542, 48. Οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει μετ' ὀλίγα λέγει ὅτι τριπέδων ὁ τριδουλος. Nescio an etiam τριπέδων Aristophanes dixerit. Fortasse ex Babylonius. Cf. ad Fr. 80.

* 660

(480 D. 561. 562 B.)

LXXXIX.

Eust. p. 1720, 23. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ παντελῶς ὀλίγος ἰχθύς ἀπὶχθυσ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐδῆλον τὸν μὴ ἐσθιόμενον. καὶ φέρουσιν ἐκεῖνοι χρῆσιν εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ κωμικοῦ (v. Fr. 558.). ἐν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικίων τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται ὅτι ἀπὶχθνες κατὰ τινὰς οἱ μὴ ἐσθιόντες ἰχθύς. καὶ φέρει ἐκεῖνος καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως ταύτην “τοῦνθένδεν (corrigere τοῦνθένδ”) ἀπὶχθυσ βαρβάρους οἰκῆν δοκῶ.” Cf. Anecd. Bekkeri p. 425, 3. Ἀπὶχθυσ (codex ἀπὶχθύς): τοὺς μὴ ἐσθιόμενους ἰχθύς. Ἀριστοφάνης Ὁραις. ubi ἐσθιόμενους veteris librarii vel grammatici ipsius errore pro ἐσθιόντας scriptum esse ex Pollucis notatione apparet VI. 41. Ἀπόσιτος ὁ ἀπεστραμμένος ἀπὸ σιτίων, ὡς ἀπὶχθυσ παρ’ Ἀριστοφάνει ὁ ἰχθύων ἀγευστος. Vitioso illo ἐσθιόμενους deceptus Eustathius significationem finxit quam ἀπὶχθυσ habere nequit, ut notavit L. Dind. in Thes. I. p. 1322., deinde calami, ut videtur, lapsu, ex praecedente τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους ὀρτο, Ἀριστοφάνους χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως scripsit pro Εὐριπίδου χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως, cui quum numeri versus tragici conveniunt, tum favent quae ex illa Euripidis tragoedia servavit Clemens Alex. Strom. VI. 2. p. 739. ed. Potter. de Sellis, ut animadvertit Valck., dicta, quos Homerus ἀνιπτόποδας χαμαιεῖνας vocat, “ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ | εὐδουσι, πηγαῖς δ’ οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.” DIND. “Non possunt haec inter se conciliari nisi statuas grammaticum illum aut sententiam loci Aristophanis non perspexisse, aut scripsisse τοὺς μὴ ἐσθιόντας ἰχθύς, aut denique, quod mihi omnino probabile videtur, poetam utrumque usurpasse: idque firmat Eustathius p. 1720, 23. Versum istum τοῦνθένδ κτλ. ad Horas refero. Puto enim Aristophanem in uno eodemque loco ludicre illud verbum diversa ratione bis usurpasse. Quod autem Eustathius ex Erechtheo affert illum versum, grammatici est error.” (Be.) Ex Euripidea fabula sumpsisse ista verba comicum suspicatur Fritzschius. Parum probabiliter ea ad Horas refert Bergk. Cf. ad Fr. 558. Cf. v. ἀνιχθυσ sine piscibus (Strab.).

XC.

(573 D. 689 B.)

661

Eust. p. 1854, 12. Ἦν δὲ καὶ ἄδδιξ μέτρον τι, φασί, τετραχοῖνικον. Ἀριστοφάνης “Ἀλφρίτων μελάνων ἄδδιχα.” Photius p. 8, 6. et grammaticus Bekkeri p. 342, 26. “Ἀδδιξ: μέτρον τετραχοῖνικόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Etymol. M. p. 16, 53. 17, 46. Corrupte Hesychius, Ἀδδιξις: μέτρον τετραχοῖνης. ἄλφριτων μελάνων] Contra λευκῶν ἀλφριτων mentio fit Pl. 806. Hermipp. II. 389.

XCI.

(496 D. 631 B.)

662

Χωρεῖ ἔπι γραμμὴν λορδός ὡς εἰς ἐμβολήν.

Galen. ad Hippocr. περὶ ἀγμῶν vol. XII. p. 161. ed. Chart. Καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς δὲ τὰ προτεινόμενα τοῦ σώματος ὡς εἰς ἐμβολήν παρεσκευάσθαι λέγεται, καθότι καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐδήλωσεν εἰπὼν “Χωρεῖ — ἐμβολήν.” Ex eadem fabula fortasse ac Fr. 124.

ὡς ἐμβολῇ vulg. Correxīt Dind. ἔπι γραμμὴν] Cf. Ach. 483. πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ’ αὕτη. λορδός] I. e. Curvatus retrorsum. Cf. Hippocr. Fract. 763. Art. 807. et ad Fr. 124. λορδοῦ κιγκλοβάταν θυμόν. Contrarium est κυρτός. Eccl. 10. λορδοῦμένων. δὲ σωμάτων ἐπιστάτην. ὡς εἰς ἐμβολήν] Cf. Eur. Herc. 869. ἀμπνοᾷς δ’ οὐ σωφρονίζει, ταῖρος ὡς ἐς ἐμβολήν. Thuc. II. 89. οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις ὡς χορὴ ἐς ἐμβολήν. et ad Eq. 1407. κάκεινον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην.

XCII.

(134 D. 348 B.)

663

Gellius XIX. 13. repetitus a Frontone p. 346. ed. Mai. Rom. ‘Νάνους enim Graeci vocaverunt brevi atque humili corpore homines, paulum supra terram exstantes, idque ita dixerunt adhibita quadam ratione etymologiae cum sententia vocabuli competente, et, si memoria, inquit (Apollinaris), mihi non labat, scriptum hoc est in comoedia Aristophanis cui nomen est ἀκαλές.’ Fluctuant libri inter ἀκαλές, ἀκαλῆς, ἀκλαιῆς, ἀκλανές. Κώκαλος latere arbitrantur Br. Dind. Aequo jure Ὀλκάδες, Δαίδαλος, Δαναΐδες, Δαιταλῆς, aut Τριφάλῆς reponendum suspiceris. Propert. IV. 9. 13. ‘Nanus et ipse suos breviter concretus in artus.’ Juvenal. Sat. VIII. 32. ‘Nanum cujusdam Atlanta vocamus.’ Ναννοφρεῖς in Pace dixit v. 786.

664

(725 D. 697 B.)

XCIII.

Ἰναβίων ἐκ τῆς νόσου.

Grammaticus in cod. Ven. Harpocratonis apud Bekker. ad p. 35, 21 Ἰναβίων ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσας. Πλάτων Σκευαῖς “Ἰναβίων ἐκ τῆς νόσου.” καὶ Ἀριστοφάνης. Moeris p. 20. (188, 14. ed. Bekk.) Ἰναβίων Ἀττικοί, ὡς Π. Σκευαῖς “Ἰναβίων ἐκ τῆς νόσου.” ἀναβιώσασθαι κοινόν. Quae, ut jam Piersonus perspexit, sic sunt corrigenda, Ἰναβίωναι Ἀττικοί — “Ἰναβίων ἐκ τῆς νόσου.” Ἰναβίωναι igitur Aristophanes quoque dixit, qui optativo ἀναβιοίην, ab librariis in ἀναβιώην corrupto, utitur Ran. 177. DIND. Qu. Ἰναβίωναι ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσασθαι, coll. Moeride p. 20., sed errorem potius grammatico tribuerim. Ad Ran. 177. refert Meinekies Fr. Com. II. 660. V. 71.

665

(729 D. 730 B.)

XCIV.

Grammaticus Hermanni de em. rat. gr. Gr. p. 436. Τὰ εἰς αψ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν φασὲν συστέλλειν τὸ α, λαῖλαψ. ἐν δὲ τοῖς μονοσυλλάβοις τὸ δ ρ α ψ ἐκτείνεται κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει, καὶ τὸ λάψ παρὰ Ταραντίνοις. ἡ δὲ γράψ καὶ φάψ θηλυκῇ γένει συστέλλεται. Cf. v. δραπέτης.

666

(Dub. III. D. 655 B.)

XCV.

Μάτην ἄρα

τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν.

Gregorius Cor. p. 69, 71. ed. Schaefer. Οἱ Ἀττικοί τὸ ἀνύειν ἀνύειν φασὶν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισι “Μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν.” Quae ex Avium vv. 3. 4. detorta videntur, Τί, ὦ πονήρ', ἔνω κάτω πλανύτομεν; | ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφοροῦμένω.” ut idem huic grammatico acciderit quod scholiastae Theocriti in Nubium loco quodam, de quo supra dixi p. 189. DIND. Mihi in nomine fabulae potius errasse videtur grammaticus. Scripserat, ni fallor, comicus μάτην ἄρα | τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν (aut potius ἀνύτομεν). Προάνωτω iegltur Xen. Cyr. IV. 5. 22. διανύτουσι (al. διανύουσι) Mem. II. 4. 7.

XCVI.

(632 D. 764 B.)

667

Harpocratio, *Κράστις*: Δείναρχος ἐν τῇ πρὸς *Λυσικράτην* κρᾶστις ἐστὶν (τινὲς conj. Bo.) ἡ πῦα, ὡς καὶ *Ἀριστοφάνης* Apud alios grammaticos κρᾶστις scribitur. V. Dind. in Thes. IV. 1920. I. q. γρᾶστις (a γράω, Callim. Fr. 200.). Cf. nostrum grass, et verbum to graze, quae affines voces sunt. Sanscr. gras (i. e. vorare). Cf. Arist. H. A. VIII. 8. 1.

XCVII.

(628 D. 757 B.)

668

Harpocratio, *Κελέοντες*: — κυρίως εἰσὶν οἱ ἰστόποδες, ὡς καὶ παρ' *Ἀριστοφάνει* δῆλον τῇ κωμικῇ. Cf. v. κιλλίβαντες Ach. 1122.

XCVIII.

(126 D. 340 B.)

669

Harpocratio, *Πώμαλα*: ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. — πολλὴ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ. *Ἀριστοφάνης* “*Λοιδορί* α τις ἐγένεθ' ὑμῖν; B. *Πώμαλα* | οὐδὲν εἶπον οὐδενί (οὐδ' εἶπεν οὐδεὶς οὐδέν?)”. Cf. ad Fr. 345.

XCIX.

(557 D. 676 B.)

670

Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέεοντο βροτῶν;

Hephaestio p. 48. ed. Gaisf. Τὸ προκελευσματικὸν ἐπ' ἐνίῳ καλούμενον, οἷον τὸ τετράμετρον τὸ *Ἀριστοφάνειον* “*Τίς ὄρεα — βροτῶν;*” “Verba tragica. Ἐπέεοντο Eur. Phoen. 1065. Hel. 1162.” (Bakh. p. 198.) Ἔεοντο est in choro Thesm. 126.

C.

(566 D. 682 B.)

671

Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 7, 11. ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον — παρὰ *Ἀριστοφάνει* ἐν δινοσίλλωνι καὶ ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο. Haec ita Dindorfio videntur esse corrigenda, ἐν *Διολοσίῳ* “*Καὶ κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.*” “Quibus verbis in ficto aliquo oraculo, qualia in Equitibus aliisque fabulis prostant, locus esse potuit. De alia quae cui in mentem veniat conjectura, παρὰ *Ξενοφάνει* ἐν δ' *σίλλων*, dictum in annot. ad scholia Aristoph. p. 465. Sed retinendum videtur nomen Aristophanis, cuius hic est locus simillimus in Eccles. 1050. ἔδοξε ταῖς γυναιξίν, ἣν ἀνὴρ νέος |

νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἢ | τὴν γρατὴν προ-
κρούσῃ πρῶτον· ἦν δὲ μὴ θέλῃ | πρότερον προκρούειν, ἀλλ'
ἐπιθυμῇ τῆς νέας, | ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον |
ἔλκειν ἀνατὶ λαβομένης τοῦ παττάλου." (Dind.) Cf. ad Fr. 6.

672

(567 D. 683 B.)

CI.

Hesychius, Ἰανθα: εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶν ἢ (καὶ
Alberti) Ἀριστοφάνει. Cf. Cramerī Anecd. Par. IV. 84, 18. Nauck.
ad Aristoph. Byz. p. 231. Bergk. Lyr. II. 657. (118.) Bergkio
et Bothio satis dubia videtur haec glossa.

673

(590 D. 707 B.)

CII.

Μέλλει δὲ πέμπειν εἰς ἀφορμὴν τοὺς ὤ - .

Hesychius, Ἀφορμή: ἡ νῦν ἐνθῆκη λεγομένη. Ἀριστοφά-
νης "Μέλλει δὲ πέμπειν τοὺς εἰς ἀφορμὴν." ἢ πρόφασιν,
ἢ αἰτία. "Metri speciem verba illa nanciscentur deleto τοὺς."
(Dind.) Latine fundus, Anglice store. Lys. Fr. II. 2. Dem.
p. 947, 22. Qu. μέλλει δὲ πέμπειν εἰς ἀφορμὴν τοὺς (αὐτ τοῦσδ'
ἀφορμὴν εἰς) ὤ - .

674

(604 D. 725 B.)

CIII.

Hesychius, Δαφνοπώλην τὸν Ἀπόλλω λέγουσιν, ὡς
Ἀριστοφάνης. Apud Syracusanos δαφνίτης dictus fuit: vide
Hesychii interpretes. DIND.

675

(606 D. 729 B.)

CIV.

Hesychius, Δράκαιναν: τὴν μᾶστιγα, τὴν ὑστριχίδα.
δ (f. ὥς) Ἀριστοφάνης.

676

(582 D. 733 B.)

CV.

Hesychius, Ἐμπεδορκεῖν: εὐορκεῖν. παίζει δὲ Ἀριστο-
φάνης παρὰ τὰς πέδας. Cf. Herod. IV. 201. ἵνα ἐμπεδορχέοιεν.
Lys. 233. ταῦτ' ἐμπεδορῶσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί. Confer ψευ-
δορκεῖν (Eccl. 603), εὐορκεῖν, ἐπιορκεῖν, παρορκεῖν (Philostr.).

677

(om. D. 547 B.)

CVI.

Hesychius, Ἐπὶ Φαληγίου: τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν δὲ Ἀριστο-
φάνης (Ἀρίσταρχος codex) ἐπὶ Φαληγίου γεγενῆσθαι, σιώ-

πτων παρὰ τὸν φάληρα' ἐπασχηρία γάρ. Ita enim locum corruptum correxerunt Reisk. et Dind. Haec ad Triphaletem pertinere suspicor. Vide praefationem ejus fabulae.

CVII.

(612 D. 737 B.)

678

Hesychius, Ἐτνήρῃσις: ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ φάναι τὴν σανίδα τὴν ἐτνήρῃσιν εἰπὼν, παρὰ τὸ ἔτνος. Cf. Bekk. Anecd. p. 39, 15. et p. 55, 7. Pro τὴν σανίδα ἀμίδα reposuerit Naekius in Mus. Rhen. a. 1832. et probat Bergk. Latet, ni fallor, aliud quid, fortasse σάθην. Cf. ad Ach. 245. Cum ἐτνήρῃσις confer οἰνήρῃσις, ζωμήρῃσις, ἐπίχῃσις.

CVIII.

(621 D. 750 B.)

679

Hesychius, Ἰπποκλείδης: οὕτω κακοσχόλως (κακοσχόλη cod.) τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Phot. p. 111, 25. Ἰπποκλείδην: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρὰ τὸ ἵππεύειν. Cf. ad Lys. 677. Vesp. 500 sq. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 119.

CIX.

(734 D. 759 B.)

680

Hesychius, Κλύμενος: ἱατρὸς ἀφνῆς, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶ ἀναμεμῖχθαι τῷ Μορσίμῳ διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἱατρὸν εἶναι ἀφνῆ. ἦν δὲ καὶ τραγωδοποιὸς ἀφνῆς ὁ Μόρσιμος.

CX.

(648 D. 783 B.)

681

Hesychius, Μεσαύχενες: Ἀριστοφάνης φησὶ μεσαύχενας νέκρας (μεσαύχενας ἀσκούς?) ἀσώτους· διὰ τοῦ (τὸ cod.) μ γραπτέον μεσαύχενες, ὅτι μέσον αὐχένα αὐτοῦ πεζεῖ παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. τραγωδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξένῳ Σύρῳ (?). ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι (γρ cod.) δεσαύχενες καὶ οὐ καλῶς (δεσαύχενας ἀσκούς, οὐ καλῶς?). Quae Dobraeus in indice Photii p. 736. et in Adv. II. 259. ita corrigit, — μεσαύχενας νέκρας· τοὺς ἀσκούς· διὰ τοῦ μ — ὅτι μέσον τὸν αὐχένα αὐτῶν περιεβάλλοντο [περιεβάλλον τι?] σχοινίον. παρωδεῖ δὲ —. Ita Bothius: Μεσαύχενας — ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκού πιεζεῖ [πιέζει?] ὁ περιβάλλων τὸ σχοινίον. παρατραγωδεῖ δὲ —. "Cum Heckero (Philol. V. 510.) et partim cum Bergkio scribendum ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκού πιέζει ὁ περιεβάλλοντο σχοινίον, vel περιβαλλόμενον τὸ σχοινίον cum Schneidewino in Ephem. Gotting. a. 1844. Nr. 66. p. 659." (Dind.) Hesychius post μέσανυλον,

Μεσαύχενες: οἱ ἀπὸ μέσου τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι. [Idem, *Δεσαύχενες*: ἀσκοί, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεδέσθαι.] Photius p. 259, 13. *Μεσαύχενες*: οἱ ἀσκοί. ἢ *δεσαύχενες*. Ita enim Dobraeus codicis scripturam corrigit οἱ ἀσκοτηδες αὐχένες. Aliam ejusdem loci lectionem secutus videtur Pollux II. 135. *Βυσαύχενας* (*μεσαύχενας* Nauck. prob. Dind.) τοὺς ἀσκούς Ἀριστοφάνης κέκληκεν. *Μεσαύχενας* autem νέκτας Dobraeus Philoxeni phrasin esse putat de suspensis per collum cadaveribus, quam ad utres per jocum transtulisse Aristophanem. DIND. Bergkii Lyr. II. 996: Ἀριστοφάνης φησί — *μεσαύχενας νέκτας, ἀσκούς* — *ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει δ περιεβάλλοντο σχοινίον*. Qui tamen Pollucis lectionem *βυσαύχενας* veram esse arbitratur. *Βυσαύχην* legitur Xenarch. com. III. 614. Contra *μεσαύχενας* Polluci restituerit Nauck. Ita Heckerus: *μεσαύχενας κυνέας* τοὺς ἀσκούς. διὰ τοῦ μ γραπτέον *μεσαύχενας*, *ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει τὸ σχοινίον. παρῳδεῖ δὲ τὰ Φιλοξένου διασύρων*. Analogiae convenire videtur *θησαύχην* potius quam *δεσαύχην*. Sic *στρεψαύχην*, *κλασαύχην*, etc. Confer etiam *γυλιαύχην* Pac. 788.

*682 (Dub. VII D. om. B.) CXI.

Hesychius, *Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς*. Ἀριστοφάνης. Quibus subjungit explicationem pro-verbii. Non satis apparet utrum comicum dicat an grammaticum Aristophanem. DIND. Dicitur haud dubie grammaticus. Cf. ad Fr. 892.

683 (676 D. 818 B.) CXII.

Hesychius, *Σέριφος*: Ἀριστοφάνης τὴν Λακεδαίμονα Σέριφον. Photius p. 506, 24. *Σέριφον*: τὴν Λακεδαίμονα, διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν. καὶ χρησμός αὐτοῖς ἐξέπεσεν. "Vaticinii cujusdam sermonem secutus videtur Aristophanes Lacedaemonem appellatione Seriphum." (Be.) Exigua sane insula et ignobilis fuit Seriphus. Cf. Ach. 541—542. Juvenal. Sat. X. 170. 'Gyarae clausus scopulis parvaque Seripho.' VI. 564. 'parva — Seripho.'

684 (271 D. 708 B.) CXIII.

Macrobius Saturnal. III. 8. 'Apud Calvum Aterianus affirmat legendum "Pollentemque deum Venerem," non deam.

Signum etiam eius est Cypri barbatum corpore et (vulgo sed) veste muliebri cum sceptro ac natura virili, et putant eandem marem ac feminam esse. Aristophanes eam Ἀφροδίτον appellat.' Servius ad Virgilium Aen. II. 632. 'Est etiam in Cypro simulacrum barbatae Veneris, corpore et veste muliebri, cum sceptro et natura virili, quod Ἀφροδίτον [l. Ἀφρόδιτος aut Ἀφροδίτον cum Both.] vocabatur.' Hesychius, Ἀφροδίτος: Θεόφραστος μὲν τὸν Ἐρμαφροδίτον φησιν, ὃ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφώς Παίων εἰς (ὡς Kust.) ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίζουσαν ἐν Κύπρῳ λέγει. Bekkeri Anecd. p. 472, 24. Ἀφρόδιτος: ὃ Ἐρμαφροδίτος. παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὁρθάνης [Plat. com. II. 674.], Πρίαπος. DIND.

CXIV. (705 D. 854 B.) 685

Moeris p. 419. Φίλαξ: Ἀριστοφάνης. ψιλὸς καὶ λεῖος Ἕλληνας. (Unde Thomas M. p. 403, 8. Φίλαξ ποιηταὶ ὡς Ἀριστοφάνης.) Hesychius, Φίλακα: ψιλὸν, λεῖον. Φίλακα ergo dixisse videtur comicus.

CXV. (723 D. 629 B.) 686

Σὺ δ' ὁμέστιος θεοῖς; πόθεν;

Moschopolus apud Ritschel. ad Thom. M. p. 274, 16. Πόθεν — ποτὲ δὲ σημαίνει τὸ οὐδαμῶς, ὡς τὸ Ἀριστοφάνους, "Σὺ δ' — πόθεν;" Post θεοῖς notam interrogationis posui. Cf. Fr. 656. πόθεν δ' ἐγὼ σοι ξυγγενής, ὦ φαρμακί; πόθεν;] Minime. Cf. Ran. 1455. Vesp. 1145. Eccl. 389. 976.

CXVI. (572 D. 688 B.) 687

Photius p. 7, 20. Ἀγῶνα: τὴν συναγωγὴν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

CXVII. (574 D. 690 B.) 688

Photius p. 9, 21. Ἀδηφάγοι: ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης.

CXVIII. (613 D. 738 B.) 689

Photius p. 30, 6. Εὐῆλος (εὔηλος cod.): εὐήλιος. Ἀριστοφάνης. In Ranis v. 241. legitur εὐηλίους. Cf. vv. πρόσειλος et ἄειλος. Aesch. Prom. 451. δόμονος προσείλους. Aesch. Fr. 419. ἄειλα πεδιά.

690

(580 D. 742 B.)

CXIX.

Photius p. 72, 21. Ἡ ποθεν: ἀμόθεν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Recte Ruhnken. ad Timaeum p. 26. corrigit errorem grammatici reposito Ἀμόθεν: ποθέν, ut apud Suidam est, quam omissa Aristophanis mentione. Glossa est HomERICA ex Od. I. 10. ubi ἀμόθεν per ποθέν explicant scholiastae et λέξιν τῶν Ἀττικῶν esse dicunt. Itaque nihil caussae est cur Ἀριστοφάνης non comicus intelligatur, sed grammaticus, quod voluit Nauckius de Aristoph. Byz. p. 231. DIND. I. e. ὁπόθεν θέλεις, alicunde. V. Bekk. Anecd. p. 387, 17. Cf. ad Fr. 886.

*691

(624 D. 753 B.)

CXX.

Photius p. 129, 15. Κάνδυτος: σκευασία ὀψοποιικὴ μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος. ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. οὕτως Ἀριστοφάνης. Aristophanes grammaticus dicitur, ni fallor. Quare hoc fragmentum omisit Dind. in ed. ult. Respicitur fortasse ad Pacis v. 123. ubi schol: Δημήτριος ὁ Ζηροδότειος μεταγράφει κάνδυλον (sc. pro κόνδυλον).

κάνδυτος] κάνδυλος Dind., coll. Hesych. T. II. p. 135. Κάνδυλος: διὰ ἐλαίου καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδάδιμον. Quae emendavit Porsonus ad Phot. p. 688. Cf. Evangel. IV. 572. κάνδυλον φά τ', ἀμύλιον. Men. IV. 222. οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν. et ad Pac. 258. μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλεν ἐς τὸν κόνδυλον (pro κάνδυλον); Fritzsche. Ran. p. 89. Vox κάνδαυλος legitur Nicostr. III. 284. Alex. III. 462. bis. Philem. IV. 18. Men. IV. 206.

692

(629 D. 758 B.)

CXXI.

Photius p. 168, 12. Κλέος: τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης.

693

(630 D. 760 B.)

CXXII.

Photius p. 173, 7. Κνημίαι (codex κνημία): τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα. καὶ πληγαὶ ἐν κνήμας. καὶ τὸ κνημιοπαχὲς (corrigere κνημοπαχὲς cum Lobeck. ad Phryn. p. 535.) ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης. Hesychius, Κνημίαι: — καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, ὅπου ἐστὶν ἐπίκλιντρον. DIND. Fort. κνημοπαγές: analogiae enim repugnare videtur κνημοπαχὲς. Παχυσκελὴς ἀλετρὶς dixit comicus anonymus ap. Plut. Mor. II. 1101 F.

CXXIII.

(322 D. 336 B.)

*694

Photius p. 192, 14. Κυσολάκων ὁ Κλεινίου· κτλ. Cf. ad Fr. 327.

CXXIV.

(635 D. 768 B.)

695

Photius p. 198, 11. Κωπαῖοι: σφῆρες. οὕτως Ἀριστοφάνης. Sensus metaphorico hoc videtur dictum. Cf. ad Ach. 231. ἐπίκωπος. et Vesp. 430.

CXXV.

(636 D. 769 B.)

696

Photius p. 211, 21. Λεγωνῆσαι: ἀντὶ τοῦ παῖσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης. "Aliquid lucis huic glossae affert glossa Hesychii Λετωνῆσαι: ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχύων. An scribendum sit λαγονῖσαι, ut πυγίζειν dicitur et τὰς λαγόνas σποδεῖν ab Aristophane ipso, in medio relinquo." L. Dind. in Thes. vol. V. p. 155. DIND. Verum omnino videtur λαγονῖσαι, quod et ipse conjeceram. Cf. Ran. 662. τὰς λαγόνas σπόδει. 1095. παῖου·σ' αὐτοῦ | γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνas, πυγὴν | ὁ δὲ τυπτόμενος — ἔφρευγε. Olim legendum suspicabar λεγῶσαι, quod per ποικίλαι explicat Hesychius. Cf. Vesp. 1296. ἐγὼ δ' ἀπόλωλα σιζόμενος βακτηρίᾳ. Ran. 1511. σιζας αὐτοῦς καὶ ξυμποδίσας. Av. 760. εἰ δὲ τυγχάνει τις ἡμῶν δραπέτης ἐστιγμένος. Hinc στιγματίας Lys. 331. Non minus monstrosus visus fuisset Cratini istud τελενικῖσαι (II. 139.), nisi derivatio vocis a grammaticis explicata esset.

CXXVI.

(642 D. 776 B.)

697

Photius p. 231, 11. Λουτριδες: δύο κόραι περὶ τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντριδες. οὕτως Ἀριστοφάνης. Posterius tantum vocabulum usurpasse videtur comicus.

CXXVII.

(644 D. 778 B.)

698

Photius p. 240, 5. Μαγίδες: μάζαι. καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Cf. Hesych. h. v. Pollux VI. 64. ἡ δὲ μάκρα καὶ μαγὶς ἐκαλεῖτο καὶ σιάφῃ. VI. 83 VII. 22. X. 81, 102. "Fortasse dictum in Daetalensibus. V. Fr. 239." (Be.) Ad grammaticum cognominem utrumque refert Nauck. ad Aristoph. Byz. p. 206 — 207.

699 (645 D. 779 B.) CXXVIII.

Photius p. 241, 8. *Μάθος*: λέγουσι τὴν μάθησιν. οὕτως *Ἀριστοφάνης*. I. q. *μάθημα*. Cf. Aesch. Ag. 170. τῷ πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. Confer κῶος (Fr. 753), βλέπος (Nub. 1176.), δέρος, ῥέος, δέος, κλέπος.

700 (646 D. 780 B.) CXXIX.

Photius p. 244, 13. *Μαλθακόν*: ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν (ἀγρόν?). οὕτως *Ἀριστοφάνης*.

701 (647 D. 781 B.) CXXX.

Photius p. 246, 4. *Μάνην*: τὴν *μανίαν*. λέγουσι δὲ καὶ *μαναν* (*μανήν*?). *Ἀριστοφάνης*. Ita Nauckius: *Μάμμην*: τὴν *μαμμίαν*. λέγουσι δὲ καὶ *μάμμαν*. *Ἀριστοφάνης*. V. Nauck. ad Aristoph. Byz. p. 157. Sic ἡ ῥήτωρ Fr. 715.

702 (Dub. IX. D. 782 B.) CXXXI.

Photius p. 255, 5. *Μελαναίων*: τοῦ πλοίου τὸ πεπιτωμένον, τὸ ἔναλον. *Ἀριστοφάνης*. Dobraeus, "Vide an legendum μελαινάων νηῶν: τῶν πλοίων τῶν πεπιτωμένων, ut sit Aristophanis grammatici expositio phraseos Homericæ." Bergkiius μελανεῶν conjicit, ut ποδεῶν, περιγορεῶν, etc. Quod parum placet. Bothius μέλαν νεῶν. Sic certe μέλαν δρυὸς apud Hesychium. Corrigendum, ni fallor, μελανίαν aut μελανία. Eust. p. 1562. Ἐπηλῆς: ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία.

703 (515 D. 619 B.) CXXXII.

Τὴν φάρυγα μηλώσας δὴ ἐξεμέσει δροχμάς.

Photius p. 266, 16. et Suidas, *Μηλώσαι*: τὸ καθεῖναι τι εἰς βάρους. καὶ τὴν φάρυγα μηλώσαι, τὸ διαχρῖσαι (διαχρῆσαι Photius) τῷ δακτύλῳ. *Ἀριστοφάνης* "Τὴν φάρυγα — μόνας."

τὴν φάρυγα Phot. τὴν φάρυγα Suid. (cod. A.) Pors. Dind. Cf. Telecl. II. 362. ὁπαὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν (I. τὴν) φάρυγ' εἰσπέτοντο. Cratin. II. 167. ἐφθάρη μαρλῆς τὴν φάρυγα πλέον ἔχων. 119. Ἵλισσός ἐν τῇ φάρυγι. Pher. II. 281. ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα. Henioch. III. 560. Eur. Cycl. 410. ἀνέπεσε φάρυγος αἰθέρ' ἑξανεῖς βαρύν. Theocr.

XXIV. 28. *δραξάμενος φάρυγος.* *μηλώσαι* Phot. et Suid. *μηλῶν* Pors Dind. *μηλώσας* recte Kuster. *δύο δραχμάς ἔξεις μόνας* Phot. Suid. vulg. Corrigendum *δύ' ἐξεμέσεις* (aut *ἐξεμέσει*) *δραχμάς.* Nimirum *ἐξεμέσεις* in *ἔξει μόνας* corruptum fuit, postea metri fulciendi gratia transpositio facta est. Confer similem locum Eq. 1147. *ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμῆν ἄττ' ἂν κεκλόφωσί μου κημὸν καταμηλῶν.* Ach. 6. *ἡδ' ἄνθ' ἰδὼν | τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσε.*

CXXXIII.

(650 D. 785 B.)

704

Photius p. 280, 3. *Μύξαν:* *αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὕγρον. οὕτως Ἀριστοφάνης.*

CXXXIV.

(658 D. 797 B.)

705

Photius p. 308, 23. *Ξειρίς* (*ξειρης* cod.): *φνιτὸν ἀρωματικόν. Ἀριστοφάνης.* Hesychius, *Ξειρίς:* *ἀρωματικόν τι φνιτόν.* ubi v. annot. et L. Dind. in Thes. V. 1920. Contractum forsan ex *ξέω* et *ἴρις* (*ξε-ιρίς*). Occurrunt etiam formae *ξερίς* et *ξηρίς*. Sed corrigendum videtur *ξυρίς* (cf. *ἀναξυρίς* et *ξιρίς*). V. Diosc. IV. 22. Formatum a *ξυρὸν*, ut *ξιρίς* a *ξίφος*. Est autem iris foetidissima Linnaei. V. Billerbeck. Flor. class. p. 14. Inter fragmenta recipi et hoc vetat Engerus. Aliter sentit Bernhardt ad Eratosth. p. 207.

CXXXV.

(659 D. 799 B.)

706

Photius p. 330, 12. *Καὶ τὸ ἱερὸν Ὀλυμπίειον* (*Ὀλίμπιον* cod.) *πεντασυλλάβως ὡς Ἀσκληπίειον* (*Ἀσκληπιεῖον* cod.). *Ἀριστοφάνης.* Confer *Ἐκάτειον, Λύκειον, Ποσειδεῖον* (*Ποσειδῆϊον* Herod. VIII. 126.), *Θησεῖον* (*Θησέ-ειον*). *Ὀλυμπιεῖον* est Paus. I. 40. 40. I. 41. 1. II. 7. 3. VII. 2. 9. *Ἀσκληπιεῖον* II. 10. 4. *Ποσειδῖον* (sic) II. 34. 9. *Ἡφαιστεῖον* Dem. p. 898, 6.

CXXXVI.

(660 D. 800 B.)

707

Photius p. 339, 15. et Suidas, *Ὀνυχίζετται:* *ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης.* Phrynichus Bekkeri p. 55, 9. *Ὀνυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν:* *τὸ περὶ τι ἀκριβολογεῖσθαι. Ἀπονυχίζειν* legitur Eq. 709.

CXXXVII.

(Dub. IV. D. 654 B.)

708

Photius p. 342, 8. *Ὁ πίττομαι:* *οὐ πείθομαι. καὶ τοῦτο Βοιωτίον. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις.* Nihil Boeotici in

Ecclesiazusis est Codicis scripturam *δπλίττομαι* tacite emendavit Alberti ad Hesychii glossam, Ὁ *πίττομαι*: οὐ *πείθομαι*. *Βουωτοί*. Quum neque ὁ pro οὐ neque *πίττομαι* pro *πείθομαι* Boeoticum sit, suspicor in nomine fabulae et in lectione errasse grammaticum, scripsisse autem nostrum in alia aliqua fabula *δπλίττομαι*, Boeotice pro *δπλίζομαι* dictum. Nisi forte ὁ *πίττομαι* pro οὐ *πείθομαι* dixerat apud nostrum barbarus aliquis qualis est lictor ille Scythia in Thesmophoriazusis. Nescio an respiciatur ad Boeoti verba in Ach. 868. *ἐξόπισθ' ἐμὸν*, quod *ἐξόπιστά* (aut *ἐξόπιστά*) *μὸν* olim scriptum esset. Cf. 860. *ἴττω* Ἡρακλῆς. Cf. Nub. 207. *τί σὺ λέγεις*; οὐ *πείθομαι*. et v. Ahrens Aeol. p. 176. Dor. p. 517.

709 (661 D. 891 B.) CXXXVIII.

Photius p. 349, 3. Ὅρογνίας *λέγουσιν*, οὐχὶ *ὀργνίας*. *Ἀριστοφάνης*. Cf. Av. 1131. *ἐκατοντορόγνιον* (*ἐκατοντόργνιον* aut *ἐκατονταόργνιον* libri). Pind. P. IV. 406.

710 (662 D. 802 B.) CXXXIX.

Photius p. 356, 8. *Οὐδαμᾶ*: οὐδέποτε. *Ἀριστοφάνης*. *Οὐδαμᾶ* corrigit Dind. Cf. ad Eccl. 561. Th. 1162. Nusquam alibi, ni fallor, occurrit *οὐδαμᾶ* apud comicos. *Μηδαμᾶ* legitur Th. 1162. *μηδαμῇ* Lys. 733. *οὐδαμῇ* Telecl. II. 367. Utroque saepius usi sunt tragici, ut monuit Dind. Aliter sentit Jacobi.

711 (666 D. 369 B.) CXL.

Photius p. 377, 25. *Πανός*: *δέσμη κληματίδων*. οἱ δὲ νεώτεροι *Ἀττικοὶ φανόν*. *Ἀριστοφάνης*. Hinc Lysistr. v. 308., ubi τὸν *φανόν* in libris et apud scholiastam legitur, *πανόν* restitui potest. Phrynichus Bekkeri p. 50, 27. *Φανός* δὲ *φάκελός τινων συνδεδεμένος καὶ ἡμμένος*, ὃ καὶ διὰ τοῦ π. *Πανός* ex Euripide memorat Pollux X. 117. Videntur igitur veteres Attici *πανός*, recentiores, ut Menander, *φανός* dixisse: v. quae collegi in Thes. vol. VIII. p. 629. DIND. Pollucis verba sunt *πανός μέντοι καὶ φανός ἢ λαμπάς*, ὥς ὅταν φῇ ἐν τῇ *Ἀλκμήνῃ* *Εὐριπίδης* (Fr. 91)· *Πόθεν δὲ πένκης πανόν ἐξηύρες λαβεῖν*; Cf. ad

Fr. 370. Fallitur, opinor. Cf. Lys. 308. τὸν φανόν — ἔψαντες.
Aesch. Ag. 284. φανόν (πανόν Athen.). Spectant haec, opinor, ad Lemnias fabulam.

CXLI.

(516 D. 620 B.)

712

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ξυλλαβεῖν ἐπίσχομαι.

Photius p. 460, 3. et Suidas, Πρόσισχε: τὸ πρόσχε. —
οὕτως δὲ καὶ ἐπίσχομαι τὸ ἐπισχνοῦμαι οἱ τε τραγικοὶ καὶ
Ἀριστοφάνης "Τὸ πρᾶγμα — ἐπίσχομαι."
τοῦτο] τοῦτω Bo. Fort. τοῦτί. ξυλλαβεῖν] συλλαβεῖν vulg.

CXLII.

(670 D. 809 B.)

713

Photius p. 463, 21. Προσχίσματα: εἶδος ἐποδήματος.
Ἀριστοφάνης. Hesychius, προσχίσματα: εἶδος ἐποδήματος,
ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἐμπροσθεν.

CXLIII.

(672 D. 814 B.)

714

Photius p. 478, 1. Πυτίνη: πλεκτηὶ λάγνυος. Ἀριστοφάνης.

CXLIV.

(673 D. 815 B.)

715

Photius p. 486, 24. Ῥήτορα: καὶ τὴν γυναικα. Ἀριστο-
φάνης. Similiter τῆς γραμματέως dixit Thesm. 432. ἡ στρα-
τηγὸς Eccl. 491. 500. et ἡ μάνης (pro ἡ μανία) Fr. 700.

CXLV.

(675 D. 817 B.)

716

Photius p. 503, 19. et grammaticus Bachm. I. p. 362, 31.
Σεῖν: τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ἐπὶ τῶν τροφῶν, διὰ αὐτὰ
βούλονται οὐρῆσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Simile est βρῆν in
Nub. 1382. et κακῶν ibid. 1390.

CXLVI.

(677 D. 819 B.)

717

Photius p. 518, 2. Σκελετεύεσθαι: ξηραίνεσθαι. Ἀρι-
στοφάνης.

CXLVII.

(678 D. 820 B.)

718

Photius p. 520, 12. et grammaticus Bachm. I. p. 366, 10.
Σκιμβάζειν: χωλεῖν. καὶ ἀσκωλίζειν (qu. ἀσκωλίαζειν, ut
in Pl. 1129.) τὸ αὐτὸ τοῦτο. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius,

Σκιμβάζει· χωλεύει. Unde σκιμβάζει dixisse Aristophanem suspicari licet. Idem Σκιμβός· χωλός. Σκιμβασμός· φιλήματος είδος. Cf. v. λογγάζειν Fr. 741. Utrum σκιμβάζειν an άσκιωλίζειν (?) dixerit comicus incertum est. Pertinere hoc fragmentum suspicor ad Ανάγνωρον fabulam.

719 (679 D. 821 B.) CXLVIII.

Photius p. 524, 5. Σκοπὴν καὶ σκοπιᾶν λέγουσι, καὶ σκοπᾶν Ἀριστοφάνης. Aut σκοπεῖν καὶ σκοπιᾶν aut, quod probabilius, σκοπὴν καὶ σκοπιᾶν scribendum esse monet L. Dind. in Thes. vol. 7. p. 430. Suspectum vero est σκοπᾶν. DIND.

720 (359 D. 403 B.) CXLIX.

Photius p. 529, 23. Σπατάγγαι: ἰχθύες τινές· οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἔχινους. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius, Σπατάγγαι: οἱ μεγάλοι ἔχῃνοι, οἱ θαλάσσιοι. Cf. ad Fr. 400. σπατάγγην. Ad alium comici locum spectant Photii et Hesychii glossae.

721 (681 D. 823 B.) CL.

Photius p. 532, 16. Σπυρθίζειν: τὸ ἀνασπυρτᾶν, ἀπὸ τῶν ὄνων. οὕτως Ἀριστοφάνης. Cf. Hesych. T. II. p. 1252. Nescio an affinis vox sit nostra spurt.

722 (683 D. 825 B.) CLI.

Photius p. 535, 5. Στάσις: οὐχ ἡ φιλονεικία ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες. καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκῶτα σπέρματα (adde οὕτως?). οὕτως Ἀριστοφάνης. Mira interpretatio, de qua dixit L. Dind. in Thes. vol. VII. p. 663. DIND. Cf. Eq. 526.

723 CLII.

Photius p. 557, 7. Συρβάβνττα (acc. om. cod.): καὶ τὸν τάραχον τύρβη· ὥς (οὕτως Porson.) Ἀριστοφάνης. Quam glossam ad nostrum refert Dobraeus. Respicit Photius, ni fallor, ad Pac. 1007. τυρβάζεσθαι.

*724 (om. D. 829 B.) CLIII.

Photius p. 567, 17. Τάλιδος: τῆς μελλογάμου. οὕτως Ἀριστοφάνης (Σοφοκλῆς recte Mein.). V. Ant. 629. Cogitabat

fortasse grammaticus de voce *πλάτις* uxor, quae legitur Ach. 132.

CLIV. (687 D. 831 B.) 725

Photius p. 572, 4. et grammaticus Bachm. p. 382, 20. *Τάχας*: τοὺς καταστοχασμοὺς, παρὰ τὸ τάχα. οὕτως Ἀριστοφάνης. "Dixerat aliquis ad taedium usque *τάχα*, quem risit poeta." (Be.) Cf. Fr. 535, 5. Similiter ludit in voce *τίζειν* Fr. 724. Cf. Nauck. in Philol. I. 353 not.

CLV. (689 D. 835 B.) 726

Photius p. 588, 13. *Τίζειν*: τί λέγειν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Fortasse ad Avium v. 23. pertinet, ἢ δ' (nam ita corrigendum) ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι; Satis aliunde notum est cognatum verbum *τιτίζειν*. DIND. In Avium loco correxerim τί δ' ἡ κορώνη; τῆς ὁδοῦ τί λέγει πέρι; Bergkio de eo dictum hoc videtur qui semper τί interrogaret. Cf. vv. *πατερίζειν*, *παππίζειν*, *ἀδελφίζειν*, *Βακίζειν*, *Μεγαρίζειν*, etc. Similiter ludit in verbo *πρίειν* (quasi *πρίω λέγειν*) Ach. 36. Cf. ad Fr. 723. et 535, 5.

CLVI. (690 D. 836 B.) 727

Photius p. 589, 1. *Τικτικόν*: τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον. Ἀριστοφάνης. Cf. v. *ὠκυτόμον*. Fortasse ad Triphaletem hoc pertinet. Cf. Fr. 546.

CLVII. (691 D. 837 B.) 728

Photius p. 598, 4. *Τραγωδεῖν*: χορεύειν. Ἀριστοφάνης. Cf. Mein. Fr. Com. I. 149.

CLVIII. (694 D. 840 B.) 729

Photius p. 607, 23. *Τροχίμαλλον*: σωρὸς λίθου (λίθων?). οὕτως Ἀριστοφάνης. Idem p. 607, 26. *Τρόχμαλος*: ἡ ἐκ λίθων στρογγύλων αἵμασις· ἡ περιωκοδομημένη τοῖς χωρίοις. Hesychius, *Τρόχμαλος*: τὸ πλῆθος τῶν λίθων, καὶ τὸν σωρὸν. Legitur *τρόχμαλος* apud Theóphr. et τὰ *τρόχμαλα* (a heap of rolled stones) apud Nicand. Ther. 143. Cf. Lyc. 1064. Quam formam et hic nescio an restitui oporteat. Conferri nequaquam debet vox *στρεψίμαλλος* Fr. 869.

*730

(478 D. 841 B.)

CLIX.

Photius p. 616, 14. et Etym. M. p. 775, 5. *Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὑγν.* Ubi tamen probabiliter *Ἀπολλοφάνης* corrigit Meinekius (Quaest. Scen. II. p. 73.), coll. Hesychio in *Θεοὶ ξενικοὶ* — *οὗς καταλέγει Ἀπολλοφάνης Κρησί.* Ita etiam Dind. De Apollophane dubitat Fritzschi ad Ran. p. 188. "Ὑγς cognomen Bacchi, de quo v. Suid. h. v. Plutarch. de Iside et Osir. c. 38. Hederich. Lex. mythol. p. 1300.

731

(701 D. 849 B.)

CLX.

Photius p. 651, 4. *Φλεήσιον (?)*: τὸ *Φλιάσιον πεδίον. Ἀριστοφάνης.* Consentit Etymol. M. p. 796, 4., sed omittit nomen Aristophanis. Sequitur apud Photium, *Φληναφᾶ: φλναρεῖ.* "Quum *Ἀριστοφάνης* omittat Etymol. M., fortasse transponendum et legendum ex Nub. 1477. *Φληνάφα: φλνάρει. Ἀριστοφάνης.*" (Dobraeus in indice Photii p. 735.) DIND. Suspectum *Φλεήσιον*. Qu. *Φλεάσιον* aut *Φλιάσιον*. Antiph. III. 138. *Φλιάσιος οἶνος.*

732

(706 D. 855 B.)

CLXI.

Photius p. 655, 12. *Ψο: ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικοῦ λεξειδίου (ἀπόκομμα Ἀντι-κοῦ λεξειδίου Bernhardy. ἀποκομματικὸν λεξειδίον recte Dobr. Bergk. ed. min. Λεξειδίον [al. λεξίδιον in mss.] occurrit apud Epictet. Clem. Alex. etc. fort. ἀπόκομμά του λεξειδίου, aut ἀποκομμάτιον λεξειδίου)· ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης. Πλέω γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθον· Αἰσχύλος Θεωροῖς.* "Lege *Πλέω γράσου τε καὶ ψόθον· οἶον, καὶ ῥύπου· Αἰσχύλος Θεωροῖς.* et intellige quasi statim post *ψο* sequeretur *Αἰσχύλος.*" (Dobr. in indice p. 735.) Recte Dobraeus Aeschilo verba illa tribuere videtur, de quibus nunc non amplius quaeram. Ex Theognosto Bekkerus in Anecdotis p. 1432. haec protulit "*Ψοθιοῖς· ὁ ἀνάθατος et ψοθῶα [ψοθῶα?]· ἢ ψῶρα.*" Usus vocabuli *γράφου* rejici ait Antiatticista p. 87, 20. DIND. V. Dind. ad Aesch. Fr. 76. Nauckius (Trag. Fr. p. 20.) de Aeschilo assentitur Dobraeo, Aristophanem scripsisse suspicans "*πλέω ψοθοίου καὶ γράσου*" καὶ

“*ῥύπου τε καὶ ψόθου.*” Aeschilo Dindorfius hunc versum vindicat, *πλέω γράσου γε καὶ ψοθοῖον καὶ ῥύπου.* De v. *ψόθοιος* v. Crameri Anecd. Ox. II. 53, 28. Qu. “*Πλέω (πλέως aut πλέω?) γράσου τε καὶ ψόθου (aut πλέω γράσου ψοθοῖον).*” καὶ “*Ῥύπου τε καὶ ψόθου.*” Ut utrumque Aristophanis sit, et *ψό* tantum dixerit Aeschylus. Substantiva *ψοθούκη* et *ψοθῶα* memorat Arcadius. Bergkii conjicit *πλέω γράσου τε καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου*, ut hic Aristophanis sit versus, Aeschylus autem istud *ψό* dixerit. Idem conjicit “*Πλέω γράσου τε καὶ ψοθοιοί.*” “*Καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου πλέων.*”, ut alterum Aeschyli, alterum Aristophanis sit. Hesychii glossae sunt *ψοθόν* (μέλαν), *ψοθῶα* (ψώρα). De vocula *ψο* (*ψω*) v. Keil. Vindic. onom. p. 10. Cf. *γρῦ*, *φνει* (Fr. 647.), *δῶ*, *κρῖ*, etc. Cum voce *γράφος* confer nostrum grease.

CLXII.

(697 D. 844 B.)

733

Photius p. 617, 20. “*Υλην: τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος. οὕτως Ἀριστοφάνης.*” Recte Lobeck. ad Phryn. p. 73. corrigit *ἰλόν.* (Dind.) V. Lud. Dind. in Thes. vol. III. p. 249.

CLXIII.

(577 D. 694 B.)

734

Phrynichus Bekkeri p. 6, 2. *Ἀκύμων θάλασσα: Εὐριπίδης* (Andr. 155.) *ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τέθεικεν, ὥσανεὶ ἀγόνου (ἄγονος?). ὥσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης.*

CLXIV.

(588 D. 705 B.)

735

Phrynichus Bekkeri p. 10, 9. *Ἀσπάλαθος: ἀκανθώδες φυτόν. Κλέανδρος θηλυκῶς, Ἀριστοφάνης (Μένανδρος Mein. Hist. Com. p. 489.) ἀρσενικῶς. Est spartium villosum. V. Dioscor. I. 19. Billerbeck. Flor. Class. p. 179.*

CLXV.

(589 D. 706 B.)

736

Phrynichus Bekkeri p. 13, 19. *Ἀΰεσθαι πῦρ καὶ ἐναΰεσθαι: Ἀριστοφάνης αὐόμενος, Κρατῖνος ἐναΰεσθαι. Dixit ergo Aristophanes πῦρ αὐόμενος (αὐ.?), ut Cratinus πῦρ ἐναΰεσθαι. Cf. Hom. Od. ε. 490. ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι*

(sc. πῦρ). Ἐναίνειν πῦρ τινι (accendere ignem alicui) est Herod. VII. 231. Xen. Mem. II. 2. 12. Dinarch. 106, 12. Soph. Oed. R. 235. Ἐναέσθαι πῦρ (accendere sibi ipsi ignem) Lucian. Tim. 6. Plut. Num. 9. Ἐνασις Plut. Cim. 10 ἔνασμα Polyb. IX. 28. 8. Plut. Flam. 11. Cf. v. ἀφάνω.

737

(591 D. 709 B.)

CLXVI.

Phrynichus Bekkeri p. 13, 28. Ἀψευδοῦντες: Ἀριστοφάνης. Ἀψευδεῖν legitur etiam Plat. Theaet. p. 199 B. Dem. c. Lept. p. 459. etc. Formatum ut ἀφειδεῖν. Ἀψευστεῖν est apud Polyb. VII. 8.

738

(663 D. 803 B.)

CLXVII.

Phrynichus Bekkeri p. 18, 23. Αἱ τῶν γυναικῶν παγίδες: τοὺς κόσμους καὶ τὰς ἐσθῆτας αἷς χρῶνται αἱ γυναῖκες καλλωπιζόμεναι παγίδας εἶπεν Ἀριστοφάνης. Multa hujusmodi in altera Thesmophoriazuserum editione memorata fuisse monet Dind. Cf. Amph. com. III. 310. ἑτέrais τε τοιαῦταισι παγίσι τοῦ βίου. Ad Thesm. II. probabiliter haec referunt Dind. et Bergk. V. Fr. 330.

*739

(505 a. D. om. B.)

CLXVIII.

Phrynichus Bekkeri p. 23, 15. Ἀκρατίσασθαι: τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης “Ἀκρατιοῦμαι μικρόν.” Recte Ἀριστομένης corrigunt Dind. et Fritzsche. ad Thesm. p. 602. V. Aristom. II. 734.

740

(601 D. 719 B.)

CLXIX.

Phrynichus Bekkeri p. 31, 27. Γαλῆν καταπέπτωκεν (καταπέπτωκεν cod.): Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τινος νέου μὴ δυναμένου φθέγξασθαι. χρήσαιο δ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐπὶ παντὸς τοῦ μὴ (addit. Bekker. μὴ Bo.) φθεγγομένου.

741

(605 D. 728 B.)

CLXX.

Phrynichus Bekkeri p. 35, 30. Διετησίως· ἀντὶ τοῦ διέτους, οἷον καθ' ἕκαστον ἔτος. Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Θυσίαις διετησίως legitur Thuc. II. 38.

CLXXI.

(620 D. 748 B.)

742

Phrynichus Bekkeri p. 43. 44. Ἴξοι: ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ φειδωλῶν. καὶ ἔοικε παρὰ τὸν ἰξὸν γεγενῆσθαι τοῦνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλίσχρος ἐστί. λέγει δ' Ἀριστοφάνης οὕτως "Ἴξοι ἑυποκόνδυλοι." ὅπερ σημαίνει καὶ αὐτὸ τοὺς γλίσχρους καὶ διὰ τὴν φειδωλίαν μῆτε λουομένους μῆτε νιζομένους. Illata haec sunt in Moeridis librum p. 201. ubi v. Pierzon. DIND. Qui ἰξορποκόνδυλοι corrigit. Cf. Plat. com. II. 656. ἑυποκόνδυλον, ἔλκετρίβωνα. Confer v. κυμνοπριστοκαρδαμογλίφος Vesp. 1357.

CLXXII.

(631 D. 761 B.)

743

Phrynichus Bekkeri p. 47, 7. Κοινοθύλακεῖν: τὸ ἐν ὁδῷ κοινωνεῖν σιτίων καὶ τραπέζης καὶ καταγωγῆς καὶ τῶν τοιῶνδε. Ἀριστοφάνης. Anglice to have a common purse.

CLXXIII.

(641 D. 775 B.)

744

Phrynichus Bekkeri p. 50. 51. Λογγάζειν: τὸ διαδιδράσκειν τὸ ἔργον, προφασιζόμενόν τινα πρόφασιν. καὶ τοῦτο Ἀριστοφάνης [Ἀντιφάνης?] τίθεισιν ἐπὶ ἵππων προσποιούμενος (προσποιουμένων?) χωλεύειν. Vide de hoc vocabulo, quod alii λαγγάζειν scribunt, Hesychii interpretes T. II. p. 407. Antiatticista p. 106, 5. Λαγγάζει: ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωσιν. Ἀντιφάνης Ἀντιερῶση. DIND. Anglice to limp, to halt. Cognatum fortasse nostrum to lag. Cf. Fr. 718. σκιμβάζειν. Ex eadem fabula Ἀναγύρω fortasse ambo petita. Antiphanis fortasse fragmentum, non Aristophanis. Eorum nomina non raro confusa sunt in libris.

CLXXIV.

(330 D. 359 B.)

745

Phrynichus Bekkeri p. 52, 19. Νεαλές: παρὰ τὸ ἀλές, δ σημαίνει τὸ ἀθρόον, τὸ νεωστὶ γεγενημένον (?) καὶ συννηγμένον (συλλελεγμένον aut συννηγμένον?) τὸ γὰρ συνελθεῖν καὶ συναλισθῆναι ταῦτόν. Ἀριστοφάνης τὸ νεαλές **. Fortasse ex Lemniis sumptum. Cf. ad Fr. 362.

CLXXV.

(518 D. 622 B.)

746

Οὔκουν μ' ἐάσεις ἀναμετρήσασθαι ταδί;

Phrynichus Bekkeri p. 57, 14. Οὐκοῦν: — παροξυνόμενον — ποτε δὲ καθ' ὑπέρθεσιν, οὔκουν ἐάσεις, οὐκ ἐάσεις οὖν.

καὶ παρ' Ἀριστοφάνει "Οὔκουν — τάδε." ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔασεις
οὖν με. Cf. Nub. 203. γῆν ἀναμετρεῖσθαι. Eur. Orest. 14. τί
τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ;
τάδε] Correxī ταδί.

747 (708 D. 851 B.) CLXXVI.

Phrynichus Bekkeri p. 71, 13. Φορτηγεῖν: φόρτον ἄγειν.
καὶ φορτηγούς Ἀριστοφάνης.

748 (740 D. om. B.) CLXXVII.

Phrynichus p. 145. ed. Lob. Ζωρότερον ὁ ποιητὴς, σὺ
δὲ λέγε εὐζωρον κέρασον, καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστο-
φάνης καὶ Κρατῖνος καὶ Εὐπολῖς. Hoc restitui Eccles. 227.
εὐζωρότερον φιλοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, ubi legebatur τὸν
οἶνον εὐζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ καὶ (καὶ om. libri deteriores)
πρὸ τοῦ. DIND. In Eccl. 227. ipse corrigo οἶνον φιλοῦσ' εὐζω-
ρον ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Cf. Diph. IV. 402. εὐζωρότερον — ὦ
παῖ, δός. Antiph. III. 77. κέρασον εὐζωρότερον. Eubul. III. 268.
πίνειν — πολλὰς κύλικας *εὐζωρεστέρας. Ζωρότερος legitur
Ephipp. III. 329. κεράσας ζωρότερον Ὀμηρικῶς. Antiph. III. 329.

749 (639 D. 773 B.) CLXXVIII.

Phrynichus p. 321. ed. Lob. Κοχλιάριον: τοῦτο λίστριον
Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοποιὸς λέγει. καὶ σὺ δὲ οὕτω λέγε. Phry-
nichus Bekk. p. 51, 9: Λίστριον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλού-
μενον κοχλιάριον. Ὅμηρος (Odyss. χ'. 455.) μὲν λίστριον τὸν
ξυστήρα, οὗ ὑποκοριστικὸν λίστριον, οἶον ξυστηρίδιον. ἔοικεν
οὖν τὸ πρῶτον τοιοῦτο κατεσκευασθαι ὁμοίον πτύῳ στρογγύλῳ.
Videtur igitur Aristophanes λίστριον dixisse: de quo vocabulo
aliorum grammaticorum locos indicavit Lobeck. DIND. Pollux
VI. 89. Ὁ δὲ νῦν ταγνηροτρόφιον, οἱ πάλαι λίστριον ἢ πτέον (?).

750 (566 D. 682 B.) CLXXIX.

Plutarchus qui dicitur in Vita decem oratorum p. 836 E.
Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ ἀρχιερέως (τοῦ Ἐρχιεύς
cum Reiskio legitur ex Photio) — θεράποντας αὐλοποιούς
κεκτημένους καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων —. ὅθεν εἰς τοὺς
αὐλοὺς κευκαμφῆθαι ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Σιράντιδος. Strat-

tidis ex Atalanta versus de Isocrate servarunt Athenaeus XIII. p. 592 D. et scriptor Vitae Isocratis p. X. ed. meae. DIND.

CLXXX.

(718 D. 627 B.)

751

Ἐπὶ τοῦ γέλωτος ἐς Γέλαν ἀφίξομαι.

Plutarch. Mor. p. 855 C. Ἀριστοφάνης “Ἐπὶ — ἀφίξομαι.”

ὑπὸ γέλωτος vulg. ὑπὸ τοῦ γέλ. Elmsl. ad Ach. 606. εἰς τὸ γέλαν vulg. ἐς Γέλαν Xylander. Dind. etc. Cf. Ach. 606. τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κὰν Γέλα κὰν Καταγέλα. Athen. p. 314 F. ὡς ὁ ἐκ Γέλας, μᾶλλον δὲ Καταγέλας, οὗτος ποιητής.

CLXXXI.

(718 D. 628 B.)

752

Τί δῆτα δράσεις, ὦ κακόδαιμον, ἀμφορεὺς
ἐξοστρακισθεῖς;

Plutarchus Mor. p. 855 C. Ἀριστοφάνης — καὶ “Τί — ἐξοστρακισθεῖς;”

τί δέ σοι δράσω κακόδαιμον libri. Correx. Bergk. Comm. p. 261. et sic Dind. τί δὲ σὺ δράς, ὦ κακόδαιμον; Cobet. Qu. τί δῆτα δράσεις —; Qu. ὦ κακόδαιμον ἀμφορεὺς, | ἐξοστρακισθεῖς;

CLXXXII.

(732 D. om. B.)

*753

Plutarchus de Musica p 1142 a. Καὶ Ἀριστοφάνης (Φερεκράτης?) ὁ κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου καὶ φησιν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη (μονηρικὰ μέλη Westphalius p. 23.) εἰσηνέγκατο. καὶ ἄλλοι δὲ κωμωδοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκρηματικῶν. εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη ὀσνέγκατο Herwerden. Qu. — τιν' εἰσηνέγκατο | μέλη. Cf. Fritzsche. ad Ran. p. 310. De crasi in μέλη εἰσηνέγκατο cf. Ran. 186. ἢ εἰς ὄνου πόκας. “Summam tantum sententiae quam Aristophanes proposuit exhibet Plutarchus: nam illi versus qui subsequuntur, quos vulgo Aristophani tribuunt, Pherecratis sunt. V. Mein. II. 332 sq.” (Be.) Cf. ad Fr. 898. Pher. II. 334. ἐς τοὺς κυκλίους χοροὺς γὰρ εἰσηνέγκατο | ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους ἀνοσίους καὶ νυγάρους (ὑπερβολαίους νυγάρους?). Κύκλιοι χοροὶ memorantur N. 333. Ran. 366. De Philoxeno cf. ad Pl. 290.

754 (617 D. 743 B.) CLXXXIII.

Pollux I. 12. Τὸν ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας οὐκ ἀγαματοποιούς μόνον οὐδὲ ἀγαματουργοὺς, ἀλλὰ καὶ θεοποιούς καὶ θεοπλάστας, ὡς Ἀριστοφάνης.

755 (om. D. B.) CLXXXIV.

Pollux I. 231. Νεόφυτον (φυτὸν αὐτὸ δένδρον)· εὐτελὲς μὲν γὰρ τὸ ὄνομα, κέχρηται δὲ αὐτῷ Ἀριστοφάνης.

756 (458 D. 605 B.) CLXXXV.

Ἦτις κυοῦσ' ἐφάνη κύος τοσουτονί.

Pollux II. 6. Τὸ δὲ κῆμα καὶ κύος Ἀριστοφάνης κέκληκεν “Ἦτις — τοσουτονί.” Confer μάθος i. q. μάθημα Fr. 698. βλέπος i. q. βλέμμα Nub. 1182. δέος i. q. δεῖμα, δέρος i. q. δέρμα, ῥέος i. q. ῥεῦμα, κλέπος i. q. κλέμμα. Hoc ad Triphaletem pertinere videtur. Cf. ad Fr. 753.

κύουσ' vulg. Dedi κυοῦσ', ut magis Atticum. Cf. Lys. 745. ἐκύεις. 752. κυεῖν — κυῶ. Th. 641. ἐκύησα.

*757 (603 D. 721 B.) CLXXXVI.

Pollux II. 13. Γερόντεια [γεροντεῖαι cod. V. Kuhnii] παλαιστραι παρὰ Ἀριστοφάνει. Incertum poetae nomen fit codicis Falck. scriptura Ἀντιφάνει. DIND.

758 (500 D. 592 B.) CLXXXVII.

Ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν εἰσὶ τε ἤδη πρὸς ἄνδρας ἐκπετήσιμοι σχεδόν.

Pollux II. 18. Ἐρεῖς δὲ παρθένος ὥραία γάμον. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ κυαμίζειν ἔφη τὰς ἀκμαζούσας “Ἄλλαι — σχεδόν.”

V. 1. εἰσὶ δὲ vulg. Bekk. Dind. Correxī εἰσὶ τε. Vulgo post αὐτῶν lacuna indicabatur, quam supplendam suspicabar verbis ὥστε καὶ (coll. Ach. 143. etc.) αὐτὴ αἶδε γοῶν. Temere ἤγουν, quod vulgo ante Bekkerum post αὐτῶν legebatur, retinendum esse suspicatur Bergk., ut Pollucis sit, qui duo diversa fragmenta adscripserit, ut alterum altero explanaret. V. 2. εἰς pro πρὸς cod. A. ἐκπετήσιμοι] Cf. Av. 1355.

759 (653 D. 791 B.) CLXXXVIII.

Pollux II. 20. Ἀριστοφάνης δὲ νεανιεύεσθαι τὸ τολμᾶν ἔφη, ἀφ' οὗ Ἀνσίας τὸ νεανιεύομενοι. Altera forma νεανι-

σκέεσθαι legitur Eupol. II. 434. Amphid. III. 308. Posidipp. IV. 516.

CLXXXIX.

(653 D. 792 B.)

760

Pollux II. 20. Ἀνδρίζεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης εἶπεν (εἶπε τὸ?) ἀνδροῦσθαι, καὶ ἀνδριζόμενοι Ὑπερίδης. Scilicet ἀνδρίζεσθαι (pro ἀνδροῦσθαι) dixit comicus, et ἀνδριζόμενοι Hyperides. Cf. Clem. Alex. Paed. II. p. 264. γυναῖκες ἀνδρίζονται παρὰ φύσιν.

CXC.

(501 D. 593 B.)

761

Λούσασθε καὶ κτενίσασθε πρὸς τὸν ἥλιον.

Pollux II. 34. Ἀριστοφάνης “Λούσησθε καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον.” Scripserat, ni fallor, λούσασθε καὶ κτενίσασθε —, aut (ἵνα) | λούσησθε καὶ κτενίσησθε —, aut λούσεσθε καὶ κτενιῖσθε —.

CXCI.

(502 D. 594 B.)

762

Ἴνα μὴ καταγῆς τὸ σκάριον πληγεῖς ξύλῳ.

Pollux II. 39. Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει (ἡ κεφαλὴ) σκάριον “Ἴνα μὴ — ξύλῳ.” Cf. Vesp. 1428. καὶ πῶς κατεάγῃ τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα. Fr. 132. Lys. III. 40. καταγείς τὴν κεφαλὴν. Producitur penultima in καταγῆς: cf. ad Ach. 944. οὐκ ἂν καταγείῃ ποτ', εἰ etc.

τὸ σκάριον] Caput. Cf. ad Av. 806. Th. 838.

CXCII.

(625 D. 754 B.)

763

Pollux II. 41. Καρηβαρικὸν τὸ πάθος Τηλεκλείδης, τὸ δὲ ἐπὶ μέθῃς τοῦτο πάσχειν καρηβαριᾶν Ἀριστοφάνης. Cf. v. βουλιμιᾶν. V. Mein. Fr. Com. II. 374. Corrigendum videtur καρηβαρᾶν. Ita certe Com. incert. (f. Menand.) IV. 334. καρηβαρῶ τὴν κραিপάλῃν τ' ἀπεργγάνω. Verba plurima morbum indicantia, ut satis notum est, in ἄν desinunt. Sic κραιπαλᾶν, χαλαζᾶν, λοφᾶν, χολᾶν, δαιμονᾶν, etc.

CXCIII.

(611 D. 736 B.)

764

Pollux II. 42. Ἐτερεγκεφαλᾶν, ὥς Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν. Cf. Phryn. Bekkeri p. 37, 17. Ἐτερεγκεφαλεῖν (ἐτερεγκεφαλᾶν?) τὸ ἐγκέφαλον ἕτερον καὶ μὴ τὸ (τὸν recte

Mein.) κατὰ φύσιν ἔχειν etc. Confer καρηβαριᾶν (καρηβαρᾶν?)
Fr. 760.

765 (597 D. 760 B.) CXCIV.

Pollux II. 56. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ βλέπος πον λέγει καὶ (τὴν?) βλέπησιν. *Βλέπος* est in Nubibus v. 1176. *βλέπησιν* vero, quod grammaticorum vocabulum est, Aristophanem dixisse incredibile est: quamobrem corrigendum cum Bergkio λέγει τὴν βλέπησιν, quemadmodum μάθος ab Aristophane dictum (Fr. 698.) per μάθησιν explicuit Photius. DIND. Recte, opinor. Cf. Poll. II. 6. Τὸ δὲ κύημα καὶ κύος Ἀριστοφάνης κέκληκεν. et ad Fr. 753.

766 (627 D. 756 B.) CXCV.

Pollux II. 57. Καχύποπτος, ὡς Ἀριστοφάνης. V. Fritzscher. ad Ran. p. 315.

767 (om. D. B.) CXCVI.

Pollux II. 97. Παρὰ δὲ Ξενοφῶντι καὶ ἀναχαίνειν καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ κατάγελως καταχῆνη εἴρηται (Vesp. 575—6. Eccl. 631.) παρὰ τοῖς κωμικοῖς. καὶ χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα. Scilicet usitatus fuisset ἀναχάσκειν, ut in Fr. 67. Av. 502. Sic διαχάσκειν Eq. 533. ὑποχάσκειν Pl. 314. ἐγχάσκειν Vesp. 721.

768 (570 D. 686 B.) CXCVII.

Pollux II. 108. Ἀριστοφάνης δὲ ἄγλωττον τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον ἔφη.

769 (321 D. 334 B.) CXCVIII.

Pollux II. 125. Ὑπερίδης διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων, Ἀριστοφάνης δὲ διαλέξασθαι ἔφη. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 37, 4. Διαλέξασθαι, οὐ μόνον διαλεχθῆναι. Cf. ad Pl. 1082.

770 (579 D. 696 B.) CXCIX.

Pollux II. 150. Ἀριστοφάνης δὲ “ἀμεταχειρίστων τῶν κοινῶν” εἶπεν. Cf. Eq. 344. καλῶς γ' ἂν ὄν τι πράγμα προσπεσὸν σὺ (σοι vulg.) — παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς.

CC. (om. D. B.) 771

Pollux II. 154. Ἐγχειρητὴς (Av. 257.) δὲ καὶ ἐγχειρήσεις Ἀριστοφάνης (εἶρκεν). Ἐγχείρημα est Antiph. III. 16.

CCI. (656 D. 795 B.) 772

Pollux II. 180. Καὶ νωτοπλήγα τὸν μαστιγίαν Ἀριστοφάνης ἐκάλεσε. Nisi Aristophanem pro Pherecrate nominavit, ejus ex Crapatalis Suidas in νωτοπλήγα versum attulit, Καὶ νωτοπλήγα μὴ ταχέως διακονεῖν. DIND. Cf. ad Pher. II. 293. (15.)

CCII. (503 D. 595 B.) 773

Ἵνα ξυνῶσιν ἥπερ ἤδεσθον βίῳ
σκώληκας ἐσθίουσι αἰὶ καὶ μυλακρίδας.

Pollux II. 189. Ἡ μέντοι κωμῳδία τὴν ἀλετρίδα μυλακρίδα καλεῖ, ζῶντι ἐν μύλωνι γινόμενον, ὡς Ἀριστοφάνης λέγει “Ἵνα — μυλακρίδας.” Hanc vocis significationem denuo memorat VII. 19. καὶ ἡ ἔνδον τίφῃ μυληθρὶς καὶ μυλακρίς.

ἤδεσθον] Malim ἥδονται, nisi reponendum potius ξυνήτον pro ξυνῶσιν. Cf. ad Pl. 609. Mutavit fortasse librarius aliquis ἥδονται in ἤδεσθον propter sequens ἐσθίουσι. σκώληκας — μυλακρίδας] Cf. Nicoph. com. II. 848. ἄπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πονήρ' δονίδια | σέρφους ἴσως (ἀεὶ?), σκώληκας, ἀκρίδας, πάργονας. Platon. com. II. 641. μυλαβρίδας (μυλακρίδας recte Mein.). ἐσθίουσι καὶ — vulg. Correxī ἐσθίουσι αἰὶ καὶ —. In comoedia enim produci nequit secunda in μυλακρίδας. Olim μυληθρίδας (Poll. VII. 19.) corrigendum censebam. μυλακρίδας] Anglice 'crickets, cock-roaches.'

CCIII. (609 D. 734 B.) 774

Pollux II. 199. Τὰ δὲ ὑπὲρ (περὶ?) τοὺς δακτύλους κρούματα πταίσματα. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐπιπταίσματα (f. προσπταίσματα) αὐτὰ καλεῖ.

CCIV. (726 D. 726 B.) 775

Pollux II. 200. Διαβάται (διαβιβῶα cod. Paris. optimus: unde διαβιβᾶτε Bekkerus) Δημοσθένης (p. 672, 12.), καὶ διαβάτην Ἀριστοφάνης. Quod non pro διαβήτην dictum esse sed traiectorem significare ostendi ad H. Stephani Thes. s. v. Διαβάτης. DIND.

CCV. (585 D. 701 B.) 776

Pollux II. 228. Ἀπὸ δὲ νοῦ νόησις, διάνοια, — ἀνοητία, ὡς Ἀριστοφάνης. [Sic hodie legitur. Ante Bekkerum ἀνοησία.]

Aristophanem ἀνοησία contra Atticorum consuetudinem, quae ἀνοητία postulat, dixisse nec mihi videtur credibile nec Lobeckio visum est ad Phryn. p. 506. Quamobrem ἀνοητία priore loco delendum, altero in ἀνοητία cum codice Jung. mutandum est. Pari errore in eadem sectione bis leguntur verba καθὼς Ἀντιφῶν ἐπινόημα. Pollux IV. 9. Ἄνοια· τὸ γὰρ ἀνοησία (recte codices ἀνοητία) σκληρόν. Phrynichus Bekkeri p. 21, 20. Ἀνοητία: ὡς νοουθετία, μοιχοληπτία, φιλοποτία, λυγκοαντία, ἀθλοθετία, ἀκρατία. De ἀθλοθετία Pollux III. 140. Ἀθλοθεσία ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία. Dequo dixit Lobeckius ibid. p. 510. DIND. Adde Grammaticum Bekkeri p. 406, 16. Ἀνοησιάν (ἀνοητίαν Bachm.): τὴν ἄνοιαν. Ἀριστοφάνης. Cf. Eupol. II. 529. πιναρὸν — ἀλοντία (ἀλονσία?) κάρα. Ἀλονσία legitur Aristophont. III. 363. Alex. III. 475. Com. anon. IV. 684. Θερμολουσία Com. anon. IV. 661. Sed ἀπρονοησία est in Arg. Avium II

777

(504 D. 596 B.)

CCVI.

Ὡς οὐχ ἔτερον ἄνδρα σάρκινον.

Pollux II. 233. Ἀριστοφάνης δὲ εἴρηκεν ἄνδρα σάρκινον “Ὡς — σάρκινον.” Verba ὡς οὐχ ἔτερον cum codicibus omittit Bekker. Aristophanis tamen ea esse facile crediderim. Cf. Pl. 901. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός; ΣΥ. ὡς οὐδεὶς γ’ ἀνὴρ. De constructione cf. Pl. 655. νῦν δ’ εἴ τινα ἄλλον μακάριον πευδαίμονα. et ad Ach. 601.

778

(571 D. 687 B.)

CCVII.

Pollux III. 48. Ἀριστοφάνης δὲ ἄγνον τὸν ἀγνόν.

779

(585 D. 693 B.)

CCVIII.

Pollux III. 140. Ἀθλοθεσία ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία. Cf. ad Fr. 773.

780

(682 D. 824 B.)

CCIX.

Pollux III. 146. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ σταδιοδρόμης (σταδιοδρόμος deteriores libri) εἴρηκε. Retinendum σταδιοδρόμος, nam analogiae repugnat, ni fallor, σταδιοδρόμης.

CCX. CCXI. (671 D. 812.813 B.) 781. 782

Pollux IV. 18. Καὶ πυξίον καὶ πυξίδιον· ἔστι γὰρ παρὰ Ἀριστοφάνει τοῦνομα· καὶ δέλτος. Idem X. 59. 60. Τῷ δὲ παιδί δέοι ἂν προσεῖναι — πυξίον· εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τοῦνομα ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφοις — “Πυξίον λαβὼν κάθου.” οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ εἰς ταύτην αὐτὸ τὴν χρῆσιν τὴν ἐπὶ τῷ (ἴμο τοῦ) γράφειν ὅφ’ ἡμῶν ἄγεσθαι, ἐπεὶ καὶ Ἀριστοφάνης οὕτω κέχρηται. I.e. *Scrinium buxeum, pugillares buxææ*. Cf. *Lucian. adv. Indoct. 15. Utrumque igitur videtur usurpasse comicus.*

CCXII. (594 D. 712 B.) 783

Pollux IV. 63. Καὶ τὰ ῥήματα λυρίζειν κῑθαρίζειν ψάλλειν καί, ὡς Ἀριστοφάνης, βαρβιτίζειν. *Βάρβιτος est Thesm. 137.*

CCXIII. CCXIV. (om. D. B.) 784. 785

Pollux IV. 64. Ἀριστοφάνης δὲ μελωδὸς καὶ προσωδὸς εἴρηκε. Cf. *Com. anon. IV. 676. ὑμνεῖτο δ’ αἰσχροῶς — ὁ Φοῖβος, οὐ προσωπδά.*

CCXV. (622 D. 751 B.) 786

Pollux IV. 67. Καλαμίνην σύριγγα εἴρηκεν Ἀριστοφάνης. Cf. *Fr. 857. καλαμίνους αὐλοῦς.*

CCXVI. CCXVII. (399 D. 810.811 B.) 787. 788

Pollux IV. 106. Πρόσχορον δὲ Ἀριστοφάνης τὴν συγχορεύουσαν κέκληκε, τὴν δ’ αὐτὴν καὶ συγχορεύτριαν. Sic *συνθεάτρια Fr. 478. συσκηγήτρια Th. 624. συμπαίστρια Ran. 411.*

CCXVIII. CCXIX. (517 D. 597. 598 B.) 789. 790

Φθέγξαι σὺ τὴν φωνὴν ἀναστήσας ἄνω.

Φθέγμα κεκράτημεν.

Pollux IV. 114. Ἀναζυγῶσαι δὲ τὸ φθέγμα ἔλεγον· καὶ καταπεπνῆχθαι τὸ φθέγμα. καὶ Ἀριστοφάνης πού φησι “Φθέγξαι — ἄνω”· ὁ δ’ αὐτὸς καὶ “Φθέγμα κεκράτημεν.” Sic

scripsi cum Bergkio. Vulgo δ' δ' αὐτὸς "Καὶ φθέγμα κεκρ." Et sic Dind.

ἀναστοιχῆσας vulg. Bekker. ἀνατειχῆσας cod. Falck. ἀνατειχίσας Lederlin. ap. Both. Mein. ἀναστήσας aut ἀνατείνας Bergk. Qu. ἀναρρήξας (coll. Nub. 358. ῥήξατε φωνήν), aut τάχ' ἀνατείνας, aut ἀνασπῆσας. φθέγμα κεκράτηκεν] "Vox vicit, Stentoris, puto, alicujus." (Bo.) Suspectum κεκράτηκε. Quid scripserit comicus incertum est. Cf. Fr. 626.

791 (668 D. 807 B.) CCXX.

Pollux IV. 163. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ πλεισταχόθεν. Πολλάχθον est Thuc. VI. 32. πολλαχόσε II. 47.

792 (66 a D. 634 B.) CCXXI.

Pollux IV. 186. Θέρμα καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἔφη (εἰρημεν cod. A.) "Ὁ δ' ἔχων θέρμα καὶ πῦρ (ἦκε addit cod. Falck.)." δ' δ' ἔχων θέρμαν καὶ πῦρ ἦκεν Bekker. δ' δ' ἔχων θέρμα καὶ πῦρ ἦκε Bergk. δ' δ' ἔχων θέρμην καὶ πῦρ ἦκεν conjicit idem. Fritzschi ad Thesm. 621. anapaestum dimetrum restituit, δ' δ' ἔχων θέρμαν (θέρμας, θέρμην) καὶ πῦρ ἦκει. De voce θέρμα (calor, febris) v. Ruhnken. ad Tim. p. 139 sq. et cf. Menand. IV. 98. θέρμα — ἐπέλαβεν αὐτόν. Alibi est θέρμη. Pher. II. 359. σκέψαι — εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω.

793 (505 D. 599 B.) CCXXII.

Τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κοκκύμηλ' ἡκρατίσω;

Pollux VI. 24. Ἔστι δὲ τὸ ἀκρατίσασθαι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ [ὡς Bo.] παρὰ Ἀριστοφάνει "Τί τὸ κακόν — ἡκρατίσω." Phrynichus Bekk. p. 23, 15. Ἀκρατίσασθαι: τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης "Ἀκρατιοῦμαι μικρόν." Ab his verbis Aristomenis trimeter incipit apud Athen I. p. 11 C. DIND. Ἀριστομένης recte corrigit etiam Fritzschi ad Thesm. p. 602.

ἀλλ' ἢ —;] Cf. Fr. 129. ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς; κοκκύμηλ'] Anglice, damson-plums. Cf. Alex. III. 504. στεφάνῳ κυλιστῶ κοκκυμήλων — πεπόνων. ibid. κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων. Arar. III. 277. Archil. Fr. 162. Hippon. Fr. 47. Athen. 49 D. Ipsa arbor κοκκύμηλος (Poll.) aut κοκκυμηλέα (Arar. II. 277. Theophr. H. Pl. IV. 2. 10.) dicebatur. ἡκρατίσω] Cf. Pl. 295. ἀκρατιοῦνται.

Τὸν Πειραιᾶ (δὲ) μὴ κεναγγίαν ἄγειν.

Pollux VI. 31. Πλάτων δὲ δ κωμικὸς καὶ κεναγγίαν (κεναγγιᾶν Be.) εἴρηκεν, Ξενοφῶν δὲ βούλιμον (βουλιμιᾶν Be. ut in Arab. V. 4.), καὶ Ἀριστοφάνης δὲ “Τὸν Πειραιᾶ — ἄγειν.” De hoc fragmento v. Mein. Fr. Com. II. 667.

τὸν Πειραιᾶ μὴ vulg. τὸν Πειραιᾶ δὲ μὴ Mein. II. 667. Be. Dind. Qu. τὸν Πειραιᾶ 'τι μὴ etc. Corripitur media in Πειραιᾶ, ut in Pac. 145. ἐν Πειραιεὶ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμὴν. κεναγγίαν ἄγειν] Cf. Nub. 621. ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν. Sic νηστείαν ἄγειν, ἐορτήν, νομηνίαν, etc. κεναγγίαν] Cf. Plat. com. II. 667. Aesch. Ag. 189. εὐτ' ἀπλοῖα κεναγγεῖ βαρύνοντ'. Vox frequens apud medicos. Hippocr. II. p. 248. Littre. ὁκόσον ἔνεκεν τοῦ ἔθους εἰσιέναι τι καὶ κεναγγίην μὴ γενέσθαι πολλήν. p. 276. οὐδεμιῇ ἡμέρῃ κεναγγητέον. p. 276. προκεναγγήσαντα ἄρξαι τοῦ βοφήματος. p. 290. 292. 294. 296. 306. 308. 310. 312.

Pollux VI. 47. Κυδώνια μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης. Cf. Ach. 1199. τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ Κυδώνια. Lys. 155.

Τὸν σαπέρδην ἀποτῖλαι χρῆ
κᾶτ' ἐκπλῆναι καὶ διαπλῆναι.

Pollux VI. 49. Ἀριστοφάνης “Τὸν σαπέρδην — διαπλῆναι.” Σαπέρδης fuit κοραῖνος muria conditus. Cf. Fr. 402. Diph. IV. 406. σαπέρδης μέγας. Timocl. 300. σαπέρδαις — ἀνάγκους καὶ πλατυρρύγχους τισίν. Archipp. II. 722. Archestr. ap. Athen. 117 A. Pers. Sat. V. 134. ‘Saperdas advehe Ponto.’ Pro-ducitur prima.

καὶ κατεκπλῆναι vulg. κᾶτ' ἐκπλῆναι Salmas. Porson. Adv. p. 282. Bekker. Dind. κᾶτ' ἀποπλῆναι, κᾶτ' ἐκπλῆναι, | καὶ καταπλῆναι, καὶ διαπλῆναι Dobr. Meinek. inter χρῆ et καὶ excidisse καὶ καταπλῆναι censet.

Χορδαί, φῦσσαι, πασταί, ζωμός, χόλικες.

Pollux VI. 56. Καὶ πασταί δὲ εἰσιν, ὡς Εὐπόλις φησι, ζωμός ἀλφίτων μέτα Ἀριστοφάνης δὲ φησι “Χορδαί — χόλικες.”

χορδαί, φύσσαι] Cf. Eubul. III. 234. χορδαί τ' ἐρίφων — φύσκη, χορδή. Mnesim. III. 569. (v. 15) τόμος ἀλλαντος, τόμος ἡνυστρου, | χορδῆς ἕτερος, φύσκης ἕτερος etc. Anaxandr. III. 184. χολίκων, δημοῦ, φουσῶν, ζωμοῦ. φύσσαι vulg. φύσσαι Bekk. Dind. Cf. Fr. 244. φύσσαις.

πάσται vulg. πασταί Be. Dind. Cf. Eupol. II. 574. πάσται (al. πασταί). Fortasse mendosum. Qu. σχελίδες. Cf. Fr. 244. ἐναψάμενος σχελίσιν καὶ φύσαις καὶ ξαφανίσιν. Aut μήτραι. Cf. Dioxipp. IV. 541. ἡνυστρα, μήτρας, χολίκας. Sed v. Eupol. II. 574. ζωμοί vulg. Malim ζωμός, et sic edit Bekker. Cf. Anaxandr. III. 184. Ex anapaestis, ut Fr. 795.

798

(548 D. 603 B.)

CCXXVII.

Πολφούς δ' οὐχ ἦψον ὁμοῦ βολβοῖς.

Pollux VI. 62. Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πολφῶν μνημονεύει “Πολφούς — βολβοῖς.” Εἴη δ' ἂν ἔττους ἰδέα καὶ (ὡς Bo.) τὰ χίδρα (vulgo χίδρα). γίγνεται δὲ ἐκ πυροῦ χλωροῦ, ὃν χιδρίαν Ἀριστοφάνης καλεῖ.

V. 1. πολφούς] Cf. Metag. II. 759. ζωμοῦ, πολφῶν, οἶνου. Phot. p. 442, 9. Πολφοί: τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρικτιῆς ἐψόμενα. Vox non alibi occurrit in comoedia. οὐχ] fort. αὐθ'. Post βολβοῖς lacunam indicat Bergkii; non enim dubitat quin utrumque fragmentum (795. et 796.) ex eodem loco sit petitum.

799

(548 D. 604 B.)

CCXXVIII.

Ἴν' ἐπαγλαῖση τὸ παλημάτιον καὶ μὴ βήττων καταπίνῃ.

Pollux VI. 62. Ὁ δὲ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης) καὶ παλημάτιον ῥόφημά τι ὠνόμασεν “Ἴν' ἐπαγλαῖση — καταπίνῃ.” ἴσως δ' ἂν εἴη ἐκ παιπάλης, ὃ ἐστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου. Eodem modo interpretantur Hesychius et Photius.

Ἴν' ἐπαγλαῖση] Cf. Eccl. 575. ἔρχεται γλώττης ἐπίνοια πολίτην δῆμον ἐπαγλαῖουσα μυρίαῖσιν ὠφελίαισι βίου. Cratin. II. 177. ἐπηγλαῖσμένα — φαιδρὰ τραπέσαι. Antiph. III. 148. ἀσπάραγος ἐπηγλαῖζεν' (ἡγλαῖζεν libri). Simplex ἀγλαῖζειν legitur Eubul. III. 268. Ephipp. III. 325. παλημάτιον] Diminutivum vocis πάλημα, formatum ut νοσημάτων Fr. 66. Pollux VII. 21. χόνδρος, κρίμνα, πάλη, ἀφ' ἧς τὸ πάλημα. Confer παιπάλη (Nub. 260) et παιπάλημα (Av. 431). Corrigendum olim suspicabar ἵνα γραῖζῃ. βήττων καταπίνῃ] Fort. βήττη καταπίνων.

800

(548 D. 603 B.)

CCXXIX.

Pollux VI. 62. Εἴη δ' ἂν ἔττους ἰδέα καὶ τὰ χίδρα (χίδρα vulg.). γίγνεται δὲ ἐκ πυροῦ χλωροῦ, ὃν χιδρίαν Ἀριστοφάνης

καλεῖ. Cf. Pac. 595. τοῖς ἀγροίοισιν γὰρ ἦσθα χίδρα καὶ σωτη-
ρία. Eq. 806. ἦν — χίδρα φαγὼν ἀναθαρήσῃ etc.

CCXXX. (610 D. 735 B.) 801

Pollux VI. 79. Τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης ἐπι-
φορήματα καλεῖ.

CCXXXI. (506 D. 606 B.) 802

Ὅξυγλύκειαν τᾶρα κοκκιεῖς ῥόαν.

Pollux VI. 80. Εἵποις δ' ἂν καὶ κοκκίσαι ῥοιὰν κατὰ
Ἀριστοφάνην “Ὅξυγλύκειαν — ῥόαν.” τούτῳ δὲ τὸ ἰαμβεῖον
Ἀριστοφάνης οὐκ ἴδιον ὄν εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου. Do-
braeus: “An sensus est, Nondum maturae puellae vim paras?
Horat. Carm. II. 5. 10. ‘Immitis uvae.’” Cf. Fr. 43. πλὴν
ἀλεύρου καὶ ῥόας. Hermipp. II. 394. ἤδη τεθέσσαι κόκκον ἐν
χιόνι ῥόας; Antiph. III. 34. τῶν ῥοῶν (sic Schw. ῥοιῶν vulg.) |
τῶν σκληροκόκκων. III. 35. βότρως, ῥόας, etc. Alex. III. 412. (add.)
οὐδὲ ῥοιὰν (ῥόαν) γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς | δέξαιτ' ἂν. Eriph.
III. 557. αἴται δὲ ῥόαι. Cum verbo κοκκίζειν cf. γιγαρτίζειν
(Ach. 275. καταγιγαρτίζειν). Ἐκκοκκίζειν est Ach. 1179. Lys.
364. 448. Pac. 63. Nicomach. IV. 587. οὐσίδιον — ἐξεκόκμισα.
Haec Gerytadae adscribenda esse vidit Fritzsche ad Ran. 763.
(quem omnino vide), coll. Athen. XIV. 650 E. τῶν γὰρ ἀπυρή-
νων — καὶ ἐν Γηρυτάδῃ (Arist. Fr. 160.). “Forsan ex fabula
ΠΟΙΗΣΙΣ.” (Elmsl. n. ms.)

CCXXXII. (637 D. 770 B.) 803

Pollux VI. 86. Ἀριστοφάνης λεκανίσκην. Cf. Telecl.
II. 362. λεκανίσκαισιν δ' ἀνάπαιστα (ἂν ψαιστὰ?) παρῆν.

CCXXXIII. (633 D. 765 B.) 804

Pollux VI. 91. Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ κρεοστά-
θμης (κρεωστάθμης Bekker. sec. cod. A. et vulg. κρεοστάθμης
recte cod. Jung.). Cf. Poll. VII. 25. Κρεωπώλια καὶ κρεωπάλαι
καὶ κρεωπωλεῖν. — καὶ κρεωδαίτας δ' ἂν εἵποις etc. Ita ed.
Bekker. Confer κρεοκοπεῖν, etc. Inter μαγεῖρον σκετὴ memo-
ratur.

805 (707 D. 747 B.) CCXXXIV.

Pollux VI. 125. Σκληρότερον γὰρ ὁ ἀστεμφής — καὶ κωμικότερον ὁ Ἀριστοφάνης θυμάγροικος. Vocabulo ἀστεμφής utitur Fr. 600. DIND. Θυμάγροικος suspectum Bothio. Compositum ex θύμον (ῥ) et ἄγροικος. Cf. Pl. 253. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὀν θύμον (ταῦτοῦ θύμον;) φαγόντες — καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί. 283. Pac. 1169.

806. 807 (399 D. 810. 811 B.) CCXXXV. CCXXXVI.

Pollux VI. 158. Συνθέατριαν (Fr. 478.) δὲ καὶ συλλήστριαν καὶ σύγκοιτον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Σύγκοιτον φίλην dixit comicus incertus apud Plutarch. Mor. p. 1098 C. (Com. anon. IV. 676.) Ita autem Bekkeri editio, haud dubie ex codicibus: συνθεάτριαν δὲ καὶ συλλήπτριαν (sic) Ἀριστοφάνης. ὁ δ' αὐτὸς καὶ συγκοίτας (sic. συγκοιτάδας aut συγκοιτίδας conj. Dind.).

808. 809 (om. D. B.) CCXXXVII. CCXXXVIII.

Pollux VI. 159. Εἶργκε δὲ καὶ σύμποδα καὶ συνθήκηνην (sc. Ἀριστοφάνης). Ita edidit Bekker.

σύμποδα] I. e. constrictis pedibus. Cf. Strab. Ran. 1512. στίξας αὐτοὺς καὶ ξυμποδίσας.

810 (616 D. 741 B.) CCXXXIX.

Pollux VI. 161. Ἡμιφωσώνιον Ἀριστοφάνης. Vide Hesychii interpretes T. I. p. 1636. Φωσσώνιον (al. φωσώνιον) legitur Lucian. Lexiph. 2. φώσσω (vox Aegyptiaca, Anglice a coarse linen cloth) Lycophr. 26. Sine causa ἡμιφωωνον aut ἡμερόφωνον conjicit Both.

811 (664 D. 804 B.) CCXL.

Pollux VI. 163. Καὶ Ἀριστοφάνης “Πάγκυφος ἐλαία (ἐλάα Dind.).” Hesychius, Ἀστὴ ἐλαία: ἡ ἐν ἀκροπόλει, ἡ λουμένη πάγκυφος διὰ χθαμαλότητα. Pollux IX. 17. Ἡ δὲ κακωμυδία καὶ ἀστῆς ἐλαίας εἶργκε τῆς (ἀστὴν ἐλαίαν εἶργκε τὴν Bo.) ἐν πόλει. Etiam ἀστὴν ἐλάαν fortasse dixit Aristophanes. Cf. Mein. Fr. Com. IV. 684.

812 (693 D. 839 B.) CCXLI.

Pollux VI. 165. Τρίκλυστος δὲ Ἀριστοφάνης λέγει.

CCXLII.

(700 D. 848 B.)

813

Pollux VI. 167. Ἀριστοφάνης δὲ, φιλοκηδὴ λόγον. I. e. doloris amantem? Ἀκηδὴς (doloris immunis) legitur Hom. II. φ'. 123. etc. Hesiod. Op. 112. Sed fortasse significat potius careful, heedful. Ἀκηδὴς contrario sensu legitur Od. ε'. 319. Alibi ἀκηδὴς valet uncared for, II. ω'. 554. etc.

CCXLIII.

(698 D. 846 B.)

814

Pollux VII. 7. Τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας φανλουργοὺς κατὰ Ἀριστοφάνην λέγε. V. Mein. Hist. Crit. p. 266. Cf. Diphil. IV. 414. πολλὸς (corr. φαῖλος) τεχνίτης ἐστὶν ὁ χρόνος, ὃ ξένη. Soph. Phil. 36. ἔκτωμα, φλανρούργου (φλανρουροῦ?) τινὸς | τεχνήματ' ἀνδρός. Nos diceremus, poor, sorry, artisans (workmen).

CCXLIV.

(om. D. 832 B.)

815

Pollux VII. 11. Ἐφ' ἃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται, τοῦτο τράπεζαν Ἀριστοφάνης καλεῖ.

CCXLV.

(669 D. 853 B.)

816

Pollux VII. 12. Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν προπράτωρ, ὡς Δείναρχος καὶ Ἰσαῖος· προπώλην δὲ Ἀριστοφάνης αὐτὸν εἶπε καὶ προπωλοῦντα Πλάτων (Legg. 954 A.). Prae-venditor. Anglice, a wholesale dealer, a salesman, a middleman. Cf. Plaut. Aul. III. 5. 38. 'Propolae, linteones, calceolarii, etc.' Ad eundem locum ac Fr. 818. refert Bergk.

CCXLVI.

(587 D. 704 B.)

817

Pollux VII. 22. Καὶ ἀρτοστροφεῖν δὲ Ἀριστοφάνης λέγει. "Sed codex Jung. (et fere codex A.): Καὶ ἀρτοστροφεῖν δὲ, διαπλάσαι δὲ ὡς Ἀριστοφάνης, ut dubium sit quid ex Aristophane afferat Pollux." (Be.).

CCXLVII.

(507 D. 607 B.)

818

Τὴν χύτραν
ἐν ἣ τὰ κρεάδι' ἤψες ἐζωμευμένα.

Pollux VII. 26. Καὶ ἡδῆναι καὶ ἀρτῆναι καὶ ζωμεῖσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης “Τὴν χύτραν — ἐζωμευμένα.” Cf. Phrynichum Bekkeri p. 38, 31. Ἐζωμευμένα κρέα: ἐζωμοποιημένα.

κρεάδι — ἐζωμευμένα] Cf. ad Eq. 279. ζωμεύματα. ἔψεις vulg. ἦψες Dobr. ad Pl. 227.

819 (657 D. 796 B.) CCXLVIII.

Pollux VII. 30. Ἐξαινε δὲ τῶν ἐρίων Ἀριστοφάνης ἔφη.

820 (684 D. 826 B.) CCXLIX.

Pollux VII. 32. Στήμονα δὲ ἐξεσμένον τὸν ἰσχρὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει. Filum politum, i. e. tenuiter deductum.

821 (704 D. 853 B.) CCL.

Pollux VII. 60. Μασσαλιπτῶν δὲ ὁ χορταῖος (χιτῶν), ὡς ἡ ζειρά Θορκαῶν, εἴτε περίβλημά ἐστιν εἴτε ζῶμα. τὸν δὲ χορταῖον (χιτῶνα) τοὺς προπώλας φορεῖν ὡς ἀγοραῖον Ἀριστοφάνης ἔφη. Ex eadem fabula fortasse qua Fr. 813.

822 (508 D. 608 B.) CCLI.

Ἀνήσεις κροκύδα μαστιγουμένη.

Pollux VII. 64. Καὶ κροκὺς δὲ μέρος ἐσθῆτος. — Ἀριστοφάνης δὲ “Ἀνήσεις — μαστιγουμένη.”

ἀν ἔσω vulg. ἀνήσω Br. p. 282. Bekk. Dind. ἀνήσεις cod. Falck. ἀνήσω etiam Schneider. (in ind. ad script. R. R. p. 362), de serva verberanda intelligens. κροκύδα] Cf. Fr. 891. τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν. Herod. III. 8. λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἐκατέρου κροκύδα (al. κροκίδα). Philyll. II. 865. τὸ κατάγμα κροκνδίζουσιν. Bothius, singulari κροκύδα offensus, tentat κροκύδας ἀνήσεις οἷδ' ὅτι μαστιγουμένη. μαστιγουμένην vulg. μαστιγουμένη Schneider. ibid. Bekker. Mein. Recte, ut videtur, nisi μαστιγούμενος potius corrigendum. Cf. Vesp. 1311. ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι | τὰ θρία τοῦ τρέβανος ἀποβεβληκότι.

823 (509 D. 609 B.) CCLII.

Ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν
τὰ κάρνα μούξέπιπτεν.

Pollux VII. 67. Τὸ γυναικεῖον ζώνιον — στρόφιον ἀνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης “Ἀλλὰ — μούξέπιπτεν.” Hesychius, Στρο-

φρίον ἢ στορογγύλη ζώνη. Hoc etiam fragmentum ad Thesm. II. refert Fritzscheius ad Thesm. p. 617.

τὸ στρόφιον λυθέν] Cf. Lys. 931. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. Th. 638. χάλα ταχέως τὸ στρόφιον. Fr. 330, 4. Catull. LXI. 65. 'non tereti strophio luctantes vineta papillos.' De constructione ἀναχολούσῃ cf. Ach. 1182. Ran. 1437 sq. Aesch. Cho. 1059. Λοξίου δὲ προσδιγών | ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει. 520. Eum. 100. παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλάτων, | οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μὴνίεται. Suppl. 446. καὶ γλώσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, | γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. Eur. Hipp. 23. τὰ πολλὰ δὲ | πάλαι προκόψας' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. Fr. 886. πάλαι σ' ἐρωτήσαι θέλων σχολή μ' ἀπείργει. Eur. In. Fr. 2, 3. καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα | πύθονται' ἂν ἄστοι πάντες ἃ καλύπτειν χρεών. V. 2. μούξεπιπτεν] Qu. μούξεπιμψεν.

CCLIII.

(om. D. B.)

824

Pollux VII. 93. Τὰ δὲ πλοιάρια καὶ ἀνάτια ὀνομάζει Ἀριστοφάνης, εἶδος ὄντα γυναικείων ὑποδημάτων. Quae temere ad Lys. 64. refert Jungermann, probabilius ad Thesm. II. Fritzscheius ad Thesm. p. 605. Cf. Epicrat. III. 372. κατάβαλλε τὰνάτια καὶ κυλίκια αἶρον.

CCLIV.

(619 D. 746 B.)

825

Pollux VII. 100. Τοὺς δὲ μεταλλέας θυλακοφορεῖν Ἀριστοφάνης ἔφη. Duo codices θυλακοφόρους. Et glossam θυλακοφόροι habet Hesychius. Sed Pollux X. 149. θυλακοφορεῖν μὲν τοὺς μεταλλέας οἱ κωμικοὶ λέγουσι. DIND.

CCLV.

(510 D. 610 B.)

826

Πλὴν εἴ τις πρίαιτ' ἀφικόμενος
βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκῶς.

Pollux VII. 108. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γελοῖα τινα καταρτάν ἢ ἐπιπλάττειν ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ βασκάνια, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη "Πλὴν εἰ τις — ἔλθοι."

V. 1. πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος libri. (οὐκ οἶδα) πλὴν — supplet Porson. ad Med. 734. prob. Bergk. Qu. πλὴν εἴ τις ἔρχεται (vel εἰσέλθοι, vel ἔλθοι ποτέ) πρίασθαι δεόμενος etc., aut πλὴν εἴ τις πρίασθαι δεόμενος — ἔλθοι, aut πλὴν εἴ τις πρίαιτ' ἀφικόμενος. Quae simplicissima correctio est. V. 2. βασκάνιον] Amuletum. Anglice a charm, an amulet. De βασκανίοις v. Lobeck. Aglaoph. p. 971. ἐπὶ κάμινον] ἐπικάμινον (sic) Bekker. Cf. Fr. 835. Crobyl. IV. 568. κάμιнос, οὐκ ἄνθρωπος. Com. anon. IV. 665. κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι.

ἀνδρὸς χαλκῆως] Herod. IV. 200. ἀνὴρ χαλκῆυς. Comicus anon. IV. 697. χαλκῆυς οἷά τις | γέμων καπνοῦ (τε) καὶ μαρμῆς. Post χαλκῆως sequebatur, ni fallor, ἔλθοι.

827. 828 (569 D. 763 B.) CCLVI. CCLVII.

Κόπρον (δ') ἀγωγὰς προσφέρειν.
Κοπρολογεῖ κόφινον λαβών.

Pollux VII. 134. Τάχα δ' ἔν καὶ κοπροφόροι εἶεν ἐκ τούτων καὶ κοπραγωγοί. Ἀριστοφάνης μὲν γὰρ εἴρηκε "Κόπρον ἀγωγὰς (sic vulg. et Bekker. κοπραγωγὰς cod. C. vitiose)," καὶ ἀλλαχοῦ "Κοπρολογεῖ κόφινον λαβών." Cf. Poll. I. 225. Κοπροῦν, καὶ κόπρον ἀγωγὰς προσφέρειν. Anglice to bring loads of manure. Verbo κοπρογωγῆν (Lacon. pro κοπραγωγεῖν) usus est comicus Lys. 1176. Ἄνδρες κοπρολόγοι legitur Vesp. 1184. Pac. 9. κοπροφορεῖν Eq. 295. Dindorfius κοπραγωγεῖν corrigit.

κοπρολογεῖ κόφινον λαβών] Fort. κοπρολόγει. — Confer Xen. Mem. III. 8. 6. κόφινος κοπρολόγος.

829 (654 D. 793 B.) CCLVIII.

Pollux VII. 138. Νεῖν δ' ἐξ ὑπτίας, μάθημα κολυμβητῶν, Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων. Cf. Plat. Phaedr. p. 264. ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν τὸν λόγον. Anglice, to swim on one's back.

830 (652 D. 790 B.) CCLXIX.

Pollux VII. 139. Ναῦται οἷς προσήκει (προσήκουσι Mein.) καὶ αἱ (τὸ Bo.) παρ' Ἀριστοφάνει ναύτριαι. Sic μαθήτρια Diog. L. IV. 2.

831 (600 D. 718 B.) CCLX.

Pollux VII. 141. Καὶ βωλοκοπεῖν δὲ Ἀριστοφάνης εἴρηκε. Confer θυροκοπεῖν (Vesp. 1254.) κυνοκοπεῖν (Eq. 289), κρεοκοπεῖν, δορυγοκοπεῖν, θαλαττοκοπεῖν (Eq. 830), πιττοκοπεῖν, μετεωροκοπεῖν (Pac. 91), ῥησικοπεῖν (Phot.), etc.

832 (554 D. 611 B.) CCLXI.

Ἔστ' ἀνακρίπτων καὶ κατακρίπτων τοῦ σχήματος εἵνεκα τοιούδῃ κηλύνειον τοῖς κηπουροῖς.

Pollux VII. 143. Τῶν δὲ τοῖς κηπουροῖς ὑπηρετούντων ἐστὶ καὶ τὸ κηλώνειον. οὐ μόνον γὰρ Ἡρόδοτος (VI. 119.) μνημονεύει, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης “Ὡστ’ — κηπουροῖς.” Basili i imitationem in epistolarum anthologia p. 11. indicavit Hemsterhusius in Anecd. I. p. 173. οὐκ ἔων ἀνανεύειν καὶ κατανεύειν ὥσπερ τὰ κηλώνεια τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀναγιγνωσκόντων. DIND. Fragmentum hoc ex Danaidibus petitum Bergkio videtur.

V. 1. ὥστ’ vulg. Dedi ἔστ’ (ἐσται). ἀνακύπτων καὶ κατακύπτων] ἀνακῶπτον καὶ κατακῶπτον Bergk. Ex Basili loco suspiceris corrigendum esse ἀνανεύων καὶ κατανεύων, sed nil temere mutandum. Sanam esse vulgatam censet etiam Mein. Cf. ad Th. 1187. εἵνεκα τοῦδε vulg. Bekk. Mein. ad Menand. p. 391. οὐνεκα τοῦδε Dind. Be. Corrigendum fortasse εἵνεκ’ ἂν εἴη (εἴης, aut εἵνεκ’ ἔσει σύ), aut εἵνεκα τοῦδε (τουδὶ) — κηλώνειον τοῖς κηπουροῖς (ἐσται). Sensus hic videtur esse: ‘ita ut emergens et demergens, quantum quidem ad habitum hunc et motum attinet, tolleno possit ille hortulanis esse.’ Cf. Nub. 420. ἀλλ’ ἔνεκέν γε ψυχῆς στερεῶς — εἵνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ’ ἄν. V. 2. κηλωνείου vulg. Bekk. Dind. κηλώνιον codex Jungerm. κηλώνειον recte cod. A. Be. Mein. ad Men. p. 391. et Philem. IV. 30. Cf. Herod. I. 193. ὁ σῖτος χειρὶ τε καὶ κηλωνήτοισι ἀρδόμενος. VI. 119. ἀντλέεται κηλωνήτω. κηπουροῖς vulg. κηπουροῖς Bekk. Dind. Mein.

CCLXII.

(372 D. 822 B.)

833

Pollux VII. 148. Τὴν δὲ σμινύην σμινύδιον Ἀριστοφάνης καλεῖ. Idem X. 129. καὶ σμινύη καὶ σμινύδιον.

CCLXIII. CCLXIV.

(618 D. 744. 745 B.) 834. 835

Pollux VII. 150. Ἀριστοφάνης δὲ γυναῖκα Φερίστριαν καὶ φρυγανίστριαν εἶπε (εἶπε delet Mein.). Sic μαθήτρια, συνθεάτρια (Fr. 478.), κραυγίστρια, ξάντρια, etc. Φρυγανισμός legitur apud Thucydidem VII. 4. 13.

CCLXV.

(643 D. 777 B.)

836

Pollux VII. 157. Καὶ λοφοπωλεῖν Ἀριστοφάνης εἴρηκε.

CCLXVI.

(511 D. 612 B.)

837

Pollux VII. 162. Λεπρὰν κεράμιον δξηρὸν ἀντὶ τοῦ μύδαν Ἀριστοφάνης λέγει. Idem VII. 161. κεράμιον δξηρὸν ex Aristophane memorat. Cf. Alex. III. 409. οἶνον κεράμιον.

Menand. IV. 133. τὸ κεράμιον ἀνέρχας. Eubul. III. 265. Κνίδια κεράμια. Herod. III. 6. κεράμιον οἰνηρόν.

838 (623 D. 752 B.) CCLXVII.

Pollux VII. 166. Ἀριστοφάνης καὶ κάμινον βαλανείου φησί. Cf. ad Fr. 823.

839 — 842 (651 D. 786 B.) CCLXVIII — CCLXXI.

Pollux VII. 177. Μυροπωλεῖν δὲ Ἀριστοφάνης ἔφη, μυροπώλιον (l. μυροπωλεῖον), μύρον ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυρηρὰ λήκνυθος, ἀλαβαστροθήκαι. Μυρηρὰ λήκνυθος legitur Fr. 229. ἀλαβαστροθήκαι Fr. 541. Itaque reliqua Aristophanis esse ex deperditis comoediis sumpta tuto colligere possumus. Μυροπωλεῖον (μυροπώλιον vulg.) legitur Dem. p. 786, 8. 911, 13. Lys. p. 170, 8.

843. 844 (598 D. 715 B.) CCLXXII. CCLXXIII.

Pollux VII. 187. Ἀριστοφάνης καὶ βοηλατεῖν καὶ ὀνηλατεῖν εἶπε. Confer ἵππηλατεῖν Av. 1443. ξηηλατεῖν 1013. ἀνδρηλατεῖν, ἀγηλατεῖν.

845 (685 D. 828 B.) CCLXXIV.

Pollux VII. 190. Στρογγυλοναύτας Ἀριστοφάνης λέγει.

846 (555 D. 613 B.) CCLXXV.

Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖσι πένησιν.

Pollux VII. 195. Ἴδιον δ' ἂν εἴη (τὸ κοτυλίζειν) τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων. καὶ Φερεκράτης μὲν εἶρηκε “Μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν l. καταπάττειν” χύδην.” Ἀριστοφάνης δὲ “Κιρνάντες — πένησιν.” Cf. Anecd. Bekk. p. 46, 14. Κοτυλίζειν: σημαίνει κατ' ὀλίγα πιπράσκειν καὶ μικρά. Anglice to measure out, to dole out. Cf. Arist. Oecon. II. 9. 2. τοῖς δὲ δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πεπράσθαι. Haec ad Babylonios referunt Fritzs. et Dind., ut de viris popularibus qui publicas opes temere profundant dicatur. Fortasse ex Daetalensibus sumptum. Cf. Fr. 241. 242.

κιρνάντες] Cf. Eccl. 841. κρατήρας ἐγκιρνᾶσιν. Com. anon. IV. 676. ἐν δ' ἐκίρνατο | οἶνος. Hom. Od. ζ'. 182. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. ξ'. 78.

κίρνη μελιθέα οἶνον. π'. 14. κίρνας αἰθοπα οἶνον. Herod. IV. 66. κίρνη κρατῆρα οἶνου.

CCLXXVI. (638 D. 771 B.) 847

Pollux VII. 196. Λιβανωτοπωλεῖν Ἀριστοφάνης ἔφη.
Λιβανωτοπώλης dixit Cratinus min. III. 374.

CCLXXVII. (596 D. 714 B.) 848

Pollux VII. 210. Παρὰ Ἀριστοφάνει βιβλιδάριον. Cf.
ἱματιδάριον et χρυσιδάριον Fr. 66.

CCLXXVIII. (512 D. 614 B.) 849

Οὐκ εἰ λαβὼν θύραζε τὰ ψηφίσματα
καὶ τὴν ἀνάγκην ἐς κόρακας ἐντευθενί;

Pollux VIII. 17. Ἐνιοὶ δὲ οἴονται καὶ ἀνάγκην σκευὸς εἶναι
δικαστικὸν εἰπόντος Ἀριστοφάνους "Οὐκ εἰ — ἐντευθενί."

V. 1. ἔη vulg. εἰ Porson. in Adv. p. 282. V. 2. ἐντευθεν vulg.
ἐντευθενὶ Jungermann.

CCLXXIX. (om. D. B.) 850

Pollux VIII. 28. Μεσέγγνον τὴν μείρακα καταθέσθαι
Ἀριστοφάνης λέγει. Pro καταθέσθαι lege θέσθαι. Praefixum
κατα- debetur proxime praecedenti syllabae -κα. Est autem
μεσέγγνος i. q. μεσεγγνητής, i. e. tertius aliquis apud quem
deponitur pignus (μεσεγγήμα, Aesch. 71, 18.). Sic μεσεγ-
γῆσθαι ἀργύριον Dem. p. 995, 21. τρία τάλαντα μεσεγγνηθέντα
Lys. p. 182, 1. Cf. Plat. Legg. p. 914 D. Scripserat fortasse
comicus μεσέγγνον γὰρ (δὲ, γε, τε) θέσομαι τὴν μείρακα.

CCLXXX. (649 D. 784 B.) 851

Pollux IX. 25. Ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης μεγαλοπο-
λίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης. ὅθεν καὶ Ἀριστο-
φάνει εἴρηται τὸ μικροπολιτικόν. Vocabulo μικροπολίτας
utitur noster Eq. 824. χαννοπολίτας Ach. 635.

CCLXXXI. (549 D. 615 B.) 852

Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες.

Pollux IX. 154. Ἐπὶ τούτου ἴσως καὶ τὸ εἰκοβολεῖν, Ἀρι-
στοφάνους εἰπόντος "Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες." Cf. Etym.
M. p. 297, 32.

853 (615 D. 740 B.) CCLXXXII.

Pollux IX. 162. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει εὐκόπως. Vox recentioris aevi videtur εὐκόπως; nusquam saltem alibi apud comicos occurrit. Εὐκοπος est apud Polyb. εὐκοπία apud Diod. Sic.

854 (om. D. B.) CCLXXXIII.

Pollux X. 17. Ὅτι δὲ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, σκευοφόριον μὲν τοῦτ' Ἀριστοφάνης καλεῖ τὸ ξύλον. Cf. Jungerm. ad Poll. VII. 175. Legendum σκευοφορεῖον. Cf. Plat. com. II. 633. κεράτινον εἶχον σκευοφορεῖον (al. σκευοφόριον) *καὶ καμπύλον. et Arist. Fr. 15. σμηματοφορεῖον (σμηματοφόριον al.). Fr. 348. ψηφολογεῖον (ψηφολόγιον al.). Poll. X. 119. μυροφορεῖον (μυροφόρον vulg.). Vulgo ἀνάφορον dicitur, ut in Ran. 8. Fr. 553. Σκευοφοριώτης est Eupol. II. 530.

855 (om. D. B.) CCLXXXIV.

Pollux X. 22. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις τούτοις καὶ ἀντίκλειδες εἴρηται, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει — κατάνκλειδες. Respicit fortasse ad Vesp. 154. καὶ τῆς κατάνκλειδος (κατακλεῖδος vulg.) καὶ τοῦ μοχλοῦ.

856 (608 D. 732 B.) CCLXXXV.

Ἐπιπακτοὺν τὰς θύρας.

Pollux X. 27. Ἀριστοφάνης “Προπύλαια πακτοὺν (Lys. 265.)” καὶ πάλιν “Ἐπιπακτοὺν τὰς θύρας.”

857 (513 D. 616 B.) CCLXXXVI.

Τὸ παραπέτασμα τὸ Κύπριον, τὸ ποικίλον.

Pollux X. 32. Παραπέτασμα — πολύχρονον, ἐφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἂν εἴποι “Τὸ — ποικίλον.” In istis ἂν εἴποι latet fortasse εἴρηκε aut, quod suspicor, ἐν Νιόβῳ. Cf. Ran. 938. ἂν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν. τὸ Κύπριον] Fort. τὸ πολύχρονον.

858 (383 D. 429 B.) CCLXXXVII.

Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίταις.

Pollux X. 63. Ἀρύταινα — Ἀριστοφάνους εἰπόντος “Βαλανεὺς — ἀρυταίταις.” Corrigendum fortasse ὠθεῖ δ' ὁ

βαλανεύς | ταῖσιν ἀρυταίνας. Requiritur enim articulus ante βαλανεύς. Nisi excusari potest articulus in anapaestis. Hoc fragmentum ad Πελαργούς referendum videtur. Cf. Fr. 433.

CCLXXXVIII.

(435 D. 509 B.)

859

Pollux X. 101. Ἀριστοφάνους ἐν Ταγηνισταῖς εἰπόντος ἐσχάρια καὶ πον καὶ ἐσχαρίδα. Cf. Alex. III. 498. σπονδῇ, λιβανωτὸς, ἐσχαρίς. - Sic κλινῖς, κιστῖς, βωμῖς (Herod. II. 125.), etc. Nisi forte corrigendum ἐσχαρίδια.

CCLXXXIX.

(708 D. 852 B.)

860

Pollux X. 123. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει χεῖμαστρον. Idem VII. 61. Τὸ μέντοι χειμερινὸν ἱμάτιον χεῖμαστρον ἂν λέγοις.

CCXC. CCXCI.

(622 D. 751 B.)

861. 862

Pollux X. 153. Καὶ ἀύλοὺς ὀστειτνοὺς καὶ καλαμῖνους ἀύλοὺς Ἀριστοφάνης ἔφη. et, omisso poetae nomine, X. 173. Cf. Fr. 783. καλαμῖνην σύριγγα.

CCXCII.

(667 D. 806 B.)

863

Pollux X. 156. Πέτευρον (al. πέταυρον) δὲ οὗ τοὺς ἐνοικιδίους ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκεν Ἀριστοφάνης λέγει. Photius p. 426, 12. Πέτευρον: πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ε (i. e. ἐν τῷ πέμπτῳ δράματι, sc. ταῖς Νεφέλαις. Cf. ad. Fr. 126. et Mein. Fr. Com. V. 60.). "Nam etiam πέταυρον dictum est." Dind. Vulgo post συμβέβηκεν plene pungitur. Cf. Poll. VII. 162. λεπτρὰν — ἀντὶ τοῦ μυδᾶν Ἀριστοφάνης λέγει. Non ad Nubes, sed ad aliam aliquam fabulam, hoc pertinere arbitratur Bergk.

CCXCIII.

(om. D. 134 B.)

864

Βακτηρία δὲ Περσὶς ἀντὶ καμπύλης.

Pollux X. 173. Καὶ ὡς ἐν Γήρᾳ (Fr. 128.) "πτωχικοῦ βακτηρίου", καὶ "Βακτηρία — καμπύλης", καὶ καλαμῖνους ἀύλοὺς (Fr. 858.). Hinc jure colligit Dindorfius Aristophanis esse et versum "Βακτηρία — καμπύλης."

865

(157 D. 290 B.)

CCXCIV.

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖν· μολγοὶ γὰρ ἔσονται.

Pollux X. 187. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἀσκὸν καὶ ἀσιδίον καὶ τοιαῦτα προειρήμαμεν, οὐδὲν κωλύει καὶ μολγὸν εἰπεῖν, ὅς ἐστι κατὰ τὴν τῶν Ταραντίνων γλῶτταν βόειος ἀσκός· — καὶ Ἀριστοφάνης δὲ χρησμὸν τινα παίζει “Μή μοι — ἔσονται”, τὸ ἀπληστον αὐτῶν ὑπαινιττόμενος. Quem locum probabiliter ad Γεωργοὺς refert Brunckius. Cf. ad Fr. 118. “Libri αἰνεῖτε οἰμολγοὶ (A.), αἰνεῖτε ἀμολγοὶ (B.), ἀνεῖται μόλγοι (C.). Quum αἰνεῖτε οἰμολγοὶ sit in libro optimo Parisino, scripsi αἰνεῖθ’, οὐ μολγοὶ ἔσονται. Bernhardys in Eratosthenem p. 210. coniecerat αἰνεῖν· μολγοὶ γὰρ ἔσονται.” (Dind.) “Referunt hunc quoque versum ad Agricolas parum recte. Ex alio loco eum petatum esse arguit vel numerorum diversitas: fuit enim in eiusmodi loco qualis est in Pace v. 1063—1114; ac, si continuo hos iambos (Fr. 118.) excepisset ille hexameter, profecto eo potius usus esset Symmachus, quippe quo multo melius illam interpretationem confirmaturus fuisset. Apparet igitur versum et ex alia quadam fabula petatum esse et Symmacho prorsus ignotum. Ostendetur autem infra eum ad Pacem alteram pertinere. Apparet autem ex Equitum versibus 960 seqq. oraculum hoc quoque loco, ubi duo de reipublicae salute consultant, respici: ΚΑ. μὴ δῆτά πώ γ’, ὦ δέσποτ’, ἀντιβολῶ σ’ ἐγώ, | πρὶν ἢν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσης τῶν ἐμῶν. | ΑΑ. καὶ τῶν ἐμῶν νῦν. ΚΑ. ἀλλ’, ἐὰν τούτῳ πίθῃ, | μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Manifestum autem est μολγὸν in utroque loco nihil aliud significare quam ἀσκόν, ita ut ceterae explicationes quas grammatici commenti sunt prorsus sint reiiciendae.” BE. “Dicit comicus: Noli Athenienses admodum laudare, ne superbia tumidi ut μολγὸς fiant.” (Bo.) Cf. Monost. 506. τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν. Dindorfus hodie sic legit, *Μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖθ’, οὐ μολγοὶ ἔσονται.*

866

(724 D. 661 B.)

CCXCV.

Οὔτε νύκτωρ παύεται

οὔθ’ ἡμέραν.

Priscianus XVIII. p. 1190. (II. p. 222.) ‘Attici μεθ’ ἡμέραν ponunt per se et νύκτωρ καὶ ἡμέραν. Aristophanes, “Οὔτε

— *ἡμέραν*.” “Idem Priscianus ibid. p. 190. itidem Aristophanis nomen memorat, at quae ibi leguntur nullo pacto possunt a comico poeta profecta esse.” (Be.)

CCXCVI.

(om. D. 808 B.)

867

Schol. Aeschin. 42, 40. *Εὔρηται δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ὁ σπογγιάς* (σπογγίας Mein. σπόγγος Lobeck. Pathol. pr. p. 495. et Saupp. v. Elmsl. ad Ach.) *καὶ ἡ σπογγιά* (Ran. 482. 487.), *ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα.*

CCXCVII.

(om. D. 749 B.)

868

Schol. Arist. Ach. 106. *Ὅτι πάντας τοὺς Ἑλλήνας Ἰάονας οἱ βάμβακοι ἐκάλουν προεῖρηται.* Qui perditae alicujus fabulae, fortasse Babyloniorum, locum spectare videtur. Inter fragmenta hoc locum habere nolit Engerus apud Zimm. 1841. p. 940. Cf. ad Fr. 705.

CCXCVIII.

(om. D. 630 B.)

869

*Ἔργον Εὐδόξου λύραν
ἔχων τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον.*

Schol. Arist. Av. 11. *Τούτου δ' ἐν εἴῃ μεμνημένος καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα διὰ τούτων [764] “εἰ δὲ δειλὸς etc.” ἔστι δὲ καὶ ἕτερος * * * (καὶ ἕτερος. * * ἔχων Dobr. Dind. ἔτι δὲ καὶ ἐν ἑτέροις Bergk. cf. schol. Eq. 129. ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. schol. Ran. 542. 787. Pac. 1081. καὶ ἐν ἄλλοις. ubi alius nostri locus indicatur. ἔτι δὲ καὶ ἑτέρως, ut alibi καὶ ἀλλαχοῦ, Bo.) (“Ἐξημεσιδὴς addit Be.) ἔχων λύραν ἔργον Εὐδόξου τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον.” μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας λέγων· Ὁ δὲ Ἐξημεσιδὴς καθαρῶδὸς πυθιονίης, νικᾷ δὲ καὶ τὸν τῶν Καρνείων ἀγῶνα τὸν ἐν Λακεδαιμόνι καὶ Παναθήναια δῖς. Correxi dubitanter ἔργον Εὐδόξου λύραν | ἔχων τιταίνει etc. Scripserat fortasse comicus Ἐξημεσιδὴς, | δς - υ - - ἔργον etc. Pro τιταίνει corrigendum suspicabar λγαίνει. Cf. Ach. 967. ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ (ἦν δὲ τι λιγαίνῃ?) Sed cf. Orph. Arg. 253. φόρμιγγα τιτηνάμενος.*

᾿Ωμην δ' ἔγωγε τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι.

Schol. Arist. Eq. 137. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάρρους ὁ Κυκλοβόρος ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθεῖς. τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἶκασε τῷ ἥκῳ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ “᾿Ωμην δ' — κατιέναι.” Ex fabula Δράμασιν fortasse sumptum esse censet Dind. ad Fr. 282. Ad Cleonis vociferationem haec referenda esse et ad Holcades pertinere suspicatur Bergk.

ῶμην δ' ἔγῳ vulg. ῶμην δ' ἔγωγε Br. Dind. Nescio an praestet ἐγὼ δέ γ' ῶμην, et deinde κατιέναι τὸν Κυκλοβόρον (hoc etiam Bo.). De torrente (χειμάρρῳ) Κυκλοβόρῳ appellato cf. Fr. 282. καθιέναι (servato ἐγῳ) anonymus apud Dind. et Bergk. Quod non probandum.

Καὶ σὺ, κυρησιοπῶλα Εὐκράτης στύπαξ.

Schol. Arist. Eq. 254. Εὐκράτης ἔφρευγεν εὐθὺ τῶν κυρησίων: ἐνθα αἱ κάγχρυσ (l. κάχρυσ) φρόγονται (ἀλήθονται Suid. in τὰς ὁδοὺς). κάγχρυσ δέ εἰσιν αἱ λελεπισμένοι κριθαὶ ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερωτέρως (φανερώτερον Mein.) φησὶ “Καὶ σὺ — στύπαξ.” Idem ad v. 129. στυππειοπώλης: ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι καννάβινα, λινά. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτη καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ πολιτείαν, ὃς στύπαξ (στύπαξ cod. Ven.) ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. “De Eucrate cf. Γήρως Fr. XVI. (Fr. 134.) Vendebat Eucrates ille cannabum, et Pericle mortuo aliquamdiu civitatis tenuit habenas. V. schol. et Eq. 128. ὁ χρησμὸς ἄντικρυσ λέγει | ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται | ὃς πρῶτος ἔξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Eidem vero etiam pistrina erant, ut Photius et Hesychius indicant. Itaque, cum denique in iudicium vocatus esset capitisque periculum immineret, largitione annonae vel simili aliquo artificio videtur grave discrimen elusisse. V. Eq. 253. εὐλαβοῦ δὲ μὴ ᾿κφύγη σε καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς | ὥσπερ Εὐκράτης ἔφρευγεν εὐθὺ τῶν κυρησίων. ubi schol: ἐπίσταται, φησὶ, τὰς καταδόσεις Εὐκράτους τὰς ἐπὶ τὰ κυρήβια. etc.” BE.

CCCI.

(om. D. 833 B.)

872

Schol. Arist. Lys. 1237. *Τελαμῶνος*] *Ἀρχή τινος σκολίου*
“Παῖ Τελαμῶνος αἰχμητὰ,” περὶ οὗ δεδήλωται ἤδη. Quum
in superstitibus fabulis nulla mentio sit facta hujus scoli, haec
ad perditam aliquam fabulam refert Bergk. De his dixit
Enger. ap. Zimm. 1841. p. 941. Cf. ad Fr. 704.

CCCII.

(543 D. 666 B.)

873

Πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος;

Schol. Arist. Pac. 1081. *Διακαυνιάσαι*: — *καῦνον τὸν κληρον*
φασι. καὶ ἐν ἄλλοις “Πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος.” Cf. Cratin.
II. 130. ἀπὸ ποτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις; Confer v. *δια-*
καυνιάζειν Pac. 1081.

CCCIII.

(542 D. 660 B.)

874

(Ὁ) στρεψίμαλλος τὴν τέχνην Εὐριπίδης.

Schol. Arist. Ran. 775. *Τῶν ἀντιλογιῶν: παρίστησιν*
αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαφρὸν (σαθρὸν Dobr.). καὶ ἐν ἄλλοις
“Στρεψίμαλλος — Εὐριπίδης.”

στρεψίμελος Ald. vulg. *στρεψίματος* M. *στρεψίκαλλος* V. *στρεψίμα-*
λος cod. Θ. idem conj. Dind., coll. Eust. p. 1638, 17. *Στρεψιμάλλους* ἐκά-
λουν οἱ παλαιοὶ τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοσχόλως φράζοντας, λαβόντες
τὸ σκῶμμα ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ οὕτω δυσ-
λῦτων. et interpretibus Hesychii II. 1278. Recte haud dubie. V. Fritzs. ad
Ran. p. 280. Anglice twisted, distorted, intricate. Confer v.
στρεψαύχην (com.). Dobraeus (Adv. II. 257.) sic corrigit: καὶ *στρεψιμε-*
λὴς τις τὴν τέχνην Εὐριπίδης. (Aliter II. 172.) Fort. ἦν *στρεψιμελὴς τις* —.
Ceterum in initio versus καὶ supplet Bergk. Ipse δὲ potius praefixerim.

CCCIV.

(607 D. 731 B.)

875

Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 942, 22.
Τὸ δυνάκεις καὶ τριάκεις παρὰ Ἀριστοφάνει. Scripserat for-
tasse comicus *δυνάκεις ἢ τριάκεις.*

CCCV.

(541 D. 659 B.)

876

Ἐβάδιζε μοι τὸ μεράκιον (τόν') ἐκ τρόχων.

Schol. Eurip. Med. 46. *Ἐκ τρόχων: βαρυνόντως ὡς νόμων.*
Ἀριστοφάνης “Ἐβάδιζε — τρόχων.” ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν
ἐλθόντας τοὺς παῖδας (ἀνελθόντος τοῦ παιδός?). Euripidis
locus est ἀλλ' οὔδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι | στείχουσι.

βαδίζει vulg. ἐβάδιζε Elmsl. ad Med. p. 85. ἐξ ἀποτρόχων vulg. Haec plane mendosa sunt. Qu. ἐβάδιζέ μου τὸ μειράκιον τότε (αὐτὰ μαιρακίλλε) ἐκ τρόχων, αὐτὴ δὴ (καὶ δὴ) βαδίζει μοι τὰ μειράκι' ἐκ τρόχων. Istud ἀπὸ glossema videtur ad ἐκ adscriptum, ut alibi non raro. ἐκ (αὐτὸ ἀπὸ) τρόχων suadet etiam Naber.

877 (283 D. 671 B.) CCCVI.

Ἄλλ' εἰς ἥρων τι παρήμαρτον.

Schol. Hom. Il. ν'. 428. Ἦρων τινὲς Ἀττικῶς. "Ἄλλ' εἰς ἥρων τι παρήμαρτον" Ἀριστοφάνης. Quod ad Ἦρως fabulam videtur referendum.

878 (om. D. B.) CCCVII.

Schol. Luciani Alex. c. 4. (cod. Vind.) Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι. Cf. Fr. 195.

879 (680 D. 722 B.) CCCVIII.

Schol. Luciani de Gymnas. c. 32. Γέρρα: — καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. Anecd. Bachm. I. p. 339, 29. Cf. Pher. II. 261. γέρροις ἀποστιαροῦνται.

880 (om. D. B.) CCCIX.

Εἰ μὴ Προμηθεὺς εἰμι, τᾶλλα ψεύδομαι.

Schol. (cod. Vat. 1307.) apud Bachm. ad Lycophr. p. 347. ὡς τοῦ Πριάμου πρότερον πνιθανομένου κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὡς Ἀριστοφάνης "Εἰ μὴ — ψεύδομαι." Cf. Eupol. II. 556. Κλέων Προμηθεὺς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

881. 882 (499 D. 590. 591 B.) CCCX. CCCXI.

Πνυθὺ χελιδὼν πηνίχ' ἄττα φαίνεται.

Ὅπηνίχ' ἄττ' ἡμεῖς κοπιᾷτ' ὀρχούμενοι.

Schol. Platonis p. 371. Ἄττα: τοῦτο ψιλούμενον μὲν τινα σημαίνει, δασυνόμενον δὲ ἄτινα. — ἐνίοτε δὲ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται. — Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (v. 630.) "Ὅστις σκαλαθυρμάτ' ἄττα μικρὰ μανθάνων." Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτὸ φησι παραλαμβάνεσθαι "Πνυθὺ — φαίνεται." καὶ πάλιν "Ὅπηνίχ' — ὀρχούμενοι." Corrupte Etymol. M. p. 167, 14. —

ὁ κωμικὸς δὲ χρονικὸν αὐτὸ (τὸ ἄττα) παραλαμβάνει “Πύθου
 χελιδὼν πηνίχ’ ἄττα γίνεται.” λέγει ὁπότε χελιδὼν γίνε-
 ται. Eustathius p. 148. extr., ubi de ἄττα agit, Ἀριστοφάνης
 “Πύθου — φαίνεται.” Harpocratio, Ἄττα: ἀντὶ μὲν τοῦ ὄσα
 ἢ ἔτινα Ἀντιφῶν — ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ ἢ ποιά τινα Δημοσθέ-
 νης Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. In codicibus
 pluribus additum χίονι πον (aut χιονιοῖπον aut χιώνι πον,
 quod in Χιονίδου mutari volebat Sturz. qu. ὡς τὸ Χιονίδου,
 coll. Philemon., aut Χιονίδης) “Πύθου χελιδὼν πηνίχ’
 ἄττα φαίνεται,” quae transcripsit Philemo s. v. Ἄττα p. 16.
 ed. Burn. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα, ὡς τὸ χιονιόπου
 [Χιονίδου aut τοῦ κωμικοῦ?] “Πύθου χελιδὼν πηνίχ’
 ἄττα φαίνεται.” Quae non leguntur in vetere Harpocra-
 tionis epitoma et debentur haud dubie interpolatori: de quo
 pluribus dixi in Harpocrat. ed. Oxon. T. 1. p. 65. Breviter
 Suidas in ἄττα annotavit comicum quendam ἄττα ἐπὶ χρόνον
 dixisse. [Adde Anecd. Bekkeri p. 460, 32.] Mira vero sunt
 quae Photius tradit p. 473, 12. repetita ab Suida, Πύθου
 χελιδόνος: παροιμία ἀπὸ τινος Χελιδόνος θεολόγου ἀνδρός
 καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου, ὡς Μινασέας
 ὁ Πατρὺς (Παταρεὺς Suid.) ἐν τῷ Περιήπλῳ. οἱ δὲ ὅτι θρηνη-
 τικὸν τὸ ζῶον. οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Similiter Hesychius,
 Πύθου χελιδόνος: παροιμιῶδες, διότι ὀδυρτικὸν τὸ ζῶον.
 (Haec etiam Prov. App. Vat. IV. 62.) θρηνεῖ γὰρ ἡ χελιδὼν
 καὶ ἀηδὼν. τὸ δὲ ἀληθές ἀπὸ Χελιδόνος τινὸς θεολόγου ἢ
 τερατοσκόπου. (Chelidonem χρησμολόγον veterem memorant
 Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 9, 7. et Suidas in χελιδόνας). Quod
 est inane grammatici alicujus commentum, notatum ab Lobeckio
 Aglaoph. p. 1352. DIND. “Eratosthenes non dixit ex quonam
 comico poeta petiverit, neque Aristophani tribuissem, nisi
 Eustathius p. 148 fine dilucide ex hoc poeta versum priorem
 afferret: Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνον “Πυθοῦ χελιδὼν κτλ.”
 Sed ne ita quidem mihi omnis dubitatio exemta est, namque
 apud Harpocratonem v. Ἄττα vulgo similiter legebatur: ἐνια-
 χοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα — Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ’
 ἀριθμοῦ ἔταξεν — Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνον “Πύθου χελι-
 δὼν πηνίχ’ ἄττα φαίνεται.” At vero Bekkerus ex codicibus
 edidit tantum haec: ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. Χιονίππου

‘Πυθοῦ χελιδὼν κτλ.’ Et similiter Philemo a Burneio editus p. 16: ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα, ὡς τὸ χιονίππου ‘Πύθου χελιδὼν πηνίξ’ ἄττα φαίνεται.’ Codicum autem lectiones apud Bekkerum (χίονί που, χίωνί που, χιονιοί που) docent ibi potius cum Osanno Χιονίδου legendum esse, ut fortasse rectius huic quam Aristophani tam prior quam posterior versus sit tribuendus. Aristophanis si sunt hi versus, fortasse pertinent ad Thesm. II.” BE. Cf. ad Fr. 321, 8. Mein. Add. ad Fr. Com. II. 8. Hoc fragmentum ad Thesm. II. referendum esse suspicari licet.

V. 1. πυθοῦ] πύθου plerique grammatici. Correxerat jam Dobraeus Append. p. 383. χελιδῶ idem. Comparandum Thesmophoriazusarum initium, Ὡ Ζεῦ χελιδὼν, ἀρὰ ποτε φανήσεται; πηνίξ’ ἄττα] κἀποθ’ ἄττα apud Bekker. Cf. Av. 1514. πηνίξ’ ἄττ’ ἀπώλετο; 1498. πηνίξ’ ἐστὶν ἀρὰ τῆς ἡμέρας; Plat. Crit. 43 A. πηνίκα μάλιστα; — ὄρθρος βαθύς.

V. 2. ὀπηνίκα ἄττ’ ὀρχούμενοι κοπιᾶτε vulg. Correctum apud Bekker. Scripserat forsitan comicus ὀπηνίξ’ ἂν δ’. Cf. Eubul. III. 261. Sic ἦνίξ’ ἂν δ’ Pac. 1160. ὀρχούμενοι] Corrigendum, ni fallor, ὀρχούμεναι. Cf. Fr. 321, 8. γυναιξὶ κοπιῶσαισιν ἐπικουρήσατε. Th. 795. κῆν καταδάρθωμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι. Av. 735. Idem suadet Bergk.

883

(593 D. 711 B.)

CCCXII.

Schol. Theocrit. I. 132. Ἡ βᾶτος θηλυκῶς λέγεται· ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος. παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται. Ergo βᾶτος masculino genere dixit comicus.

884

(om. D. B.)

CCCXIII.

Servius ad Virgil. Aen. V. 830. Fecere pedem] “Hoc est funem quo tenditur velum, quod Graeci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.” Respicit, ni fallor, ad Eq. 436. ἄθρει καὶ τοῦ πόδός παρίει. Cf. Epicrat. III. 372. τοὺς κάλως ἔλλυε καὶ χάλα πόδα. Soph. Ant. 715. ναὸς δστις ἐγκρατὴ πόδα | τείνας ὑπτείνει μηδὲν etc. Hoc fragmentum deleri jubet Meinekius Fr. Com. IV. 106.

885

(552 D. 669 B.)

CCCXIV.

Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως,
οὐτ’ ἀστείαν ὑποθηλντέραν
οὐτ’ ἀνελεύθερον ὑπαγροικότεραν.

Sextus Empiricus adv. grammaticos I. 10. p. 264. Πολλὰ γὰρ, φασὶν (οἱ γραμματικοὶ), εἰςὶ συνήθειαι, καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Ἀσκεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης “Διὰλεκτον — ὑπαγροικοτέραν.” In versu tertio medio notandus anaepæstus post dactylum positus, quod raro fit.

V. 2. ὑποθηλυτέραν] Sic Fr. 343. ὑποπρεσβύτεραι. V. ὑπαγροικοτέραν] Cf. Ach. 674: μέλος — ἀγροικότερον.

CCCXV.

(719 D. 645 B.)

886

Μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν.

Stephanus Byzant. Βρέττος: πόλις Τυρρηνῶν, ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βαλητίας τῆς Βαλῆτου. οἱ οἰκοῦντες Βρέττιοι. καὶ ἡ χώρα Βρεττία καὶ ἡ γλῶσσα. Ἀριστοφάνης “Μέλαινα — παρῆν.” Etymolog. M. p. 213, 8. et Bekkeri Anecd. p. 223, 18. Βρεττία: μέλαινα πίσσα. καὶ βάρβαρος, ἀπὸ τοῦ Βρεττίων ἔθνους. Hesychius, Βρεττία: μέλαινα, ἡ βάρβαρος, ἀπὸ τοῦ Βρετταίων ἔθνους. In verbis Stephani (et in his fortasse recte) et Aristophanis versu (si est Aristophanis) Bochartus πίσσα corrigebat propter locum Etymologi Pliniumque, qui picem Bruttiam memorat. Vereor ut recte, nam alteri scripturae γλῶσσα favet quod Hesychius et Etymologus addunt ἡ βάρβαρος. Stephanus fortasse scripserat, καὶ πίσσα καὶ γλῶσσα Βρεττία Ἀριστοφάνης. Vocabulo γλῶττα autem similiter usus est Cratinus, qui de Pericle ὃ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων dixit: v. annot. ad Aristid. vol. II. p. 173. Weselingii vero de Brutiis dubitationem (ad Diodorum vol. I. p. 492.) sustulit Niebuhrius H. R. vol. I. p. 109. ed. tert. DIND. γλῶσσα tuentur Dind. Be. Nauck. Ita Nauck.: μέλαινα δεινὴ (aut νῆ Δι) γλῶσσα. B. Βρεττία γὰρ ἦν (sc. γυνή). Cf. Vesp. 1301. καίτοι παρῆσαν Ἰππύλος, Ἀντιφῶν, Λύων, etc. Legendum fortasse μέλαινα δ' ἦν ἡ πίττα Βρεττία γὰρ ἦν. Aut μέλαινα δεινὴ (?) πίττα Βρεττία παρῆν. Cf. Pher. II. 300. παρῆν δὲ χόνδρος γάλατι κατανεμιμένος. Telecl. II. 362. ἀνάπαιστα (ὃν ψαιστὰ;) παρῆν. Si vera est scriptura πίττα, agi de amphoris vinariis pice illinendis fortasse statuendum erit.

Pix Bruttia, quae rutilante colore erat et ad vasa vinis condendis picanda inserviebat, memoratur Plin. N. H. XVI. 22. XIV. 25. XXIV. 23. Πικρὴ πίσσα memoratur alicubi (Herod.?). Cf. Hom. II. δ'. 277. μελάντερον ἥτε πίσσα. Ovid. Met. XII. 402. 'Totus pice nigrior atra.' Columell. XII. 18. Memoratur nigra pix Illyrica Ovid. Art. II. 658. Pont. XIV. 45. Fragmentum fortasse Aristophani abjudicandum.

887 (655 D. 794 B.) CCCXVI.

Stephanus Byzant. Νῶνακρῖς: πόλις Ἀρχαδίας. — τὸ ἐθνικὸν — καὶ Νῶνακρῖεὺς λέγεται παρὰ Ἀριστοφάνει. Fortasse Νῶνακρεὺς scribendum. Hesychius, Νῶνακρεῦς: οἱ μὲν ἀλείπτειν Ἀρχαδικὸν ἀποδιδόασιν. ἡ γὰρ Νῶνακρῖς Ἀρχαδίας ἐστὶ τόπος. Photius p. 306, 16. Νῶνακρεῦς: πύκτις, παγκρατιαστής. DIND.

888 (665 D. 805 B.) CCCXVII.

Stephanus Byzant. Παμβωτάδης (Παμβωτάδαι Meursius): δῆμος Ἀττικῆς, Ἐρεχθίδος φυλῆς. ὁ δημότης Παμβωτάδης. τὰ τοπικὰ ἐκ Παμβωτάδων, ἐν Παμβωτάδων (Παμβωταδῶν recte Be. Dind.). Ἀριστοφάνης. Lectionis varietatem vide apud Steph. Byz. I. p. 498. ed. Mein. Confer pagi nomen Θυμοιτάδαι, et nomen gentile Ἐτεοβουτάδαι (Alex. III. 476.). Dixerat ergo ἐκ Παμβωταδῶν, ut ἐκ Κοθωκιδῶν Th. 620., aut ἐν Παμβωταδῶν, ut ἐν Κλωπιδῶν (pro Κρωπιδῶν) Eq. 79.

*889 (om. D. B.) CCCXVIII.

Suidas in Ἀγκύρισμα, Ἔστι δὲ ἀγκύρισμα καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. Ἀριστοφάνης. Error grammatici, qui ἀγκύρισμα cum ἄγκυρα commiscuit, ab Kustero notatus est comparato Hesychio, Ἄγκυρα: ἐν ἣ τὰ σῆκα λαμβάνουσιν. DIND. Cf. ad Eq. 262. διαλαβὼν ἡγκύρισας (sc. αὐτόν). Eupol. II. 528. ἀγκυρίσας ἔρρηξεν.

890 (15 D. 217 B.) CCCXIX.

Εἰς οἷ' ἀνάλον οἱ περὶ τοῦ τὰ χρήματα.

Suidas, Ἀνάλισκεν καὶ ἀναλοῦν τῇ αἰτιατικῇ ἐκάτερα —. ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ ἡ ἀδιαφόρως, οἷον ἀνήλισκον καὶ ἀνάλισκον. καὶ αὖθις (Ἀριστοφάνης) "Εἰς οἷ' — τὰ χρήματα." Quae fortasse ad Daetalenses pertinent: cf. ad Fr. 241.

CCCXX.

(583 D. 699 B.)

891

Suidas, Ἀνασηκῶσαι ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἰσταντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Etym. M. p. 100, 11. Ἀνασηκοῦν τὸ προστιθέναι τὸ ἑλλίπες. Anecd. Bekk. p. 19, 29. Ἀνασηκῶσαι: τὸ ἀντιθεῖναι καὶ ἀντιστῆσαι. Latine rependere, compensare. Anglice to compensate, to make up the weight. (τὴν μεταβολὴν Hippocr. Acut. 388.)

CCCXXI.

(561 D. 677 B.)

Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων καὶν' ἀπό τε καννάβων.

Suidas et gramm. Bekkeri p. 415, 29. Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι: οἷονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀριστοφάνης “Ῥήματά τε — κινναβευμάτων.” λέγει γὰρ διὰ μὲν τοῦ Ἀπ' ἀκροφυσίων καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρός, διὰ δὲ τοῦ Ἀπὸ κινναβευμάτων οἷον καινῶς πεπλασμένα καὶ διάθεσιν ἔχοντα. κίνναβος γὰρ τὸ εἶδωλον πρὸς δ κτλ. κέχρηται πολλοί. Idem, Κινναβευμάτων. ζῆται ἐν τῷ Ἀπ' ἀκροφυσίων. Arsen. p. 65. Idem proverbium est apud Apostol. Prov. II. 296. et III. 37. ed. Leutsch. Photius p. 166, 3. Κινναβευμάτων: πονηρευμάτων. Hesychius, Κινναβεύματα (ita Musurus. κινναβεῦμα codex): πανουργεύματα (πανουργήματα?). Pertinere haec ad Thesm. II. existimat Bergk., coll. Fr. 325., ubi tres ejusdem metri versus sunt. Etiam Fritzschius (ad Thesm. p. 626.) hoc fragmentum ad Thesm. II. revocat ideo quod in hac comoedia Hephaestio creticum inter paeones tetrametros identidem adscitum esse tradit. Idem metrum est ac Vesp. 1274—1282. De re cf. Nub. 546—548. “Praedicat, in epirrhemate aliquo, opinor, poeta ingenium suum operumque semper novam praestantiam. Cf. Nub. 547.” (Ko.)

πάντ'] καὶν' conj. Kock. ἀπ' ἀκροφυσίων] Hesychius, Ἀκροφύσια: τὰ ἄκρα τῶν ἀσκήων ἐν οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ ἐκφυσῶσιν. καὶ (καὶ om. Apostol. III. 37.) τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων vulg. καὶνὸν κινναβευμάτων Brunck. p. 284. Dind. Be. καὶνὸν κανναβευμάτων (sic) Kock. κινναβευμάτων jam Kuster. κανναβευμάτων Hemst. ad Poll. X. 189. Schneider. ad Arist. H. A. vol. III. p. 138. Adi Lobeck. Path. Elem. p. 286. et Bernhardy ad Suidam l. c. Equidem veram lectionem hanc esse suspicor, πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων καὶν' ἀπό τε καννάβων (aut potius καννάβου).

Fortasse ex *κιννάβου* (supr. *ων*) orta est lectio *κινναβευμάτων*. Jam antiquitus obtinuisse hic videtur corruptela. Scilicet *καίν'* ἀπό τε in καὶ τῶν ἀπό abiit, postea metri fulciendi gratia *κιννάβων* in *κινναβευμάτων* mutatum est. Anglice dicemus, all fresh from the forge and the studio. Suidas, *Κίναβος*. τὸ εἶδωλον πρὸς δ οὐ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι πολλοί. "Hesych. *Κάναβοι*· τὰ ξύλα περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν (πηλὸν?) τιθάσιν. ὅθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι *κάνναβοι* λέγονται (Stratt. Fr. 20.). Phot. p. 139, 15. *Κάναβος*: τὸ πρῶτον τιθέμενον ξύλον ὑπὸ τῶν πλαστῶν, περὶ δ τὸν πηλὸν τιθέντες πλάσσουσιν. Poll. VII. 164. περὶ δ δὲ οἱ τοὺς πίθους πλάττοντες τὸν πηλὸν περιθέντες πλάττουσι, τοῦτο τὸ ξυλήριον *κάνναβος* (sic) καλεῖται. X. 80. τὸ μὲν δὴ ξύλον ᾧ περιπλάττουσι τὸν πηλὸν οἱ κοροπλάδοι *κάνναβος* καλεῖται. Arist. H. A. III. 5. 1. αἱ φλέβες ὥσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις *κανάβοις* τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντός. Id. de Gener. II. 6. ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διατεταμέναι καθάπερ οἱ τοὺς *κανάβους* γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις. Hinc Gallorum *canevas* [cf. nostrum *canvas*] ortum esse docet Schneider. III. 138." (Ko.) *Κάνναβος* est Anglice a model. Vox nihili est *κινναβεύματα*, nullum enim est verbum *κινναβεύσθαι*; neque, si esset, hic conveniret, non enim rem sed actionem aliquam significaret *κινάβευμα*, formatum ut *κοβαλίκευμα*, *βαμολόχευμα*, *τεράτευμα*, *πονήρευμα*, etc. Favet meae correctioni etiam quod *κινναβευμάτων* est in libris, non *κινναβευμάτων*. Fieri quidem potest ut etiam nomen *κινάδευμα*, a *κινναδεύσθαι* formatum, exstiterit, ad quod respiciant Hesychii Photique glossae, sed nullum ejus exemplum innotuit. Cf. Nub. 546. οὐδ' ἡμᾶς ζητῶ ἔξαπατῶν δις καὶ τρίς ταῦτ' εἰσάγων, | ἀλλ' αἰεὶ καινὰς ἰδέας ἐσφέρων σοφίζομαι. Vesp. 1043. τοιόνδ' εὐρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρετήν, | πέρυσιν καταπρούσθε καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν (l. αὐτήν) διανοίαις.

893

(586 D. 703 B.)

CCCXXII.

Suidas, Ἀπόμακτρα σκντάλων ἀπεσκοτημένα δ' (καὶ Seidler.) ἐσκοτρωφημένα. Eadem grammaticus Bekkeri p. 431, 26. prae-misso lemmate Ἀπόμακτρα, et ἐσκοτρωφημένα praebens. Vera loci scriptura haec est, Ἀπόμακτρα: σκντάλα. ἀπεσκοτωμένα δὲ, ἐσκοτρωφημένα [ἐσκοτρω. Bo.]. Poetae enim verba fuerunt ἀπόμακτρ' ἀπεσκοτωμένα, quorum interpretationes ex scholiasta de more exscripsit Suidas, cujus alia est de eodem loco annotatio perinepta, Ἐσκοτρωφημένα: Ἀριστοφάνης. ἀπόμακτρα σκντάλων ἐσκοτρωφημένα. Prudentius idem alio loco, Ἀπεσκοτωμένα: ἐσκοτρωφημένα [ἐσκοτρω. Bo.], κεχωρσμένα. τὰς γὰρ κρίσεις σκότῃ (σκότους Hesych.) καλοῦσι ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Quae iisdem fere verbis, omissa tamen

Aristophanis memoria, ab Hesychio traduntur et ab Pausania ap. Eust. p. 953, 53. Denique Hesychius, Ἀπομάκτρας: ξύλα. τὰς σκυτάλας ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα. Forma ἀπόμακτρον idem utitur ad explicandum ἀπόψηστον [ἀπόψηστορον recte Ruhnken.]. Femininum ἀπομάκτρα, quod nullum fuit, finxit Pollux IV. 170. 113. DIND. "Videtur dixisse τῶν σκυταλίων ἀπόμακτρ' ἀπεσκοτημένα. Ceterum non satis intelligo quid sibi velit ἀπόμακτρα σκυτάλων." (Bo.) ἀπόμακτρα τῶν σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα corrigit Porson. prob. Dobr. et (τε pro τῶν) ed. Herm. Vereor ut comico plus tribui possit quam ἀπεσκοτωμένα, i. e. ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα. Anglice, shaded. Jure ἀπεσκοτωμένα tantum ab Aristophane profectum judicat Bergk. Apud Suidam duae confusae videntur glossae, Ἀπόμακτρα: σκυτάλας. et Ἀπεσκοτωμένα: ἐσκιαγραφημένα. Vide ibi Bernhardy. Apud Platonem occurrunt σκιαγραφεῖν (sic): σκιαγράφημα, σκιαγραφία, ut et σιαμαχεῖν, σιατροφεῖν.

CCCXXIII. CCCXXIV. (514 D. 617.618B.) 894.895

Ἐταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαναίνεται.

᾿Ωστ' ἔγωγ' ἠδαινόμεν

θεώμενος.

Suidas, Ἀδαινεται: ξηραίνεται. — ἡ πρώτη δασύνεται. καὶ Ἀριστοφάνης "Ἐταῦθα δὴ — ἐξαναίνεται." καὶ ἐτέρωθι "᾿Ωστ' — θεώμενος."

V. 1. παιδάριον ἐξαναίνεται] Corrigendum suspicor τὸ παιδάριον ἀδαινεται: nisi potius interpungendum sic, ἐταῦθα δὴ, παιδάριον, ἐξαναίνεται. Cf. ad Th. 1203. Alioqui articulo addito (τὸ παιδάριον) opus foret. Cf. Ran. 1089. ἀφηνάθη | Παναθηναίοισι γελῶν ὅτε δὴ etc. Eccl. 146. Ach. 15.

CCCXXV.

(360 D. 624 B.)

896

Εἴ τις κολακεύει περιῶν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 468, 19. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἔνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης "Εἴ τις — ἀφαιρῶν." (Apud Suidam bis κροκύδας.) Phrynichus Bekkeri p. 4, 27. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: μίαν ἡττίκισται, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων διὰ κολακείαν, ὥστε καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν κροκύδας τῆς ἐσθῆτος ἢ κάρφους τι τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου. ὁ δὲ (γοῦν?) Ἀριστοφάνης ἀφαίρει τρίχας φησὶν ἐπὶ τινος

κολακεύειν ἐπιχειροῦντος. Ubi ἀφαιρεῖν κροκύδας correxerim, non enim ἀφαιρεῖν πολιὰς τρίχας sed ἐκλέγειν dicebant. Cf. Fr. 398. 819. Nauck. ad Arist. Byz. p. 234. Archil. Fr. 176. ed. Bergk. p. 573. Append. Prov. I. 42. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: ἐπὶ τῶν πάντα ποιοῦντων ἐνεκεν κολακείας. ἢ, Ὅστος ἀφαιρεῖται καὶ κροκύδας. etc. Hesychius, Κροκύλεγμος (conciise dictum pro κροκνδόλεγμος?): ὁ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγων τῶν ἱματίων. Herod. III. 8. λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύδα. De ista adulatorum consuetudine conferas inprimis Theophrast. Char. II. καὶ ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα καὶ, ἕαν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχρον, καρφολογήσαι (δεινὸς ὁ κόλαξ)· καὶ ἐπιγελάσας δὲ εἰπεῖν· Ὁρᾷς, ὅτι δυοῖν σοι ἡμερῶν οὐκ ἐντετύχημα πολιῶν ἔσχημας τὸν πώγωνα μεστὸν· καίπερ (I. καί-τοι), εἴ τις ἄλλος μέλαιναν ἔχεις πρὸς τὰ ἔτη τὴν τρίχα.

εἴ τις vulg. Bergk. Both. εἴ τις σε Pors. Dind. παρὼν vulg. Dind. περιῶν (om. σε) Bergk. Both. τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν] Cf. Theophr. Char. II. Arist. Fr. 819. ἀνήσω (ἀνήσεις?) κροκύδα μαστιγομένη. Herod. III. 8. λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύδα (al. κροκίδα). Philyll. com. II. 865. τὸ κάταγμα κροκνδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον. Poll. VII. 29. ὅπερ ἐστὶν ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. Com. anon. IV. 641. κροκύλεγμος. Apud Hippocratem legitur ἀπὸ τῶν ἱματίων κροκίδας ἀποτίλλειν et ἀφελεῖν κροκίδα, apud Celsum in veste floccos legere. Hesychius κροκῦδες per γνάφαλα explicat. Cf. nostrum nap. Similis locus est Fr. 398. ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχρον· ἐκλέγει τ' αἰὲ | ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς ὥσπερ Αἰός. Fortasse ex Ὀλκάσι fabula sumptum.

*897 (om. D. 626 B.) CCCXXVI.

Suidas v. Δεξιόν· Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερόν εἰς ποδάνιπτρα. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων. Helladius in Photii Bibl. p. 533 B. ed. Bekk. Dicitur hand dubie Aristophanes grammaticus, qui de proverbiis scripsit, ut vidit etiam Dobraeus. Cf. ad Fr. *682.

898 (626 D. 755 B.) CCCXXVII.

Suidas in Ἐγχυτρίστριαι. Ἐλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι (Θάψαι Lobeck. Aglaoph. p. 632.) καταχυτρίσαι, ὡς ἐτέρωθι Ἀριστοφάνης. Similiter Etym. M. p. 313, 42. et schol. Platonis p. 336. DIND.

CCCXXVIII. (om. D. B. IV. 696 M.) * 899

*Μυκονίων δίκην
ἐπεσπέπαικεν ἐς τὰ συμπόσια.*

Suidas, Ἐπεισπέπαικεν: εἰσέπηδῃσεν, εἰσῆλθεν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (805). καὶ αὖθις (Ἀρχίλοχος?) “Μυκονίων — συμπόσια.” Cf. Athen. I. p. 7 F. ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀλλήτῳ ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Qui paullo inferior ipsa Archilochi verba de Pericle apponit. Aristophanis locus est Pl. 805. ἡμῖν γὰρ ἀγαθὸν σωρὸς ἐς τὴν οἰκίαν | ἐπεσπέπαικεν etc.

CCCXXIX. (614 D. 739 B.) 900

Suidas, Εὐθετησαι: κοσμεῖσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Pollux II. 31. Εὐθετησαι δὲ ἔλεγον τὰς τρίχας. Adde Phot. p. 31, 15. ubi omittitur Aristophanis nomen. Phrynichus Bekkeri p. 40, 22. Εὐθετεῖν νεκρόν: τὸ εὖ κοσμεῖν ἐν τάφοις νεκρόν. Componere, disponere. Anglice, to arrange. Dixerat, opinor, comicus εὐθετησαι τὰς τρίχας. Fortasse ex Thesm. II.

CCCXXX. (640 D. 774 B.) 901

Suidas, Λογάρια: οἱ λόγοι. Ἀριστοφάνης. Quibus subiungit Synesii non nominati verba quaedam. De vocabulo λογάριον optime dixit Meinekius ad Menandr. p. 236. DIND. “Nescio an Aristophanis verba servata sint apud Antiatticistam Bekkeri p. 107, 1. Λογάρια ὑποκοριστικῶς. “Λογάριά μοι λέγει.” Φαίδων Ζωπύρῳ. Phaedonis certe ista non sunt, sed comici alicujus poeta. Cf. ibid. p. 91, 25 sq. et p. 81, 5.” (Be.) Bothius λογάρια μὴ λέγε conjicit. Cf. Theognet. com. IV. 549. τῶν — ἐκ τῆς — στοᾶς λογαρίων. Ζώπυρος fabula fuit Strattidis, Ζωγράφος Antiphanis et Diphilli.

CCCXXXI. (om. D. B.) 902

*Ταῦτα δὲ
σχεδίους ἔοικε.*

Suidas, Σχέδιον: ἐκ τοῦ ἐτοίμου. καὶ Ἀριστοφάνης “Ταῦτα — ἔοικε.” τούτέστιν ἐκ τοῦ παρατηχόντος εἶρηται.

Fort. ταῦτα δὴ (αὐτ ταυταγι) | σχεδίοις ἔοικε. Cf. Anaxand. III. 168. εἴτ' ἐσχέδιασε δριμέως. Delendum hoc fragmentum. V. Add.

903

(558 D. 673 B.)

CCCXXXII.

Αὐτὸς δείξας ἔν θ' ἀρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.

Suidas, *Χιάζειν*: Πραξιδάμας (sub. λέγει?) *Δημόκριτον τὸν Χίον καὶ Θεοξενίδην* (corr. *Φιλοξενίδην* ex Polluce IV. 65.) *τὸν Σίφνιον* πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξει τὴν ἰδίαν ποιήσιν, ὡς (om. C.) *Σωκράτης* ἐν τοῖς (ἐν τοῖς om. C.) πρὸς *Εἰδόθεον*, ὡς παρ' *Ἀριστοφάνει* τεταγμένον (*Ἀριστοφάνους* τεταγμένου A. *Ἀρ. κατατεταγμένον* B. *Ἀρ. κατατεταγμένου* C.). ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν (αὐτῷ A. αὐτῶν recte C. Bernh.) βωμολοχεῦσαι. “*Αὐτὸς — σιφνιάζων.*” “In Suidae verbis vulgo *Ἰσοκράτης* ἐν τοῖς πρὸς *Εἰδοθέαν*, quae emendavit Meinekius ad Euphorion. p. 175. In poetae verbis θ' particulam addidit Toup. Emend. II. 378.” (Dind.) “Haec satis perturbata et corrupta sunt. Perturbatio autem inde orta est quod duo diversi loci temere sint confusi, unus ex Nub. 970. εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσασαι' ἢ κάμψειέν τινα καμπτήν etc., alter ex incerta fabula petitus, ad quem pertinet hic ipse anapaestus.” (Be.) Apud Suidam corrigendum videtur ὡς (αὐτ καὶ) τὸ παρ' *Ἀριστοφάνει* τεθειμένον (αὐτ γεγραμμένον, coll. Fr. 295.) ὑποφαίνει (αὐτ ὑποδεικνύει). “*Εἰ δέ τις αὐτῶν κτλ.*” Cf. Poll. IV. 65. Τὸ μέντοι σιφνιάζειν καὶ χιάζειν τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι, ἀπὸ *Δημοκρίτου* τοῦ *Χίου* καὶ *Φιλοξενίδου* (*Φιλοξένου* vulg.) τοῦ *Σίφνιον*, δς καὶ *Ὑπερτονίδης* ἐκαλεῖτο. Suid. v. *Χρῶμα*: λέγεται γάρ τι καὶ κατὰ μουσικὴν χρῶμα. τρία γὰρ μέρη τῆς μελωδίας εἶναι φασιν, δς ἰδίως χρώας καλοῦσιν, τὴν ἀρμονικὴν τὴν τοῦ μαλακοῦ χρώματος καὶ τὴν (τοῦ) διατονικοῦ χρώματος. (Ita enim emendat Toup.) Aristides Quintil. de Mus. I. p. 18. *Γένη δὲ μελωδίας τρία, ἀρμονία, χρῶμα, διάτονον.* Decretum Lacedaemoniorum apud Boethium in libro primo de Musica commemoratur, in quo Timotheus ἐπὶ χρώματος antiquam musicam dehonestasse dicitur. Idem fecit Phrynis (v. Nub. 971). Musicum fuisse Democritum Chium tradit Diogenes L. IX. 7. 49. De eo v. Mein. Fr. com. II. 449. Cf. etiam Herm. ad Nubes p. 128. Fritzs. Quaest. Arist. I. 233. et ad Ran. p. 397.

Toupius corrigit ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον [λελεγμένον, εἰρημένον, τεθειμένον?] ὑποτείνει· Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαι· αὐτὸς δειξας ἐν θ' ἀρμονίαις —. Corrigendum forsān εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαι· ἐνδεικνύμενος καὶ ἐν (αὐτὸν καὶ) ἀρμονίαις | χιάζων ἢ σιφνιάζων. In ἐν ἀρμονίαις latet fortasse vox ἐξαρμόνιος αὐτὸς ἐξαρμονίως (ἐναρμονίως C.). Cf. Pher. II. 326. ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν. ibid. ἄδων ἐκτραπέλους μυρμηκὰς ἐξαρμονίους. Suspiciari licet ex alterutra editione Nubium, fortasse priori, haec sumpta esse, et scripsisse comicum εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαι· ἢ κάμψειν τινα καμπήν | ἐνδεικνύμενος καὶ ἀρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων. Verba ὑποτείνει — βωμολοχεύσαι apud Suidam metri anapaestici specimen habere temere suspicatur Dind. Locus gemellus est Nub. 970. εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαι· ἢ κάμψειν τινα καμπήν.

αὐτὸς δειξας ἐν ἀρμονίαις vulg. ἐνδείξας ἐναρμονίως C. θ' addit Toup. Emend. II. 378. σιφνιάζων] Etiam alio sensu usurpabatur verbum σιφνιάζειν. Proverb. Bodl. 860. Σιφνιάζειν· ὡς κρητίζειν καὶ λεσβιάζειν —. ἔστι δὲ τὸ ἀπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ· λεσβιάζειν δὲ τὸ παρανομεῖν στόματι. Steph. Byz. v. Σίφνος. — καὶ Σίφνιον ποτήριον καὶ σιφνιάζειν.

CCCXXXIII.

(538 D. 656 B.)

904

Λίδος τις ὥξησεν τεθυμιαμένος.

Theognostus in Bekk. Anecd. p. 1403. Ὁξέσω· τὸ ὄζω ἐνίοτε καὶ περισπωμένως λέγεται, ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλλων ὀξέσω, ἀλλὰ καὶ ὀζήσω διὰ τοῦ η, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης “Λίδος τις — τεθυμιαμένος.” Cf. Cramer. Anecd. II. p. 142, 20. Perfectum annotavit Photius p. 659, 11. Ὁξήκεν λέγουσιν.

Pro λίδος Bergkiius πέλεθος reponendum suspicatur. ὄξησεν vulg. ὥξησεν Dind. Formatum ὥησα ut ἦησα.

CCCXXXIV.

(174 D. 827 B.)

905

Theognostus ms. in Mus. Phil. Cant. IV. p. 114. Στρεψαῖος ὁ Ἐρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Στροφαῖος Ἐρμῆς est in Pl. 1154.

CCCXXXV.

(599 D. 717 B.)

906

Thomas Mag. p. 85, 10. ed. Ritschel. λέγε δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν βόες, εἰ καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγκα-

σθεις (intellige ἐπὶ τοῦ μέτρου) ἀπαξ βοῦς εἶπεν· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς βοῦς. Quod interpolatoris est additamentum, quo codices plerique carent. DIND. Similiter ἤρωσ pro ἡρώες posuit Fr. 297.

907

(487 D. 571 B.)

CCCXXXVI.

Τὴν γυναῖκα δὲ
αἰσχύνομαι τῷ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίῳ.

Vita Aristophanis p. XVII. Μετέλλαξε (Ἀριστοφάνης) τὸν βίον παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον δμῶνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα. — τινὲς δὲ δύο φασὶ, Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη “Τὴν γυναῖκα — παιδίῳ.” ἴσως αὐτοὺς λέγων. Cf. Fr 484. Praestat fortasse legi τὴν γυναῖκά τε —. Ita Cobetus: τὴν γυναῖκ' αἰσχύνομαι | τῷ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίῳ. De verbo αἰσχύνεσθαι hoc sensu cum accusativo juncto cf. ad Pl. 774. Haec petita esse ex Σκηνᾶς καταλαμβανούσαις, in qua fabula multa de se dixisse videtur comicus, suspicatur Bergk. Tres fuerunt Aristophanis filii, Philippus, Araros, et Nicostratus sive Philetaerus.

908

(231 b D. 574 B.)

CCCXXXVII.

Κηφισοφῶν ἄριστε καὶ μελάντατε,
σὺ δὲ ξυνέζης ὥς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ
καὶ ξυνεποιεῖς, ὥς φασι, τὴν μελωδίαν.

Vita Euripidis ex cod. Paris. edita ab Rossignolio (Journal des Savants, Avril 1832): Ἔσκωπτε δὲ τὰς γυναῖκας διὰ ποιημάτων δι' αἰτίαν τοιαύτην. εἶχεν οἰκογενὲς μειράμιον ὀνόματι Κηφισοφῶντα (κισιφῶντα cod.). πρὸς τοῦτον ἐφώρασε τὴν οἰκείαν γυναῖκα ἀτακτοῦσαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἀπέτρεπεν ἀμαρτάνειν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἔπειθε, κατέλιπεν αὐτῇ τὴν γυναῖκα βουλομένου αὐτὴν ἔχειν τοῦ Κηφισοφῶντος (κισιφῶντος cod.). λέγει οὖν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης “Κηφισοφῶν — μελωδίαν.” (κισιφῶν — δὲ συνέζης εἰς — εὐριπίδου — ὥς φησὶ καὶ τὴν cod.) Haec quoque ex Gerytade sumpta videntur. Μελάντατε Seidlerus in τάλαντατε mutat, recte an secus non dixerim, quum post ἄριστε amplius quid exspectetur quum τάλαντατε. Neque tamen illi defendendo locum adhibeam Thesm. v. 31,

ubi Agatho quidam niger dici videtur, EY. ἔστιν τις Ἀγάθων — MN. μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός; Id enim ex μέλας, quod saepius cum καρτερός conjungitur, corruptum esse potest, errore quamvis perantiquo, quum Aristarchus et Didymus, quantum ex scholiastae annotatione colligi potest, μέλας in libris suis legerint. DIND. Haec ad Gerytadem referenda esse suspicatur etiam Bergk. Cf. Ran. 944.

ἄριστε] κράτιστε malit Fritzsche. ad Ran. 944., coll. Dem. in Mid. p. 71, 6 B. μελάντατε] ταλάντατε Seidler. prob. Herm. ταλάντατε legitur Pl. 684. 1046. 1060. ταλαντάτη Th. 760. Hic tamen parum conveniret ταλάντατε. Qu. σοφώτατε. V. 2. σὺ δὲ codex. σὺ δὲ Herm. Dind. etc. συνέξης vulg. ξυνέξης Dind. Bo. ἐς τὰ πόλλ' codex. Malim ὡς τὰ πόλλ' cum Bothio. Idem suadet Fixius. Εὐριπίδου codex. Εὐριπίδῃ Rossignol. Dind. etc. V. 3. συνεποίεις codex. ξυνεποίεις Dind. Cf. Th. 158. ἵνα συμποῖω σοῦπισθεν ἐστυκῶς ἐγώ. Eupol. II. 453.

CCCXXXVIII.

(568 D. 684 B.)

909

Zenobius Prov. I. 1. Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα: — εἶρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν (Abydenos dicit) συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκώμην (ἄβυδηνοκόμων al.) εἶπεν. Similia habet Diogenianus I. 1. Dindorfius et Bergkiius Ἀβυδοκόμην scribunt, coll. Hesych. I. p. 26. et Anecd. Bekk. p. 215, 6. καὶ Ἀβυδοκόμης ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἀβυδηνοί. p. 322, 31. Cf. etiam Eust. ad Il. β'. 836. p. 357, 1. Ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κομῶντες. Zonar. s. h. v. Liban. Epist. 119. 734. Adde Leutsch. Paroem. II. p. 1. Hesychii glossa est, Ἀβυδ... κόμας (Ἀβυδηνοκόμας fortasse pr.): ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν. Cf. v. χρυσοκόμας et στραβαλόκομας Soph. Fr. 991 N.

CCCXXXIX.

(om. D. 702 B.)

910

Zonaras I. p. 258. Ἀπαίροντες. μεθιστάμενοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Suidas v. Ἀπαίρει — καὶ ἀπαίρειν, ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι (μεθίστασθαι?) Ἀριστοφάνης. καὶ (Ἀριστοφάνης δὲ?) ἀπαίροντες, μεθιστάμενοι. Phrynich. Bekkeri p. 16, 16. Ἀπαίρειν τὸ μὲν πλεῖστον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασιν, πλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοιπορίας, ὡς Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης. Cf. Eccl. 818. μεστὴν ἀπήρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων. Lys. 539. ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων.

911

(om. D. 723 B.)

CCCXL.

Zonaras I. p. 451. *Γρίσων* (al. *Γρίων*)· ὁ χοῖρος καὶ ὄνομα δρομέως παρ' Ἀριστοφάνει. Hesychius, *Γρίων*: ὅς. Ἀριστοφάνης δὲ ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον. Adde Etym. M. p. 241, 17. *Κρίσων* est apud Plutarch. Corrigunt *Κρίων*. Similis discrepantia lectionis est in *γρᾶστις κρᾶστις* Fr. 667. Fuit autem iste cursor nobilis Himera in Sicilia oriundus. V. Plat. Prot. p. 335, 6. De ipso nomine v. Keil. Anal. epigr. p. 165. Aristotelem dici existimant Kuster. et Nauck. Arist. Byz. p. 233. Mihi hand dubie comicus videtur dici, qui etiam Phayllum celebrem cursorem (*δρομέα*), memorat Ach. 214. Vesp. 1206.

912

(730 D. 633 B.)

CCCXLI.

Σὺ δ' ὅτι ἐκεῖνος ἔλαχεν οἰμῶζων κάθου.

Zonaras vol. II. p. 1168. *Κάθου καὶ κάθησο*· ἄμφω Ἑλληνικά. Ἀριστοφάνης “Ὅχι ὅτι γε κείνο σ' ἔλαχεν οἰμῶζων κάθου.” Alius codex “Ὅχι ὅτι σ' ἐκεῖνο λάχεν οἰμῶζων κάθου.” Meinekus (Fr. Com. II. 241.) sic corrigit, *οὐχ ὅπερ ἐκεῖνος ἔλαχεν* (*ἔλαχον* Bergk.)· *οἰμῶζων κάθου*. Qu. σὺ δ' ὅτι ἐκεῖνος ἔλαχεν οἰμῶζων κάθου. Aut οὐκέτι δ' ἐκεῖνος ἔλαχεν· οἰμῶζων κάθου.

οἰμῶζων κάθου] Cf. Fr. 33. *τὴν κύλικα καταβέβληκεν*. B. *οἰμῶζουσά γε*. Quod ad formam *κάθου*, cf. Anaxandr. III. 167. *πυξίον λαβὼν κάθου*. Alex. III. 487. Men. IV. 317. Diphil. IV. 378.

Quae subjuncta sunt Fragmenta ex nupera Kockii Comiorum Atticorum Fragmentorum bella ac locuplete editione accesserunt, quae mihi sero demum, jam prope absoluta et typis impressa mea editione, in manus venit. Quod moneo, ne tanto labore tantaque diligentia curatum opus neglexisse, aut, quum in easdem conjecturas, ut aliquoties factum esse video, incidissemus ambo, penum ejus compilasse videar. Valde profecto doleo non antea mihi cognitam fuisse Kockii editionem, ut viri tam eruditi et ad hujusmodi opus suscipiendum tam egregie instructi ope in praeparanda hac mea

editione uti licuisset. Quod si factum esset, enumerationem ejus fragmentorum servassem. Attamen ex editione ejus, quam modo multa cum oblectatione perlegi, extractas nonnullas perquam utiles observationes in Addenda conjeci. Fragmentorum ejus 838. 903. 904. 906. 915. 919. 921. 925. 929. 930. 931. 932. 933. 936. 937. 944. 951. 952. 953. 955. 956. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 965. 966. 967., ut quae manifesto aut locorum in fabulis superstitionibus corruptelae essent aut omnino non ad nostrum pertinerent, nullam rationem habui.

CCCXLII. (909 Ko.) 913

Οὐδὲ πάνταλον

δίδωσι.

Anecdota Bekkeri p. 55, 1. Ἀριστοφάνης μεταβαλὼν ἐπὶ τὸ καινότερον “Οὐδὲ πάνταλον εἶπε δίδωσι”. πάνταλον γὰρ κὰν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένον ἔστιν εἶρεῖν. Cf. Eccl. 284. ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ (ἔχουσιν οὐδὲ?) πάνταλον.

CCCXLIII. (617 Ko.) 914

Anecdota Bekkeri p. 57, 14. οὐκοῦν . . . καὶ παρ’ Ἀριστοφάνει “Οὐκοῦν — τάδε;” ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔάσεις οὖν με. V. Koek. ad Nub. 203.

CCCXLIV. (838 Ko.) 915

Anecdota Bekkeri p. 58, 10. περίζυξ καὶ ἄζυξ Εὐπολὶς καὶ Ἀριστοφάνης. Nonnisi ἄζυξ usurpasse videtur Aristophanes, Thesm. 1139. ἄζυγα κούρη. Cf. Anecd. Bekker. p. 362, 9. p. 335, 32. (Fr. 906. 919. Ko.)

CCCXLV. (937 Ko.) 916

Anecdota Bekkeri p. 89, 18. Δοκήσει: ἀντὶ τοῦ δόξῃ. Ἀριστοφάνης Βατράχῳ (sic. fort. Κωκάλῳ). Δοκήσετε est Ran. 737. Nub. 562. δοκήσας Ran. 1485.

CCCXLVI. (741 Ko.) *917

Anecdota Bekkeri p. 380, 14. Ἀλουργιαῖον: ἀντὶ τοῦ ἀλουργέ. οὕτως Ἀριστοφάνης. Cf. Lobeck. Phryn. p. 185. Suidas Antiphani tribuit.

918 (759 Ko.) CCCXLVII.

Anecdota Crameri Oxon. I. 269, 9. βοῦκλεψ (βοόκλεψ) παρ' Ἀριστοφάνει. Herodian. I. 246, 23. At Athenaeus IX. 409 C. βοόκλεψ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἐρμῆς. Cf. Hor. Od. I. 10. 9. 'Te, boves olim nisi reddidisses | Per dolum amotas, — risit Apollo.' Fieri potest ut uterque poeta vocem usurpaverit, et Sophocles quidem, ut putat Kock., in fabula satyrica.

*919 (906 Ko.) CCCXLVIII.

Anecdota Crameri Oxon. III. 83, 14. Κάπη· φάνη, παρὰ τὸ κάπτειν, ὃ ἐστὶν ἐσθίειν. φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι καπαῖον ἦτοι φάλλον (φατναῖον Mein.) Δία. Antiphani recte tribuit Meinekius.

920 (928 Ko.) CCCXLIX.

Anecdota Crameri Par. IV. 124, 26. ἀκατάπληκτον. Ἀριστοφάνης. Hoc spectat ad Nub. 1229. τὸν ἀκατάβλητον λόγον, ut monuit Kock.

921 (946 Ko.) CCCL.

Anecdota Crameri Par. IV. 190, 12. σίλουρος ι. Ἀριστοφάνης. Cur addiderit ι (i. e. per ι, non per ει) liquet ex Athenaeo VII. 287 B. De hoc pisce v. Plin. N. H. XXXII. 145. IX. 44.

922 (911 Ko.) CCCLI.

Anecdota Crameri Par. IV. 198, 27. Ἐθελήσει: ἀντὶ τοῦ οὐ δυναθῆ. Ἀριστοφάνης "Οὐδὲ ἐθελήσει μαθεῖν." Respicere videtur ad Nub. 798. ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν· τί ἐγὼ πάθω; aut, ut suspicatur Kock., Pac. 852. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν | οὔτ' ἄρτον etc.

*923 (701 Ko.) CCCLII.

Athenaeus II. 41 E. κρήνη δ' ἐν Βοιωτίᾳ ἢ Τιλφῶσσα, ἀφ' ἧς Ἀριστοφάνης φησὶ Τειρεσίαν πιόντα διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείναντα τὴν ψυχρότητα ἀποθανεῖν. Incertum est utrum comicus an grammaticus dicatur. Illum dici confidenter affirmat Kock, mentionemque ejus fontis in Amphiarao aut alia aliqua fabula factam esse suspicatur. Ipse aliter sentio. Cf. ad Fr. 628.

CCCLIII.

(908 Ko.)

*924

Athenaeus VIII. 373 A. κηστοῖς λαχάνοις· οὕτως δ' εἴρη-
κεν Ἀριστοφάνης ἐν *Δηλῷ* τὰ συγκοπτὰ λάχανα κνίστ' ἢ
στέμφυλα. Cf. Eust. p. 872, 9. ubi κνήστ' est. Antiphani
haec recte tribuit Meinekius.

CCCLIV.

(659 Ko.)

925

Οὐχ οἷα πρότερον ἦδον ἐπτάχορδα πάνθ' ὁμοῖα.

Etymol. Flor. Milleri (Melanges p. 124.) Ἀριστοφάνης
“Οὐχ οἷα πρῶτον (πρότερον conj. Ko.) ἦδ' (ἦδον Ko.)
ἐπτάχορδα πάνθ' ὁμοῖα.” Hesychius, ‘Επτάχορδα· παλαιὰ
μέλη δι' ἐπτάχόρδου ᾄδόμενα. Plut. Mor. 1141 D. ἐπταφθόγ-
γου τῆς λύρας ὑπαρχούσης ἕως εἰς Τέρπανδρον τὸν Ἀντισσαῖον
διέρριπεν εἰς πλείονας φθόγγους (Τιμόθεος). Inridet aliquis
Phidippides majorum cantica simplicia et omnia inter se
similia. (Ko.) Ad Daetalenses pertinere suspicor hoc fragmentum.

CCCLV.

(933 Ko.)

926

Herodianus I. 242, 28. Ἀχερδοὺς δῆμος τῆς Ἰπποθουω-
δος φυλῆς καὶ Ἀχραδοὺς παρ' Ἀριστοφάνει. Cf. II. 878, 3.
Respicere videtur ad Eccl. 362.

CCCLVI.

(867 Ko.)

927

Herodianus I. 375, 26. Lentz. Ταμιεῖον οἶκος ἐν ᾧ τὰ
ἀναγκαῖα ἀπετίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος.

CCCLVII.

(957 Ko.)

*928

Herodianus II. 204, 7. παρ' Ἀριστοφάνει “Τὰ δὲ δὴ
δένδρη τὰν τοῖς ὕρεσιν.” Pherecratis haec sunt II. 316.

CCCLVIII.

(589 Ko.)

929

Οἷμοι·

τοντὶ τί ἦν; ἀδιάφορός μοι φαίνεται
ὁδί.

Lexicon Graec. ined. cod. Laur. plut. 57. apud Herwerden
Stud. crit. p. 93. διαφέρειν· ἀφ' οὗ καὶ ἀδιάφορος ὁ μὴ προσ-
ήκων μηδὲ οἰκειότητά τινα ἔχων, ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξίν
(Ἡρώσιν conj. Ko.)· “Οἷμοι· | τοντὶ τί ἦν; ἀδιάφορός
μοι φαίνεται | ὁδί.”

930 (670 Ko.) CCCLIX.

Ἔχε δὴ καὶ σκόπει.

Lexicon Graec. ined. Laur. apud Herwerden stud. crit. p. 93. ἔχω — τὸ ἐπέχω καὶ κατέχω ἀμετάβατον, ἐμειντὸν δηλονότι, ὡς Ἀριστοφάνης “Ἔχει (ἔχε Herw.) δὴ καὶ σκόπει.”

931 (938 Ko.) CCCLX.

Photius p. 68, 16. Ἡμερίδα: τὴν ἄμπελον. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἡμερίδος ὄρχον quidem est Ach. 997, sed etiam ἡμερίδα alicubi dixisse videatur comicus. Cf. Fr. 720.

932 (939 Ko.) CCCLXI.

Photius p. 117, 17. Ἰσχνός: σχοιζος (sic) ἰσχροὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ (πένητες aut πτωχοί?). οὕτως Ἀριστοφάνης. Respicit, opinor, ad Pl. 561. παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχροὶ καὶ σφρημάδεις.

933 (801 Ko.) CCCLXII.

Photius p. 196, 12. Κωλὴν λεπτέον, οὐχὶ ἀκροκώλιον οὐδὲ κωλεόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Κωλῆρες est Eupol. II. 441. Diversum a κωλῇ Nub. 1018.

934 (805 Ko.) CCCLXIII.

Photius p. 213, 14. λεκάνιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὅτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὕψων καὶ τοιούτων τινῶν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Idem p. 214, 1. Λέκος (?) καὶ λεκίσμιον (?), καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρύβλια. οὕτως Ἀριστοφάνης. Pollux VI. 85. τὰς δὲ καλουμένας πατέλλας λεκανίδας ὀνομαστέον. Λεκάνιον quidem est Ach. 1108. Polyzel. II. 868. λεκανίσκη Fr. 803. Telecl. II. 362. Etiam λεκανίς dixisse videatur Aristophanes.

935 (815 Ko.) CCCLXIV.

Photius p. 244, 13. Μαλθακόν: ἀγαθόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Idem p. 244, 12. Μαλθακόν: εὐλντον. Idem p. 244, 14. Μαλθαῶσαι: ἀγαθῆναι, καταπραῖναι. Unde medicamentum aliquod dici putat Kock. Anglice, a soothing (calming) remedy.

CCCLXV. (941 Ko.) 936

Photius p. 301, 15. Νοβακκίζειν: τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις (τῶν χειρῶν, ni fallor) ἐπιπροφεῖν. σεισμός Νιόβη. Ad nostri Νίοβον hoc pertinere suspicatur Koek, qui pro σεισμός conjicit ἢ σειστῶν. Conjectura admodum incerta. Monstrosum sane verbum non minus quam istud νεβλαρέτοι Fr. 219. et σερβάβνττα Fr. 723.

CCCLXVI. (943 Ko.) 937

Photius p. 415, 18. Περιγίνεται: περιττεύει. Ἀριστοφάνης. Respicit, opinor, ad Pl. 554. περίγεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν.

CCCLXVII. (967 Ko.) 938

Photius p. 531, 14. Σποδοῦν: ... καὶ τύπτειν, ὡς παῖσαι καὶ πατάξαι, τὸ αὐτό. ὁτιῶς Ἀριστοφάνης. Quod spectare videtur ad Nub. 1376. κᾶπειτ' ἔφλα με κάσπόδει. Quanquam verbo σποδεῖν hoc sensu et alibi utitur noster. Non nisi proprio sensu usurpatur σποδοῦν, ut σποδίζειν Vesp. 329. Cf. ad Th. 560.

CCCLXVIII. (949 Ko.) 939

Photius p. 609, 19. Τύλη: τὸ ἐπὶ τῶν τενόντων φῦμα. Ἀριστοφάνης. Anglice a ganglion. Respicit fortasse ad Ach. 860. 954.

CCCLXIX. (803 Ko.) 940

Pollux II. 125. τὸ καταλαλεῖν παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ ὁμοίως ἢ λάλησις.

CCCLXX. (803 Ko.) 941

Pollux II. 125. τὸ καταλαλεῖν παρὰ Ἀριστοφάνει (Ran. 752.), καὶ ὁμοίως ἢ λάλησις καὶ ἀπεριλάλητος Αἰσχύλος. Ultima spectare videntur ad Ran. 839. ἀπεριλάλητον (Aeschylum).

CCCLXXI. (894 Ko.) 942

Pollux II. 231. ὠξυθυμήθη παρ' Ἀριστοφάνει. Cf. Th. 466. ὠξυθυμεῖσθαι. Vesp. 501. ὠξυθυμηθεῖσα.

CCCLXXII. (930 Ko.) 943

Pollux III, 70. Καὶ γυναικας δὲ ἐραστρίας Εὐπολις εἶρῃεν καὶ ἀνδρεράστριαν (sic) Ἀριστοφάνης. Quanquam inter pluralem numerum et singularem distinguere videtur, tamen respicere videtur ad Th. 392. τὰς ἀνδρεραστρίας.

944 (806 Ko.) CCCLXXIII.

Pollux IV. 64. Ἀριστοφάνης δὲ μελωδὸς καὶ προσωδὸς εἴρηκε καὶ λεπτόφωνος καὶ βαρύφωνος etc.

945 (753 Ko.) CCCLXXIV.

Pollux IV. 64. Ἀριστοφάνης δὲ — εἴρηκε καὶ λεπτόφωνος καὶ βαρύφωνος etc. Cf. βαρύτονος, βαρύβρομος.

946 (644 Ko.) CCCLXXV.

Φωνάριον (εἶχεν) ῥδικὸν καὶ καμπτικόν.

Pollux IV. 64. Ἀριστοφάνης δὲ μελωδὸς καὶ προσωδὸς εἴρηκε καὶ λεπτόφωνος καὶ βαρύφωνος καὶ Φωνάριον (εἶχεν add. Ko.) ῥδικὸν καὶ καμπτικόν, καὶ ῥσματοκάμπτας (Nub. 333.). Apparet etiam medium versum Aristophanis esse. Cf. Eq. 137. Vesp. 36. 1034. Pac. 757. Lys. 361. Pher. 113. Plat. 188. Alex. 27, 8. (Ko.)

947 (776 Ko.) CCCLXXVI.

Pollux VI. 11. Εὔτοις δ' ἐν τὸν ἐστιάτορα καὶ ἐστιοῦχον κατ' Ἀριστοφάνην. Prorsus alia significatio est vocabuli Av. 866.

948 (729 Ko.) CCCLXXVII.

Pollux VI. 159. ὁ δ' αὐτὸς (Ἀριστοφάνης) καὶ συγκοίτας εἴρηκε καὶ συστάδας ἀμπέλους. Idem VII. 146. ζυγὰς μὲν καὶ συστὰς ἢ ἀμπελόφυτος γῆ, εἰ μὴ κατὰ στοῖχον εἴη πεφυτευμένη, στοιχὰς δὲ ἢ κατὰ στοῖχον. Hesych. ξυστάδες· αἱ πικναὶ ἀμπελοὶ (Angl. close-set). ἄμεινον δὲ τὰς εἰκῆ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας ἀκούειν. Id. πασιτάδες (παρσιτάδες M. Schmidt.) — καὶ τῶν ἀμπέλων αἱ συστάδες. Phot. p. 313, 9. Ξυστάς· ἀμπελοτόμον δρέπανον· καὶ γῆ ἀμπελοφόρος.

949 (848 Ko.) CCCLXXVIII.

Pollux VII. 157. λοφοπωλεῖν (Fr. 836.) ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης) εἴρηκεν καὶ σάγμα τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος (Ach. 574. alio sensu Vesp. 1142), σαγὴν δὲ τὴν πανοπλίαν. Sed Photius p. 495, 23. Σάγη (sic): ἢ πανοπλία. οὕτως Μένανδρος. De accentu v. Arcad. p. 104, 25.

CCCLXXIX.

(676 Ko.)

950

Μὰ τοὺς πρόσωθεν.

Scholiasta Euripidis Hipp. 102. μὰ τοὺς πρόσωθεν. οὕτως (non πρόρωθεν) καὶ Ἀριστοφάνης. Quum πρόρωθεν dicant comici, in parodia id dictum fuisse censet Kock.

CCCLXXX.

(Praef. p. VI. Ko.)

951

Ὅταν (οἱ) φίλοι παρῶσιν ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν.

Scholiasta Oribasii III. 680. καὶ Ἀριστοφάνης “Ὅταν φίλοι παρῆσαν ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν.” παρῶσιν corrigunt Daremberg. Kock. Cf. ad Nub. 1152. Nescio an praestet corrigi δθ’ οἱ φίλοι παρῆσαν etc. Requiritur certe articulus.

CCCLXXXI.

(669 Ko.)

952

Ἄχθομ’ αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ.

Suidas, Ἄχθομαι —. Ἀριστοφάνης (Ach. 63.) — καὶ “Ἄχθομαι (ἄχθομ’ Ko.) αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ”. “Sequitur deinde Ach. v. 1100, ut dubitari non possit quin etiam medium exemplum ex Aristophane sit depromptum. Indicavit Fritzschi Qu. Arist. p. 81. Cf. Anecd. Bekk. p. 474, 19.” (Ko.)

Quae sequuntur fragmenta sub nomine τοῦ κωμικοῦ aut τοῦ κωμωδιοποιοῦ citantur. Jam, quum sic appellari soleat Aristophanes, ὁ κατ’ ἐξοχὴν κωμικός, plurima ex iis tribuenda ei esse credibile est, praesertim ea quae antiquae comoediae stylum ac indolem redolent. Sed, quum ita nonnunquam appellati sint etiam alii comici, praesertim Menander, novae comoediae auctor celeberrimus et facile princeps, tutius duxi omnia quae τοῦ κωμικοῦ nomine afferuntur in unam farraginem colligere potius quam commiscere ea quae χαρακτηρὰ Aristophaneum habere videantur cum iis quae diserte Aristophanis nomen prae se ferunt, ut fecerunt Dindorfius et Bergk. Omnia fragmenta τοῦ κωμικοῦ nomine insignita ad adespota relegavit Kock.

*953 (om. D. B. IV. 606 M.) CCCLXXXII.

Athen. VIII. p. 352 E. Τοιαῦτα γὰρ συνέγραψεν ὡς εἶναι κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν θαύματα μῶροις. Videtur proverbialiter dictum fuisse. Diogenes cynicus teste Diogene Laertio VI. 24. τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μῶροις ἔλεγε. MEIN.

*954 (469 c. D. om. B.) CCCLXXXIII.

Κατακάετ' αὐτὸν ἐπὶ φαλήτων σκύνων
ἐκκαίδεκ'.

Dio Chrysost. vol. II. p. 31. Ἀλλ' ὅμως ὁ κωμικός καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακαίειν ἐπὶ φαλήτων σκύνων ἐκκαίδεκα. Quem locum ad Triphaletem recte referre videtur Dind. Scripserat, ni fallor, comicus, κατακάετ' αὐτὸν ἐπὶ φαλήτων σκύνων | ἐκκαίδεκ'. Cf. Hor. Sat. I. 8. 1. 'Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum, | Cum faber incertus scamnum face- retne Priapum | Maluit esse deum.'

*955 (716 D. om. B. IV. 621 M.) CCCLXXXIV.

Etymol. M. p. 192, 17. Βαυκίδες: ὑποδήματα Ἰωνικὰ πολυτελῆ. καὶ βαυκισμὸς ὄρχησις. καὶ βαυκίζεσθαι τὸ θρόνπε- σθαι καὶ βαῦ (βαυκαλίζειν?) τὸ κατακοιμίζειν. "Κατεβαν- κάλισέ με" φησὶν ὁ κωμικός. V. Valek. ad Ammon. p. 46.

*956 (om. D. B. IV. 624 M.) CCCLXXXV.

Ἦς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν ἐξευρίσκεται.

Eudocia p. 295. ex Phurnuto de N. D. 14. εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφοῦντες, "Ἦς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν ἐξε- υρίσκεται (ita Bergk. εἶρ. vulg.)" κατὰ τὸν κωμικόν.

*957 (om. D. B. IV. 624 M.) CCCLXXXVI.

Ἀρξάντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ χρήματα.

Eunapius in Excerptis Maii T. II. p. 294. Πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον, καὶ ῥᾶστα δρᾶν τοὺς ἄρξαντας δεδεκασμένους, ὥσπερ που καὶ ὁ κωμικός φησὶν "Ἀρξάντος — χρήματα."

CCCLXXXVII. (717 D. om. B. IV. 625 M.) *958

Eust. p. 228. extr. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρου-
θίζειν τὸ εὐτελῶς (sic Br. ἐντελῶς vulg.) πως ᾄδειν δηλοῖ καὶ
ὁ κωμικός. Idem p. 1411, 15. Τὸ μέντοι στρουθίζειν, ὃ
φρῖσιν ὁ κωμικός, ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς παρῆλκεται στρουθοῦ. Phot.
p. 544, 5. Στρουθίζων: τρίζων.

CCCLXXXVIII. (718 D. om. B. IV. 626 M.) *959

Eust. p. 725, 32., ubi de vocabulis cum τρίς compositis
agit, Φέρει δὲ καὶ (τῶν τις παλαιῶν) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κω-
μικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος.
Cf. ad Hesych. T. II. p. 843. Confer v. παλίμπτῃος, com. anon.
IV. 682.

CCCLXXXIX. (om. D. B. IV. 627 M.) *960

Eust. p. 882, 24. Καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὃ
τε ἦρως καὶ ὁ σκαπτόμενος (Ran. 55). Cf. Fritzsch. ad Ran. l. l.

CCCXC. (om. D. B.) *961

Eust. p. 1163, 28. Καὶ τὸ ἐκπέπηξε ἐφέπηξε (τὸ ἐκτέπηγε
ἐξέτηγε conj. Mein., coll. Fr. Com. III. 212.) παρὰ τῷ κωμικῷ.
Ipse sensum loci non expedit.

CCCXCI. (721 D. om. B. IV. 627 M.) *962

Οὔτοι δ' ἀφροσύμασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά.

Eust. p. 1291, 45. Ἀρίσταρχος δὲ δξύνει (τὸ δοχμῇ), ὡς
δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός ἐν τῷ "Οὔτοι δ' — δοχμά." Oxytonon
est etiam in Eq. 318. μεῖζον ἢν δυοῖν δοχμαῖν. Cf. Cratin. II. 206.
(Fr. 360.) Secundum Eustathium l. l. δόχμη (sic) acuebat
Aelius Dionysius, δοχμῇ Aristarchus.

CCCXCII. (536 D. om. B. IV. 628 M.) *963

Ψελλόν ἐστι καὶ καλεῖ

τὴν ἄρκτον ἄρκτον, τὴν δὲ τυροῦ τροφαλίδα
(τυλοῦ φαλίδα), τὸ δ' ἄστν ἄστν.

Eust. p. 1535, 20. postquam de formis vocabulorum ἄρκος
et ἀπαρκίας pro ἄρκτος et ἀπαρκτίας ab quibusdam usurpatis
exposuit, ita pergit, εἰ δὲ τοῦ ἄρκτου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ τ,

ὡς εἴρηται, οὐ γέγονε σημασίας ἐναλλαγή, οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμός, ἀλλ' ὁ κωμικός τὸ κάππα ἐξελὼν γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω “Ψελλόν — σῦκα.” ταῦτα δὲ τί δηλοῖ περιττόν ἐστι φράσαι. ἀρκεῖ δὲ μόνον ἐπισημῆσθαι ὡς οὐ ψελλὰ τὰ εἰρημένα κυρίως, εἰ μὴ τις πᾶν παιδίον μὴ σαφῶς διαλεγόμενον ψελλίζεσθαι λέγει, ὁποῖόν τι καὶ Αἰσχύλος (Prom. v. 841.) φαίνεται δηλοῦν ἐν τῷ “Ψελλόν τι (ἴμο τε) καὶ δυσεύρετον.” Hoc fragmentum Aristophani assignant Bergk. Dind. Cf. Fr. Com. IV. 628. 630.

V. 1. ψελλόν] Παιδίον loqui fingitur. Ψελλίζειν vero non tam significat balbutire (Angl. to stutter), quam obscure loqui (Anglice to lisp, quae vox cognata est). Idem fere quod τραυλίζειν. Nub. 862. 1381. Cf. Aesch. Prom. 811. τῶν δ' εἰ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, | ἐπανδρίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε. (Ubi explicat scholiasta per ἀναφθρον, ἀσχημον.) Arist. Probl. XI. 30. H. A. I. 11, 11. ψελλοὶ καὶ τραυλοί. IV. 9. 17. ψελλίζειν καὶ τραυλίζειν. Part. An. II. 17. 3. Forma media est Plat. Gorg. 485 B. ψελλιζόμενον καὶ παίζον (παιδίον). ibid. πρὸς τοὺς ψελλιζομένους. 485 C. στὰν — ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου. Bekk. Anecd. p. 116, 18. Sic istud ὦ Βδεῦ (pro ὦ Ζεῦ) δέσποτα (com. anon. IV. 688.) a ψελλῶ aliquo prolatum videtur. Cf. Plat. com. II. 669. ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι | ὀλίγον, ὁ δ' *ὀλίον ἔλεγεν. V. 2. τὴν δὲ τυρῶ τροφαλίδα vulg. τὴν — τροφαλίδα Dind. τὴν — ξοφαλίδα Both. Ipse olim corrigendum censebam τὴν τροφαλίδα τοφαλίδα. Scilicet τοφαλίδα aut aliud quid simile post τροφαλίδα excidisse videtur. Sed vix hic omitti potest particula δέ. Porro recte se habet τυροῦ τροφαλίδα. Cf. Vesp. 838. τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήθοκε. Quare nunc corrigendum suspicor τὴν δὲ τυροῦ τροφαλίδα | τυλοῦ τοφαλίδα (aut τυλοῦ φαλίδα, aut simile aliquid). Ineptum est istud τυρῶ sive Τυρῶ, cujus corruptae lectionis causa fuit omissio alterius τροφαλίδα (aut τοφ.) V. 3. τὸ δ' ἄστν σῦκα vulg. Plane ineptum hoc est. Correxerim aut τὸ δ' ἄστν ἄττυ, aut τὰ δὲ σῦκα τῦκα. Cf. Vesp. 44. εἰτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρὸς με τραυλίσας· | Ὀλῆς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Scilicet pro ὀρῆς, Θέωρος, et κόρακος. Quod exemplum secutus hic τυλοῦ posui pro altero τυροῦ.

*964 (537 D. II. 1196 B. IV. 630 M.) CCCXCIII.

Εἴτ' ἐς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

Eust. p. 1788, 20. Ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ὄνον παρὰ τοῖς ὕστερον ἢ ὀνή. — εἰ δὲ ἀπ' αὐτῆς παρῆται καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὄνωις, ἥς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ “Εἶτα δὴ — ὀνώνιδα;” οὐκ ἔστι βεβαίως ἀπισχυρίσασθαι. ὄνομα δὲ βοτάνης ἢ ὄνωις, δι' ἥς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ κωμικός τινα σκώπτει

καὶ ῥαθυμίᾳ, ὡς τοῦ ὄνου καὶ νωθοῦ ὄντος, καθὰ καὶ ἡ Ἰλιάς (Π. λ'. 558 sq.) οἶδε, καὶ παροιμιάζοντος τό τε (ἐν τῷ τε?) ἀπ' ὄνου πεσεῖν τινα (Arist. Nub. 1255.) καὶ (καὶ τῷ?) τοὺς ὄνου πόκους, οἷς δ κωμικὸς (Ran. 186.) εἰς πόκας παρῳδήσῃ. "Rettuli hoc fragmentum inter Aristophanis reliquias cum Eustathius hoc ipso loco simul duos alios versus Aristophaneos ex Nubibus et ex Ranis respexerit; sed reliqua quae veteres grammatici comici (τοῦ κωμικοῦ) nomine servarunt et quae Dindorfius recepit segregavi." (Be.) Ludere videtur comicus in voce ὄνωνις cum allusione ad ν. ὄνος. Cf. Vesp. 177. ἀλλ' εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάξειν δοκῶ. De herba ὄνωνις (Anglice rest-harrow) v. Billerbeck. Flor. class. p. 182.

V. 2. εἰς πόλιν vulg. ἐς τὴν πόλιν Dind. εἰς πόλιν ἀπάξεις conj. Bergk.

CCCXCIV. (om. D. 573 B. II. 1176 M.) *965

Grammaticus in codice Darmstadt. apud Herm. Opusc. III. 40. Καὶ δῆλον ὅτι οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνίκτην καὶ πεννικίζην ἔλεγον. Κρατῖνος· Πονηροὺς (f. Κρατῖνος Πανόπτταις· Πονηροὺς) ἀνθρώπους πηννικίζων ἐξαπατᾷ. λέγεται δὲ πηννίκη ἢ ἐπίθετος (περίθετος?) κόμη· ὅθεν τὸ ῥῆμα, ὡς ἐν τούτοις· Ἐγὼ δὲ διὰ ταῦτα, μὴ γέλων ὀφλῶν λάθω, | περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμαι πηννίκτην τινά. Quae in senarios redegit Bergkianus corrigendo ἐγὼ διὰ ταῦτα — ἐξήμμεθα (!) etc. Melius Fritzscheius: ἐγὼ διὰ ταῦτα, μὴ γέλων ὀφλῶν λάθω, | περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήψα πηννίκτην τινά. "Poetae nomen omissum, at haec quin Aristophanes ipse de se dixerit non potest dubitari, qui, cum saepe ab aemulis poetis propter capitis calvitie esset notatus, lepide se ipsum ingenti capillamento ornatum in theatro exhibuit, et ad hunc potissimum locum respicere videtur Plutarchus Symp. III. 2. p. 510. ed. Wytt. καὶ τῶν κωμικῶν ἔνιοι τὴν πικρίαν ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτοὺς, ὡς Ἀριστοφάνης εἰς τὴν φαλακρότητα. Quamquam sane etiam alibi hoc nomine se ipse notavit, velut in Pac. 765. Cf. Comm. p. 203." (Be.) Vix ex Plutarchi loco apposito colligi potest Aristophanis haec esse. Respicit, opinor, Plutarchus ad Pac. 767 sq. Nub. 540. Ceterum hic quoque locus ad Σκνρὰς κατ. pertinere Bergkio videtur.

V. 1. μὴ γέλων ὀφλὼν λάθω] Fort. μὴ γέλων ὀφλισκάνω. V. 2. Qu. περὶ τὴν κεφαλὴν τὴν πηνίκεν ταύτην (αὐτὴνδ) φορῶ. Cf. Th. 257. ἦδὲ μὲν οὖν | κεφαλὴ (κόμη?) περίθετος, ἦν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ. Vel περὶ τὴν κεφαλὴν τέθεικα (ἔθηκα, τίθημι) πηνίκεν τινά. Vel ὁ δὲ — μὴ γέλων ὀφλὼν λάθοι — περιῆψε etc. πηνίκεν] Pollux VII. 30. ἔκαλειτο δὲ καὶ πηνίκε καὶ προκόμιον πρόσθετον οὐ γυναιξὶ μόνον ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν οἱ ἐνθεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον πρέττουσι (περιόπτουσι Mein. Phil. Exerc. I. p. 44. fort. περιόπτονται αὐτὴν περιδοῦνται).

*966 (722 D. om. B. IV. 652 M.) CCCXCV.

Ἄργοι καθῆνται μοι γυναικες τέτταρες.

Harpocratonis cod. Ven. apud Bekker. p. 36, 14. Ἄργος ἐπὶ τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ Ἀττικῶς· καὶ ὁ κωμικός "Ἄργοι — τέτταρες."

*967 (om. D. B. IV. 650 M.) CCCXCVI.

Βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ πρᾶγμα, οὐκ ἂν ἐβουλόμην λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην.

Hermogenes περὶ μεθόδου δεινότη. c. 34. (T. III. p. 441. Walz.) Τούτων παραδείγματα λάβωμεν τὰ μὲν ἐκ τοῦ κωμικοῦ, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βίου, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ῥήτορος. Deinde, parodiae exemplo allato ex Arist. Vesp. 45, pergīt τὰ δὲ παρὰ προσδοκίαν οὕτω, "Βδελυρὸν — ἔλαχον." προσδοκᾷ μὲν ὁ ἀκροατὴς ἀκοῦσαι "ὑπομενῶ," φησὶ δὲ "οὐκ ἂν ἐβουλόμην." Simile joci inexpectati exemplum videtur esse in Thesm. 531 — 532. Aristophani haec adjudicat Meinekius.

*968 (om. D. B. IV. 650 M.) CCCXCVII.

Ἀνάπιπ'. B. Ἀνδριάντας ἐστιῶς;

Herodianus Pierisoni p. 441. Κατακεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἐστιωμένων, ἀνακεῖσθαι δὲ ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινος "Ἀνάπιπτε" ὁ κωμικός παίζων "Ἀνδριάντας ἐστιῶς"; ἔφη. Correxīt Bothius. Cf. Nub. 1360. ᾗδεν κελεύονθ' ὥσπερ εἰ τέττιγας ἐστιῶντα. Cratin. II. 176. ῥοθίαζε κἀνάπιπτε. Alex. III. 516. ἀναπσεῖν αὐτὴν παρ' ἐμέ. Redde Accumbe.

*969 (om. D. B. IV. 653 M.) CCCXCVIII.

Ἦ μυῖα δ' ἔδακνεν αὐτὸν ἀχρὶ τῆς καρδίας.

Lucianus Encom. muse. c. 11. ἐγένετο κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνὴ τις δμώνυμος αὐτῇ (τῇ μυῖᾳ) ποιήτρια πάνν καλῇ καὶ

σοφή· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανής, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, “Ἡ μυῖ — καρδίας.” Hoc fragmentum ad Daetalenses pertinere suspicor. Cf. Fr. 199.

ἡ μυῖ vulg. ἡ μυῖα δ' Mein. Pro ἔδακνεν fort. ἔδακεν.

CCCXCIX. (om. D. B. IV. 653 M.) *970

Ἀγροϊκὸς εἰμι τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Lucianus Jup. trag. c. 32. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρησίας· ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, “Ἀγροϊκὸς — λέγων.” Idem de Hist. scrib. c. 41. παρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ κωμικὸς φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνόμασον. Scripserat fortasse comicus alicubi τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγε. Similiter nos Angli dicimus, Call a spade a spade. V. Mein. Add. ad Menand. Fr. 878.

CD. (om. D. B. IV. 654 M.) *971

Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον· ἄλλο μοι λέγε.

Lucianus Jup. trag. c. 38. ὥστε κατὰ τὸν κωμικὸν “Τουτὶ — λέγε.”

ὑπομόχθηρον] ὑπομοχθηρόν vulg.

CDI. (om. D. B.) *972

Philo Jud. T. II. p. 478. Πάσχουσι γὰρ οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασιν, ἄπερ (ἄπερ?) οὐκ ἴσασι παραπαίοντες οἱ τὸν οἶνον οὐχ, ὡς ὁ κωμικὸς φησιν, ἐπὶ τῷ κακῶν (l. κακῷ) τῶν πλησίον αὐτῶν (αὐτὸ Mang.) μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ πίνειν ὑπομένοντες.

CDII. (710 D. om. B. IV. 658 M.) *973

Ἔτι γὰρ τὴν θέαν ῥκεῖτ' ἐκεῖ.

Photius p. 351, 16. Ὁρχήστρα: πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο. Εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν ῥκεῖτ' ἐκεῖ,” φησὶν ὁ κωμικὸς. Dobraeus in Adv. I. 604. “Legendum ῥκεῖτ'. Dixit scilicet comicus οἰκεῖν θέαν, alludens ad locutionem οἰκεῖν οἶκον. Non tetigit Ruhnken. ad Tim. p. 196.” Locum mendosum non expedio. Dobraei correctio ῥκεῖτ'

parum satisfacit: perinepte enim diceretur οἰκεῖν θεάν tanquam οἶκον. Cf. Ran. 105. μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν: ἔχεις γὰρ οἰκίαν. Ipse tentabam ἐς τὴν ἀγοράν· ἐκεῖ δὲ τὴν θεάν ἔτι (τέως?) | εἴχετε. Verba εἰς τὴν δεξιήστραν Photii, non poetae, esse arbitratur Mein.

*974 (713 D. om. B. IV. 659 M.) CDIII.

Παῦσαι μελωδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον.

Photius p. 404, 24. Πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσι. καὶ πεζῇ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν. "Παῦσαι — φράσον" ὁ κωμικός. τὰς (καὶ τὰς?) ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ δεγμάτων καὶ ψιλὰς, πεζὰς καλοῦσιν. In Photii glossa post Πεζῇ excidisse βαδίζειν suspicatur Mein. Respici enim ad versum proverbialem Πεζῇ βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

μελωδοῦσ'] μὲν ὠιδοῦς codex. Correxit Porsonus. Pro ἀλλὰ fort. εἴτα.

*975 (711 D. om. B. IV. 660 M.) CDIV.

Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταυταλίζεται.

Photius p. 570, 13. exscriptus ab Apostolio Prov. XVI. 16. Ταντάλου τάλαντα: πλούσιος ὁ Φρῦξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διδὸς λεγόμενος. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται "Τὰ — ταυταλίζεται." Similia tradit Suidas T. III. p. 433., nisi quod verba Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταυταλίζεται in lemmate habet, in fine autem ὡς καὶ παρὰ τῶν κωμικῶν [1. τῷ κωμικῷ] εἴρηται, omisso illo trimetro. Τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα legitur in fragm. Menandri apud Stobaeum Floril. 22, 19. et 118, 10. (IV. 156.) Ex quo non sequitur hujus esse versum ab Photio allatum, non Aristophanis, qui similiter τὰ τ' Αἰσχίνου τάλαντα dixit in Avibus v. 823. DIND. Hesychius, Ταυταλίζεται· σαλεύεται. Idem Ἐτανταλίχθη· ἐσεισθή. Apud Photium legendum forsitan — Τάνταλος. διαβεβόητο δὲ ὡς ἐκ Πλουτοῦς καὶ Διδὸς γενόμενος, aut ὡς πλούσιος διαβεβόηται, Πλουτοῦς etc. Cf. Nicol. com. IV. 579. Διδὸς πεφηνῶς ὡς λέγουσι Τάνταλος. Philem. IV. 61. Κροίσω λαλῶ σοι καὶ Μίδᾳ καὶ Ταντάλῳ.

Ταντάλου vulg. τὰ Ταντάλου Porson.

CDV. (712 D. om. B. IV. 660 M.) *976

Ἦδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρέχον.

Photius p. 609, 2. et Suidas, *Τρέχον*: τὴν πᾶν θηλικῶς λέγουσι τὴν τρέχον, οὐ τὸν τρέχον. σὺν τῷ σ δὲ στρέχον οὐδαμοῦ εὑρον. καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν “Ἀπαλώτερος τρέχον” παρωδῶν ὁ κωμικός φησιν “Ἦδη — τρέχον.” V. Billerbeck. Flor. class. p. 50 sq. Cf. Theocr. X. 37. ἃ φωνὰ δὲ τρέχγος· τὸν μὲν τρέπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

CDVI. (D. om. B. IV. 678 M.) *977

Ἀνὴρ ἄριστος τᾶλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

Plutarch. comp. Nic. et Crassi c. 3. Ἄλλ', ὡς εἴοικε, καὶ τοῖς σπουδάζουσι περὶ αὐτὸν ἐδόκει κατὰ τὸν κωμικὸν “Ἀνὴρ — ἐν ἀσπίδι.” Pro ἐν ἀσπίδι fort. εἰς ἀσπίδα.

CDVII. (om. D. B. IV. 670 M.) *978

Τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια χύποτρίμματα.

Plutarch. Praec. sanit. p. 126 A. Ὀψοποιῶν δὲ τέχνη καὶ δημιουργῶν καὶ “τὰ πανοῦργα ταῦτα ὀψάρια καὶ ὑπο-τρίμματα” κατὰ τὸν κωμικὸν αἰετοὺς δροὺς τῆς ἡδονῆς μετατίθῃσιν εἰς τοῦμπροσθεν. Quod ad crasin in χύποτρίμματα, conferri potest χύπηρσιαν Vesp. 602., nisi ibi, ut in anapaestis, καὶ ὑπηρσιαν potius scribendum est. Similis versus est Philemonis IV. 38. τὰ πετραῖα (πανοῦργα hinc?) ταῦτ' ὀψάρια, κάππαριν, θύμον, etc. Unde fortasse haec detorta sunt.

CDVIII. (om. D. B. IV. 672 M.) *979

Plutarch. de Exilio p. 602 B. *ἔπου* (in insula Seripho) φησὶν ὁ κωμικός τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναϊς τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν ὅσων δεῖ τὴν νῆσον.

CDIX. (715 D. om. B. IV. 685 M.) *980

Ἀκούεις ὡς στένει;

Schol. Eurip. Orest. 163. Ἄ γὰρ μὴ δύναται γράφεσθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦνται· οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (adde *ἔπου* ant ἵνα?) οἰκέτου στενάξαντος ἑτερός φησιν “Ἀκούεις ὡς στένει;”

*981 (om. D. B. IV. 684 M.) CDX.

Ὁ πρῶτος εἰπὼν Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ
 οὐχ ὑγίαιν', ὦ δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου
 γλυκεῖ' ἀνάπανσις, ἐξ ἀλυσίας δ' ἔδωρ.
 Καὶ τᾶλλα τοιαῦτ' ἔστ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου
 πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ.
 ὥστ' οὐχὶ πάντων ἐστὶ μεταβολὴ γλυκὺ.

5

Schol. Eurip. Orest. 224. Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ:
 προσεπακουστέον τὸ κακῶν. κευκωμώδῃται δὲ ὁ στίχος· τὸ γὰρ
 ἐξ ὑγείας εἰς νόσον μεταβαλεῖν οὐκ ἐστὶν ἡδύ. φησὶ γὰρ ὁ κωμικὸς
 “Ὁ πρῶτος εἰπὼν — γλυκὺ.” Anaxandridis (sec. Porson.
 propter Fr. 17.) aut Antiphanis (cf. Fr. 207. ἡδὺ τοι | ἐστὶν
 μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.) haec videntur esse.

V. 2. οὐχ' ὑγίαινει δὲ ποτε cod. οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ' Porson.
 Malim οὐχ ὑγίαιν' ὦ δέσποτ'. V. 3. γλυκίαι cod. Dein ἐκ δ' ἀλυσίας
 Porson. V. 4. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἂν δὲ ἐκ πλουσίου cod. καὶ τᾶλλα δὴ
 τοιαῦτ' Porson. Correxī καὶ τᾶλλα τοιαῦτ' ἔστ'. Possis etiam καὶ —
 ἐστίν· ἦν δ' etc. V. 6. ἡ μεταβολὴ γλυκεῖα (cf. 3.) cod. ἡ μεταβολὴ
 δὴ γλυκὺ Porson. Qu. ἡ μεταβολὴ 'στι γλυκὺ. Sed praestat cum Meinekio
 corrigere ὥστ' οὐχὶ πάντων ἐστὶ μεταβολὴ γλυκὺ. Cf. V. 1. μεταβολὴ
 πάντων γλυκὺ, sine articulo.

*982 (709 D. om. B. IV. 687 M.) CDXI.

Εὐθὺς δὲ Φοῖνιξ γίγνομαι·
 τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

Schol. Pindari Pyth. II. 125. Φοίνισσαν ἐμπολάν: οἶον
 ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει· οἱ γὰρ Φοῖνικες παλιγκάπηλοι. καὶ
 (ὡς Bo.) Σοφοκλῆς “Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ, |
 Σιδώνιος κάπηλος.” καὶ ὁ κωμικὸς “Εὐθὺς — λαμβάνω.” Cf.
 Criton. com. IV. 537. Φοίνικα μεγάλου κύριον βαλλαντίου |
 ναύκληρον.

V. 1. εὐθὺς vulg. εὐθὺς δὲ Hemst. ad Plut. p. 447. Fort. εἶτα.

*983 (714 D. om. B. IV. 696 M.) CDXII.

Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμία καὶ σκαλμίδια.

Suidas, Ἀσπάζεσθαι: αἰτιατικῇ. καὶ τὸ προσαγορεύειν
 ὡς ἡμεῖς, καὶ τὸ χαιρεῖν τινὶ ἀπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρο-
 νεῖσθαι. καὶ ἀσπαζόμεσθα σὺν τῷ σ. “Ἀσπαζόμεσθ' — σκαλ-

μίδια." φησὶν ὁ κομικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν. Postrema breviora habet grammaticus Bekkeri p. 453, 10. "Ἀσπαζόμεθα", καὶ σὺν τῷ σ "Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμά." Etiam apud Suidam legebatur ἐρετμά, quod correxit Meinekius Fr. Com. IV. 696. DIND. Corripitur secunda in σκαλμίδια, ut in βαθρίδιον. Scripserat forsitan comicus ἀσπαζόμεσθα τὰρετμία καὶ σκαλμία, aut ἀσπάζομαι τὰρετμία καὶ τὰ σκαλμία.

ADDANTUR HAEC.

(om. D. B. 713 Ko.)

984

Anecdota Bekk. p. 78, 29. Αὐτός: ἀπὸ τοῦ ὁ δεσπότης. αὐτὸς λέγει, αὐτὸς ἄρχεται. Ἀριστοφάνης. Respicit fortasse ad Nub. 219. Cf. ad Fr. 265. αὐτὸς ἔρχεται.

(om. D. B. Ko.)

985

Hesychius, Καλάσιρις· χιτῶν πλατύσημος ἢ ἡμοχικός καὶ ἱππικός χιτῶν· ἔνιοι δὲ λινόεν καὶ ποδήρη χιτῶνα ἰσχνόν (χιτωνίσκον M. Schmidt.). Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Cf. Cratin. 30. τοῦτοισι δ' ὅπισθεν ἰὼν δίφρον φέρων Ἀνκοῦργος | ἔχων καλάσιριν. Herod. II. 81. Τρυφοκαλάσιρις est Fr. XVI. 6. (330, 6.)

(D. B. 448 Ko.)

986

Pollux IX. 139. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπι-κρούσασθαι ἐπὶ τοῦ νοουθετῆσαι κέχρηται. Hoc spectat ad Pluti v. 548. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἰρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.

(om. D. B. 289 Ko.)

987

Scholiasta Arist. Vesp. 60. ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεδιδαγμένοις δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπλησίαν πολλὰ προεἰρηται. Δράμασιν pro δράμασιν Wilamowitz, ut inter Dramata ante Vespas et post Vespas docta discernatur. Itaque in priori fabula (Centauro) Herculis voracitas insatiabilis derisa fuerit. Admodum haec incerta.

988

(om. D. B. 290 Ko.)

Schol. Arist. Vesp. 61. cod. Ven. οὐ μόνον ἐν τοῖς Δράμασιν (ἐν τοῖσι τῷ δράματι Ald.) εἰσῆται οὕτως Εὐριπίδης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προάγωνι καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεύσιν. Nulla Euripidis irrisio est in Vespis, nisi ad v. 1414. respicitur. Ad Niobum refert Kock, "ubi, si Sophoclis in ea fabula partes erant, aptissime etiam Euripides inridebatur." V. Wilamowitz. Obs. crit. p. 14 sq.

989

(om. D. 798 B. V. 72 M. 918 Ko.)

Schol. Arist. Vesp. 599. Κἂν Οἶαγρος εἰσέλθῃ] Ὅτι τραγικὸς ὑποκριτὴς ὁ Οἶαγρος εἴρηται πρότερον. Scilicet in scholiis ad aliquam nostri deperditam comoediam. Quum in superstitibus fabulis nusquam memoretur Οἶαγρος, ad incerta fragmenta haec retulit Bergk. Ad Vesp. 566. ea refert Dind., ubi in scholiis ita scribebat: Οἶαγρος τραγωδίας ἐγένετο ὑποκριτὴς γελοιώδης. Fragmentum non fragmentum, sed revera ὄνον σκιά (Fr. 191).

990

(om. D. B. 378 Ko.)

Scholiasta Platonis p. 465. Bekk. μέμνηται δὲ αὐτῆς (sc. τῆς παρουσίας "Δις παῖδες οἱ γέροντες") . . . καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις α. Leguntur ea verba Nub. 1417.

FRAGMENTS DUBIA.

(om. D. B. M. 913 Ko.) I.

Aristides I. p. 321. Ποιητὴς μὲν οὖν ἤδη τις εἶπε σκώψας "Εὐξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ." Ubi joco inexpectato λιβανωτοῦ dictum pro βοός. Aristophanis haec esse arbitrat^{ur} Cobetus V. L. p. 400. ed. II. et in iis latere jocosum aliquod dictum ejus. "Scilicet πεπαρῶδῃται τοῦτο παρὰ τὸν χρυσόκερον ταῦρον vel βοῦν, quem divites immolabant." (Bakh.). Cf. Diogenian. VI. 90. Κατὰ βοός εὐχον: οἷον μέγα εἶχον. Cratin. II. 182. χαῖρ', ὦ χρυσόκερος — Πάν. Fortasse ex anapaestico versu aut oraculo aliquo.

II. (om. D. B. Ko. IV. 674 M.)

Plutarch. Nic. 2. Ἰσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα “γεροντ-
αγωγῶν (τὸν δῆμον?) κἀναμισθαρεῖν διδοῦς.” Idem
Reip. ger. praec. 13. Praeedit Aristophanis versus Vesp. 1033.
Etiam postrema κἀναμισθαρεῖν διδοῦς Aristophanis esse
suspiciatur Bakhuyzen p. 35.

III. (om. D. B. Ko. IV. 689 M.)

Stephanus Byz. v. Βοιωτία. καὶ Βοιωτὶς καὶ Βοιωτίδιον
(Ach. 872.) “ἐκ Βοιωτίδος” ... καὶ ῥῆμα “Βοιωτιάζειν
ἔμαθες.” Quae Aristophanis esse suspiciatur Meinekius.

IV. (om. D. B. M. Ko.)

Macarius I. 16. Ἀγὼν γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ
μένει ἀλκήν: ἐπὶ τοῦ μὴ υπερβάλλοντος. Cf. schol. Plat.
p. 307. ed. Bekk. et Gregor. Cor. I. 11. Pro Ἀγὼν qu. Ἀγών.
Haec ad Thesm. II., nescio quare, refert Leutsch. Cf. Ach.
392. ὡς σκηψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται. Eur. Her. 720.

V. (om. D. B. M. Ko.)

Versum apud Schol. Eq. 41. et Suidam II. 387. “Κρινεῖ
δὲ τούτους οὐ κναμοτρῶξ Ἀττικὸς” Aristophani vindicat
Bergkii Comm. p. 428. quem vide. Cf. Eq. 41. νῶν γὰρ ἐστι
δεσπότης | ἄγροικος δεγῆν, κναμοτρῶξ, ἀκράχολος, | Ἀῆμος
πνικνίτης. Lys. 537. κνάμους τρώγων. Av. 1022. τῷ κνάμῳ λαχών.

De duobus aliis fragmentis admodum dubiis, quae apud
Athenaeum reperisse sibi visus est Fritzsche, vide eum ad
Ran. p. 300.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Coquorum usum post bellum Peloponnesiacum invaluisse, liberos eos fuisse et e macello conduci solitos esse, primam autem eorum mentionem facere Philyllium (Fr. 10. coll. Athen. XIV. 658 F. Mein. Fr. Com. IV. 514.) monuit Kockius, qui ex Fr. 10. (5 Bl.) chorum mulierum fuisse colligit. De duplici hujus fabulae editione accedit nunc testimonium indicis codicis Ambros. Novati (Herm. XIV. 464.), in quo diserte memoratur *Αιολοσίκων β*.

1. *ἀχροκῶλι' ἰδοῦ σοι* conjicit Ko. Malim *ἀχροκῶλι' ἐγὼ σοι*.

2. Literis diductis inprimatur, *ἦκω — ἐδῶλ' α*. Si iisdem in utraque fabula versibus usus est, conferre licet Vesp. 1030 sq. Pac. 752. 754 sq. Eq. 155. Pac. 886. In Platonis loco *ἀρτοπόπος* pro *ἀρτοκόπος* Kock. Sed v. Herod. I. 51. IX. 82. Xen. Anab. IV. 4. 21. Lob. Phryn. p. 222. et cf. *ἐλεοκόπος* (Lys. ap. Harp.), *ὀρτυγοκόπος*, *κρεοκοπεῖν*. De Thearione cf. Antiph. 175, 7. Aristid. 45. p. 114. 145. 46. p. 164. 200. 202. 265. 386. Ibid. pro "Fr. 199." corr. "Fr. 151."

5. Versus Aristophanei, ut Horatianus ille (Od. I. 8. 1.) 'Lydia, dic per omnes.' De re cf. Th. 476 sq.

6. Ex oraculo de incesto illo fratris sororisque amore sumptum videtur Bergkio.

7. *ὁ* ejiciendum censet Kock. "Omnibus filiabus unam domum, unum balneum, Aeolus adsignavisse dicitur. Quae de domestica Aeoli vita narravit Homerus (Od. *κ'*. 8. 9.) in sordidam parsimoniam detorquet Aristophanes." (Ko.)

8, 2. Fort. *νῦν γέγονέ μοι* (aut *γέγονε τὰ νῦν*) *τρικόλλυβον*. Poll. IX. 72. *ἔλεγον δέ τι καὶ τρικόλλυβον οἱ ποιηταὶ σμικρὸν νόμισμα*. Hesych. *τρικόλλυβον· νομισμάτιόν τι*.

9. *ἀκερματίαν* jure tuetur Kock.

11. Metrum est choriambicum, ut videtur.

13. *ἐξωμῆς*] Cf. Lys. 662. 1021. *ἐξωμῆζειν* est Eccl. 267.

14. Diductis literis inprimatur "*δ'νοῖν λυχνιδόιν*." Recentior forma fuit *λυχνία* teste Athenaeo XV. p. 700 C.

15. Cf. Fr. 854. *σκευφορεῖον* (*σκευοφόριον* vulg.). et Antiph. III. 74. *δότη τις δέδωρ' ὕδωρ | καὶ σμῆμα* (al. *σμῆγμα*). Theocr. XV. 30. *ἀ δὲ σμῆμα φέρει*.

16. Herculem, ut in Avibus, sic etiam in hac fabula, fortasse in nuptiis Macarei et Canaces, in scenam inductum esse suspicatur Kock.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. Ita potius quam ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ inscribenda videtur haec fabula. Haec enim forma, ut Μενέλεως (in Thesm.), tragoediae magis convenit quam comoediae. In Pausaniae loco (p. 13.) pro δῆλον δὲ qu. δηλοῖ δὲ, et pro ὅστις ἦλθε qu. ὅστις ἀν ἔλθῃ.

17, 2. ὅσα σὺ κελεύεις Porson.

18. διακίγκλισον] Cf. Hipp. Art. 838. Simplex verbum est Theogn. 303. οὐ γὰρ κίγκλινειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν. Κίγκλισις est Hipp. Art. 833. κίγκλισμός ibid. 791.

Ibid. κίγκλου jure tuetur Kock. Non enim senem suam, sed mulierem senis coxam quassare juberi, scilicet ut ille repuerescat. Cf. Theogn. 303. οὐ γὰρ κίγκλινειν ἀγαθὸν βίον ἀλλ' ἀτρεμίζειν, | τὸν δὲ κακὸν κινεῖν ἔστ' ἀν ἐς ὀρθὰ βάλῃς. In Theocr. V. 117. εὐ ποτεκίγκλιδεν, apte ponitur media vox. De ave κίγκλω (moticilla) v. Aelian. N. A. XII. 9.

Ibid. ἐξ ἀκρων] ἐξ ἀρμῶν conjicit Kock, coll. Poll. II. 94. Eur. Fr. 362, 12. ἀρμός πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς. Herm. ap. Stob. Flor. 120, 27. τῶν ἀρμῶν τοῦ σώματος. etc. Recte, ut videtur.

Ibid. 2. τελείν Be. Ko., coll. Eq. 1039. Nub. 850. Vesp. 386. 1216. Ran. 133. Recte, opinor. Ipse autem loquitur Amphiaraus.

19. "Cf. Athen. II. 46 C. τοῦ ἐξ Ἀμφιαράου ὕδατος καὶ τοῦ ἐξ Ἑρετρίας συμβалλομένων, τοῦ μὲν ἐξ Ἑρετρίας φαύλου, τοῦ δὲ χρηστοῦ ὄντος, οὐδ' ἦτις ἐστὶ διαφορά κατὰ τὸν σταθμόν." (Ko.) Cf. Theocr. XXIV. 97. ἀβλαβὲς ὕδωρ.

20. Pro "82, 5." corr. "82, 15."

21. φακῆν] Contractum ex φακέαν (sc. πτισάνην). Pro "Vesp. 812." corr. "Vesp. 811."

22. Cf. Arist. H. A. VIII. 23. Aelian. H. A. IX. 16. Phot. p. 611, 23. Diogenian. III. 73. Apostol. V. 67 a.

25. Cf. Xen. Hell. VI. 4. 36. ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ δόπτρου.

27. Haec senex ad uxorem dicere videtur, postquam fessus et aegrotus ex Amphiarai sacello domum rediit.

29. Respicitur fortasse ad Lys. 1099. Cf. Ach. 1149. ἀνατριβομένῳ γε τὸ δεῖνα.

30. πίσους ab ἐπιβαλοῦσα pendere recte monet Kock.

31. Sic πωτίνῃ per πλεκτηὶ λόγυνος explicat Photius p. 478, 1.

32, 1. Cf. Plat. Menon. p. 89 B. ἐφυλάττομεν . . . κατασημηνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον. Legg. VI. p. 765 C. et E. XI. 937 B.

33, 1. ἐσθ'; B. ἀλεκτρονών Porson.

34. "I. e. ex quo artem comicam exerceo. Initio trochaes deest, fortasse καὶ γάρ. Ad eandem parabasin pertinet ac Fr. 26." (Ko.)

34 b. Pro Ἀμφιαράφ Meinekies (Fr. Com. I. 167.) et Bergkies (ἐν ταῖς Ἀφ' ἱερῶν, quae Platonis est comoedia, corrigunt.

35. Qu. ἐξελθ', Ἰασοῖ, πρευνμένης. Similis scena est Pl. 701 sq.

36. βδσμα] Vox cognata videtur nostra bung.

38. Cf. Herod. IX. 11. *χήτει συμμάχων*. Verba sacerdotis, ut videtur, causam adventus ejus sciscitantis, tragica gravitate expressa.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ. Cf. etiam Zenob. II. 55. Argumentum tragoediae Euripideae *Φολνίκος* in ridiculum detorsisse nostrum arbitratur Kock.

40. V. Arist. H. A. V. 24. Aelian. H. A. XII. 6. X. 44. "Sine dubio etiam apud Aristophanem noverca loquitur privigni amore incensa. Sed ridiculum est cicadas calamo (i. e. sagitta) venari. Scribendum videtur *πλοκάμφ λεπτῷ*. Reticulis enim talia animalcula capiuntur. Cf. Poll. V. 33. VII. 172. X. 129." (Ko.) *Ιλλόκανον* est Plat. Tim. 52 E. 78 C. Theophr. H. Pl. IV. 10. 4. Sed non omnia in parodiis ad amussim examinanda sunt. Cf. Theocr. V. 110. *τοὶ τέττιγες, ὄρητε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω* | *οὕτω χόμεις θῆν ἐρεθίσδετε τῶς καλαμευτάς*.

In annot. pro "*χαίτην ξανθὴν*" corr. "*χαίτην ξανθάν*."

42. *εἰ μὴ παραθυμοῦμ'* (αὐτόν, maritum) conj. Kock.

43. Corr. "(141 D. 49 B.)." Ibid. pro "Fr. 799." corr. "Fr. 802."

Ibid. Cf. Hesych. *Ἀλευρον* . . . *ἀλεύρου καὶ ῥόας*· ἴσως ὅτι τοῖς νοσοῦσιν οὕτως διανύττουσιν (f. *διακονοῦσιν*). Quae, quanquam obscura sunt, tamen videntur docere aegrotantibus nonnunquam nihil a medicis concessum esse πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας. Monuit Kock. Sed ita nulla mentio fit, ut exspectabas, *τῶν ἀπυρήνων ῥοῶν*.

44, 1. "Phidippidem aliquem pater consolatur. Notus est Alexandri regis equus Bucephalus." (Ko.)

45b. Pro "*Σπαρτίον*" corr. "*σπαρτίον*."

46. *χειμέρια βροντῆ*] Cf. Hor. Epod. II. 29. 'At, quum tonantis annus hybernus Jovis | Imbres nivesque comparat etc.' Hesychius, *Συννένοιφεν*· *ἔσκυθρώπακεν*. Cf. Fr. 388. 646. Adde Anecd. Cramerii Oxon. III. 396, 1. *μάλ' εὖ*] *μάλ' αὖ* Fritzsch. Ko. *εὖ μάλα* legitur Theogn. 520. Theocr. XXV. 19. et alibi saepe.

47. Adde Apostol. XII. 34. *ἐπὶ τῶν καταλιμπανόντων τὰ δῆλα καὶ ζητούντων τὰ ἀφανῆ*. Macar. VI. 21. Jure in sententia verborum offendit Kock. Ipse intelligerem, si scriptum esset, *Ὅδοῦ παρούσης εἰς ἀτραπὸν κατερρύην*. Quod ad *κατερρύην*, cf. Pac. 71. 146.

48. "*δυσγάργαλις* est etiam Xen. Eq. III. 10. Aelian. H. A. XVI. 9. *γάργαλος* Thesm. 133." (Ko.) Anglice ticklish, skittish. Alia forma est *δυσγαργάλιστος* (Geopon.).

49. Ex eadem parabasi qua Fr. 60.

52. Corrigere debebam *ταῦτ' αὐτ'* (hanc ipsam ob rem) *ἐκρυψα* —. Jure verbum a quo pendeat accusativus *δὺ ὀβολῶ* desiderat Kock.

56. Latere videtur vox *ποδανιπήρ*. Cf. Herod. II. 172. *ἐς τὸν (ποδανιπήρα) πρότερον μὲν τοὺς Αἰγυπτίους ἐνεμέειν τε καὶ ἐνουρέειν καὶ πόδας ἐναπονίξασθαι* etc.

57. Pro "*ὕφολμιον*" imprimatur "*ὕφολμιον*." Pro "Fr. 289 B." corr. "Fr. 295."

60. ἀπληγῆς Atticis i. q. Homero ἀπλοῖς. Duplex χλαῖνα διπληγῆς dicebatur. V. Poll. VII. 47. Idem metrum est Nub. 518—562. et in Astydamantis Fr. 4. ἀλλ' ὥσπερ δέλπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν etc. "Ex parabasi quae proprie dicitur desumptus. Aemulum aliquem, fortasse Eupolin, criminatur ex una sua fabula tres fecisse. Cf. Nub. 546—554." (Ko.)

BABYΛΩΝΙΟΙ. Docta est haec fabula Ol. 88, 2. ἐν ᾗσται διὰ Καλλιστράτου. "Inridebat Atheniensium credulitatem, qui peregrinorum legatorum mendaciis facillime deciperentur; criminabatur populi Attici in socios, potissimum insulanos, injurias; homines populares qui tum valebant vehementissime accusabat. — Legatos a rege Persarum redeuntes Dionysumque deum in scenam inductos fuisse ostendunt fragmenta." (Ko.) Cf. Ach. 65 sq. 135 sq.

(p. 33. med.) Pro "vv. 476—480." corr. "vv. 501—505."

62. "Initio rectius fortasse ὥσπερ καὶ ἐν Ἀριστοφάνους Ἀναγύρω." (Ko.) Cf. Ran. 1228. Ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν. Eccl. 957. πόθος, δς ἡμε διακναίσας ἔχει.

(p. 32.) Ad hanc fabulam (Ἀνάγυρον) pertinere videtur Fr. 688. ἀθηφάγοι (Ἰπποί).

63. Ex parabasi sumptum videtur, ut Fr. 78. 79. 91.

Ibid. βοιδαρίων — ζεύγος] Qu. βοιδαρίοιν — ζεύγος. Sic Fr. 396, 4. ζευγάριον βοοῖν.

64. Adde Hesych. Ἀλυκόν· ἀλμυρόν.

66. Corr. 66 a. b. c. d. Pro "Fr. 845." corr. "Fr. 848."

Ibid. νοσημάτων] Confer θωπευμάτων Eq. 788.

68. Aristophanem scripsisse ἦτουν δ' ἐμὲ | ἐπὶ τὴν δίκην ἄγοντες ὀξυβάφω δύο arbitratur Kock.

69. ἐγκινούμενος] Fort. ἐγκαθήμενος. Cf. Vesp. 1114. ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι. Aeschin. p. 83, 25. Quis indicetur incertum est.

70. ζώντιον (supr. εἰ) V. ζώντειον cod. Flor. Milleri. Cf. Herodian. I. 372, 7. ζῆτρειον καὶ ζώτειον (ita etiam II. 459, 16.). II. 575, 24. ζῆτρειον. Hesych. Ζώντιον· τὸν μύλωνα, οἷον ζεώντειον, δπου τὰς ζεῖας ἔκοπτον. Idem, Ζῆτρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Poll. III. 78. Cf. Poll. VII. 19. τὸ δὲ ἐργαστήριον ἀλφιτεῖον, μύλων, ζώτρειον (ζωτρεῖον?), ζῆτρεῖον, χόνδρειον (χονδρεῖον), χονδροκοπεῖον. Qu. ζωτειον αὐτ ζῆτρεῖον. Ζῆτρεῖον est Eupol. 848. Theopomp. 63.

Ibid. Pro "Etym. M. p. 414, 14." corr. "Etym. M. p. 414, 40."

71. ἐπίγυον etiam Kock. Vereor ut recte, nam funes terrae sive orae (τῇ γῇ) adligatos, quibus opponuntur σχοινία ἀγκύρεια, significari constat, neque unde derivetur vox ἐπίγυος aut quomodo produci queat penultima liquet. Cf. Polyb. III. 46. 3. τὴν ἀπὸ τοῦ ξεύματος πλευρὰν ἡσφαλίζοντο τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγυοῖς εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος (fluvii) πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτιοντες. Figurata loqui poetam censet Kock.

73. Pro ποικίλοις ἐσθήσεσι (ap. Hesych.) ποικίλοις ἀνθίσμασι vel ποικίλαις ἀνθίσσεσι reposuerit Kock. Significari enim servorum ora variis

coloribus et notis quibusdam Thraciis distincta, non vestimenta. Nescio an huic loco lucem affundat alphabetum (*γραμμαίων στοῖχος*) Samo-Atheniense vulgo dictum.

75. Trimetri iambici exitus, ut videtur.

78. 79. Et haec ex parabasi sumpta esse suspicor.

80. *Στιγνός* est Herod. VII. 35. Confer *γάστρων*, *πόσθων*, *γλάμων*, *πλάτων*, *γλύκων*, *φύσκων*.

82. Sic *κατὰ ζυγὰ* Theocr. XIII. 32. Cf. Eccl. 756. *ἐπὶ στοίχου*. Non chororum, sed servos aut legatos, significari censet Fritzsck.

Pro "Phot. p. 546, 5." corr. "Phot. p. 540, 6."

83. Post *ἔστιν* interrogandum videtur. Cf. Av. 269. Extrema verba alteri personae tribuit etiam Cobet., improbane Kock. Sensum loci nemo dum explicuit. Similiter fere Eupolis in *Πόλει* in Fr. 232. *αὕτη Χίος*, *καλὴ πόλις*, etc.

84. *ῥιγασίβιος* formatum ut *τρουσίβιος*, *κυκησίτεπρος*, *στρεψίμαλλος*, etc.

85. De proverbio *Ὅνος εἰς ἄχυρα* cf. Apostol. XII. 78. Phot. Suid.

86. *φέρει*] I. e. oppignera. Cf. Av. 78. Th. 262. (Ko.)

89. *πῶς οὐ* —; conj. Kock.

90. *ἐννεύειν* Atticis fere ignotum est. Lucian. Dial. Mer. 12, 1. S. Luc. Evang. I. 62.

91. *ἢ δῶρ' αἰτῶν*] *ἢ δωροδοκῶν* Fritzsck. Cobet. Versus ex parabasi sumptus. Cf. Ran. 361.

92. I. e., opinor, tribus ordinibus, quorum singuli ex octo constant: qui numerus erat chori comici.

93. *μέσην*] Cf. Theogn. 220. *μέσην δ' ἔρχεω τὴν ὁδὸν ὥσπερ ἐγώ*. 331. *μέσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν*.

Ibid. *ἔρειδε*] Cf. Fr. 501. *ἔρειδετον, καὶ γὰρ κατόπιν σφῶν ἔφομαι*.

Ibid. *τὸ σιμόν*] Fortasse clivum arcis. "Cf. Lys. 288. Plat. 79. Dionys. 4, 4. *πρὸς τὸ σιμόν ἀνατρέχειν*. Plut. Dem. 11. *τὴν φωνὴν ἐν τοῖς δρόμοις γυμνάζεσθαι καὶ ταῖς πρὸς τὰ σιμὰ προσβάσει*. Xen. Hell. IV. 3. 23." (Ko.) Ad *μέσην* subaudi *ὁδόν*.

Ibid. Dele "Respicit Photius p. 512, 8."

95. Adde Apostol. XVI. 49 a. Macar. VIII. 14. Greg. Cypr. Leid. III. 18.

97. "*Ἄνθ' Ἑρμιόνης* (sic!) dicitur quisquis non minus quam templa Hermionensia incolumitatem alicujus praestat." (Ko.)

(p. 50. fin.) Pro "Fr. 843." corr. "Fr. 846."

99. *συκᾶς φυτεύω κάρτα* Kock. Quod non placet. "Loqui videtur alter Dicaeopolis. Cf. Ach. 509 sq." (Ko.) *τὰ Λακωνικὰ σῦκα* ut grandia et delicata laudantur Athen. III. 75 D. E.

100. *ἐῖτ' Bergk*. Recte. Cf. Av. 790. *εἰ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεῖρτιων*. 793. *εἰ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἔστιν ὅστις τυγχάνει*

Ibid. *ὀβελίας* i. q. *ὀβελίτης* (Poll. I. 248.). Hesych. *Ὀβελίας ἄρτος*· ὁ ἐπὶ ὀβελίσκου ὀπτώμενος (ὠπτημένος?). Moeris p. 287. ὁ ἐπὶ τῶν ὀβελῶν ὠπτημένος. *Ὀβελιαφόροι* Ehippi fabulae titulus fuit. *Ὀβελίσκος* potius quam *ὀβελός* dicebant Attici. Cf. ad Fr. 427. *ὀβολίας* (ὀβελίας?) ἄρτους.

101. "Fortasse facies puellae significatur linteo oblecta ut armarium cauponae in quo pocula adservantur." (Ko.)

102. Cf. Herod. IV. 23. πυρήνα δὲ ἔχει.

103. "Videtur Strepsiades aliquis filium a rerum bellicarum studio revocare." (Ko.)

105. Poll. VII. 145. μετόρχιον καλεῖται τὸ μεταξὺ τῶν πεφυτευμένων, ὧν ὁ στίχος ὄρχος ὀνομάζεται. Confer μεταίχμιον et μέταυλον.

106. Cf. Poll. II. 38. τὴν μέντοι κεφαλὴν οἱ ποιοῦνται καὶ κώδειαν (κωδῖαν A. B. C.) καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς τοῦ μήκωνος κεφαλῆς ὀνομάσαντες.

107. Cf. Hesych. Σήραγξ· σπήλαιον. κοιλότης.

108. "Chorus belli malis se liberatum esse gaudet." (Ko.)

109. εὐ διαφυτεύσομεν] εὐιε, φυτεύσομεν conj. Kock, coll. Ecphant. 3. Cratin. 324. et Hor. Carm. II. 11. 13. II. 3. 9.

110. "Στρεψαῖοι est in Kirchhoff. I. Att. 337. 226. 229. 231. 233. etc. Cf. Fr. 905." (Ko.)

112, 2. ἐπεὶ δίδωμι] τί δ' εἰ δίδωμι —; Kock. Male. "Mille drachmas etiam ii soluebant qui alterum accusantes quintam suffragiorum partem non tulissent. Fr. 215." (Ko.)

Ibid. 4. Secundum Himerium (Ecl. XXXVI. 318.) Hyperbolo eam pecuniam dedit Nicias.

114. ὃν τῷ χαλκίῳ etiam Kock. "Nam λουσθαι ὕδατι dicebant, sed λουσθαι ἐν πυέλῳ etc. Cf. Fr. 366. σμωμένην | ἐν τῇ πυέλῳ. Lys. 574. Lucian. Lex. 4. Chori sunt verba in extrema fabula pace recuperata ex urbe discedentis." (Ko.) Cf. ad Pl. 658. ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ (adde ὃν) θαλάττῃ λούμενος.

116. Simplex κικιρίζειν exstat apud Hesych. et Suid. Quod ad formam vocis, simile est ἐνδεσσαλλίζειν, Eupol. 201.

117. Gorgiae discipulus (ὁ Φιλίππου) dici videtur. Cf. Vesp. 421.

118. ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν· οὐκ ἀκήκοας; Porson.

119. Cf. Ran. 1302. Fr. 158, 10. 438. Sannyr. II. 873. Μέλητον τὸν ἀπὸ Ἀθηναίου νεκρόν.

120, 3. ἀποκλάσαι] Cf. Eq. 166. κλαστάσεις. Phot. p. 168, 2. Κλᾶν ἄμπελον· τὸ τέμνειν.

Ibid. ὃλαῦσαι (!) suadet Kock. Cf. Cratin. Fr. 250. οἰναρον ἔλκων τῆς τρυγός (I. χοιδάριον ἔλκων τρυγός).

Ibid. 4. ἄρτον λιπαρόν] ἄρτον ῥυπαρόν Naber, coll. Casaub. Anim. ad Athen. p. 508.

Ibid. φαγόντι Herwerden. Kock. Idem jamdudum proposuerat Both. Fr. Com. p. 112. et sic et ipse olim correxeram.

121. (γελῶ) Λάχνητας — Naber. Magis placeret (μισῶ) Λάχνητας —.

122. Cf. Eupol. II. 477. (οἱ δ') Ἰπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοι (ἐκβ. L. Dind.) τινες, | βληχητὰ τέκνα κοῦδαμῶς τοῦμοῦ τρόπου.

ΓΗΡΑΣ. Cf. Arist. H. A. V. 15. ἐκδύουσι δὲ (οἱ κάραβοι) τὸ κέλφος τοῦ ἔκρος, ὥσπερ οἱ θφεις τὸ καλούμενον γῆρας. "Videtur haec comoe-

dia aliquam et cum Vespis (1122 ad fin.) et cum Amphiarao Equitibusque similitudinem habuisse." (Ko.)

123. Corrigendum videtur *Ἐν τῷ Μελιτέων: λείπει οἶκῳ.*

124. *λορδός* est Fr. 763. Art. 807. *λορδοῦσθαι* (pass.) Hippocr. Art. 812. 816. *λόρδωσις* Art. 816. *λόρδωμα* Mochl. 863. *λορδαίνειν* Art. 812. Versus glyconeus.

125. *ἔδει δέ γ' ἐβληθεῖσαν* suadet etiam Kock, coll. Hesych. *οὐ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλλον.* Identidem *Ἀλμυρίδα* et *ἐν τῇ Ἀλμυρίδι* legitur in Boeck. Inscr. I. 103. Unde hic fortasse *Ἀλμυρίδα* restituendum esse censet Kock. Pars fortasse fuit planitiei ejus quae *Ἀλλιπεδον* sive *Ἀλλιπεδον* appellabatur.

127. "Hesych. *Ἀρχηγέται* ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν . . . ἐν Ἀθήναις. Sic Plat. Lys. 205 D. *ἀρχηγέτης* Aexonensium pagi et Soph. Oed. C. 60. *ἀρχηγός Κολωνοῦ* commemorantur. Narrantur quae unus ex senibus lascivientibus fecerat." (Ko.)

129. Cf. Antidot. com. III. 529. *θερμοὺς ἐσχαρίτας.* Timocl. III. 612. *σκάφην θερμοῶν ἱππινῶν.* Lucian. Dial. mort. 22, 3. *δεῖξον τί ἐν τῇ πύρρῃ ἔχεις.* ME. *Θερμοὺς, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.* "Panes se emere velle simulant senes repuerascentes. *Θερμοὺς*, i. e. *ἄρτους* δός. Scena est simillima Vesp. 1387 sq." (Ko.)

Ibid. 3. *πάνυ λευκοὺς* addunt codd. *λευκοὺς πάνυ* Schweigh. *λευκοὺς δὲ πάνυ* Kock.

130, 1. *Πότερα φιλεῖς* choriambum esse soluta arsi monet Kock.

Ibid. 3. Tenendum est produci primam in *στιφρός.* Timocl. III. 607. *ἢ στιφρότης, τὸ χρώμα, πνεῦμα, δαίμονες.*

135, 2. *προσπρέμαται* tentat Kock. *Διονύσιον* memoratur Isae. p. 72, 40.

136, 2. Post *ἱατρῷ* supple (βλέπω).

137, 2. Fort. *θρίον ἐγκεφάλου χωρίγανον.*

Ibid. 3. *πρὸς κρέας μέγα* prae cibo simplici ac valido [Anglice, as compared with a good thick steak] reddit Kock, coll. Eubul. 7, 8. *κρέας βόειον.* Philetaer. 9. *σαρκὸς ὑέας — κρέας.* Addere poterat Pl. 1137. *κρέας νεανικόν.* Eq. ὃ δεξιόπατον κρέας. 457. ὃ γεννικόπατον κρέας. Cf. Theocr. V. 92. *ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόςβατος οὐδ' ἀνεμῶνα | πρὸς ῥόδα.* Fort. *πρὸς καλὸν κρέας.* Theocr. V. 140. *καὶ τὸ δὲ θύσας | ταῖς Νύμφαις Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.* Subesse nequitiam negat Kock. Libenter concedo veram esse explicationem ejus, obsceni tamen aliquid subesse vehementer suspicor. Cf. Eq. 424. 484.

140. *δανέλζειν*] *διανέλζειν* Herwerden.

142. Transpone post Fr. 143—145.

ΓΗΡΥΤΑΙΗΣ. Similiter Eupolis in fabula *Δήμοις* defunctos oratores et rei publicae administratores Atticos, inter quos est Pericles, a mortuis evocat.

(p. 88.) Ad hanc fabulam fortasse referendum Fr. 593.

143. Pro "Fr. 783." corr. "Fr. 786."

145. Cf. Theocr. V. 7. *ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν πομπύσδεν ἔχοντι.*

147. Eodem metro composita et ex eadem fabulae parte desumpta haec esse ac Fr. 130. monet Kock. Tralate et haec dicta, ut ista in Fr. 71. Loqui autem videtur nova nupta senis illius qui priorem uxorem expulerat Fr. 125.

149. *κάραβον*] Ab eadem stirpe haud dubie qua *καρκίνος* et *καρίς*. Confer nostra crab, craw (al. cray)-fish, et Latinum scarabaeus. Diversus autem fuit *κάραβος* a *καρκίνος*. V. Arist. P. A. IV. 8. H. A. IV. 2. 5.

150. Cf. Ran. 939—944.

151. Cf. Eur. EL 1281. Bacch. 661. Fr. 1069. *ἦκω περικλυστον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον*, etc.

152. *πτισάνην*] Cf. Fr. 408. Horat. Serm. II. 3. 155. 'sume hoc ptisanarium oryzae.' Hinc Gallicum tisanne.

Ibid. Cf. Theoc. X. 54. *τὸν φακὸν ξψειν*. Schol. Nub. 828. *ξψησον τὸν φακόν*.

154, 1. "*ἀνδρῶν κεστρέων* ridicule dixit, ut *ἄνδρες ἰχθύες* Archipp. 29. Apud inferos nescio quis poetarum legatos illos adloqui videtur." (Ko.) Cf. Av. 169. *ἄνθρωπος θρῆνις*.

Ibid. 2. *ἔστι* B. V. et (supr. *ἐ*) P. *εἰσι* Casaub. *ἔστε* Kock.

Ibid. *γινώσκεται* P. V. L. Ko. *γινώσχετε* A. Fort. *τεκμαίρομαι*. Alex. III. 521. *ἀπ' ἐμαντῆς ἐγὼ τεκμαίρομαι*. Plat. II. 624.

158, 7. Pro "*Θρακοφοῖται*" corr. "*Θρακοφοῖται*."

Ibid. *πάντ' ἔχεις*] Cf. ad Av. 1460. Plat. Prot. 329 B. *σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν*.

Ibid. 8. Cf. Stratt. II. 785. *Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν*.

Ibid. 12. *ἦν πολλοὶ ξυνέλθωσιν*, *λαβὼν* Kock. Qu. *ἦν πολλὸς κατέλθῃ*, —. Cf. Hor. Serm. I. 7. 28. "Electi autem sunt legati ignavissimi quique et qui habitu corporis jam mortui esse viderentur. Hesych. *Ἰδιοφοῖται* οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντες." (Ko.)

Ibid. 13. Cf. Herod. II. 28. *ἀπέβαινε — δίνας τινὰς ταύτῃ ἐούσας ἰσχυρὰς καὶ παλιγορίην*.

160. Pro "Fr. 165." corr. "Fr. 102."

161. Narratio videtur esse similis ei quae in Platonis Symposio Aristophani tribuitur, ut monuit Kock.

161. *φῆμ' οὖν ἐγὼ 'ξ ᾧων βροτοὺς ἀπαντας ἐκλαπῆναι* Herwerden.

163. *ῆσαν*] Ibant. Cf. Eq. 605. *μετῆσαν*. Archil. Fr. 82. *ἀσιῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ῆσαν, οἱ δὲ πολλοὶ (πρόσθεν αὐτὸν πόρσω?)*.

163. Pro "Fr. 639." corr. "Fr. 636."

166. "Sine dubio qui ita dicebant Hieroclem aliquem a computatione [et dapibus] excludebant." (Ko.)

168. *τότε μὲν, τάλαινα, σου* — conj. Kock, ut Poesis dicatur.

171. Qu. *κάρπιμα*, ut in Vesp. 264.

172. "Cf. Herod. II. 109. *πόλον καὶ γνώμονα . . . παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες*. Plat. Tim. 40 B. *γῆν . . . εἰλλομένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον*. Aesch. Prom. 430. Eur. Or. 1685. Ion. 1154. Fr. 836, 10. Alex. 256, 7." (Ko.) Legatis nescio quis apud inferos *πόλον* sive *γνώμονα* ostendit usumque ejus explicat.

173. τὴν μάλθαν] Hipponax Fr. 50. ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παρα-
χρίσας.

174. Ita haec digerit Kock: ἄλλος δὲ πλεκτῷ προσέφερ' [malim
πλεκτῷ γ' εἰσέφερ'] ἐν κανισκίῳ | ἄρτων περιλοιπὰ θρύμματ'.

175. Cf. Archipp. II. 716. Diocl. II. 839.

176. Cf. Th. 813. φορμὸν πυρῶν.

179. Cf. Vesp. 1367. ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὀξους δίκην.

Ibid. 2. ξηροῦς schol. Kock. Male. "Conloquuntur nescio qui, ut in Ranis
Bacchus et Hercules, de tragicorum virtutibus et vitiis. Quae de Sthe-
nelo narrant Vespasum scholia fortasse e Gerytade (cf. Av. 1127 sq.) fluxe-
runt. Cf. de eo ad Vesp. 1312. et Plat. Fr. 128." (Ko.)

ΔΑΙΔΑΛΟΣ. Daedali ope falsa avis imagine ad corrumpendam
Ledam, sicut vaccae similitudine ad Pasiphaen, usum esse Jovem suspi-
catur Kock. Clementis accusationem refutare conatus est Cobetus Obs.
crit. p. 67—79.

(p. 88. fin.) Pro "Fr. 619." corr. "Fr. 616."

183. In nota pro "ποῦ θῆκε" corr. "ποῦ θῆκε." Cf. Anaxipp. IV. 460.
τοῦτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας. Pher. II. 263. τοῦψάριον τοῦτῷ
παρέθηκέ τις ἡμῖν. Theophil. III. 627. ἐγγέλειον παρατέθηκε τῷ πατρί.

184. πληγαὶ λέγονται] Qu. πληγαὶ τότ' ἦσαν, aut potius πληγαὶ δις
ἐπτά, aut δις ἐπτά πληγαῖς —, quod quum in λέγονται πληγαὶ corruptum
esset, transpositio facta sit. "Cf. Arist. H. A. IX. 25. 10. φύσει συν-
τηκτικόν ἐστι (πουλύπους). σημεῖον δέ· πιλούμενος γὰρ ἀφίησιν [Anglice
loses] αἰετὶ καὶ τέλος ἀφανίζεται. 'Caedendo enim fit mollior tene-
riorque, quod hodierni quoque Graeci faciunt teste Chandlero.' (Schneider.)
Egregie inlustratur et suppletur hoc fragmentum Zenobio III. 24. Apostol.
VI. 23. Suid. Δις ἐπτά πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος...
παρόσον ὁ πουλύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις (πολλάς?) πρὸς τὸ
πῶν γενέσθαι. Quae adparet ad ipsa Aristophanis verba pertinere.
Itaque sententia redintegrahitur scribendo Δις ἐπτά γὰρ | πληγαὶ λέγον-
ται —. In proverbio enim est bis septenis plagis opus esse ad
polypum emolliendum. Cf. Plin. H. N. XXXII. 121. Plat. com. 173, 17.
πουλύποδος πλεκτὴ δ', ἣν πιλήσης κατὰ καιρὸν — πολὺ κρείττων." (Ko.)
Ad proverbialem istam locutionem respicere videtur comicus.

185. Cf. Th. 392. τὰς μοιχοτρόπους (μοιχοτρόφους feliciter corrigit
A. Palmer.), τὰς ἀνδρεραστρίας, καλῶν.

Ibid. Adde Pl. 413. ἄννε (ἄννε?) πράττων ἐν γέ τι.

187, 1. ἐνίοτε ova. Athenaeus. "Certis temporibus, inquit, multae gal-
linae perpetuo irrita pariunt ova. Verno tantum tempore haec fieri auctor
est Plinius X. 80." HERM. εὐ ἴστε Mein. Ko.

Ibid. τίκτουσιν ᾧ] Cf. Theopomp. II. 795. ἀχθομαι δ' ἀπολωλεκῶς |
ἀλεκτρούνα τίκτουςαν ᾧ πάγκαλα.

Ibid. βίᾳ] I. e. contra naturam. Cf. Av. 695. Plin. N. H. X. 166.

188, 1. Sic ὁ περιστάρχος Eccl. 128. ἡ χύτρα 734. ἡ κομμώτρια 737.
ἡ κιδαρφδὸς 739. οἱ τοξόται Ach. 54. οἱ πρυτάνεις 167.

Ibid. 2. Qu. τῷ τροχῷ | ἱμᾶν μ'. 'ἱμᾶν recte corrigere videtur Kock, coll. Vesp. 379. 396. Fr. 350. Schol. Lys. 722. τροχίλλα δέ ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος δι' οὗ ἱμῶσιν. Phot. 107, 11. 'ἱμᾶν: τὸ ἀνασπᾶν. Anecd. Bekk. p. 266, 22. Funis ad hanc rem adhibitus ἱμονία dicitur. "Videtur Juppiter post furtum amatorium in coelum rediens haec dicere, metuens ne de machina delapsus moriatur. Cf. Pác. 174 sq." (Ko.)

189. Cf. Cratin. 74. οὐδαμῶς ξύλινος ἐκείνος . . . ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπέδρα. B. πότερα Λαιδάλειος ἦν, ἢ τις ἐκλεψεῖν αὐτόν;

190. δολοφόνον etiam Kock. Cf. Ag. 1129. δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω. Quem versum a comico in re coquinaria per jocum adhibuit esse conjicit M. Schmidt. ad Hesych. I. 527. Dele "Cf. Soph."

191. ὅμιν est post νῦν in omnibus Suidae codd. praeter A. Verba alijus alios ne rixentur suadentis.

Ibid. 2. Cf. Menand. IV. 113. ὑπερ ὄνου σκιᾶς. Nimirum in regionibus torridis et solis calore adustis facile quis intelligat contentione dignam esse asini umbram, ut sub ea aliquis recumbat. Hinc, ni fallor, ortum proverbium.

ΔΑΙΤΑΛΗΣ. "Δαιταλῆς, antiquo nomine etiam παράσιτοι, sunt cives Athenienses qui duodeni in singulis pagis ad rem sacram faciendam archontis qui βασιλεὺς dicebatur opera accurate electi in Herculis fano certis diebus una epulabantur. Ad eam coenam filios quoque adducere licuisse testis est Isaeus 9, 30. Sic igitur Aristophanes patrem fecit cum duobus filiis, quorum alterum antiquo more simpliciter educaverat, alterum in urbem miserat noviciis illis sophisticae disciplinae artibus instituendum, in fano Herculis cum ceteris Epulonibus coenantem. Qua occasione oblata rixa orta est inter filium probum et impudicum, deinde expositatio filii improbi cum patre, simillima ejus quam in Nubibus finxit poeta. Acta est haec fabula, prima omnium Aristophanis, archonte Diotimo Ol. 88, 1. Lenaeis, ut videtur. V. Anon. de Com. p. XV. 50. Dübner. Praemium tulit secundum. V. schol. Nub. 529." (Ko.) In Galeni loco (Fr. 212 Bl.), προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων πρεσβύτης κτλ., latet haud dubie corruptela. Aut ὁ ἐκ τοῦ δέλπνου (ὁ ἐν τῷ δέλπνῳ) corrigendum videtur, aut, quod magis probabile videtur, pro τῶν Δαιταλέων reponendum pagi alicujus nomen, quod ex loco aliquo hujus fabulae jam superstitis cognitum haberet Galenus. Sic Dicaeopolidis pagus commemoratur Ach. 406. Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλεῖδης, ἐγώ.

Pollux VI. 12. οἱ δὲ συγκληθέντες δαιτυμόνες δαιταλεῖς, etc. Zonaras p. 464, 5. Δαιταλεῖσι: δαιτυμόσι, θιασώταις, ἢ συμπόταις. Latine Epulones. Similis fere titulus fuit fabulae Sophocleae Σύνδειπνοι.

195. Apud Suidam pro πλουτοῦντα Naber κλέπτοντα suadet. Fortasse recte. Qu. πλεονεκτοῦντα aut πλεμμελοῦντα.

196. καταβροχθίσαι jam Fritzsch. Cobet. Cf. Eq. 357. 826. Av. 503. Phot. p. 146, 3. Κατεβρόχθισεν: κατέπιεν.

198. Similiter nescioquis Θασία ἄλμη vocatur Cratin. II. 17.

Ibid. 2. *πλύνων*] Diphil. Siphn. ap. Athen. III. 121 C. *πάντας δὲ χρὴ τοὺς ταρίχους πλύνειν ἄχρι ἂν τὸ ὕδωρ ἀνοσμον γένηται*. Similiter *ρύψαι* (i. e. *σμήσαι*) pro *λοιδορῆσαι* usurpabatur teste Hesychio.

Ibid. Cf. Xen. Mem. II. 7. 1. *ἐρῶ δὲ — ἃ σύνοιδα αὐτῷ*.

202. *λύραισι*] Cf. Fr. XXX. (225.) *λυρωνίαν* (f. *λυρῳδίαν*).

κατατετριμμαι] Cf. Pac. 355. *κατατετριμμεθα πλανώμενοι*. Plat. Alcib. I. 113 E. Phot. p. 395, 27. *Παρεξηλημμένον καὶ κατατετριμμένον*: τὸ ἀμυδρόν. etc.

203. *λείος*] I. e. *παρτετελιμένος, ἀγένειος*. Cf. Eupol. II. 565. *τὸ σῶμ' ἔχουσι λείον ὥσπερ ἐγγέλεις*. Descriptio, ut videtur, adolescentis improbi. Cf. Vesp. 1069.

204. Cf. Fr. 429. *κωλᾶς τ' ἐρίφων*.

Ibid. In eandem correctionem atque ego, *χρναυμάτ' ἡμερόεντα*, incidit Kock. Cf. Theogn. 532. *αὐλῶν — ἡμερόεσσαν ὄπα*. 1319. *δῶκε θεὰ χάριν ἡμερόεσσαν | Κύπρις*. 1293. *ἡμερόεντα γάμον*. Archiloch. Fr. 8. *οὐδέεις ἂν μάλα πόλλ' ἡμερόεντα πάθοι*. Nusquam tamen alibi apud comicos occurrere vocem *ἡμερόεις* fatendum est.

205. "Videtur proverbium fuisse *τῶν λαγῶν* de re inutili. Confer *τὸν λέοντα ξυρῆς, νεφέλας ξάλνεις*, Diogenian. Vind. II. 61." (Ko.)

206, 1. *ἔμαθες αὐτ'* malit Kock. Deprompta enim haec esse ex systemate iambico quo contineretur expostulatio patris cum filio inprobo, simillima illa quidem Nub. 1380 sq.

Ibid. *πέμποντος*] sc. *ἐς διδασκάλου*.

Ibid. 2. *ᾄδειν κακῶς*] Male cantare. Temere vertit Kock prava carmina cantare.

Ibid. *Συρακοσίαν τράπεζαν*] Adde Phot. p. 557, 5. Hesych. h. v. Hor. Carm. III. 1. 19. Cic. Tusc. V. 100.

Ibid. 3. *Λακωνικᾶν* pro *Λακωνικῶν*, ut *Σικελᾶν* (pro *Σικελικῶν*) *Ἀρεθοισαν* Theocr. XVI. 102.

Ibid. 4. Supplet Kock *κυλίκων μεθύσκεσθ'* ἡδέως, *κώμους τε καὶ λαυγμούς*. Quod vere est hariolari.

207. Corrupte Suidas v. *Ἀνάστατοι*· *πέμπω πλακούντας ἐσπέρας χαρισίους*. Idem v. *Χαρίσιον*· *πέμπω παλλακαῖς ἐσπέρας χαρισίους*.

Ibid. Hesych. *Χαρίσιον*· *εἶδος πλακούντων*· *οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λειμμάτων*. Poll. VI. 72. 73. Aliter Athenaeus XV. 668 C. *ἐγίνετο δὲ καὶ πεμμάτια τινα ἐν ταῖς παννυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρόπνουν χορεύοντες· καὶ διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσιοι*.

208. Verba τοῦτ' ἐστὶ κοτταβεῖον ut interpretandi causa adscripta ejiciunt Schweigh. Jacobs. Kock. Huic etiam *ιστάναι* ejiciendum videtur. Cui non assentior. "Scripsit Aristophanes *ἐγνων*· *ἐγὼ δὲ χαλκίον καὶ μυροίνας*. Quae excerpta sunt ex fratrum altercatione. Loquitur filius improbus. 'Frater, inquit, nescio quas ineptias didicit; ego vero multo utiliora, cottabi ludum sciliorumque cantum.' Cf. Nub. 1356. 1364. *Χαλκίον* etiam praemium cottabi esse poterat, quippe quae admodum varia essent. Cf. Plat. 46, 7 sq. Antiph. 55, 2 sq. (ex emend. Mein.)." (Ko.) Quod

ad *ιστάναι*, cf. Theocr. V. 53. *στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος | ταῖς Νύμφαις*. 58. *στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαύλως τῷ Πανὶ γάλακτος*. Eodem sensu ponitur *τιθέναι*. Cf. Soph. Fr. 482. *τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια | τίθῃμι καὶ βαλόντι χάλκειον* (l. *χάλκειον*) *κάρα*. Vide an lateat *τουτογλ τὸ χάλκειον*.

209. Unguentum Aegyptiacum fuit *ψάγδας*. Cf. Poll. VI. 104. Filius improbus fratri suo per ironiam de unguentis suis videtur offerre. Cf. Fr. 234.

210. *μυρρῶν* ad *λαβῶν* subaudit Kock. In *Ἀλκαίου* latere suspicabar *κλάδον* aut *κλῶνα*, sed corrigendum fortasse *ἄσον* δὴ *μοι σκόλιόν τι λαβῶν ἀρχαῖον τὰνακρέοντος* (τοῦ Ἄν.). Ita omnis difficultas tolleretur. "Senex filium inprobum, ut Phidippidem Strepsiades, unum ex priscis illis carminibus recitare jubet. Ex eodem syntagmate ac Fr. 212." (Ko.)

Ibid. Alcaeus lyricus intelligendus est, Anacreontis et Ibyci fere aequalis. Cf. Eupol. II. 481. *τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε | ἀρχαῖον ἀείδειν· ὁ δὲ Γνήσιππος ἔστιν ἀκούειν*. Idem fortasse ejus meminit Eupolis II. 540. *ὠλκαῖε Σικελιώτα*.

211. Patris verba, ut videtur, ad filium inprobum.

212, 1. *κόρυμβα*] Cf. Aesch. Pers. 411. Eur. Iph. A. 258. Herod. VII. 218.

Ibid. 3. *φρασάτω* —] Cf. Eccl. 662. *τοῦτ' ἐστὶν φρασάτω μοι· | τὰς αἰτίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν* —; *τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν*.

Ibid. *ιδύλους*] Confer Laconum *βιδέους* sive *βιδύους*. Cognata vox videtur nostra witness (*ῥιδυῖος*).

Ibid. 4. *ἀποιῶν* etiam Kock.

213, 1. "Filius inprobus, ut alii multi tum novicii quod sophistae invexerant generis dicendi sectator doctrinam ostentans singularia quaedam vocabula profert (*σορέλλη, καταπλιγήσει, ἀποκείσεται, καλοκάγαθειν*) ab artis magistris aut recens inventa aut in aliam significationem deflexa." (Ko.) Anglice new-fangled words. Hujusmodi sunt nostra to precisionise, to differentiate.

Ibid. Sic Capuli decus apud Plautum Asin. V. 2. 42.

Ibid. 3. *ἡ μὴν* legitur Vesp. 277. 643. 1332. Pl. 608. *ἡ μὴν ἴσως* Nicom. 1, 6. (ex emend. Mein.) *ἡ που ἴσως* Aj. 1008.

Ibid. *καταπλιγήσει* etiam Kock.

Ibid. 5. *ἀποβύσεται σοι* Kock. *ἀποκείσεται σοι* conjicit idem.

Ibid. 7. "I. e. Quid curiose quaeris qui sint verborum meorum auctores? Cf. Nub. 834." (Ko.)

Ibid. 8. *καλοκαγαθίαν*] Confer *ἀνδραγαθία* Pl. 191. *θεισεχθρία* (sive *θεοῖς ἐχθρία*) Vesp. 418. et *νουνεχόντως* Men. IV. 317. *καλοκάγαθειν* Be. Kock. Hic simili audacia compositum verbum confert *συνασοφεῖν* Eur. Phoen. 337. Adde *γνωμολογία* Plat. Phaedr. 267 B.

Ibid. Thrasy-machus sophista Chalcedonius dicitur. "Cf. Plat. Phaedr. 261 C. 266 C. 267 C. 271 A. Arist. Rhet. III. 1. 20. Schol. Isocr. 13, 19. *Τισίαν καὶ Κόρακα λέγει τοὺς Συρακοσίους, Γοργίαν καὶ Θρασύμαχον, οἱ πρῶτοι ῥητορικὰς τέχνας ἐγγραψαν*." (Ko.)

Ibid. 9. τῶν ξυνηγόρων] Hi publici accusatores aut accusatorum (τῶν διωκόντων) adjutores erant. V. Vesp. 687 sq.

Ibid. τερθρεύεται Be. Kock. ἐξεύρετο conj. Kock. Cf. Ran. 834. ἄπερ ἐκάστοτε | ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐτεραπεύετο (Δισχύλος).

214. ἐπ' ἀλιπέδῳ Fritzsch. Aliter enim scire non potuisset Harpocratonem apud Aristophanum lenem spiritum scribendum esse. Quam scripturam probat Kock. Cf. Anecd. Bekk. p. 208, 17. 376, 14. et Fr. 125.

215. Corr. "(17 D. 220 B.)"

Ibid. ἦν μὴ μεταλάβῃ Porson. alibi.

Ibid. "Cf. [Dem.] 26, 9. δταν τις ἐπεξιὼν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ἐφ' οἷς οἱ νόμοι κελεύουσι τὸ λοιπὸν μὴ γραφεῖσθαι μηδ' ἀπάγειν μηδ' ἐφηγεῖσθαι. 18, 103. 222. 24, 7. [25, 83.] Plat. Apol. 36 B. Videtur pater filio improbo, si causa ceciderit, acerrimam poenam minari. Itaque fratrum expostulatio fortasse in modum litis instituta fuit." (Ko.)

217 Respicitur ad litem eam quae memoratur Fr. 215.

218. Phot. p. 289, 24. Ναυτοδίκαί: Ἀθήνησιν οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες.

σ' ἀποφῆναι suadent etiam Kock. Naber. Figurata autem haec accipienda videntur aequae ac Fr. 71. 147.

219. ναβλαρεύεται (sic e. g. καὶ βάρβαρόν τι κροῦμα ναβλ.) conj. Kock., ad exemplar vocis ab Eupolide fictae νιγλαρεύειν. De instrumento musico barbaro νάβλα (ῆ) aut νάβλας (δ) dicto confert Soph. Fr. 764. Strab. X. 471. Athen. IV. 175 B. Hesych. Phot. Suid. h. v. Frustra obscoenum sensum latere negat. Cf. Phot. p. 356, 18. Οὐδέεις κομήτης δστις οὐ περαίνεται. p. 204, 7. Λακωνικὸν τρόπον: περαίνειν ἢ παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξenois. etc. et ad Eq. 1378. ξυνηρικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς — καὶ κρουστικὸς.

221. Pro "ὀργυγοκόμον" imprimatur "ὀργυγοκόμον." ὀργυγοκόπον etiam Fritzsch. et Kock. Hic ex pravo scribendi usu (ὀργυγοκόμον) ortam esse vulgatam jure censet. Cf. ad Av. 1299.

222. ἔσειον] I. q. ἐτάραττον. Cf. Eq. 66. Παφλαγῶν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας | αἰτεῖ, ταραττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί, etc.

ῆτουν] Cf. Fr. 540. ῆτουν τι τὰς γυναῖκας ἀργυροῖδιον.

223. Hesych. Τροπίας οἶνος μεταβεβληκῶς καὶ ἔκλυτος. Poll. I. 248. VI. 17.

πέτου Phot. et Suidae codd. A. B. V. πότον Suidae reliqui. πέτου jure tuetur Kock. Ad Epulonum convivium hoc spectare videtur.

225. Cf. Fr. 202. Nub. 74. Nimium artis musicae studium significari censet Kock.

227. Cf. Vesp. 789. ἐλθὼν διεκερματίζει' ἐν τοῖς ἰχθύσιν.

228. ἐπὶ χυσίς που (pro τοῦ) χαλκίου conj. Kock. Cf. Poll. X. 93. τὴν ἐλαιηρὰν ἐπὶ χυσί.

230. Cf. Eubul. III. 253. τῇ σπαθίδι τὸν πάγωνά μου | καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον.

231. δικῶν τε] δικῶν γε Naber. Recte, opinor.

Ibid. γύργαθος — θαμὸς] γυργάθους — θαμοὺς | φέροντες Kock. ex Athen. epit. I. 4 D. γυργάθους ψηφισμάτων φέροντες Ἀριστοφάνης φησίν. Praecesserat, ni fallor, οὐδὲν ἄλλο | εἰ μὴ etc. Cf. Hesych. Γύργαθον· σκευὸς πλεκτὸν ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι. "Notantur adolescentuli isti sophisticis artibus exculsi, sed nihil probi scientes. Ex eodem syntagmate quo Fr. 203. 206. 222." (Ko.)

233. Dicunt plerumque ὥραιος.

234. αὐτῷ] Fratri probo. Loquitur per ironiam improbus. Cf. Fr. 209. De re cf. Eq. 580. μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' (κομῶσιν ἐν τ') ἀπεστιλεγγισμένοις.

234. Pro "Phot." corr. "Phot. p. 537, 13."

236. καὶ ante δῆλον om. V.

239. λεπτὸν etiam Kock. Scilicet ad τὸ Ἐκάτης δεῖπνον, quod ultimo die singulorum mensium in triviis apponebatur et a pauperibus ac mendicis comedi solebat. Hoc Ἐκαταῖα κατεσθλεῖν dicebatur, Dem. p. 1269, 10. Anecd. Bekk. p. 247. Etym. M. p. 626, 24. De Hecatae coenis cf. Pl. 594 sq.

Ibid. τῇ θεῷ Cobet., formam θεὰ tragicis epicisque solis tribuens.

241. Cum apud Byzantinos frequentissimum sit illud δεῖν (pro δέον), apud Atticos autem certum ejus significationis exemplum non exstat, iis accedit Kockius qui istud grammaticorum praeceptum rejiciunt. Cf. Boeckh. Inscr. I. 117. ἐπειδὴν δὲ ἀποδεδομένα ἦ τοῖς θεοῖς τὰ χρήματα, εἰς τὸ νεώριον καὶ τὰ τέλῃ τοῖς περιόδοι χορῆσθαι χρήμασιν.

241. Cf. Eq. 915. ἀναλῶν. Pl. 248. Arar. III. 275. ἀναλοῦν. Philem. IV. 22. ἀναλοῦται.

242. Fort. τὰ χρήματ', ut tetrametri iambici reliquiae haec sint.

243. Cf. Diph. IV. 408. ὡς ῥαγδαῖος ἐξελέλυθεν. Telecl. II. 369. Antiph. III. 5. Aristot. Diodor. Plut. Lucian.

ΑΝΑΝΙΑΕΣ. Fabulam ab Aeschilo aliisque tragicis tractatam in ridiculum deflexisse nostrum probabile est.

244. Pro "Fr. 794." corr. "Fr. 797." Arcte haec conjungenda sunt cum Fr. 262.

245. Cf. Athen. X. 418 E. Poll. VI. 73. Αἰγύπτιοι δὲ τοὺς εἰς δὲξ' ἀνηγμένους ἄρτους καλλιστεῖς (κυλληστῆς C.) ὀνόμαζον. Phot. p. 185, 20. κυλλῆσταις; τοὺς δὲξεις ἄρτους. Αἰγύπτιοι. Tetrametri anapaestici pars videntur haec esse potius quam hexameter.

In nota pro "ὀνομάζουσι" corr. "ὀννομάζουσι."

246. ἡμῖν etiam Both.

247. ἐμὲ] Reponendum suspicor ὃ μέλε, quod facile in ἐμὲ transire poterat, aut ὦδε.

Ibid. δεδειπνᾶναι] Cf. Fr. 462. Plat. II. 663. Antiph. III. 79. Eubul. III. 248. Epicrat. III. 365. Hermipp. II. 406. ἡριστᾶναι καὶ παριστᾶναι (l. παρεστᾶναι).

252. ἐς τοῦθ'ον] Cf. Fr. 542. ἐπὶ τοῦθ'ον.

Ibid. 2. *μαινίδια*] Cf. Pher. II. 274. *κορακινιδίοις καὶ μαινιδίοις*. Diminutivum nominis *μαίνις*. Sic *τευθίδιον* a *τευθίς*.

254. *τῶν χοίρων μνοῦς ἔρι'* ἔστιν conj. Both. Cf. Ephipp. III. 330. *μνοῦς*, *πυραμίδες*, etc. Tetrametri anapaestici exitus, aut fortasse paroemiacus.

256. Cf. Philem. IV. 57. *μεγάλων κακῶν θησανυρός*.

Ibid. Scripsit, ni fallor, comicus *τοσοῦτος ξυνελέγγ μοι σώρακος | κακῶν*. Danaï fortasse verba.

258. "Aut Danaus ipse aut chorus Jovem tutorem, ejus modo ara videtur condita esse, obtestatur ut sibi contra Aegyptiadarum vim opem ferat." (Ko.) Dem. p. 1319, 27. *Ἀπόλλωνος πατρός καὶ Διὸς ἐρκείου*.

259. "Scholiasta Aegypti filium, Hypermnestrae maritum, cum Lynceo Apharei filio, oculorum acie insigni, confundi dicit." (Ko.)

260. Cf. Aesch. Ag. 1382. *ἄπειρον ἀμφίβληστρον*. Eum. 634. *ἀτέρμονι — πέπλω*. Soph. Fr. 473. *χιτῶν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν*. Eur. Or. 25. *ἀπείρω — ὑφάσματι*.

Ibid. *φορῶν* malit et Kock. Cf. Cratin. 299. Eupol. 87. Soph. Fr. 245. *ἀπείρονας* (i. e. ἀπεράτους, Hesych.). Fr. 473. *χιτῶν τ' ἄπειρος*.

261. Imprime sic: *ἀργύριον*.

262. *αὐτοῖς*] Priscis comicis poetis, qui in exercenda sua arte nullis extraneis artificiis utebantur. Connectenda haec cum Fr. 244.

264. Deleatur "264" et "XXI."

266. *πίσσω* tuetur Kock, coll. Pher. 183. Loquitur fortasse servus coenam Herculi parans. In exitu excidit nonnihil, fortasse *καταφρύγας*. Similiter euphoniae gratia *πατάσσω*, non *πατάττω*, dicebant.

269. *ἐκκρουσαμένους* tuetur Kock., de Centauris intelligens, quorum fortasse cum Hercule convivium describitur. Utrum exitus trimetri an tetrametri anapaestici pars haec sint incertum est.

Ibid. *πύνθακας*] Cognata vox videtur *πυθμήν*.

270. Cf. Eur. Hel. 1570. *πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός*.

271. Pro "Fr. 882." corr. "Fr. 886."

273. Adde Suidam v. *Κύλλου πήρα* (*Κύλλου πήραν* codd. A. V. et Bernh.). Herodian. I. 157, 17. *Κύλλος τὸ κύριον, οὐ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης*. Cf. Cratin. 102.

274. Cf. Cratin. 169. Eupol. 289. Phot. p. 356, 5. *Οὐ γὰρ ἀκανθαι: λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὠφελίμων· ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μεταβολῆς. Ἀκανθαι sunt ossa aut spinae piscium. V. Herod. II. 75.*

275. Cf. Hesych. *Αἰκη πρόδικος· ἡ πρὸ τοῦ ἀχθῆναι εἰς δίκτην ὁμολογουμένη*. Quum tolerari nequeat anapaestus post tribrachyn, nulla intercedente interpunctione, vereor ut defendi possit correctio *ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν ἐνός* (aut *τινός*). Itaque substitutum velim *ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν τινός*. Kockius *ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἐν* cum Porsono dedit. Sed debebat *ἐν — ἐνός* potius quam *ἐν — ἐν*. Dativum non tuentur exempla ab eo allata, Soph. Ant. 459. *ἐν θεοῖσι τὴν δίκτην δοῦναι*. Plat. Gorg. 464 D. *ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι*. Leg. XI. 916 B. Cf. ad Eq. 400. *ἐν Κρατίνου*. Plat. com. II. 674. *ὅμιν — ἐν τῷ καπῆλῳ* (i. τοῦ καπῆλου) νοῦς

ἐνεῖναι μοι δοκεῖ. διαδικαζέσθω ἐν τισι τῶν λατρῶν. 920 D. διαλλάτ-
τεσθαι ἐν διαιτηταῖς ἢ γέλοισιν. In his enim pluralis numerus est.
Neque huc faciunt alia duo exempla ab eo allata, Eur. Hipp. 1320. σὺ
δ' ἐν τ' ἐκείνῳ κὰν ἐμοὶ φαίνεται κακός. Amphid. 21. μάταιός ἐστιν ἐν γ'
ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς | κριταῖς ἅπασιν. In posteriori loco sensus est et
meo iudicio etc.

276. Lege οὐδὲν (αὐτ οὗτοι) μὰ Δ' ἐρῶ λοπάδος ἐψητῶν ἐγώ. Quod
ad ἐρῶ, cf. Av. 136. τοιούτων ἐρῶ καὶ γώ. πλέον in fine versus supple-
verit Herwerden. Sed, quum vilis cibus fuerit ἐψητῶν λοπάς, praeferen-
dum videtur ἐγώ.

279. Temere secundam in λυχνίδιον produci, ut in οἰκίδιον, ἀργυρίδιον,
contendit Kock. Recentior enim forma fuit λυχρία. Λυχνίδιον pro λυχ-
νοῦχος hic poni testatur ipse Athenaeus, sed scribendum λυχνείδιον, dim.
vocis λυχνεῖον. Cf. Fr. 14.

280, 1. ἔστιν | κρίσεις conj. Kock. Fort. δίκαι. De locutione ἀπὸ συμ-
βόλων (δίκαι) Kockius confert Antiphont. 5, 78. δίκας ἀπὸ ξυμβόλων
ὕμιν δικαζομένους. [Andoc.] 4, 18. πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἐν τοῖς συμ-
βόλοις συντιθέμεθα μὴ ξεῖναι μήθ' εἰρᾶι etc. Meier et Schoemann. Att.
Proc. 773. Pro "ἔστιν" corr. "ἔστιν."

281. Delendum videtur τῇ ante σμινύη apud Poll. Cf. Phot. p. 151, 1.
Κατῦν (sic): ἀπότριμμα δερματίου (ἐπίρρομμα δερμάτινον?) βαλλόμε-
νον (?) εἰς τὴν στειλειάν, ὅταν μὴ σφίγγῃ. Cf. κατῦεν et κάτῦμα.

282. φερόμενος (pro γενόμενος) et ἐξέτρεψε (πάντα) conj. Kock. Certe
parum torrenti convenit γενόμενος. Tetrameter iambicus videtur esse.

283. Fortasse Νιοβιδῶν dixerat comicus. Phot. p. 300, 21. Νιοβιδῶν:
ἐπὶ τῶν ἀρσένων καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν.

284. Cf. Hor. Carm. I. 31. 16. 'Me pascunt olivae, | Me cichorea leves-
que malvae.'

285. πεταχνοῦνται] πέταχ' αἵρονται conj. Kock, qui miratur cur Athe-
naeus pro nominis πέταχρον exemplo versum attulerit quo verbum ab eo
nomine derivatum contineatur. Adde quod singularis discrepantia lectionis
in codicibus exstat. Fort. πέταχ' ὠνοῦνται. Ad Centaurum hoc videtur
pertinere.

286. Pro "Fr. 721." corr. "Fr. 683."

287. Qu. ἐπὶ τοῖς σταθμοῖς αὐτ καὶ τοῖς σταθμοῖς. Tentabam etiam
αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὴν φλιάν (Angl. the lintel) βαλὼν, ut de
Hercule januam auro effringente haec dicantur. Cf. Theocr. XXIV. 15.
ὄθι σταθμὰ κοῖλα θυράων.

Ibid. ἐξέβαλε] ἐπέβαλε (malas etiam postibus iniecit, i. e. ne
postibus quidem domus pepercit) conj. Kock., coll. Ione in Omphale apud
Athen. X. 411 B. ὑπὸ δὲ τῆς βουλιμίας | κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς
ἀνθρακας. Itaque haec ad Centaurum pertinere censet, coll. schol. Vesp. 60.

288. τὸν ζυγὸν cum Raspio Kock. τὸν σταθμὸν Br. Cf. Ran. 1365. ἐπὶ
τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι, | ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν
νῦν μόνος. 1381. τοῦπος νυν λέγετον (βάλετον αὐτ τίθετον?) ἐς τὸν

σταδμόν. Lege τὸ ζυγόν. Erat autem τὸ ζυγόν Anglice the beam of the balance (a Lat. bilanx). Ζυγὸν ταλάντου est Aesch. Suppl. 822. Plat. Prot. 356 B. Dem. p. 1461, 17. De ipsa trutina, ζυγῷ ἰστάναι Lys. p. 117, 40. Plurale est Dem. p. 784, 10. Confer proverbium Ταῦτ' ὅν ἐλκομεν ζυγόν, Phot. p. 586, 5. et Athen. XII. 552 C. καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβληθέντα (αὐτὸν) ὀβολοῦ ὀλίγην εὐρεθῆναι ἔχοντα οὕτως ἦν ἱσχνός.

Ibid. 2. προσπράττωσ' ἕτερον (sc. ἱερεῖον) conj. Kock. Ad Niobum haec et Sophoclis cum filio apud phrateres litem pertinere suspicatur Kock.

EIPHNH B. "Eratosthenes igitur alteram Pacem non vidit; Crates utram alteram dixerit non constat. Mihi cum Velseno constat duas fuisse Paces, utramque actam, ac priorem quidem quam hodie legimus; eaque cum secundum praemium tulerit, alteram non modo esse repetitam, sed etiam retractatam." (Ko.)

290. Insere "(p. 504 D. ed. Ox. 290 B.)." Pro "Fr. 290." corr. "Fr. *290."

291. Insere "(p. 205 D. 287 B.)."

292. διηνεκεῖς ὀπῶραι] Cf. Fr. 560. διηνεκεῖς ὥραι (Athenis).

Ibid. Pro "Fr. 559." corr. "Fr. 560."

293. Insere "(p. 205 D. 288 B.)." Similiter Eur. Fr. 858. ἀλλ' ἦδε μ' ἐξέσωσεν, ἦδε μοι τροφὸς, | μήτηρ, ἀδελφὴ, δμῶις, ἄγκυρα, στέγη.

294. Insere "(p. 205 D. 291 B.)."

295. Insere "(p. 205 D. 289 B.)."

HPΩEZ. At eundem, ut videtur, Diitrephem commemorari etiam Thuc. VIII. 64. (i. e. Ol. 92, 1. 2.) monet Kock.

297. Similiter βοῦς pro βόες dixit Fr. 599.

301. ἐμπόλω fortasse mendosum. Vox enim est non aliunde cognita.

304. Praecessisse δραχμῶν recte iudicat etiam Kock.

τῆς φορᾶς] Cf. Eupol. 271. τί μισθοῖ; ποῖ; πόση τις ἡ φορά;

308. ἀνακιδώνισον] Experire, experimentum fac (per sonum). Cf. Ran. 79. οὐδ', πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον, | ἄνευ Σοφοκλέους δ' τι ποιεῖ κωδωνίσω. Sensus loci obscurus est.

310. Servo minatur nescio quis.

314. Cf. Eq. 857. τῶν ἀλφίτων. Eupol. II. 550. περιήλθον εἰς (περιήλθομεν?) τὰ σκόροδα καὶ τὰ χρόμμυα | καὶ τὸν λιβανωτὸν κεῦθ' τῶν ἀρωμάτων | καὶ περὶ τὰ γέλγη χοῦ τὰ βυβλ' ἄννα.

315. Cf. Nub. 728. ἐξευρετός γὰρ νοῦς ἀποσπηρετητικός. 896. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκει. Miror recepisce Kockium ἐξηρημένον.

315. Pro "Fr. 613." corr. "Fr. 610."

317. Adde Hesych. Διαλέγεσθαι· ἐπὶ τοῦ συνοουσιάζειν.

319. (ἀπὸ τῶν) βανκίδων Kock. Unde nescio.

320, 1. Πράμνιον] Quod vinum σκληρόν dicitur Fr. 597. Πραμνίους σκληροῖσιν οἴνοις. Phryn. II. 605. οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυντος, ἀλλὰ Πράμνιος. Ex eadem scena, ni fallor, ac Fr. 321.

Ibid. Scribe "Vile vinum erat Peparethium. Herm. II. 410. τοῦτου (τοῦ σαπρίου) χρὴ παρέχειν πίνειν ἐν δαιτὶ θαλερῇ | τοῖσιν ἐμοῖσι φίλοις, τοῖς δ' ἐχθροῖς ἐκ (ἐχθροῖσιν?) Πεπαρήθου."

Ibid. In nota ad v. 1. transpone verba "Vile vinum — Athen. I. 29 E." post "*Πεπαρήθιον*]" paullo infra, et post "*Polemon*." insere "*IV. 3. 7.*"

Ibid. 3. Cf. Hipponact. Fr. 49, 3. ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην. Hesych. τοὺς ἐμβόλους (Herod. I. 166)· τὰ ἐμβολα τῶν νεῶν.

321, 1. σηπίδιον — ἡ πουλύπους] Cf. Eubul. III. 258. σηπίδι' ἡ τευθίδια (?), | πλεκτάνια μικρὰ πουλύποδος.

Ibid. 4. Cf. Ach. 761. οὐδὲ σκόροδα (ἐχετε);

Ibid. 7. ἐγγέλειον] Fort. ἐγγέλει' ἄττ'. Sed cf. Theophil. III. 627. ἐγγέλειον παρατέθεικε τῷ πατρί.

Ibid. 8. κοπιώσαις ἐπεχορηγήσατε Mein. Kock., interrogationis nota posita post δέλφακος, nulla interpunctione post κάραβον μέγαν. Rectè haud dubie, nisi quod malim κοπιώσαισιν ἐχορηγήσατε. Cf. Fr. 548. τοὺς Ἰβήρας, οὓς χορηγεῖς μοι, βοηθῆσαι δρόμῳ. Anaxipp. IV. 460. τοῦτῳ παρέθην σπητίας καὶ τευθίδας — ἐμβαμματοῖς γλαφυροῖσι κεχορηγημένα. "Fessae autem mulieres erant diuturno jejunio choreisque ante actis." (Ko.)

322, 1. ἦν μέγα τι βρῶμ' ἔτι τρυγψδοποιουμουσικῇ | ἦνίκα Κράτης ποτὲ — ἐκόμιζεν etc. Kock.

Qu. ἡ μέγα τι βρῶμ' (χεῖμ'?) ἔτι τρυγψδοποιουμουσικῇ | ἦν δτε — ἐνομιζέτ' etc. Vel ἡ μεγάλα βρώματα τρυγψδοποιουμουσικῇ | ἦν δτε etc. Vel ἡ μεγάλα βρώματα τρυγψδοποιουμουσικῇ | εἶχ' δτε etc. Vix enim ipsa tragoedia βρῶμα vocari posset. Vel ἡ μέγα τι βρῶμ' ἔχε (?) τρυγψδοποιουμουσικῇ | ἦνίκα etc. Vel ἡ μέγα τι ῥῶμ' —. Ῥῶμα poetica forma pro ῥώμη memoratur Hesychio. Cf. Theocr. XXVIII. 24. ἡ μεγάλα χάρις | δώρω σὺν ὀλίγῳ. Ex eadem parte fabulae haec sumpta ac Fr. 325.

Ibid. 2. Qu. ἦνίκα (aut ἦν δτε, aut εἶχ' δτε) Κράτης τε τὸ τάριχος, — ἐπόριζεν etc.

Ibid. 3. ἐκόμιζεν] "Latet corruptela, nam salsamentum elephantinum non erat Crateti pro praemio oblatum, sed ab ipso inventum et quasi ferculum magnificum spectatoribus adpositum (Cratet. Fr. 29.). Saepissime enim comici artem suam cum lauto convivio comparant, quo populum excipiant. Itaque hoc dicit poeta: 'Erat sane fructuosa Atheniensibus comoedia eo tempore quo Crates tam magnificas epulas spectatoribus offerebat et multae aliae id genus deliciae praesto erant. Quae non sine ironia dicta esse adparet.'" (Ko.) Sic Astydamas Fr. 4. ἀλλ' ὥσπερ δέλπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν | τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν, | ἐν' ἀπλή τις τοῦτο φαγὼν καὶ πίων ὥπερ λαβὼν | χαίρει τις καὶ σκευασία μὴ μὲ' ἢ τῆς μουσικῆς. Corrigendum videtur ἐπορίζετ' (sc. a Cratete).

Ibid. παραβεβλημένον] παρατετμημένον conjicit Kock., coll. Lys. 116. 132. Alexid. 167, 12. De correpta vocati ante βλ cf. Autocrat. com. II. 892. ἀννοὶ δὲ βληχάζουσιν ὑπ' ἀγαξίας. Lege παρατεθειμένον. Cf. Theophil. III. 627. ἐγγέλειον παρατέθεικε τῷ πατρί. Philem. IV. 26. ἰχθὺς — οἶον παρατέθεικ'. Athen. III. 75 E. καὶ ταῦτα — πρὸ δέλπνου παρατέθεικα.

323. ἐπιμύλιος ᾧδῃ memoratur Poll. VII. 180.

324. Hipponax Fr. 40. βακκάρεϊ δὲ τὰς ῥίνας | ἥλειφον.

324 b. οἶνος ἀνθοσμίας] Cf. Ran. 1150. Pl. 807.

325. Ex eodem cantico aut epirrhemate ac Fr. 322.

Ibid. 2. Χάριτας — Ὀλυμπίας] Cf. Av. 783. Ὀλυμπιάδες — Χάριτες.

327. "Idque poeta in hac ipsa fabula videtur narravisse. Cf. Lys. 781 sq. 805 sq." (Ko.) Ἀριστάρχος pro Ἀριστοτέλης Ruhnken. Recte, opinor. Cf. Hesych. Κυσολάκων: Ἀριστάρχος φησι τὸν Κλεινίαν (Κλεινίου?) οὕτω λέγεσθαι (add. ὡς?) τῷ κυσῷ λακωνίζοντα. τὸ δὲ — λακωνίζειν ἔλεγον.

327. Omitte "temere."

328. Suidas, ἐπὶ τῶν ἐλπιδόντων μὲν τι ἔξιν διαμαρτόντων (1. διαμαρτανόντων ex Phot.) δὲ τῆς ἐλπίδος. Idem, Λύκος χανῶν· ἐπὶ τῶν ἀπράκτων. Cf. Diogenian. VI. 20. Eubul. III. 212. ὡς λύκος χανῶν. Euphron. IV. 487. τοῦ λύκον διακενῆς μὴ χανεῖν. Plaut. Trin. I. 2. 132. 'Adesurivit et inhiauit acrius lupus.'

329, 2. τῶν ἀποδέσμων] τὸν ἀπόδεσμον Bergk. Malim τοὺς ἀποδέσμους.

Ibid. τὰ τιτθία recte Br. Cf. Th. 143. εἶτα ποῦ τὰ τιτθία; Ach. 1199. Pac. 863. Pl. 1067. Cratet. II. 248. Canth. II. 836.

330, 1. κηρωτήν] Anglice cerate, salve. Hic fucum cosmeticum videtur significare.

Ibid. 2. Cf. Theocr. XXVII. φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτρην ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

Ibid. προκόμιον] Cf. v. προκόλπιον, Men. IV. 126.

Ibid. Phot. p. 366, 5. Ὀχθοίβους: τὰ λώματα. ἔστι δὲ περὶ τὸ σιῆθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργές πρόσραμμα.

Ibid. 3. ὀλεθρον τὸν βαδύν] ἔλυτρον, τιγγάβαρι (aut τιγγάβαρυ, ut apud Crameri Anecd. Ox. II. 120, 29.) conj. Kock. "Ejusmodi catalogorum, inquit, ea lex est ut ne ullum nomen epitheton accipiat." Cf. Diocl. II. 840. ἡ μίλτος — καὶ τὸ τιγγάβαρι. Ibid. τιγγάβαρι καὶ μίλτος ἀναμειγμένη. Anaxandr. III. 168. τὸν κιννάβαριν. Est autem τιγγάβαρι Atticum pro κιννάβαρι, Latine cinnabari (n.) sive minium, Anglice vermilion, vox Indica (cinoper) sec. Plinium XXXIII. 38. Et hoc quidem (aut κιννάβαριν) vere videtur correxisse; de ἔλυτρον dubito, et fuci alicujus aut pigmenti nomen desidero. Si sincerum est ὀλεθρος, conferas Theocr. XV. 18. φθόρος ἀργυρῶ Λιοκλείδας. et Vesp. 1148. ἐριώλην. Cf. etiam Soph. Oed. R. 1343. τὸν ὀλεθρον μέγαν.

Ibid. 4. In nota pro "Fr. 820." corr. "Fr. 823."

Ibid. 5. Cf. Fr. 640. ὑπογεγραμμένη (i. e. ἐστιβισμένη).

Ibid. In nota pro "Fr. 643." corr. "Fr. 640." et transpone "V. 5." ante "φῶκος."

Ibid. 6. Hesych. Καλάσιρις· χιτῶν πλατύσημος, ἡ ἡνιοχικός καὶ ἐπικὸς χιτῶν. ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτῶνα ἰσχνόν (χιτωνίσκον M. Schmidt.). Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Quod ad alium locum spectare videtur. Simplex καλάσιρις est Cratin. 30. Herod. II. 81.

Ibid. 6. Cf. Hom. II. χ'. 469. ἀμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμεν | κρήδεμνόν δ'.

Ibid. 7. Cf. Theocr. XV. 21. ἀλλ' ἴθι τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξεν. XXVII. 58. τῶμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυνά. 71. φυλάσσεο τῶμπέχονόν μεν. 60. ἄλλαν ἀμπεχόναν τὰς σὰς τοι μείζονα δωσῶ.

Ibid. Adde Poll. VII. 53. παρυφές δὲ καὶ παραλουργές τὸ ἐκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν. Cf. v. τρυφοκαλάστρις v. 6.

Ibid. 8. χιτῶνα, βάραθρον] φεῖδωνα, βασάραν conj. Kock., coll. Poll. X. 179. εἴη δ' ἂν καὶ φεῖδων τι ἀγγεῖον ἐλαιηρόν. VII. 60. Ἀνδῶν δὲ χιτῶν τις βασάρα. "Quid enim, inquit, simplicissima vestis (χιτῶν) inter luxuriae instrumenta?" Addere poterat mulierum fuisse χιτωνίσκον, non χιτῶνα.

Ibid. κομμῶτριον] Confer v. θερίστριον Theocr. XV. 69. Sed parum dubito quin legendum sit κομμώτριαν. Κομμώτρια legitur Eccl. 737. et Plat. Rep. 373 C. κομμωτής Lucian. Merc. cond. 32. Plut. II. 348 E. ἡ κομμωτικὴ (τέχνη) Plat. Gorg. 463 B. 465 B. κόμμωσις Athen. 568 A. κομμοῦν Themist. Cognata vox fortasse est nostra comb (κομμῶτριον?).

Ibid. 10. βότρυς] Cf. Fr. 559, 1. Pac. 708.

Ibid. Adde Hesych. Διόπαι· εἶδος ἐνωπίων, τινὲς δὲ ὑποδημάτων. Idem, Πλάστρα· ἐνώπια.

Ibid. Cf. Lucret. IV. 1121. 'Teriturque thalassina vestis | Assidue.'

Ibid. 11. ἀμφιδέας] Armillas. Anglice bracelets. Cf. Herod. II. 69. Hesych. Ἀμφιδεαί· ψέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι.

Ibid. Cf. Herodian. I. 229, 18. Lentz. χλίδων, χλίδωνος· οὗτος δὲ λέγεται κόσμος ὁ περὶ τοὺς βραχίονας. Athen. XII. 525 E. ἐφόρουν (Σάμιοι) χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίουσιν.

Ibid. 12. Cf. Nicostr. III. 289. Men. IV. 145. περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιον.

Ibid. 13. ἀποδέσμους. Minus recte Hesychius, Ἀπόδεσμος· κόσμόν τι γυναικείον· περικεφάλαιον. Confer v. ἐπίδεσμος Vesp. 1440. 329.

Ibid. Plat. Phaed. p. 110 D. σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας καὶ σμαράγδους. Theophr. Fr. 2, 8. σπάνιοι πάμπαν εἰσὶ καὶ σμικροὶ ἢ τε σμάραγδος καὶ τὸ σάρδιον. coll. 2, 23. 2, 30.

Ibid. Cf. Apocalyps. IV. 3. λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίῳ.

Ibid. 14. Anecd. Bekk. p. 248, 23. Ἐλικτήρ· εἶδος ἐστίν ἐνωπίου. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἴσως ἐπεὶ ἐλικὴν (ἐλικτήν Κο.) ἔχει τὴν κατασκευήν. Lys. 12, 19. τῆς Πολεμέαρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἐλικτήρας . . . ἐκ τῶν ὧτων ἐξείλετο. Ita vero supplet Kock: ἄλλα πολλὰ θ' ὦν | οὐδ' ἂν λέγων τῶνόματα λέξαις (ita Poll.) εὐπετῶς.

331. αὐτῷ τίθεσθαι Cobet. prob. Kock. αὐτῷ γε κείσθαι Herwerden. Fort. τοῦτῳ γε κείσθαι.

333. Adde Eur. Suppl. 867. ἀληθὴς ἦν φίλος . . . ὦν ἀριθμὸς οὐ πολὺς.

334. Non video qua ratione defendi queat secunda producta in Πυλαγόρας. Corripi enim debet, ut in Ἀναξαγόρας, Ἀθηναγόρας, Ὀρθαγόρας, etc. Scripserat fortasse φασὶ γὰρ (γούν) | ἤκειν φέροντας ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει | καὶ τοὺς Πυλαγόρας καὶ τὸν ἱερομνήμονα. Cf. Herod. VII. 213. καὶ οἱ ὑπὸ τῶν Πυλαγόρων (Πυλαγορέων?), τῶν Ἀμφικτυόνων ἐς τὴν

Πυλαίην συλλεγομένων, ἀργύριον ἐπεκηρύχθη. 214. *Πυλαγόροι* (recte al. *Πυλαγόραι*):

334. Eodem modo quo ego haec disponit Kock.

335. *δσ' ἦν*] Fort. *δσα δή*.

Ibid. 2. *περιπέττουσιν*] Fort. *περιέπειτον*. Cf. schol. Plut. 271. *φενάκη δὲ κυρίως ἢ προσθετὴ (πρόσθετος?) καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη*.

Ibid. *φορημάτων*] Cf. Diphil. IV. 402. *βουβάλια καρπῶν παρθένου φορήματα*.

336. *τοῦτο — τοσαῦτα*] Qu. *τοῦτ' — τοσαντ'.*

337. "Itaque Calligenia in prologo fabulae nutricem se esse Cereris profitebatur." (Ko.)

338. Metrum est anapaesticum.

339. Fort. *ἀγὼν (δὲ) πρόφασιν οὐ δέχεται*. Kockio videtur scripsisse comicus *ἀγὼν πρόφασιν οὐκέτ' ἀναμένει*, aut *ἀγὼν πρόφασιν οὐχὶ δέξεται*. Cf. Ach. 392. Macar. I. 16. *Ἀγὼν γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ μένει | ἀλκὴν*. Qui tragici alicujus versus est, ut ostendit vox tragica *ἀλκή*.

340. *ἀλφάνει*] I. e. *εὐρίσκει*. Cf. Eupol. II. 531. *οὐ θάπτον αὐτὴν δευρὸ μοι τῶν τοξοτῶν | ἄγων ἀποκηρύξει τις ὃ τι ἂν ἀλφάνη*; Men. IV. 178. *ἦν δῆλον οὐ τι νυμφίος τε ἀλφάνει* (locus nondum sanatus).

340. *οὔτοσ' τί ἀλφάνει*; Cobet. Probabilis conjectura.

341. Anglice to mount. Cf. Herod. I. 192. *αἱ βαϊνόμεναι* (f. *αἱ ἀναβαϊνόμεναι*) ἵπποι. Achaeus Fr. 26. *βαβαὶ βαβαί, βήσομαι γυναικάς*. In initio excidit iambus (fort. *ἐγὼ δ'*).

(p. 182.) pro "Fr. 878." corr. "Fr. 882."

ΚΩΚΑΛΟΣ. "V. Diodor. Sic IV. 79. Strab. VI. 273. Athen. I. 10 E. Paus. VII. 4. 5. Schol. Hom. II. II, 145. Hygin. Fab. 44. Tractaverat hanc fabulam Sophocles in Camiciis, comice in ridiculum deflexit Aristophanes." (Ko.)

343. *ὑποπρεσβύτεραι*] Cf. *ὑποθηλύτερος* et *ὑπαγροικότερος* Fr. 885.

Ibid. Pro "*μέλανος μεστὸν * **" corr. "*μέλανος * * μεστὸν*."

Ibid. *οὐδένα κόσμον*] Fort. *οὐ κατὰ κόσμον*. Cf. Hipponact. Fr. 85. *δς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον*. Solon. Fr. XIII. 11. *οὐ κατὰ κόσμον | ἔρχεται*. Sed cf. Herod. IX. 65. *ἐφειργον οὐδένα κόσμον*. 69. *ἐπειγομένους οὐδένα κόσμον*. VIII. 117. Forma epica *ἔρχεον*, ut *ἔρχεον*, recte habet in anapaestis. Cf. Fr. 157. *ἐνέχει*. Pl. 1022. *εἰ θάσιον ἐνέχεις*.

343. Corrigendum forsitan sic: *ἄλλαι δ' ὑποπρεσβύτεραι γράες θασίου μέλανος τάχ' (μάλ') ἀκράτου | κοτύλαις μεγάλαις ἔρχεον ἐς τὸ σφέτερον δέπας οὐδένα κόσμον*. Quod ad *δέπας*, cf. Antiph. III. 140. *βαχίλου — ἀφρῶ σκιασθὲν χρυσοκόλλητον δέπας*. Herwerden conjicit *ἄλλαι δ' | ὑποπρεσβύτεραι [γράες] θασίου μέλανος | μεστὸν στάμνον* —, aut *ἄλλαι δ' — μέλανος [μεστὸν] στάμνον* —. Pro "Fr. 881." corr. "Fr. 885."

344, 1. Qu. *τοῦ πατρὸς ἐτριβε θαλάμια*. Cf. ad Av. 637. *σκήπτρα τὰμὰ τρίψειν*. Lucret. IV. 1121. 'Teriturque thalassina vestis | Assidue.' Confer tamen Theogn. 55. *ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον*. Ita locum restituere conatur Kockius: *(πάντα γὰρ) παρεῖς | (οἴκοι) κατέτριβε*

θαυμάτια. B. κάπειτα πῶς | φῶδας τσαύτας ἔσχε; A. τὸν χειμῶν' ὅλον | (παρὰ τὸν ἱπνὸν καθῆστο).

Ibid. 2. Cf. Poll. VII. 10. φῶδες δὲ αἱ ἀπὸ τῆς φλογὸς φλύτταιναι. Anecd. Bekk. p. 70, 27. Φῶδες: τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ὑπεκκαύματα ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἐπειδὴν τις πλησίον αὐτοῦ καθιζάνῃ. Schol. Plut. 535.

345. οὐδενὶ εἶπον οὐδενὶ A. οὐδ' εἶπον οὐδέν Fritzsch. Kock. Quum nonnisi πάματα ex Cocalo citet Hesychius, fieri potest ut reliqua ad aliam fabulam pertineant. Cf. Dem. de F. L. § 51. ἐπιστολὰς ἐπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο καλοῦσας ὑμᾶς οὐχ ἔν' ἐξέλθοιτε· πάματα; etc.

347, 1. "Fort. ∪ — ∪ ἡμουν οὖν ἀγριον βορᾶς βάρος." (Ko.)

Ibid. 2. Respicit fortasse Photius p. 24, 20. "Ετερε: κατεπόνησε.

Ibid. 3. Achaeus Fr. 9. μῶν ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολὺς;

350. Ut ego locum constituit Kock, nisi quod ἡμᾶς ἱμᾶν (non ἱμᾶς) exhibet. Cf. Nub. 1126.

351. Aegre crediderim non χορινδιάζειν dixisse nostrum, ut λακεδαίμονιαι, χιάζειν, σιφνιάζειν, λεσβιάζειν, βοιωτιάζειν, αἰγυπτιάζειν, etc.

352. Zenob. VI. 47. — καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον καλεῖ τὸν ἄριστον χρυσόν. Memoria lapsus est, nam nulla apud Herodotum auri Colophonii mentio fit. Cf. Greg. Cypr. Leid. III. 38. Apostol. XVIII. 37.

ΛΗΜΝΙΑΙ. Sub Lemniarum Argonautas hospitio excipientium imagine Atticarum etiam mulierum libidines notari censet Kock.

354. "Diversus hic Thoas a Taurorum rege Iph. T. 32." (Ko.)

357. καὶ καλοὺς] γὰπαλοὺς Mein. Non male. "Videtur poeta in prologo, ad quem etiam proxima fragmenta (354. 369. 371.) pertinent, Lemniarum mulierum facinus (Fr. 371) ad Euripidis imitationem exposuisse." (Ko.)

360. Cf. Lys. 93, 19. Epica forma est μέσσαυλος aut μέσσαυλον, Hom. II. ε'. 112. 657. etc. Od. κ'. 435.

361. In τελβαίναιν latere τὴν Βενδῖν (sive Βένδιν) constat.

362. αὕτη suadet etiam Kock. Cf. Eccl. 720. ἵνα τῶν νέων ἔχωσιν αὕται τὰς ἀκμάς.

363. Cf. Soph. Phil. 543. δς ἦν νεῶς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιιν φύλαξ.

364. "πρῶον est quod ante cetera sui generis, πρῶμον quod ante suum tempus maturescit [Angl. forced]", secundum Kock.

365. Confer ἀμπελῖς, ἡμερῖς, ἐλαῖς, ἀμυγδαλῖς. Apud Pollucem τῶν συκῶν (pro τῶν σύκων) recte corrigit Kock.

366. Pro "Fr. 16 B." corr. "Fr. 15."

368. μοχλοῦν θύραν est januam claudere, μοχλεῦεν vectibus effringere, ut monuit Kock.

369. Quum ἄνδρες ἑπακτοῖ (cf. Soph. Aj. 1296) sine dubio Argonautae sint, πᾶσα γαργαίρει στέγη (στόα) legendum esse contendit Kock.

370. At Photius p. 377, 25. Πανός: δέσμη κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Φανός est Lys. 308. et nomen proprium Φανός sive Φᾶνος Eq. 1256. Vesp. 1220. Contra πανός est Menand. 63. et Diph. 6.

Aliquoties tamen φανός est apud recentiores. Discrimen statuit Athenaeus XV. 700 B. Monuit Kock. Mihi quidem antiquior forma fuisse videtur φανός, ut σφρόγγος, etc.

372. χρῆσται (sic) Kock. Cf. Pher. 103. Phryn. 34. In nota corr. "Cf. Theocr. XVII. 31. σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις."

373. Fort. τὴν κρατίστην δαίμονα, | ἧς νῦν ὁ βῶμος θερμός ἐστ'.

ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ recte inscribit Kock.

373 b. Bergkii conjecturam ἐκκορλίζει (i. e. everris, ejicis) probant Both. et Kock, ut simul allusio sit ad κόρις cimex. Ἐκκορλίζειν cimicibus purgare legitur Anth. P. IX. 113. Cf. etiam Eupol. II. 510. καὶ ἔξῃ ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν κύσθον ἐκκορλίζειν (ἐκκαθαρίζειν?). Men. IV. 303. Eccl. 847. Σμοῖος δ' — τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρέβλια. Qu. σὺ δ' ἐκκορεῖς γέ μ' —, aut σὺ δ' ἐξεκόρησάς μ' —. Verbum ἐκκορεῖν legitur Th. 760. Pac. 59. ἐκκορηθείης σὺ γε (Angl. clear out).

Ibid. Cf. Theocr. XXIV. 43. κλιντῆρος κεδρίνω.

374. Aut ζυμώσασθαι (Alex. III. 440. ζυμουμένη), aut ζωμεύσασθαι (Fr. 818.) correxerit Kock.

377. στέψω] Fort. στέψαι. Cf. Theocr. II. 2. στέψον τὰν κέλεβαν φοινικέω οἶδός ἀώτῳ.

378. Imprimatur sic *378. Aeschylus ἀπεριλάλητος dicitur Ran. 839.

379. καὶ τὸν Λυκαβηττὸν Both. Fr. Com. p. 113. καὶ τὸν Λυκαβηττὸν conj. Kock. Scripsisset potius noster καὶ τὸν Λυκαβηττόν.

380. Cf. Nub. 104. ὦν ὁ κακοδαίμων Χαιρεφῶν καὶ Σωκράτης. Ad extremam partem comoediae haec refert Fritzscher.

Ibid. πηνίω] Culicis species. Cf. Arist. H. A. V. 19, 9.

384. Cf. Eccl. 667. πῶς γὰρ κλέψει μετὸν αὐτῷ;

385. Cf. Hesych. in Ἑλεμος et Ἑλυμος.

387. Cf. Archipp. II. 719. Σηπίαν τὴν Θύρσον.

388. Hesychius Συννέοφεν· ἐσκυθρόπακεν. Cf. Fr. 46. 646. Una ex insulis significatur, quae male tractata ab Atheniensibus moesto vultu incedit, ut monuit Kock. "Viginti quattuor insulas actorem aliquem alteri recensentem fecit, ut avium chorum in Avibus, urbium Eupolis in Urbibus." (Ko.) Cf. Fr. 83.

389. ἑλάας pro glossemate habet Both. Fr. Com. p. 113.

390. Cf. Hermipp. II. 413. ἐμβάλλουσιν — μάραθον ἐς τὰς ἀλμάδας. Eupol. II. 526. κρόμμυόν (τε) καὶ τρεῖς ἀλμάδας.

392. ἀργύρια dixerunt etiam Plato comicus II. 636. et Eupolis II. 495.

396, 4. Cf. Fr. 120. ζευγάριον βοεικόν. Fr. 63. ζεύγος βοιδαρίων (-οιν?).

Ibid. 6. ἐς] εἰς vulg. ὠθουμένης] ἡθουμένης etiam Herwerden. Kock. Cf. Ran. 943. Epilyc. II. 889. Χῖος καὶ Θάσιος ἡθουμένος. Cratin. II. 75.

* ἄμοργιν — βρυτίνην ἡθεῖν (ita Mein.). Plin. N. H. XVIII. 322.

Ibid. 9. πολυτίμητα] Fort. πολύτιμ' ἄττα.

397. Cf. Plat. Legg. XII. 951. D. μέχρι περ ἂν ἥλιος ἀνίσχη. Infelicem reipublicae statum indicari censet Bergk.

ΟΛΚΑΛΕΞ. "Reperto Fr. 400. (404 Bl.) paullo certius de Holcadum argumento licet judicare. Ut plurimae comoediae quibus pax commendabatur, ipsae quoque in duas partes erant divisae. Ac primum quidem omnes injuriae criminationesque et Lacedaemoniorum in Athenienses et Atheniensium in Lacedaemonios navibus onerariis utrimque videntur advectae esse in trutinaque positae et examinatae. Quo facto cum adparuisset utrasque pariter fere graves et turpes esse, pax composita est eis condicionibus quibus utrique gauderent. Deinde in altera fabulae parte Dicaeopolis aliquis vel Trygaeus securitate vitae rusticae recuperata domum a Lacedaemoniis in bello eversam restituit et ligna ad eam rem necessaria ex saltu adfert. Denique domo aedificata amicos vicinosque ad coenam invitat. De tempore non constat." (Ko.)

398. De accentu nominis ἄχωρ v. Herodian. I. 49, 1. II. 937, 25. Cleon. aliquis videtur indicari Populo Atheniensium blandiens et adulans. Cf. Eq. 908. 910.

400. Repone δάπτοντα. Cf. Hom. II. π'. 159. οἷτ' (λίχοι) ἔλαφον κεράον μέγαν οὖρεσι δηώσαντες | δάπτονσι. γ'. 831. ψ'. 183. Pind. N. VIII. 40. Aesch. Prom. 436. συννοῖα δὲ δάπτομαι κέαρ. Nec displiceret τρώγοντα, si faverent codices. Cf. Pher. II. 255. ὥσπερ εἰ τοὺς πουλύποδας νύκτωρ περιτρώγειν αὐτῶν τοὺς δακτύλους.

Ibid. τὸν | κάτω σπατάγγην (om. μου) Both. Fr. Com. p, 113. "Res obscœna sine dubio significatur. Videntur autem haec referenda esse ad carmen melicū ex trimetris iambicis et ithyphallicis compositum. Cf. Athen. VI. 253 D. sq." (Ko.)

401. διὰ τὸν Μαραθῶνι τροπαῖον jure tuetur Kock. Aequè enim bene dici τὸ Μαραθῶνι et τὸ ἐν Μαραθῶνι τροπαῖον. Cf. ad Eq. 1334. Vesp. 711. Isocr. 8, 38. Lycurg. 104. Aeschin. 2, 75. 3, 181. 3, 186. Demosth. 13, 22. Loquitur chorus ὀλκάδων. Ad eandem parabasin pertinent, opinor, Fr. 402. 408. 413. 416. et fortasse Fr. 403. 407.

402. Etiam piscium magnam copiam sua opera Athenas advehi gloriatur chorus ὀλκάδων.

404, 1. ὑμῶν] ἡμῶν Wilamowitz. Ko. "Conloquitur Atheniensis cum Lacedaemonio de utrorumque rebus ante pacem compositam sordidis ac molestis." (Ko.)

405. Qu. ποῖ δὴ —; Cf. Alex. III. 426. ποῖ δὴ μ' ἄγεις διὰ τῶν κύκλων; In Pollucis loco imprimatur sic: "Καὶ οἰκίσχον δὲ ὀρνίθειον κτλ." Confer ὀρνυτοροφείον (Angl. a quail-coop) Arist. Probl. X. 12, 1.

407. κωρυκίς] Diminutiva forma ut βωμῖς, ἔσχαρις, κλινῖς, κιστῖς, etc.

Ibid. πρὸς pro καὶ probabiliter conjicit Kock. Adde Theogn. 469. μὴ θ' εὐθοντ' ἐπέγειρε, etc. Solon. apud Dem. p. 422. ἡ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὐθοντ' ἐπεγειρεῖ.

408. Quid sint ζεῖαι ostendit Herodoti locus II. 36. ἀπὸ ὀλυρῶν ποιεῦνται σῖται, τὰς ζεῖας μετεξέτεροι καλλέουσι. Sed ab ὀλύραις distinguuntur ζεῖαι a Theophr. H. Pl. VIII. 1. 3. et Dioscor. II. 113.

Ibid. σεμίδαλιν] Cf. Hermipp. II. 408. Φοινίκη καρπὸν φοίνικος καὶ σεμίδαλιν (παρέχει). Antiph. III. 18. τῆς Φοινικικῆς (Φοινίκης vulg.) | σεμίδαλις. Men. IV. 222. Stratt. II. 764. ἐγγόνων σεμίδαλιδος.

410. Cf. Herod. IV. 28. Ὑπιοὶ ἐν κυρμῷ ἐστειώτες ἀποσφακελίζουσι. III. 66. ἐσφακέλισε τε τὸ δόστεον καὶ ὁ μηρὸς ἐσάπη. VI. 136. σφακελίσαντος τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος. Anecd. Cramerii Par. IV. 179, 27. Ἀριστοφάνης τὴν ὄκλασιν. "Fortasse conjungendum cum Fr. 399. ἀπεσφακέλισεν ἄλμαϊαν πιῶν." (Ko.)

411. Haec habet etiam Etymol. Flor. Milleri p. 125.

412. Cf. Thuc. IV. 13. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς παρέπεμψαν τῶν νεῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Loquitur rusticus aliquis. Cf. Fr. 647.

Ibid. Pro "Fr. 395 B." corr. "Fr. 647."

413. σκαφίδας] Cf. Theocr. V. 59. ὁκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ' ἐχοίσας.

Ibid. μάκτρας] Cf. Ran. 1159. χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον. Phot. p. 243, 17. Μάκτρα: λίθινον ἢ κεραμεῖον σκευὸς· ἔστι δὲ καὶ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναθεύουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ibid. Cf. Steph. Byz. Μοσσύνοικοι ἔθνος ... τὸ πτητικὸν Μοσσυνοικίος· Unde hic Μοσσυνοικικά scriberet Kock, nisi semper produci ὕ in eo nomine constaret. Scribendum omnino μοσσυνικά μαζονομεῖα, i. e. μοσσύνων instar formata. Erant autem μόσσυνες turres sive aedes excelsae cavae ex ligno constructae. V. Xen. Anab. V. 4. 26. Apoll. Rhod. II. 1015. 1017. Phot. p. 276, 2. Μόσσυνες: ἐπάλξεις, πύργοι, ἐπάλξεις explicat. Hesychius etiam μόσσυνες. Qui eas habitabant μοσσύνοικοι sive Μοσσύνοικοι appellabantur. V. Herod. III. 94. VII. 78. Xen. Strab. Recte autem formatum μοσσυνικός α μόσσυν.

Ibid. μαζονομεῖα] μαζονόμια Photii cod. Cf. Horat. Sat. II. 8. 86. 'Deinde secuti | Mazonomo pueri magno discerpta ferentes | membra gruis etc.' Varron. R. R. IV. 4. 'Positos in mazonomo coctos (turdos).' Formatum a μάζα et νέμειν.

414. Δρομάς nusquam apud Aeschylum legi monet Kock; apud Sophoclem semel, Phil. 680; Euripidi in deliciis fuisse, Hipp. 549. Suppl. 1000. Tr. 42. Hel. 1301. Or. 317. 837. 1416. Phoen. 1125. (trim.) Bacch. 731. (trim.)

416. Poll. VI. 14. εἰ δὲ (l. ἔτι δὲ) καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὕρχας οἶνου. δηλοῖ μὲν ἡ λέξις τῷ (l. τὸ) βίβω προσεοικὸς κεράμιον, etc. "Ὑρχα orca, urceus. Asperum quidem habet Vesp. 676. et Fr. 367., sed vereor ne a librariis additum." (Lobeck. Paralip. p. 34.) Similis discrepantia spiritus est in ἔλλεβορος ἔλλ., ἔσμὸς ἔσμοδς, εἰλη εἰλη, ἀυάτνειν ἀυάτνειν, ἀνύειν ἀνύειν, ἔρδειν ἔρδειν, εἰλεῖν εἰλεῖν, εἰλύειν εἰλύειν, etc.

418. In nota pro "Apud — σκύταλον." corr. "Cf. Theocr. XVII. 31. σιδάρειον σκύταλον." Hue fortasse referendus est Pollucis locus VII. 148. τὴν δὲ σμινύην σμινύδιον Ἀριστοφάνης καλεῖ.

420. Pro "Fr. 822 B." corr. "Fr. 833."

421. Pro "Phryn. p. 13, 16." corr. "Phryn. p. 13, 10."

421. ἀγκυλίδες ξύλων etiam Kock.

423. Sumpta haec ex epirrhemate videntur. Loquitur chorus.

ΠΕΛΑΓΓΟΙ. Adde Phot. p. 407, 8. Πελαργικοί νόμοι: ἀντεπρέφειν τοὺς γονεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Quae spectant, ni fallor, ad Av. 1353 sq. In hac comoedia filium aliquem ingratum ad pietatem erga parentes revocari arbitratur Kock. Chorus ex ciconiis constituisse videtur.

427. "Scribendum videtur ὀβολιαλοὺς ἄρτους, nam prorsus diversi sunt ἄρτοι ὀβελλοὶ (i. e. ἄρτοι ἐπ' ὀβελῶν ὠπτημένοι) et ὀβολιαῖοι qui singuli obolo veniunt." (Ko.) Vix crediderim idem valere ὀβολίας i. q. ὀβολιαῖος. Aut ὀβολιαλοὺς aut ὀβελλίας reponendum esse constat. Cf. δραχμιαίος, ταλαντιαῖος, πηχναῖος, μναῖαῖος, δοχμιαίος, ποδιαῖος, στατηριαῖος, etc.

428 sq. Idem metrum ac in Horat. Carm. I. 4.

Ibid. 3. Cf. ἐπιδήμιος πόλεμος (Hom.) Pac. 1098.

429. κωλᾶς τ' ἐρίρων] Cf. Fr. 204. δελφακίων κωλαῖ. Xenophan. 5, 1. Lucian. Lexiph. 6. βόδς κωλῆν. Anglice hind-quarters, haunches.

430. Cf. Ran. 1394. βαρύτατον κακῶν (κακόν male R. V.).

430. Ξυεῖν] Sic L. ἐψεῖν A. P. V. ἔσθειν verissime Naber. Quod et mihi in mentem venerat. Cf. Fr. 619. In Platonis loco laudato pro καὶ χορευταὶ qu. καὶ οἱ χορευταί.

Ibid. ἐν ἐπινικίοις] τοῖς ἐπινικίοις esse apud Plat. Symp. 174 A. monet Kock.

432. Qu. παρεσημνήμην. Demosth. 42, 2. ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἔαν τῶν οἰκημάτων ἂ παρεσημνήμην — ἀνέφξε. 42, 6. 8. 26. Aut κατεσημνήμην, coll. Fr. 32.

433. Cf. Pl. 955. ἀλλ' ὁ βαλανὺς ἔλξει θύραζ' αὐτὸν etc.

Ibid. Anecd. Bekk. p. 20, 22. Ἀρύταινα: σκευδὸς τι ᾧ οἱ βαλανεῖς χρῶνται πρὸς τὸ παρέχειν (παραχεῖν Fritzscher. Ko. βαλανεύειν?), ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι, ὃ ἐστὶν ἀπαντλεῖν. Cf. Eq. 1091. Antiph. III. 11. κατασκευῶ — τὴν μεγίστην ἀρύταιναν ὕμῶν — ζέοντος ὕδατος.

436. "Suidas proverbium commemorat Νεοκλείδου κλεπτίστερος, quod Hemsterhusius ex Pelargis excerptum esse arbitratur. Cf. Eccl. 254. Fortasse scripsit καὶ τίς Νεοκλείδου τοῦ τυφλοῦ κλεπτίστερος;" (Ko.)

437. Ἀρμοδίου μέλος] Cf. Cratin. II. 133.

439. Insere "(om. D. 436 B.)."

440. Hinc in priore Pluto similem locum ac Pl. 1206 sq. fuisse colligit Kock.

441. Cf. Soph. Ant. 800. ἄμαχος ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

442. Ionem aliquem inductum fuisse a comico censet Kock.

443. Dele "coll. Choerobosco l. 1."

444*. Aristophani hoc vindicat Kock.

445, 3. πλατειῶν] Verbera intellige palma inflicta. Hinc πλατειάζειν Pher. Fr. 224. Desumpta haec ex systemate iambico videntur.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ. "Glaucus Minois ex Pasiphae filius cum pila ludens in dolium mellis plenum lapsus obiisset, Polyidi opera parentibus redditus

esse dicebatur. V. Hygin. Fab. 136. Apostol. V. 48." (Ko.) Ex posterioribus nostri fabulis videtur fuisse; indoles enim ejus prope ad mediam comoediae stylum et indolem accedit.

448. *θησειότριψ*] Cf. *θηρκοφοίτης* Fr. 158, 7. Quod ad formam vocis, confer *οικότριψ*, *ἀσσύτριψ*, *πεδότριψ*, *χοιρόθλειψ*, *βοῦκλειψ*, *δράψ*, *θέραιψ*, *πελεθόβαιψ*. De re cf. Eq. 1311. *καθῆσθαι μοι δοκεῖ | ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας ἢ πὺ τῶν σεμνῶν θεῶν*.

451. "Cf. Plat. Charm. 155 D. *ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἶον*." (Ko.)

453. Cf. Eur. Fr. 385, 13. Herod. IV. 2.

455. *ἔοιχ'* *ἦκειν ἄγων* Kock. (*ἦκειν* etiam Herwerden.) Recte, opinor. Cf. Eur. Fr. 432 N. *ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ | μείζον ἐβλάστομεν* (I. *ἐβλαστον αἶ*) *γυναι-* | *κες πολὺ δυσμαχώτερον*. Theocr. XV. 20. *ἔργον ἐπ' ἔργῳ*. In nota corrige sic: "Hesychius, *Πυρπερέγγει* (πῦρ πῦρ ἔγγει Casaub. πῦρ πυρὲ ἔγγει Bergk. πῦρ ἐπὶ πῦρ Mein.): *Κρατῖνος* etc. Hesych. *Πῦρ ἐπὶ πῦρ* (Plat. Legg. 666 A.) *παροιμία*." Fort. *ἔοιχ'* *ἔγγειν* *ἐγώ*.

457. *ἔτρεχον* conjicit etiam Kock.

Ibid. Alia forma *ἀνάριστος* (ᾱ) est Theocr. XV. 147.

ΠΡΟΛΓΩΝ. *Προάγων* acuit Herodianus I. 24, 1. II. 729, 7. V. Lobeck. Paralip. p. 201. "Videtur Aristophanes prolusionem quandam spectaculi tragici spectatoribus repraesentavisse et imprimis Euripidem traduxisse. Atque Euripidis potissimum personam Philonides suscipere solebat. V. Dind. Fr. Arist. p. 69." (Ko.)

458. *ἀντίλον*] Cf. Epilyc. II. 889.

Ibid. Pro "*Ἀντλιαντλήρα*" corr. "*Ἀντλιαντλήρα*."

460. Cf. Archipp. II. 715. *καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ εὐύγχος οὕτως μακρόν*. Ararot. III. 273. *ὁ γὰρ θεὸς τὸ εὐύγχος ὡς ἡμᾶς στρέφει*. Eupol. II. 531. Stratt. II. 767. Cratin. II. 206.

Ibid. *ἐγευσάμην* —] Cf. Aesch. Ag. 1222. *ξὺν ἐντέροις τε σπλάγχν' — ὦν πατὴρ ἐγεύσατο*. Simile Astyagis facinus narrat Herodotus I. 119., qui Harpago post comesas filii carnes ostendi jussit *τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδὸς κατακεκαλυμμένην καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας*.

461. Cf. Fr. 491. *παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον*.

462. Adde Ach. 683. *προσέσταμεν*. Eccl. 1114. *παρέστατε*. Hermipp. II. 406. *ἡριστάναι καὶ παριστάναι* (I. *παρεστάναι*).

463. *εἶκος* ἀπολογίζεται etiam Be. Ko. "Xen. Hell. VI. 1. 3. *τὰλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν*. Oecon. IX. 8. *δέξα τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν*." (Ko.) Quattuor κοτύλας continebat χοῖνιξ, octo χοῖνικας ἐκτεῦς.

Ibid. Pro "promo condo" corr. "condo promo." et pro "Fr. 731 D." corr. "Fr. 618. *ἐκτεὺς δέ γ' ἐστὶν ὀκταχοῖνικον μέτρον*."

467. Cf. Zenob. III. 65. Diogenian. II. 65. Greg. Cyr. Mosq. III. 28. Apostol. VII. 32. Macar. III. 90. Proverbio usus est Plato Lach. 187 B. Gorg. 514 E.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤ. De sedibus in theatro occupandis non cogitandum; nunquam enim istae *σκηναί*, sed semper *ἔδραι*, appellantur. V. Pac. 731.

Th. 658. Tentoria intellige, ut in Theocr. XV. 16. *νίτρον καὶ φῶκος ἀπὸ σκανῶς ἀγοράσθων. Σκηνὰς καταλαμβάνειν* dicebantur qui ut ludos, aut festum, aut pompam facilius spectare possent locum tentoriis erigendis idoneum mature praeoccupabant. Schol. Ven. ad Pac. 880. *ξθός τῇ πανηγύρει τῶν Ἰσθμίων πρόπαλαι (πρὸ πάντων) καταλαμβάνειν τὰς σκηνας τοῖς πανηγυρίζειν βουλομένοις.* Mecum sentit Kock.

468. Qu. προσέκειαι aut προσέκλυσε. Cf. Vesp. 828. *ἡ Θραξίτι προσκαύσασα πρῶν τὴν χύτραν.* Figurata et proverbialiter hoc dictum videtur Kockio. In nota dele "χρήσον σύ."

472. *τριτοτάτης* dicebatur qui in tertio ordine chori stabat. Arist. Metaph. IV. 11. 4.

473. Pro "ὄξωργυμία" corr. "ὄξωρεγμία." *ὄξωρεγμία* conjicit Kock., coll. *ὄξνάκανθα, ὄξωδέτιρος, ὄξωδους, ὄξωπής.*

475. Adde Herodian. Hist. II. 13. *τὰς τε διβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν.*

476. Pro "Καὶ — κασαλβάδα." corr. "Τὴν — κασαλβάδα." In nota pro "Malim" corr. "Fort." et pro "καλεῖς σύ." corr. "καλεῖς σὺ — ;"

Ibid. *καλῶ σε* conj. Kock. Aliter enim offendere articulum in accusativo praedicativo.

477. In nota pro "Mein." corr. "H. Jacobi V. 67." De Callippide confert Kock Athen. XII. 535 D. XIV. 621 E. Xen. Symp. III. 11. Arist. Poet. 26. Polyae. VI. 10. Plut. Alc. 32. Ages. 21. Mor. 212 E. 348 E. Vit. Soph. Apostol. XIII. 66. "Is Telephum aliquem agens, opinor, flebili habitu humi consederat." (Ko.) Cf. Fr. 373 b. *ὥσπερ ἐκ κλητήριον.*

478. "Idem Pollux alia quaedam praeterea adjunxit, quae non dubito ad hanc ipsam fabulam referre. — Dicit autem haec una ex mulieribus quae theatri [?] sedes occupaverant." (Be.) "Haec dicens mulier monstrat capax poculum ollae simile, quod secum attulerat et ridicule vocat *συνθεάτριαν*." (Bo.) Cf. v. *συγχορεύτρια* Fr. 788. *συλλήπτρια* Fr. 806. Scena similis videtur esse ac Thesm. 706—761.

Ibid. 2. *τὴν παγκάλην* conj. Kock.

Ibid. Pro "Fr. 831." corr. "Fr. 835."

479. *κόσκινον*, ut manifestum glossema, ejicit Kock, coll. Anecd. Bekk. p. 22, 11. *Αἰρόπινον: κόσκινον. πίνος γάρ ἐστιν ὁ ῥύπος ... αἰρόπινον οὖν τὸ κόσκινον τὸ τὰς αἶρας, ὅπερ ἐστὶ ῥύπος τῶν πυρῶν, καθαῖρον.* Hesych. *Αἰρόπινον ... κόσκινον ἐν ᾧ πυρὸς σήθονται.* Id. *Αἶρας· ἀγρίας βοτάνας.* Cf. Pher. Fr. 188. "Fort. ὁ δ' ὥσπερ αἰρόπινον τέτρηται τὰς γνάθους." (Ko.) Pro "κοσκίνον" corr. "κόσκινον."

479. Cf. Plat. Gorg. 493 B. *κόσκινον τετρημένον.*

481. In nota pro "μοχλίσκω" corr. "μοχλίσκωφ."

482. *πηνίδιον* legitur Nub. 923.

483. In nota corr. "ἐς τὰ κοχῶνα (τὸ κοχῶνα recte Mein.)."

484. Cf. Pac. 748. *τοιαῦτ' ἀφελὼν κατὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματα ἀγεννή | ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν ἀπύργωσ' οἰκοδομήσας | ἐπέστη μεγάλοις καὶ διανοαῖς καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις.*

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ. Alcibiadem in hac fabula traduci censet Kockius, tum quod ei sodalibusque ejus usitatum esset τὸ ταγηνίζειν (Eupol. 351.), tum quod Prodicus eum disciplinae deditum esse constet (coll. Fr. 513. 518.). Versus finem praefationis meae post “quadraginta” inserte “fragmenta.”

(p. 252.) Pro “**ΤΑΓΗΝΙΤΑΙ**” corr. “**ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ**.”

485. Cf. Herodian. I. 148, 27. Lentz. “Immo ὁ [ή?] δόκος est opinio, ἡ δόκησις; ἡ δοκὸς trabs.” (Ko.)

486, 1. Pro ἀφύης qu. ἀφύων (v. Eq. 666). Scriptura ἀφύης fortasse orta est ex male intellecto ἀφύων.

Ibid. τὰ λιπαρά] Cf. Ach. 640. ἤθετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς ἀφύων τιμὴν περιείπας.

Ibid. In annot. pro “ἀφύων” corr. “ἀφύων.”

Ibid. 3. κόλλοπα] Hesychius, Ἐκλλόπως... ἔστι δὲ τὰ νοτιαῖα μέρη τῶν βοῶν, ἐξ ὧν γίνονται οἱ κόλλοπες.

Ibid. 4. Pro “σπλήνα καὶ νῆστιν” corr. “σπλήνᾳ γ’ ἢ νῆστιν.”

Ibid. 14. In nota corrige sic: “V. 4. σπληνὸς ἢ νῆστιν vulg. Dind. σπλήνᾳ γ’ — Herm. Be., coll. Phot. p. 299, 5. Νῆστιν: τὸ ἐντερον. ἢ σπλήνα ἢ γλώττιν. Ἀριστοφάνης.” Et mox “Corrigendum forsan σπλήνα καὶ νῆστιν.”

Ibid. In nota corr. “Phot. in Νῆστιν (pro Νῆστις).” et pro “Fr. 637.” corr. “Fr. 634.”

489. Post Ἀριστοφάνους; adde πάντες γὰρ τῆς καταχρήνης αὐτοῦ πλήρεις ἐστέ. “Aureae aetatis felicitatem cum contemptu quodam vel ironia etiam in Tagenistis commemorari dicit.” (Ko.)

491, 2. παράπεμπε] Confer παραφέρειν Fr. 461. παραφέρειν τὰ ποτήρια. Versus logaoedicus secundum Kock.

492. Cf. Athen. X. 418 D. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Schol. Pind. Ol. V. p. 118. Est autem καπάνα i. q. ἀπάνα (ἀπήνη), praefixa litera Aeolica, φαπάνα. Cf. Xenarch. com. III. 624. ἐπὶ — καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλυμπίαν.

494, 2. Ἰσθμιακά] Ἰσθμιακοὺς jure, opinor, reposuerit Kock, qui “Apud Athenaeum Ἰσθμιακὸν est masculinum, i. e. στέφανον, ut κυλιστοὶ, Θυρεατικοὶ Athen. 678 B. Fortasse etiam 677 B. scribendum Ἰσθμιακοὶ pro Ἰσθμιακόν. Sunt chori verba canticum in dominum canere parantis.” (Ko.)

495. κωνῆσαι] A κῶνος, i. q. βέμβιξ, quasi βεμβικίσαι. Vesp. 1517. βεμβικίζωσιν ἑαυτούς. Sine nomine Aristophanis citat Photius p. 197, 22. ubi additur ἐλλήπται ἀπὸ τῆς τῶν κῶνων περιαγωγῆς, οὐκ ἀπὸ τῆς πιντώσεως. Hesychius περικωνῆσαι per περιρροιβδῆσαι explicat. Pollux VI. 30. τὰς κύλικας ἐν κύλῳ περιελάνειν. Cf. Men. IV. 136. περισσοβεῖ ποτήριον | αὐτοῖς ἀκράτου. Περικωνεῖν ἐμβάδια (i. e. pice oblinere) est Vesp. 600.

496. Adde Hesych. Ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός... ἐναντίος τῷ περιδέξει. Ἀμφιδέξιος legitur Hipponact. Fr. 83. ἀμφιδέξιος γὰρ εἰμι κοῦχ ἀμαρτάνω κόπτων.

497. ἀπελάγγανεν conj. Kock. Adde Anecd. Bekk. p. 217, 3. Ἀπολαχεῖν τὸ διανεμῆσθαι τὰ πατρῶα ἢ καὶ ἄλλα κοινὰ δόντα πρὸς τινας καὶ ἀπολαβεῖν τὸ προσήκον μέρος ἕκαστον τῶν διανεμιμαμένων. Herod. IV. 115. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον (sc. μέρος). Ἀπολαγγάνειν valet abjudicare Lys. 101, 3. et 5. Vide Harpocr. h. v. Confer ἐκλαγγάνειν (Eur.) Th. 1071.

499. Ita cum Lehrsius Kock: (εἴτ' ἔγγελος ἦν μάλα) γενναῖα | Βοιωτὶς δ' ἦν ἐξ Ἀγχομενοῦ. Cui Ἀγχομενός nomen proprium hominis, non oppidi ut Ὀρχομενός, videtur esse; et de coena collaticia agi, ad quam anguilla Boeotia ex Anchomeni domo missa sit, coll. Pac. 1149. 1154.

503. σπίνος scribi jubet Herodianus I. 176, 14. II. 447, 13. 945, 17.

507. In verbis καὶ τοῦτο haeret Kock, cui corrupta ea videntur. Fort. τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς — θερμόν καὶ δὴ ὅτι παρλάζον.

508. Cf. οἰνηρός, σιτηρός, ἰχθυηρός, μυρμηρός, ὀξηρός, ἐλαιηρός, ἀλφιτηρός, ἀνθακηρός, etc. et ad Pl. 814. Ἐλαιηρὰ ἀγγεῖα est apud Hippocr. Cf. Antiph. III. 34. ἀγγεῖον ἀλφιτήριον (l. ἀλφιτηρόν).

Ibid. Pro "Fr. 834." corr. "Fr. 837."

509. Dele "ἐσχαρίδα] — ἐσχαρίδια." Adde φορμὶς Vesp. 58. ἀμαξὶς 864. κληὶς Th. 261. ἐσχαρὶς Fr. 860. Alia forma ἐσχαρῶν est Theocr. XXIV. 48.

512. Est autem κηρύκιον conchae marinae species.

513. βυβλλον pro βιβλλον reposuerit Kock. Nescio an recte.

514. Cf. Anecd. Bekk. p. 71, 4. Φήληκες: τῶν σύκων τὰ δόξαν παρέχοντα ὡς ἡδὴ πέποννα καὶ ἐδώδιμα, ἄωρα δέ ἐστι (δντα?). p. 315, 11. φήληξ δέ ἐστιν ὁ ὄλυνθος ὁ φαινόμενος μὲν ὥσπερ (εἶναι?) πέπειρος, οὐκ ὦν δέ. Ab eadem stirpe venit, ni fallor, Latinum fallax.

515. Cf. Theocr. XXIV. 30. τῷ δ' αὐτῇ σπείρῳ ἐπισέσθη περὶ παῖδα.

Ibid. 3. οὔτος, τί καλεῖς —; conj. Kock. Possis etiam τί καλεῖς, οὔτος, τὴν Ἐμπουσαν; De Empusa cf. ad Ran. 293.

518, 4. ἰσθῆς cum Cobeto Kock. At non dicebant τιμῆς, etc. Deinde cf. Plut. Mor. 485 F. ἀδελφῷ δὲ χρὴ μὴ καθάπερ πλάστιγγα ῥέπειν ἐπὶ τοῦναντίον.

Ibid. 6. Ita Kock: οὐδὲ γὰρ ἂν ἀποθανόντες ἐστεφανωμένοι | προῦκείμεθ' οὐδὲ βακκάρεϊ κεχριμένοι, etc.

Ibid. 7. προῦκείμεθ'] Cf. Eccl. 537. Av. 474.

Ibid. Achaeus Fr. 10. (καὶ) βακκάρεϊ χρισθέντα etc.

Ibid. 10. ὁ μακαρίτης] Cf. Pl. 555. μακαρίτην — βλον. Men. IV. 310. μακαρίται. Theocr. II. 70. ἂ Θευχαρῖδα θοῖσσα τροφός, ἂ μακαρίτης.

Ibid. 12. καὶ θύομέν γ' αὐτοῖσι κἀναγίζομεν Herwerden. Proprie ἐναγίζειν ἦρωσι, θύειν θεοῖς dicebatur. V. Herod. II. 44. I. 167. Plut. 2. 857 D. ἐναγίζειν ὡς ἦρωσι, μὴ θύειν ὡς θεοῖς. In vulgata certe displicet τοῖς. Adde quod Atticis scriptoribus ignotum est nomen ἐνάγισμα. Kockii conjecturam sciens praetereo.

Ibid. 13. Cf. Herod. VII. 43. χοὰς ἐχέαντο.

519. Cf. Hipponact. Fr. 32. ἔψισε κἀπέλουσεν ἀσχαρίζοντα.

520. στεφάνωσαι] Sc. ad mortem. Cf. ad Fr. 518, 6.

(p. 268.) Ad Tagenistas pertinere Fr. 599 admodum probabile videtur, et fortasse Fr. 798.

TEAM. Sine causa ipsam fabulam TEAEMHSSHS inscribit Kock, sc. propter Fr. 533. 534. Sed ibi metri necessitate coactus forma altera usus est. Sic in anapaestis Ἐφεσῆϊα γράμματα pro Ἐφέσια aut Ἐφέσεια dixit Anaxilas III. 345. Aristandri Telmessensis de Alexandri magni corpore vaticinium est apud Aelianum V. H. XII. 64, ut monuit Kock.

521. Contrarium est μελανόχρως (Theocr.) et μελανόχροος (Hom.). Confer πολιοχρως Fr. 131.

523, 1. ἔσφερε] ἔκφερε aptius censet Kock, coll. Pher. Fr. 57.

Horat. Serm. I. 3. 13. 'sit mihi mensa tripes.' Τράπεζα (quasi τετρά-πεζα) proprie mensa est quadrupes.

524. Ipse piscis χορακῖτος ita appellatus est propter atrum colorem.

526. σιπύη pro σιπύα jure reponi jubet Kock. Sic σμινύη (Fr. 420), ἀφύη dicebant, non σμινύα, ἀφύα.

527. Μεγάλλον, ut ego, etiam Kock. ex Athenaeo et Etym. M.

528. Cf. Poll. II. 215. καλεῖται δὲ τοῦ ἥπατος τὸ μὲν τι πύλαι, καὶ ἄς ὑποδέχεται τὸ αἷμα. Cic. N. D. II. 137. 'Ex intestinis autem et alvo ... succus is quo alimur permanat ad jecur per quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris (sic enim appellantur) ductas et directas vias.'

529. Excidisse κέλυσον (αὐτὸν φέροντα), et arcte haec cum Fr. 523. 530. cohaerere suspicatur Kock.

534. Eodem modo quo ego constituit Kock.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ. "Nomen fictum a φαῖης (Ach. 263. 276.), ut τριγέ-ρων, τριδούλος, etc., ea fere significatione qua στόμοι τριέμβολον dixit Av. 1256." (Ko.) Adde Ach. 994. Idem cum Fritzschio et Bergkio (R. c. Att. p. 343) actam esse hanc fabulam arbitratur Ol. 92, 2. eo tempore quo quadringentorum imperio everso in patriam rediisset Alcibiades." Conferri possunt daemonum nomina Κορίσαλος, Ὀρθάνης, Κύβδασιος, Λόρδων, Κέλης (Plat. com. II. 675), et Ὀρθαγόρας (Arist. Eccl. 916.).

535, 1. ἐπίσημοι] ἐπίδημοι Meinek. Anal. Athen. p. 240. et Naber. Recte haud dubie. Cf. Etym. M. 338, 53. Ἐνδημος· ὁ μὴ ἀποδημῶν· ἐπί-δημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένων. Cf. Fr. 386. ἀλλ' οὐ τυγχάνει | ἐπίδημος ὢν.

Ibid. 5. Ita Kock.: εἰς Ἐφεσον * * * * | οἱ δ' εἰς Ἀβυδὸν· ἦν δ' ἐκεῖνα πάνθ' ὁδῶ. Sed εἰς etiam ante vocalem dicebant Iones.

Ibid. Ἀβυδὸν] "Cf. Hermipp. Fr. 58. Cui adjectam fuisse Κύζικον pro certo habeo, coll. Eupol. Fr. 233. Fort. εἰς Ἐφεσον, εἰς [malim ἤ] Μίλητον, οἱ δ' εἰς Κύζικον, | οἱ δέ γ' εἰς Ἀβυδὸν." (Ko.)

Ibid. δ'κως] Aptē conferas Theognidis illud 487. σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον | κωτίλλεις αἰεὶ· τοῦνεκα τοι μεθύεις.

537. Aristophanem dixisse Ἐρμῆς τετραφάλης, et ita apud Hesychium scribendum esse, arbitratur Goettling. a. 1861. Omnes enim Hermas insignes fuisse veretris erectis (Herod. II. 51.). Itaque comicos τριφά-λητας et τετραφάλητας pro τρικεφάλους et τετρακεφάλους dixisse censet.

Apud Hesychium reponendum fortasse Ἑρμῆς τριφάλης ... παρόσον τρικέφαλος Ἑρμῆς etc. Utut hoc sit, Hermae τριφάλητος nomine derideri Alcibiadem constat.

539. Apte Fritzschius confert Thuc. VIII. 70. ἀνδρας τέ τινας ἀπέπειναν ... καὶ ἄλλους ἔδησαν, τοὺς δὲ καὶ μετεστήσαντο (expulerunt). Pertinent autem haec ad Ol. 92, 1. Mire ἀπὸ Θηραμένων Theramenis memor vertit Kock. Quidni a Thera mene?

540. ἦπουν] Cf. Fr. 222. ἔσειον, ἦπουν χρήματ' etc.

542 ἐπὶ τοῦπον] Cf. Fr. 252. ἐς τοῦπον.

(p. 282.) Pro "Fr. 909." corr. "Fr. *954."

544. Ita Kock: κοῦδὲν ἂν δράσαιμεν ἀτοπον οὐδ' ἂν ἐπιήλαμεν (hoc cum Be. annon ἐπιάλαμεν?) ἂν.

545. Ita Kock: τίς δ' ἐστὶν οὐγγὺς κατακλινεῖς τῆς δσφύος | ἐπὶ τῶν κορωνῶν [adde 9?], ἀργοναύτης οὔτοσί; Cui sine dubio Alcibiades ab exilio rediens significari videtur cum Theodote meretrice; quam in expeditionibus bellicis secum ducebat, coll. Athen. XII. 535 C. Νεμέας ἦν καθημένη καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς Ἀλκιβιάδης καλλῶν φαινόμενος τῶν γυναικείων προσώπων. Cf. Martial. III. 67. 10. 'Non nautas puto vos, sed Argonautas (quasi ἀργοῦς ναύτας, navitas inertes).'

Ibid. 1. τῆς δσφύος recte Daremberg. et Kock.

548. οὓς χορηγεῖς μοι] Cf. ad Fr. 321, 8.

550, 3. ἐστᾶσιν] Fort. καθεστήκασιν, Cf. Lys. Fr. 45, 1. εἰς ἀντιλογίας αὐτοῖς καὶ λοιδορίαν κατέστησαν. Pac. 972. ἐς ταῦτό τοῦθ' ἐστᾶσ' ἰόντες χωρίον. Eur. Iph. T. 961. ἐς δίκην | ἔστην. Herod. III. 80. στάντα ἐς ἀρχήν. Archias Anthol. III. 8. εἰς ἔριν ἔστης.

551. Dele "Cf. ad Fr. 551."

Ibid. 3. προπόλους] Eadem forma metro postulatur Nub. 436. Pl. 670.

553. Pro "Fr. 649." corr. "Fr. 647."

554, 3. λυχνείω etiam Porson. Cf. Athen. XV. 700 C.

Ibid. Pro "Fr. Dub. I." corr. "Fr. *609."

555. Confer v. πυράγρα.

556. Memoratur Crates in Argumento Pacis.

ΩΠΑΙ. "Videtur poeta deorum quoddam certamen instituisse veterum et noviciorum, idque ita ut hi magna bona Atheniensibus promittentes aditum ad civitatem poscerent, illi promissis beneficia sua opposcentes negarent. Vicerunt veteres, peregrinis ex urbe ejectis. Pertinet huc Fr. 566. [567 Bl.] Inter veterum autem deorum beneficia etiam coeli Attici clementia et aequabilis temperatio commemorabatur Fr. 569. [559 Bl.]" (Ko.)

558. Pro "Fr. 584." corr. "Fr. *660."

559. Apte confert Kockius Xen. Vectig. I. 3. τὰς ὥρας ἐνθάδε πρᾶσιτάς εἶναι καὶ αὐτὰ τὰ γιννόμενα μαρτυρεῖ. ἃ γοῦν πολλαχοῦ οὐδὲ βλαστάνειν δύναιτ' ἂν ἐνθάδε καρποφορεῖ ... καὶ μὴν δσπερ οἱ θεοὶ ἐν ταῖς ὥραις ἀγαθὰ παρέχουσι, καὶ ταῦτα πάντα ἐνταῦθα πρᾶσιτάτα μὲν ἀρχεται ὀψιαιτάτα δὲ λήγει.

Ibid. 2. Nunc suspicor reponendum esse *ἰων τε καὶ κρίνων* (potius quam *ῥόδων*). Lilia enim vere nascuntur. Theocr. XI. 56. *ἔφερον δὲ τοὶ ἡ κρίνα λευκὰ | ἡ μάκων' ἀπαλὰν — . | ἀλλὰ τὰ (ἀλλ' ἂν) μὲν θέρους, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι*. Possis etiam *ἰων καὶ λειρῶν*. Cratin. II. 72. *ἐρέπτομαι λειρῶις, ῥόδοις, *κρίνεσιν, κοσμοσανδάλιοις, ἰοις*.

Ibid. 3. *ὠνετος* A. *ὠντός* CPVL. *αὐτός* Dind. Kock.

Ibid. 4. Reponendum videtur *χελιδόνας*. Non enim *χελιδόνια* (σῶκα) dicebant, sed *χελιδόνεια*. Athen. III. 75 C. *χελιδονέων* (*χελιδονίων* libri) δὲ *σῶκων* *μνημονεύει Ἐπιγένης ἐν Βαρχείᾳ* (III. 537). "*Εἴτ' ἔρχεται | χελιδονέων (χελιδονίων et hic libri) μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἀδρὸς | πινακίσκος*." Cf. Diph. IV. 375. *χελιδόνειος (χελιδόνιος vulg.) ὁ δασύπους*. Et *χελιδόνεια ἰσχάδες* memorantur Athen. p. 652 D. Nomen a simili hirundinis colore acceperunt. Ergo comedebantur etiam hirundines; ejus tamen rei nulla apud comicos fit mentio. De herba aut flore male intelligit Kock.

Ibid. *τέττιγας*] "*Cicadis vesi solitos esse Athenienses testantur Athenaeus p. 133 B. Aristot. H. A. V. 24. Cf. Schneider p. 386. et Plin. N. H. XI. 92.*" (Ko.)

Ibid. 5. *ὕρισσους* (alt. *σ ε ras*.) A. *ὕριχους* Porson. *ὕρίχους* Kock. Photius p. 634, 4. *Ὑρισσοί : σπυρίδες*.

Ibid. Cf. Herod. IV. 31. *τὰ κατύπερθε αἰεὶ νίφεται*. Aesch. Sept. 213. *νιφάδος ἀπ' ὀλοᾶς νιφομένης*. Pro *νιφομένους*, *anapaesti* in quarta sede vitandi causa, *τιθεμένους* proponit Kock.

Ibid. 6. *ἔπειτα*] *ἀεὶ τε* conj. Kock. Fortasse recte. Malim tamen *ἀεὶ δέ*.

Ibid. *ἀμῶσιν* etiam Kock. "*Originem vitii monstrat Hesychii glossa Ἀμοῦσι· θερρίζουσι.*" (Ko.) Cf. Herod. VI. 28. *ἀμήσων τὸν σίτον*. Soph. Fr. 479. *ἄς (ῥίξας) — ἡμα δρεπάνοις*. Theocr. XI. 73. *θαλλὸν ἀμάσας*.

Ibid. 7. *οὐδεὶς οἶδ'*] *οἶδ'* οὐδεὶς malit Kock. Quod certe numerosius est.

Ibid. In annot. pro "*Fr. 877.*" corr. "*Fr. 881.*"

Ibid. 8. *καίτοι μέγ'* *ἀγαθὸν* conjicit Kock, coll. Nub. 1428.

Ibid. 10. Revocandum *ἐδαπανῶντο*. Cf. Pl. 588. *φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τοῦτου μὴδὲν δαπανᾶσθαι*, etc.

Ibid. 11. *ταῦτ'* Kock. *χρήσας* Porson. Kock.

Ibid. 14. *ἀπέλυσαν — σέβοντες ὑμᾶς*] Rarior constructio, ejus aliud exemplum desidero.

Ibid. *τιῇ τί;*] *τί δὴ σύ;* Kock. Qu. *τιῇ δὴ;* Cf. Nub. 755. *τιῇ τί δὴ;* Vesp. 1155. Pac. 1018. Th. 84. Pl. 136. *ῥαδίως | παύσειεν, εἰ βούλοιο, ταῦτ' ἄν. Π.Α. ὅτι τί δὴ; | ΧΡ. ὅτι οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι*.

560. Pro *ῶραι* qu. *ὀπῶραι*, coll. Fr. 292. *διηγεκέις ὀπῶραι*.

563. Cf. Hipponact. Fr. 75. *τοῦτον τὸν ἐπτάδουλον*.

568. In schol. *ἀποπατεῖν* Ald. *ἀποδάτειν* V. qu. *ἀποπέρδεσθαι* aut *ἀποπαρδεῖν*? Cf. Av. 822. 1127. 1295.

569*. De Androcle cf. Cratin. Fr. 208. 263.

572*. Adde Nub. 228. *οὐ γὰρ ἂν ποτε | ἐξηῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα*.

574. Post *κινηθῆναι* (in Aneod. Bachm.) adde *ἀβρῶς*, quod ante simile *ἀριστ.* in *Ἀριστοφάνης* exciderat. Deleatur plenum punctum post *κινηθῆναι* (Hesych.). "Etiam simplici verbo igitur usus est." (Ko.)

576. Cf. Cratin. Fr. 376. Pher. Fr. 198.

577. *αἵτης* (Dorice *αἵτας*), i. e. adolescens amatus, legitur Theocr. XII. 14. XXIII. 63. Contra amator *εἰσπνηλος* dicebatur.

579. Cf. *κακόβιος*, *νυκτίβιος* (Phot. p. 304, 1.), *τρυσίβιος*.

581. *ὥς ἐμοί τοι* [ipse malim γέ] *πᾶς ἀνέρριπται κύβος* conj. Kock. *Ἀνερρίφθω κύβος* est in Append. Proverb. I. 28. Leutsch. Cf. Macar. II. 8. Menand. IV. 88. *δεδογμένον τὸ πρᾶγμ' ἀνερρίφθω κύβος*.

582. "Cf. Thuc. VI. 86. *τοὺς ταῦτα [καλύοντας καὶ] ἀνέχοντας*." (Ko.)

584. Cf. Pl. 806. *οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστὶν ἡδὺ πρᾶγμα τι* (δὴ R. V.). Antiph. III. 137. *οὕτω στερεόν τι πρᾶγμα θερμόν ἐσθ' ὕδωρ*.

585. Cf. Theocr. XI. 40. *νυκτὸς ἄωρό*.

586. *καὶ σφοδελὸν* — *ἔψομεν* Both.

588. *δράψ*] Cf. *πελεθόβαψ* (Hesych.), *βοῦκλεψ*, *χοιρόθλιψ*, *οἰκότριψ*, *ἀστυτριψ*, *θησειότριψ*, *θέραιψ*. etiam *δραπέτης*. Confer *φᾶψ*, *λᾶψ*, *γραψ*.

589. "Videntur hac forma usi esse ut *πρόξενος* ἦν discernere a *προὔξενει* praebebat." (Ko.) Cf. Th. 576. *γυναικομανῶ γὰρ προξενῶ θ' ὅμων ἀέ*. Sic *βουλευεῖν* (*βουλευτῆς εἶναι*) Eccl. 444.

590. Plat. Gorg. 488 A. *πάν. με ἡγοῦ βλάκα* (*βλάκα* vulg.) *εἶναι*. Hinc *βλακεῖν*, *βλακεία* (Plat. Euthyd. 287 E.).

593. Trimetrum ut ego constituit Kock.

594*. Corr. 594. et mox pro 595. 596. corr. * 595. 596. (*τὸν*) *ἀργὸν γὰρ ἔλαβεν* | *ἀργὸν παρ' αὐτοῦ* Kock.

596, 3. Parum dubito quin corrigendum sit *πολλὰ τοιαυτὴ σχήματα δευρὶ κακέϊσε* (aut *κακέϊσ' αὐ*) *σχηματίσαντας*. Cf. Ran. 1077. *καὶ πλεῖν δευρὶ καῦθις ἐκεῖσε*. Jure in *καὶ δεῦρο* offendit Herwerden.

597. Ita haec corrigit et redigit Kock: *οὔτε ποιηταῖσι γὰρ* | *σκληροῖς δ' ἔδμεται καῖσμεμφέσιν* | *οὔτ' Ἰκαροῖσι Πραμνίοις οἶνοισιν, οἷ* | *συνάγουσι τὰς ὀφρὺς τε καὶ τὴν κοιλίαν, | ἀνθοσμῖα δὲ πέπονι νεκταροσταγεῖ*.

Ibid. *σκληροῖς*] Similiter fere de Sophocle dixit Phrynichus II. 605. *οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος* (i. e. *σκληρός*). Contra Pers. V. 135. 'mollia Coa (sc. vina).'

Ibid. Pro "Fr. 802." corr. "Fr. 805."

599. *ἐν τοῖς ὄρεσιν δ' αὐτόματ'* — *τὰ μιμαίκυλα* etc. Herwerden. *ἐν τοῖς ὄρεσιν δ' αὐτόμαθ' οἷσιν* (1) *τὰ μιμαίκυλ'* ἐφύετο πολλὰ Naber.

Ibid. *αὐτόματ' αὐτοῖς* jam Mein. Anal. Athen. p. 25. Locum ut ego constituit Kock. "Cf. Ovid. Met. I. 103. 'Contentique cibus nullo cogente creatis | arbuteos fetus montanaque fraga legebant.' Cratin. Fr. 160. Cum beatam hominum vitam in Tagenistis ab Aristophane describi testetur Athenaeus VI. 269 E., paene certum est ex Tagenistis haec excerpta esse." (Ko.) Idem et ipse sentio.

Ibid. αὐτόματ' — ἐφύετο] Cf. Herod. II. 94. τὰ ἐν Ἑλλήσι αὐτόματα ἄγρια φύεται. VIII. 138. φύεται αὐτόματα ῥόδα. Theogn. 537. οὔτε γὰρ ἐν σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος, etc.

Ibid. μιμαίκυλα] Fructus arboris κομάρον. V. Cratet. II. 248. ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλα. Amph. III. 318. ὁ σνκάμινος σνκάμιν', ὀρῆς, φορεῖ, | ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα, | κράνεια μέσπιλ'. Pher. II. 338. ἀμνυγάλας καὶ μῆλα καὶ μιμαίκυλα. Theopomp. II. 817. μύρτα καὶ πέποννα μιμαίκυλα. Theophr. C. Pl. II. 8. 2.

600, 2. σαυτοῦ insolentius positum (pro τῇ σαυτοῦ κεφαλῇ) esse monet Kock, quem v. ad Nub. 515. Sic e. g. Theocr. XXVII. 13. τὰν σαυτῷ φρένα τέρπον. Fort. τῇ κεφαλῇ τῇ σῇ (aut καθάπερ, αὐτ' γ' ὥσπερ) λίθῳ. Jocus similis est Av. 54. 89.

604. Praedicatum esse οἶνος ἡδὺς πίνειν monet Kock.

607. Haec aut Daetalensibus aut Tagenistis tribuerit Fritzsche.

608. Scripserat fortasse comicus οὐκ ἔστιν οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων, ut ipsius Athenaei sit istud ὄντως. Aut potius ὄντως γὰρ οὐδὲν —. ὄντως legitur apud nostrum tantum in Pl. 256. 289. Cf. Antiph. III. 151. οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων | ὄντως γυναικός. Aristophanis locus deest in cod. C. Apud Athenaeum omittenda videntur verba γὰρ οὕτως (ὄντως correctio est Porsoni). Ex Juliani verbis alterum versum effinxit Cobetus, ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέλι γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων, quem cum priori connectit. Scripserat fortasse comicus οὐδὲν — ἰσχάδων | πλὴν τὸ μέλι (aut πλὴν τοῦ μέλιτος) . . . ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέλι (aut τοῦτο) γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων. Fortasse etiam diversa fragmenta fuerunt.

611. Cf. Herodian. II. 324, 7. I. 420, 14.

612. Et λιποταξίου et fortasse λιπονᾶται (λιπονᾶντι) Aristophani adjudicat Kock. Cf. Theocr. XIII. 73. λιπονᾶται.

613*. Cf. Th. 413. δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

616. Adde Anecd. Cramerii Par. I. 19. τὸν Ἀριστοφάνην ἀποδέχομαι λέγοντα "Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεκραμένου ὥσπερ καὶ δίσκου περιέλειχε τὸ στόμα." Significatur autem Euripides.

617. Cf. Apostol. V. 60. Pherecr. Fr. 35. πάλιν αὖθις ἀναδυῶσιν αἱ γεραίτεραι. Anecd. Bekk. p. 33, 20. Γραῦς ἀναδυῖ' ἐπὶ τῶν ἀνανεάζειν καὶ ἀνηβᾶν πειρωμένων.

618. διχοίνικον est Nub. 640.

619. κάλει Heringa. Cobet. Kock. Nihil offensionis habet forma ἔσθαι in versu heroico, ut monuit Kock. V. Dobr. Adv. II. 257. Cf. Theocr. V. 139. καὶ τὸ δὲ θύσας | ταῖς Νύμφαις Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

621. Lege λαλίστερόν σ' εὔρηκα. "Fort. λαλίστερον δ' εὔρηκά σ'." (Ko.) Pelargos aut Polyidum (in D.) significari censet Kock.

625. Cf. Hesych. Βρόταχος· βάτραχος. Similiter βρόσσονος (βραχυτέρου) pro βράσσονος dicebant Aeoles.

629. De θυμῶνα noli dubitare. Cf. Theocr. XI. 21. μόσχῳ γαυροτέρα, φιαροτέρα θυμῶνα ὤμας. Aesch. Ag. 970. ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' θυμῶνα πικρὰς | ὀλον, τόθ' etc. Plat. II. 626. σχάσασθε τὰς ὀφρὺς τε

καὶ τὰς *δυφρακας*. Proverbium etiam fuit *ὀγιέστερος δυφρακος* (Phot. p. 614, 22. Suid. h. v.).

630. *κῆτ' ἀντιβολεῖτον* etiam Kock.

631. *εὐφραίνεται* pro *ἐκμαίνεται* probabiliter conjicit Kock.

633. *ἰκτίνα*] *ἰκτίνα* Lobeck. Paralip. p. 171. Kock. Recte, ni fallor. Cf. Theogn. 1302. *ἰκτίνου σχέτιον ἦθος ἔχων*. 1261.

Ibid. *ἀρπαγαῖς τρέφων* Kock. Recte omnino. Cleon aliquis videtur significari a Demo nutritus. Cf. Eq. 1135. *τούσδ' ἐπίτηδες ὥσπερ δημοσίου τρέφεις ἐν τῇ πυκνῇ, κᾶθ', ὅταν μὴ σοι τύχῃ ὄφρον δν, τοῦτων δς ἂν ἡ παχὺς θύσας ἐπιδειπνεῖς*.

634. *κόλλοι*] I. e. callo. Cf. ad Fr. 486. *προσεικέναι* etiam Herwerden.

636. *ποῖ κῆχος*] Cf. Pher. II. 349. Moeris *κῆχος* per δὴ explicat p. 227.

638. Pro "*Στειλεία*" corr. "*Στειλεῖα*" et Fr. 639. pro "*ἐπὶ*" corr. "*ἐπὶ*."

640. Pro "Phot. p. 626, 63." corr. "Phot. p. 626, 13."

Ibid. Pro "*ὀπογεγραμμένη*" imprimatur sic, "*ὀπογεγραμμένη*." Hoc enim, non *ὀπόγραμμα*, Aristophanis est. Cf. Phot. p. 626, 13. "*ὀπογεγραμμένη: ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης*."

645. Cf. Plut. Mor. 165 E. *τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος*.

647. Loquitur rusticus aliquis. Cf. Fr. 412.

650. *σῶς restituendum* videtur Cobeto (Mnem. X. 92.).

651. *χιτώνιον*] Cf. Lys. 46. 150. Eccl. 268. 374. Ran. 411. Pl. 985. Theocr. XV. 31. *τί μιν τὸ χιτώνιον ἄρδεις*;

652. Cf. Av. 961. *ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φανύλας φέρε*.

655. Eandem ob causam prior in *τέκνον* producit Eupol. II. 477. *βληχτὰ τέκνα* etc. Antiph. III. 89. et in *Κύπρις* Antiph. III. 144.

Ibid. Cf. Dem. p. 644, 20. *τὸ ἐπὶ Λελυρινίῳ δικαστήριον*. p. 1011, 17.

656. *εἰχόμεν]* *ὥχόμεν* malit Kock, coll. Ran. 174. etc. Fort. *ἔφενγ'*, *ἐγὼ δὲ τῆς ὑπαντᾶς εἰχόμεν* (aut *τὴν ὑπαντᾶς ὥχόμεν*).

657. *Ἐκάτης — φωσφόρου*] Cf. Th. 858. *πανοῦργος εἰ νῆ τὴν Ἐκάτην τὴν φωσφόρον*. Lys. 443. 738. Hom. H. Cer. 52. *ἦντετό οἱ Ἐκάτη σέλας ἐν χεῖρεσσιν ἐχουσα*.

660*. Et hoc fragmentum ad nostri *ᾠρας* refert Kock, cujus titulum fuisse *ᾠραι ἢ Ἐρεχθεὺς* temere, ni fallor, suspicatur.

662. *χωρεῖ]* *χώρει* Naber. Quid *γραμμὴ* hic sit nescire se fatetur Kock. Qu. *χωρεῖ 'πὶ τὴν γραῦν* etc.

664. *βιῶναι* est Menand. IV. 135.

665. Deleatur hoc fragmentum. Cf. Fr. 588.

666. Duas formas hujus verbi Atticas esse testantur grammatici, *ἀνύειν* et *ἀνύτειν*, non *ἀνύειν* aut *ἀνύτειν*. V. Herodian. I. 541, 20. *τὸ ἀνύω Ἀττικοὶ δασύνοουσι*. schol. ad Pl. 229. Vesp. 30. Phryn. Bekk. p. 14, 17. Moeris in *ἥρυσσα*. Suid. v. *ἀνύτειν*. Anecd. Bekk. p. 411, 28. Greg. Cor. p. 69. Eust. ad Il. p. 1216, 64.

Ibid. Dele verba "(aut partius *ἀνύτομεν*)."

668. *κελέοντες*] I. q. *ιστοπόδες*. Cf. Theocr. XVIII. 34. οὐτ' ἐν δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰστῷ | κερχίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων. Antiphont. ap. Harpocr. Ael. Dionys. ap. Eust. p. 884, 15. Phot. p. 153, 21. 24. Poll. VII. 36. καὶ κελέοντες δὲ οἱ ἰστοπόδες καλοῦνται. Genitivus singularis *κελέοντος* occurrit Phot. p. 154, 4. in glossa *Κελενοδρόνα*.

669. Etym. M. p. 535, 23. *Κράστις*: ὁ ἡμίξηρος χόρτος· ὅθεν καὶ τὰ ζῷα κραστίζεσθαι φασίν, οἷον ἐμφορεῖσθαι τοῦ τοιοῦτου χόρτου.

677. Non grammaticum Aristarchum, sed praetorem Atheniensem, de quo cf. Fr. 547, significari monet Kock. Is igitur jocans ἐπὶ Φαληγρίου natum esse Alcibiadem publice dixerat. "Tanquam Latine dicas C. Peniculo, L. Mentula consulibus." (Ko.)

685. Apud Amyclaeos cognomen hoc fuisse Bacchi monet Kock, coll. Paus. III. 19. 6.

688. Pertinet fortasse ad Anagyrum.

689. Corrupte Hesychius, *Εὔελον*: εὐήλιον.

691*. Hesych. *Κάνδυλος*: διὰ λαγῶν καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδώμιμον. Athen. XII. 516 C. καὶ κάνδανλον δέ τινα ἔλεγον οἱ Λυδοί, etc. Comicum hac voce uti potuisse contendit Kock.

693. *κνημοπαχῆς* (cruris instar crassus) legitur Theophr. H. Pl. IX. 4. 3.

694. Hesych. *Κυσολάκων*: Ἀρίσταρχος φησι τὸν Κλεινίαν (Κλεινίου?) οὕτω λέγεσθαι (ὥς?) τῷ κυσῷ λακωνίζοντα. τὸ δὲ — λακωνίζειν ἔλεγον. Apud Photium ὁ Κλεινίου pro ὁ Κλεινίας Ruhnken. Hoc fragmentum ad Triphaletem pertinere suspicatur Kock. Cf. Fr. 537. 545. 677.

695. Temere a lacu Copaide epithetum derivat Kock. Imo α κόπη venit.

696. Confer v. *πυγίζειν*.

703. Theocr. XXIV. 28. *δραξάμενος φάρυγος*.

705. Hesych. *Ζειρεῖν*: ἀρωματοποιεῖν. Plin. N. H. XXI. 143. 'Sunt qui (irin) silvestrem xyrin vocent.' Theophr. H. Pl. IX. 8. 7. τὴν ξίριν (sic). Cf. v. *σέρις* (Diosc. II. 160.).

706. Cf. *Ἀσκληπιεῖον* (Paus. II. 10. 4.), *Ἡφαιστεῖον* (Dem. p. 898, 6.), *Λιουσκόρειον* (Thuc. IV. 110. etc.), *Ποσειδεῖον* (*Ποσειδῖον* Paus. II. 34. 9. *Ποσιδῆϊον* ap. Hom.), *Ἐρεχθεῖον* (*Ἐρεχθέ-ειον*) *Θησεῖον* (*Θησέ-ειον*), *Ἐρμεῖον* (*Ἑρμέ-ειον*, Strab.), *Μουσεῖον*, *Ἡρῶν* (*Ἡρώ-ειον*), *Ἀδκειον*, *Ἡράκλειον* (Herod. II. 44.), *Ἀθήναιον* (ab *Ἀθήνη*, Herod. V. 95.), *Ἐκάτειον* (*Ἐκαταῖον* al. *Ἐκάτειον* Suid. Br. Dind. etc. *Ἐκατεῖον* al.), *Θεσμοφόρειον* (*Θεσμοφόρειον* Dind. *Θεσμοφορεῖον* Mein. ut *σχενοφορεῖον*, *ὀρνυγοτροφεῖον*, etc.), *Ὀλυμπιεῖον* (Paus. I. 40. 4. II. 7. 3. VII. 2. 9.), *Λιονύσιον*, *Παλλαδῖον*, *Ἀρτεμίσιον*, *Ποσειδώνιον* (Thuc. IV. 129.). In quorum multis de accentu nondum constat. V. Lobeck. ad Phryn. p. 371.

712. Phot. p. 625, 19. *Υπίσχηται*: ὑπισχνεῖται Neque τὸ πρᾶγμα συλλαβεῖν (pro συλλήψεσθαι τοῦ πράγματος) neque ὑπίσχομαι Atticorum consuetudini convenire monet Kock. Fort. τοῦ πράγματός σοι συλλαβεῖν ὑπίσχομαι. Cf. Aesch. Eum. 804. πανδίκως ὑπίσχομαι.

715. Respicit fortasse ad Th. 292. τῶν ῥητόρων (mulierum) | ἔν' ἐξα-
κούω. Sed alio in loco τὴν ῥήτορα dixisse nostrum satis probabile est.
Cf. ad Fr. 720. 931. Sic φιλήτωρ et φρονεὺς de femina Aesch. Agam.
1446. 1231.

721. Hesych. Σπυρθίζειν: σπᾶσθαι. καὶ ἀγανακτεῖν (ἀνασκιρτᾶν?), πν-
δαρλίζειν. Confer etiam Anglicum to sport.

723. Insere "(om. D. B.)"

"Num forte Photii glossae σαβύτης et σάβυτος huc pertineant nescio."
(Ko.) Imprimatur sic, τύρβη (τύρβην?). Hoc enim unum, aut σύρβην,
videtur comici esse. Photii glossa sic videtur refingenda esse, Σύρβα:
τύρβα. καὶ τὸν τάραχον τύρβην (aut σύρβην). οὕτως Ἀριστοφάνης. Aut
Σύρβα τύρβα (nos, pêle-mêle, topsy-turvy): etc. Hesychii glossa
est Σύρβα: μετὰ θορύβου. Zenob. VI. 1. Σύρβην δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον.
Lat. turba. Cf. Phot. p. 557, 9. Συρβηνεύς: ὁ ταραχώδης. — καὶ συρ-
βηνέων χορὸς (Cratin. II. 66.) ὁ τεταραγμένος καὶ νόδης. Hesych. Ὑανία
(Epich.)· τύρβη, μάχη, etc. Τυρβασία est Poll. IV. 104. Verbum τυρβά-
ζειν legitur Vesp. 257. Pac. 1007. Soph. Fr. 720. τυφλὸς Ἄρης | σὺς
προσώπῳ πάντα τυρβάξει κακά. 928. Fr. 928. πολλὸς δὲ πηλὸς ἐκ κἀδων
τυρβάζεται. Latine turbare.

725. Cf. etiam δκως Fr. 725.

731. "Φλειάσιοι est in tripode Delphico et Kirchhoff. Inscr. Att. 45." (Ko.)
An Φλυήσιοι? Hesych. Φλυήσιος· ὁ Ἐρμῆς καὶ μὴν τις. Hipponact.
Fr. 31.

732. Cf. Phot. p. 655, 16. Ὑόθος: ἀκαθαρσία. Φρόνιχος. 21. Ὑοιθος
(sic): σποδός.

733. Cf. Theogn. 961. νῦν δ' ἤδη τεθόλωται (κρήνη), ὕδωρ δ' ἀναμίσ-
γεται ἰλυϊ.

735. Cf. Theogn. 1193. ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον σιρῶμα θανόντι.
Theoc. IV. 57. ἐν γὰρ θρεῖ ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι. XXIV. 88.
κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσας ἢ παλιούρω.

736. Cf. Diphil. IV. 405. ἢ πῶρ ἐναύσει' ἢ διαφθείρει' ὕδωρ.

738. Cf. Theogn. 961. νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ἰλυϊ.

739. Cf. Canthar. II. 836. οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ.

742. Cf. Moerin p. 201. ed. Piers. Anecd. Bekk. p. 474, 19. τὸν γὰρ ῥύπον
ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεισαν. οὕτω γοῦν ῥυποκοινδύλους
λέγουσι τοὺς τοιοῦτους. Vox jam Hipponacti et Archilocho usurpata.

Pro νιζομένους (ap. Anecd. Bekk.) κτενιζομένους corrigat Kock.

744. Cf. Phot. p. 228, 22. Λογγάσω: στραγγεύσομαι. ὃ ἡμεῖς λαγγάσω
καὶ λαγγονεύσω λέγομεν.

748. Alium locum ac Eccl. 227. significari jure censet Kock.

749. Cf. Phot. p. 227, 5. Λιστριον (sic): στοργγύλον πρυπτυνον (ὥσπερ
πύον?)· ὃ ἡμεῖς τηγανοστρόφιον.

750. Ἀδολογύτης ille per contumeliam appellabatur.

753. Cf. Phot. p. 185, 1. Κύκλιον χορόν: δὴ Ἀρεῖων ἐν Κορίνθῳ πρῶτος
ἔστησεν.

755. Cf. Theocr. XXIV. 102. νέον φυτόν.

756. Cf. Herod. V. 41. ἐκύησε. VI. 68. κεύουσιν.

763. καρηβαρᾶν, ut in Theophr. Odor. 46., suadet Lobeck. ad Phryn. p. 80. Alia forma est καρηβαρεῖν, Arist. Part. An. II. 7. 4. H. A. IV. 8. 11. Lucian. Hermot. 28. καρηβαρίη et καρηβαρικὸς sunt apud Hippocr. Cf. Theogn. 503. οἰνοβαρέω κεφαλὴν.

767. "Fortasse ἀναχαίνων in suis libris invenerat Av. 502. Χαίνειν quidem non est Atticum." (Ko.) Sic διαβαίνειν Eq. 77. etc. et διαβάσκειν Av. 486.

773. Ad Babylonios refert Fritzschi, Eucratem et Cleonem aut Lysiclem irrideri existimans. Etiam Kockium jure offendit productio secundae in μυλακρίδας. Cf. Poll. VII. 180. καὶ ζῶον τὸ ἐνδον τρεφόμενον μυλακρὶς καὶ μυλαβρὶς (μυληθρὶς?).

776. Cf. Anecd. Bekk. p. 406, 16. Ἀγοηστίαν (utraque scriptura conflata): τὴν ἄνοιαν. Ἀριστοφάνης. Cf. ad Fr. 779. Lobeck. Phryn. p. 506.

779. ἀθλοθεσίαν actionem, ἀθλοθετίαν munus τοῦ ἀθλοθέτου, esse statuit Kock.

780. Non magis placet σταδιοδρόμης quam παιδοφίλης Theogn. 1357.

783. βαρβιτίζειν] A βάρβιτος. Anaxil. III. 345. βαρβίτους, τριχόρδους (f. τριχορδον), πηκτίδας.

793. Cf. Hipponact. Fr. 81. στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.

794. Ionica forma κενεαγγίη est Hipp. Acut. 389. Aph. 1242.

795. Cf. Canthar. II. 836. Κυδωνίοις μήλοισιν ἴσα τὰ τιτθία.

798. Cf. Phot. p. 442, 9. Πόλφοι: τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρικτιῆς ἐψόμενα.

799. Cf. Eccl. 575. πολλὴν δῆμον ἐπαγλαῖουσα μυρταῖσιν ὠφελίσαισι βίου. Eubul. III. 268. ἔψην ἐλαίῳ ῥάφανον ἡγλαῖσμένην. Anecd. Bekk. p. 209, 33. Ἀγλαΐζει: σκευάζει, κοσμεῖ, ποιεῖ (πονεῖ?).

803. Corr. "Ἀριστοφάνης δὲ λεκανίσκην (εἴρηκεν)."

804. Confer κρεοφαγεῖν. Lob. Phryn. p. 692 sq.

806. Cf. Phot. p. 548, 13. Συλλήπτορα: βοηθόν.

810. Cf. Cratin. Fr. 250. ἀλλ' ἦν δὲ ἐν φάσωνι τὴν ἴσιν ἔχων | μετ' ἐμοῦ διῆγες οἶναρον ἔλκων τῆς τρυγός (l. χοιδάριον ἔλκων τρυγός).

818. ἦψες ἐζωμευμένα] ἦψε τὰζωμευμένα malit Kock. Recte, opinor.

823. τὰ κάρνα de mammis intelligit Kock. Latet, ni fallor, mendum: constructio enim ἀνακόλουθος nostro, ni fallor, ignota est. Qu. τὰ κάρνά μου ἔξερηνεν, aut τὰ τιτθί' ἐξέφρηνεν. Tentabam etiam ἀλλὰ τοῦ | στροφιῶντος λυθέντος τὰ κάρν' ἐξέπεσε χαμαί. Cf. Ran. 408. παραβλέψας τι μεираκίσκες νῦν δὴ κατείδον — χιτωνίου παραρραγέντος τιτθίον προκῦψαν.

824. Cf. v. περιβαρίς (a βᾶρις derivatum).

826, 1. Nunc mihi arridet πλὴν εἰ τις πρῶτασθαι δεόμενος | βασκάνιον — | ἔλθοι. Cf. Av. 47. πυθέσθαι παρ' ἐκείνου δεόμενος. 27. Ach. 1057. etc. Facile excidere poterat ἔλθοι post - ἔως.

Ibid. 2. *ἐπικείμενον* (ut *ἐφ' ἑστίος*) cum Bekkero Kock., coll. Anecd. Bekk. p. 30, 5. *Βασκάνιον*: ... ἔστι δέ τι ἀνθρωποειδὲς κατασκευάσμα βραχὺ παρηλλαγμένον τὴν ἀνθρωπεῖαν φύσιν δ' πρὸ τῶν ἐργαστηρίων οἱ χειρῶνακτες κρεμαγνύουσι τοῦ μὴ βασκαίνεσθαι αὐτῶν τὴν ἐργασίαν. Schol. Av. 436. οἱ δὲ πῆλινον Ἥφαιστον πρὸς ταῖς ἐστίαις ἰδρυμένον ὡς ἔφορον τοῦ πυρός ... ἐν ταῖς ἐσχάραις ὡς παρὰ (ὥσπερ ἐν Lobeck. Aglaoph. p. 791) ταῖς καμίνοις τὸν Ἥφαιστον ἀναπλάττουσιν. Vereor ut recte.

830. Alia forma *ναυτὶς* est Phot. p. 289, 22. *Ναυτίδας*: *γυναῖκας ὡς ναῦτας*. Cf. *βάπτρια*, Eupol. II. 574. *βασανίστρια*, Ran. 826. *ξάντρια*, etc.

845. Hoc nomine eos qui gaulo, paene rotundo navigii genere, vehuntur significare videtur. (Ko.)

846. "Significantur homines populares (*δημαγωγοί*), qui turbando omnia divitesque vexando res publicas adripiunt et exiguum commodorum partem pauperibus concedunt. Cf. Vesp. 664—695." (Ko.)

Ibid. *κοτυλλίζετε* | Cf. v. *κναθίζειν*. Diph. IV. 424. ὥσπερ *κναθίζουσ'* — *ἡ τύχη* | *ἐν ἀγαθὸν ἐπιχέασα* (*ἐγχείασα*?) *τρεῖς ἐπαντλεῖ κακὰ*. Antiph. III. 61.

850. "Anecd. Bekk. p. 191, 14. *Μεσεγγύημα*: *δταν τὰ ἐπιδικαζόμενα φίλος φυλάττειν παραλάβῃ καὶ* (παρὰ Kock.) *ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων*. p. 279, 3. *Μεσεγγύημα*: *ἀργυρίον ἔστι παρὰ τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῶν δόντων*. Lys. 29, 6. Dem. 39, 3. Aeschin. 3, 125." (Ko.)

854. Adde *τυροφορεῖον* Poll. X. 131.

857. Primum τὸ om. Bekker.

863. Corrige sic: "*ἐν τῷ ε*," i. e. non *ἐν τῷ α* (*πέταυρον*).

865. *αἰνεῖθ'*, οὐ μολγοὶ etiam Kock. Cf. Xenophan. El. I. 19. *ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον* δς *ἐσθλὰ πῶν ἀναφαίνει* (*ἀναφαίνῃ*?). De re cf. Ach. 634—641.

869. Cf. Margit. 3. *φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὐφρογγόν λύρην*.

870. Notatur fortasse Cleonis *δημηγορία* turbulenta.

871. *στύππαξ* formatum ut *πλοῦταξ*, *ψίλαξ*, etc. Hesych. *Στύππακα*: *στυππειοπώλην*. Quod Aristophanis videtur esse. Babylonii haec recte tribuere videtur Fritzscher.

874. Redde contortus.

876. *ἐκ* (aut ἀπὸ) τῶν *τρόχων* suadet etiam Naber. Euripidis locus est ἀλλ' οἷδε παῖδες *ἐκ τρόχων πεπανμένοι* | *στελχουσι*.

880. Colon post *εἰμι* ponit Kock, hoc sensu: '(Disperream) ni Prometheus sum: cetera quae dixi mendacia esse concedo.'

886. *μέλαινα δεινῶς πίττα Βρεῖτια παρῇν* Kock. Qu. *μέλαινα γὰρ δὴ πίττα* —. Cf. Plin. N. H. XIV. 127. 'Pix in Italia ad vasa vino condendo maxime probatur Bruttia.' XVI. 53. 'Aceto spissatur (pix) et coagulata Bruttiae cognomen accipit.' XXIV. 39. XV. 31.

887. Contra *Νανακρινὺς* Photio et Hesychio reddiderit Meinekios.

891. Cf. Etym. M. p. 100, 11. *Ἀνασκηκοῦν*: *τὸ προστιθέναι τὸ ἑλλίπες*. Sc. ut ad aequilibrium revocentur lances. Anecd. Bekk. p. 19, 29. *Ἀνασκηῶσαι*: *τὸ ἀντιθεῖναι καὶ ἀντιστῆσαι*. Haec ad Aristophanem grammaticum sine idonea causa referebat Gaisford.

892. Singulare ἀκροφύσιον (τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον) est Soph. Fr. 824.

Ibid. Pollux X. 189. Στράτις ἐν τῷ Κινησίᾳ τὸν Σαννυρίωνα διὰ τὴν ἰσχνότητα κάνναβον καλεῖ.

Ibid. Confer locutionem proverbialem οἷον ἐκ δρυόνων Plat. Tim. 81 B.

893. Hesychius, 'Ἀπεισκοτωμένα' ἔσκιαγραφημένα. τὰς γὰρ χρήσεις (χρῶσεις conj. Ko.) σκότους καλοῦσιν οἱ ζωγράφοι. Eust. p. 953, 53. "Sunt imagines adumbratae." (Ko.)

896. παρακορῶν (!) conjicit Kock. Parum satisfacit aut παρὼν aut περιῶν. Scripserat fortasse τὸν τ' ἄχορα. Facilem erroris ansam praeberit vox rarior. Ita zeugma esse putandum erit; proprie enim τὸν ἄχορα ἀδαχεῖν dicitur. V. Fr. 398. Aut παρατρέχων. Sed magis arridet εἰ τις κολακεύει τινὰ παρὼν, et fortasse ἀφαιρεῖ pro ἀφαιρῶν. Quod si vera lectio est προσιών, conferas Xen. Cyr. VI. 1. 37. οἱ δὲ φίλοι προσιόντες συμβουλευούσιν etc.

902. "Gaisfordus Suidam haec male intellecta ex scholio Nub. 971. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν excerpisse monuit. Sic iterum in glossa Φρῦνις, ταῦτα δὲ σχεδίοις ἔοικεν pro σχεδιάσαι ex scholiis excerpit." (Ko.) Cur tamen ista Aristophani tribuerit Suidas non liquet.

905. Cf. Herodian. I. 133, 26. "Mercurium, qui στροφαῖος vulgo dicitur (Pl. 1153.), ridicule Strepsae oppidi civem dixit, ut eum cupide ad quodvis lucrum oculos convertere significaret. Cf. Pac. 192. 423 sq. Dindorfio ad ipsum Pluti versum haec referenti non assentior." (Ko.) Cf. Fr. 110. Aeschin. II. 29. Ἀνθεμοῦντα καὶ Θέρεμην καὶ Στρέφαν καὶ ἄλλ' ἅπτα χωρία. Ludit, opinor, simul in verbo στρέφειν, unde στροφαί. Conferri possunt Ἀχαρδούσιος pro Ἀχερδούσιος (Eccl. 362), Κλωπίδαι pro Κρωπίδαι (Eq. 79), etc.

907. Fort. τῇ γυναικί τε — τοῖς τ' οὐ φρονοῦσι παιδίοις. Cf. ad Pl. 774. Porro tres fuerunt Aristophanis filii secundum Vitae ejus scriptorem.

908, 1. μελαμπυγλαν Cephisophontis notari censet Kock.

Ibid. 3. Cf. Eupol. II. 453. κᾰκείνους τοὺς Ἰππέας | συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ.

912. Alibi κάθησο est apud nostrum, Ach. 59. Eccl. 144. 169. 554. Pl. 724.

922. Scripserat forsitan comicus οὐδὲν ἐθέλησει μαθεῖν.

927. Confer ἱατρεῖον, κυλικεῖον, κουρεῖον, πορνεῖον, βαλανεῖον, etc.

936. Fort. Σοφοκλῆς (aut Διοχύλος) Νιδόβη.

938. Cf. Ran. 662. τὰς λαγόνας σπόδει. Av. 1016.

941. Pro "(803 Ko.)" corr. "(om. Ko.)."

945. Cf. Menand. IV. 238. βαρύφανος γέρων. Alex. III. 523. βαρυφανία.

946. φωνάριον] Cf. Clearch. com. IV. 563. τούτοις — τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ | τὸ φωνάριον ἡμῶν *περίσارχον γίγνεται. Anth. Pal. V. 132.

948. συστάδες] Vites compluviales. Cf. Arist. Pol. VII. 11. 6. Hesych.

953*. Confer Homericum θαῦμα βροτοῖσι, Od. λ'. 286.

954*. Cf. Nub. 880. ἀμαξίδας — σικίνδας. Vesp. 897. κλωὸς σύκινος.

955*. Cf. βαυβάν (i. e. κοιμάσθαι, Eust.) Soph. Fr. 903. Eur. Fr. 695.

963, 2. Cf. Alex. III. 462, 12. τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρα-
τεμών. Com. anon. V. 118.

965*. περίκειμαι pro ἐξήμμαι conj. Herwerden. Fort. ὁ δὲ — λάθοι
— ἐξῆψε (aut περιῆψε). Certe ἐξήμμαι mendosum est. De calvitie
quidem suā jocatur noster Nub. 540. Pac. 767 sq., sed capillamento usum
esse eum nusquam traditum est. Quare nullam causam video cur Ari-
stophani haec tribuantur.

976. Cf. Theocr. X. 37. οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς, | ἃ φωνὰ δὲ
τρύχρος (i. e. ἀπαλή)· τὸν μὲν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

985. Aegyptiacum vestimentum longum fuit καλέσιρις, fimbria ab ima
parte ornatum (Herod. II. 81.); etiam Persicum (Democr. Ephes. ap.
Athen. p. 525 D.).

986. Corr. "(om. D. B. 448 Ko.)."

Dub. I. Tetrametri anapaestici exitus videtur esse. Cur Aristophani
haec adjudicaverit Cobetus nescio. Credo, propter Eq. 660. τῇ δ' Ἀγρο-
τέρα κατὰ χιλίων παρήνεσα | εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον.

Dub. II. Simplex μισθαρεῖν est Soph. Ant. 302.

Dub. III. βοιωτιάζειν legitur Aeschin. p. 42, 5.

Dub. IV. Tragici alicujus verba, ut ostendit vox ἀλκὴ comicis non
usurpata. Cf. ad Fr. 339.

T A B U L A

SCRIPTORUM A QUIBUS FRAGMENTA ARISTOPHANIS SERVATA SUNT AUT ILLUSTRANTUR.

- Achilles Tatius. *572.
Aelianus. 18. 124. 330.
Ammonius. 63. 354. 557. 573.
Anecdota Bachmanni. 85. 93. (224.) 556. 574. 637. 716. 718. 725. 879.
Anecdota Bekkeri. 17. (60.) (64.) (65.) (123.) 125. 126. 127. 196. (202.)
 (203.) (260.) 261. 262. 315. 340. 371. 398. 410. 458. (473.) (479.) 484.
 497. 520. 521. 556. 558. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583.
 584. 585. 626. 657. *660. 661. (678.) 769. (886.) (891.) 892. (893.)
 896. (909.) 910. 913. 914. 915. 916. *917. 944. 984.
Anecdota Cramerii. 46. (198.) (230.) (240.) 341. (410.) (411.) 485. (495.)
 556. 586. 587. 588. 589. 605. 612. 616. 634. 644. 672. (904.) 918.
 *919. 920. 921. 922.
Antiatticiستا Bekkeri. 19. 20. 64. 65. (100.) 128. 148. 197. 265. 284. 316.
 317. 318. (332.) (341.) 374. 375. 399. 427. 439. 440. 441. 442. 446.
 590. 591. (901.)
Apollonius. 264. 592.
Apostolius. (22.) 47. (72.) (95.) (401.) 451. 502. 892.
Aristides. 522. 593. Dub. I.
Aristophanes. 66.
Aristoteles. 594.
Arsenius. (892.)
Aspasius ad Aristot. Ethic. 319.
Atheneaeus. 1. 2. 3. 4. 21. 40. 41. 42. 43. 67. 68. (86.) 99. 100. 101. 102.
 129. 130. 131. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159.
 160. 179. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 198. 199. 200. 201. 202. 203.
 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 231. 244. 245. 246. 247. 248. 249.
 272. 276. 277. 278. 279. 285. 292. 296. 319. 320. 321. 322. 323. 324.
 342. 343. 355. 356. 357. 376. 377. 400. 401. 402. 403. 428. 429. 430.
 459. 460. 461. 462. 463. 468. 469. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492.
 493. 494. 523. 524. 527. 535. 550. 551. 556. 559. 560. 595. 596. 597.
 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. *609. 610.
 *923. *924. *953.

- Choeroboscus. 297. 443. 611. 612. (633.)
 Clemens Alexandrinus. 330. *613. 614. *615.
 Dio Chrysostomus. *954.
 Dio Prusaicus. 616.
 Diogenes Laertius. 298. 378.
 Diogenianus. (72.) 328. 617. 909.
 Draco Stratonicensis. 299.
 Erotianus. 22. 161. 162. 188. 324b. 344. 618. 619.
 Etymologicum Florentinum apud Millerum. 39. 280. 344. 404. 411. 925.
 Etymologicum Gudianum. 44. 62. 262. 358. (495.) 620.
 Etymologicum Magnum. 23. 29. 44. (55.) 69. 70. 103. 104. 105. (123.)
 135. 149. 163. 164. 215. 262. 299. 331. 358. 371. 385. 386. 398. 401.
 (410.) 443. 448. 449. 451. 469. 486. 495. 525. 527. 590. 622. 623.
 624. 625. 626. *627. *628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. *635. 636.
 637. 638. 639. 640. 641. *642. 643. 644. (655.) (661.) 730. 731. (886.)
 (891.) *911. *955.
 Eudocia. *956.
 Eunapius. *957.
 Eustathius. (21.) 45b. 80. 93. 195. 202. 203. 211. 220. 290. 291. 292.
 397. 405. 407. 463. 486. 492. (521.) 523. (603.) (606.) *610. 638. 645.
 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. *660.
 661. 881. (893.) (909.) *924. *958. *959. *960. *961. *962. *963.
 *964.
 Favorinus. 623.
 Galenus. 212. 213. 408. 496. 662.
 Gellius (Anlus). 353. 663.
 Grammaticus p. XVIII. 8. apud Dind. 373b.
 Grammaticus Bekkeri in codice Veneto Harpocratonis. 664.
 Grammaticus Hermanni et alter (Opusc. III. 40.). 588. 605. 665. *965.
 Grammaticus in Appendice ad Orionem. 646.
 Gregorius Corinthius. 666.
 Harpocratio. 24. 25. 71. (88.) 106. 107. 132. 133. 159. 164. 165. 214.
 215. 216. 217. 218. 250. 300. 334. 345. 359. 360. 409. 431. 470. 497.
 498. 526. 536. (655.) 667. 668. 669. 881. *966.
 Hephaestio. 5. 26. 108. 109. 325. 670.
 Hermogenes. *967.
 Herodianus. 6. 27. 273. 432. 499. 500. 671. 918. 926. 927. 928. *968.
 Hesychius. (18.) 22. 43. (64.) (65.) 72. 73. (78.) (80.) (81.) (82.) (100.)
 107. (110.) (123.) (125.) 127. 134. (154.) 166. 173. 189. 190. (218.)
 (262.) 273. (273.) 274. (281.) (285.) 286. 326. 346. 358. 361. (364.)
 387. (400.) (388?) 410. (413.) 471. 472. (479.) (492.) (521.) (525.) 527.
 528. 537. 538. (539.) 561. 562. 563. 573. 574. (579.) (591.) (607.)
 (629.) 640. (653.) (661.) 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680.
 681. *682. 683. (685.) (693.) (696.) (698.) (705.) (713.) (729.) (799.)
 (811.) (886.) (887.) (892.) (893.) (909.) 911. 985.

Joannes Alexandrinus. 611.

Julianus. 608.

Lexicon Florent. ap. Herwerden (Stud. Crit. p. 57. 93.). 929. 930.

Lexicon rhetoricum in calce editionis Photii. 215.

Libanius. 97.

Lucianus. *969. *970. *971.

Macarius. (22.) Dub. IV.

Macrobius. 347. 684.

Moeris. 74. (341.) 433. 450. 685.

Moschopolus. 686.

Philemon. 881.

Philo Judaeus. *972.

Photius. (24.) 28. 29. 46. 47. 48. 49. 72. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82.
89. 93. (97.) (100.) (107.) 110. (123.) 134. 146. (154.) 165. 191. 215.
219. 220. 221. 222. 223. 234. 251. (273.) 275. 284. (285.) 287. 300.
306. 327. 328. 337. 348. 361. 362. 379. 380. 388. 398. 400. 401. 411.
412. 431. 451. 464. 473. 474. 486. 501. 502. 503. 539. 574. (606.)
637. 639. 640. 641. 642. 643. 644. (661.) (679.) (681.) (683.) 687. 688.
689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702.
703. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717.
718. 719. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. *730. 731. 732.
733. (796.) 859. 887. 892. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938.
939. *973. *974. *975. *976.

Phrynichus. 19. (29.) (42?) (48.) (53.) (126.) 135. 192. (224.) 297. (317.)
(350.) 362. (364.) 373. (399.) (446.) (585.) (707.) 734. 735. 736. 737.
738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. (764.)
(896.) 910.

Plutarchus. 83. 112. 484. 750. 751. 752. *753. *977. *978. *979. Dub. II.

Pollux. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 20. 27. 29. 30. 31. 32. (41.) 50.
51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 75. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 113. 114. 115.
136. 137. 138. 139. 140. 141. 143. 144. 145. (154.) 157. 167. 168.
169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 193. 194. 197. 225. 226.
227. 228. 229. 230. 231. 232. 252. 253. 254. 255. 256. 265. 266. 267.
268. 269. 270. 271. 281. 282. 295. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307.
308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 328b. 329. 330.
331. 332. 333. 346. 349. 350. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 371. 389.
390. 391. 392. 393. 402. 405. 406. 407. 412. 414. 415. 416. 417. 418.
419. 420. 421. 433. 434. 444. (446.) 452. 453. 454. 465. 468. (473.)
475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. (498.) 504. 505. 506. 507.
508. 509. 510. 511. 512. 523. 529. 530. 540. 541. 542. 543. 552. 553.
554. 555. 564. 565. 566. (623.) (637.) (655.) 681. 754—865. (900.) (903.)
940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 986.

Priscianus. 90. 116. 142. 447. 866.

Proverbia Graeca. Appendix Vaticanus. (61.) 273. (891.)

Scholiasta Aeschinis. 39. 867.

- Scholiastae Aristophanis. 16. 33. 34. 34b. 35. 36. 58. 91. 92. 93. 94. 117.
 118. 146. 178. 179. 233. 234. 235. 236. 257. 258. 259. 288. 294. 309.
 310. 311. 334. 335. 336. 337. 338. 359. 369. 370. 381. 382. 383. 394.
 395. 422. 423. 424. 425. 435. 436. 437. 445. 483. 486. 513. 514. 515.
 544. 567. 568. *569. 619. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 987.
 988. 989. Dub. V.
- Scholiasta (cod. Vat. 1307.) Bachmanni ad Lycophr. p. 347. 880.
- Scholiasta Dionysii Thracis. 875.
- Scholiasta Euripidis. 283. 876. 950. *980. *981.
- Scholiasta Hippocratis. 237. 545.
- Scholiasta Homeri. 260. 877.
- Scholiasta Luciani. 39. (195.) 238. 466. 570. 878. 879.
- Scholiasta Nicandri. 147.
- Scholiasta Oribasii. 951.
- Scholiasta Pindari. *982.
- Scholiasta Platonis. 37. 95. 111. 146. 164. 180. 289. 339. 438. 467. 484.
 516. 517. 531. 532. 546. 571. 881. 882. 898. 990.
- Scholiasta Sophoclis. 181. 312.
- Scholiasta Theocriti. 202. 203. 239. 883.
- Scriptor Argumenti Pacis. 98.
- Scriptor Vitae Aristophanis. 907.
- Scriptor Vitae Euripidis. 908.
- Scriptor Vitae Sophoclis. 616.
- Servius ad Virgilium. 884.
- Sextus Empiricus. 885.
- Stephanus Byzantinus. 96. 313. 351. 426. 533. 534. 547. 548. 886. 887.
 888. Dub. III.
- Stobaeus. 120. 293. 396. 455. 456. 518.
- Suidas. 17. (22.) 28. (34b.) 38. 39. 46. 47. 48. 49. 59. 60. 61. 78. 79. 92.
 121. 122. 146. 164. 165. 191. 195. (218.) 222. 223. 234. 240. 241.
 242. 243. 251. 257. 258. 261. 262. 263. (273.) 275. 294. 298. 314. 327.
 328. 340. 345. 348. (359.) 369. 371. 372. 373. 380. 384. 397. 398.
 (401.) 410. 412. 423. 446. 446b. 451. 457. 464. 483. 486. 502. 513.
 519. 520. 539. 549. 556. 584. 641. (644.) (653.) 703. 707. 712. *889.
 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. *897. 898. 899. 900. 901. 902.
 903. 910. 952. *983. Dub. V.
- Theognostus. 644. 904. 905.
- Thomas magister. 224. 432. 685. 906.
- Zenobius. (22.) (72.) 97. 123. 352. 909.
- Zonaras. 164. 341. 410. 469. 497. 629. (909.) 910. 911. 912.

Collatio numerorum fragmentorum
in ultima editione Dindorfiana
(in Poetis scenicis Graecis, 4°. Lond. 1869. ed. V. corr.)
cum numeris in mea.

Dind.	Bl.	Dind.	Bl.	Dind.	Bl.
1	212. 213	29	211	56	69
2	210	30	214	57	76
3	206	31	196	58	90
4	202	32	232	59	85
5	204	33	197	60	78. 79
5 b	237	34	225	61	72
6	207	35	219	62	95
7	209	36	221	63	97
8	229	37	243	64	66
9	208	38	201	65	64
10	199	39	226	66 a	84. 792
11	205	40	233	66 b	70
12	228	41	216	67	74
13	223	42	236	68	96
14	234	42 b	238	69	75
15	241. 242. 890	43	83	70	77
16	218	44	73	71	87
17	215	45	82	72	65
18	217	46	80. 81. 646.	73	94
19	231		658. 659	73 b	98
20	222	47	92	74	464
21	198	48	68	75	460
22	240	49	67	76	459
23	239	50	91	77	461
24	227	51	71	78	462
25	203	52	63	79	463
26	200	52	458	80	465
27	220	53	86	81	467
28	224	54	88. 89	82	456
28 b	235	55	93	83	35

Dind.	Bl.	Dind.	Bl.	Dind.	Bl.
84	27	123	6	165	102
85	36	124	344	166	106
86	33	125	342	167	104
87	21	126	345. 669	168	105
88	30	127	348	169	114
89	31	128	343	170	123
90	28	129	350	171	111
91	38	130	347	172	113
92	39	131	352	173	107
93	24	132	346	174	110. 905
94	18	133	351	175	115
95	32	133b	349	176	119
96	26	134	353. 663	177	117
97	34	135	44. 45	177b	121
98	19	136	48	177c	122
99	29	137	55	178	129
100	20	138	53	179	131
101	23	139	54	180	137
102	22	140	42	181	136
103	25	141	43	182	138
104	37	142	46	183	140
105	445	143	47	184	141
106	446b	144	51	185a	126
107	443	145	52	185b	125
108	592	146	40	186	127
108a	442	147	41	187	135
108b	440	148	58	188	142
108c	441. 590	149	60	189	146
108d	444	150	49	190	130
109	1	151	59	191	124
110	17	152	50	192	147
111	8	153	61	192b	143—145
112	12	154	56	193	134
113	7	155	57	194	139
114	13	156	112	195	132
115	14	157	118	196	133
116	5. 598	157b	865	197	128
117	11	158	100	198	158
118	3	159	101	199a	151
119	9	160	103	199b	178
120	10	161	116	200	149
120b	15	162	108. 109	201	152
121	16	163	120	202	150
122	4	164	99	203	154

Dind.	Bl.	Dind.	Bl.	Dind.	Bl.
204	156	247	260	289	311
205	179	248	246	290	305
206	173	249	244	291	298
207	168	250	262	292	309
208	174	251	263	293	304
209	157	252	248. 249	294	299
210	172	253	245	295	301—303
211	161	254	254	296	306
212	164	255	261	297	300
213	153	256	255	298	296
214	166	257	257	299	312
215	181	258	259	300a	337
216	163	259 a	258	300b	315
217	175	259 b	264. 592	301	320
218	162	260	275	302	321
219	165	261	265	303	324
220	171	262	271	304	331
221	167	263	269	305	333
222	148	264	268	306	334
223	170	265	267	307	336
224	177	266	274	308	340
225	155	267	266	309	330
226	169	268	273	310	335
227	176	269	272	311	319
228	160	270	270	312	329
229	180	271	684	313	322
230	159	272	283	314	325
231 a	616	273	276	315	338
231 b	908	274	277—279	316	332
232	189	275	281	317	341
233	195	276	280	318	339
234	188	276 b	280	319	328
235	182—184	277	288	320	326
236	185	278	287	321	316. 317.
237	187	279	284		318. 769
238	191	280	286	322	327. *694
239	190	281	284	323	323
240	193	282	289	324	354
241	192. 194	283 296. 297. 877		324 b	301
242	252. 890	284	312	325	357
243	247	285	314	326	366
244	256	286	307	327	369
245	258	287	310	328	371
246	251	288	308	329	372

Dind.	Bl.	Dind.	Bl.	Dind.	Bl.
330	362. 745	372	418-421. 833	415	501
331	368	373	424	416	519
332	373	374	426	417	520
333	355	375	414	418	513
334	356	376	438	419	497
335	367	377	437	420	487
336	358	378	432	421	486
337	359	379	430	422	490
338	360	380	429	423	507
339	363	381	434	424	488
340	364. 365	382	428	425	511
341	370	383	433. 858	426	515
342	372	384	427	427	491
343	394	385	431	428	493
344	396	386	435	429	512
345	391	387	436	430	499
346	397	388	447	431	500
347	395	389	455	432	496
348	386	390	456	433	506
349	387	391	457	434	516
350	392	392	452	435	509. 859
351	385	393	451	436 a	504
352	393	394	448. 449	436 b	505
353	387	395	450	436 c	485
354	425	396	453	437	517
355	411	397	484	438	498
356	412	398	473	439	495
357	417	399	478. 787.	440	508
358	405		788. 806. 807	441	510
359	400. 720	400	469	442	502
360	398. 896	401	480. 475	443	503
361	422	402	476	444	489
362	423	403	468	445 a	518
363	401	404	479	445 b	514
364	408	405	481	446	522. 532
365	402	406	483	447	523
366	399. 403	407	471	448	529
367	413. 416	408	477	449	530
368	407	409	474	450	533. 534
368 b (Praef. p. XIV.)	404	410	482	451	527
369	410	411	472	452	524
370	415	412	470	453	521
371	409	413	492	454	528
		414	494	455	526

Dind.	Bl.	Dind.	Bl.	Dind.	Bl.
456	525	493	608	536	* 963
457	531	494	610	537	* 964
458	546. 756	495	611	538	904
459	538	496	662	539	870
460	535	497	* 613	540	871
461	544	498	* 615	541	876
462	540	499	881. 882	542	874
463	541	500	758	543	873
464	542	501	761	544	580
465	543	502	762	545	581
466	539	503	773	546	796
467	547. 548	504	777	547	797
468	537	505 a	* 739. 793	548	798. 799. 800
469 a	536	505 b	794	549	852
469 b	549	506	802	550	601
469 c	545. * 954	507	818	551	602
470	554	508	822	552	885
471	550	509	823	553	614
472	553	510	826	554	832
473	556	511	837	555	846
474	555	512	849	556	599
475	552	513	857	557	670
475 b	551	514	894. 895	558	903
476	559	515	703	559	619
477	564	516	712	560	575
478	567. * 730	517	789. 790. 897	561	892
479	557	518	746	562	591
479 b	573	519	582	563	597
480	558. * 660	520	584	564	607
481	561	521	622	565	593
482	566	522	629	566	671. 750
483	562	523	630. 631	567	672
484	563	524	632	568	909
485	565	525	633	569	827. 828. 885
486 a	571	526	634	570	768
486 b	* 569	527	636	571	778
486 c	568	528	645	572	687
486 d	570	529	649. 650	573	661
487	907	530	651	574	688
488	600	531	653	575	576
489	603	532	654	576	577
490	604	533	655	577	734
491	605	534	656	578	579
492	606	535	657	579	770

Dind.	Bl.	Dind.	Bl.	Dind.	Bl.
580	690	624	* 691	668	791
581	623	625	763	669	816
582	676. 872	626	898	670	713
583	891	627	766	671	781. 782
584	583	628	668	672	714
585	776. 779	629	692	673	715
586	893	630	693	674	574
587	817	631	743	675	716
588	735	632	667	676	683
589	736	633	804	677	717
590	673	634	789. 795	678	718
591	737	635	695	679	719
592	585	636	696	680	879
593	883	637	803	681	721
594	783	638	847	682	780
595	624	639	749	683	722
596	848	640	901	684	820
597	765	641	744	685	845
598	843. 844	642	697	686	637
599	906	643	836	687	725
600	831	644	698	688	639. 636
601	740	645	699	689	726
602	626	646	700	690	727
603	* 757	647	701	691	728
604	674	648	681	692	638
605	741	649	851	693	812
606	675	650	704	694	729
607	875	651	839. 842	695	640
608	856	652	830	696	641
609	774	653	759. 760	697	733
610	801	654	829	698	814
611	764	655	887	699	643
612	678	656	772	700	813
613	689	657	819	701	731
614	900	658	705	702	644
615	853	659	706	703	747
616	810	660	707	704	821
617	754	661	709	705	685
618	834. 835	662	710	706	732
619	825	663	738	707	805
620	742	664	811	708	860
621	679	665	888	709	* 982
622	786. 861. 862	666	711	710	* 973
623	838	667	863	711	* 975

Dind.	Bl.	Dind.	Bl.	Dind.	Bl.
712	*976	724	866	737	589
713	*974	725	664	738	587
714	*983	726	775	739	654
715	*980	727	628	740	748
716	*955	728	612	Dub. I.	595. 596
717	*958	729	588. 665	Dub. II.	*609
718	751. 752.	730	652. 912	Dub. III.	666
	*959	731	618	Dub. IV.	708
719	886	732	*753	Dub. V.	*642
720	648	733	586	Dub. VI.	*635
721	*962	734	680	Dub. VII.	*682
722	*966	735	594	Dub. VIII.	625
723	686	736	621	Dub. IX.	702

Collatio numerorum fragmentorum
in ultima editione Kockianae
(in Poetis scenicis Graecis, 4°. Lond. 1869. ed. V. corr.)
cum numeris in mea.

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
1	2. 151	31	34	61	57
2	17	32	19	62	53
3	8	33	37	63	62
4	1	34	31	64	83
5	4	35	22	65	645
6	7	36	29	66	92
7	12	37	20	67	76
8	13	38	23	68	67
9	6	39	25	69	69
10	5	40	346	70	68
11	11	41	44	71	86
12	16	42	45	72	88
13	3	43	48	73	89
14	14	44	52	74	93
15	9	45	42	75	90
16	10	46	46	76	85
17	15	47	47	77	95
18	33	48	51	78	75
19	27	49	56	79	82
20	38	50	43	80	71
21	35	51	40	81	91
22	30	52	41	82	63
23	21	53	58	83	78
24	36	54	60	84	79
25	28	55	49	85	72
26	39	56	50	86	94
27	24	57	61	87	97
28	32	58	54	88	73
29	18	59	59	89	87
30	26	60	55	90	66

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
91	64	135	126	179	148
92	84	136	140	180	170
93	70	137	131	181	177
94	74	138	141	182	155
95	96	139	146	183	169
96	77	140	124	184	195
97	80	141	130	185	186
98	65	142	147	186	187
99	98	143	134	187	185
100	112	144	145	188	188
101	118	145	128	189	182
102	103	146	139	190	183
103	100	147	132	191	184
104	101	148	133	192	191
105	116	149	158	193	193
106	121	150	158	194	189
107	114	151	179	195	194
108	99	152	168	196	190
109	120	153	156	197	192
110	108.	154	150	198	213
111	109	155	151	199	237
112	122	156	154	200	198
113	117	157	173	201	215
114	119	158	149	202	207
115	123	159	152	203	199
116	111	160	174	204	239
117	106	161	163	205	230
118	102	162	178	206	209
119	104	163	172	207	234
120	105	164	161	208	227
121	113	165	157	209	208
122	107	166	164	210	217
123	110	167	153	211	240
124	115	168	181	212	205
125	129	169	180	213	223
126	127	170	159	214	228
127	143	171	166	215	200
128	144	172	176	216	206
129	136	173	160	217	231
130	137	174	175	218	203
131	135	175	162	219	222
132	125	176	165	220	241.242.890
133	138	177	171	221	202
134	142	178	167	222	212

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
223	210	267	275	311	299
224	204	268	265	312	302
225	218	269	271	313	333
226	211	270	269	314	306
227	224	271	266	315	300
228	220	272	274	316	296
229	236	273	273	317	320
230	235	274	267	318	321
231	238	275	272	319	324
232	216	276	268	320	330
233	214	277	270	321	335
234	229	278	280	322	334
235	233	279	277	323	336
236	196	280	278	324	340
237	226	281	279	325	329
238	232	282	276	326	315
239	197	283	282	327	331
240	225	284	283	328	333
241	219	285	281	329	341
242	221	286	288	330	332
243	243	287	287	331	339
244	201	288	285	332	338
245	258	289	987	333	322
246	251	290	988	334	325
247	252	291	289	335	337
248	256	292	286	336	324 ^b
249	247	293	284	337	328
250	260	294	293	338	327
251	253	295	295	339	323
252	246	296	294	340	316
253	244	297	291	341	326
254	262	298	313	342	319
255	263	299	314	343	317
256	248	300	304	344	318
257	245	301	307	345	344
258	254	302	310	346	345
259	264	303	308	347	342
260	259	304	297	348	348
261	257	305	298	349	350
262	261	306	305	350	343
263	250	307	309	351	347
264	255	308	311	352	352
265	249	309	312	353	346
266	373 ^b	310	301	354	351

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
355	349	399	393	443	591
356	357	400	404	444	446 b
357	354	401	294	445	446
358	371	402	647	446	440
359	369	403	412	447	441
360	366	404	417	448	444 b 986
361	362	405	405	449	* 444
362	372	406	406	450	442
363	356	407	422	451	447
364	355	408	411	452	456
365	373	409	400	453	455
366	367	410	398	454	457
367	358	411	423	455	452
368	361	412	408	456	451
369	368	413	401	457	450
370	359	414	402	458	448
371	360	415	407	459	449
372	363	416	403	460	453
373	364	417	413	461	460
374	365	418	421	462	465
375	370	419	399	463	459
376	378	420	414	464	462
377	380	421	418	465	463
378	990	422	419	466	461
379	379	423	416	467	464
380	377	424	410	468	466
381	384	425	415	469	467
382	382	426	409	470	458
383	374	427	353. 663	471	484
384	383	428	424	472	478
385	375	429	426	473	473
386	381	430	437	474	477
387	396	431	435	475	469
388	394	432	432	476	475
389	397	433	430	477	475
390	386	434	429	478	476
391	389	435	433. 858	479	468
392	390	436	434	480	479
393	391	437	428	481	481
394	395	438	438	482	483
395	388	439	436	483	471
396	387	440	427	484	470
397	392	441	431	485	474
398	385	442	445	486	482

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
487	472	531	529	575	561
488	518	532	530	576	563
489	520	533	521	577	566
490	513	534	533	578	565
491	494	535	534	579	597
492	492	536	527	580	908
493	501	537	524	581	616
494	497	538	525	582	758
495	519	539	531	583	773
496	493	540	528	584	*849
497	487	541	526	585	655
498	507	542	546	586	608
499	499	543	535	587	608
500	515	544	545	588	907
501	513	545	542	589	929
502	491	546	543	590	600
503	488	547	540	591	818
504	511	548	541	592	826
505	500	549	539	593	752
506	486	550	547	594	657
507	490	551	548	595	603
508	489	552	544	596	604
509	516	553	537	597	605
510	512	554	677	598	606
511	508	555	538	599	610
512	496	556	536	600	*613
513	506	557	549	601	881
514	506	558	550	602	882
515	485	559	553	603	761
516	509	560	556	604	762
517	504	561	554	605	789
518	572	562	552	606	790
519	498	563	555	607	793
520	495	564	558	608	794
521	510	565	*660	609	756
522	512	566	567	610	802
523	502	567	564	611	857
524	505	568	557	612	894
525	503	569	559	613	895
526	517	570	*569	614	703
527	514	571	568	615	712
528	532	572	570	616	656
529	522	573	571	617	914
530	523	574	562	618	751

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
619	*662	663	585	707	821
620	912	664	740	708	734
621	582	665	829	709	661
622	584	666	738	710	770
623	622	667	om.	711	777
624	629	668	621	712	893
625	630	669	952	713	983
626	631	670	930	714	896
627	632	671	869	715	*757
628	633	672	*572	716	*628
629	886	673	581	717	819
630	645	674	586	718	742
631	650	675	607	719	786
632	651	676	950	720	838
633	653	677	595	721	856
634	654	678	596	722	693
635	904	679	832	723	837
636	870	680	599	724	673
637	876	681	798	725	681
638	874	*682	799	726	708
639	611	683	846	727	811
640	618	684	602	728	820
641	*753	685	885	729	948
642	591	686	*796	730	638
643	593	687	797	731	641
644	946	688	601	732	813
645	880	689	852	733	909
646	634	690	792	734	768
647	823	691	614	735	778
648	866	692	877	736	688
649	594	693	619	737	576
650	850	694	865	738	577
651	822	695	598	739	779
652	573	696	871	740	579
653	*652	697	575	741	*917
654	623	698	670	742	664
655	686	699	892	743	891
656	636	700	750	744	760
657	896	701	*923	745	583
658	649	702	684	746	776
659	925	703	679	747	910
*660	873	704	680	748	817
661	580	705	683	749	735
662	828	706	872	750	736

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
751	737	795	668	839	863
752	783	796	692	840	791
753	945	797	743	841	697
754	883	798	667	842	713
755	624	799	804	843	787
756	848	800	587	844	785
757	765	801	933	845	781
758	843	802	695	846	782
759	*918	803	940	847	714
760	906	804	696	848	949
761	831	805	803	849	574
762	626	806	944	850	716
763	879	807	847	851	717
764	674	808	612	852	854
765	775	809	749	853	718
766	741	810	901	854	719
767	675	811	744	855	833
768	588	812	836	856	867
769	875	813	698	857	721
770	771	814	699	858	780
771	771	815	935	859	722
772	676	816	701	860	905
773	774	817	702	861	845
774	801	818	784	862	807
775	589	819	851	863	788
776	947	820	704	864	806
777	859	821	839	865	808
778	764	822	840	866	723
779	678	823	841	867	927
780	689	824	842	868	637
781	748	825	830	869	725
782	900	826	745	870	639
783	853	827	759	871	726
784	810	828	755	872	727
785	690	829	887	873	728
786	754	830	772	874	815
787	754	831	705	875	812
788	834	832	706	876	729
789	825	833	844	877	723
790	805	834	707	878	*730
791	*691	835	710	879	733
792	763	836	888	880	640
793	898	837	659	881	*642
794	766	838	915	882	814

Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.
883	643	912	903	941	936
884	731	913	Dub. I.	942	709
885	644	914	*897	943	937
886	747	915	om.	944	om.
887	835	916	868	945	715
888	860	917	911	946	921
889	800	918	989	947	*958
890	621	919	om.	948	809
891	685	920	*739	949	939
892	732	921	om.	950	666
893	732	922	617	951	om.
894	942	923	827	952	om.
895	669	924	795	953	om.
896	358	925	om.	954	902
897	858	926	672	955	om.
898	*965	927	687	956	om.
899	*615	928	920	957	*928
900	403	929	om.	958	om.
901	om.	930	943	959	om.
902	*682	931	om.	960	om.
903	om.	932	om.	961	om.
904	om.	933	926	962	om.
905	*919	934	625	963	om.
906	om.	935	551	964	767
907	*694	936	om.	965	om.
908	*924	937	916	966	om.
909	913	938	931	967	938
910	*627	939	932	968	*724
911	922	940	*635	Praef. p. VI.	951

Collatio numerorum
in editione mea cum numeris in editione Kockiana.

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
1	4	33	18	64	91
2	1	34	31	65	98
3	13	34b	40	66	90
4	5	35	21	67	68
5	10	36	24	68	70
6	9	37	33	69	69
7	6	38	20	70	93
8	3	39	26	71	80
9	15	40	51	72	85
10	16	41	52	73	88
11	11	42	45	74	94
12	7	43	50	75	78
13	8	44	41	76	67
14	14	45	42	77	96
15	17	46	46	78	83
16	12	47	47	79	84
17	2	48	43	80	97
18	29	49	55	81	om.
19	32	50	56	82	79
20	37	51	48	83	64
21	23	52	44	84	92
22	35	53	62	85	76
23	38	54	58	86	71
24	27	55	60	87	89
25	39	56	49	88	72
26	30	57	61	89	73
27	19	58	53	90	75
28	25	59	59	91	81
29	36	60	54	92	66
30	22	61	57	93	74
31	34	62	63	94	86
32	28	63	82	95	77

30*

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
96	95	140	136	184	191
97	87	141	138	185	187
98	99	142	134	186	185
99	108	143	127	187	186
100	103	144	128	188	188
101	104	145	144	189	194
102	118	146	139	190	196
103	102	147	142	191	192
104	119	148	179	192	197
105	120	149	158	193	193
106	117	150	154	194	195
107	122	151	1. 155	195	184
108	110	152	159	196	236
109	111	153	167	197	239
110	123	154	156	198	200
111	116	155	182	199	203
112	100	156	153	200	215
113	121	157	165	201	244
114	107	158	149. 150	202	221
115	124	159	170	203	218
116	105	160	173	204	224
117	113	161	164	205	212
118	101	162	175	206	216
119	114	163	161	207	202
120	109	164	166	208	209
121	106	165	176	209	206
122	112	166	171	210	223
123	115	167	178	211	226
124	140	168	152	212	222
125	132	169	183	213	198
126	135	170	180	214	233
127	126	171	177	215	201
128	145	172	163	216	232
129	125	173	157	217	210
130	141	174	160	218	225
131	137	175	174	219	241
132	147	176	172	220	228
133	148	177	181	221	242
134	143	178	162	222	219
135	131	179	151	223	213
136	129	180	169	224	227
137	130	181	168	225	240
138	133	182	189	226	237
139	146	183	190	227	208

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
228	214	272	275	316	340
229	234	273	273	317	343
230	205	274	272	318	344
231	217	275	267	319	342
232	238	276	282	320	317
233	235	277	279	321	318
234	207	278	280	322	333
235	230	279	281	323	339
236	229	280	278	324	319
237	199	281	285	324 ^b	336
238	231	282	283	325	334
239	204	283	284	326	341
240	211	284	293	327	338
241	220	285	288	328	337
242	220	286	292	329	325
243	243	287	287	330	320
244	253	288	286	331	327
245	257	289	291	332	330
246	252	290	om.	333	313. 328
247	249	291	297	334	322
248	256	292	om.	335	321
249	265	293	294	336	323
250	263	294	296. 401	337	335
251	246	295	295	338	332
252	247	296	316	339	331
253	251	297	304	340	324
254	258	298	305	341	329
255	264	299	311	342	347
256	248	300	315	343	350
257	261	301	310	344	345
258	245	302	312	345	346
259	260	303	om.	346	353
260	250	304	300	347	351
261	262	305	306	348	348
262	254	306	314	349	355
263	255	307	301	350	349
264	259	308	303	351	354
265	268	309	307	352	352
266	271	310	302	353	427
267	274	311	308	354	357
268	276	312	309	355	364
269	270	313	298	356	363
270	277	314	299	357	356
271	269	315	326	358	367. 896

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
359	370	402	414	445	442
360	371	403	416. 900	446	445
361	368	404	400	446 b	444
362	361	405	405	447	451
363	372	406	406	448	458
364	373	407	415	449	459
365	374	408	412	450	457
366	360	409	426	451	456
367	366	410	424	452	455
368	369	411	408	453	460
369	359	412	403	454	om.
370	375	413	417	455	453
371	358	414	420	456	452
372	362	415	425	457	454
373	365	416	423	458	470
373 b	266	417	404	459	463
374	383	418	421	460	461
375	385	419	422	461	466
376	om.	420	om.	462	464
377	380	421	418	463	465
378	376	422	407	464	467
379	379	423	411	465	462
380	377	424	428	466	468
381	386	425	om.	467	469
382	382	426	429	468	479
383	384	427	440	469	475
384	381	428	437	470	484
385	398	429	434	471	483
386	390	430	433	472	487
387	396	431	441	473	473
388	395	432	432	474	485
389	391	433	435	475	476. 477
390	392	434	436	476	478
391	393	435	431	477	474
392	397	436	439	478	472
393	399	437	430	479	480
394	388	438	438	480	om.
395	394	439	443	481	481
396	387	440	446	482	486
397	389	441	447	483	482
398	410	442	450	484	471
399	419	443	om.	485	515
400	409	*444	449	486	506
401	413	444 b	448	487	497

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
488	503	532	528	576	737
489	508	533	534	577	738
490	507	534	535	578	om.
491	502	535	543	579	740
492	492	536	556	580	661
493	496	537	553	581	673
494	491	538	555	582	621
495	520	539	549	583	745
496	512	540	547	584	622
497	494	541	548	585	663
498	519	542	545	586	674
499	499	543	546	587	800
500	505	544	552	588	768
501	493	545	544	589	775
502	523	546	542	590	443
503	525	547	550	591	642
504	517	548	551	592	om.
505	524	549	557	593	643
506	513. 514	550	558	594	649
507	498	551	938	595	677
508	511	552	562	596	678
509	516	553	559	597	579
510	521	554	561	598	695
511	504	555	563	599	680
512	510. 518. 522	556	560	600	590
513	490	557	568	601	688
514	527	558	564	602	684
515	500. 501	559	569	603	595
516	509	560	om.	604	596
517	526	561	575	605	597
518	488	562	574	606	598
519	495	563	576	607	675
520	489	564	567	608	586. 587
521	533	565	578	609	om.
522	529	566	577	610	599
523	530	567	566	611	639
524	537	568	571	612	808
525	538	*569	570	*613	600
526	541	570	572	614	691
527	536	571	573	*615	899
528	540	*572	672	616	581
529	531	573	652	617	922
530	532	574	849	618	640
531	539	575	697	619	693

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
620	om.	664	742	708	726
621	668. 890	665	om.	709	942
622	623	666	950	710	835
623	654	667	798	711	om.
624	755	668	795	712	615
625	934	669	895	713	842
626	762	670	698	714	847
*627	910	671	om.	715	945
*628	716	672	926	716	850
629	624	673	724	717	851
630	625	674	764	718	853
631	626	675	767	719	854
632	627	676	772	720	om.
633	628	677	554	721	857
634	646	678	779	722	859
*635	940	679	703	723	866
636	656	680	704	*724	968
637	868	681	725	725	869
638	730	*682	902	726	871
639	870	683	705	727	872
640	880	684	702	728	873
641	731	685	891	729	876
*642	881	686	655	*730	878
643	883	687	927	731	884
644	885	688	736	732	892. 893
645	65. 630	689	780	733	879
646	om.	690	785	734	708
647	402	*691	791	735	749
648	om.	692	796	736	750
649	658	693	722	737	751
650	631	*694	907	738	666
651	632	695	802	*739	920
652	653	697	841	740	664
653	633	696	804	741	766
654	634	698	813	742	718
655	585	699	814	743	797
656	616	700	om.	744	811
657	594	701	816	745	826
658	om.	702	817	746	om.
659	837	703	614	747	886
*660	565	704	820	748	781
661	709	705	831	749	809
662	619	706	832	750	700
663	427	707	834	751	618

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
752	593	796	686	840	822
*753	641	797	687	841	823
754	786. 787	798	681	842	824
755	828	799	682	843	758
756	609	800	889	844	833
*757	715	801	774	845	861
758	582	802	610	846	683
759	827	803	805. 940	847	807
760	744	804	799	848	756
761	603	805	790	849	584
762	604	806	864	850	650
763	792	807	862	851	819
764	778	808	865	852	689
765	757	809	948	853	783
766	794	810	784	854	852
767	964	811	727	855	om.
768	734	812	875	856	721
769	om.	813	732	857	611
770	710	814	882	858	435. 897
771	770. 771	815	874	859	777
772	830	816	om.	860	888
773	583	817	748	861	om.
774	773	818	591	862	om.
775	765	819	717	863	839
776	746	820	728	864	om.
777	711	821	707	865	694
778	735	822	651	866	648
779	739	823	647	867	856
780	858	824	om.	868	916
781	845	825	789	869	671
782	846	826	592	870	636
783	752	827	923	871	696
784	818	828	662	872	706
785	844	829	665	873	660
786	719	830	825	874	638
787	843	831	761	875	769
788	863	832	679	876	637
789	605	833	855	877	692
790	606	834	788	878	om.
791	840	835	887	879	763
792	690	836	812	880	645
793	607	837	723	881	601
794	608	838	720	882	602
795	924	839	821	883	754

Bl.	Ko.	Bl.	Ko.	Bl.	Ko.
884	om.	911	917	939	949
885	605	912	620	940	803
886	629	913	909	941	om.
887	829	914	617	942	894
888	836	915	838	943	930
889	om.	916	937	944	806
890	220	*917	741	945	753
891	734	*918	759	946	644
892	699	*919	905	947	776
893	712	920	928	948	729
894	612	921	946	949	848
895	613	922	911	950	666
896	657	*923	701	951 Praef. p. VI.	
896	714	*924	908	952	669
*897	914	925	659	*953—*957	om.
898	793	926	933	*958	947
899	om.	927	867	*959—*964	om.
900	782	*928	957	*965	898
901	810	929	589	*966—*983	om.
902	954	930	670	984	om.
903	912	931	938	985	945
904	635	932	939	*986	448
905	860	933	801	987	om.
906	760	934	805	988	om.
907	588	935	815	989	918
908	580	936	941	990	378
909	733	937	943	Dub. I.	913
910	747	938	967		

INDEX

PRÆCIPUORUM VOCABULORUM ET NOMINUM PROPRIORUM IN FRAGMENTIS.

- Α.**
 ἄανθα 672.
 Ἀβυθροκόμης (ὁ ἐπὶ
 τῷ συκοφαντεῖν κο-
 μῶν) 909.
 Ἀβυθοκόμης (ita Dind.)
 909.
 Ἀβυδος 535.
 Ἀγάθων 180. 315. 610.
 ἄγαλμα Ἐκάτης 657.
 ἄγγη μυρηρά (al. μυρο-
 φορικὰ) 229.
 ἀγένειος 422.
 ἀγκαλίδες (ξύλων) 421.
 ἄγλωττος mutus 768.
 ἄγοραῖος νοῦς 484.
 ἄγρὸς ἀργὸς 594.
 ἄγνυος 778.
 Ἀγχομενὸς 499.
 ἄγων (i. e. συναγωγή)
 687.
 ἄγων καινῶν πραγμά-
 των 532.
 ἄγων πρόφασιν οὐ δέ-
 χεται 339.
 ἀγωνίζεσθαι λόγῳ, ἔργῳ
 δὲ οὐ 522.
 ἄδαχεῖν 398.
 ἄδιεῖς 661.
 ᾄδειν πρὸς μυρητήν
 437.
 ἄδηφάγοι ἵπποι (ἀγω-
 νισταὶ) 688.
 ἀδιάφορος 929.
 ἀδικομήχανος τέχνη
 575.
 Ἀδμήτου λόγος 437.
 ἀδολέσχης (ᾱ) 513.
 ἄδοφοῖτης 158, 4. 6.
 Ἀδώνιος 576.
 ἀείτας (ἄϊτας Dind. i. e.
 ὁ ἐρώμενος) 577.
 ἄζυξ 915.
 Ἀθῆναι 559, 15.
 Ἀθηναίους αἰνεῖν 871.
 ἀθλοθετία 779.
 ἄθρους accus. plur. 653.
 Αἰγυὺς 240.
 Αἴγυπτος 559, 15.
 αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι κτλ.
 oraculum famosum 235.
 αἶμα λάπτειν 606.
 αἶνειν *290.
 αἶραι 408.
 αἰρόπινον [κόσκινον]
 479.
 Αἰσχύλος 156. 593.
 αἰσχύνεσθαι τινα 907.
 αἵτας 577.
 ἀκαλῆραι κранаὶ 556.
 ἀκανθαὶ 274. 471.
 ἀκατάπληκτος (?) 920.
 ἀκάτιον 824.
 ἀκερματία 9.
 ἀκερματιᾶν (?) 9.
 ἀκονᾶν μαχαίρας 602.
 ἀκόντια πλατύλογχα
 475. 480.
 ἀκραιφνῆς ὕδωρ 19.
 ἀκρατίζεσθαι. ἀκρατι-
 οῦμαι *739. ἡκρατίσω
 793.
 ἀκρατος οἶνος μέλας 343.
 ἀκράχολος κύων 657.
 ἀκροκώλια 1. 149.
 ἀκροφύσια. ἀπ' ἀκροφυ-
 σίων 892.
 ἀκύμων (i. e. ἄγονος)
 θάλασσα 734.
 ἀλαβαστροθήκη 541.
 ἀλάβαστρον μύρου 841.
 ἄλεισος 622.
 ἀλειφόβιος 579.
 ἄλεκτρον gallina 33.
 186. 187.
 ἔλες λεπτοὶ 179.
 ἄλικός (ἀλυκός?) 64.
 ἀλίπεδον (ἀλ. ?) 214.
 Ἀλκαίου σκόλια 210.
 Ἀλκιβιάδης 213.
 ἄλμαδες 390. 391.
 ἄλμαλα 399.
 ἔλμη 403.

ἄλμυρίδες. ἐκβάλλεσθαι εἰς ἄλμυρίδας 125.
 ἄλοᾶν τὰς γνάθους 580.
 ἄλουργαῖος *917.
 ἄλουσία *981.
 ἄλυκός 64.
 ἄλυσις 330, 12.
 ἄλφάνειν 340.
 ἄλφита μέλανα 661.
 ἄλφιτόχως κεφαλῇ 521.
 ἄμᾶν 559, 6.
 ἄμεινόνας 316.
 ἄμενηνὰ κάρηνα 212.
 ἄμεταχείριστα (τὰ κοινὰ) 770.
 ἄμις 454.
 ἄμόθεν 690.
 ἄμπέχονον 330, 7.
 ἄμυγδαλῇ (sic) amygdalae fructus. 600.
 ἄμφαρίστερος 496.
 ἄμφιανακτίζειν 59.
 ἄμφιδεᾶ 330, 11.
 Ἄμφοδος nomen fictum 331.
 ἄμφορεαφορεῖν 314.
 ἄμφορεὺς 752.
 ἀναβακχεῖν (qu.) 617.
 ἀναβῆναι γυναικα 341.
 ἀναβιδῶναι 664.
 ἀνάγκη vas judiciale 849.
 ἀνάδημα 330, 2.
 ἀναζυγῶσαι θύραν 623.
 ἀναιδεῖα (ᾱ) 211.
 ἀναιρεῖσθαι 52. 298.
 ἀνακνᾶν 29.
 Ἀνακρέοντος σκόλια 210.
 ἀνακωδωνίζειν 308.
 ἀναλοῦν 241.
 ἀνάλουν imp. 242. 890.
 ἀναπηρία 446.
 ἀναπίπτειν accum-
 bere, *968.
 ἀναρίστητος 457.

ἀναρρῆξαι τὴν φωνήν (qu.) 789.
 ἀναρρίπτειν. ἐγὼ σοι πᾶς ἀνέρριμμαι κύ-
 βος 581.
 ἀνασειράζειν (?) φλόγα 554.
 ἀνασηκῶσαι 891.
 ἀναστήσαι τὴν φωνήν (qu.) 789.
 ἀναφλᾶν 29.
 ἀνᾶφορον 553.
 ἀναχαίνειν 767.
 ἀναχάσκειν 67.
 ἀναχύρωτος πηλός 50.
 ἀνδραποδῶντος 302.
 ἀνδριάντας ἐστῖαν *968.
 ἀνδρίζεσθαι (i. q. ἀν-
 δροδσθαι) 760.
 Ἀνδροκλῆς *569.
 ἀνδρῶν 88.
 ἀνεκᾶς 188.
 ἀνελεύθερος διάλεκτος 885.
 ἀνέριπται κύβος 581.
 ἀνέχειν retinere, 582
 ἀνεψιαδῇ 583.
 ἀνδ' Ἑρμῖωνος (Ἑρμῖο-
 νος Be. Ἑρμιόνης conj.
 id.) proverbium 97.
 ἀνθοσμίας οἶνος 324b.
 597.
 ἀνθρακες 67. 126.
 ἀνθρωπίζεισθαι 20.
 ἀνιάσεται (ῖ) 518, 11.
 ἀνιέναι τάγαθὰ 518, 14.
 ἀνοητία 776.
 ἀνολγειν δώματα 265.
 ἀντιβολεῖν. ἤντεβόλησε 23.
 ἀντίθετον 315.
 ἀντιμαρτυρεῖν 428.
 ἀντίλον 458.
 ἀνύτειν ὁδόν 666.
 ἀπαίρειν abire 910.

ἀπ' ἀκροφυσίων 892.
 ἀπαρκεῖ 450.
 ἀπασκαρίζειν 519.
 ἀπέδραμεν 500.
 ἀπέδραν (qu.) 500.
 ἀπείρων δακτύλιος 260.
 ἀπεσκοτωμένα (i. e.
 ἐσκογραφημένα) 898.
 ἄπιος 559, 3.
 ἀπιχθους (al. ἀπιχθὺς) 558. ἀπλχθους βαρβάρους *660.
 ἀπληγὺς 60.
 ἀπὸ καννάβων (καννά-
 βου) 892.
 ἀπὸ κινναβευμάτων (?) 892.
 ἀπὸ κιννάβων (qu.) 892.
 ἀπὸ συμβόλων (δίκαι) 280.
 ἀποβάπτεσθαι 403.
 ἀποβροχθίζειν (κατα.?) 196.
 ἀπόδεσμος 329. 330, 12.
 ἀποδιδράσκειν. ἀπέ-
 δραμεν 500.
 ἀποικία 154.
 ἀπόκινος saltationis
 genus 272.
 ἀποκλάζειν 120.
 ἀπολαύειν cum parti-
 cipio 559, 14.
 ἀπολαχεῖν eodem sensu
 quo λαχεῖν 497.
 Ἀπόλλων δαφροπώλης 674.
 Ἀπόλλων oracula a Jove
 accipit 312.
 ἀπολοπίζειν 126.
 ἀπόμακτρον (?) 893.
 ἀπονόα (ᾱ) 211.
 ἀπόνως 322, 3.
 ἀποπλευστέα 147.
 ἀποσημήνασθαι οἰκίαν 432.

ἀποσφακέλλειν 410.
 ἀποτίλλειν 796.
 ἀποχρῆν 520.
 ἀποχρησθαι (i. q. ἀκλά-
 ζειν) 371.
 ἀπύρην (ὑ) ῥόα 102.
 160.
 ἄπυρος πινακίσκος 530.
 ἄρακοι 408.
 Ἀρᾶς ἱερὸν Athenis 561.
 Ἀργεῖοι φῶρες prover-
 bium 61.
 Ἀργόλας (?) 313.
 ἀργοναύτης (qu.) 545.
 ἀργός fem. *966.
 ἀργός ἀργός *594.
 ἀργυρίδιον (ῖ) 540.
 ἀργύρια 227. 392.
 ἀργύριον (τὸ λεπτόν
 νόμισμα) 261.
 Ἀρίσταρχος 547.
 ἀριστεῖν. ἡρίσταμεν
 493.
 Ἀριστόδημος (ὁ πρω-
 κτός) 238.
 ἄριστον (τὸ) 488.
 Ἀρίστυλλος 525.
 Ἀριφράδης 62. 620. (qu.)
 ἄρκτος (ῆ) *963.
 ἄρκτος (παρθένος) 359.
 Ἀρμόδιου μέλος 437.
 ἀρνῶν κεφαλαὶ 429.
 ἄρτος pro ἄρκτος *963.
 ἄρτος ὀβελίας 100.
 ἄρτος ὀβολίας 427.
 ἀρτοποιία 333.
 ἀρτοποιῶν 2. 151.
 ἀρτοστροφεῖν 817.
 ἀρύταινα 433. 858.
 ἀρχαῖον τι δρᾶν 26.
 ἀρχηγέτης 127.
 ἀρχιτεκτονεῖν 194.
 ἀσκοθύλακος 175.
 ἀσκοπήρα 566.
 ἀσκολίζειν (?) 718.

ἀσπάλαθος 735.
 ἀσπίς. ἐπὶ τρεῖς ἀσπί-
 δας 92.
 ἀστεία διάλεκτος 885.
 ἀστεμφής ποιητής 597.
 ἀταλαιπώρος 262.
 ἀτραπὸς 47.
 ἀτταγᾶς 430.
 Ἀττική αὐτοφυῆς 108.
 ἄττυ pro ἄστν (?) *963.
 αὐάινεσθαι 895.
 αὐεσθαι (αὐ.?) πῦρ
 736.
 αὐλεία (θύρα) 263.
 αὐλοὶ καλᾶμνοι 145.
 862.
 αὐλοὶ ὀστεῖνοι 861.
 αὐτοὶ θύομεν 166.
 αὐτὸς ipse, i. e. herus,
 265. 984.
 αὐτοφυῆς Ἀττική 108.
 αὐτῷ μελητέον (?), ἀλλ'
 ἐπὶ τὸν οἶκον pro-
 verbium 123.
 ἀφαιρεῖν τὰς κροκύδας
 896.
 ἀφανής. τάφανῃ μερι-
 μνᾶν *572.
 ἀφιέναι τινὰ τῶν ἀρχῶν
 112.
 ἀφορμὴ (i. q. ἐνθήκη)
 673.
 Ἀφροδίτης γάλα vinum
 604.
 Ἀφρόδιτος 684.
 ἀφύδια Φαληρικά 490.
 Ἀγελῶς aqua 347.
 ἀχνητὰ φιλων 38.
 Ἀχραδοῦς 926.
 ἄχυρα. εἰς ἄχυρα καὶ
 χνοῦν 85.
 ἄχωρ 398.
 ἀψευθεῖν 737.
 ἄωρ (?) 585.
 ἄωροθάνατος 586.

B.

βαθρίδιον 506.
 βαθύκομα ὄρεα 670.
 βαθύπλουτος εἰρήνη
 120.
 βάκκαρις 324.
 βακτηρία καμπύλη 144.
 βακτηρία Περσὶς 144.
 864.
 βακτήριον πτωχικόν 143
 βακχεύουσα γράς 617.
 βαλανεύς 433.
 βαλανοδντήν θύραν 253.
 βαλλάντιον 87. 542.
 βαλλαντίου πούς 87.
 βάλλ' ἐς κόρακας 465.
 βάραθρον 330. 8.
 βαρβαριστὶ 82.
 βαρβιτίζειν 783.
 βαρβὸς (?) *326.
 βαρύσταγμα πράγματα
 404.
 βαρύφωνος 945.
 βασανίζειν 396. 9.
 βασκάνιον 826.
 βατὶς 321. 4.
 βάτος (ὁ) 883.
 βαικίδες 319.
 βάψας (sc. τὴν κόπην,
 i. e. πλεύσας) 218.
 βδελυρὸν πρᾶγμα *967.
 βέλκοι (i. q. ὀσπρία)
 624.
 βῆ λέγειν 591.
 βῆτειν 799.
 βιβλιδάριον 848.
 βινεῖσθαι 380.
 βίος κακὸς τρόπος 575.
 βλακικῶς 439. 590.
 βλάξ. βλάκας 590.
 βλέπησις (?) 765.
 βληχῶμενα προβάτια
 396. 5.
 βόας piscis 469.
 βοεικὸν ζευγάριον 120.

βοηλατεῖν 843.
 βοιδαρίων ζεύγος 63.
 βολβός 137. 149.
 βότρυς (accus.) 380, 10.
 βουκέφαλος 44. 45.
 βουκλειψ *918.
 βούς (contr. ex βόες) 906
 βραδύτατος (?) 354.
 βράττειν 266.
 Βρεττία γλώσσα (πίτ-
 τα?) μέλαινα 886.
 βρόταχος 625.
 Βύρσα (Ἀθῆναι) 286.
 βυσάνην (v. l.) 681.
 βύσμα (βύσμα) 36. 314.
 βωλοκοπεῖν 831.
 βωμολοχεύεσθαι 164.
 βωμός τινος νῦν θερ-
 μός ἐστι 373.

Γ.

γάλα Ἀφροδίτης vinum
 604.
 γαλῆς 321, 3.
 γαλῆν καταπέπωκεν di-
 ctum de mutis 740.
 γαργαλίζειν τινός 369.
 γαργαλισμός 162.
 γείσα (i. e. ὡαι ἱματίου)
 626.
 Γέλα, nomen comice
 fictum, 751.
 γένειον 398.
 γερόνται παλαιστραι
 *757.
 γέρρα 879.
 γεύσασθαι μύρου 230.
 γευστήριον 314.
 Γεωργία 293.
 γλαυκός 355.
 γλίχασθαι τινος 103.
 γῆδιον 396, 2.
 γῆθρον 4.
 γλῶτται Ὀμήρειοι 212.
 γνάθος 8.

γογγυλῆς 559, 6.
 γραβιον (?) 551.
 γραῖζειν 440.
 γραμματα ἀλείσου 622.
 γραμματεῖον 173.
 γραμμή. χωρεῖν ἐπὶ
 γραμμῇ 662.
 γρασός (?) 735.
 γραυς καπρῶσα καὶ βακ-
 χεύουσα 617.
 γραφάς ποιεῖν 280.
 Γρίσων (scr. Κρίσων)
 cursor famosus 911.
 γυργαθός δικῶν 231.

Δ.

δαιδάλειον (ἀγαλμα)
 189.
 δακτύλιος χαλκοῦς
 ἀπείρων 260.
 Δυναώτατος 264. 592.
 δάπεδον λιπαρόν 108.
 δάπιδες 244.
 δάπτειν (qu.) 400.
 δαρδάπτειν (?) 400.
 Δαρεικός (δαρ.) 511.
 δατητής *627.
 Δαυλλία κορώνη (i. e.
 ἀηδὼν) *628.
 δαφνοπώλης Ἀπόλλων
 674.
 δεδειπνάναι 247. 462.
 δεῖνα, τὸ δεῖνα 1.
 δειπνεῖν. δεδειπνάναι
 247. 462.
 δειπνίον 471.
 δεῖπνον. τὰ Ἀνδῶν δεῖ-
 πνα καὶ τὰ τῶν Θετ-
 ταλῶν, τὰ Θετταλικά
 492. .
 δεκατάλαντος λίθος 268.
 δεκατεύειν 452.
 δελφάκια ἀπαλὰ 204.
 δέλφας ὀπωρινή 486.
 Δελφοὶ 602.

δέπας (δέμας vulg.) 343.
 δεσαύχενες (al. μεσαύ-
 χενες) νέκυνες (ἄσχοι?)
 681.
 δεύειν 266.
 δήμαρχος 470.
 διὰ νυκτός 3.
 διαβάτης 775.
 διακιγκλίζειν ὁσφύν τι-
 νος 18.
 διακναλεῖν (?) 62. 620.
 διαλέχειν 400.
 διάλεκτος ἄστυα ὑπο-
 θηλυτέρα et ἀνελεύ-
 θερος ὑπαγροικοτέρα
 885.
 διαλέξασθαι de concu-
 bitu 317. 769.
 διάλιθος 330, 10.
 διαμασχαλίζειν αὐτόν
 τινι 244.
 διὰ μέσου τεῖχος (τὸ)
 Athenis 536.
 διαπλύνειν 796.
 διάρροια. ὁ τῆς διαρ-
 ροίας (?) ποταμός 158,
 13.
 διασανουοῦσθαι 629.
 διαστίλβειν 13.
 διαφθείρειν. διέφθρα
 513. 557.
 διαφθείρειν ὄρχον 557.
 διαφυτεύειν 109.
 διβολίας 475.
 διδάσκαλος ipse poeta
 325.
 διδάσκαλος. ἐκ διδα-
 σκάλου 237.
 Διευτρέφης 309.
 διέλκειν de potando
 120.
 δι' ἐνιαυτοῦ 559, 8.
 διετησιως 741.
 διηγεκεῖς ὀπῶραι Athe-
 nis 292. 560.

διηνεκεῖς ὥραι (ὀπώραι?) Athenis 560.
 Λιιτρέφης 309.
 δικαστικὸν merces judicialis 562.
 δίκην πρόδικον δοῦναι 275.
 δίκαι ἀπὸ συμβόλων 280.
 δίκας ποιεῖν 280.
 δικάων γυργαθὸς 231.
 δικόλλυρον 8.
 Διονύσιον 135. 163.
 Διόπη 330, 10.
 Διὸς Κόρινθος 516.
 διπτύχῳ κόρῳ Οιδίπου 550.
 διώβολον 8.
 διώκειν accusare 428.
 δοῖδυξ 12.
 δοκεῖν. δοκῇσει 916.
 δοκὸς (δόκος?) i. q. δόκησις 485.
 δολοφόνος (qu.) 190.
 δορίαλλος (al. δοριαλλός, δορύαλος, δορίαλος, δόριλλος, δώριλλος prob. Dind.) 358.
 δορυφόνος (δολοφόνος?) 190.
 δοχμή *962.
 δράκαινα (i. e. μάστιξ) 675.
 δρᾶν τινί τι 559, 12.
 δραχμιαίος 415.
 δρᾶν (α) 588. 665.
 δρομάδες ὀλκάδες 414.
 δρυπετεῖς ἑταῖραι 130.
 δυνάεις 875.
 δυσγάργαλις 48.
 δύσριγος (?) 84.

E.

ἐγκέφαλος 137.
 ἐγκιλιζέειν 116.
 ἐγκινεῖσθαι 69.

ἐγκριδοπώλης 248.
 ἐγκρούειν παττάλους 418.
 ἐγκυκλον 330, 8.
 ἐγγείρησις 771.
 ἐγγέλειον (κρέας) 321, 7.
 ἐγγέλως Βοιωτία 355.
 ἐγγεον (in anap.) 343.
 ἐγγουσα 330, 3.
 ἐδῶλια κριβάνων 2. 151.
 εἰδέναι. ἥσμεν 158, 4.
 εἰκοβολεῖν 852.
 εἴλη. πρὸς εἴλην ad calorem solis 632.
 εἰς ἄχυρα καὶ χροὸν 85.
 εἰς ἐσπέραν 207.
 εἰς γέ τις 513.
 εἰσηγεῖσθαι σοφίσματα 237.
 εἴσοδος (ἡ) 394.
 ἐκ διδασκάλου 237.
 ἐκ τρόχων βαδίζειν 876.
 Ἐκάτη φωσφόρος 657.
 Ἐκάτη χθονία 515.
 Ἐκάτης ἀγαλμα 657.
 ἐκκολυμβᾶν 71.
 ἐκκορίζειν τινὰ (qu.) 373b.
 ἐκκρούειν πύνδακα 269.
 ἐκλέγειν πολιὰς 398.
 ἐκλέπειν. ἐκλαπῆναι 161.
 ἐκμαίνειν τινὰ τινι 631.
 *ἐκπέπηξε (?) *961.
 ἐκπετήσιμος πρὸς ἄνδρα 758.
 ἐκπλύνειν 800.
 ἐκτεὺς 463. 618.
 ἐκτρέπειν (sc. τῆς ὁδοῦ) 282.
 ἐκτυφλῶν κονιορτὸς 559, 2.
 ἐλατίζειν 104.
 ἐλελίζεσθαι vibrare 515.

ἐλεφάντινον τάριχος 322, 2.
 ἐλιχορόστρυχοι Μοῦσαι 325.
 ἐλικτήρ 330, 13.
 ἔλκειν de pondere 288.
 ἐλλέβορος (ἐλλ.) 330, 6.
 ἐλλιμενίζειν 452.
 ἔλυμος 385.
 ἐμβάπτεσθαι εἰς ὄξος 179.
 ἐμβολή 662.
 ἐμβολος (ὁ) veretrum 320.
 ἐμβρύεια (sc. κρέα) 559, 4.
 ἐμείν 56.
 ἐμπαίζειν 441.
 ἐμπεδορκεῖν 676.
 ἐμπνεῖν τινι 324.
 ἐμπόλῳ Διοσκόρῳ (al. Διοσκοῦρῳ) 301.
 ἐμπουσα 515.
 ἐμφορέστατα 67.
 ἐν ἀγορᾷ 109.
 ἐν πίθῳ τὴν κεραμεῖαν 467.
 ἐν τῷ Μελιτέων (sc. οἴκῳ) 123.
 ἐναγίσματα 518, 12.
 ἐνάπτεσθαι τι 244. 648.
 ἐνημμένος Ἰτέαν 648.
 ἐννεύειν (ἐπιννεύειν?) 90.
 ἐξαίτησις 218.
 ἐξαυαίνεσθαι (?) 894.
 ἐξεμείν. ἐξεμέσει 703.
 ἐξέχειν intrans. 397.
 Ἐξηκεσιτίδης (qu.) 869.
 ἐξορίζειν τινὰ (?) 373b.
 ἐξοστραχίζεισθαι 752.
 ἐξωμὸς 13.
 ἐπαγλατίζειν 799.
 ἐπακτοὶ ἄνδρες 369.
 ἐπανορθώσασθαι 318.
 ἐπαιοιδὴ ἀγαθὴ 18.

ἐπεγείρειν τὸν ἔμβολον 320.

ἐπεσπαίνειν ἐς συμπόσιον *899.

ἐπέσυτο 670.

ἐπὶ Παλλαδίῳ διδόναι δίκην 655.

ἐπὶ (ἐν) τινοῖς δίκην δοῦναι (qu.) 275.

ἐπὶ τὸν μολγὸν 118.

ἐπιάλλειν 544.

ἐπιβάτης 71.

ἐπίγειον (al. ἐπίγυον. f. ἐπίγυιον) 71. 409.

ἐπίδημος 386. 535, 1.

ἐπίδημα 295.

ἐπικάμινον βασκάνιον (qu.) 826.

ἐπικλιντρον 52.

ἐπινίκια 430.

ἐπιπακτοῦν θύραν 856.

ἐπιπέμπειν 32.

ἐπίπεμπτος, τοῦ ἐπίπεμπτον μεταλαβεῖν 215.

ἐπίπτασμα (πρόσπτασμα?) 774.

ἐπίσημος (?) 535, 1.

ἐπισίτιος (?) 428.

ἐπίσιτος (qu.) 428.

ἐπιφορήματα 801.

ἐπίχαρτον (πράγμα?) 267.

ἐπίχυσις χαλκίου 228.

ἐπτακότυλος λήκυθος 478.

ἐπτάπους σκιά 607.

ἐπτάχορδα ᾄδειν (sc. μέλη) 925.

ἐραμια 40.

ἐραμιστὰς ἐστιᾶν 411.

ἐρείδειν (i. e. συντόμως βαδίζειν) 93. 501.

subagitare 598.

ἐρείκειν 30.

ἐρετμὸν *983.

ἐρέφειν οἶκον 89.

Ἐρεχθεὺς 240.

ἐρημον ἐμβλέπειν (f. ἐρημίαν βλέπειν) 451.

ἐρια χηρῶν (qu.) 254.

ἐρκείος Ζεὺς 258.

ἐρμα 165.

Ἐρμῆς στρεψαῖος 905.

Ἐρμῆς τρικέφαλος 537.

ἐς κόρακας 849.

ἐς τὸν λιμένα πρὸν. 72.

ἐσθειν 430. (qu.) 619.

ἐσθίειν τὰ χαμάθεν *572.

ἐσχροῦεσθαι πύνδακα 269.

ἐστάναι ἐς τι 550.

ἐστιᾶν ἐραμιστὰς 411.

ἐστιοῦχος (i. q. ἐστιάτωρ) 947.

ἐστῶτας 653.

ἐσχάρα 12.

ἐσχάριον 509.

ἐσχαρὶς 859.

ἐταιρεῖν *569.

ἐτερεγκεφαλᾶν 764.

ἐτνήρυσσις 678.

Εὐαθλὸς 423.

Εὐδοξος 869.

εὐεῖλος (i. q. εὐήλιος) 689.

εὐζωρον κεράσαι (?) 748.

εὐζωρότερος 748.

εὐθετῆσαι τὰς τρίχας 900.

εὐθὺ cum gen. 163. 636.

εὐκόπως 853.

Εὐκράτης 871.

εὐρεῖν πράσιν 564.

Εὐριπίδης 908. ὁ στρεψίμαλλος τὴν τέχνην 874.

Εὐρύβατος ut pravus notatur 195. 878.

εὐφραίνειν (qu.) 631.

εὐωχταὶ Συβαρτίτιδες 206.

*ἐφρέπηξε (?) *961.

Ἐφεσος 535.

ἐχίνος vas giudiciale 250.

ἔψειν. ἦψον 798. 818.

ἦψησα 1. 411.

ἐψητῶν λοιπὰς 41. 276.

ἐώνηται pass. 321, 1.

Z.

ζειαὶ 408.

ζευνάριον βοεικὸν 120.

ζευνάριον βοοῖν 396, 4.

ζεῦγος βοιδαρίων 63.

ζεῦγος τριδουλον 562.

Ζεὺς 398. 518, 3. 5.

Ζεὺς ἐρκείος 258.

ζμινύη 647.

ζυγοποιεῖν *444.

ζυγὸς ὁ (qu.) 288.

ζυμήσασθαι (ζυμώσασθαι?) 374.

ζῶμα 330, 7.

ζωμεύειν. κρέα ἐζωμευμένα 818.

ζώστειον 70.

H.

ἡδύσσμα στρώματα 598.

ἡθεῖσθαι (qu.) 396, 6.

ἡλιαστής 217.

ἡλίσκος 306.

ἡμερὶς 931.

ἡμιφωσώνιον 810.

ἦν pro ἦ 443.

ἦν δ' ἐγὼ 446 b.

ἦντεβόλησε 23.

ἦπαρ κάπρου 321, 5.

ἦπάτιον 486.

ἦπήσασθαι (ἦσ.?) 224.

ἦπιάλος 338. 383.

ἦ που 82.

Ἡρακλῆς gulosus 16.

ἡρέμα 45.
 ἡρίσταμεν 493.
 ἥρων accus. 877:
 ἥρως (i. e. ἥρωες) 297.
 ἦσαν ibant 163.
 ἡτρίατα (ἡτρίαϊον?) 486.
 ἡτρίαϊον δέλφακος
 321, 6

Θ.

θαμά 158, 4.
 θασιος οἶνος 320.
 θασιος μέλας (οἶνος)
 343.
 θαύματα μύροις *953.
 θέαν οἰκεῖν (?) *973.
 θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
 2. 151.
 θεατροπώλης 552.
 θεογένης 568.
 θεοπλάστης 754.
 θεοποιός (?) 754.
 θερίστρια 834.
 θέρμα 792.
 θερμοὶ (ἄρτοι) 129.
 Θετταλικά δειπνα 492.
 Θετταλῶν δειπνα 492.
 Θηραμένης 539. τὰ τετρα
 κατὰ ejus ibid.
 Θησεῖον 564.
 Θησειομύζειν 449.
 Θησειότριψ 448.
 Θῆτες οὐκ ἐστρατεύοντο
 216.
 θλασται ἐλαῖαι 389. 391.
 θλίβεσθαι τὸν ἄμυν
 336.
 Θόας 354.
 θρακοφοίτης 158, 7.
 θρασύμαχος 213.
 θρανίδιον 393.
 θρύμματα 174.
 θυνεία 12.
 θυλακίσκος 232. 542.
 θυλακοφορεῖν 825.

θυμάγροικος (ὑ) 805.
 θυμιαν. λίθος τεθυμια-
 μένος 904.
 θυννής 402.
 θυννου ὑπογάστριον
 355.
 θύραν ἀναζυγῶσαι 623.
 Θύρσου κυνή (?) 387.
 θωμός 74. θωμός ψηφι-
 σμάτων 231.

I.

Ἰάονες (οἱ Ἕλληνες) 868.
 Ἰασώ 35.
 Ἰβηρες 547. 548.
 ἰδρύνεσθαι de aris 258.
 ἰδυιοὶ 212.
 ἱερομνήμων 334.
 ἱερὸν συμβουλή pro-
 verbum 37.
 ἱκτινα (ἱκτῖνα) παντό-
 φθαλμον ἄρπαγα 633.
 Ἰλάων de phallo 538.
 ἰλὺς (i. ἔλη) 733.
 ἱμᾶν 350.
 ἱμάς 553. 647.
 ἱματιδάριον (ῖ) 66.
 ἱξορυποκόνδυλος (ita
 Dind.) 742.
 ἱξός (?) 742.
 Ἰον. στέφανοι ἰων 559, 2.
 ἰπνός (i. q. κοπρῶν) 346.
 Ἰπποκλείδης de parti-
 bus muliebribus 679.
 Ἰπποκράτους νιεῖς 122.
 549.
 Ἰσθμιακὸν (Ἰσθμια-
 κός? sc. στέφανος)
 494.
 Ἰσοκράτης εἰς τοὺς
 αὐλοὺς κωμωδεῖται
 750.
 ἰστῆς (conj.) 518, 4.
 Ἰστριανὰ μέτωπα (οἰκε-
 τῶν) 73.

ισχάδες γλυκὺ 608.
 ἰσχρὸς 932.
 ἰτέαν ἐνημμένος 648.
 Ἴφρα (ῖ) 556.
 ἰχθύδιον (ῖ) 396, 8.
 ἰχθυορὸς πινακίσκος
 530.
 ἰχθυοπώλης 396, 10.

Κ.

καδίσκος 616.
 κάδος πίττινος 271.
 κάθου (i. q. κάθησο) 912.
 καὶ κε (cum opt.) *6.
 κακκάβη 192. 200. 468.
 κακότηροπος βίος 575.
 καλὰ δὴ παταγεῖς pro-
 verbum 111.
 καλαμίνη σδριγῆ 786.
 καλάμινος αὐλοὶ 145.
 862.
 καλάσιρις 985.
 Καλλίας Μελιτεὺς 570.
 Καλλιγένεια 337.
 Καλλιππίδης 477.
 καλοκταγθίαν ἀσκεῖν
 213.
 κάλυμμα 330, 5.
 καλυμμάτιον 89.
 κάμαξ ξυστή 417.
 κάμινος βαλανεῖον 838.
 κάμινος χαλκῶς 826.
 καμπτικὸν φωνάριον
 946.
 καμπύλη βακτηρία 144.
 870.
 κἀνδωτος cibi genus
 *691.
 κανίσκιον πλεκτὸν 174.
 κἀνναβος (qu.) 892.
 καπαῖος Ζεὺς *919.
 καπανικά δειπνα 492.
 καπρᾶν. γραῦς καπρῶσα
 617.
 καπριδῖον νέον 486.

- κάπρου* *ηπαρ* 321, 5.
κάπτειν 310. 486.
κάραβος 149. 321, 7. 356.
καρδιώπτειν 372.
καρδοπεῖον 307.
καρηβαριᾶν (*καρηβα-
 ρᾶν*?) 763.
καρίδες πλατεῖαι 321, 2.
καρπεῖα (τὰ) 171.
καρπεύειν (i. q. *εὐκαρ-
 πεῖν*) 504.
καρπὸς πρῶτος 364.
κάρυα 823.
κασαλβάς 476.
καταβαυκαλίζειν τινὰ
 *955.
καταβροχθεῖν (qu.)
 196.
κατάγεσθαι 75.
καταγνύναι. κατάζον
 600. *καταγῆς* (ᾱ) 762.
καταδαρθάνειν 518, 11.
κατακερματίζειν 227.
κατάκλεις (*κατάκλης*)
 855.
κατακοτταβίζειν τινὸς
 168.
καταλαλεῖν 128.
καταλεῖν 266.
καταπαλίζειν τινὸς 164.
καταπλαγήσει (?) 213.
κατάπλασμα 167. 330,
 12.
καταπληγήσει (qu.) 213.
καταπνυγούνη 137.
καταρρεῖν. κατερρύν
 47.
κατασημήνασθαι 32.
κατασκήπτειν intrans.
 550.
κατὰ στοίχους 82.
κατατρῖβειν (?) 344.
κατατρῖβεσθαι 202.
καταχέζειν τινὸς 168.
κατὰ χειρὸς ὕδωρ 491.
καταχρέσθαι μύροις
 518, 7.
καταχυτρίζειν 898.
κατέδομαι 645.
κατελάσαι σπαθίδα 230.
κατεμείν τινος 168.
κατερρύν 47.
κατεσθλῖεν τι ἐπὶ τινι
 645.
κάτοπτρον 330, 1.
καττὺς 281.
καυλίζειν 417.
καῦνος 873.
καχύποπτος 766.
κεκράζομαι 82.
Κέκροπος πόλις 108.
κεκρύφαλος 330, 6.
κελέοντες 668.
κεναγγίαν ἄγειν 794.
κενέβρεια (sc. *κρέα*) 619.
κεραμεία 467.
κεραμεύεσθαι κοτύλας
 343.
κεράμιον ὀξηρὸν 837.
κέραμος (i. e. τὸ τέγος)
 350.
κεραννύναι. κερνάντες
 846.
κερκώπη 40.
κεστρεὺς 154.
κεφαλὴ ἀλφειτόχως 521.
κεχριμένος μέλιτι 616.
κηλώνειον 832.
κηπουρὸς 832.
κηρύκιον 512.
κηρωτὴ 330, 1.
Κηφισοφῶν 908, 1.
κῆχος 636.
κιγκλῖς 217.
κιγκλοβάτης ξυθμός
 124.
κίγκλος 18.
κίκιννοι χρυσοὶ 203.
*κίναβεύματα. ἀπὸ κίνα-
 βευμάτων* (?) 892.
Κινησίαις 158, 10.
κιννάβαρι (qu.) 330, 3.
κίνναβος (qu.) 892.
κιρνάντες 846.
κισθρὸς 330, 4.
κίστη 32.
κιχλίζεσθαι 322, 4.
κιχόρεια 284.
Κλαζομεναί 535.
κλειδίον (*κλήδιον*) 10.
Κλεισθένης (qu.) 422.
Κλειταγόρα poetria
 257.
κλέος (ἡ φαύλη δόξα)
 692.
Κλεωναί 601.
κλήδιον 10.
κληρωτήριον 139.
κλιμακτῆρες 270.
κλινάριον 197.
κλιντήριον 373b.
*Κλύμενος medicus im-
 peritus* 680.
κνέφαλλον 27.
κνημοπαχὺς (f. *κνημο-
 παγὺς*) ξύλον 693.
κνηστὰ λάχανα *924.
κόγχει ὀπτώμεναι 67.
κογχυλίας λίθος 193.
*κοιλία. τὴν κοιλίαν συν-
 ἄγειν de vinis duris*
 597.
κοινοθυλακεῖν 743.
κοιτὴν 7.
κοκκίζειν ῥόαν 802.
κοκκύμηλα 793.
κόλασμα 375.
**κόλλας* 402.
κόλλαβος 487. *κόλλαβοι*
χλιαροὶ 486.
κόλλου 486. 634.
κολλύρα 401.
κολοκύντη 559, 6.
Κολοφώνιος χρυσὸς
 352.

κομμώτριον (-ια?) 330, 8.
 κοινορτός ἐκτυφλῶν 559, 2.
 κοπιᾶν 321, 8. 882.
 κοπὶς τῶν μαγειρικῶν 141.
 κοππατίας 45.
 κοπρολογεῖν 828.
 κόπρου ἀγωγὰ 827.
 κορακίνοι μελανοπτέρυγες 524.
 κόρημα 477.
 κορινθιάζεσθαι (i. e. ἐταίρειν) 351.
 Κόρινθος Αἰὺς 516.
 Κόρινθος. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς pro-verbium *682.
 κόρυμβα 212.
 κορώνη Λαυλία (i. e. ἀηδῶν) *628.
 κόσκινον 224. [479.]
 κόσμος. οὐδένα κόσμον 343.
 κοτταβεῖον ἰσθάναι 208.
 κοτυλίζειν τινὶ τι 846.
 κοτυλίσκον στέψαι 377.
 κότυλος 86.
 κόφρινος 350. 828.
 κόφρινοι λίδων 350.
 κοχῶν 483. 545. συσπάσαι τῷ κοχῶνα 483.
 κραναὶ ἀκαλῆραι 556.
 κρανίον λάβρακος 356.
 κραῖστις (i. q. γραῖστις) 667.
 Κράτης 322, 2.
 κράς ἐζωμευμένα 818.
 κρέας μέγα 137.
 κρεοστάθμη (al. κρεω.) 804.
 κριβάνων ἐδώλια 2. 151.

κριβανῖται (ἄρτοι) 129.
 κρίνον. στέφανοι κρίνων (qu.) 559, 2.
 Κρίσων (al. Γρίσων) cursor famosus 911.
 κροαίνειν *635.
 κροκῦδα ἀνιέναι 822.
 κροκῦδας ἀφαιρεῖν 896.
 κτενίξεσθαι 761.
 κυαμίζειν virgines dicuntur 758.
 κύαμοι τακεροὶ 357.
 κυανοβενθῆς (οἶνος) 157.
 κύβος. ἐγώ σοι πᾶς ἀνέριμμαι κύβος 581.
 Κυθῶνια μῆλα 795.
 κύκλιοι χοροὶ *753.
 Κυκλοβόρος (ὁ) 870.
 κυλικεῖον 101.
 κυλίχην 507.
 κύλλαστις 245.
 Κύλλου πῆρα 273.
 κυνὴ 387. (?) 543.
 κυνίδιον λεπτὸν 239.
 κυνοσουρίδες 587.
 κύος i. q. κύημα 756.
 κύπασσις 498.
 Κύπριον παραπέτασμα 857.
 κυρβάσις 543.
 κυρηβιοπώλης 871.
 κυσολάκων ὁ Κλεινίου Alcibiades dicitur *694.
 κύστις ὕεα 511.
 κῶδεια 106.
 κωλαῖ δελφικῶν 204.
 κωλαῖ ἐρίρων 429.
 κωλὴν 933.
 κώμητις 267.
 κωνῆσαι (i. e. περιενεγκεῖν) 495.
 κωπαῖοι (σφῆκες) 695.
 κωρυκὶς 407.

Λ.

λάβραξ piscis sapientissimus 603.
 λάβρακος κρανίον 356.
 λαγονίσαι (qu.) 696.
 λάγων accus. 205.
 Λακαῖναι (κύλικες) 206.
 λακεδαίμονιάζειν 96.
 Λακεδαίμων 294. 425.
 λακωνίζειν (i. e. παιδικοῖς χρῆσθαι) 327.
 Λακωνικὴ συκὴ 99.
 λάλησις 940.
 λαλίστερος 621.
 Λάμαχος 121.
 λαμπαδηφόρος 445.
 λαμπρόν τάριχος 322, 3.
 Λαμπρεὺς τῶν κάτω 24.
 λάπτειν αἷμα 606.
 λάσανα 465.
 Λάχης 121.
 λεβηρίδος τυφλότερος 22.
 λεβίας 402.
 λεγωνῆσαι (?) 696.
 λείος ὥσπερ ἐγγέλους 203.
 λείριον. στέφανοι λείρων (qu.) 559, 2.
 λεκάνη 367. 396, 6.
 λεκάνης παραθραύσματα 367.
 λεκανὴς (?) 934.*
 λεκανίσκη 803.
 λέλαφας 606.
 λεπαστή 157.
 λεπρᾶν (i. q. μυδᾶν) 837.
 λεπτοὶ ἄλεις 179.
 λεπτόφωνος 944.
 λήκνυος 230. 234. 478.
 λήκνυος ἐπτακύτους 478. μυρηρά 230.
 Λήμνος 357.

λῆρος πολὺς 456.
 λιβανωτοπωλεῖν 847.
 λίθος πάριος 512.
 λίθος τεθυμιαμένους 904.
 λιμήν. ἐς τὸν λιμένα 72.
 λινοδός. προσκεφάλαιον τῶν λινῶν 27.
 λιπαρὸν δάπεδον 108.
 ἄρτον (?) 120, 4.
 λιποτάξιον 612.
 λίσπος (qu.) 545.
 λίστρον (λίστριον?) 749.
 λίτρον 330, 1.
 λογάριον 901.
 λογγάζειν (al. λαγγάζειν) 744.
 λόγχοι ἐκφυλίζοντο 417.
 λοιδορημάτων 66.
 λοιπὰς ἐψητῶν 276.
 λορδὸς 662.
 λορδοῦσθαι 124.
 λούτριον ἐκχεῖν 305.
 λοφοπωλεῖν 836.
 Λυγκεὺς 259.
 Λυδῶν δεῖπνα 492.
 Λυκαβηττός 379.
 λύκος ἔχανεν proverbium 328.
 λυραγία (f. λυρῶν) 225.
 Λυσίστρατος 213.
 λυχνείδιον 14. 279.
 λυχνεῖον 554. *609.
 λυχνίδιον (?) 14.
 λυχνοῦχος 13. 278.

 Μ.
 μαγειρικὴ κοπίς 141.
 μαγίδες (μαζαί) 698.
 μαζονομεῖα μοσσυνικά 413.
 μάθος 699.
 Μαιμακτηριῶν 280.
 μαινίδιον 252.

μακάριοι mortui 518, 9.
 μακαρίτης (ὁ) mortuus 518, 10.
 μάκτρα 413.
 μαλάχιον 330, 10.
 μάλ' εὖ (f. αὖ) 46.
 μάλθα 173.
 μάμμα (i. q. μαμμία, qu.) 701.
 μάνα (μανῆ?) i. q. μανία 701.
 Μαραθῶν. τοὺν Μαραθῶνι τροπαῖον 401.
 μαστιγοῦν 822.
 μαχαίρας ἀκονᾶν 602.
 Μεγακλῆς 121.
 μεγάλη θεὸς 361.
 Μέγαλλος (Μέταλλος vulg.) 527.
 μέλαινα γλῶσσα (πίττα?) 886.
 μελαναίων (f. μελανίαν) 702.
 μελανοπτέρυγες κορακίνοι 524.
 μελάντατος (?) 908, 1.
 μέλας οἶνος 343.
 Μέλητος malus poeta tragicus 119. 158, 10. 438.
 Μελιτεὺς κάπρος Eucrates dicitur 134.
 Μελιτῶν οἶκος (qu.) 123.
 μελιτηρὸν ἄγγος 508.
 μέλιτι χειριμένος 616.
 μελφδεῖν *974.
 μελφδὸς 784.
 μεμβράδες πολίχρωτες 131.
 μεριμνᾶν τὰφανῆ *572.
 μεσαύχενες (al. δεσαύχενες) νέκυνες (ἄσχοι?) 618.

μεσέγγυόν τινα καταθέσθαι (θέσθαι?) 850.
 μεταβολὴ πάντων γλυκὺ *981.
 μέταυλος ἀλλῇ 360.
 μετεωρολέσχης 381.
 μετὸν 384.
 μετόρχιον 105.
 μέτοχος 148.
 μῆλα Κυθῶνια 795.
 μηλοῦν. τὴν φάρυγα μηλώσας 703.
 μηχανοποιὸς 188.
 μικροπολιτικὸν 851.
 μιμαίκυλα 599.
 μισόδημος 99.
 μιστύλλειν 400.
 μίτρα 330, 2.
 μυοὺς 254.
 μολγὸς uter 865. ἐπὶ τὸν μολγὸν 118.
 μολεῖν 575.
 μολόχιον 330, 10.
 Μόλων *960.
 μονοφιδῶν χορτάζειν τινὰ 150.
 μονομάχος πάλη 550.
 μορμουλκεῖον 34. 135.
 μορμουλκεῖον κομφιδιόν 34.
 μοσσυνικά (Μοσσ. vulg.) μαζονομεῖα 413.
 Μοσσαί ἐλικοβόστρυχοι 325.
 μουσικώτερος τρύχνου *976.
 μοχλίσκος 481.
 μοχλοῦν θύραν 368.
 μυάγρα 555.
 μυῖα 199. *969.
 μυῖαν ἐμβαλεῖν 199.
 Μυκόνιοι *899.
 μυλακρὺς 773.
 μυληθρὺς (qu.) 773.
 μύλλος 402.

μύξα (i. q. μυκτήρ) 704.
 μυρηρά (al. μυροφο-
 ρικά) ἀγγη 229.
 μυρηρά λήκυθος 230.
 μυριδιον 510.
 μυρίς 842.
 μύρον εὔρημα Μεγάλ-
 λου 527.
 μύρον ἀλάβαστρον 841.
 μυροπωλεῖν 839.
 μυροπωλεῖον 840.
 μυρρίνη 208. πρὸς μυρ-
 ρίνην ἄδειν 437.
 μύρτον 559, 5.

N.

Ναῖς 159.
 νᾶνος (νάννος) 353. 663.
 ναυλόγιον 75.
 ναυτοδίκαι 218.
 ναύτρια 830.
 ναυφύλαξ 363.
 νεαλῆς (ᾱ) 362. 745.
 νεανιεύσθαι 759.
 νεαρά ἦβη 464.
 νεβλαρέτοι (i. e. περα-
 νει)? 219.
 νεβρίς 512.
 νεῖν ἐξ ὑπτίας 829.
 νεκταροσταγῆς οἶνος
 597.
 νένοφεν 646.
 Νεοκλείδης rhetor et
 sycophanta 436.
 νεολαία 76.
 νεόφυτον (φυτὸν aut
 δένδρον) 755.
 νῆς (i. e. νέας) in versu
 epico *6. 671.
 νῆστις 154. 321, 3. 486.
 Νικίας 112.
 Νιδὸς τέκνων mentio
 fit 283.
 νίφεισθαι 559, 5.
 νοβακχίζειν (?) 936.

νοσημάτιον (νοσημά-
 τιον?) 66.
 νοδς (i. q. διάνοια) ἀγο-
 ραῖος 484.
 νυκτὸς παῖς Chaere-
 phon dicitur 571.
 Νωνακρειὺς (Νωνα-
 κρεὺς?) 887.
 νατοπλήξ 772.

Ξ.

ξαίνειν τῶν ἐρίων 819.
 ξειρίς (f. ξυρίς) 705.
 Ξένυλλα 454.
 ξύν. Vide s. σύν.
 ξυστή κάμαξ 417.
 ξυστὶς 330, 7.
 ξύλον κνημοπαχὲς (f.
 κνημοπαγῆς) 693.

Ο.

ὀὰ 220.
 ὀβελίας ἄρτος 100.
 ὀβολίας (ὀβολιαῖος)?
 ἄρτος 427.
 ὀζειν. ὤξησεν 904.
 ὀθόνιον 101.
 Οἶαγρος 989.
 Οἰδίπου παῖδε 550.
 οἰκεῖν (?) θῆαν *973.
 οἰκίσκος (i. e. ὀρνιθο-
 τροφεῖον) 431.
 οἰκίσκος ὀρνιθεῖος 405.
 οἰκίσκος περδικικός
 406.
 οἰκοδόμος 170.
 οἰμῶζειν. οἰμῶζουσα 33.
 οἶνος (ὀ) forum vina-
 rium 314.
 οἶνος ἀνθοσμίας 324b.
 597.
 οἶνος Θάσιος 320.
 οἶνος μέλας ἄκρατος 343
 οἶνος νεκταροσταγῆς
 597.
 οἶνος Πεπαρήθιος 320.

οἶνος πέπων 597.
 οἶνος Πιδάμνιος 320.
 597.
 οἶνος σκληρὸς 597.
 οἶνος Χῖος 320. 529.
 οἰσυνπρὰ πράγματα
 404.
 ὀκλασμα 328b.
 ὀκταχοῖνικον μέτρον
 (ἐκτεὺς) 618.
 ὀκως (Ion.) 535 quater.
 ὀλεθρος ὁ βαθὺς 330, 3.
 ὀλισβος 330, 12.
 ὀλκάδες δρομίδες 414.
 Ὀλυμπίειον (Ὀλυμπι-
 εῖον al.) 706.
 ὀμέστιός τινι 686.
 ὀμοῦ prope 546.
 ὀμοῦ cum dat. 798.
 ὀμφαξ 629.
 ὀνηλατεῖν 844.
 ὄνου σκιά 191.
 ὄνωνις *964.
 ὀνυχίζεσθαι (i. e. ἀκρι-
 βολογεῖσθαι) 707.
 ὀξηρὸν κεράμιον 837.
 ὀξις 601.
 ὀξος. εἰς ὄξος ἐμβάπτε-
 σθαι 179.
 ὀξύβαφον 68.
 ὀξύγλυκος 802.
 ὀξυθυμεῖσθαι 942.
 ὀξυρεγμία 473.
 ὀξύτερον ἀνγκέως βλέ-
 πειν 259.
 ὀξωτά (βρώματα) 137.
 ὀπη 11.
 ὀπηρίχ' ἄττα 882.
 ὀπηρίκα τοῦναιτοῦ
 559, 7.
 ὀπισθοσφενδὸν 330, 4.
 ὀπίττομαι (Boeot.) 708.
 ὀπυλεῖν 212.
 ὀπῶραι διηνεκεῖς Athe-
 nis 292. 560.

ὀπωρινή δέλφαξ 486.
 ὄρεα βαθυκομα 670.
 ὄρεακόμος 653.
 ὀρθοπλήξ 48.
 ὀρίανον 137.
 ὄρκον ὑπειπεῖν 573.
 ὀρεωμοτεῖν 77.
 ὀρνίθειος οἰκίσκος 405.
 ὀρόγνυα 709.
 ὄρμος 47. 330, 11.
 ὀρυγοκόπος (ὀρυγο-
 κόπος vulg.) 221.
 ὀρφῶς (qu.) 402.
 ὀσμήλιον 252.
 ὀστῆνοι αὐλοὶ 861.
 ὀσφύς 18. 545.
 ὀσφὺν διακιγκλῆσαι 18.
 οὐ γὰρ ἄκανθαι pro-
 verbum 274. 471.
 οὐδαμᾶ (qu. οὐδαμὰ)
 710.
 οὐδένα κόσμον 343.
 οὐδὲ πάτταλον δίδωσι
 913.
 οὐθαρ ἀγαθῆς χθονὸς
 108.
 οὐκ ἐτὸς 5.
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς
 Κόρινθον ἐστ' ὁ πλοῦς
 proverbium *682.
 ὀφθαλμιάδην 136.
 ὀφθήσομαι 205.
 ὀχεῖσθαι ἐπὶ λεπτῶν
 ἐλπίδων 158, 11.
 ὀχθοίβος 330, 2.
 ὀψάριον 42. *978.
 ὀνύων 488.
 ὄψον (τὸ) locus ubi τὰ
 ὄψα veneunt 252. 542.
 Π.
 παγίδες γυναικῶν 738.
 πάγκυφος ἐλάα 811.
 παλγυιον 892.
 παιδοσπόρος 371.
 πάλη μονομάχος 550.

παλημάτιον 799.
 παλίμβολος τρίπερατος
 *959.
 Παλλάδιον. ἐπὶ Παλ-
 λαδίῳ 655.
 Παμβωτάδαι 888.
 Πάμφιλος 34b.
 Παναίτιος πίθηκος 395.
 παννυχίζειν 598.
 πανοπλία heroum 236.
 πανὸς Attica forma, non
 φανὸς, 711.
 πανόφθαλμον ἱκτινα
 633.
 παρά τινα (pro τινι)
 apud aliquem 447.
 παραβάλλεσθαι 322, 3.
 παραθραύσματα λεκά-
 νης 367.
 παραιξορουσιν (al. παρ-
 αιξορουσιν, παραξ.)
 locutio proverbialis
 502.
 παραλοοσθαι 49. 505.
 παραλύειν 329.
 παραμαρτάνειν ἔς τινα
 877.
 παρανοία (qu.) 211.
 παραπέμπειν τι 491.
 παραπέτασμα Κύπριον
 ποικίλον 857.
 παρατείνεσθαι ἐσθίαν
 486.
 παραφέρειν ποτήριον
 461.
 Πάρνης (ἡ) 379.
 παροινεῖν 247.
 παροψὶς 185.
 παρὲξ ὄρουσον (qu.) 502.
 παρυφῆς 330, 7.
 παρυφῆς τρύφημα
 330, 7.
 παστή 797.
 παταγεῖν. καλὰ δὲ πα-
 ταγεῖς 111.

Πατροκλῆς 435.
 πάτταλον 913.
 παττάλους ἐγκρούειν
 418.
 παυσικαπῆ 310.
 παφλάζειν 507.
 πέδη 330, 11.
 πεδήτης 648.
 πέδων (i. q. πεδήτης)
 81. 659.
 πεζῇ φράζειν, Angl. in
 prose, cui opponitur
 μελωδεῖν, *974.
 πεζὺς (i. q. ὦα) 474.
 Πειραιεύς (αἶ) 794.
 Πείσανδρος 91.
 πεντέλιθα 367.
 πεντέχους ὕδρια 140.
 Πεπαρήθιος οἶνος 320.
 πέπων οἶνος 597.
 περδικικὸς οἰκίσκος
 406.
 Πέρδιε χωλὸς 58.
 περιδέραιον 330, 5.
 περιδρομος 138.
 περιέρρα φορήματα 335
 περιθεις 177.
 περιθետος (κόμη) 177.
 περικαίν. περικεαν-
 μένον 460.
 περιλαλοῦσαι τραγω-
 δία (αἶ) Euripidis
 *378.
 περιλεῖχειν 616.
 περιλοιπα θρύμματα
 174.
 περὶ θνου σκιάς πόλε-
 μος 191.
 περιπέτειν ἑαυτὸν τινι
 335.
 περιπήγνυσθαι τι 307.
 πέρηκ 519.
 περόνη 330, 11.
 Περὸς βακτηρία 144.
 864.

- πεταχνοῦσθαι 285.
 πέτευρον 863.
 Πετόσιρις 245.
 πεῦκαι φωσφόροι 610.
 πηνίχ' ἄττα 881.
 πηνίκην ἐξῆμμαι *965.
 πηνίον 380.
 πηρίδιον 482.
 πίδηκος Παναίτιος 395.
 πίδος. ἐν πίδῳ τὴν κεραμείαν proverbium 467.
 πιλοῦσθαι 184.
 πινακίσκος ἄπυρος 530.
 πινακίσκος ἰχθυηρὸς 530.
 πίνειν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κακῷ *972.
 πίομαι (ι) 299. 605.
 πίσοι (ι) 30.
 πίττα (qu.) Βρεττία μέλαινα 886.
 πίττινος κάδος 271.
 πίττομαι (Boeot.) 708.
 πίτυλος 79.
 πλακοῦς χαρίσιος (ι) 207.
 πλάστρον, inaurium species, 330, 10.
 πλάτανος 109.
 πλατεῖαι (πληγαί) 445.
 πλατύλοχα ἀκόντια 475. 480.
 πλεισταχόθεν 791.
 πλέκτον κανίσκιον 174.
 πλινθεῖον 282.
 Πλούτων 518, 1.
 πλύνειν τινὰ κακοῖς 198.
 πλυντηρίδες (i. q. λου-
 τριδες) 697.
 πνυγὲς 55.
 ποδάνπιτρον θύραζε ἐκ-
 χεῖν 305.
 πόθεν; minime 686.
 ποιητὴς σκληρὸς καὶ
 ἄστεμφής 597.
 ποῖ κῆχος; 636.
 πολιοχρωπες μεμβράδες 131.
 πόλος 172.
 πολφὸς 798.
 πολυγράμματος 83.
 πολυτίμητος. ὦ Ζεῦ πο-
 λυτίμηθ' 324. πολυτί-
 μητα ἰχθύδια 396, 9.
 πομφόλυξ 330, 12.
 πόρδαλις 476.
 πορνεῖον 273.
 πορνεύτρια 113.
 πόστιν (ᾠραν s. σκιάν) 172.
 ποτὸς οἶνος (qu.) 223.
 πολύπου 184.
 πολυῦπον 183.
 πολυῦπους 321, 2.
 πολυῦπους plur. 182.
 πούς funis veli 884.
 πούς βαλλαντίου 87.
 Πράμνιος οἶνος 320.
 Πράμνιος οἶνος σκλη-
 ρὸς 597.
 πράσιν εὐρεῖν 564.
 πρέσβη (al. πρεσβῆ) δύο 611.
 πρενμενής 35.
 Πρίαμος 596.
 πριονωτὰ στόμια 54.
 προδιδάσκειν 602.
 Πρόδικος 513.
 πρόδικον δίκην δοῦναι 275.
 πρόδρομος 338.
 προκεῖσθαι mortui di-
 cuntur 518, 7.
 προκόμιον 330, 2.
 Προμηθεὺς 880.
 προξενεῖν 589.
 προπεταγνύγει 101.
 προπέπταται 101.
 πρόπολος 602.
 προπώλης 816.
 προσεμφερής 453.
 πρὸς εἰλην ad calo-
 rem solis 632.
 πρόσθετος adventi-
 tius 335.
 προσκεφάλαιον 27. 434.
 προσκεφάλαιον τῶν
 λινῶν 27.
 προσκρεμάνυσθαι 135.
 προσόζειν τινός 251.
 προσπράττειν. τινὰ τι 288.
 προσχίσματα, calcei
 genus, 713.
 πρόσχορος (ή συγχο-
 ρεύουσα) 787.
 προσφδός 785.
 πρόσωθεν (ol) 950.
 προσωπίδιον 255.
 προτένης 376.
 πρῶος καρπὸς 364.
 πτερόεντα (ἰμερ.?)
 χναυμάτια 204.
 πτέρυξ χιτωνίου 329.
 πτίλον (qu.) 56.
 πτισάνη 152. 408.
 πτισάνην ἔψειν 152.
 πτισσουσῶν ᾠδὴ 323.
 πτίττειν 266.
 πτωχικὸν βακτήριον 143.
 πυελλίς 300.
 πύελος (ή) 7. 366.
 Πυλαγόρα 334.
 πύλαι (τοῦ ἥπατος) in
 victimis 528.
 Πυλαωροί (qu.) 528.
 πύνθαξ 269.
 πυξίδιον 782.
 πυξίον 781.
 πυός (πύος al.) 331, 5.
 559, 4.

πῦρ (i. q. πυρετός, febris) 84. 792.
 πῦρ αἰεσθαι (αἶ.?) 736.
 πῦρ ἐπὶ πῦρ ἄγειν 455.
 πυρετός 338.
 πυτήνη 714.
 πῶμαλα 345. 669.
 πῶρινος λίθος 512.

P.

ῥαγδαῖος vehement, violens 243.
 ῥαφανίς 244.
 ῥάφανος λιπαρά 120; 4.
 ῥέπειν. τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον 518, 4.
 ῥήτωρ (ῥ) 715.
 ῥόα 43. 102. 160.
 ῥόαι ἀπύρηντοι 102.
 ῥοδιάζειν 78. 79.
 ῥόμβος 308.
 ῥόπτρον 25.
 ῥοφεῖν χόνδρον 199.
 ῥύγχος facies humana 460.
 ῥυθμός κυκλοβάτης 124.
 ῥυποκόσθυλος (?) 742.
 ῥύπος (?) 732. 952.
 ῥυφῆσαι 442.

Σ.

σά fem. sing. 6. 650.
 Σαβάζιος 567.
 σαγή *949.
 σαικωνίσαι (al. σαικωνῆσαι, σαικονῆσαι) 574.
 σακίον 333.
 Σαμίων δῆμος 83.
 Σαννυρίων (ῡ) 158, 8.
 σαπέρης (ᾱ) 402. 796.
 Σαρδιανικός (?) 514.
 σάρδιον 330, 12.
 σάρκινος ἀνὴρ 777.

σεῖν vexare 222.
 σεῖν 716.
 σεμίδαλις (ῖδα) 408.
 Σέρωφος Lacedaemon dicitur 683.
 σηπίδιον (ῖ) 252. 321, 1.
 σηράγγιον (al. σηράγγειον) 107.
 Σθενέλου ῥήματα 179.
 σιαγὼν (ᾱ) 287.
 Σικελία 636.
 σικνός 559, 1.
 σίλουρος 921.
 σιλφιατὰ (βρώματα) 137.
 σιμός 93.
 σιπύα (l. σιπύη) 526.
 σιφνιάζειν 903.
 σκαλεύειν (qu.) 481.
 σκαλμίδιον *983.
 σκάπτειν με κελεύεις 202.
 σκαφή 56. 93.
 σκάφην (τήν) σκάφην λέγειν *970.
 σκάφιον vas 454.
 σκάφιον caput 762.
 σκάφιον tonsurae genus 132.
 σκαφίς 413.
 σκελετεύεσθαι 717.
 σκευοφορεῖον 854.
 σκιά. σκιά ἐπτάπους 607. τὴν αὐτοῦ σκιάν δέδοικεν 95. περὶ ὄνου σκιάς πόλεμος 191.
 σκιμβάζειν 718.
 σκληρός ποιητής 597.
 σκόλιον Ἀλκαίου (?) καὶ νακρόντος 210.
 σκόμβρος 155. 402.
 σκοπᾶν (?) 719.
 σκοροδομίμητος φύσις 4.

σκούταλον (σκυτάλιον?) ὑποσίδηρον 419.
 σμμηματοφορεῖον 15.
 σμῆσθαι 366.
 σμινύδιον (ῡ) 420. (qu.) 833.
 σμινύη 420.
 σορελλῆ (?) 213.
 σοφίσματα εἰσηγεῖσθαι 237.
 Σοφοκλῆς ὁ μέλιτι κεχρίμενος 616.
 σπαθίς. τὴν σπαθίδα κατελάσαι 230.
 σπαρτίον 45b.
 σπατάγγης 400. 720.
 σπεῖραι ὄρεων 515.
 σπινίδιον 396, 7.
 σπίνος 503.
 σπλήν 486.
 σπογγιάς (σπογγίας, σπόγγος?) 867.
 σποδοὺν (l. σποδεῖν) 938.
 σπορά 291.
 σφυρθίζειν (i. q. ἀνασκιρτᾶν) 721.
 σφυρίς 407. 542.
 σταδιοδρόμος (al. σταδιοδρόμος?) 780.
 σταθερά κάλυξ νεαρᾶς ἥβης 464.
 σταθμός 287.
 στάμνος οἴνου 529.
 στάσις (i. e. τὰ πεφυκότα σπέρματα) 722.
 στέμφυλα 390.
 στέφανοι ἰων (χρίων?) λειριων?) 559, 2.
 στεφανοῦσθαι 518, 6. 520.
 στήμων ἐξεσμένος 820.
 στίγων (i. q. στιγματίας) 80. 658.
 στίλβη 554.

στειφραὶ ἀλμάδες 130.
 στελεγγὺς 146. 234.
 στοῖχος. κατὰ στοίχους
 82.
 στόμα. τοῦ στόματος τὸ
 στοργγύλον 484.
 στόμα καθίσκου 616.
 στόμια πριονωτὰ 54.
 στραγγουρία 349.
 Στράτων 422.
 στρέφειν. τί μου στρέ-
 φει τὴν γαστέρα; 465.
 Στρεψαῖος 110.
 στρεψαῖος Ἑρμῆς 905.
 στρεψιμαλλὸς τὴν τέχ-
 νην Euripides 874.
 στοργγύλον. τὸ στοργγύ-
 λον τοῦ στόματος 484.
 στοργγυλοναῦτης 845.
 στρουθίζειν (εὐτελῶς
 ἄδειν) *958.
 στροφεὺς τῆς αὐλείας
 263.
 στρόφιον 330, 4. 823.
 στρόφιον λύνειν 823.
 στρώματα ἡδύσομα 598.
 στρωματόδεσμα 244.
 στρατῆρ 88.
 στύππαξ 871.
 Συβαρίτιδες εὐωχεῖται
 206.
 συγκοίτας (συγκοιτά-
 δας, αὐτ συγκοίτιδας
 conj. Dind.) 807.
 συγχορεύτρια 788.
 σῦκα τρώγειν 459.
 συκὴ Λακωνικὴ 99.
 σύκινος φιλῆς *954.
 συκὺς 365.
 συκοφαντεῖν 222.
 συλλήπτρια 806.
 συλλήστρια (?) 806.
 συλλύεσθαι 596.
 σύμβολον 52.
 συμποιεῖν τινί τι 908.

σύμπους pedes con-
 strictus 808.
 συνάγειν τὰς ὀφρὺς καὶ
 τὴν κοιλίαν dura vina
 dicuntur 597.
 συνδεῖν *609.
 σύνδειπνος 156.
 συνήγορος 423.
 συνθεάτρια 478.
 συνθήκη 809.
 συννέφειν 46. 388.
 συννένοφε 46.
 συννεοφυῖα 388.
 συνοικία 138.
 συνοῦσαι σοφαί 311.
 σύντεχνος 169.
 Συρακοσία τράπεζα 206.
 συρβάβυττα (?) 723.
 σύρβη (?) 723.
 σῦριγξ καλαμίνη 786.
 συρμαιοπώλης 249.
 συσπᾶσαι τῷ κοχῶνα
 483.
 συστάδες ἄμπειλοι 948.
 σφαῖρα 146.
 σφενδόνη. τὰ σῦκα ταῖς
 σφενδόταις τρυγᾶται
 in Seripho *979.
 σφόγγος 49.
 σφοδελὸς (?) 586.
 σχαδόνες 321, 6. 559, 3.
 σχέδια *902.
 σχελλίς 244.
 σχῆμα 832.
 σχῆμα. saltationis
 figura, 595.
 σχηματίζειν 596.
 σχίνου κεφαλὴ 263.
 σχολίντος φορμὸς 176.
 σῶρακος κακῶν 256.
 σῶς fem. 649.

T.

τὰγαθὰ ἀνιέναι 518, 14.
 ταινία 213.
 τακερός 1. 357.

τακεροὶ κύμασι 357.
 τάλαντον 518, 4. τὰ
 Ταντάλου τάλαντα
 *975.
 τάλις *724.
 ταμειῖον 927.
 τανταλλῖεσθαι *975.
 Τάνταλος. τὰ Ταντάλου
 τάλαντα *975.
 τάριχος (ὁ) 198.
 τάριχος 645. ἑλεφάντι-
 νον λαμπρὸν 322, 2.
 τάρρωμα (i. e. κωπηλα-
 σία) 637.
 τάχαι (i. e. καταστοχα-
 σμοὶ ?) 725.
 τέγος. ἐπὶ τέγους 11.
 τεθυμιαμένος λίθος
 904.
 τεῖχος (τὸ) διὰ μέσου
 Athenis 536.
 Τελαμῶν scolion de eo
 872.
 τέλειος κρατῆρ 517.
 Τελεμησσις 533. 534.
 τερατεύεσθαι (qu.) 213.
 τετραχίζειν 639.
 τέττιξ 40. 559, 4.
 τέττιγα φαγεῖν 40.
 τευθὺς 321, 3.
 τευτλλον 137.
 τέως olim 532.
 τήμερα (?) 294.
 τὴν αὐτοῦ σκιὰν δέδοι-
 κεν 95.
 τήτες 133.
 τιγγάβαρι (qu.) 330, 3.
 τίλειν (τί λέγειν) 726.
 τιτικτὸν 727.
 τίλλειν λαγῶν 205.
 Τιλφῶσσα κρήνη (ἡ)
 *923.
 Τισαμενοῦ παῖς (Ἀγά-
 θων) 180.
 τιταίνειν νόμον 869.

τοφνεί (?) 644.
 τραγωδεῖν (i. e. χορεύειν) 728.
 τράπεζα. ἄττ' ἂν ἐντός τῆς τραπέζης καταπέση 298.
 τράπεζα mensa in qua venduntur servi 815.
 τράπεζα τρίπους 523.
 τράπεζαν ἐσφύρειν 523.
 τραπεζοφόρος 115.
 τρήμη (τρύμη?) 638.
 τριάκτις 875.
 τρίγωνος (τρίγωνον) 201.
 τρίδουλον ζεύγος 563.
 τριημιωβόλιον 51.
 τρικέφαλος Ἐρμῆς 537.
 τρίκλυστος 812.
 τρίοδοι (αἱ) 239.
 τρίπους τράπεζα 523.
 τρίπρατος παλῖμβολος *959.
 τριταῖα ἰχθυῖδια 396, 9.
 τριτοσιτάτις 472.
 τριχίς 403.
 τροπίας οἶνος 223.
 τροφαῖς τυροῦ *963.
 τροχίλια 424.
 τροχίμαλλον 729.
 τρόχος. ἐκ τρόχων 876.
 τροχός 188.
 τρυγψοδοπιομουσική 322, 1.
 τρυῆς 120. 396, 6.
 τρύφημα 330, 7.
 τρύφημα παρυφές 330, 7.
 τρυφοκαλάσις 330, 6.
 τρύχνου μουσικώτερος *976.
 τρώγειν σῶκα 459.
 τῶκα (προ σῶκα)? 963.
 τύλη (φύμα) 939.
 τύρβη (τάραχος) 723.

τυρόκνηστις 12.
 τυροῦ τροφαῖς *963.
 τυφλότερος λεβηρίδος 22.

Υ.

ὕδρια πεντέχους 140.
 ὕδωρ κατὰ χειρὸς 491.
 Ὑῆς deus peregrinus *730.
 ὕλη faex 733.
 ὕληφόρος ὠρικὴ 233.
 ὑπαγορικοτέρα διάλεκτος 885.
 ὑπαλείφεισθαι 136.
 ὑπαντάξ (ἡsc. ὁδός) 656.
 ὑπειπεῖν δρῶν 573.
 ὑπερῶ 573.
 ὑπηνέμια ψὰ 187.
 ὑπίσχεσθαι 712.
 ὑπογαστριον θύννου 355.
 ὑπόγραμμα 330, 5.
 ὑπογράφεισθαι. ὑπογεγραμμένη 640.
 ὑποδερίς 330, 13.
 ὑποζυγῶδες πρᾶγμα 641.
 ὑποθηλυτέρα διάλεκτος 885.
 ὑπομόχθητος *971.
 ὑπόξυλος *642.
 ὑποπάρθενοι ἀλμάδες 130.
 ὑποπίνειν 493.
 ὑποπίπτειν 630.
 ὑποπρεσβύτεραι γράες 343.
 ὑποσίδηρον σκύταλον 419.
 ὑποτεχμαίρεσθαι 213.
 ὑπότριμμα 137. *978.
 ὑπτίος. νεῖν ἐξ ὑπτίας 829.
 ὕριδος (ὑῖ) 559, 5.

Φ.

φαθι λέγων 116.
 φαῖδρα 455.
 φακὴ 21. 149. 152.
 φακὴν ἔψειν 152.
 Φαλήνιος nomen comice fictum. ἐπὶ Φαληνίου 677.
 Φαληρικά ἀφύδια 490
 φαλῆς σύκινος *954.
 φανός 370. 711.
 φαρμακοπωλεῖν 32.
 φαρμακός 654.
 φάρυγξ. τὴν φάρυγα μηλώσας 703.
 Φασιανός 426.
 φάσκωλος 324.
 φανουργός (τεχνίτης) 814.
 φαῦλως φέρειν τι 652.
 φαῦσιγγες 643.
 φήληξ 514.
 Φίλιππος 117.
 φιλοκηδὴς λόγος 813.
 φιλοτήσιος χορὸς (?) 607.
 φιλοχωρεῖν ποι 158, 5.
 φῖτυ 291.
 φλᾶν τινα κακοῖς 5.
 Φλεήσιον(?) πεδίον 731.
 φλέως 36.
 φνεί (αἱ. φνη, τοφνεί) 644.
 Φοῖνιξ (i. e. κάπηλος) *982.
 φορὰ 304.
 φορήματα περιέργα, 335
 Φορμίων mentio ejus 94. 382.
 φορμὸς σχολίνους 176.
 φορηγὸς 747.

φράγνησθαι 358.
φράτερες 288.
φρέαρ 295.
φρυγανίστρια 835.
φρυγώνδας notatur ut
pravus 39. 466.
φρύξ (θεός) 567.
φρύγες (οί) 596.
φύγεργος 590.
φύκος 330, 5.
φύσκη 244. 797.
φῶδες vesiculae 344.
φωνάριον 946.
φωσφόροι πεδῆαι
610.
φωσφόρος Ἐκάτη 657.

X.

Χαιρεφῶν notatur ut
fur 289. ut sycophanta
531. νυκτός
παῖς dicitur 571.
χαλκίον 114. 208. 228.
332.
χαλκώματα 434.
χαμᾶθεν. τὰ χαμᾶθεν
ἐσθῆιν *572.
χαριεντίζεσθαι 164.
χαρσίσιος (ἰ) πλακοῦς
207.
Χάριτες Ὀλύμπιαι 325.
χάσκειν. λύκος ἔχανεν
proverbium 328.
χείμαστρον 860.
χειμέρια βροντᾶ 46.
χειρόμακτρον 491.
χεῖσθαι χοάς 518, 13.

χελιδόνες (qu.) 559, 4.
χελιδόνια (?) 559, 4.
χερνιβέιον 296.
χέθοντα Ἐκάτη 515.
χιάζειν 903.
χιδρίας (ἰ) πυρός 800.
Χίος insula 535.
Χίος οἶκος 320. 529.
Χίος (οἶκος) ἐκ Λακαι-
νῶν (sc. κυλικῶν) 206.
χιτώνιον γυναικείον
651.
χλανὶς 60. λευκή 494.
χλιαροὶ κόλλαβοι 486.
χλίδων 330, 11.
χναυμάτια ἡμερόεντα
(περ. vulg.) 204.
χνοῦς 85. 254.
χοάς χεῖσθαι 518, 13.
χοιροπώλης 565.
χόλικες 63. 797.
χόνδρος 199. 408.
χόνδρον ἔψειν 199.
χόνδρον βοφείν 199.
χορδὴ 460. 797.
χορηγεῖν τινί τι 321, 8.
548.
χόρια 321, 5. 559, 4.
χοροὶ κύκλιοι *753.
χορτάζειν τινά τινος
150.
χορταῖος (χιτῶν) 821.
χοῆσται (χοῆσται, χοῆ-
σται) 372.
χρίειν. πετριμένος μέ-
λιτι Σοφοκλῆς 616.
χρυσιδάριον 66.
χρυσὸς Κολοφώνιος 352.

χῦτραι Ζηνὸς ἐρκεῖνο
258.

χυτραία (f. χυτρεία) λή-
κυθος 478.

ψ.

ψάγδα 209.
ψαλλῆς 330, 1.
ψελλὸς *963.
ψευδίστατος (qu.) 621.
ψευδίστερος (qu.) 621.
ψήκτρα 53.
ψήκειν 45.
ψηφισμάτων θωμὸς
231.
ψηφολογέιον 348.
ψίδυρος 153. 869.
ψίδυρος νόμος 869.
ψίλας 685.
ψιμύθιον 330, 3.
ψόθοις (?) 732.
ψόθος (?) 732.
ψυχρολουτεῖν 226.
ψαμοκόλας 153.

Ω.

ὦδὴ πτισσουσῶν 323.
ὦδικὸν φωνάριον 946.
ὦξησεν 904.
ὦθειν. vide s. ἡθεῖν.
ὠναξ δέσποτα 606.
ὠνεῖσθαι. ὠνήται pass.
321, 1.
ὠξυθυμήθη 942.
ὠραι (ὀπῶραι?) διηγε-
κεῖς Athenis 560.
ὠρικὴ ὕληφόρος 233.
ὠτοκάταξις 65.

HALIS, TYPIS ORPHANOTROPHEI.

SINGULARIUM FABULARUM EDITIONES ANNOTATIONE CRITICA ET EXEGETICA INSTRUCTAE.

EDIDIT F. H. M. BLAYDES.

THESMOPHORIAZUSAE (Pars I.)	5 <i>M.</i>
LYSISTRATA (Pars II.)	6 <i>M.</i>
ECCLESIAZUSAE (Pars III.)	4 <i>M.</i>
AVES (Pars IV.)	10 <i>M.</i>
PAX (Pars V.)	6 <i>M.</i>
PLUTUS (Pars VI. <i>mox prodibit</i>).	
ACHARNENSES (Pars VII. <i>sub prelo</i>).	
RANAE (Pars VIII.).	
NUBES (Pars IX.).	
EQUITES (Pars X.).	
VESPÆ (Pars XI.).	

Halis, Typis Orphanotrophei.

